

Giới thiệu Nếu Như Yêu - Born

Tình yêu thật kì lạ, những con người có cuộc sống khác nhau, hoàn cảnh và địa vị khác nhau đến tưởng chừng như kẻ mặt trăng người mặt trời thế nhưng lại tìm đến nhau bằng tình yêu say đắm.

Anh vốn là một tay giang hồ khét tiếng gấp cô là một người phụ nữ đoan trang kiêu kiêu. Họ dành cho nhau một tình yêu thật nồng nhiệt. Nhưng đến một ngày, sóng gió ập đến với họ. Yêu thương giờ thành thù hận... Liệu họ sẽ vượt qua như thế nào để đối diện nhau đây.

Mời các bạn cùng theo dõi truyện Nếu Như Yêu của tác giả Born.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Nếu Như Yêu - Chương 01

Cô vội vã chạy, vấp ngã không biết bao nhiêu lần, va phải biết bao nhiêu người, trên người cô đầy những vết xước chảy máu, đau nhức vô cùng, nhưng cô mặc kệ, vẫn cắn răng chạy. Hai chân gần như không còn sức, rã rời như muốn lìa ra, đến cả thở cũng khó khăn nhưng cô vẫn chạy, bụng cô quặn thắt, cô phải gập người lại kìm nén cơn đau. Đến khi không chạy nổi, cô lê từng bước chân khó nhọc đi về phía trước.

Trong đầu cô quay cuồng hình ảnh người đàn ông mà cô yêu ôm ghì lấy cô tối hôm qua cùng lời van xin của cô:

- Có thể bỏ qua hận thù không?

Anh không trả lời cô, vòng tay siết chặt lấy cô hơn, hơi thở nóng ấm của anh phủ đầy gương mặt cô, trao cho cô từng nụ hôn ngọt ngào. Ngón tay anh bắt đầu len lỏi vào trong áo cô, những ngón tay lạnh ngắt của anh chạm vào cơ thể cô làm cả người cô nóng bừng lên. Từng chiếc cúc áo mở bung ra.

Yêu và được yêu, đó là thứ hạnh phúc không dễ gì có được. Hai người họ có nắm bắt từng phút giây bên nhau như thế ngày mai là phải chia li vĩnh viễn. Cô nguyện trao cho anh cả đời con gái mà cô luôn trân trọng và giữ gìn.

Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống từ khóe mắt cô theo từng cơn đau đớn thiêng liêng, những giọt nước mắt hạnh phúc bất chấp khổ đau về sau như thế nào. Cô biết mình mãi mãi không hối hận. Cô cam tâm tình nguyện. Cô chỉ có một ước nguyện duy nhất là đem tình yêu này hóa giải hận thù trong anh.

Những ngón tay cô run rẩy vuốt ve vòm ngực vạm vỡ của anh, chạm vào vết sẹo dài trên lưng anh. Cô đưa môi tìm kiếm môi anh lần nữa rồi quỳ sâu vào trong đó. Cô hỏi anh trong nước mắt:

- Anh có yêu em không?

- Anh yêu em, mãi mãi yêu em - Anh khàn giọng đáp bên tai cô trong hơi thở gấp gáp.

Cô khẽ nhắm mắt lại, mỉm cười. Mãi mãi không hối hận, phút giây này cô mãi mãi không hối hận...

Cuối cùng công sức của cô cũng được đền bù, công trường cũ hiện ra trong màn sương khói mờ mờ hay mắt cô đang hoen lệ. Cô cũng không biết nữa! Cô nhìn thấy rất nhiều xe máy dựng trước một nhà kho cũ. Chiếc xe đua của anh. Một cơn ớn lạnh tràn ngập tâm hồn cô.

“Tất cả không phải là sự thật”, cô vừa đi vừa trấn an bản thân mình, cô tin anh yêu cô, cô tin anh không gạt cô, cô tin anh không nỡ đối xử tàn nhẫn với cô như vậy. Cô cắn chặt môi bật máu.

Cô thở dốc, đưa tay đẩy mạnh cánh cửa nhà kho ra.

- Kết...

Cánh cửa cũ kĩ mở ra nặng nhọc hòa với tiếng tim cô đập thình thịch, cô cố gắng điều hòa hơi thở để trấn tĩnh lại. Người bên trong cũng giật mình đồng loạt ngoái đầu nhìn. Trước mặt họ là một cô gái quần áo rách tả tơi, người đầy vết xước, tóc tai rối bời, mặt lấm lem nhưng vẫn không che giấu được vẻ yêu kiều.

Ngay chính giữa nhà kho, một người đàn ông đang nằm bất động, trên người đầy máu đỏ loang dài xuống đất. Đôi mắt ông ta nhắm nghiền, bàn tay vẫn nắm chặt lấy chiếc áo sơ mi của một người đàn ông trẻ ngồi bên cạnh.

Người đàn ông trẻ khụy một chân, trên tay còn cầm con dao, khắp người đầy máu, máu nhuộm đỏ cả chiếc sơ mi trắng. Cô biết rõ chiếc áo đó, nó

cũng chỉ là một chiếc áo sơ mi bình thường, nhưng khi khoác lên cơ thể người đàn ông này thì cô lại thấy rất đẹp. Chính tay cô đã cẩn thận chọn mua nó, tự tay giặt ủi phẳng để nó không còn một nếp nhăn nào.

Cả người cô lạnh đi, đôi mắt trở nên vô hồn, cô bước từng bước một về phía trước.

Có một người định đứng ra chặn cô thì một người khác giữ hãm lại, cứ thế để cô tiến vào. Những người khác thấy vậy cũng không ngăn cản nữa. Đôi giày dưới chân cô đã rách bươm, ngón chân cô cũng chảy máu nhứt nhối, mỗi bước chân như thể đi trên một con đường đầy gai nhọn.

Cô không hề cảm thấy đau đớn, bởi trái tim cô đã chết từ lúc nhìn thấy hình ảnh kia. Tim đã chết rồi thì chẳng còn thấy đau được nữa.

Nếu những người khác ở vị trí của cô sẽ sợ hãi hét lên rồi lao đến bên cạnh người đàn ông đang nằm dưới đất kia mà khóc nức nở. Còn cô, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào người bên cạnh.

Cô nhìn anh một cách vô hồn, hình bóng anh lúc ẩn lúc hiện trong đôi mắt trong suốt của cô.

Anh từ lúc nhìn thấy cô cũng chết lặng, con dao trên tay rơi xuống đất từ lúc nào, ánh mắt sững lại đau xót.

Bóng cô đồ dài mong manh như cành liễu trước gió.

Anh chờ đợi một con thình nộ từ cô, một cái tát, những cú đấm, những cú cào cào, những tiếng mắng chửi... nhưng cô không làm vậy mà từ từ ngó xuống đối diện với anh, bốn mắt họ giao nhau, anh không còn nhìn thấy hình bóng anh trong mắt cô nữa.

Cô gỡ tay người đàn ông đã chết đang siết chặt lấy áo anh ra, đặt cẩn thận trên người ông, cô lấy chiếc khăn mùi xoa đã nhả nhúm của mình cẩn thận lau hết vết máu trên mặt ông.

Anh nhìn chiếc khăn trên tay cô, chiếc khăn mà anh đã đền cho cô trong một lần anh vô tình có lỗi, cô cười tươi đắc ý đón nhận và giữ gìn nó rất cẩn thận. Bây giờ chiếc khăn ấy đã nhuốm đầy máu, lòng anh không khỏi chua xót. Đôi bàn tay trắng ngần thon dài của cô chưa từng làm việc nặng vì anh mà tập nấu cơm, giặt đồ giờ đây cũng nhuốm đầy máu. Tim anh như bị ai bóp chặt.

Cô nhặt con dao của anh đánh rơi, giơ lên trước mặt nhìn ngắm nó, trên đó đầy máu, máu của người đàn ông nằm dưới đất, máu của ba cô, người thương yêu cô nhất trên thế gian này.

Anh im lặng không nói gì, chỉ có chờ đợi, chờ đợi cô đâm lại mình để trả thù cho ba. Con dao giơ lên cao, nhưng mũi con dao không hướng về anh mà lại hướng về trái tim cô. Ngay khi con dao chạm vào vật áo cô thì tay anh đã nhanh chóng chụp lấy tay cô giữ lại. Anh siết mạnh, con dao văng ra khỏi tay cô.

Anh hát nga cô rồi lạnh lùng nói:

- Đừng quên, cô còn một người mẹ.

Phải! Sao cô lại quên mất cô còn một người mẹ. Mẹ cô vốn yếu đuối, bà sẽ thế nào khi hay tin chồng mất, nếu ngay cả cô cũng chết thì ai sẽ chăm sóc cho bà, ai sẽ làm chỗ dựa cho bà?! Nghĩ đến đây, nước mắt cô rớt xuống.

- Anh Phong! Cô ta tính sao? Cô ta đã chứng kiến hết mọi chuyện rồi, nếu không giải quyết tốt, chúng ta sẽ gặp rắc rối với cảnh sát đó - Một kẻ dùng găng đó nói.

Anh quay mặt nhìn cô, thấy những giọt nước mắt của cô rơi xuống mà muốn đưa tay lau đi, muốn xoa dịu trái tim đau đớn của cô. Nhưng anh siết tay lại buông một tiếng lạnh lùng:

- Tùy các người xử lý.

Hai kẻ trong số đó lập tức kéo cô ra ngoài.

Cô không chống cự, cũng không kêu gào, cứ bất động mặc kệ bọn họ lôi đi. Cô quay đầu lại nhìn anh, đôi mắt cô không chứa sự tuyệt vọng, không chứa sự oán hận, cũng không chứa sự van xin. Anh không thể nhìn thấy được gì từ đôi mắt của cô. Trước đây, chỉ cần nhìn vào đó, anh có thể biết được cô đang nghĩ gì.

Trước đây, suy nghĩ của cô rất đơn thuần, chỉ cần thấy cô cụp mắt nhìn chú chó nhỏ bị bỏ rơi phía bên kia đường, anh đã biết cô muốn nhận nuôi nó. Dù cô có giấu đi chăng nữa, nhưng anh vẫn biết được cô đã đến định kì hàng tháng và đau bụng dữ dội... Cô luôn là một cô gái đơn thuần, không bao giờ ẩn chứa suy nghĩ sâu xa, đừng nói đến những âm mưu đen tối.

Có thể nói cô hoàn toàn khác với anh, cô là ánh sáng của thiên thần, còn anh là bóng đen hiểm ác. Vậy mà cô lại chấp nhận ở bên cạnh anh, lựa chọn yêu anh, dù biết anh là kẻ thù của cha cô, biết anh đang tìm cách trả thù ông. Cô từng nghĩ thơ nghĩ có thể dùng tình yêu để làm lắng dịu sự hận thù trong anh, dùng cả cuộc đời còn lại của cô bù đắp nỗi đau của anh.

- Anh Phong, không xong rồi, cảnh sát đang đến đây - Một tên đàn em có nhiệm vụ canh gác vội vã chạy vào báo cáo.

- Thái, bảo bọn họ thả cô ta ra đi, lo giải tán trước khi cảnh sát kéo đến - Anh bình tĩnh đáp.

- Nhưng cô ấy... - Thái do dự.

- Nếu cô ta dám hé răng, cứ khừ cô ta và mẹ cô ta đi - Anh gằn giọng.

Bọn đàn em nghe vậy lập tức buông cô ra. Cả đám người nhanh chóng rút lui. Căn nhà kho cũ trở nên vắng vẻ, chỉ còn lại hai con người một còn sống, một đã chết.

Cô đã không đủ sức đứng dậy nữa, cố gắng bò lại gần xác ba mình, cảm giác đau đớn lan ra toàn thân cô, tim cô như chảy máu. Người cô yêu thương nhất, người vừa đêm qua đã kề tai cô thì thầm: “Anh yêu em, mãi mãi yêu em”, lại ngay lập tức lạnh lùng ra tay sát hại ba cô và đòi giết cô.

Đến gần xác ba cô, cô thôn thức kêu lên:

- Ba... ba.... ba... con xin lỗi. Con sai rồi...

Cô gục trên xác ba cô cho đến khi cảnh sát ập vào.

Sau khi ăn mừng cùng đám đàn em trở về nhà, toàn thân anh đầy mùi rượu, anh đã trả được thù cho cha mẹ, nhưng tại sao không có cảm giác vui sướng?! Anh dừng xe trước cửa nhà, gục đầu xuống vô lăng, nhắm mắt cho tỉnh rượu.

Anh nhớ, mỗi lần anh về trễ, vừa mở cửa nhà ra thì đã thấy một bóng dáng nhỏ bé trên ghế sofa ngủ gục chờ anh. Mỗi lúc như thế trái tim lạnh giá của anh lại thấy ấm áp vô cùng. Anh bế cô về phòng, nhưng hầu như lần nào cô cũng sực tỉnh:

- Anh về rồi!

Rồi cô tíu tít cười nói với anh trong khi vội vã hâm nóng đồ ăn. Sau đó, cô ngồi nhìn anh ăn với ánh mắt vui sướng.

Giờ đây đã không còn những giây phút đó nữa.

Chợt nhìn thấy ánh đèn trong nhà mình, lòng anh thôn thức. Vội vàng lao nhanh vào nhà, anh hi vọng vẫn nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé ấy cuộn tròn trên ghế chờ đợi anh.

Vừa mở cửa, một bóng người đã lao đến ôm chầm lấy anh, dụi đầu vào ngực anh.

- Anh về rồi.

Cũng là câu nói này nhưng sao anh không cảm thấy ấm áp chút nào. Cả cô gái trong vòng tay anh cũng không mang mùi hương của cô, không gọi cảm giác thân quen như cô.

- Tú, sao em ở đây? - Anh đẩy nhẹ Cẩm Tú ra, ngạc nhiên hỏi.

- Em không ở đây thì ở đâu?! - Giọng Cẩm Tú hờn dỗi, nhưng ngay sau đó, cô nhoẻn miệng cười - Chúc mừng anh, anh đã trả được thù rồi.

- Phải! Anh đã trả được thù rồi - Anh gượng cười đáp.

Anh vừa nói xong thì Cẩm Tú đã nhón chân lên hôn môi anh, tay cô vòng qua cổ anh, cô thôn thức nói:

- Em nhớ anh lắm, yêu em đi anh.

Anh nhìn Cẩm Tú thật lâu, cúi xuống hôn cô. Cẩm Tú đáp lại anh nhiệt tình. Anh ôm Cẩm Tú trong vòng tay, cố tìm lại cảm giác quen thuộc với cô. Đây là cô gái rất yêu anh, vì anh mà chấp nhận bị chà đạp, tìm mọi cách giúp anh trả thù, đây là cô gái anh nên yêu thương. Nhưng tại sao, ở bên cạnh Cẩm Tú, anh lại không tìm được cảm giác say đắm như ở bên cạnh cô. Anh nhắm mắt, tưởng tượng ra ánh mắt cô lần cuối nhìn mình, tại sao trong đôi mắt đó không còn hình bóng anh, cứ như thể anh chưa từng xuất hiện. Anh thà nghe cô nói những lời oán hận anh còn hơn.

Khi cô tỉnh dậy, bên cạnh cô là gương mặt nứt nẻ của mẹ cô. Bà đang mặc áo tang cho chồng, đôi bà sưng húp, toàn thân run lên. Cô nắm tay bà gọi khẽ:

- Mẹ, đừng khóc, mẹ còn có con, không có mẹ, con không thể sống nổi.

Đó chính là lời động viên tinh thần tốt nhất dành ẹ cô trong giây phút tuyệt vọng nhất cuộc đời bà. Mẹ cô còn có cô, bà không thể nhẫn tâm bỏ lại cô một mình cô đơn trên cõi đời này. Cô biết điều đó, bởi vì cũng như ba cô, mẹ là người yêu thương cô nhất.

Mẹ cô nghe vậy càng khóc nhiều hơn nữa, ôm chầm lấy cô nứt nẻ:

- Mẹ sẽ không bỏ con, mẹ sẽ không bỏ con.

- Chị và cháu hãy yên tâm, em nhất định phải trả thù cho anh Hai - Một người bỗng lên tiếng.

Cô nhìn về phía người đó, đó là chú ruột cô, ông có nét mặt của cha cô, xưa nay tình cảm hai anh em rất tốt, nhưng trước giờ, chú không xen vào chuyện làm ăn của ba cô bao giờ nên một, hai tháng mới ghé nhà cô một lần.

Ông nhìn cô thương cảm:

- Chú sẽ chăm sóc cho hai mẹ con. Chúng ta sẽ cùng nghĩ cách đòi lại món nợ này.

Cô nhìn ông khẽ nhắm mắt lại. Oan oan tương báo biết bao giờ cho xong?!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nếu Như Yêu - Chương 02

Ăn bánh trà tiền

Thành phố Y, những năm 20XX, bọn buôn lậu và các băng nhóm giang hồ ngày càng phát triển tinh vi, lộ liễu hơn. Chúng tìm đủ mọi mảnh khóc để buôn bán trái phép và uy hiếp những doanh nghiệp không chịu khuất phục mình. Trong số đó có một băng nhóm rất có thể lực trú ngụ ở quận 4, chỉ cần nghe tên, các băng nhóm khác lập tức rút lui, không dám đắc tội. Các doanh nghiệp cũng không dám chống đối chúng.

Bọn chúng kinh doanh từ vũ trường, quán bar, nhà hàng, khách sạn, khu vui chơi đến những chốn ăn chơi sa đọa hấp dẫn những kẻ lăm tiền nhiều của. Chỉ có một thứ bọn chúng tuyệt đối không động đến đó là thuốc phiện, chất kích thích, thuốc lắc... Bởi vậy đối với vài sự việc đánh lộn, chém giết trong quán bar y vũ trường của đám đàn em, chúng đều dùng tiền giải quyết dễ dàng.

Thủ lĩnh của băng nhóm đó là Trần Cảnh Phong, cũng là ông chủ của hơn mười nhà hàng cao cấp, mười lăm khách sạn từ năm sao trở lên, cộng với những vũ trường, quán bar khắp mọi nơi từ Bắc vào Nam. Dưới tay anh ta có hàng trăm, thậm chí hàng nghìn tên đàn em sẵn sàng nghe lệnh anh ta bất cứ lúc nào. Người trong giang hồ không ai không nể mặt Cảnh Phong, giới kinh doanh càng không dám đắc tội với Cảnh Phong.

Cũng vì vậy mà có rất nhiều cô gái đeo bám xung quanh anh, nhưng được bên cạnh anh chỉ có duy nhất một người có tên Cẩm Tú. Người ngoài nhìn cô ta với con mắt đầy ngưỡng mộ, ghen tị. Trên người toàn hàng hiệu và trang sức đắt tiền, xài thẻ vàng, cô ta được xem như vợ của Cảnh Phong, mặc dù anh chưa từng thừa nhận, nhưng cũng chưa từng phủ nhận. Cẩm Tú là người đã cùng anh trải qua những ngày tháng khó khăn nhất. Được xem là người tin cậy, cô ta yêu anh đến nỗi chấp nhận bán thân để anh đạt được mục đích của mình.

Quán bar Free Men, tám giờ bốn mươi lăm phút tối. Ánh đèn rực rỡ đầy màu sắc nơi mặt tiền cùng tiếng nhạc âm ỉ khiến nơi này trở nên nổi bật trên con đường lớn giữa lòng thành phố. Trong quán đang có vài trăm nam nữ trẻ tuổi vui vẻ, nhảy nhót.

- Công việc làm ăn ở đây dạo này thế nào? - Cảnh Phong ngồi tựa người vào thành ghế sofa, tay cầm điếu thuốc, dáng điệu cực kỳ oai phong khiến người khác vừa ngưỡng mộ vừa sợ hãi.

Gã quản lý đang khúm núm đưa cho Cảnh Phong cuốn sổ báo cáo tình hình thu nhập. Cảnh Phong chẳng nói chẳng rằng gấp cuốn sổ quăng sang một bên gạt đầu hải long.

Gã quản lý lén lút thở hắt ra mừng rỡ. Mồ hôi trên trán nẩy giờ rịn ra, nhưng gã không dám đưa tay gạt đi, từng giọt từng giọt chảy xuống mắt cay xè.

Cảnh Phong vẫn im lặng vẩy tay xua gã quản lý đi, tay kia dụi điếu thuốc đã tàn. Còn lại một mình, anh trầm tư nhìn đám người đang lao vào những bản nhạc sàn như những con thiêu thân lao vào đám lửa, i ba tên đàn em cũng đứng chấp tay im lặng.

Một vài cô gái cạnh đó đưa mắt nhìn Cảnh Phong ngưỡng mộ, i mười sáu tuổi đã là ông chủ lớn, phong độ, điển trai, hỏi có cô gái nào nhìn thấy anh mà không say mê?!

- Ô, anh Phong, không ngờ được gặp anh ở đây - Một gã đàn ông bụng bía, đầu trọc lóc, đi ngang qua bàn anh đang ngồi reo lên mừng rỡ.

Đang ôm eo một cô gái, gã lập tức buông cô ra để bước đến bên bàn Cảnh Phong, cô gái đứng im lặng, còn gã tự nhiên đưa tay cầm ci XO trên bàn, rót vào cái li trống một cách cẩn thận, giọng nịnh nọt:

- Anh Phong, hôm nay nể mặt em, uống với em một li được không?

Gã vừa nói vừa nhìn Cảnh Phong vẻ chờ đợi, tay cầm li rượu giờ lên kính cẩn.

Khóe miệng Cảnh Phong nhếch lên khinh bỉ, thổi một luồng khói thuốc vào mặt gã đàn ông đầu trọc trước mặt rồi chậm rãi dụi tắt nó, nhòm người đón li rượu, một hơi uống cạn.

- Cách - Anh đặt mạnh li xuống bàn bất ngờ trừng mắt nhìn khiến gã đầu trọc hoảng hốt.

Đã một lần đắc tội, trước ánh mắt đỏ ngầu của Cảnh Phong, gã không khỏi chột dạ:

- Anh Phong, anh cũng biết mà, kinh doanh dạo này rất khó khăn, khó lòng mua được nguyên liệu. Công nhân của em đang phải nằm chơi nên tụi em mới chậm giao hàng cho anh như thế.

Ánh mắt Cảnh Phong vẫn không dịu lại, khóe miệng anh cong lên một nụ cười lạnh lùng đáng sợ:

- Chúng ta ra đời làm ăn, bên nào mua cao hơn thì ông nên bán bên đó, như vậy mới có lợi cho bản thân. Đâu thể nào trách ông được.

Một lời nói khách sáo như thế lẽ nào gã đầu trọc lại không hiểu. Tuy nhiên, gã biết Cảnh Phong sẽ không dám làm gì mình. Nghĩ đến ông cậu quyền thế của mình, gã thầm đắc ý: “Tao chịu đến nói với mấy vài câu là đã nể mặt mày lắm rồi đấy”.

Cảnh Phong nhìn gương mặt gã đầu trọc bằng ánh mắt lạnh lẽo rồi bấm điện thoại. Sau khi thì thầm vài câu, anh chậm rãi rót ỉnh một li rượu khác, mắt nhắm lại.

Chỉ vài phút sau, điện thoại của gã đầu trọc vang lên, gã nhìn số rồi vội vàng bắt máy. Văng dạ một hồi, gã tái mặt nhìn Cảnh Phong. Anh vẫn đang bình thản uống li rượu trên tay mình.

Gã đầu trọc méo mồm:

- Anh Phong, em sai rồi.

Cảnh Phong vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng:

- Uống đi.

Gã đầu trọc e dè nhìn anh rồi nâng li uống một hơi.

- Cút đi - Cảnh Phong lạnh lùng thẳng thừng xua đuổi không một chút nể mặt.

Gã đầu trọc vội vàng đứng dậy kéo theo cô gái bỏ đi. Cảnh Phong lúc này mới ngẩng đầu nhìn theo, ánh mắt vô tình chạm vào gương mặt cô gái. Cả người anh run lên.

Đôi mắt cô gái lạnh lẽo quét qua gương mặt tựa như một tảng băng của Cảnh Phong, biểu cảm thờ ơ ấy như nhát dao cứa vào tim anh.

- Khoan đã...

- Anh muốn gì? - Cô giận dữ nhìn anh hỏi.

- Em đoán xem - Anh lạnh lùng trả lời.

Sau khi phát hiện cô gái đi cùng gã đầu trọc là cô, lại biết cô cùng hán vừa ngã giá đi đêm với nu, anh tức giận gạt tên đầu trọc đi, nắm tay cô kéo thẳng ra ngoài. Chẳng ngờ cô lại giơ tay tát mạnh vào mặt anh, bọn đàn em hết sức ngạc nhiên, đang định tiến lại gần thì anh phất tay xua đi. Anh cứ nghĩ cô sẽ nể mặt mình, chứ rửa mình, không ngờ cô lại nói:

- Đừng cản trở tôi làm ăn.

Nghe xong, anh tức đến nổi gầm lên như một con thú:

- Hán trả em bao nhiêu, tôi trả gấp ba lần.

- Không cần...

- Gấp năm lần...

Cô nhếch miệng cười khinh bỉ rồi quay lưng bỏ đi.

- Em ra giá đi? - Anh thờ dãi.

- Bao nhiêu cũng được à? - Cô khề cười quay người lại hỏi.

- Đúng vậy - Anh gật đầu.

- Xem ra nếu phải trả gấp mười y i mười lần, anh cũng đồng ý. Đối với anh số tiền này chẳng qua chỉ như muối bỏ biển thôi mà - Cô nhìn xoáy vào mắt anh khề nói - Nhưng xin lỗi, tôi có thể bán rẻ thân xác tôi cho tất cả mọi người, thậm chí cho không nhưng tuyệt đối không bán cho anh.

Nói xong cô bước đi thật nhanh, mặc kệ sắc mặt càng lúc càng tối của anh.

Trong lòng Cảnh Phong như bị thiêu đốt bởi cơn giận. Chưa bao giờ anh lại giận dữ như thế. Anh ra hiệu cho đám đàn em bắt cô đem lên xe rồi chờ đến biệt thự này.

Tay chân bị trói, cô chỉ “ừ” một cái rồi quay mặt đi không thèm nói nửa lời cũng không thèm liếc nhìn anh, lạnh lùng đến nỗi tim anh thấy nhói đau. Anh bước đến bên cạnh cô, đưa tay nắm chặt cằm cô giữ lại rồi xoay mặt cô đối diện mặt mình. Cô giận dữ trừng mắt nhìn anh, muốn thoát khỏi tay anh nhưng không tài nào thoát được. Cô bèn phun một bãi nước bọt vào mặt anh, ánh mắt thách thức.

- Em... - Anh giận run người.

Cả bờ vai rắn chắc của anh run lên. Lau nước miếng trên mặt bằng tay áo rồi cởi áo khoác của mình ra quăng mạnh xuống đất, anh hung dữ nhìn cô.

- Thả tôi ra - Cô lạnh lùng yêu cầu.

- Em nghĩ tôi sẽ thả em ra sao? - Anh hỏi.

Cô không né tránh mà nằm im, bất động như xác chết, chiếc váy cô mặc tốc lên cao, để hở đôi chân trần quỳn rũ.

Anh nắm lấy cái áo sơ mi trên người mình giật mạnh, những chiếc nút rơi ra nhanh chóng để lộ một khoảng ngực trần vạm vỡ. Cô vẫn nằm im để mặc anh lao vào cô. Mỗi anh mịn màng, ngọt ngào cuồng dại chiếm đoạt mỗi cô, cắn mút điên cuồng không cho cô một phút giây ngơi nghỉ, một nụ hôn khao khát mong chờ từ rất lâu. Mùi hương trên người anh tỏa ra quen thuộc khiến cô có chút ngất người, nhưng anh chóng tỉnh táo lại.

- Tại sao? Tại sao? - Trong lòng cô không ngừng hỏi tại sao.

Cô tức giận phản kháng bằng cách cắn chặt môi ngăn anh lại. Đối diện với ánh mắt không khuất phục của cô, tim anh nhói đau. Ánh mắt trước đây luôn nhìn anh với nét cười rạng rỡ thì giờ đây chỉ toàn căm ghét.

- Thả tôi ra - Cô gầm từng tiếng.

- Em nghĩ xem... - Anh giễu cợt nhìn cô.

Sau đó ngay lập tức, anh lấy môi mình dán lên đôi môi căng mọng của cô, quyến luyến đem hơi thở nồng nàn hòa quyện lấy hương thơm trên cơ thể cô. Mùi hương thoang thoảng bay trong không khí dường như đọng lại, càng kích thích khứu giác của anh. Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng tăng.

Thân hình nhỏ nhắn bất động của cô càng khiến bàn tay anh không cam chịu mà tiếp tục di chuyển để cuối cùng chạm vào phần mềm mại nhất. Mái tóc đen rối tung lộn xộn của cô cùng với gương mặt đỏ hồng khiến anh say đắm. Ánh mắt anh rừng rực lửa cơ hồ như có thể thiêu đốt hết mọi thứ, cơn ngời nóng bỏng nhìn chằm chằm vào thân thể cô, đầu lưỡi anh khẽ khiêu khích đôi môi cô để anh có thể tự do tiến vào.

Cả người cô run lên, vô thức đắm chìm trong mùi hương quen thuộc kia, để có thể cảm thấy được một đôi bàn tay ấm áp nhen nhóm từng ngọn lửa trên cơ thể mình.

- Vì cái gì? - Anh kinh ngạc kêu lên khi phần thân thể bắt đầu xâm nhập vào nơi nhạy cảm nhất của cô, nắm chặt vai cô buộc cô phải đối mặt với khuôn mặt giận dữ của mình.

Cô còn chưa kịp phản ứng lại thì đột nhiên anh đã thô bạo tách chân cô ra, thẳng người, rồi đem dục vọng của anh tiến vào cơ thể cô.

Trong nháy mắt, cô nghe được tiếng rên rỉ không kìm chế được phát ra từ cổ họng anh, cảm nhận được cơ thể anh đang hưng phấn lạ thường...

Nước mắt nóng bỏng từ khóe mắt cô chảy xuống.

Cô khóc, cô mắng... nhưng tất cả đều không thể đổi được những gì đang xảy ra trước mắt, bất luận cô có cố gắng giãy giụa thế nào cũng không ngăn cản được anh, không chối bỏ được sự thật là anh đang ở rất gần cô, thêm một lần nữa.

- Đây là lần thứ i sao? - Anh kinh ngạc.

Cảnh Phong cứ nghĩ thời gian đã lâu như vậy, cô hận anh như vậy, lại thấy cô cùng gã đàn ông khác làm cuộc mua bán, nghĩ bản thân đã dồn ép cô vào con đường bán thân kiếm sống, anh cảm thấy vô cùng ân hận nên mới bắt ép cô đến đây. Nhưng phản ứng của cô, cái phản ứng chỉ có ở những cô gái thuần khiết chứ không phải là giả vờ thuần khiết để làm thích thú những kẻ bệnh hoạn khiến anh giật mình.

Lần đầu tiên của cô đã trao trọn cho anh, đây là lần thứ i.

Cô không đáp, đôi mắt nhìn anh long lanh, có uất ức, có căm giận.

Anh vội vàng đưa tay vuốt ve gương mặt cô an ủi. Nhìn lại những dấu vết mà chính mình đã thô bạo để lại trên người cô, anh thấy cổ họng đắng nghét nói:

- Xin lỗi... anh không biết - Anh bỗng trở nên ấp úng.

Cô mím môi nhìn anh, sống mũi cay, khóe mắt rơi ra những giọt nước mắt nóng hổi. Anh đau xót cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt đọng trên gương mặt cô. Những nụ hôn dịu dàng từ từ di chuyển khắp nơi trên gương mặt ấy.

Đôi mắt sâu thẳm của anh ẩn chứa hình ảnh cô khiến cô rung động, đôi mắt ấy đã từng khiến cô chao đảo đắm say.

Sợi dây trói tay cô đã được cởi ra từ lúc nào không biết. Nhưng cô hoàn toàn quên mất rằng mình phải kháng cự, chỉ còn cảm giác điên cuồng giống như bị đè nén lâu ngày, thẳm sâu trong lòng muốn bùng cháy, không ngừng bùng cháy.

Cô chớp mắt nhìn người đàn ông trước mặt mình, anh từ từ đặt cô xuống giường, mái tóc mềm mại xõa ra trên gối. Ga giường trắng tinh khiết hòa với nước da trắng mịn của cô.

- Gọi tên anh đi. Anh muốn em gọi tên anh như trước đây - Thấy cô đã không còn chống đối, lòng anh vui mừng khôn xiết, khẽ nói bên tai cô.

Nghे anh nói, cô đưa đôi mắt cùng rèm mi cong đang cụp xuống nhìn anh đau đớn. Tay cô sờ lên một vết tròn đứt đoạn, dấu vết mà rằng cô đã để lại, cảm giác run run. Cuối cùng cô khàn giọng hỏi:

- Anh có yêu em không?

Anh sững người trước câu hỏi của cô.

Trước đây cô từng hỏi anh như vậy, đó cũng là câu cuối cùng cô hỏi anh trước khi i người xa nu. Anh đã trả lời là có, nhưng ngay sau đó, ba cô chết trong tay anh.

Thấy anh sững lại không trả lời, cô khẽ cười:

- Vậy thì tiếp tục đi.

Nói xong cô vòng tay lên cổ anh, tự động hiến dâng thân thể mình. Trên người họ đã không còn thứ gì ngăn cách nữa... Một giọt nước mắt của cô rơi xuống trong hơi thở gấp gáp. Cô đã sai rồi sao? Sự tao nhã, sự lí trí, sự si tình của anh... tất cả đều là giả dối sao? Tất cả chỉ để lừa gạt cô, tất cả chỉ để che giấu bản chất đê tiện không bằng cảm thú của anh sao?

Cô nhắm mắt lại, không còn chút sức lực phản kháng, điều cô có thể làm lúc này là chờ đợi, chỉ mong anh có thể chấm dứt sớm một chút.

Nhưng... dường như thời gian kéo dài ra đến bất tận, anh không ngừng ty đồi tư thế, hưởng thụ khoái cảm theo từng góc độ, sự mạnh mẽ đàn ông không ngừng xâm nhập vào cơ thể cô, khiến cô không thể nào vờ quên đi sự tồn tại của nó được.

Khi anh tỉnh lại, cảm giác thỏa mãn dâng tràn, muốn đưa tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô nhưng bên cạnh hoàn toàn trống không. Anh giật mình mở choàng mắt, tìm kiếm xung quanh, tất cả chỉ là căn phòng lạnh lẽo.

Trên bàn nơi đầu giường có mảnh giấy viết tay và một số tiền. Anh nhận ra là nét chữ tròn trĩnh ngay ngắn rất đẹp của cô.

“Tôi qua anh phục vụ rất tốt. Tiếc rằng tôi chỉ có bao nhiêu tiền đó thôi.

-Tạm biệt-“.

Ngắn gọn vô cùng. Đêm qua là một cuộc mua bán, cô là người mua, còn anh là người bán. Cảnh Phong tức giận vò nát tờ giấy, ném mạnh vào góc tường. Anh điên cuồng đập phá cho hả cơn giận. Những tờ tiền cô để lại rơi la tã xung quanh. Cảnh Phong nhắm mắt ngồi bệt xuống sàn, hơi thở đầy kích động, xót xa trào dâng.

Tiếng đập phá đồ đạc từ trong căn biệt thự vọng ra ngoài. Hai người ngồi trong xe gần đó trầm ngâm, một người khẽ nhếch miệng cười, một người tay gác lên trán.

- Cháu làm tốt lắm. Chúng ta đợi ngày này đã rất lâu rồi.

Đôi mắt cô gái mệt mỏi, đỏ ngầu, những ngón tay bấu lên chiếc váy đang mặc, móng ấn sâu vào bắp đùi như để cảm nhận gần nhất nỗi đau luôn ngự trị trong trái tim đầy tổn thương của mình.

- Đi thôi - Người đàn ông lên tiếng.

Tài xế gạt đầu rồi lập tức cho xe chạy đi.

Cô nhìn căn biệt thự đang từ từ bị bỏ lại phía sau, căn biệt thự mà cô đã từng sống những ngày hạnh phúc cùng ba mẹ. Mọi chuyện trong quá khứ tràn về.

Sân trường đại học ồn ào...

- Tiếp theo là tiết mục song ca khoa Quản trị năm thứ i của i nữ xinh đẹp.

Tiếng Vũ Tinh, anh chàng Bí thư của khoa cô vang lên khiến cô choáng váng: “Gì mà nữ xinh đẹp chứ, thật là nổ quá đi mất“. Lúc này Cẩm Tú vẫn chưa xuất hiện. Tiết mục song ca mà chỉ có mình cô thì làm thế nào đây trong khi giọng ca chính lại là Cẩm Tú.

Cô nhìn các bạn đang chuẩn bị chạy ra múa minh họa ình mà lòng bồn chồn không yên. Nhân vật phụ đã sẵn sàng nhưng nhân vật chính thì không thấy đâu. Cô nhăn mặt hỏi các bạn:

- Đã liên lạc được với Tú chưa?

Tất cả đều lắc đầu nhìn nu. Lúc sau, một người lên tiếng trả lời:

- Điện thoại của Cẩm Tú tắt rồi, chẳng thể nào liên lạc được với cô ấy.

Cô thở dài. Cô bạn thân này của cô là chúa lè mề, không chừng đã quên mất hôm nay là ngày biểu diễn văn nghệ. Hôm qua cô đã dặn đi dặn lại rất nhiều lần, thậm chí còn cài đặt điện thoại hẹn giờ nhắc nhở. Vậy mà...

- Thôi vậy, Chinh lên hát trước đi. Nếu Tú đến kịp thì lên hát sau vậy - Một người bạn khuyên.

- Đành vậy thôi - Cô thở dài gạt đầu cầm micro chuẩn bị bước ra. Tiếng nhạc bắt đầu vang lên, đội múa cũng đã ra trước.

Vũ Thanh ló đầu vào quan sát, nhủ mảy hỏi:

- Cẩm Tú chưa đến à?

- Em ra trước, bạn ấy ra sau - Cô vội bao che giúp Cẩm Tú.

Với anh chàng Vũ Thanh này, cô đành phải nói dối, nếu không Cẩm Tú chắc chắn sẽ bị anh ta mắng mỏ thậm tệ.

- Được rồi, ra đi - Vũ Tinh gật đầu bảo.

Đúng lúc đó, Cẩm Tú chạy đến.

- Tôi chưa? - Cẩm Tú thở hồn hển, mặt mũi đầy mồ hôi.

- Tôi rồi, mình ra trước đây, lau mặt đằng hoàng đi rồi ra.

Nói xong rồi, cô cầm micro đi ra vừa kịp lúc bắt đầu bài hát. Cô hát không y lắm nhưng giọng cô trong trẻo và trầm ấm. Bài hát lại nhẹ nhàng. Mọi người đều im lặng lắng nghe.

Cẩm Tú nhnh chóng bước lên sân khấu hòa giọng hát với cô. Cả i cùng chìm đắm trong bài hát. Chất giọng của Cẩm Tú mới thật sự khiến mọi người choáng ngợp. Cẩm Tú vẫn luôn là giọng ca vàng của khoa. Còn cô, chỉ là người hát bè mà thôi. Vốn dĩ cô chẳng hứng thú với việc ca hát này nhưng Cẩm Tú đã năn ni cô rằng:

- Không có bạn, mình chẳng có chút hứng thú nào để hát. Bạn là nguồn cảm xúc của mình, là sự tự tin của mình, là giọng hát của mình... Bạn không tm giả làm sao mình có thể hát chứ...

Cẩm Tú lúc nào cũng thế, cứ nâng cô lên cao, nịnh nọt một cách trắng trợn nhưng luôn khiến cô phải phì cười chấp nhận. Cô chẳng làm sao mà từ chối được cái giọng trẻ con nhõng nhẽo ấy. Có lẽ vì vậy mà ngày trước, cô và Cẩm Tú vừa gặp nu đã thích nu để trở thành bạn thân nhnh chóng.

Bài hát vừa kết thúc, tiếng vỗ tay vang dội. i người cúi đầu mỉm cười chào mọi người rồi nắm tay nu đi xuống khán đài. Nhạc thấy Vũ Tinh đang đứng khoanh tay nghiêm nghị nhìn mình soi mói, Cẩm Tú hơi chột dạ. Biết anh ta chuẩn bị mắng mình vì đến trễ, cô cũng trừng mắt nhìn anh ta như sẵn sàng ột cuộc đấu võ mồm.

Vũ Tinh thấy thái độ ngang ngược của cô bèn thở dài lắc đầu bỏ đi không thèm chấp nữa. Thấy vậy, Cẩm Tú quay sang cô, thì thầm hỏi:

- Anh ta làm sao vậy, tự nhiên lại bỏ đi?

- Sao đây, ngày nào cũng cãi nhau với anh ta riết nên ghiền rồi à?! y là bạn có ý gì với người ta đó?! Ki ra mau - Cô mỉm cười trêu chọc.

- Xì ai thèm có ý gì với anh ta - Cẩm Tú bĩu môi - Người ta chỉ có mỗi bạn thôi - Nói rồi vòng tay ôm cô.

- Bạn có đói bụng không, mình thì đói rã ruột rồi nè - Cô chịu thua nói.

- Mình muốn ăn buffet - Cẩm Tú nhõng nhẽo nói.

- Được, đi thôi - Cô cười đồng ý như đang nuông chiều một đứa trẻ.

Cả i đến một nhà hàng ngay trung tâm thành phố, nơi rất nổi tiếng bởi đồ ăn ngon. Cẩm Tú vừa nhìn thấy đã thích chí reo mừng, chạy thật nhanh đến cửa vào. Cô lập tức bị một nhân viên chặn lại.

- Xin lỗi, cô chưa dán thẻ - Anh nhân viên nhã nhặn nói.

Buồn rầu, Cẩm Tú xụ mặt quay đầu chờ đợi bước chân chậm rãi của cô.

Nhân viên quản lý thấy cô bèn bước đến chào:

- Cô Kiều Chinh, cô đến đây ăn sao?

Cô giật đầu cười đáp lại rồi bước đến bên quầy mua phiếu, nhỏ nhẹ nói:

- Cho tôi i suất.

Vừa nói cô vừa rút tiền ra định trả thì quản lý chạy đến:

- Không cần đâu, ông chủ bảo, khi nào cô và bạn cô đến thì cứ tự nhiên vào.

Nhưng cô vẫn nhất quyết đặt tiền trên bàn:

- Không cần đâu..

Người quản lý tỏ ra khó xử. Ai cũng biết cô là con gái duy nhất của ông chủ nhà hàng này. Sớm muộn gì nhà hàng này cũng nằm trong tay cô, bây giờ làm thân với cô, sau này sẽ không phải lo lắng nữa.

Đúng lúc đó, phía sau lưng hai người vang lên một tiếng cười, cô giật mình quay đầu nhìn lại mới biết là Võ Tnh.

- Trùng hợp quá!

Cẩm Tú nghe anh ta nói thì hần học đáp:

- Có gì đâu mà trùng hợp.

Dường như anh ta không thêm đề ý đến lời của Cẩm Tú, chỉ hỏi cô:

- Có thể ngồi cùng không?

Cô giật đầu chấp nhận, dù gì có thêm người cũng tốt.

- Cứ tự nhiên.

Cẩm Tú thấy thế thì lờm một cái rồi bước về phía bàn ăn.

- Nhà hàng này nấu đồ ăn rất ngon, ông chủ nhà hàng này đúng là rất biết cách kinh doanh - Võ Tnh vừa ni vừa nói.

Cô không đáp chỉ cười cười gật đầu.

- Phí lời, nhà hàng này là của ba Kiều Chinh, đương nhiên là phải nấu ăn ngon rồi - Cẩm Tú ni vội miếng thịt trong miệng rồi bữu môi nói.

Võ Tnh hơi bất ngờ nhìn Kiều Chinh chằm chằm như thể không tin được. Nhưng rồi nhận ra mình khiếm nhã, anh nhanh chóng trấn tĩnh và chuyển chủ đề.

- Uhm... cái tên của em ấy, nghe rất y, lúc đầu anh cứ tưởng là Trinh, tới khi nhìn vào danh sách thì mới biết là Chinh.

Cẩm Tú vừa nghe đã phá lên cười như nắc nẻ. Võ Tnh thấy thế thì đỏ bừng mặt, khổ sở gãi đầu.

Kiều Chinh thấy vậy, bèn giải thích:

- Năm xưa khi mẹ em mang ti em tháng thứ tư, đi siêu âm, bác sĩ chuẩn đoán nhầm là con trai. Ba em là người làm ăn, nghe vậy rất vui nên quyết định đặt tên con là Chinh, “chinh” trong chữ “chinh phục”. Còn làm lễ đặt tên cho con trước bàn thờ tổ tiên. Cuối cùng khi sinh ra mới biết là con gái. Đã làm lễ đặt tên rồi không thể hỏi lại nữa nên quyết định thêm chữ Kiều nghe cho nữ tính. Cuối cùng mới thành cái tên Hoàng Kiều Chinh như bây giờ.

- Thì ra là vậy - Võ Tnh gật đầu như đã hiểu ra.

Cẩm Tú càng nghe càng cười lớn còn Võ Tnh thì tin sái cổ câu chuyện mà cô bịa đặt ra. Thật ra, khi cô sinh ra, cô ruột của cô từ nước ngoài về thăm đã đi làm giấy khai sinh giúp. Vì sinh sống lâu năm ở nước ngoài nên nhầm lẫn chữ Trinh và Chinh, mới đặt tên cô thành như thế. Cũng từ lúc đó, công việc làm ăn của ba cô thuận lợi vô cùng nên quyết định không sửa lại tên cho cô nữa.

Sau khi buông ra một câu: “Anh nhất định phải ăn hết mới được về, hãy nghĩ đến những con người đang chết đói bên ngoài”, cả i cô đứng dậy vỗ vai Vy Tinh cổ vũ. Anh chàng tội nghiệp đành ngồi nhìn đồng bát đĩa ngổn ngang trước mặt đã được bồi bàn dọn một nửa mà tn trời.

Vừa ra ngoài i cô nàng cùng phá lên cười khoái chí:

- Bạn cũng thật là, chơi ác quá đi - Kiều Chinh vờ trách Cẩm Tú.

- Ha , cho đáng đời anh ta, lớn hơn có i tuổi mà cứ làm như ba người ta vậy, suốt ngày cần nhần. Đúng là ông cụ non - Cẩm Tú bều môi cười nói.

- Chờ mình một chút - Cẩm Tú bỗng nhiên nhăn mặt chạy vội vào toilet.

Chỉ vài giây sau cô lại khò sở chạy ra, lắc đầu nói:

- Không được rồi, thức ăn có vấn đề, bây giờ bụng mình nặng quá mà trong kia lại có người hết rồi. Bạn cùng mình lên lầu trên được không?

Cả i đành lên tầng trên của nhà hàng, vốn đang sửa chữa nên không có ai qua lại.

- Bạn có vào không? - Cẩm Tú nhăn nhó mặt mày nhưng vẫn hỏi. Cô gạt đầu rồi bước vào phòng đầu tiên, Cẩm Tú vào phòng thứ i. Bên trong không còn giấy vệ sinh, cô đành bước qua phòng số ba.

Vừa ngồi xuống cô đã thấy một bàn tay từ phòng số bốn thò qua dưới chân cô. Đó là một bàn tay đàn ông thô kệch. Cô hoảng quá định la lên. Ngay lúc đó, cô thấy bàn tay Cẩm Tú cũng đưa qua bên mình nên kịp thời giữ được tiếng kêu lại. Cô quan sát i bàn tay đó. Trên tay người đàn ông có cầm một vật được gói kĩ trong giấy báo. Tim cô đập mạnh. Thì ra, Cẩm Tú và người đàn ông này đang có một cuộc trao đổi, đi vệ sinh chỉ là cái cớ, nhà vệ sinh tầng dưới đông người cũng là cái cớ. Lòng cô không thôi lo sợ. Nhưng cô không muốn vạch mặt bạn, nên đưa tay đón lấy vật trong tay người đàn ông rồi chuyển sang cho Cẩm Tú.

Ngay khi Cẩm Tú chạm tay vào bọc giấy thì một tiếng ầm vang lên. Cẩm Tú thấy mạnh vật đó trở lại, sau đó cô nghe tiếng Cẩm Tú hét:

- Đây là phòng vệ sinh nữ, các người sao tự nhiên xông vào đây?

Cô vội vàng đứng bật dậy, tự nhủ phải ra xem, phải gọi bảo vệ vào mới được. Nhặt bọc giấy bị Cẩm Tú ném trở lại lên, cô định ném đến cho người đàn ông bên kia thì nghe một giọng cười lạnh lùng vang lên:

- Vậy tên đưa hàng cho cô là nữ à?

Cô giật thót mình. Người đàn ông đó đưa đồ xong thì bước nhn ra ngoài và cũng đã bị bắt, vậy thì vật này làm sao đây?! Cả người cô run lên, cô đứng im không dám gây ra một tiếng động nào. Nghe giọng thì đã biết chúng là thành phần không thể đụng vào.

- Tôi không biết hấn ta - Cẩm Tú đáp.

- Thật sao? - Một giọng nói vang lên cùng một tiếng hự.

Cô nghe tiếng một người đàn ông bị dấm vào bụng rên rĩ, mặt cô tái xanh vì sợ hãi, nhìn thứ trên tay mình. Nếu cô không đưa nó cho hấn thì Cẩm Tú sẽ ra sao?! Nhưng nếu cô đi ra, liệu bọn chúng có xử lí luôn cô y không?!! Cô còn do dự thì đã nghe tiếp:

- Thứ đó đâu, giao ra đây.

Cô liền nghĩ, thế thì chúng chỉ cần thứ này, chắc chúng lấy xong thì sẽ bỏ đi thôi. Cô vừa định giờ tay mở cửa thì nghe tiếng Cẩm Tú lạnh lùng:

- Thứ đó bọn tôi đã giấu ở một nơi kín đáo rồi, các người muốn lấy cũng không lấy được đâu.

- Bóp... - Cái tát vang lên khiến cô run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nếu Như Yêu - Chương 03

Cô lo lắng không yên, vật này có gì mà quan trọng đến nỗi Cẩm Tú thà chịu đòn chứ không chịu giao ra? Cô bèn nhanh tay mở gói giấy đó ra. Bên trong chỉ là một cái thẻ nhớ của máy chụp hình. Cái thẻ nhớ này nắm giữ bí mật gì đây?

- Bốp... Mau đưa ra đây...

- Ông đánh chết tôi cũng không tìm ra được đâu - Cẩm Tú ngang ngạnh đáp.

Sau đó cô nghe tiếng va đập mạnh, tiếng một người đàn ông hét lên đau đớn, một dòng máu chảy vào bên trong phòng toilet của cô. Cô sợ hãi lùi lại, bọn người này thật sự quá mạnh động. Cẩm Tú không giao ra, vậy cô cũng không thể giao ra.

Cô liền tháo thẻ nhớ trong máy chụp hình của mình ra thẻ vào chỗ chiếc thẻ bí ẩn kia sau đó nhét vào lõi giấy vệ sinh. Cô nhìn lại cuộn giấy lần nữa rồi mới mở cửa bước ra.

- Các người muốn tìm cái này à? - Cô bình tĩnh nhìn họ hỏi.

Đám người không ngờ lại có người thứ ba chứng kiến toàn bộ câu chuyện nên đồng loạt quay đầu nhìn cô. Ngay cả Cẩm Tú cũng tròn tròn mắt kinh ngạc. Cẩm Tú không ngờ người ở phòng bên trái là cô.

Bọn chúng có tất cả năm người. Tên đầu trọc hình như là đại ca của cả bọn, hắn mặc một chiếc áo in hoa sắc sỡ, trên tay xăm hình một con rồng dài. Một tên đàn em đang nắm tóc Cẩm Tú kéo ngược ra sau. Một người đàn ông đang nằm dưới đất, người bẻ bết máu.

- Đưa đây! - Gã đầu trọc ra lệnh.

Cô run run cánh tay đưa chiếc thẻ về phía hắn, nín thở chờ đợi.

- Các người lấy được đồ rồi thì đi đi - Cô lớn tiếng nói.

Tên đầu trọc nheo mắt nhìn cô, ánh mắt trở nên phức tạp. Một tên đàn em nói nhỏ vào tai hắn. Kiều Chinh cố gắng dò xét thái độ của hắn nhưng bị hình ảnh Cẩm Tú đang gầy gù làm phân tâm.

Bất ngờ, một lưỡi dao sắc bén lạnh toát kề lên cổ cô, mặt cô tái xanh, bắt động. Ngay sau đó, một bàn tay chặt mạnh vào gáy cô, cảnh vật trước mắt cô lập tức mờ ảo. Cô chỉ kịp thấy đôi mắt Cẩm Tú hoang mang rồi chìm vào bóng tối.

Khi cô tỉnh lại, thấy mình đã nằm trên giường, ba cô đang ngồi trên sofa trầm tư hút thuốc. Cô khẽ gọi:

- Ba...

Ông Nghiêm vội vã dập tắt điều thuốc rồi chạy đến bên con gái, đôi mắt lo lắng nhìn cô hỏi:

- Con sao rồi?

- Con không sao... - Cô yếu ớt nói - Sao con lại ở đây?

- Con bị ngắt ở nhà vệ sinh tầng hai. Nhân viên ở đó đưa con vào bệnh viện rồi chuyển con về nhà.

Cái gáy đau nhức nhắc cô nhớ ra mọi chuyện, cô hoảng hốt bật dậy la lớn:

- Cẩm Tú..

- Chuyện gì vậy con? - Thấy con gái như vậy, ông Nghiêm cũng hoảng hốt theo.

Kiều Chinh cắn răng nghĩ ngợi, cô không biết có nên nói với ba mọi chuyện hay không. Cô lo lắng khi biết Cẩm Tú qua lại với xã hội đen, ba cô mà biết chắc chắn sẽ cấm cô chơi với Cẩm Tú. Nếu ba cô báo công an, liệu Cẩm Tú có bị dính líu gì không? Nhưng làm sao tìm Cẩm Tú đây?! Càng nghĩ cô càng cảm thấy đau đầu, nhưng nhìn đôi mắt lo lắng của ba cô, cô bèn lấp liếm câu chuyện:

- Con có hẹn với Cẩm Tú nhưng lại bị ngắt xiu thế này, báo hại cô ấy đứng chờ, thế nào cũng sẽ mắng con à xem

Ông Nghiêm nghe xong thì thở phào, khẽ cười vuốt tóc con gái nói:

- Con làm ba hết cả hồn, tưởng chuyện gì xảy ra. Con bị sao vậy, tự nhiên lại ngắt xiu, bác sĩ khám thấy con không sao hết nên ba xin cho con về nhà, ba biết con ghét mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện.

- Con cảm ơn ba... chắc tại con ăn nhiều nên khó chịu mới ngắt đi đó thôi, hi hi... - Cô ôm lấy tay ba mình nũng nịu.

- Hừ, có ai có lí do lạ đời như con không? - Ông Nghiêm lườm con gái một cái, dù không tin nhưng ông cũng không bắt bẻ thêm. Dẫu sao con gái ông bình an là tốt rồi.

- Ba, con đói bụng quá - Cô bèn lái sang chuyện khác.

- Được rồi - Ông Nghiêm nhẹ nhàng đáp, yêu thương nhìn đứa con gái bảo bối của mình.

Kiều Chinh nhìn theo bóng ba cô khuất sau cánh cửa mới bật dậy lấy điện thoại gọi ngay cho Cẩm Tú, hi vọng cô an toàn. Nghe tiếng chuông đổ mà cô hồi hộp vô cùng, dự trù cả tình huống bọn chúng phát hiện ra đó không phải là cái thẻ nhớ chúng cần, có thể chúng sẽ không chịu thả cô ra. Tuy không phải là tình huống tốt đẹp gì nhưng ít nhất tính mạng của Cẩm Tú được bảo đảm.

- A lô - Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên kia điện thoại.

Kiều Chinh giật nảy mình sợ hãi, hẳn ta chắc chắn là tên bắt cóc, cô thu hết can đảm nói:

- Anh mau thả Cẩm Tú ra, nếu không tôi sẽ đem cái thẻ nhớ đó giao cho cảnh sát.

- Cô là ai? - Đầu dây bên kia hỏi lại, giọng vẫn lạnh lùng.

Kiều Chinh run lên.

- Tôi là ai cũng được. Trong ngày hôm nay, nếu anh không thả bạn tôi ra thì tôi sẽ...

- Tôi là anh họ của Cẩm Tú, cô ấy để quên điện thoại ở nhà. Cẩm Tú đã xảy ra chuyện gì rồi sao? - Bên kia vẫn chậm rãi hỏi.

Kiều Chinh ngó người đứng ôm điện thoại bàng hoàng, cô nhớ ra Cẩm Tú vội vàng chạy đến buổi văn nghệ nên không mang theo điện thoại. Cô nhất thời quên mất, cứ ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần gọi điện cho Cẩm Tú là có thể gặp được bọn bắt cóc. Thấy cô đột nhiên im lặng không nói gì, người đó chủ động nói:

- Chúng ta có thể gặp nhau nói chuyện không?

- Được - Cô đáp.

Kiều Chinh đứng trước cửa quán cà phê sách gần trường mình, ở đây khá đông người, chủ yếu là sinh viên nên cô cũng yên tâm phần nào.

Đẩy mạnh cửa vào, cô đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm người đó. Sự chú ý của cô đổ dồn về một chàng trai đang ngồi trầm ngâm bên cửa sổ, dáng vẻ phong trần gọi cảm vô cùng. Gương mặt của anh ta như níu giữ ánh mắt chiêm ngưỡng của không chỉ riêng cô. Vầng trán cao ẩn hiện dưới mái tóc đen mượt, sống mũi thẳng hiện rõ làm cho gương mặt toát lên sức sống mãnh liệt, khoe môi cong cong khiêu khích.

Anh ta không để ý đến xung quanh, ánh mắt chăm chú nhìn vào li cà phê đang nhỏ giọt. Tâm trí dường như không còn ở đây nữa. Không gian ngưng đọng.

Đó không phải người mình cần tìm, cô tự nhủ, người đó chắc chắn không có cái dáng vẻ thanh thoi, hường thụ thế kia.

Ở góc quán có một anh chàng khác trạc ba mươi tuổi, đầu tóc rối bời, râu ria mọc đầy mặt trông rất đáng sợ. Cảm giác mách bảo cô, đúng là người đó rồi. Tuy có chút ngập ngừng nhưng Kiều Chinh mặc kệ, điều cô quan tâm là biết được chút ít tin tức về Cẩm Tú...

Cô bước đến gần, lịch sự hỏi:

- Xin hỏi anh có phải là Cảnh Phong không?

Anh ta ngẩng đầu nhìn cô, mặt nhăn lại, quan sát cô từ đầu đến chân một lát rồi khẽ cười gật đầu.

Kiều Chinh thấy vậy thì mừng rỡ kéo ghế ngồi xuống, cô định hỏi luôn thì anh ta đã lên tiếng trước:

- Em muốn uống gì?

Giọng anh ta nghe hơi khác trong điện thoại nhưng cô không để tâm nhiều. Cô nói:

- Cho em một li sinh tố là được rồi.

Nói xong cô lôi trong túi ra miếng giấy gói cái thẻ nhớ, để trong lòng bàn tay chia về hướng anh ta. Tay cô vừa đặt trên bàn thì đã bị anh ta nắm lấy, gương mặt nham nhở nhìn cô cười nói:

- Cứ từ từ, đừng vội.

Cô thấy anh ta đột nhiên nắm chặt lấy tay mình thì kinh ngạc. Cô sợ hãi muốn rút tay lại nhưng càng bị anh ta nắm chặt hơn.

- Anh làm gì vậy? - Cô hét lên.

- Đừng vội, tay em rất đẹp, anh chỉ muốn nắm chút thôi. Chúng ta cứ uống nước trước đi rồi sau đó đến khách sạn. Em cứ ra giá, xinh đẹp thế này thì muốn bao nhiêu anh cũng OK - Hắn cười cợt nhả.

Kiều Chinh cảm thấy rợn người. Rất tức giận, nhưng vì Cẩm Tú, cô cố kìm nén cơn giận lại:

- Anh thả tay tôi ra. Chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi.
- Thì anh cũng muốn nói chuyện nghiêm túc với em mà - Giọng hần ẻo lả.
- Tôi đến đây để bàn bạc với anh về chuyện Cẩm Tú.

Cô cố rút tay ra khỏi tay hần nhưng vô vọng.

- Chuyện đó nói sau đi, chúng ta cứ bàn chuyện này trước đã - Hần kiên quyết giữ tay cô lại.

Kiều Chinh tức giận trừng mắt nhìn hần, không còn chút hứng thú nào nói chuyện với hần nữa, cô quát lên:

- Anh có bỏ tay tôi ra không?!

Tiếng quát dù không lớn lắm nhưng giữa không gian yên tĩnh như thế này cũng đủ khiến ánh mắt mọi người tập trung nhìn về phía họ. Kiều Chinh cảm thấy bối rối và xấu hổ.

Gã đàn ông tức giận nói:

- Đây, cô đang làm gì đó à?! Làm gái mà lớn tiếng với khách như vậy coi được sao.
- Ông nói ai làm gái?!
- Tao nói mày đó, mày đến mời chài tao mà còn giả bộ à.

Giờ thì cô đã khẳng định hần không phải là người cô mà cô cần tìm...

Cô hét mạnh li cà phê đá đang uống dở vào mặt hần. Bị bất ngờ, hần buông tay cô ra.

- Con quỷ cái, mày dám tát nước ông mày vậy à.

Hần gầm lên tức giận định xông vào đánh cô, Kiều Chinh hoảng sợ co người lại. Nào ngờ hần vừa định xuống tay đã bị chặn lại. Một bàn tay cứng rắn mạnh mẽ siết chặt lấy cổ tay hần:

- Thằng khốn, mày làm gì vậy? Có buông tao ra hay không hả? - Hần gằn giọng nói.

Đó chính là chàng trai ngồi ở bên cửa sổ lúc này.

- Mày mà dám làm vậy, tao sẽ báo công an - Hần lớn tiếng đe dọa.
- Vậy để tao đưa mày đến đó luôn - Chàng trai không hề nao núng.

Nói xong anh bẻ quặt tay hần về phía sau rồi hất ngã hần khiến hần đập mặt xuống đất. Anh mỉm cười ngạo nghễ nhìn hần, sau đó móc trong bóp ra một xấp tiền dày cộm đưa cho chủ quán.

- Đây là tiền bồi thường đồ vỡ.

Người chủ quán tròn mắt nhìn số tiền trong tay mình, đồ đạc trong quán ngoài mấy cái li vỡ ra thì hầu như đều còn nguyên vẹn, số tiền này quá lớn. Nhưng người ta thường vì lợi ích mà sống, nên người chủ quán cũng đưa tay cầm lấy.

Đưa tiền cho người chủ quán xong, anh quay lại nói với tên kia:

- Đây là bạn gái của tao.

Kiều Chinh nghe anh nói thì sửng người lại. Anh đang bảo vệ danh dự cho cô, chỉ một câu nói đã làm rõ nhân phẩm của cô. Cô thật sự cảm kích anh.

Tên kia nghe vậy thì thất kinh. Hần bị trận đòn như từ làm cho sợ hãi, rối rít nói:

- Tôi sai rồi, là tôi nhận nhầm người, là hiểu lầm thôi.

Kiều Chinh thấy thế bèn lên tiếng:

- Thôi bỏ đi.

Anh chậm rãi đưa mắt nhìn cô gật đầu, đôi mắt của anh có màu hổ phách rất sâu như ẩn chứa đầy bí mật. Lần đầu tiên cô thấy một chàng trai đẹp đến thế. Ở anh toát ra một cảm giác rất khó diễn tả thành lời, một ấn tượng không thể nào phai.

Anh đưa tay ôm lấy eo cô, kéo cô ra khỏi quán nước trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người trong quán. Đến bãi đậu xe, anh mới buông tay ra khỏi

người cô, bối rối nói xin lỗi.

Kiều Chinh từ lúc bị anh ôm eo dịu đi đã không còn suy nghĩ được điều gì nữa. Đầu óc trở nên rối loạn trước cảm giác ấm áp về anh. Chưa bao giờ cô tiếp xúc gần gũi với người khác giới như vậy. Người anh tỏa ra mùi hương bạc hà mát lạnh.

Phải một lúc sau, Kiều Chinh mới điềm tĩnh trở lại, cô vội cúi đầu che giấu gương mặt đỏ hồng của mình, lí nhí nói:

- Cảm ơn anh đã giúp đỡ.
- Không có chi, chuyện nên làm thôi mà - Anh đáp lời cô thật nhẹ nhàng.
- Anh có thể cho tôi số điện thoại được không?

Anh nhìn cô nghi ngại, Kiều Chinh hốt hoảng xua tay nói:

- Tôi không có ý gì đâu. Chỉ là anh đã bỏ ra một số tiền lớn như thế để giúp tôi bảo vệ danh dự, tôi cũng nên cảm ơn anh mới phải.
- Không cần đâu.
- Nhưng mà... nhưng mà... - Cô bối rối nhìn anh.
- Cô cảm ơn tôi là đủ rồi - Anh dứt khoát nói.

Kiều Chinh thấy vậy thì cũng đành chấp nhận:

- Vậy cảm ơn anh, tôi về trước đây.

Nói rồi cô quay lưng ra về, không ngờ anh lên tiếng:

- Tôi là Cảnh Phong.

Kiều Chinh một lần nữa ngỡ ngàng. Anh giúp cô cứ ngỡ là vô tình, hóa ra là vì anh cũng đang đợi cô và nhận ra cô. Trong lúc cô còn chưa có phản ứng gì thì Cảnh Phong đã nắm tay cô kéo lên mô tô, chụp lên đầu cô chiếc mũ bảo hiểm rồi vọt đi.

Kiều Chinh chưa từng đi mô tô bao giờ, cả người cô căng cứng lại vì tốc độ. Cổ họng cô khô đắng khi bị từng đợt gió mạnh lùa vào. Cô hoảng loạn vội ôm chặt lấy eo anh, cả người đổ ập vào tấm lưng thẳng và rộng của anh. Mắt cô nhắm nghiền lại, mặc kệ bên tai những tiếng vù vù khiếp sợ.

Dường như nhận ra sự sợ hãi của cô, anh lái xe chậm lại. Giọng anh ngược gió thổi vào tai cô:

- Cô sợ sao?!

Cổ họng khô rát khiến cô không thể mở lời, chỉ có thể gật đầu. Xe anh chậm lại thêm chút nữa, bằng tốc độ của những chiếc xe bình thường. Mặc dù biết như thế nhưng Kiều Chinh vẫn không dám mở mắt, cô sợ anh lại đột ngột tăng tốc.

Cuối cùng anh chở cô đến một nơi vắng vẻ, khi chiếc xe dừng lại, cô ngỡ ngàng mở mắt nhìn xung quanh, trong lòng bỗng có chút e sợ. Vốn dĩ ấn tượng về anh rất tốt đẹp nhưng cô vẫn e dè.

- Đây là đâu? - Cô tò mò hỏi.

Anh không đáp, quay mặt hỏi cô:

- Thứ đó đâu?

Nghe anh hỏi bằng giọng ra lệnh, cô bất giác sợ hãi lùi lại:

- Anh nói rõ đi, Cẩm Tú hiện giờ ra sao?
- Chuyện này không liên quan đến cô, chỉ cần giao cho tôi thứ đó là được - Giọng Cảnh Phong trở nên lạnh lùng vô cảm.
- Tôi sẽ không đưa trừ khi anh cho tôi biết tin về cô ấy, nếu không... - Kiều Chinh nắm chặt cái túi xách gấp ngừng.
- Cô phải hiểu, nếu cô giữ chiếc thẻ nhớ đó thì chỉ chuốc lấy nguy hiểm mà thôi - Cảnh Phong vừa nói vừa bước từng bước về phía cô.
- Anh... anh đừng hòng đe dọa tôi. Tôi đã sao chép lại toàn bộ mọi thứ trong cái thẻ nhớ này rồi. Nếu như tôi không trở về thì bạn tôi sẽ đem phần sao chép lại gửi lên công an ngay lập tức - Cô hoảng sợ càng siết chặt cái túi hơn, hai chân run rẩy lùi về phía sau, mắt vẫn không rời khỏi anh.

Trước lời đe dọa của cô, Cảnh Phong chỉ ngược đôi mắt đen của anh cười khê:

- Cô đã sao chép, vậy chắc là đã nhìn thấy những thứ trong đó phải không?

Kiều Chinh xanh mặt, cô mím môi. Anh đang thử cô, chắc chắn là như vậy, cô không thể để anh lật tẩy mình được:

- Đúng vậy - Cô nói.

Cảnh Phong gật đầu nhìn cô cười thú vị.

- Được rồi, tôi đành đem cô theo vậy.

Nói xong, anh cầm điện thoại lên gọi:

- Có rồi, người đâu?

...

- Được, tôi lập tức tới ngay. Cô ấy đâu, tôi muốn nói chuyện với cô ấy.

...

- Em không sao chứ? Yên tâm đi, lát nữa anh tới, nếu bọn chúng dám đụng đến một sợi tóc của em, anh nhất định không tha cho bọn chúng.

Kiều Chinh đứng lặng yên một góc nghe anh ta nói chuyện điện thoại, giọng nói trong điện thoại phát ra rất nhỏ, cô không xác định được có phải là Cẩm Tú hay không, nhưng thấy thái độ mềm mỏng của anh ta, không hiểu sao cô lại chắc chắn rằng đó là Cẩm Tú.

Cảnh Phong tắt điện thoại quay người nhìn Kiều Chinh nói:

- Cô suy nghĩ kĩ chưa?

Cô nhìn anh rồi gật đầu, quyết định liều lĩnh đi theo.

- Đi thôi.

Chiếc xe lại lao đi.

- Tên của cô là gì?

- Kiều Chinh - Cô e dè giới thiệu tên mình.

- “Chinh” trong “Chinh phụ ngâm” à?

Cô hơi bất ngờ khi nghe anh hỏi như thế. Khi nghe đến tên cô, ai cũng nghĩ là chữ “Trinh” cả.

- Tên đẹp lắm - Anh nói thêm một câu khiến cô bối rối.

Hai người chạy được một lát thì có tiếng còi xe inh ỏi sau lưng. Có ba chiếc mô tô khác đang đuổi theo họ, tốc độ rất nhanh. Kiều Chinh siết chặt lấy vạt áo Cảnh Phong lo lắng. Nhận ra điều này, Cảnh Phong nói:

- Không sao, đó là anh em của tôi.

Lúc này cô mới thở phào.

- Anh! Xe trục trặc gì à, sao chạy chậm thế? - Một người hỏi.

- Chờ mọi người - Cảnh Phong hờ hững đáp rồi nói với cô - Bám chặt vào.

Cô còn chưa kịp nghe rõ lời anh nói thì chiếc xe đã tăng tốc.

Tới khi xe dừng lại, cô mở mắt ra thì thấy trước mặt họ là một đám người mặt mày dữ tợn, Cẩm Tú đang bị họ bắt giữ, tay bị trói chặt, tóc tai rối bù, gương mặt sưng đỏ, chắc chắn là đã bị đánh. Vừa bước xuống xe, Cảnh Phong đã thì thầm bên tai cô:

- Lát nữa, bất luận là xảy ra chuyện gì, cũng phải đứng ở sau lưng tôi.

Cô nghe anh nói, biết anh đang lo lắng inh, nên ngoan ngoãn gật đầu.

- Cái thẻ nhớ đâu?

Cô vội vã lục túi tay run rẩy. Đột nhiên tay cô được một bàn tay nắm lấy siết chặt, cảm giác rất đau nhưng nỗi sợ hãi lại biến mất, cô nhìn anh, anh khẽ

gật đầu. Kiều Chinh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh lời chiếc thẻ nhớ ra đưa cho anh.

Cảnh Phong nói như ra lệnh:

- Thả người.

Đám người guồn guồn nhìn về phía họ, Kiều Chinh nhận ra gã đầu trọc mà cô đã thấy trong toilet. Ánh mắt hắn cũng dán vào cô. Có lẽ hắn đang hồi hận vì đã bỏ qua cho cô.

Cảnh Phong thấy thế bèn đứng chắn ngang, anh gầm lên:

- Bọn mày đã lừa tao một lần rồi, tao không muốn mắc lừa lần nữa, tao muốn kiểm tra trước - Gã đầu trọc đánh mặt nói.

Lập tức người của hắn cầm laptop bước đến. Khi người đó chuẩn bị mở ra kiểm tra thì tên đầu trọc đột nhiên lên tiếng ngăn lại:

- Khoan đã, con bé đó, bảo nó xoay lưng lại. Bọn tao không muốn có thêm người nhìn thấy những tấm hình này.

Cảnh Phong bèn nhìn Kiều Chinh hát đầu ra lệnh, cô đành quay người lại.

- Được rồi, mau kiểm tra rồi thả người.

- Bọn bây không sao chép lại đó chứ - Gã đầu trọc lại hỏi.

- Bọn tao chẳng thả giao nộp nó cho cảnh sát rồi cứu người còn hơn đi sao chép - Cảnh Phong cười gằn đáp.

Tên đầu trọc nhìn Cảnh Phong với ánh mắt dò xét thật lâu, cho đến khi bọn đàn em xác định rõ là đúng vật chúng cần tìm. Lát sau Kiều Chinh nghe một tiếng OK. Tiếng gã đầu trọc vang lên:

- Thả người.

Lập tức, Cẩm Tú được bọn chúng thả ra, bước chân xiêu vẹo tiến về phía họ, Kiều Chinh vội lao ra đỡ lấy Cẩm Tú, lo lắng nhìn bạn hỏi:

- Không sao chứ?

Cẩm Tú mặt nhợt lác đầu.

- Tụi mày nghe đây. Ông chủ tao rộng lượng tha cho tụi mày lần này. Nếu như tụi mày mà còn dám nhúng tay vào chuyện làm ăn của ông chủ tao lần nữa, ông chủ tao sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu - Tên đầu trọc lớn tiếng nói.

Nói xong cả bọn kéo nhau lên xe bỏ đi.

- Anh Phong, giờ làm sao? Tại sao lần này bọn chúng dễ dàng bỏ qua cho chúng ta như vậy chứ? Vất vả lắm chúng ta mới lấy được bằng chứng của hắn... - Một người lên tiếng hỏi.

- Bỏ đi, lo cho cô ấy trước - Cảnh Phong đáp rồi bước đến bên Cẩm Tú xóc cô lên xe, không quên dặn dò - Hải, em đưa cô bé này về giùm anh.

Kiều Chinh theo chân Hải trở về nhà. Mọi chuyện cuối cùng cũng ổn.

- Anh Phong, chuyện lần này anh thấy sao? - Hải về đến nhà thấy Cảnh Phong đang ngồi trên ghế sofa trầm tư hút thuốc bèn hỏi.

- Ý của cậu là sao? - Cảnh Phong dụi thuốc nhìn Hải hỏi.

- Em thấy rất kì lạ. Tại sao bọn chúng lại tự động bỏ qua cho chúng ta dễ dàng như thế?!

- Uhm... - Cảnh Phong không trả lời câu hỏi.

- Anh nghĩ xem liệu bọn chúng có tìm chúng ta đòi nợ hay không? Tên cáo già đó không biết đang âm mưu gì?

- Gọi thằng Tánh vào đây cho anh - Cảnh Phong ra lệnh.

Lát sau một người gầy nhằng đi vào.

- Anh Phong, anh gọi em - Tánh khúm lúm hỏi.

- Đem hình con gái của lão Nghiêm ra đây.

Tên Tánh dạ một tiếng rồi bỏ đi, lát sau mang về một tài liệu, hắn lôi ra xấp hình cần thận đưa cho Cảnh Phong. Cảnh Phong liếc sơ qua những tấm hình, nhếch môi cười, ngả người dựa vào thành ghế nói:

- Quả nhiên là như vậy.

Hải cũng nhón người nhìn, anh bàng hoàng kinh ngạc:

- Đây chẳng phải là...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Nếu Như Yêu - Chương 04

Hạnh phúc của đời người

- Mình xin lỗi, nếu không tại mình chắc bạn đã không bị lôi vào chuyện rắc rối này đâu - Cẩm Tú nằm trên giường, thấy cô đến thăm thì nắm tay cô áy náy.

- Bỏ đi, chuyện đã qua rồi - Kiều Chinh vỗ tay bạn an ủi. Cô rất muốn hỏi Cẩm Tú vì sao lại quan hệ với đám người nguy hiểm ấy, nhưng nhìn sắc mặt vẫn còn hoảng loạn của Cẩm Tú, cô không muốn khơi gợi thêm nỗi sợ hãi nào trong lòng bạn mình nữa.

Cẩm Tú gật đầu, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Năm mình mười sáu tuổi, ba mình làm ăn thất bại rồi sinh nợ, sau đó nợ nần ngày càng tăng. Không có khả năng trả nợ, mẹ mình phải vất vả ngược xuôi chạy vay kiếm tiền. Mình vì thương mẹ nên liều lĩnh theo bọn người xấu, nếu không có anh Phong kéo mình lại có lẽ mình chẳng thể nào gặp được bạn.

Im lặng một lát, Cẩm Tú nói tiếp:

- Mẹ mình đang bệnh nặng cần tiền mổ gấp nên mình mạo hiểm theo dõi và thu thập chứng cứ phạm tội của tên buôn lậu giàu có đó. Lần này tội mình chụp hình được cảnh mua bán thú hoang của hắn, định dùng hình tố tụng. Không ngờ lại bị hắn phát hiện ra nhanh như vậy, lập tức cho người đuổi theo truy sát. Mình vì lo lắng nên đã vạch ra kế hoạch truyền tay cái thẻ nhớ chứa hình ảnh kia, mới đến trễ buổi văn nghệ. Không ngờ còn lôi kéo cả bạn vào.

Kiều Chinh nghe bạn nói thì không khỏi xót xa, vì cuộc sống túng quẫn, vì mưu sinh mà Cẩm Tú phải liều lĩnh như vậy. Lo lắng cho bạn, cô bèn nói:

- Có biết tên đó là ai không? Chúng ta có thể tố cáo hắn với cảnh sát.

- Tội mình không biết hắn là ai đâu. Hắn cho đàn em đi thay mà, nếu có chuyện gì thì cũng chỉ là đàn em hắn chịu. Lần này hắn bỏ qua, nếu cứ làm ầm lên, hắn mà nổi giận thế nào cũng không để bọn mình yên thân.

- Ủ, mình hiểu rồi, bạn đừng nghĩ nhiều nữa, nghỉ ngơi đi cho lại sức.

- Hiện giờ mình rất lo lắng, tuy chúng nói bỏ qua, nhưng thế nào cũng cho người giám sát bọn mình. Mình lại ở trọ một mình, lỡ như bọn chúng ập vào... - Cẩm Tú ngửa mặt nhìn trần nhà than thở.

- Hay là đến ở nhà mình đi - Kiều Chinh bèn đề nghị.

- Nhưng mà... - Cẩm Tú có vẻ do dự

- Đừng nhưng nhị gì hết, cứ dọn đến nhà mình. Ba mẹ mình chẳng phải cũng rất mến bạn hay sao. Mình ở một mình buồn lắm, nếu có bạn ở cùng thì sẽ vui hơn - Kiều Chinh hào hứng nói.

- Được sao?

- Cứ quyết định vậy đi.

- Đã cho người giám sát bọn nhóc đó chưa? - Ông Nghiêm lạnh lùng hỏi, khói thuốc càn khiến gương mặt ông đáng sợ, tàn độc hơn.

- Dạ rồi, ông chủ cứ yên tâm - Một tên đàn em thận trọng trả lời.

- Nếu thấy bọn chúng có động tĩnh gì thì thẳng tay trừng phạt - Ông lạnh lùng ra lệnh, có vẻ xem mạng người chẳng ra gì.

- Em biết rồi. Lần trước bọn nó may mắn vì cô Kiều Chinh xuất hiện, nhưng lần sau sẽ không để chúng may mắn như vậy đâu - Tên này gật đầu khẳng

định.

Ông Nghiêm nghe nhắc đến tên con gái thì đôi mắt đáng sợ kia bỗng dịu lại. Ông chậm rãi đưa tay lên môi, điều thuốc trên tay ông bị rít một hơi nhanh chóng tàn lụi, sắc mặt ông trầm lại:

- Không được làm cho con bé kinh sợ.

- Tụi em biết rõ, ông chủ yên tâm. Không ngờ con bé đồng bọn của mấy tên đó lại là bạn của cô Kiều Chinh. Tụi nó coi như gặp may mắn, nhờ có cô Chinh mới thoát được.

- Cốc cốc... - Hai người đang nói chuyện trong phòng khách thì bà giúp việc gõ cửa.

- Vào đi - Ông Nghiêm nói vọng ra.

Bà giúp việc liền mở cửa bước vào:

- Ông chủ, cô Chinh về rồi ạ. Cô ấy dẫn theo bạn về nhà, nói là bạn cô sẽ ở lại nhà chúng ta.

Một tên đàn em ghé mắt nhìn qua cửa sổ phòng làm việc trên lầu xuống dưới thì thấy một cô gái đang xách túi hành lý, nét mặt quen quen. Hắn liền quay phắt sang ông chủ của mình:

- Ông chủ... - Hắn lạnh giọng.

Ông Nghiêm hiểu ý bèn ra lệnh cho bà giúp việc:

- Được rồi, mọi việc giao cho dì sắp xếp.

Bà giúp việc gật đầu lui ra, tên đàn em liền liến thoắng:

- Chính là con bé đó. Xem ra tụi nó đang đề phòng chúng ta.

- Tụi nó đã biết mặt mày chưa?

- Chưa ạ! Mấy chuyện này em giao cho tụi đàn em làm cả.

- Vậy thì cứ coi như không có gì, còn con bé đó cứ bỏ qua cho nó. Giám sát mấy thằng kia được rồi.

- Em hiểu rồi.

Ông Nghiêm ra lệnh xong thì đứng dậy đi ra ngoài gặp con gái.

- Ba! - Kiều Chinh vừa thấy ba thì nũng nịu gọi, rồi sà vào lòng ông.

- Con kia, có bạn đến mà còn nhõng nhẽo, không sợ bạn cười chê à?! - Ông Nghiêm âu yếm vuốt mái tóc dài của con gái.

Nghe nhắc đến bạn, Kiều Chinh bèn rời khỏi lòng ba, chạy đến nắm tay Cẩm Tú còn đang lóng ngóng, kéo đến trước mặt ông Nghiêm.

- Con chào bác - Cẩm Tú vừa bước đến gật đầu chào ông. Đây không phải là lần đầu cô đến đây, nhưng số lần cô gặp ông Nghiêm rất ít.

- Cẩm Tú đến chơi hả con - Ông Nghiêm cười thân thiện.

Cẩm Tú cũng cười.

- Ba... Nhà Cẩm Tú xảy ra chút việc, nên con bảo bạn ấy đến đây ở cùng con. Có được không ba? - Kiều Chinh ngẩng đầu nhìn ba cầu khẩn.

- Sao lại không được. Có Cẩm Tú đến ở đây, con gái ba sẽ không buồn nữa, đương nhiên là ba đồng ý rồi - Ông gật đầu tán thành.

- Con cảm ơn ba - Kiều Chinh nheo miệng cười tươi rói - Mẹ đâu rồi ba?

- Chắc mẹ con đến nhà bạn chơi rồi. Con dẫn Cẩm Tú về phòng khách lầu hai đi. Ba đã bảo dì Hai dọn dẹp trước. Hai đưa thay đồ rồi xuống ăn cơm luôn ha.

- Dạ - Kiều Chinh ngoan ngoãn nghe lời, kéo Cẩm Tú lên lầu với mình.

Cô dẫn Cẩm Tú vào một căn phòng khá rộng, giường nệm trắng muốt, sạch sẽ thơm tho.

- Từ nay chỗ này sẽ là phòng của bạn, bạn cứ tự nhiên sử dụng, đừng ngại gì hết - Kiều Chinh hào hứng giới thiệu - Cần gì cứ nói với mình hay dì Hai.

Cầm Tú xúc động bỏ túi xách xuống đất, nắm lấy tay Kiều Chinh nghẹn ngào nói:

- Cảm ơn bạn rất nhiều.

- Ngốc quá, chúng ta là bạn bè tốt của nhau mà, nói những câu khách sáo thế để làm gì?! - Kiều Chinh nghiêm nét mặt lườm bạn.

Cả hai cùng bật cười, bàn tay họ siết chặt nhau hơn.

So với ông Nghiêm thì bà Kim Xuân hoàn toàn khác. Ở bà có sự cao quý, sang trọng lịch thiệp và đầy kiêu ngạo. Đối với bạn của con gái, bà không lạnh nhạt cũng không ân cần, đơn giản chỉ là một người lạ đến tá túc tạm ở nhà mình mà thôi. Đối với bà, chỉ có chồng và con gái mới đáng để bà bận tâm tới. Đặc biệt là Kiều Chinh, cô là sinh mạng của bà. Từ nhỏ đến lớn, bà chăm sóc cô từng li từng tí, không để bất cứ chuyện gì nghiêm trọng xảy ra với cô.

Một gia đình hạnh phúc như thế, không ai ngờ lại có ngày bị con bão lớn nhấn chìm xuống đáy vực sâu.

Có Cầm Tú ở bên, Kiều Chinh vui vẻ hơn nhiều.

- Bạn thích bộ quần áo nào thì cứ lấy đi - Kiều Chinh mở rộng tủ quần áo của mình ra cho Cầm Tú xem và chọn lựa.

Cầm Tú sững sờ chết lặng trước tủ quần áo lộng lẫy của Kiều Chinh.

Cô cắn chặt môi cô không nghĩ đến những bộ quần áo rẻ tiền và cũ kỹ mà mình vẫn mặc. Cô đưa tay chạm vào từng thớ vải trên những bộ quần áo đầy màu sắc đó, cảm giác mát rượi và mịn màng khiến người ta muốn được khoác ngay lên mình.

- Thử đi - Kiều Chinh thấy vẻ say mê của bạn liền giục.

Cầm Tú còn ngại ngần thì Kiều Chinh đã vói tay lấy một bộ đồ xuống rồi đẩy Cầm Tú vào trong phòng thay đồ.

- Minh... - Cầm Tú e dè nói.

- Vậy có thể thay đồ trước mặt mình - Kiều Chinh không để bạn có cơ hội từ chối.

Cầm Tú đành đi vào phòng thay đồ. Một lúc sau cô bước ra, Kiều Chinh reo lên:

- Đẹp quá!

Cầm Tú quay người ngắm mình trong chiếc gương lớn. Cô có chút sững sờ khi nhìn thấy dáng vẻ của mình. Người ta nói: người đẹp vì lụa quả thật không sai.

Cầm Tú biết cô giống mẹ nên khá xinh đẹp, sự khổ cực và lấm lem đã làm lu mờ vẻ đẹp của cô. Bộ quần áo này lại tôn lên nét đẹp đó.

- Minh tặng bạn đó.

- Nhưng mà... - Cầm Tú ngập ngừng.

- Đừng nhưng nhĩ gì hết. Mẹ mình đi đâu thấy quần áo đẹp là lại mang về ình. Minh cũng có mặc đâu, để hoài cũng phí, chi bằng bạn mặc giữm mình. Những bộ ở đây, nếu bạn thích thì cứ lấy mặc tự ình - Kiều Chinh gạt bỏ sự ái ngại của bạn sang một bên, đề nghị tiếp.

- Cảm ơn - Cầm Tú cảm động trước tình cảm của Kiều Chinh - Bạn thật tốt với mình. Minh chẳng có gì đền đáp bạn cả.

- Khờ quá, bạn đã ình rất nhiều rồi. Bạn ình một người bạn chân thành và đáng để mình tin tưởng.

Kiều Chinh mỉm cười nhìn Cầm Tú:

- Bạn ình cảm giác ấm áp, vui vẻ.

- Minh hứa với bạn, chúng ta mãi mãi là bạn thân - Cầm Tú nắm chặt bàn tay mềm mại của Kiều Chinh, khẽ nói.

- Ừ!

Bà Kim Xuân đối với việc con gái cho bạn những bộ quần áo hàng hiệu đắt tiền mà mình đã mua cho có vẻ hững hờ. Nhưng ông Nghiêm thấy bộ dạng xinh đẹp của Cầm Tú thì neho rất nhìn. Ông nhếch môi cười, đôi mắt thâm trầm nhìn cô đầy ẩn ý.

- Bác nghe Kiều Chinh nói mẹ con ình giờ đang bệnh rất nặng đúng ình không?

- Dạ, đúng ạ - Cầm Tú gật đầu lễ phép nói.

- Yên tâm đi. Bác sẽ nhờ một bác sĩ quen khám ẹ con. Con ình ngại gì hết, chi phí bác và bác gái sẽ lo giúp - Ông đề nghị rồi quay sang nhìn vợ thân

mặt - Phải không mình?

Bà Kim Xuân cũng thiện ý đáp:

- Đúng đó, con cứ yên tâm đi.

Cầm Tú nhìn hai người cảm kích, cô rom róm nước mắt nghẹn giọng:

- Con cảm ơn hai bác rất nhiều.

- Được rồi, không có chi đâu. Từ nay về sau con giúp bác chăm sóc Kiều Chinh là được rồi - Bà Kim Xuân khẽ cười.

Sau đó, mọi người cùng ngồi ăn một bữa cơm vui vẻ, coi như đã tiếp nhận thêm một thành viên nữa trong gia đình.

Sáng sớm, Kiều Chinh và Cầm Tú vừa đến trước cổng trường thì một chiếc mô tô màu đỏ rồ tới trước mặt họ. Cả hai giật mình lùi lại mấy bước.

Chẳng những họ mà tất cả mọi người đều bị thu hút, không phải bởi chiếc xe mà là chủ nhân của nó. Đó là một chàng trai có gương mặt đẹp lạnh lùng, đeo kính đen.

- Anh! - Cầm Tú vừa nhìn thấy anh ta thì mừng rỡ reo lên.

Anh ta nhìn Cầm Tú cười, rồi đưa mắt nhìn cô. Kiều Chinh đang định gạt đầu chào thì anh ta đã lạnh lùng thu ánh mắt lại rồi hỏi Cầm Tú:

- Em thế nào rồi?

- Hiện giờ em tạm thời dọn đến nhà bạn ở. Em nghĩ ở đó tốt hơn là ở phòng trọ một mình. Em sợ bọn chúng tìm đến...

- Nhà cô ấy à? - Cảnh Phong hást mặt về phía Kiều Chinh.

- Vâng... - Cầm Tú gạt đầu.

- Có được không? Hay là để anh thu xếp giúp em - Cảnh Phong lưỡng lự nói.

Từ lúc gặp nhau, Kiều Chinh thấy thái độ của Cảnh Phong có chút hống hách, chẳng xem cô ra gì. Nhưng anh có tư cách gì mà dám nghi ngờ nhà cô không tốt với Cầm Tú cơ chứ, lại còn muốn Cầm Tú vừa dọn đến đã phải dọn đi. Bực tức dâng cao, Kiều Chinh tiến tới nắm giữ lấy cánh tay Cầm Tú, kéo cô về sát bên mình, hất mặt nói với Cảnh Phong rằng:

- Cô ấy ở nhà tôi rất tốt. Không có ai ức hiếp cô ấy cả. Anh đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Cảnh Phong nheo mắt nhìn cô, anh bước sấn tới khiến cô hoảng sợ lùi về sau, nét mặt xanh xám, yếu ớt nói:

- Anh muốn gì??!

- Anh, đừng trêu bạn ấy nữa, bạn ấy sợ đó - Cầm Tú đứng chen vào giữa hai người nói.

- Được rồi. Nếu em cảm thấy sống ở đó tốt thì cứ ở đi. Nhưng nếu có lúc nào đó thấy bất tiện thì gọi cho anh, anh sẽ sắp xếp cho em

Nói xong liền quay người lên xe rồ ga phóng thẳng.

Sau đó cô cũng quên bẵng Cảnh Phong mà tiếp tục sống cuộc sống vô tư của mình.

- Hôm nay chúng ta tổ chức đi chơi ở đâu đi - Một bạn học lên tiếng đề nghị khi bọn họ vừa kết thúc buổi họp Đoàn của khoa.

- Phải đó, đi đâu xả stress, mệt quá rồi.

- Đi vũ trường đi - Cầm Tú đề nghị - Khiêu vũ là cách xả stress tốt nhất.

- Được đó, mình ủng hộ - Mọi người lớn tiếng tán thành.

- Vỹ Thanh, anh thấy sao? - Cầm Tú nhìn sang Vỹ Thanh chớp chớp mắt nũng nịu hỏi, chỉ mong anh không phản đối.

Vỹ Thanh từ lâu rất thích Cầm Tú, tuy thường hay lớn tiếng với cô nhưng thật ra đó chỉ là cách để anh có thể ở bên cô. Bây giờ thấy cô nhìn mình với bộ dạng thế này, tim đập không ngừng, tất nhiên không thể không gạt đầu đồng ý.

- Được rồi, vì hội trại truyền thống mọi người cũng bận tới mất rồi. Bữa nay xả stress một bữa đi để tham dự trại tốt hơn. Cứ chơi thoải mái, hôm nay mình mời.

- Hoan hô - Tất cả mọi người đều đồng loạt vỗ tay.

- Kiều Chinh, bạn đi không? - Cẩm Tú quay sang Kiều Chinh hỏi.

- Mọi người đi đi, mình không đi đâu - Kiều Chinh đang thu dọn đồ đạc nghe Cẩm Tú hỏi thì lắc đầu từ chối.

Trước giờ cô thích đọc sách, phơi nắng và nghe nhạc trữ tình chứ không thích những nơi ồn ào xô bồ như quán bar, vũ trường.

- Đi đi mà, đi cho biết với người ta. Tầm tuổi này rồi mà chưa từng bước chân vào vũ trường một lần thì thật là đáng tiếc - Cẩm Tú nắm tay cô năn nỉ dụ dỗ - Sao bạn lại để phí tuổi thanh xuân như mấy bà cô già thế chứ?!

Kiều Chinh thở dài:

- Được rồi, đi thì đi.

Vũ trường ồn ào, tiếng nhạc nhức óc, đầy rẫy nam thanh nữ tú múa may quay cuồng như điên. Kiều Chinh chỉ muốn bỏ về ngay lập tức, nhưng cô bị Cẩm Tú nắm tay kéo lại. Mọi người thi nhau gọi đồ uống, toàn những thứ có cồn, Kiều Chinh không biết uống những thứ đó nên cô chọn một món không liên quan đến cồn: Kem

- Cái gì? - Tất cả các bạn đều đồng loạt quay đầu nhìn cô.

Những tiếng cười lớn vang lên từ phía sau lưng họ, ngay cả anh chàng bồi bàn cũng mím môi cười lên. Kiều Chinh lập tức xấu hổ, đỏ mặt cúi đầu tránh ánh mắt của mọi người.

Các bạn trong nhóm ai cũng nhìn cô thờ dài, Kiều Chinh tự biết là rất mất mặt, ai đòi vào quán bar mà lại ăn kem như thế, cô hất mặt hỏi anh bồi:

- Tôi uống rượu nhiều nên nóng cổ, muốn ăn kem át không được à?!

Anh bồi bị cô hỏi như thế thì tắt ngay nụ cười, ấp úng nói:

- Xin lỗi cô, ở đây không có kem.

Kiều Chinh biết mình càng nói càng chuốc lấy xấu hổ. Cô đang không biết trả lời thế nào thì một tiếng nói đã vang lên.

- Cho cô ấy một li cocktail nhẹ đi.

Kiều Chinh và các bạn nghe vậy thì quay đầu nhìn sang người lên tiếng. Ánh mắt của mấy cô gái lập tức bị gương mặt lạnh như băng đó thu hút.

Dáng anh cao lớn, chiếc áo sơ mi đen khiến anh trở nên bí ẩn, ánh mắt dưới ánh đèn mờ của vũ trường càng sáng tỏ. Theo sau anh là vài người nữa.

Người đó là Cảnh Phong.

Người phục vụ đã gạt đầu rồi đi từ lâu.

- Anh... - Cẩm Tú vui mừng.

Mấy cô bạn tròn mắt hỏi Cẩm Tú:

- Người này là anh trai bạn à?

Cẩm Tú định mở miệng đáp thì Cảnh Phong đã trả lời thay:

- Đúng vậy. Anh là anh họ Cẩm Tú. Các em là bạn cùng trường của Cẩm Tú à?

- Vâng ạ... - Những cái miệng đồng thanh trả lời một cách ngoan ngoãn. Kiều Chinh bật cười vì những cô bạn hám trai của mình.

- Hôm nay anh mời các em, ở trường nhờ các em chăm sóc Cẩm Tú giùm anh - Cảnh Phong cười nhẹ nhàng xoa đầu Cẩm Tú.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Nụ cười của anh khiến mấy cô gái thẹn thùng.

- Anh có việc cần làm, các em cứ chơi vui về đi.

Nói rồi Cảnh Phong bước nhanh đi chỗ khác, ánh mắt anh lướt nhẹ qua Kiều Chinh. Đám người sau anh cũng lập tức đi theo. Họ đi đến một góc bàn trống rồi trò chuyện với nhau.

Mọi người bắt đầu hòa mình vào điệu nhạc xập xình. Mặc Cẩm Tú lúi kếu, Kiều Chinh nhất quyết lắc đầu từ chối ra nhảy. Cô ngồi bình thản nhìn mọi người vui vẻ. Cẩm Tú đúng là một cô gái sành sỏi, những động tác của cô đều khiến người khác phải tròn mắt thán phục. Các anh chàng vỗ tay không ngớt, hòa nhau vào nhảy cùng cô, họ uốn éo đứng sát vào nhau để cơ thể va chạm đầy kích thích, người bên ngoài cũng hưng phấn vỗ tay ầm ĩ.

Kiều Chinh càng lúc càng cảm thấy nơi này thật vô vị, tẻ nhạt. Đúng lúc đó, phục vụ đem thức uống đến cho họ. Anh ta đặc biệt đặt trước mặt cô một li cocktail màu xanh nhạt, những viên đá lỏng lẻo đẹp mắt, một trái cherry màu đỏ ngọt ngào. Chiếc ống hút uốn cong hình trái tim thú vị, vừa nhìn vào đã kích thích vị giác.

Cổ họng hơi khô, Kiều Chinh mau chóng uống hết li cocktail nhỏ kia rồi lại ngồi nhìn mọi người nhảy điên cuồng như không biết mệt. Cô cảm thấy buồn chán, cũng muốn thưởng thức lại hương vị li cocktail ban nãy, cô gọi phục vụ đến hỏi vài câu. Phục vụ có nhã ý dẫn cô đến quầy rượu để trực tiếp nhìn cách pha chế. Kiều Chinh gật đầu ngay.

Quầy rượu thật khác xa với không khí vũ trường, yên tĩnh và trầm lắng. Khi cô ngồi yên trên ghế ở quầy, người pha chế mới cho cô thưởng thức tài nghệ của anh ta. Nhìn những động tác điệu nghệ của anh, Kiều Chinh hào hứng vỗ tay liên tục, vui vẻ thưởng thức mấy li cocktail mà anh pha rồi vui vẻ giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Cô không biết, ánh mắt, cử chỉ của cô đang được người ta quan sát tỉ mỉ.

- Một con cừ non đáng yêu - Hải nhìn nụ cười thuần khiết của Kiều Chinh khẽ cười.

Cảnh Phong im lặng quan sát cô. Mái tóc dài xõa xuống sống lưng thẳng tắp, gương mặt đỏ bừng thính thoảng lại nghech lên khiêu khích. Trông cô lúc này quyến rũ vô cùng.

Kiều Chinh ngồi một lúc lâu, cảm thấy các mạch máu trong người bắt đầu nóng lên, đầu óc mơ màng, ba li cocktail đã khiến đầu óc cô quay cuồng như thế. Cô đành tạm biệt anh chàng pha chế rồi đi ra khỏi quầy rượu.

Vỹ Thanh đã dặn cô đi đến phòng số một ở lầu một.

Cô vịn vào tường cố gắng tìm phòng số một, cuối cùng cũng thấy. Cô mở cửa bước vào, căn phòng trống trơn. Cho rằng mọi người vẫn còn đang nhảy bên ngoài, cô nghĩ người lên ghế nhầm mất ngủ.

Đang ngủ ngon, cô cảm thấy một bàn tay mát lạnh sờ soạng trên người mình, một bàn tay thô tục. Cố gắng thoát khỏi cơn buồn ngủ, cô gượng mở mắt ra. Không ngờ trước mắt cô là một gương mặt dữ tợn với bộ râu xồm đáng sợ, ánh mắt dâm dăng nhìn cô thèm thuồng.

Kiều Chinh giật nảy mình, vội vàng đẩy mạnh hán ra, hét lên:

- Ông là ai?

- Anh là người sẽ cưng chiều em - Hán cười cợt đáp.

Kiều Chinh nghe xong, sắc mặt tái mét, thu người lại run rẩy.

- Ngoan đi cưng, anh thương... - Hán nhích lại gần cô, vươn bàn tay thô kệch chạm vào người cô lần nữa.

Cô sợ hãi hất tay hán ra, yếu ớt nói:

- Ông đừng làm vậy, các bạn tôi vào bây giờ.

- Được, chờ các bạn của em vào, anh rủ họ chơi tiếp, bây giờ chúng ta cứ bắt đầu trước đi.

Nói rồi hán nắm lấy tay cô, kéo lại gần. Cô vội vã hất ngã hán, hét lên:

- Đồ khốn, tránh ra.

- Con điểm này, mày tưởng mày danh giá lắm sao?! - Hán gằn giọng.

Kiều Chinh tức giận giang tay tát vào mặt hán, mắng lại:

- Ông mới là loại cặn bã.

- Mày! Mày có biết ông đây là ai không hả? - Hấn rống lên.

Kiều Chinh sợ hãi tìm cách tháo chạy nhưng vừa bước mấy bước đã bị nắm tóc lôi lại.

Đúng lúc đó cánh cửa bị đập tung ra, Cảnh Phong từ bên ngoài lạnh lùng bước vào, ánh mắt như đang phân tích tình hình trong căn phòng. Gã đàn ông bị cắt ngang lúc đang hưng phấn, tức giận tru lên:

- Mày là thằng nào, mau cút ra ngoài cho tao.

Cảnh Phong không nói lời nào, bước thẳng đến, đập hấn một cú khiến hấn đập vào bàn rồi nằm dài dưới đất. Đàn em của anh lập tức bước đến lôi hấn ra ngoài. Kiều Chinh vừa nhìn thấy Cảnh Phong, vui mừng vô cùng, lồm cồm ngồi dậy, lao ngay vào lòng anh. Cô hoảng loạn khóc nức nở, anh dịu dàng ôm lấy cô vỗ về trấn an:

- Đừng sợ, không sao rồi.

Đến khi cô thôi khóc, Cảnh Phong mới buông cô ra rồi hỏi:

- Sao lại vào đây?

Giọng anh trầm ấm dịu dàng khác hẳn với vẻ ngoài lạnh lùng, cô nhìn anh với ánh mắt biết ơn.

- Cảm ơn anh rất nhiều. Em hẹn với các bạn cùng karaoke ở đây, nhưng không hiểu vì sao...

- Đây không phải là phòng karaoke, karaoke ở lầu một. Đây là phòng VIP lầu bốn - Anh thờ dài đáp.

Kiều Chinh nghe Cảnh Phong nói thì đưa tay vỗ vỗ đầu, cố nhớ lại vì sao mình lại ở đây.

- Được rồi, mau đi xuống dưới đó đi, kéo bạn bè cô lo lắng - Giọng Cảnh Phong trở lại lạnh lùng như phút ban đầu.

Kiều Chinh nhìn lại mình, hai má đã sưng lên vì bị tát, chiếc váy cũng đã rách, nếu bây giờ nhìn thấy cô thế này chắc chắn các bạn sẽ mất vui, bèn gọi cho Vũ Thanh nói rằng cô sẽ về trước. Sau đó cô nói với Cảnh Phong:

- Làm phiền anh gọi giúp em một taxi được không?

Cảnh Phong không nói gì chỉ ra hiệu bảo cô theo mình, vừa đi anh vừa gọi điện thoại:

- Chuẩn bị cho tôi một taxi.

Trong thang máy, hai người một trước một sau im lặng. Kiều Chinh muốn cảm ơn Cảnh Phong nhưng thấy vẻ mặt lạnh như tiền của anh, cô lại không dám mở miệng.

Cuối cùng, cô nhìn Cảnh Phong gọi khẽ:

- Anh Cảnh Phong.

Bước chân Cảnh Phong dừng lại, anh chậm rãi quay người, gương mặt nhìn nghiêng nổi bật sống mũi cao ngất, ánh mắt như một vì sao sáng. Kiều Chinh bất giác, cup mắt trốn tránh ánh mắt của anh, cô nghe rõ cả nhịp tim mình đập mạnh, vội vàng nói:

- Lúc này, cảm ơn anh rất nhiều.

Nói xong cô nhanh chóng bước ra khỏi cửa. Cảnh Phong đờ người nhìn theo bóng cô, trong lòng giống như có cơn gió lạ thổi qua.

Cô đứng bên đường chờ đợi trong ánh mắt dò xét của kẻ qua người lại nhưng mãi vẫn chẳng có chiếc taxi nào chịu dừng. Trời bắt đầu lạnh dần... Nỗi thất vọng dâng cao, cả người mệt mỏi, cô thờ dài, quyết định ngồi xuống ven đường chờ xe. Da thịt cô run lên theo từng đợt gió thổi.

Đột nhiên có người đến gần khoác áo cho cô, chiếc áo vẫn mang theo hơi ấm của người mặc nó, xua tan cái lạnh quanh cô. Kiều Chinh ngỡ ngàng nhìn lên, bắt gặp ánh mắt lo lắng cùng cái nhúm mày của Cảnh Phong, anh hỏi:

- Sao cô vẫn còn ở đây?

- Tôi không đón được xe - Kiều Chinh yếu ớt trả lời, trong giọng nói có chút tủi thân.

Cảnh Phong liền quay đầu nhìn một tên đàn em lạnh lùng hỏi, giọng nói mang theo một chút phẫn nộ:

- Chẳng phải bảo cậu chuẩn bị một chiếc taxi hay sao? Sao đến giờ vẫn không thấy?

Tên đàn em giật mình, hoảng sợ đáp:

- Anh Phong, em xin lỗi. Em cứ tưởng anh cần xe để đi công việc gấp, vừa hay em nhìn thấy anh Thái lái xe đến. Em tưởng là anh đi cùng với anh Thái rồi cho nên...

Tên đàn em nói xong thì bấn loạn, liên tục cúi đầu xin lỗi:

- Anh Phong, em xin lỗi, em xin lỗi, em không biết anh gọi xe cho cô gái kia. Em xin lỗi, em lập tức cho người đưa cô ấy về tận nhà.

- Không cần nữa - Cảnh Phong lạnh lùng đáp rồi ôm lấy Kiều Chinh - Tôi đưa cô về. Mau đứng dậy đi.

Kiều Chinh vốn định từ chối nhưng đứng lên loạng choạng, lại ngã người vào lòng anh. Cô đành để mặc anh ôm cô đẩy vào trong xe.

Đưa cô đến trước cửa nhà, thấy cô say ngủ, anh ngắm nhìn cô thật lâu. Làn da cô trắng mịn nhưng đã đỏ hồng vì rượu. Đầu cô nghiêng về phía cửa, mái tóc lướt qua trán, rũ xuống vai che một phần gương mặt, anh bèn đưa tay tẽm lại. Khuôn mặt cô rạng rỡ hơn dưới ánh đèn mờ ảo, để lộ sống mũi cao cao, thon nhỏ, đôi mắt nhắm nghiền dưới rèm mi cong cong. Về mặt cô khi ngủ thật bình yên. Trước mặt họ, những hàng cây cao lớn che bớt ánh đèn vốn mờ ảo càng khiến con đường u tối thêm.

Kiều Chinh dường như thấy lạnh, đưa tay ôm lấy thân mình, cơ người rúc vào ghế. Cảnh Phong thờ dãi, cởi áo khoác đắp lên người cô, sau đó mở cửa ra ngoài hút thuốc. Khói thuốc bay lên, xua đi cái lạnh của thời tiết nhưng không thể xua được cái lạnh trong lòng anh. Cảnh Phong không biết anh làm như thế với Kiều Chinh là đúng hay là sai nữa?!

Một lúc sau, anh quăng mẩu thuốc hút dở xuống đất rồi ung dung bước đến trước cổng nhà nhấn chuông. Anh đứng chờ thật lâu vẫn không thấy ai ra mở cửa. Trong lòng có chút bức tức, anh thờ dãi rút điện thoại gọi cho Cẩm Tú, nhưng cô không bốc máy. Anh lay gọi Kiều Chinh nhưng cô đã ngủ say quá rồi.

Cảnh Phong không muốn chờ đợi nữa bèn lái xe đi. Anh đưa Kiều Chinh về nhà mình. Chiếc xe thông thả chạy đến đầu đường thì thắng kết lại... Kiều Chinh giật mình tỉnh giấc. Đầu cô đập mạnh vào thành xe, cô ôm đầu định kêu lên thì một bàn tay bịt miệng cô lại, kéo cô nằm xuống đùi anh. Cô bức tức vùng vẫy...

- Nằm im đi - Tiếng anh thì thầm bên cạnh chỉ đủ để cô nghe. Cô quay mặt nhìn Cảnh Phong, nét mặt anh lúc này vô cùng đáng sợ, ánh mắt rực cháy như một ngọn lửa, trừng trừng nhìn về phía trước.

Kiều Chinh tò mò nhìn lên. Trong ánh đèn mờ ảo, hình bóng năm tên đàn ông to lớn hiện ra. Xe chúng chặn hết cả con đường ngăn không cho ai qua lại. Phía sau cũng có hai chiếc xe đã lao đến chặn đường rút lui của họ. Kiều Chinh sợ hãi vô cùng, cả người run lên, tay cô ướt mồ hôi.

- Cầm lấy cái này - Cảnh Phong nhét một thứ gì đó vào tay cô.

Đó là một khẩu súng.

- Tuyệt đối giữ im lặng không được lên tiếng - Anh nói tiếp.

Kiều Chinh run rẩy gật đầu. Cô nắm chặt khẩu súng hơn. Đám người bên ngoài đang tiến đến gần chiếc xe, trên tay là những cây mã tấu sắc lẹm. Cổ họng cô khô rát.

Cảnh Phong đột nhiên nắm lấy tay cô siết chặt trấn an.

- Cứ nằm im dưới này - Cảnh Phong dặn xong liền mở cửa bước ra ngoài.

Không chút e sợ, anh bình tĩnh móc gói thuốc từ trong túi ra chậm rãi hút một hơi dài mới nhìn tên chủ mưu hỏi:

- Các người tìm tôi có chuyện gì?

- Nếu mày muốn biết, vậy thì tao sẽ ày biết.

- Tao chẳng hiểu chúng mày muốn nói cái gì cả - Cảnh Phong cười nhạt đáp.

- Còn giả vờ không hiểu à?

- Mày đã...

Kiều Chinh ngồi trong xe, nhưng cô có thể nghe rất rõ những lời của họ nói với nhau.

- Quy luật giang hồ từ trước đến giờ là thắng nào mạnh, thắng đó thắng. Có trách thì trách chúng mày quá yếu kém mà thôi - Cảnh Phong ngạo mạn đáp.

- Hôm nay lọt vào tay tụi tao, xem như số mày đã tận rồi - Một tên gầm lên, tay nắm le cây mã tấu đe dọa.

- Chúng mày có ngon thì gặp nhau đấu một trận oanh oanh liệt liệt phân cao thấp đi, hà tất phải làm cái chuyện chặn đường đánh lên xấu hổ này - Cảnh Phong cười nhạt đáp, trong mắt anh chẳng có chút sợ hãi nào cả.

- Tao khinh - Tên đó phun nước miếng xuống mặt đường - Bày đặt làm quân tử. Chỉ cần hạ được mày là tui tao xong chuyện, địa bàn đó sẽ lại thuộc về tui tao.

- Vậy thì để xem chúng mày có cái bản lĩnh đó hay không đã - Cảnh Phong siết tay lại đáp.

Bọn chúng lập tức nhào đến tấn công anh, trong đêm tối tiếng dao chém xuống nghe sắc lạnh. Kiều Chinh cố gắng nằm sát xuống ghế, sợ hãi vô cùng.

Nghĩ đến Cảnh Phong, cô càng thêm lo lắng, anh cố tình tắt đèn trong xe để bọn chúng không nhìn thấy cô, anh đang cố bảo vệ cô. Cô không thể bỏ mặc sự an toàn của anh như thế này được...

Nhưng làm sao để cứu anh đây?!

Kiều Chinh lên lút nhồm đầu nhìn ra bên ngoài, đúng lúc con dao chém qua vai anh, nếu Cảnh Phong không nhanh chân tránh được, chắc chắn bị chém lia cánh tay kia rồi. Trên người anh còn có ba bốn vết thương khác nữa, máu thấm đầm vạt áo.

Kiều Chinh bịt miệng, ngăn cho tiếng khóc trào lên khỏi cổ. Hai chân cô run đến nỗi không cử động được. Cô mặc kệ mọi thứ, cố lết sang ghế lái, bắt đầu điều khiển cho xe chạy.

Chiếc xe lao nhanh về phía trước. Ánh sáng đèn xe khiến tất cả bị chói mắt. Đám người sợ hãi tránh né, không ngờ trên xe có người. Xe vừa đến chỗ Cảnh Phong, cô hét lên:

- Mau lên xe.

Cảnh Phong không nghĩ ngợi nhiều liền mở cửa sau nhảy vào, Kiều Chinh lập tức nhấn ga chạy đi, cô lái xe vào khe trống còn lại. Phía sau có tiếng chửi thề rồi hò nhau lên xe đuổi theo.

Chiếc xe thay đổi góc chạy liên tục, va vào mép đường tóe lửa. Mỗi lần va chạm, Kiều Chinh đều bậm môi đến chảy máu, tim như nhảy vọt ra ngoài. Qua kính chiếu hậu, cô thấy mình đã bị đuổi theo sát sạt. Hai lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi siết chặt vô lăng, mắt cô dán chặt về phía trước, chỉ sợ một phút sơ ý của mình có thể khiến cả hai xảy ra tai nạn. Cả người cô căng cứng, cô không biết mình có thể trụ vững thêm bao lâu nữa. Đây là nơi nào, cô cũng không biết, chỉ biết có đường thì chạy. Ra được đường lớn, cả hai sẽ có cơ hội thoát thân.

Một bàn tay ấm áp vỗ nhẹ lên bàn tay đang cầm vô lăng của cô, giọng Cảnh Phong nhẹ nhàng cất lên xoa tan đi nỗi sợ trong cô.

- Ra đến đường lớn có người tiếp cứu chúng ta rồi.

Kiều Chinh quay đầu nhìn Cảnh Phong, anh bị thương rất nặng, mùi máu xộc lên tanh nồng. Lòng cô thất lại, nhấn ga sâu hơn.

Mấy chiếc xe phía sau đột ngột tăng tốc...

- Rầm... rầm... rầm...

Liên tiếp ba lần tông từ phía sau khiến cả người cô bật lên như lò xo. Cảnh Phong khẽ rên rỉ vì đau.

Kiều Chinh quay sang nhìn anh lần nữa, khoe môi anh đã trắng bệch, cô cắn răng đạp mạnh chân ga, đèn đường càng lúc càng sáng, họ sắp ra đến đường quốc lộ rồi. Quả nhiên là như vậy, con đường rộng thênh thang nườm nượp xe tải khiến cô không dám phóng nhanh như trước. Xe họ nhanh chóng bị bao vây.

Đám người nhào đến nắm tóc Kiều Chinh lôi ra ngoài. Một cái tát giáng mạnh lên gương mặt cô, tiếng mắng chửi vang lên:

- Con khốn. Dám lấy xe bỏ chạy à?

Khi đã bị đánh gục xuống, cô lơ mơ thấy Cảnh Phong mở cửa bước ra ngoài. Sắc mặt anh tái xanh, nhưng ánh mắt vẫn cương nghị nhìn chúng không khuất phục:

- Bỏ cô ấy ra. Người chúng mày muốn là tao - Anh gằn giọng.

Đám người tròn mắt nhìn anh rồi cười phá lên:

- Ô, Cảnh Phong, con nhóc này không phải là bồ của mày đấy chứ? Tao chưa từng thấy mày vì ai mà mà xin xỏ như thế. Trông mày có vẻ đau lòng khi nó bị đánh nhi - Tên cầm đầu nhếch mép cười.

Nói xong, hắn tiến tới gần Kiều Chinh, đưa chân dẫm lên bàn tay của cô thật mạnh.

- Á... - Cô đau đớn hét lớn. Cảnh Phong gầm lên tức giận trong tiếng cười man dại, hả hê.

Đúng lúc ấy, tiếng mô tô từ tứ phía lao tới. Đám người ngơ ngác nhìn nhau. Đoàn xe mô tô đá chân chống, trên tay mỗi người đều là gậy gộc, mã tấu.

Hai nhếch môi nói:

- Cho tụi bây nằm giãy, nếu không đừng trách tụi tao ác.

Đám người nhìn nhau rồi quăng vũ khí đầu hàng. Hải lừ mắt nhìn bọn chúng rồi đi đến đỡ Cảnh Phong nói:

- Để em đưa anh về nhà.

Cảnh Phong liếc mắt nhìn Kiều Chinh đang gục trên mặt đất:

- Đưa cô ấy đi trước đi.

Đêm nay là con ác mộng của chính cô. Cảnh Phong dường như không trụ vững nữa, ngã người xuống đất, cả người anh lạnh ngắt. Cô hoảng hốt:

- Cảnh Phong... Cảnh Phong...

Kiều Chinh ngồi trên ghế dài ở bệnh viện run lên với ý nghĩ, Cảnh Phong sẽ chết.

Cô chưa từng thấy cảnh chém giết quyết liệt như thế, càng chưa từng thấy máu chảy nhiều như thế, cũng chưa bao giờ lo lắng cho ai đến thế. Bỗng một đám người xông xộc chạy đến:

- Anh Phong sao rồi? - Thái hấp tấp hỏi.

Hải không quay đầu lại, anh tì trán vào tường đáp khẽ:

- Còn đang cấp cứu.

- Bị thương nặng không?

- Vết thương không nhẹ đâu - Hải quay người dựa lưng vào tường đáp.

Lúc này Thái mới nhìn thấy Kiều Chinh. Nhìn bộ dạng cô đầy máu me, tóc tai rũ rượi, lại ngồi chờ trước cửa phòng cấp cứu, Thái bèn hắng giọng hỏi Hải:

- Cô ấy là ai?

- Cô ấy? - Hải đưa mắt nhìn về Kiều Chinh - Bạn của Cẩm Tú.

- Vậy à, tưởng là bạn gái của anh Phong - Thái dường như thở phào nhẹ nhõm rồi nghiêng đầu căn dặn đám đàn em sau lưng. Bọn chúng liền gật đầu nghe lệnh rồi đi ngay lập tức.

Kiều Chinh cảm nhận được ánh mắt soi mói của Thái nhìn mình, cô bất giác thấy mình thật cô đơn. Nếu có Cảnh Phong ở đây thì...

- Này! Đừng làm con người ta sợ như thế chứ - Hải vỗ vai Thái nhắc nhở.

Thái nhìn Kiều Chinh hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Chúng tôi đang đi bị bọn họ chặn xe lại, sau đó... sau đó - Kiều Chinh hoảng sợ đưa tay ôm đầu, cô lắc đầu cố xua đi hình ảnh khủng khiếp mà mình đã nhìn thấy.

Hải thấy vậy bèn nói với Thái:

- Bỏ đi, đừng hỏi cô ấy nữa. Hôm nay là quá đủ với cô ấy rồi.

Thái nhìn bộ dạng đáng thương của Kiều Chinh thì cũng khẽ gật đầu, cậu đứng dựa vào một bên tường chờ đợi. Không gian xung quanh chìm vào lạnh lẽo, không khí đặc quánh lại. Thời gian cứ thế trôi đi cho tới khi đèn phòng cấp cứu vụt tắt. Cả ba nhất loạt đứng bật dậy nhìn người bác sĩ đang đi ra ngoài, lập tức hỏi:

- Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi?

- Yên tâm đi, tuy có nhiều vết thương khá nặng, nhưng không có vết thương nào nguy hiểm nên anh ấy không sao cả. Chỉ là kiệt sức vì mất máu quá nhiều mà thôi - Vị bác sĩ già từ tốn đáp rồi nhanh chóng rời đi.

Cả ba người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Kiều Chinh cũng không nhớ mình về đến nhà là mấy giờ nữa, khi cô tỉnh giấc, trời đã quá trưa, không thấy Cẩm Tú đâu cả. Đúng lúc đó điện thoại reo lên, là số lạ, Kiều Chinh vừa mở máy đã nghe một giọng trầm ấm hỏi:

- Cô thế nào rồi?

Cô từng người một lúc mới nhận ra là Cảnh Phong.

- Tôi ổn, còn anh?

- Tôi không sao. Tôi qua cô có sợ không?

- Có... rất sợ... - Kiều Chinh thều thào đáp, giọng cô nghẹn lại.

- Vậy nghỉ ngơi thêm một chút nữa đi - Cảnh Phong nhẹ nhàng quan tâm.

- Uhm...

Bỗng tiếng của Cẩm Tú vang lên trong điện thoại:

- Cảnh Phong! Anh ăn cháo chưa, em đã cất công dậy sớm đi chợ nấu cháo cho anh đó.

- Vậy cô cứ nghỉ ngơi đi, tôi không làm phiền nữa - Cảnh Phong nói thêm một câu rồi tắt máy.

Tắt máy rồi cô lại có chút buồn. Cô cũng chẳng hiểu vì sao mình buồn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Nếu Như Yêu - Chương 06

Khoảnh khắc

Mọi chuyện cứ thế đi qua, không ai nhắc lại chuyện cũ, cứ như thể chưa từng có một đêm kinh hoàng như thế.

Nắng chiều nhạt nhòa trải rộng trên con đường đầy xe cộ qua lại, một cô gái hối hả băng từ phía bên kia đường qua, cô vừa chạy vừa quay đầu nhìn về phía sau lưng như thể có ai đang đuổi theo. Cô va vào Kiều Chinh rồi ngã nhào xuống đất.

Bị ngã đau, Kiều Chinh nhắm mắt kêu lên, tay cô gái kia trầy xước rướm máu. Dường như cô ta không hề chú ý đến vết thương mà lồm cồm ngồi dậy, nhặt lấy một cái gói tròn dài quấn keo kĩ lưỡng. Nhặt xong cô ta giữ chặt trong tay rồi quay đầu nhìn lại phía sau đề phòng, nếu không có dòng xe cộ kèn đây thì cô ta đã bị những người đuổi theo bắt từ lâu rồi.

Cô gái đột nhiên chồm về phía Kiều Chinh, sau đó đặt cái gói đó vào tay cô, còn ôm cô một cái ra về thân mật. Xong xuôi, cô ta lập tức đứng bật dậy vụt chạy đi.

Kiều Chinh còn đang ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra thì cô gái đã chạy vào một con hẻm nhỏ mất rồi. Nhanh chóng trước mặt cô xuất hiện một bóng người cùng với những tiếng thở gấp. Một chiếc còng tay hình số tám bấm phập vào tay cô, một giọng nói lạnh băng vang lên:

- Cô đã bị bắt.

- Anh nói gì? - Kiều Chinh nhìn chiếc còng trên tay mình rồi nhìn anh chàng cảnh sát ngỡ ngàng nói.

- Cô muốn hỏi gì thì cứ về đồn mà hỏi.

Cô giật mình hiểu ra sự việc, cô gái kia chắc chắn là đã làm chuyện phi pháp. Vật trên tay cô là vật phi pháp, có thể là heroin không chừng. Nghĩ đến đây, cô hấp tấp lên tiếng giải thích:

- Không phải. Anh hiểu lầm rồi. Cái này không phải là của tôi đâu, là của cô gái kia vừa đưa cho tôi, tôi không biết trong đây là gì mà.

Anh chàng đó nghe cô nói thì cười nhạt:

- Nói cho cô biết, tôi tuy mới vào ngành nhưng đối với loại tội phạm như các cô, tôi đã gặp rất nhiều rồi. Ai khi bị bắt quả tang cũng khẳng khẳng bảo vật đó không phải là của mình cả. Nhưng cho dù cô có cố cãi thế nào thì tang chứng vẫn rành rành ở đây, chính mắt chúng tôi đã thấy đồng bọn của cô sang tay cho cô thứ này.

Trong sở cảnh sát, Kiều Chinh không ngừng bị viên cảnh sát trẻ vặn hỏi. Một lúc sau, những người truy bắt cô gái kia trở về.

- Thế nào? Có bắt được không? - Viên cảnh sát trẻ sốt ruột.

- Không được. Con đường đó nhiều hẻm lẩn - Một đồng nghiệp thờ dài lắc đầu đáp, trên mặt đầy sự mệt mỏi và thất vọng.

- Này! Các anh đã điều tra xong chưa vậy, mau thả tôi ra đi - Cô kêu lên.

- Chúng tôi vẫn chưa điều tra xong, đợi điều tra rõ rồi sẽ thả cô ra - Viên cảnh sát nhìn Kiều Chinh đáp.

Đúng lúc đó, một người đàn ông trung niên mặc cảnh phục, sắc mặt nghiêm nghị bước vào hỏi han mọi chuyện rồi hạ lệnh:

- Thả cô ấy ra.

Sau đó quay sang Kiều Chinh bảo:

- Đây chỉ là chuyện hiểu lầm thôi, hi vọng cháu bỏ qua, cháu có thể về được rồi.

Cô lúng búng cảm ơn người cảnh sát già rồi nhanh chóng ra về. Kiều Chinh về nhà kể lại mọi chuyện cho Cẩm Tú nghe. Cẩm Tú nghe xong an ủi cô:

- Ngày mai đi siêu thị đi, mình mua vài món làm thức ăn ngon cho Chinh.

- Được đó, mình nhất định phải nhai hết mọi cái xui trong ngày hôm nay đi mới được.

Trưa hôm sau, sau khi học xong, cả hai đi siêu thị. Cẩm Tú mua rất nhiều đồ ăn, cô tròn mắt hỏi:

- Bộ Tú định mua ăn cả tuần à?

- Không phải, mua cho hai chúng ta đâu - Cẩm Tú cười đáp.

- Không chỉ mua cho chúng ta! Vậy thì mua cho ai? - Kiều Chinh ngạc nhiên.

Cẩm Tú có chút thẹn thùng, đáp nhỏ:

- Mình mua cho anh Phong nữa.

- À - Kiều Chinh gật đầu, trong lòng không khỏi thắc mắc về tình cảm mà Cẩm Tú dành cho Cảnh Phong.

Trên đường về nhà, Cẩm Tú ghé ngang qua nhà Cảnh Phong để đem số thức ăn đã mua cho anh. Kiều Chinh muốn tránh mặt Cảnh Phong, ở anh có điều gì đó khiến cô vừa sợ hãi vừa gần gũi.

Cô đứng trước cổng nhà Cảnh Phong đợi Cẩm Tú.

Lần trước cô đến đây là trong cái đêm kinh hoàng ấy, vì sợ nên không kịp nhận ra con đường này đẹp đến thế. Một con đường rợp bóng cây xanh, không khí nhộn nhịp, trong lành.

Đúng lúc đó, một cô gái mảnh khảnh, đội một chiếc nón kết, nét mặt khá quen lướt qua cô. Lẽ nào là cô gái hôm qua? Lẽ nào lại trùng hợp đến thế? Kiều Chinh mở to mắt nhìn, chắc chắn không làm được, gương mặt cô gái kia cô đã khắc cốt ghi tâm rồi. Cô muốn đến gần hỏi cho rõ mọi chuyện. Nhưng khi cô còn chưa bước xuống lòng đường thì một chiếc xe phân khối lớn chở hai thanh niên, chạy vèo đến tấp vào chỗ cô gái kia đứng, bọn họ nhanh chóng trao và nhận thứ gì đó. Xong việc, chiếc xe lại phóng vèo đi.

Cô gái kia cũng quay lưng định bỏ đi thì một người chụp lấy tay cô ta giữ lại. Người này chẳng phải ai khác ngoài viên cảnh sát trẻ hôm qua. Xem ra trái đất thật tròn, những người cô không muốn gặp lại lần lượt xuất hiện trước mặt cô. Kiều Chinh không biết viên cảnh sát nói gì, nhưng nghe cô gái kia hét lớn:

- Bớ người ta, cảnh sát sàm sỡ.

Tất cả mọi người quanh đó đồng loạt quay đầu nhìn. Thấy mọi người bu đông đến, nước mắt cô gái chảy ròng ròng, méo máo nói:

- Anh ta ға tình tôi, tôi không đồng ý thì giờ trò sàm sỡ. Thấy tôi la lên, anh ta thẹn quá vu oan cho tôi buồn bán mua túy định bắt tôi về đồn. Mọi người giúp tôi với. Cảnh sát đúng là ngang ngược quá mà.

Mọi người thấy vậy lập tức vây quanh viên cảnh sát trẻ còn đang ngỡ ngàng. Mặc cho anh ta phân minh biện giải thế nào đi nữa thì trong mắt tất cả mọi người, cô gái đang kêu gào thảm thương này dường như mới là người bị hại. Kiều Chinh thấy thế liền lượn qua đám đông, chạy đến ôm chặt lấy cánh tay viên cảnh sát, nũng nịu nói:

- Anh à, làm gì lâu quá vậy?

Viên cảnh sát trẻ và đám đông cùng ngạc nhiên nhìn cô. Cô liền giải thích:

- Hôm nay hai chúng tôi có hẹn cùng đi xem phim, nhưng vì là một hình sự mẫu mực nên khi thấy cô ta truyền tay cho hai thanh niên vừa phóng xe mô tô kia một vật gì đó, anh ấy nghi ngờ là ma túy mới kiểm tra thôi.

Mọi người à lên tán dần ra, cô gái cứng miệng không nói năng gì nữa. Viên cảnh sát lên tiếng:

- Giờ thì cô có thể im lặng theo tôi về đồn rồi chứ.

Anh ta nhanh chóng bắt giữ cô ả giao cho đồng nghiệp rồi nói với cô:

- Cảm ơn cô. Tội nợ cô một lời xin lỗi - Viên cảnh sát trẻ lúng túng.

- Không phiền anh làm việc nữa, tôi đứng đây chờ bạn rồi về nhà ngay - Kiều Chinh giờ tay tạm biệt anh ta rồi quay đầu bước đi về phía chiếc xe của mình.

- Này em..

Nghe gọi, cô dừng bước, quay đầu lại. Viên cảnh sát trẻ càng lúng túng hơn nói:

- Anh là... anh là... Long Sơn. Chúng ta có thể làm bạn chứ?

Rồi cô về như biết mình đã quá đường đột, anh vội vàng giải thích:

- Anh không có ý gì đâu. Chỉ là...

- Được mà - Kiều Chinh vui vẻ đáp, nhìn dáng vẻ lúng túng của anh không khỏi bật cười - Tên anh thật ấn tượng.

- Vậy còn tên em? - Gương mặt Long Sơn sáng lên.

- Em là Kiều Chinh, Hoàng Kiều Chinh - Kiều Chinh lưỡng lự đáp.

- “Chinh” trong “Chinh phụ ngâm” à? - Long Sơn hơi nhúm mày hỏi.

Kiều Chinh gật gật đầu, Long Sơn cười lớn:

- Tên của cả hai chúng ta đều đặc biệt cả, không phải sao?

Kiều Chinh cũng phì cười, tự nhiên cô thấy anh thật gần gũi.

Kiều Chinh tạm biệt Long Sơn rồi đi về xe của mình. Bước chân cô khựng lại khi thấy Cảnh Phong đang đứng dựa vào xe cô từ bao giờ. Anh chấp hai tay trước ngực, ánh mắt nheo nheo nhìn cô, gương mặt lạnh lùng dưới ánh nắng quỳn rũ lù lùng. Kiều Chinh cũng ngờ ngàng trước vẻ đẹp ấy. Cô không biết mình có nên bước tiếp hay không. Nếu cô quay lưng bỏ đi thì mọi việc sẽ chẳng bao giờ được hóa giải. Nhưng nếu không đi, cô không biết phải nói gì với anh nữa. Cô đã muốn tránh xa anh mà anh cứ càng gần cô hơn. Cuối cùng cô e dè ngẩng đầu nhìn Cảnh Phong hỏi:

- Sao anh lại ở đây?

- Đến đây xem kịch vui - Cô đỏ mặt xấu hổ, giả vờ quay mặt nhìn xung quanh rồi hỏi - Có diễn kịch ở đây sao?!

- Diễn viên đang đứng trước mặt tôi đấy thôi - Cảnh Phong cười lớn.

Kiều Chinh giờ mới nhận ra anh trêu mình, mặt cô như mếu:

- Làm gì có kịch nào chứ?

- Anh cảnh sát đó đúng là mới vào ngành. Có ai đi hẹn hò với bạn gái lại mặc đồng phục bao giờ. Cũng may gặp cô ta là tay mơ, chứ gặp tội phạm thật sự, hai người sẽ bị vạch trần ngay.

Kiều Chinh nghe nói thì há miệng. Anh nói đúng.

- Sao anh lại ở đây? - Cô muốn đổi chủ đề để bớt xấu hổ. Thái độ của cô khiến Cảnh Phong mỉm cười, anh nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt mang theo sự trêu chọc. Mái tóc anh theo cái nghiêng đầu mà khẽ rơi xuống vàng trán càng khiến anh thu hút hơn.

Kiều Chinh bị anh nhìn đến đỏ mặt, môi cô mím lại để lộ hai má lúm đồng tiền. Hai bàn tay bối rối vịn vào nhau. Cô không biết tại sao mỗi khi đối diện với Cảnh Phong, cô lại không thể nhìn thẳng vào anh. Nhưng rõ ràng cô không sợ anh.

Cảnh Phong chậm chậm bước tới mấy bước, Kiều Chinh liền lùi lại mấy bước. Anh bước một, cô lùi lại hai, bước tiến của anh dài bằng hai bước lùi của

cô cho nên khoảng cách giữa họ mãi vẫn chẳng thể cách xa được. Kiều Chinh cứ lùi mãi cho đến khi chân cô chạm vào bậc thềm, bước hụt xuống lòng đường. Loạng choạng vài giây, cô ngã bật ra sau. Cảnh Phong đỡ lấy cô, kéo cô ngã nhào vào lòng anh. Mất chạm mắt, nòng nài.

Tim Kiều Chinh đập liên hồi, mặt cô đỏ bừng bừng, hơi thở gấp gấp, lần này cô bị ánh mắt của anh làm cho đông cứng, muốn tránh cũng không tránh được. Cảnh Phong buông một nụ cười cuốn hút:

- Đường như em rất sợ tôi?!
- Đầu có - Kiều Chinh nuốt nước bọt, cố gắng kìm chế hơi thở của mình.
- Vậy vì sao em không dám nhìn thẳng vào mắt tôi? - Cảnh Phong trầm giọng hỏi cô.
- Em... - Anh nghe thấy cả tiếng trái tim cô đập rộn ràng trong lồng ngực. Cô thật khác biệt với các cô gái mà anh biết.

Đứng trước cô, anh cảm thấy như quãng đời phiêu bạt trước đây của mình chỉ là một giấc mơ thoáng qua. Khi đối mặt với thế giới, cô kiên cường như một nhành hoa, dù yếu mềm nhưng không bao giờ đầu hàng. Trong lúc nguy cấp nhất, cô đã chọn cách ở lại cùng anh, lúc đó cô đã đánh cược cả mạng sống. Đối mặt với cái chết không sợ, lại sợ đối mặt với anh ư?

- Hai người đang làm gì vậy? - Giọng Cẩm Tú vang lên.

Cảnh Phong bình thần buông tay ra khỏi người Kiều Chinh. Kiều Chinh giật mình, bối rối nhìn Cẩm Tú:

- Không có gì, mình suýt té, anh ấy đỡ mình thôi. Chúng ta về được chưa?

Cẩm Tú cười gượng:

- Mình nấu giúp anh ấy mấy món rồi về.

Kiều Chinh khẽ cười gật đầu, lòng cô hơi buồn khi nhận ra giọng điệu như khẳng định quyền làm chủ của Cẩm Tú. Đúng lúc đó, Cảnh Phong lên tiếng:

- Sao hai người không ở đây ăn chung luôn?!

Kiều Chinh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Cảnh Phong. Sắc mặt Cẩm Tú càng sầm xuống.

- Dù sao, một mình anh cũng không ăn hết ngần đó thức ăn - Cảnh Phong nói tiếp.

Nhìn dáng cô bước vào nhà, anh khẽ nhếch môi cười. Cẩm Tú bước đến bên anh, khẽ hỏi:

- Anh thật sự muốn tiếp cận cô ấy sao?

Nụ cười trên môi Cảnh Phong tắt ngấm, ánh mắt tối sầm đáng sợ, anh nghiêm mặt đáp:

- Cô ấy là con cò tốt nhất. Sao hả, em không đành lòng à?!

Cẩm Tú siết chặt tay lại:

- Em sẽ giúp anh.

Nhà của Cảnh Phong là căn nhà hai tầng bình dị, bên trong càng bình dị hơn so với vẻ lẫm liệt của chủ nhân. Căn nhà màu xám, rèm cửa màu xanh lạnh lẽo và cô đơn. Bên trong, ngoài bộ ghế sofa và một chiếc tivi, chẳng có thêm bất cứ vật dụng nào. Trên tường chỉ có một chiếc đồng hồ màu xám. Kiều Chinh ngạc nhiên nhìn chiếc ghế sofa độc nhất, không biết có nên ngồi xuống hay không.

- Thế nào? - Cảnh Phong đi đến ghế sofa ngồi xuống rồi mới nói - Không nghĩ nhà của một đại ca giang hồ như tôi lại không có bất cứ thứ gì tỏ vẻ sang trọng giàu có à?

Kiều Chinh không ngờ Cảnh Phong lại nói đúng suy nghĩ trong đầu mình. Cô bối rối đứng bật dậy, lúng túng nói:

- Đề em đi phụ Cẩm Tú nấu cơm.

Nói xong, không cần biết Cảnh Phong nghĩ gì, cô đi nhanh xuống bếp. Cảnh Phong nhìn theo khẽ cười, ánh mắt hấp háy. Anh lầm bầm: “Thú vị thật”.

Cẩm Tú thấy bộ dạng hốt hoảng của cô thì hỏi:

- Có chuyện gì à?
- Không có, mình chỉ muốn giúp Tú nấu cơm thôi...
- Giúp mình bảo cái này - Cẩm Tú chỉ tay vào mớ cà rốt.

Kiều Chinh ngậy người, cô cắn môi, Cẩm Tú muốn cô bào cà rốt, nhưng lấy cái gì bào?! Từ nhỏ cô chưa từng làm bếp bao giờ, đến muối, đường, bột ngọt cô còn không phân biệt được huống hồ các loại dao. Như đoán được, Cẩm Tú đưa con dao bào đến trước mặt cô. Cô nhìn thật kĩ con dao, cố ghi nhớ hình ảnh của nó, nhanh tay cầm quả cà rốt lên, vụng về bào.

- Á - Cô kêu khẽ một tiếng, buông rơi con dao khỏi tay mình. Ngón tay đã đứt rồi, cô muốn khóc vì không ngờ mình vô dụng đến vậy.

Cảnh Phong chỉ vừa mới mở tivi được vài giây thì nghe tiếng loảng xoảng trong nhà bếp vọng ra. Anh chạy nhanh xuống bếp thì thấy cảnh tượng bày ra trước mắt như vậy.

- Rửa sạch tay đi rồi theo tôi - Cảnh Phong lạnh lùng nói.

Cô vừa bước vào phòng khách thì thấy Cảnh Phong đã ngồi trước một hộp băng cứu thương khá lớn, bên trong có rất nhiều loại thuốc được sắp xếp ngay ngắn. Cô e dè ngồi xuống bên cạnh anh, tay vẫn nắm chặt ngón tay vừa bị đứt.

- Đưa tay.

Kiều Chinh cắn môi lắc đầu:

- Không sao, hết chảy máu rồi.

Cảnh Phong dường như không để ý đến những gì cô nói, anh nắm lấy tay cô kéo về phía mình rồi đặt tay cô trên đùi anh, tháo ngay miếng băng keo cá nhân cẩn thận dán vào tay cô. Ở khoảng cách gần như thế, Kiêu Chinh có thể nhìn rõ từng ngón tay của anh. Bàn tay anh có những ngón thon dài, cứng cáp, móng tay cắt gọn gàng, lòng bàn tay khô và ấm áp. Những vết chai sạn giữ chặt lấy ánh mắt cô. Hơi ấm và xúc cảm ấy làm cô dễ chịu.

Xong xuôi, không để cho Kiêu Chinh nói lời cảm ơn, Cảnh Phong đã bê hộp thuốc đi lên lầu. Khoảng thời gian sau đó, anh ở mãi trên lầu không hề bước xuống dưới. Cô lặng lẽ chờ. Cảnh Phong lúc nào cũng khiến tâm trí cô rối bời. Anh là một đại ca giang hồ, vẻ mặt lạnh lùng khó gần, nhưng khi nhìn cô, ánh mắt anh lại thật ấm áp.

Lúc này đây, cô không hiểu được trong lòng anh nghĩ gì? Là anh không muốn nói chuyện cùng cô hay là vì anh thấy tội nghiệp cho vẻ lúng túng của cô trước anh. Anh giống như một tấm gương ảo, chỉ có thể nhìn thấy nhưng không thể chạm vào. Đôi mắt ám ảnh đau đớn và cô đơn của anh thu hút cô. Đang miên man suy nghĩ, Kiêu Chinh không biết Cẩm Tú đến phía sau cô từ lúc nào, Cẩm Tú vỗ vai cô hỏi:

- Làm gì mà như người mất hồn vậy hả?

- Không có gì đâu - Kiêu Chinh cười đáp.

- Giúp mình lên lầu gọi anh Phong xuống ăn cơm đi, mình sẽ dọn bàn - Cẩm Tú nói rồi nhanh chóng xuống bếp.

Trên lầu có hai phòng ngủ. Cô mở cửa theo cảm giác. Căn phòng thứ nhất vừa mở ra, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào. Đó là một căn phòng rất đẹp, được trang trí vô cùng đáng yêu. Ai cũng có thể nhận ra ngay đây là phòng dành ột bé gái. Căn phòng hoàn toàn trái ngược với vẻ lạnh lẽo, trống không bên dưới. Quả thật khiến Kiêu Chinh tò mò. Vì sao lại có một căn phòng bé gái ở đây?! Rõ ràng Cẩm Tú nói Cảnh Phong chỉ sống một mình thôi mà. Đứa bé gái ở trong phòng này là thế nào? Là con gái hay em gái của Cảnh Phong?!

Sự tò mò thôi thúc Kiêu Chinh bước vào bên trong, cô tiến tới đầu giường, nơi đặt một cái khung hình úp mặt. Trong hình là một bé gái có nét mặt như vẽ, rất đáng yêu, hai má bầu bĩnh đỏ hồng, cái miệng chum chím cười. Kiêu Chinh không cầm lòng được mà thốt lên hai tiếng:

- Xinh quá!

- Cô làm gì ở đây? - Giọng nói lạnh lùng vang lên mang theo sự tức giận.

Kiều Chinh giật mình quay đầu, khung hình trong tay cô lập tức rơi xuống vỡ tan tành.

- Cô... - Cảnh Phong gầm lên.

- Xin lỗi... Em thật sự xin lỗi - Kiêu Chinh run rẩy nói.

- Cô... Cút ngay.

Cô chưa từng thấy ánh mắt nào mang đầy thù hận và lạnh lẽo đến thế. Cô quay người chạy nhanh ra khỏi căn phòng. Chẳng kịp từ biệt Cẩm Tú, cô cứ thế chạy cho đến khi một cánh tay giữ cô lại.

- Đứng mà... - Kiêu Chinh hoảng loạn, nước mắt lã chã rơi.

- Kiêu Chinh! Là tôi đây - Giọng Long Sơn vang lên, hai tay anh giữ chặt lấy cô - Có chuyện gì vậy?!

Nghe giọng ấm áp ân cần của Long Sơn, Kiêu Chinh dường như trấn tĩnh lại, cô buông thõng tay nhìn anh khẽ nói:

- Là anh à?!

Khi hai người rời đi thì một bàn tay lạnh lẽo cho vào túi quần lôi ra một bao thuốc lá, bắt đầu châm lửa hút. Cảnh Phong cũng không hiểu tại sao mình lại hành động như thế nữa. Kí ức như một con dao nhọn xoáy sâu mãi vào trái tim anh.

Kiều Chinh mệt mỏi ngã xuống sofa trong phòng khách nhà mình, mong rằng khi thức dậy mọi nặng nề trong lòng cũng tiêu tan. Nhớ lại ánh mắt của Cảnh Phong khi đó, cô vừa hối hận vừa sợ, một ánh mắt mang đầy sự thù hận nhưng lại ẩn chứa quá nhiều đau buồn mất mát.

Không biết cô chợp mắt được bao lâu thì Cẩm Tú về, tiếng mở cửa đã đánh thức Kiều Chinh dậy. Cẩm Tú mang đồ ăn về cho cô.

Cẩm Tú nhìn Kiều Chinh ăn, ánh mắt đắm chiều, vẻ mặt phức tạp. Lát sau cô ngồi thẳng lưng nhìn Kiều Chinh rồi nhẹ nhàng nói:

- Đừng trách anh ấy. Anh ấy cũng không có ý đâu. Chỉ vì bức hình ấy là bức hình duy nhất còn sót lại của em gái anh ấy. Cô bé chết rồi.

Kiều Chinh đang ăn nghe vậy thì dừng bữa, trái tim cảm thấy nhói đau. Thì ra là như vậy cho nên anh mới nhìn cô bằng ánh mắt như thế. Đó là bức hình duy nhất, chắc chắn anh rất trân trọng nó. Căn phòng đó rất ấm áp dù chủ nhân của nó đã chết. Anh yêu thương em gái mình như vậy mà cô nữ làm vỡ khung hình duy nhất của em gái anh. Anh nổi giận cũng là dễ hiểu.

Cổ họng cô nghẹn đắng

Cảnh Phong mở cửa bước vào trong căn phòng của em gái mình. Tháo bỏ đi cái khung vỡ nát, anh nhẹ nhàng cảm tấm hình em gái lên nhìn, trong hình là gương mặt tươi cười, đáng yêu. Đây chính là bức ảnh chụp cuối cùng của em gái anh trước khi biến cố đó xảy ra. Quá sợ hãi, em gái anh đã không còn cười nữa cho đến khi qua đời. Lòng Cảnh Phong dâng lên một nỗi hận thù ghê gớm, anh siết chặt tay lâm bầm.

- Anh nhất định phải để ông ta trả giá.

Ngày hôm sau, Kiều Chinh gần như đi hết các cửa tiệm bán đồ lưu niệm trong thành phố tìm bằng được cái khung hình giống cái khung hình đã vỡ kia. Cô không đếm được mình đã đi qua bao nhiêu con phố, hỏi bao nhiêu người nhưng ai nấy đều lắc đầu. Cô thất vọng, quyết định tìm một cái khung hình tương tự thay thế.

Khi cô đứng trước nhà Cảnh Phong e ngại không biết có nên bấm chuông cửa hay không thì một giọng nói đột ngột vang lên sau lưng cô:

- Cô làm gì ở đây?

Cô luống cuống giấu khung ảnh sau lưng. Hành động đó không qua được cặp mắt của Cảnh Phong, anh nghiêng đầu nhìn rồi hỏi:

- Cái gì vậy?

Kiều Chinh cắn môi e dè cầm hộp quà đưa ra trước mặt anh, lén lút nhìn anh nói:

- Cái này... Xin lỗi anh.

Cảnh Phong cầm lấy cái hộp ngay, anh mở ra xem, nhìn khung hình bên trong rồi trầm mặt gầy gầy. Kiều Chinh lo lắng nhìn anh, nhanh chóng nói:

- Vậy... em về đây. Tạm biệt.

Cô vội vàng quay lưng định bỏ đi.

- Cảm ơn... Xin lỗi... Hôm qua anh không nên nổi giận với em.

Đột nhiên nhận được lời xin lỗi của anh, Kiều Chinh bỗng cảm thấy nhẹ lòng, cô cũng không hiểu vì sao bản thân mình lại cảm thấy như thế nữa. Có lẽ cô luôn cho rằng thật khó để một người như anh nói lời xin lỗi. Cô bất giác nở nụ cười, nụ cười đẹp như ánh mặt trời lúc ban mai.

- Anh không còn giận em nữa chứ?

Nụ cười của cô làm anh ngây dại. Tại sao cô có thể cười với anh như thế sau những lời đe dọa của anh?! Bàn tay anh bỗng chạm vào gương mặt cô.

Cô tròn mắt nhìn anh, cả người run nhẹ. Cảnh Phong dường như biết mình thất thố, vội vàng rút tay về. Không khí trở nên ngưng ngập.

- Em phải về nhà rồi - Kiều Chinh vội vàng quay lưng đi.

Cảnh Phong nhìn theo bóng cô, ánh mắt trở lại lạnh lẽo. Một chiếc xe hơi màu đen trời tối, cửa xe hạ xuống thấp. Một người đàn ông đeo kính đen về ngoài phố quay đầu nhìn Cảnh Phong, mỉm cười nói:

- Xem ra kế hoạch đã có thể tiến hành sớm hơn rồi.

Một buổi chiều, trên đường về nhà, Kiều Chinh cảm thấy có ai đó đang đi theo cô và Cẩm Tú.

- Cẩm Tú nè, mình có cảm giác ai đó đang đi theo tui mình?

- Có ai đâu nào. Chắc chỉ là người ta chạy cùng đường thôi.

Kiều Chinh hít thở mạnh, quay đầu nhìn lại phía sau lưng nhưng chỉ có một chiếc xe màu đen bóng mượt chạy chậm chậm cùng mấy chiếc xe máy. Trông họ dường như chẳng có ý đồ gì ngoài việc cố gắng trở về nhà sau một ngày làm việc bận rộn. Cô tự trấn an mình: chắc chỉ là ảo giác mà thôi.

Khi cả hai tới nhà, Kiều Chinh đẩy cửa định bước vào thì Cẩm Tú đã vội vàng chen qua cô để vào trước. Kiều Chinh nhìn đáng vẻ hối hả của Cẩm Tú không khỏi bật cười. Bất thành lình hai người đàn ông từ trong chiếc xe hơi màu đen khi nãy xông đến, trên tay lăm lăm một chiếc khăn. Kiều Chinh nhanh chóng buông thông hai tay, lịm đi. Chiếc xe của cô đổ xuống đất.

Cẩm Tú nghe tiếng xe đổ thì vội vàng chạy ra xem. Cô chỉ kịp nhìn thấy hai người đàn ông che mặt đang kéo Kiều Chinh vào bên trong xe hơi rồi nhấn ga chạy thẳng.

Buổi xế chiều là thời gian bắt đầu hoạt động của những quán bar. Trước khi bắt đầu mở cửa, người quản lí luôn báo cáo tình hình hoạt động ngày hôm qua với Cảnh Phong.

- Anh Phong! Có chuyện này... - Người quản lí ngập ngừng.

Cảnh Phong ném cho hắn một ánh mắt sắc bén như cảnh cáo. Anh gấp mạnh cuốn sổ dày cộm trên tay rồi ném xuống ghế kế bên, hành động của anh làm cho người quản lí sợ xanh mặt, một luồng khí lạnh xuyên qua đầu hắn.

- Nói đi - Cảnh Phong đột ngột nói.

Người quản lí nuốt khan, lấy tay lau mồ hôi, lấy hơi mãi mới nói ra được:

- Anh Phong! Chuyện là như thế này, cái quán bên kia đường đã chiêu dụ nhiều tiếp viên trụ cột bên ta, lại tăng cường rất nhiều tiếp viên nữ trẻ đẹp, là hàng mới, cho nên... - Hắn liếm mép như để lấy thêm can đảm - Cho nên khách của quán chúng ta sang bên đó khá nhiều. Bọn chúng rõ ràng là cố tình khiêu khích chúng ta. Đứng là không nề mặt anh Phong và ông chủ tí nào hết. Anh nghĩ chúng ta có nên dạy cho chúng một bài học hay không?

Nghe xong, sắc mặt Cảnh Phong không chút thay đổi. Anh bình thản nhấp li rượu trên bàn lên rồi ngả người vào sofa, ánh mắt có chút đăm chiêu, chẳng ai đoán được anh đang nghĩ gì. Không gian chìm xuống. Ai cũng lo lắng đợi chờ quyết định của Cảnh Phong, nếu như anh gật đầu thì chắc chắn sẽ có một cuộc đổ máu, còn nếu không thì lợi nhuận sẽ bị người khác cướp lấy. Tình thế hiện nay, đánh hay không đánh đều rất dở, chẳng ai lại muốn có một sự việc lùm xùm diễn ra ở nơi làm ăn của mình. Lát sau Cảnh Phong hờ hững đáp:

- Cứ mặc chúng.

Cả đám người vội vàng cúi đầu im lặng, kẻ che giấu nỗi thất vọng, kẻ lại vui mừng nhưng chẳng ai nói ra. Tất cả đều trung ra một bộ mặt phục tùng. Không khí dường như chùng xuống thì bất ngờ tiếng điện thoại vang lên:

- Anh - Cẩm Tú bên kia điện thoại hốt hoảng - Kiều Chinh bị bắt đi rồi. Em phải làm sao đây? Ba mẹ cô ấy đi nước ngoài vẫn chưa về.

- Nói rõ sự tình - Cảnh Phong nói ngắn gọn.

- Em cứ tưởng là bắt cóc nên ngồi đợi điện thoại, nhưng mãi mà chẳng thấy chúng gọi điện. Em không biết là có nên báo công an hay không? Em sợ là chúng bắt nhầm người. Hình như người chúng muốn là em chứ không phải Kiều Chinh.

- Đóng chặt cửa đợi bọn anh đến - Cảnh Phong nói rồi phi ra khỏi cửa.

- Báo công an chưa? - Cửa vừa mở Cảnh Phong đã hỏi.

- Rồi, lát nữa họ sẽ đến xem tình hình - Cẩm Tú gật đầu đáp.

- Tranh thủ đi - Cảnh Phong hất đầu ra lệnh cho Hải và Thái đang đứng phía sau mình.

Hai người lập tức xông thẳng lên lầu không một tiếng động khiến Cẩm Tú cũng phải ngạc nhiên.

- Các anh...

Ngay lúc đó tiếng chuông cửa vang lên khiến mọi người giật mình nhìn lại.

- Chắc là bọn cảnh sát - Thái bật tức mắng nhưng Cảnh Phong ra hiệu im lặng, cả ba đưa mắt nhìn Cẩm Tú mở cửa.

- Xin chào, chúng tôi là người bên đội điều tra - Một viên cảnh sát nói - Cô báo bạn mình bị bắt cóc đúng không?

- Đúng vậy - Cẩm Tú có chút kích động vội đáp.

Ba cảnh sát vừa bước vào nhà thì đối mặt ngay với đám người Cảnh Phong. Những đôi mắt lập tức nhìn nhau ngờ vực.

Cảnh Phong không ngờ người đến đây lần này lại chính là anh chàng cảnh sát có bộ mã đẹp trai lần trước anh thấy đứng cùng Kiều Chinh, Long Sơn. Cũng chính người này đã từng đưa người vào quán bar của anh khám xét. Long Sơn có vẻ cũng nhận ra những người trước mặt mình, anh cao giọng nói:

- Các vị có thể nói cho tôi biết các vị có quan hệ thế nào với người bị hại không?
- Họ là anh của tôi - Cẩm Tú vội vàng đáp lời ngay - Lúc bạn tôi bị bắt, tôi sợ quá nên gọi họ đến thôi.
- Vậy sao? - Long Sơn quay người nhìn sâu vào mắt Cẩm Tú thật lâu.
- Nhờ các anh chuyện này. Chúng tôi xin phép đi trước - Cảnh Phong nói xong rồi quay đầu đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nếu Như Yêu - Chương 07

Không quan hệ thì không quen biết

Kiều Chinh cảm thấy đầu đau nhức vô cùng, tay đã không cử động được, ý thức vẫn như chập chờn trong cơn mơ. Cô không nhớ là mình đã trải qua những gì, chỉ thấy xung quanh là bốn bức tường tối om, ẩm ẩm.

Chỗ này giống một nhà kho chứa hàng, có rất nhiều thùng hàng chất chồng lên nhau, trần nhà bằng tôn cao và thoáng. Bốn bề có nhiều mạng nhện và bụi bặm, chắc đã bị bỏ hoang từ lâu.

Kiều Chinh cắn môi, trong lòng sợ hãi, chân tay bị buộc chặt nên phải cố sức lắm mới lết được đến chỗ một thùng hàng, cô đá nhẹ mấy cái thì thấy cái thùng lao đảo. Cô hốt hoảng thu chân lại, cả người run lên. Ở nơi hoang phế này, cô dường như mất phương hướng. Có lẽ nó quá xa thành phố rồi.

Mục đích của bọn bắt cóc là gì? Càng nghĩ cô càng sợ, nước mắt phải nuốt vào trong vì nếu khóc sẽ khiến bản thân yếu đuối hơn nữa.

- Kết...

Tiếng mở cửa kho làm cô giật mình, vội vàng nhắm mắt lại giả vờ còn mê man.

- Cộp... cộp... cộp...

Nhiều tiếng bước chân thình thịch vang lên. Tim cô càng lúc càng đập mạnh hơn.

- Đã bảo tụi bay dùng ít thuốc mê thôi, đến giờ mà nó vẫn chưa tỉnh lại là sao? - Một giọng nói cộc cằn vang lên.

Một tên lí nhí nói:

- Em xin lỗi.

- Bỏ đi - Giọng nói lại đáp lại cộc lốc.

Hắn quan sát Kiều Chinh đang nằm dưới sàn nhà một lúc. Khóe môi hắn nhếch lên đầy thích thú rồi hất đầu về một tên đàn em ra lệnh:

- Cởi trói cho nó đi, con nhỏ này xem ra ngon mắt đấy.

Tim Kiều Chinh như ngừng đập. Nghe giọng nói đầy hàm ý đen tối, lòng cô chợt bắn loạn. Tay chân vừa được giải thoát xong, cô giờ chân đạp mạnh một tên ngã lăn ra đất rồi nhanh chân chạy ra cửa.

Kẻ cầm đầu mặt chẳng biến sắc, giống như biết trước cô sẽ bỏ chạy, hắn hất đầu cho hai tên đàn em đuổi theo còn mình ung dung tìm một cái thùng chắc chắn mà ngồi xuống chờ đợi. Chỉ vài phút sau, Kiều Chinh bị nắm tóc lôi trở lại, cô vùng vẫy trong nước mắt nhưng chẳng thể nào thoát được. Cô bị lôi đến trước mặt tên đàn anh, đầu bị kéo ngửa ra sau nghe hắn nói:

- Tưởng cô giả vờ được mãi chứ. Vùng vẫy làm gì để bây giờ bị đau như thế - Hắn tỏ vẻ thương tiếc, đưa tay nâng cằm cô lên nói bằng giọng giễu cợt - Quả nhiên là dễ dàng bị mắc lừa, vội vàng tháo chạy.

Kiều Chinh bức tức hất cằm mình ra khỏi tay hắn, ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ. Lúc này cô mới nhìn rõ hắn, đó là một tên đầu trọc lóc, trên đó

còn xăm hình một con đại bàng đang tung cánh, có lẽ trong giang hồ hần cũng không phải hạng tầm thường. Hần tỏ ra thích thú với cô:

- Biết vì sao tôi biết cô già vờ không?

Kiều Chinh im lặng không đáp, ánh mắt vẫn nhìn hần chăm chăm.

- Nhìn kĩ lại mặt đất nơi cô nằm đi - Hần gợi ý.

Dưới mặt đất đầy bụi bặm nơi cô nằm lúc này có một vết sáng lớn. Dấu vết rõ nét của hơi thở. Tên đầu trọc đưa tay vén mái tóc rối tung của cô rồi đưa tay phui phui bụi trên người cô, cười nói:

- Một người đang ngất xỉu thì hơi thở không mạnh thế được.

Kiều Chinh cúi đầu, gằn giọng:

- Các người muốn gì, nếu muốn đòi tiền chuộc, ba tôi nhất định sẽ đáp ứng.

Tên đầu trọc nhìn cô có chút ngạc nhiên, sao đó chậm rãi hỏi:

- Ba cô là ai?

- Ba tôi là tổng giám đốc của USP - Kiều Chinh nhìn thẳng hần đáp.

- Hoàng Sĩ Nghiê? - Tên đầu trọc lăm băm như đang cố nhớ cái tên quen thuộc này, rồi hần đột nhiên phá ra cười sáng khoái - Thật không ngờ chúng ta bắt được một con cá vàng lớn như thế... xem ra điều ước của chúng ta không chỉ có một mà thôi đâu.

- Anh, vậy phải xử trí cô ta thế nào? - Một tên đàn em lên tiếng hỏi.

- Tất nhiên là dụ thẳng Phong đến trước, sau đó mới đòi tiền chuộc. Bây giờ phải chăm sóc cô ta cho tốt, cô ta chính là mỏ vàng của chúng ta. Ba cô ta là một triệu phú, để chuộc con gái cưng về, ông ta chẳng ngại chi một khoản kha khá đâu.

“Cảnh Phong”, Kiều Chinh giật nảy mình khi nghe đến hai chữ này, cô bị bắt cóc thì có liên quan gì đến anh?!

- Các người vừa nói gì? Chuyện bắt cóc tôi có liên quan gì đến Cảnh Phong vậy? - Kiều Chinh run run hỏi.

- Sở dĩ cô em bị bắt đến đây là vì thằng Phong dám cả gan đắc tội với tụi anh, hiểu chưa?! - Tên đầu trọc nhìn cô cười đáp, ánh mắt không giấu được vẻ nham hiểm của một kẻ không từ thủ đoạn.

- Các người bắt nhầm người rồi - Kiều Chinh buột miệng nói.

Cô nghĩ Cảnh Phong là người trong giang hồ, nếu bọn chúng muốn bắt người để uy hiếp anh thì chắc chắn chúng sẽ bắt Cẩm Tú. Nhưng nếu bọn chúng biết mình nhầm thì nhất định sẽ không để Cẩm Tú yên. Nếu là cô thì còn có cơ hội thoát vì ba cô có tiền cho chúng, còn Cẩm Tú...

- Cái gì? Bắt nhầm? - Một tên đàn em cau mày quắc mắt quát lớn.

Thái độ của tên đầu trọc khác hẳn, hần gạt tên đàn em sang một bên rồi nhìn Kiều Chinh nói:

- Không nhầm đâu.

Kiều Chinh tỏ ra khó hiểu, nói như phản bua:

- Các người bắt tôi cũng bằng thừa. Tôi và Cảnh Phong chỉ quen biết bình thường. Anh ấy sẽ không vì tôi mà đến đây đâu. Thả tôi ra, ba tôi nhất định sẽ trả tiền cho các người, cứ ra giá đi.

- Cô nghĩ chỉ vài lời như thế có thể lừa được bọn tôi sao? Cảnh Phong là loại người nào, bọn tôi hiểu rất rõ. Hần là kẻ máu lạnh và cực kì tàn nhẫn, nếu không phải người của hần, cô nghĩ hần dám đắc tội với khách quý để bảo vệ cô hay sao?

Kiều Chinh ngây người, cô chợt nhớ đêm mình đi quán bar, xem chút bị người ta cưỡng bức, là Cảnh Phong ra tay cứu cô nếu không thì cô đã bị làm nhục rồi. Không ngờ người đàn ông đó lại là một nhân vật quan trọng... Trong lòng cô bỗng xáo trộn khi nghĩ đến Cảnh Phong. Tên khách đó có lẽ oán hận Cảnh Phong lắm nên muốn trả thù anh bằng cách này.

- Chỉ vì tôi là bạn của em gái anh ấy thôi. Cảnh Phong chẳng qua vì nể mặt em gái mà giúp tôi. Anh ấy sẽ không ngu ngốc vì tôi mà đâm đầu vào nguy hiểm đâu. Các người không cần phí công lừa anh ấy đến, hãy ra giá rồi gọi điện thoại cho ba mẹ tôi đi. Chuyện này càng được giải quyết sớm càng tốt, nếu không ba mẹ tôi sẽ báo cảnh sát đó.

Tên đầu trọc nghe mấy lời cô nói thì lưỡng lự một chút, nhưng hần nhanh chóng mỉm cười đắc ý:

- Xem ra, cô thà mất tiền cũng không muốn Cảnh Phong xảy ra chuyện đúng không?

Kiều Chinh tái mặt, cố gắng đáp:

- Tôi chỉ muốn được về nhà sớm thôi. Chúng ta không quen biết, không thù oán, đừng hại lẫn nhau là được.

- Cô và Cảnh Phong có quan hệ gì, chúng ta cứ thử xem rồi biết - Tên đầu trọc lòi điện thoại của mình ra bấm số gọi Cảnh Phong.

Cảnh Phong ngồi trong một căn phòng yên tĩnh, lặng lẽ châm điếu thuốc, về mặt lạnh lùng dưới làn khói trở nên cô độc vô cùng. Anh mắt anh trong suốt, qua làn khói mờ ảo chẳng khác nào mặt hồ phẳng lặng.

- Anh Phong, ngày mai chúng ta trở lại đó, nhân cơ hội nhà đó chẳng có ai, chúng ta kiểm chứng cứ vạch mặt mấy vụ làm ăn phi pháp của lão Nghiêm - Thái đề nghị.

- Không nên - Hải lắc đầu, vươn tay cầm chai rượu rót ra ba cái li được bày sẵn trên bàn. Mầu rượu vang đỏ in rõ mặt người trên đó. Nhìn ánh mắt Cảnh Phong trên vành li rượu, Hải phân tích - Hiện giờ bọn cảnh sát chắc chắn đang mai phục quanh nhà để chờ bọn bắt cóc. Nếu chúng ta đến đó, sẽ rơi vào bẫy của cảnh sát - Sau đó Hải nghiêng đầu nhìn Cảnh Phong - Em nói đúng không?

Cảnh Phong khẽ chớp mắt đồng tình rồi lại im lặng, một lúc sau mới lên tiếng:

- Bỏ đi, chờ chuyện này êm, chúng ta tìm cơ hội khác là được. Dù sao Cẩm Tú vẫn còn ở đó, trước sau gì... - Cảnh Phong không nói tiếp mà với người dập tắt điếu thuốc rồi lại trở về trạng thái tĩnh lặng như cũ.

Điện thoại của anh bất chợt đổ chuông. Anh lướt qua màn hình thấy một số lạ nên thẳng tay tắt ngay. Nhưng chuông điện thoại lại vang lên lần nữa như thử thách lòng kiên nhẫn của anh. Anh nhú mày, nhấn nút nghe:

- Hưng đại bàng đây - Giọng cợt nhả, khiêu khích bên kia điện thoại vang lên - Nhớ tao không?

- Mày không đủ tư cách để tao phải nhớ - Cảnh Phong chỉ hơi nhếch môi, buồn chán đáp.

Tên đầu trọc không bị lời nói của Cảnh Phong chọc giận, hần cười phá lên:

- Nhưng chắc cô gái mà tao đang giữ trong tay đủ tư cách để mày nhớ chứ?

Gương mặt Cảnh Phong thoáng bất động trong vài giây.

- Để mày thất vọng rồi. Mày nghĩ cô gái nào đủ tư cách để tao phải nhớ? - Cảnh Phong cười nhạt, một nụ cười với âm thanh rất nhỏ đủ để tên đầu trọc ở bên kia dây nghe thấy.

Tên đầu trọc nhú mày quay đầu nhìn Kiều Chinh như đánh giá lại lần nữa mối quan hệ giữa cô với Cảnh Phong. Thấy ánh mắt hoang mang của Kiều Chinh, hần quyết định đánh cược ngay lập tức.

- Tao ày xác định lại lần nữa đó. Tao không muốn nhìn thấy mày đau khổ khi đi lượm xác bạn gái mày đâu. Chưa kể cô ta lại là con gái của Hoàng Sĩ Nghiêm, mày quen với nó chẳng phải là vì đồng gia tài triệu đô của ông già nó sao? - Hưng đại bàng nói với giọng đắc ý.

- Mày nghĩ cô gái xui xẻo nào đó bị mày bắt thì nhất định phải có liên quan đến tao à? - Giọng Cảnh Phong lạnh lùng - Nếu cô ta là con gái của Hoàng Sĩ Nghiêm thì mày cứ tìm ông ta mà đòi tiền chuộc. Đừng gọi điện thoại làm phiền tao nữa.

Tên đầu trọc thay đổi sắc mặt, hần đưa mắt nhìn Kiều Chinh lần nữa, cô cúi mặt, mím môi, ánh mắt thoáng trầm xuống. Hần hừ thành tiếng, quyết định nói thêm một câu chốt hạ:

- Nhưng cô ta khẳng định cô ta là bạn gái của mày.

Kiều Chinh vừa nghe hần ta nói vậy thì vươn người tới trước định lên tiếng phủ nhận.

- Bốp...

Một cái tát giáng tới, cô kêu lên rồi ngã xuống sàn.

- Cảnh Phong, tao cảnh cáo mày, đừng chơi trò vô vẹt, nếu không bạn gái mày không xong với tao đâu.

- Tùy mày xử lí cô ta.

Cảnh Phong nói xong lập tức cúp máy, không để cho Hưng đại bàng nói thêm một lời nào nữa. Hưng đại bàng tức giận nhìn màn hình, nụ cười vót vát cuối cùng của hần cũng tắt ngúm, hần quăng mạnh điện thoại trên tay mình, ánh mắt long lanh rực lửa. Ngay sau đó, hần quay phắt người hùng hổ bước lại gần Kiều Chinh nắm đầu cô hỏi:

- Nói! Mày với nó có quan hệ gì?

- Tôi đã nói rồi, chúng tôi không có quan hệ gì cả. Là tại các người không chịu tin - Cô thều thào.

Hung đại bàng tức giận gầm lên:

- Canh kỹ nó cho tao.

Nói xong hắn cùng hai tên đàn em quay người bỏ đi, nhốt cô lại như cũ.

Không khí trong kho hàng cũ phứt chốc trở nên quá tĩnh mịch. Nỗi hoảng sợ đã rút hết toàn bộ sức lực mà cô có. Nước mắt ảm ức bắt đầu rơi xuống, cô gục mặt vào tay cô để mình không khóc quá to. Vì sao chuyện này lại xảy ra với cô?!

Trong lòng cô còn ảm ức hơn khi nghe rõ giọng nói lạnh lùng của anh bên kia điện thoại. Cứ cho rằng cô không đáng để anh đổi mạng, không đáng để anh lao vào chốn nguy hiểm, nhưng dù ít dù nhiều họ cũng có quen biết, vì sao anh có thể nhẫn tâm buông ra mấy từ “không quan hệ”, “coi như không quen biết”, “tùy mày xử lý”.

Những cử chỉ của anh, ánh mắt của anh, lời xin lỗi của anh... đã khiến cô lầm tưởng quá nhiều rồi chẳng?

Cảnh Phong với tay lấy ly rượu mà Hải đã rót ỉnh, anh uống một hơi cạn sạch rồi đặt mạnh lên bàn.

- Anh Phong, giờ chúng ta tính sao hả anh? Cứu hay không cứu? - Hải nhìn Cảnh Phong dò xét. Kiều Chinh đúng là con cò tốt nhất để họ tiếp cận với ông Nghiêm nhưng cũng không đáng đến nỗi phải lao mình vào nguy hiểm.

Cảnh Phong không đáp, anh chỉ đảo mắt rồi khước môi nhếch lên cười nhạt:

- Hung đại bàng, mày quá xem thường tao.

Nghe tiếng mở cửa, Kiều Chinh ngẩng đầu lên nhìn. Hung đại bàng và hai tên đàn em đã trở lại.

- Đưa điện thoại cho nó - Hung đại bàng nói.

Tên đàn em liền đem điện thoại đến trước mặt cô nói lớn:

- Đọc số điện thoại của ba cô đi.

- Các người sẽ thả tôi về chứ? - Kiều Chinh mừng rỡ hỏi.

- Cái này còn tùy vào việc ba cô chịu bỏ bao nhiêu tiền để chuộc con gái, tôi nhận được tiền sớm bao nhiêu, cô sẽ được về nhà sớm bấy nhiêu.

Kiều Chinh ngoan ngoãn nghe lời hắn, bấm số điện thoại của ba cô, sau đó nói vài lời để ba cô xác nhận đúng là cô đang ở trong tay bọn bắt cóc. Ngay sau đó, Hung đại bàng nhanh chóng giật điện thoại lại:

- Được rồi, giờ cô muốn ăn gì?

- Tôi không ăn - Kiều Chinh bướng bỉnh.

Hung đại bàng khẽ nhếch môi cười, hắn chộp lấy cổ tay nhỏ nhắn của Kiều Chinh siết mạnh, mặc cho Kiều Chinh đau đớn vùng vẫy, hắn cười nói:

- Nhìn vậy mà cô cũng ương bướng nhỉ.

- Thả ra - Kiều Chinh tức giận gào lên.

- Đừng thế chứ cô em, nếu không sẽ làm hỏng gương mặt xinh đẹp này của cô em mất. Gương mặt này rất có giá trị.

Kiều Chinh nghe xong mấy lời này thì không khỏi run lên, cô cứ tưởng hắn giữ lời hứa khi nhận được tiền sẽ thả cô về nhà, nào ngờ cô bị hắn lừa. Bây giờ hắn đã đề lộ ý định thật sự của mình rồi.

- Đừng mà, các người cứ ra giá đi, ba tôi nhất định sẽ trả cho các người - Cô run rẩy cầu xin hắn.

- Cô nghĩ bọn tôi là đồ ngốc hay sao? Cô đã thấy mặt bọn tôi rồi, làm gì có chuyện thả cô ra chứ, cô thật ngây thơ quá - Hung đại bàng nhìn Kiều Chinh cười lớn.

- Đồ khốn... các người sẽ không được chết từ tế đâu.

- Ha ha. Đáng lý ra, anh đây định để cô em còn nguyên vẹn như vậy bán cho có giá, nhưng tính ương bướng như thế này thì cần phải được dạy dỗ lại mới được.

Nghe giọng nói đầy dục vọng cùng ánh mắt ham muốn rõ ràng của hắn, Kiều Chinh sợ hãi hỏi:

- Ông muốn gì?

- Cô em nói xem? - Hưng đại bàng từng bước tiến về phía cô.

- Ông không được lại gần tôi - Kiều Chinh theo bản năng đưa tay đẩy hấn ra xa.

Hưng đại bàng chỉ cười, chộp lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, đẩy mạnh cô vào tường. Giống như con thỏ bị dồn đến đường cùng, quyết liệt chống trả, cô dùng hết sức đánh hấn. Hưng đại bàng nổi giận bẻ quặt tay cô ra sau, nghiêng răng mắng:

- Con khốn...

Đúng lúc đó cánh cửa nhà kho bật mở. Sắc mặt Hưng đại bàng bỗng thay đổi khi nhìn thấy người đi vào, hấn lấp bấp nói nhỏ:

- Anh Năm...

Kiều Chinh đưa mắt nhìn kẻ đang bước vào. Cô nhận ra chính là tên mà cô đã gặp ở toilet nhà hàng của ba cô dạo trước. Kẻ đó không liếc mắt nhìn cô mà hất cằm ra hiệu cho đàn em lao vào đánh đấm Hưng đại bàng.

- Anh Năm, em sai rồi, em sai rồi - Hưng đại bàng rớt rít xin lỗi.

Anh Năm của hấn chẳng thèm nghe lời nào đã co chân đạp hấn lao vào tường.

- Đưa cô ấy ra xe - Gã kia ra lệnh với mấy tên đàn em còn lại.

Kiều Chinh không biết chúng đưa cô đi đâu, cô sợ hãi khi nghĩ đến kết cục của mình. Không ngờ bọn chúng chở cô đến một khu vắng vẻ rồi đẩy cô xuống. Chiếc xe lao đi trong sự ngỡ ngàng của cô. Một lúc sau cô mới lấy lại được bình tĩnh để nhìn kĩ hơn nơi mình đang đứng.

Trời sẩm tối, không gian tĩnh lặng đến mức cô cảm thấy như ánh sáng của những vì sao là thứ duy nhất để cô bầu vùi. Gió lạnh từng đợt thổi vào cô, chiếc áo sơ mi mỏng manh chẳng thể nào giữ ấm được, Kiều Chinh đành phải choàng tay tự ôm lấy mình, cố gắng tìm đường về. Nhưng cả ngày không ăn uống gì lại bị đánh, tinh thần cô mệt mỏi rã rời, đi được một đoạn thì sức lực cạn kiệt. Cô ngồi phịch xuống lề đường, đầu gục xuống chân. Cô không nhớ mình đã ngồi dưới đó bao lâu nữa cho đến khi một chiếc áo khoác choàng lên người cô.

Ánh mắt cực kì quen thuộc, lấp lánh trong đêm tối nhìn cô đầy dịu dàng. Cô muốn lên tiếng hỏi, nhưng nhận ra mình không còn sức lực để nói nữa rồi, đành nhìn Cảnh Phong trong im lặng. Cảnh Phong ngồi xuống bên cạnh cô, kéo cô dựa vào lòng mình rồi nói:

- Nghỉ một chút đi.

Kiều Chinh để mặc cho Cảnh Phong kéo mình dựa vào vai anh, khẽ nhắm mắt lại, dường như sự sợ hãi và cô đơn trong đêm tối đã bị ánh mắt dịu dàng và hành động ân cần của anh xua tan đi. Cô thật sự không thể hiểu được Cảnh Phong, rõ ràng cô nghe thấy những lời nói lạnh lùng của anh với Hưng đại bàng, vậy mà giờ đây lại như thế. Anh vừa khiến cô khó hiểu, vừa khiến cô xao động.

Mệt mỏi, Kiều Chinh ngủ lúc nào không hay biết.

Khi tỉnh dậy, Kiều Chinh thấy mình đang nằm ở nhà. Đã quá trưa, cô ôm cái bụng rỗng xuống dưới lầu. Cẩm Tú thấy cô thì vội lao đến đỡ cô ngồi xuống ghế, nhanh nhẩu nói:

- Mình nấu cháo rồi, vẫn còn nóng, để mình múc cho Chinh ăn.

Kiều Chinh khẽ cười. Cô ngoan ngoãn ngồi ăn hết bát cháo của Cẩm Tú.

- Lúc Chinh bị bắt, mình đã báo cảnh sát, có thể họ sẽ quay trở lại để hỏi rõ sự tình. Làm sao bọn bắt cóc lại chịu thả Chinh ra vậy? Anh Phong nói là chúng gọi điện thoại cho anh ấy báo Chinh đang ở đâu, anh ấy đến thì chỉ thấy Chinh ngồi một mình ở bãi đất đó.

- Mình cũng không rõ vì sao chúng lại tha anh nữa - Kiều Chinh trả lời chậm rãi.

- Cũng may đây không phải là cái bẫy, nếu không thì anh Phong nguy rồi. Tội mình cứ sợ chúng nói thả Chinh ra là để dụ anh Phong đến, lúc đầu phản đối quyết liệt, nhưng mà anh ấy cứ nhất định đòi đi cho bằng được.

- Thật sao? - Lòng Kiều Chinh lại xáo trộn lần nữa.

- Thật! - Cẩm Tú gật đầu xác nhận sau đó quay lưng đi giả vờ làm việc, trong đầu nhớ lại hình ảnh Cảnh Phong cùng Thái đưa Kiều Chinh về nhà. Họ đã cố gắng xâm nhập vào phòng làm việc của ông Nghiêm nhưng không tìm thấy gì cả.

Trước khi ra về, Cảnh Phong quay lại nói với Cẩm Tú:

- Cần phải làm Kiều Chinh tin tưởng và dẫn em vào trong thư phòng của ông ta.

Cẩm Tú cắt đứt luồng suy nghĩ rồi dừng tay quay lại nhìn Kiều Chinh hỏi:

- Khi nào ba mẹ bạn về?

- Mình không rõ lắm, nhưng chắc sẽ nhanh thôi, chậm lắm là ngày mai - Kiều Chinh nghĩ vậy, bởi cô đoán có lẽ ba cô và bọn bắt cóc đã thương lượng nên chúng mới chịu thả cô ra.

- Haiz, biết làm sao bây giờ nhỉ? - Cẩm Tú chán nản than thở.

- Có chuyện gì vậy? - Kiều Chinh tròn mắt hỏi.

- Hai bác khi đi đã giao nhà lại cho chúng ta, mình lại không dám tự tiện vào phòng của hai bác dọn dẹp, sợ căn phòng đóng bụi lâu ngày thì làm sao mà ở được.

Kiều Chinh nhìn vẻ áy náy của Cẩm Tú, cô sợ bạn buồn vội vàng nói:

- Hay là hôm nay hai chúng ta cùng dọn dẹp phòng của ba mẹ mình nhé.

Cẩm Tú nghe vậy thì mắt sáng lên:

- Thật à... nhưng Chinh vẫn còn mệt, để mình dọn cho.

Kiều Chinh thấy bạn vui, cũng gật đầu mỉm cười. Khi Cẩm Tú định mở cửa phòng làm việc của ông Nghiêm, Kiều Chinh đã kêu lên:

- Đứng...

- Sao vậy? - Cẩm Tú giả vờ không hiểu.

- Đây là phòng làm việc của ba mình, lúc nào nó cũng khóa trái hết, ba mình giữ chìa khóa, không ai mở được đâu. Ngay cả mẹ mình cũng ít khi vào, ba mình không thích tài liệu công việc bị người ta làm xáo trộn nên phòng đó ngoài mẹ ra vào dọn dẹp thì không ai được vào - Kiều Chinh cười giải thích.

Cẩm Tú nghe vậy, trong lòng thất vọng vô cùng nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười ra vẻ không chú ý. Tiếng điện thoại reo vang phá tan luồng suy nghĩ của Cẩm Tú. Nghe điện thoại xong, Kiều Chinh hớn hờ:

- Ngày mai ba mẹ mình về đó. Ba nói mua rất nhiều quà cho tụi mình.

Cẩm Tú gượng cười nói:

- Thế thì hay quá!

Ở đồn cảnh sát cách đó không xa, trung úy Long Sơn trầm tư nói với hai đồng nghiệp:

- Các cậu nghĩ thử xem, sự việc này tại sao lại kết thúc như thế? Dù sao thì Hoàng Sĩ Nghiêm cũng thuộc diện theo dõi của chúng ta. Vụ bắt cóc này, lẽ nào lại kết thúc đơn giản thế thôi sao?!

Không có ai đáp lại, dường như ai cũng mãi đuổi theo những phán đoán của riêng mình.

Ba mẹ Kiều Chinh về trên chuyến bay sớm nhất, khi thấy ba mẹ bước vào nhà, Kiều Chinh liền sả vào lòng mẹ meo meo khóc.

- Được rồi, dù sao cũng đã êm xuôi rồi, hai mẹ con đừng thế nữa - Ông Nghiêm lên tiếng nhắc.

Kiều Chinh nghe vậy thì buông mẹ ra, vội giúp mẹ mang vali đi lên lầu. Cẩm Tú cũng đến giúp một tay, ông Nghiêm nhìn Cẩm Tú vui vẻ nói:

- Chắc mấy ngày nay con vất vả lắm đúng không? Người giúp việc nghỉ, hai bác lại đi vắng, đều là nhờ con chăm sóc cho Kiều Chinh nếu không hai bác chẳng an tâm mà đi.

- Con đâu có giúp gì đâu bác, con vẫn thấy có lỗi vì để Kiều Chinh xảy ra chuyện như thế - Cẩm Tú đang xách vali thì quay người lắc đầu đáp.

Nhìn theo bóng Cẩm Tú, khóe môi ông Nghiêm cong lên, ánh mắt sáng rực đầy toan tính.

Hôm sau, Kiều Chinh được Cẩm Tú rủ rê đến nhà Cảnh Phong lần nữa, Kiều Chinh vốn định từ chối, nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi lại gật đầu. Lần này, Cảnh Phong không có nhà, cô ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ xem tivi không vào quầy phá Cẩm Tú nấu cơm nữa.

- Đã khỏe rồi à? - Một giọng nói từ sau lưng vang lên khiến Kiều Chinh giật mình đánh rơi chiếc remote trên tay xuống sàn nhà.

Cảnh Phong bước đến nhặt cái remote lên rồi nhẹ nhàng đặt xuống bàn, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô. Trái tim Kiều Chinh đập mạnh, cô ấp úng nói:

- Cảm ơn anh hôm đó...

Cảnh Phong không trả lời cô, chỉ vói tay nhặt remote chuyển kênh khác. Kiều Chinh càng không biết nên làm sao, không khí giữa hai người vô cùng ngưng ngập, hai người vốn dĩ chẳng quen thân gì với nhau nhưng cứ vô tình bị dính vào rắc rối của nhau.

- Không cần cảm ơn, vốn là tôi làm liên lụy đến em - Cảnh Phong đột nhiên nói.

Anh đang nhận hết lỗi về mình, phải là cô làm liên lụy đến anh mới đúng.

- Tại sao lại đến, anh không sợ đó là cái bẫy dụ anh đến hay sao?

- Là bẫy cũng phải đi - Cảnh Phong hững hờ đáp.

- Vì sao?

Cảnh Phong nhìn Kiều Chinh không rời mắt, cái nhìn rất sâu như muốn nhấn chìm cô, Kiều Chinh bối rối cúi mặt tránh ánh mắt ấy, lí nhí hỏi:

- Rõ ràng anh nói, anh sẽ không đến mà, em đã tưởng...

- Loại người như chúng tôi, không thể để kẻ khác ra lệnh mình trước được, thà gạt bỏ chứ không thể để thứ gì đó trở thành điểm yếu của mình.

- Thật ra hôm đó em không hề nói với chúng em là bạn gái của anh.

- Tôi biết.

- Anh biết...? - Kiều Chinh thở hắt ra.

Đột nhiên cô cảm thấy có một luồng hơi ấm phủ lên má cô, một cái chạm vô cùng nhẹ nhàng khiến tim cô run lên, cô ngạc nhiên nhìn Cảnh Phong, anh đã thu tay về rồi khẽ hỏi:

- Còn đau không?

Kiều Chinh không ngờ Cảnh Phong lại nghe thấy tiếng cái bạt tai đó, cô sững người, sự quan tâm này của anh đã làm tan chảy trái tim thiếu nữ của cô rồi.

- Hết đau rồi - Kiều Chinh đỏ mặt, hai tay siết chặt cổ găng để không quá run rẩy.

- Vậy thì tốt - Cảnh Phong khẽ khàng nói.

Nói xong anh quay lưng đi.

Đợi Kiều Chinh và Cẩm Tú ra về, Thái mới nhìn Cảnh Phong cau mày hỏi:

- Anh Phong, Em thật không hiểu, tại sao lúc đó không dùng cô ta mà uy hiếp lão Nghiêm luôn. Anh đã biết rõ lão già đó sẽ không để Hưng đại bàng lộng hành, chúng ta cứ giả vờ như không đến rồi cho người bắt cô ta có hay hơn không?

Cảnh Phong im lặng một lúc rồi mới nói:

- Giữa anh và ông ta không đơn giản chỉ là muốn loại bỏ nhau trong làm ăn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nếu Như Yêu - Chương 08

Quá khứ đau thương

Mười hai năm trước, Cảnh Phong vẫn là một cậu bé mười ba tuổi. Gia đình anh có ba, có mẹ và một em gái nhỏ hơn anh sáu tuổi. Họ sống ở ngay trung tâm thành phố, cuộc sống đầy đủ, hạnh phúc.

Ba anh, ông Cảnh Hàn, lúc đó có một công ty riêng, quy mô công ty không lớn nhưng làm ăn rất tốt. Tuy không có nhiều nhân viên, nhưng ai đối với ba anh cũng đều hết mực kính trọng.

Mẹ anh là một người phụ nữ bình dị, bà ở nhà nuôi dạy hai con nhỏ. Em gái anh xinh xắn đáng yêu và biết nghe lời. Gia đình anh xem như hoàn hảo.

Cho tới một ngày, ba anh dẫn về một người đàn ông rất sang trọng. Từ cách ăn mặc đến cách nói chuyện cho thấy ông ta là người khôn ngoan. Giọng nói của ông ta rất sáng khoái. Ba anh đã giới thiệu với cả nhà: “Đây là bác Nghiêm, bạn cùng quê với ba. Cũng là người đang cùng công ty nhà ta hợp tác”.

Khi Cảnh Phong thay mẹ bê nước mời ông ta uống, ông ta nhìn anh chăm chú hỏi vài câu, Cảnh Phong lễ phép trả lời rành rọt rồi đứng lui một bên, ông ta cười nói:

- Chú có thằng con khá thật, xem ra sau này sẽ là một nhân tài đó.
- Nó trông vậy chứ khờ lắm - Ông Cảnh Hàn cười đáp.
- Cứ tin đi, anh nhìn người chưa bao giờ sai cả - Ông Nghiêm rút gói thuốc trong túi ra châm một mồi lửa rồi nói.
- Dạ, thằng con này là niềm tự hào của em đó anh - Ông Cảnh Hàn lúc này mới sáng khoái đáp.
- Ha ha, anh chỉ có mỗi một đứa con gái, thấy thằng con của chú mày mặt mày sáng sủa lại thông minh thì thích lắm. Sau này, để thằng nhóc làm con rể anh đi - Ông Nghiêm quay sang Cảnh Phong hỏi đùa - Con muốn làm con rể bác không?
- Anh cứ trêu cháu, mau xuống gọi mẹ đem thức ăn đãi bác Nghiêm đi con..

Hôm ấy, ông Cảnh Hàn vui lắm, ông bảo vợ làm nhiều món ngon đãi khách, lần này nếu hợp tác thành công, công ty của ông có nhiều cơ hội phát triển hơn nữa.

Cảnh Phong rất ấn tượng với ông Nghiêm, tự thấy con người ông ta rộng rãi thoải mái vô cùng, anh chỉ không thích ánh mắt của ông ta cho lắm. Trong đôi mắt ấy, có những ánh nhìn gian trá, mờ ám. Những ngày sau đó, ba Cảnh Phong rất vui vẻ, ông còn hào hứng khoe mình vừa lấy được một đơn hàng rất khá rồi dẫn vợ con đi ăn nhà hàng. Những khoảnh khắc hạnh phúc ấy, Cảnh Phong không bao giờ quên.

Những ngày hạnh phúc nhanh chóng vụt tắt, hai tháng sau, ông Cảnh Hàn về nhà với vẻ mặt buồn rầu. Mẹ Cảnh Phong thấy vậy vội đi theo hỏi han, lát sau bà trở ra với nét mặt bơ phờ, đôi mắt đỏ hoe. Bà nhìn Cảnh Phong và em gái anh, giang tay ôm lấy hai đứa con vào lòng thật chặt giống như cảm giác lúc chia li.

- Mẹ, chuyện gì vậy mẹ, sao mẹ khóc? - Em gái Cảnh Phong, Như Ngọc ngây ngô tròn mắt nhìn mẹ hỏi - Ai làm mẹ khóc vậy? Có phải tại con và anh Hai không ngoan nên mẹ buồn không?

- Không phải đâu con - Mẹ Cảnh Phong cố gắng cười, lau nước mắt rồi nói tiếp - Tại lúc này mẹ không cẩn thận va chân vào tường, đau quá mà khóc thôi.

- Để con xoa dầu giúp mẹ - Như Ngọc cong đôi môi hồng nhỏ xíu của mình lên nói rồi vội vàng chạy đi lấy dầu.

Mẹ Cảnh Phong nhìn theo khẽ cười, ánh mắt rất buồn bã.

- Mẹ... - Cảnh Phong gọi khẽ.

Nhưng mẹ anh dường như không muốn nói gì thêm, chỉ lặng lẽ đi xuống bếp. Cảnh Phong nhìn theo bóng dáng mệt mỏi của mẹ, linh cảm sắp có giông bão kéo đến gia đình mình.

Rồi giông bão kéo đến vào ngày cảnh sát ập vào đưa lệnh bắt ba anh lúc cả gia đình đang ăn cơm. Mẹ Cảnh Phong bê tô canh nóng đi lên, hoảng hốt đến nỗi đánh rơi xuống sàn nhà sau đó ngã đi. Tô canh nóng văng vào người em gái anh đang hoảng sợ núp dưới chân mẹ.

Cảnh Phong chỉ biết đứng nhìn theo bóng ba bị còng tay cúi đầu bước đi, mẹ và em gái vật vã trên sàn nhà. Lúc đó anh chỉ là một cậu nhóc...

Tiếng điện thoại reo kéo Cảnh Phong rời khỏi những kí ức đau buồn năm xưa.

- Anh Phong, năm giờ chiều nay ông chủ muốn gặp anh - Tiếng Hải vang lên trong điện thoại thông báo.

- Anh biết rồi - Cảnh Phong đáp xong thì mệt mỏi ngã người vào sofa, anh đưa tay vuốt mặt, cố xua đi những kí ức đau lòng.

Cảnh Phong vào căn phòng của em gái. Anh kéo rèm cửa, ánh sáng lập tức tràn ngập. Anh bước đến bên đầu giường, đưa mắt nhìn khung hình mà Kiều Chinh mua đến đã bị anh quăng vỡ nát nơi góc phòng. Trong đáy mắt anh dâng lên một niềm mơ hồ, nửa hận, nửa bất lực. Anh luôn biết, Kiều Chinh vô tội, chỉ có điều cô là con gái của kẻ đó.

Hải đã từng hỏi anh vì sao không lợi dụng cơ hội tìm thấy cô mà bắt cóc và uy hiếp cha cô. Cảnh Phong cũng từng nghĩ đến điều đó. Nhưng chỉ có vậy thì quá nhẹ đối với tội lỗi mà kẻ đó đã gây ra cho gia đình anh. Anh muốn hẳn phải sống trong đau khổ, phải khổ hơn anh năm xưa.

Những thứ thuộc về ba anh năm xưa đã mất vào tay hắn, anh nhất định phải đòi lại. Năm xưa hắn có thể dùng ba anh làm quân tốt thì giờ đây muốn hạ gục hẳn chắc chắn không dễ dàng gì.

Kiều Chinh dù vô tội vẫn đành phải làm bàn đạp cho anh tiếp cận hắn.

- Bốp...

Cái bạt tai giáng lên mặt Cảnh Phong cùng với ánh mắt lạnh lùng tàn khốc khiến tất cả bọn đàn em đứng đó đều giật mình, chẳng ai dám thở mạnh.

Cảnh Phong bị đánh đau vẫn không thay đổi sắc mặt, ánh mắt vẫn hờ hững, im lặng, không rời khỏi người đàn ông đã đánh mình, cương trực không e sợ, nhưng cũng không có ý phản kháng.

- Nói, lí do vì sao thả con bé đó? - Người đàn ông gầm lên - Cảnh Phong, ta giao cho con tiếp quản những địa bàn của ta, là đã tin tưởng con hết mực. Biết rõ là bọn chúng có tính gây sự phá quán của chúng ta mà con hành động thế sao?

Cảnh Phong nhìn ông ta cúi đầu nhận lỗi:

- Con xin lỗi. Con sẽ cố gắng để bù lại doanh thu.

- Bù lại ư? - Ông ta vẫn không hạ giọng - Không ngờ con lại ngậy thơ như thế.

- Ông chủ, thật ra... - Thái lo lắng cho Cảnh Phong, bước lên giải thích.

Nào ngờ ông ta quắc mắt nhìn Thái quát:

- Im miệng.

Thái sững sờ, vội ngậm miệng lại nhưng trong lòng không phục chút nào cả.

- Bắt đầu từ ngày hôm nay, việc coi sóc địa bàn ở đây tạm thời sẽ giao lại cho thằng Hải - Ông ta lạnh lùng phán một câu.

- Ông chủ - Hải giật mình kêu lên.

- Thật là bất công, anh Phong, anh ấy... - Thái bức xúc quá, nhin không được định lên tiếng phản đối.

- Đây là lệnh... - Ông ta quát lên.

Thấy Thái không có ý định dừng lại, Cảnh Phong bèn lên tiếng:

- Thái, thật ra anh cũng muốn nghỉ ngơi một thời gian, đây là cơ hội lớn mà ông chủ cho anh.

- Nhưng mà... - Thái quay sang nhìn Cảnh Phong bất lực.

- Được rồi, chuyện của anh, anh tự định đoạt được - Cảnh Phong nhẹ nhàng nói.

Thái đành thở dài gật đầu.

- Đi làm việc đi - Ông chủ của họ phẩy tay.

Cả đám người đành lục tục kéo ra ngoài.

- Hôm nay chúng ta làm một chiều đi - Hải đề nghị.

Phòng VIP ở quán bar là nơi cực kì yên tĩnh, ba người đàn ông ngồi giữa những kết bia, trầm mặc uống.

- Anh yên tâm, chỗ này hiện giờ do em quản lí, nhưng vẫn dưới sự lãnh đạo của anh - Hải nói.

Cảnh Phong nghe vậy thì cười nhạt:

- Thật ra cũng đến lúc em và Thái tập tành quản lí là vừa.

- Anh, nhưng lần này xem ra không phải chuyện nhỏ đâu. Em chưa bao giờ thấy ông chủ như thế cả - Thái bất giác nói lên suy nghĩ của mình.

- Anh biết... - Cảnh Phong nhẹ nhàng đáp, giống như anh đã biết trước việc gì xảy ra và anh chấp nhận nó.

- Anh... - Thái kêu lên.

- Được rồi - Cảnh Phong cắt ngang lời Thái, anh đưa chai bia trong tay lên, Hải và Thái cũng miễn cưỡng nâng lên chạm.

Khi cả ba người loạng choạng bước ra khỏi quán bar, chỉ có Cảnh Phong là còn tỉnh táo, Hải và Thái đã chềch choạng say. Đang đợi taxi đến thì một

toán người bao vây lấy họ. Nếu là bình thường thì không phải là chuyện lớn nhưng Thái và Hải đang say, không có khả năng đánh trả. Một mình Cảnh Phong tả xung hữu đột.

Sự hỗn loạn càng lúc càng tăng. Cuối cùng Cảnh Phong xoay người đỡ một nhát dao cho Thái. Máu đỏ không ngừng, tiếng đâm chém không vì thế mà giảm bớt.

Đêm đã rất khuya, Kiều Chinh giật mình thức dậy. Khắp người lạnh toát, trong lòng bỗng nhiên có chút bất an, cô đưa tay lau mồ hôi rịn ra trên trán. Tiếng máy lạnh vẫn chạy đều đều. Cổ họng bỗng thấy khô đắng, cô lặng lẽ đi xuống bếp lấy nước uống.

Bỗng cô nghe thấy từ ngoài ban công, giọng Cẩm Tú khê khàng:

- Cảnh Phong, anh thế nào rồi?

“Cảnh Phong”, giọng Cẩm Tú lo lắng. Kiều Chinh đứng im lặng một chỗ, không phải cố tình muốn nghe trộm, chỉ là cái tên “Cảnh Phong” gọi tò mò của cô.

Dường như tiếng mở cửa của cô đã đến tai Cẩm Tú, ban công phía bên kia bỗng im lặng, Kiều Chinh thấy bối rối lẫn ngượng ngùng vì hành động nghe trộm của mình, cô đành để mặc cửa như thế mà quay vào phòng lên giường ngủ. Thao thức mãi, cuối cùng cũng ngủ được.

Sáng hôm sau, Kiều Chinh thấy khó chịu trong người. Bữa sáng diễn ra trong tiếng ho không ngừng của cô.

- Không được rồi, đề lát mẹ đưa con đi khám bệnh - Bà Kim Xuân lắc đầu buồn bã trên tay mình xuống, cau mày nhìn con gái lo lắng.

- Con không sao mà mẹ, hôm qua con quên đóng cửa ngoài ban công - Kiều Chinh vội vàng giải thích như ngầm bảo Cẩm Tú tiếng động hôm qua chỉ là tiếng gió thổi mà thôi. Cẩm Tú hơi ngẩng cao đầu có lẽ nghe câu trả lời của cô xong thì thất vọng được giải đáp.

Ăn uống xong, Cẩm Tú vội vàng thu dọn chén bát, bà Kim Xuân đã khá có thiện cảm với Cẩm Tú, bây giờ nhìn cô nói:

- Bác đã cho người thuê người giúp việc rồi, ngày mai họ sẽ đến, con không cần làm những việc này nữa.

- Không sao đâu bác, con cũng thích chuyện nội trợ, bếp núc mà - Cẩm Tú vội lắc đầu.

- Con cứ xem mình là người trong nhà, đừng ngại những chuyện nhỏ - Bà Kim Xuân trù mến đáp.

- Bác gái con nói đúng đó, dù sao con cũng còn phải đi học nữa - Ông Nghiêm tỏ ý đồng tình với vợ.

Mọi việc vậy là được quyết định.

Kiều Chinh vẫn không ngừng ho. Cẩm Tú bèn giục cô đi khám bệnh, cô đành lên lầu thay quần áo, khi trở xuống đã thấy mùi thơm từ bếp bay ra.

- Đang nấu gì thế? - Kiều Chinh bất chợt hỏi khiến Cẩm Tú giật mình, nhưng cô quay đầu cười đáp.

- Mình nấu chút cháo để vào thăm một người bạn đang nằm viện.

- Vậy mình đi đây - Kiều Chinh cố gắng mỉm cười rồi quay đi, ánh mắt thoáng buồn.

Vậy là Cảnh Phong đã xảy ra chuyện gì rồi.

Kiều Chinh vừa khám bệnh xong, đứng chờ thang máy thì thấy bóng Thái và Hải từ xa đi đến, cô vội vàng nép người vào một góc tường né tránh. Họ cứ thế đi mà không nhận ra cô. Chắc chắn Cảnh Phong đang nằm viện ở đây, cô tự nhủ. Không suy nghĩ quá nhiều, cô lặng lẽ bám theo hai bóng người còn chưa kịp khuất.

Loanh quanh một hồi, cô cũng đến được phòng Cảnh Phong nằm. Qua khe cửa, cô thấy Cẩm Tú đã đến. Gương mặt Cẩm Tú đầm nước mắt. Cảnh Phong bị băng bó nhiều chỗ, nằm trên giường bất động.

Kiều Chinh thở dài, cô quay người định trở ra, không ngờ lại va vào ngực một người.

- Sao cô lại đến đây? Cô đến thăm anh Phong à? - Thái nhìn cô với ánh mắt khó chịu.

Ánh mắt đó làm Kiều Chinh thấy sợ, cô chẳng muốn đối mặt lâu với anh, càng không muốn đối diện với Cảnh Phong. Cô vội giong sỏ khám bệnh lên trước mặt Thái rồi nói:

- Tôi chỉ đến đây khám bệnh thôi.

Nói xong, Kiều Chinh quay đầu đi. Cô đi như chạy. Không ngờ Thái lại đuổi theo sau lưng cô. Anh nắm chặt tay cô kéo cô lại.

- Anh muốn gì? - Kiều Chinh hét hoảng kêu lên.

- Cô có lương tâm hay không?! - Thái giận dữ - Anh Phong vì cô mới bị như thế, vậy mà cô nỡ nào không thèm đến thăm anh ấy một lần.

- Anh nói sao? - Kiều Chinh ngỡ ngàng, môi run run hỏi.

Cảnh Phong bị thương vì sao lại có liên quan đến cô cơ chứ.

Thái hít một hơi thật sâu, cất giọng đau khổ:

- Cũng không hoàn toàn là lỗi của cô, tất cả đều là lỗi của tôi, anh Phong chỉ vì đỡ một nhát dao cho tôi nên mới...

- Đã xảy ra chuyện gì, anh mau nói rõ đi - Kiều Chinh nóng ruột thúc giục.

- Lần trước cô bị bắt cóc, bọn chúng vốn định dùng cô uy hiếp anh Phong...

- Nhưng chuyện lần trước với chuyện này có liên quan gì đến nhau chứ? - Kiều Chinh vẫn lấy làm khó hiểu vô cùng - Chẳng lẽ bọn bắt cóc lần trước đã tìm anh Phong gây chuyện nữa à?

- Không phải - Thái ù rũ lắc đầu - Người tấn công anh Phong chính là ông chủ của chúng tôi.

- Ông chủ của các anh? Sao lại như vậy? - Kiều Chinh không tin kêu lên.

- Cô có biết vì để đi điều tra tin tức của cô, đưa cô về bình an, anh Phong đã rút một số đàn em đang cai quản việc làm ăn của chúng tôi hay không?

Kiều Chinh lắc đầu, cô không biết chuyện đó. Thái thấy cô trung bộ mặt ngây ngốc ra như vậy bèn nói tiếp:

- Cô có biết, không có ai cai quản nên mới có người đến làm loạn quán bar, gây ra một sự việc nghiêm trọng, làm tổn thất khá nhiều tiền?

- Bao nhiêu? - Kiều Chinh lập tức hỏi.

- Vấn đề không phải là tiền. Mà là vì cô?

- Tôi...

- Ông chủ đã giao cho Hải vị trí quản lý của anh Phong rồi. Có lẽ thấy thái độ thờ ơ lãnh đạm của anh ấy với việc bị đình chỉ nên ông chủ chúng tôi nghi ngờ anh ấy phản bội. Tôi hôm qua cho người chém anh ấy.

- Lê nào ông chủ của anh lại không phân biệt được tốt xấu sao?

- Ông ta là người đa nghi.

Cảnh Phong đã vì cô mà nhận một nhát chém oan nghiệt thế này ư?

- Cảnh Phong, anh ấy... hiện giờ anh ấy thế nào rồi? - Kiều Chinh như cầu xin.

- Anh ấy không cho chúng tôi nói với cô, còn dặn dò Cẩm Tú cẩn thận không để cô biết. Tôi nghĩ có lẽ anh ấy không muốn cô áy náy vì việc này - Thái thờ dài.

- Vậy các anh thì sao? Vẫn muốn làm việc ột người như ông ta à? - Kiều Chinh lo lắng hỏi.

- Cũng không thể trách ông chủ, ai bảo... - Thái vừa nói vừa liếc mắt nhìn Kiều Chinh về suy nghĩ, sau đó quyết định không nói tiếp.

- Chuyện gì? - Kiều Chinh ngạc nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Nếu Như Yêu - Chương 09

Thái hít một hơi thật sâu, quyết tâm nói ra:

- Ai bảo anh Phong lại bảo vệ cô, trước mặt ông chủ mà còn... Thật ra, ông chủ nổi giận là bởi vì cô là con gái của... Thôi bỏ đi - Thái xua tay nói - Cô

về đi.

Nói xong Thái xoay lưng bỏ đi để mặc Kiều Chinh đứng ngơ ngàng nhìn theo với câu nói lấp lửng của Thái: "... bởi vì cô là con gái của...". Câu này cô nên hiểu thế nào? Ông chủ của họ quen biết với mẹ cô hay ba cô? Xưa nay chuyện của ba mẹ, cô chưa bao giờ hỏi tới. Trong lòng cô bỗng phập phồng một nỗi lo sợ mơ hồ không tên.

Cô ngồi xuống bậc cầu thang, đột nhiên nhớ đến cảm giác một mình cô đơn trên khu đất trống. Lúc đó Cảnh Phong đã đến và ôm cô vào lòng. Nghĩ đến Cảnh Phong, cô lại thấy tim đập mạnh. Người con trai lạ lùng mới gặp này luôn dùng ánh mắt kì lạ nhìn cô, có lúc dịu dàng quá đỗi, quan tâm vô cùng, cũng có lúc lại giống như hận, muốn xa lánh cô, dùng sự lạnh lùng của mình ngăn cách với cô. Kiều Chinh hoảng hốt nhận ra, dường như càng ngày cô càng nghĩ đến Cảnh Phong nhiều hơn. Dường như, cứ mỗi lần gặp anh trở về, cô đều thao thức. Cảm giác này có chút khó chịu nhưng cô không hề ghét mà cứ muốn sa lầy vào.

Kiều Chinh cắn mạnh môi, quyết định quay trở lại phòng Cảnh Phong một lần nữa.

Lần này chẳng còn ai trong phòng. Dù biết vậy nhưng cô vẫn không đủ can đảm để bước vào. Cô đứng thập thò như một tên ăn trộm nhìn vào phòng qua tấm kính nhỏ. Cô thấy anh mặc một bộ quần áo bệnh nhân, nét mặt hơi tái nhưng anh không tỏ vẻ đau đớn chút nào. Tay phải của anh đang bó bột đeo trước cổ. Mãi nhìn, cô không ngờ cánh cửa bị đẩy vào trong. Cảnh Phong ngược nhìn lên, thấy cô ngã vào phòng thì khựng lại. Kiều Chinh phớt lờ thái độ đó của anh, thản nhiên cầm li rót nước, bung đến trước mặt anh nhẹ nhàng nói:

- Nước của anh.

Cảnh Phong lẳng lặng cầm li nước.

- Sao em lại ở đây? - Anh hững hờ hỏi.

- Vì anh ở đây - Kiều Chinh mỉm cười.

Thấy thái độ của Cảnh Phong không có vẻ đùa cợt, cô nghiêm chỉnh đáp:

- Em đến để săn sóc cho anh.

- Không ai mượn cô làm điều đó - Cảnh Phong lạnh lùng quay mặt - Vì sao cô phải đến đây chăm sóc tôi cơ chứ?!

- Chỉ cần anh khỏe lại, em sẽ không làm phiền anh nữa đâu - Kiều Chinh nhẫn nại đáp.

Cảnh Phong mặt mũi dựa người vào tường, không đáp lại cô nữa.

- Nước hết rồi, em đi mua bình khác cho anh - Kiều Chinh nhanh trí cầm cái chai rỗng lên trước mặt Cảnh Phong rồi chạy biến đi.

Nhìn bộ dạng hấp tấp của cô, anh bất giác mỉm cười nhưng ngay sau đó buông một tiếng thở dài nặng nề. Cô càng gần anh, càng khiến anh khó chịu. Đó là một đóa hoa, một đóa hoa đẹp đầy vẻ yêu kiều và ngây thơ giữa cuộc đời đen bạc này, nếu như anh chạm vào, đóa hoa ấy chắc chắn sẽ bị dập nát ngay lập tức.

Bàn tay còn lại của Cảnh Phong siết chặt. "Cha nợ con trả. Cảnh Phong, mày thật sự nghĩ như vậy sao?". Cảnh Phong tự cười chính bản thân mình. Anh chẳng muốn lợi dụng Kiều Chinh, nhưng ngoài cách tiếp cận cô ra, không còn cách nào khác để đến gần với kẻ thù. Ông ta làm ăn bao lâu nay, quan hệ khá nhiều lại rất thận trọng, dù có gì xảy ra chẳng nữa, vẫn có người lãnh đạn thay ông ta.

Cảnh Phong không muốn nghĩ nhiều đến con người ấy. Ký ức nặng nề tràn ngập đau khổ mà ông ta đã gieo trong lòng Cảnh Phong quá lớn, nó không cho phép anh nhân từ với bất cứ ai, kể cả cô.

Bà Kim Xuân đã mượn một người giúp việc nên giờ đây Cẩm Tú có thể nhàn nhã hơn. Suốt cả đêm, Cẩm Tú lên mạng tìm việc, hi vọng có thể tìm được một công việc bán thời gian tốt để vừa học vừa làm. Buổi sáng nay cô thức dậy rất muộn.

Cô tự nhiên mặc đồ ngủ, xuống nhà lấy một li nước. Bình thường giờ này mọi người đều đã ra ngoài cả rồi. Khi đi ngang qua phòng làm việc của ông Nghiêm, cô phát hiện cánh cửa khép chưa chặt. Tim Cẩm Tú đập thình thịch, cô hòng khô khốc, cô hít một hơi thật sâu, lưỡng lự không biết có nên bước vào hay không? Cô không chắc chắn ông Nghiêm đã ra ngoài hay chưa. Nếu ông ta ở nhà, hành động tự tiện mở cửa bước vào của cô thật không phải phép, nhưng nếu như ông ta không ở nhà, thì đây là cơ hội tốt cho cô.

Nghĩ tới nghĩ lui, Cẩm Tú quyết định mở cửa phòng bước vào.

Căn phòng quả nhiên không có người. Cẩm Tú thở phào. Cô đã tìm hiểu rất kĩ, chỉ khi ông Nghiêm đi công tác mới bật hệ thống camera lên, hiện giờ hệ thống ấy đã tắt. Cẩm Tú bước nhanh đến chỗ bàn làm việc của ông. Lòng sợ hãi không thôi, lòng bàn tay cô đổ mồ hôi lạnh. Cô kéo thật nhẹ các hộc bàn nhưng tất cả đều đã bị khóa.

Đang lúc thất thần, nghe tiếng bước chân vang vọng ngoài hành lang, tim cô như ngừng đập. Tiếng chân càng đến gần, lòng Cẩm Tú càng chùng xuống. Cô hoảng loạn nhìn ngó xung quanh nhưng chẳng tìm thấy nơi để ẩn nấp. Cô cắn nhẹ môi, xõa tung mái tóc đang buộc của mình, dây áo ngủ bằng lụa mà Kiều Chinh tặng cũng được kéo ra, để lộ một chiếc váy ngủ cùng bờ vai đầy đặn. Dáng vẻ thế này thật khiến người khác phải say mê.

Sẽ mất mặt vô cùng, nhưng dù sao cũng chẳng còn cách nào khác.

Cánh cửa bật mở, ông Nghiêm bước vào với nét mặt cau có. Ông khựng lại khi nhìn thấy Cẩm Tú. Cô tì một tay lên bàn, nét mặt hơi nghiêng nhìn ông, đôi môi đỏ mím lại đầy nữ tính, vừa e thẹn, vừa quyến rũ. Cô chớp nhẹ đôi mắt, hé môi nói nhỏ:

- Bác trai.

Sau giây phút sững sờ, ông Nghiêm lấy lại vẻ mặt bình thường ngồi xuống ghế, quan sát Cẩm Tú hỏi:

- Con tìm bác à?

- Dạ phải - Cẩm Tú cố tình kéo dài câu trả lời của mình đọng đưa.

- Nói đi - Ông Nghiêm nhìn Cẩm Tú, ánh mắt xám lại. Thân hình Cẩm Tú hiện rõ trước mặt ông. Là người dày dặn kinh nghiệm, lẽ nào ông không hiểu mục đích của cô.

- Xin lỗi vì đã tự tiện vào đây, con chỉ muốn nhờ bác tìm giúp cho con một công việc bán thời gian.

- Vì sao lại muốn tìm việc? Con đang cần tiền à? - Ông Nghiêm dựa cả người vào ghế, ánh mắt nhìn Cẩm Tú đầy ẩn ý.

- Dạ, con muốn tìm việc làm để dọn ra ngoài sống.

- Ở đây không tốt sao?

- Mọi người đối xử với con rất tốt, con mang ơn hai bác và Kiều Chinh, nhưng dù sao đây cũng không phải là nhà con. Con không thể làm phiền mọi người mãi được.

Ông Nghiêm trầm mặc một chút rồi gật đầu:

- Thôi được, chuyện này cứ để bác lo.

Cẩm Tú tỏ vẻ vui mừng, cô nhìn ông Nghiêm nở một nụ cười rồi mới quay người bỏ đi, cẩn thận khép cửa phòng làm việc của ông lại. Ông Nghiêm nhìn theo bóng Cẩm Tú, ánh mắt thâm trầm, khóe môi nhếch lên bí hiểm, ông rút một điếu thuốc ra châm lửa hút, sau đó với tay cầm điện thoại bàn bấm một dãy số, nói bằng giọng ra lệnh:

- Đem hồ sơ của con bé đến đây.

Trong bệnh viện, mới sáng sớm, Kiều Chinh đã xách theo một hộp cháo thịt băm nóng hổi mà cô nhờ chị giúp việc mới nấu giúp, vui vẻ gõ cửa phòng Cảnh Phong.

Cảnh Phong đang bàn công việc với Thái và Hải, bỗng nghe tiếng gõ cửa, cả ba đều giật mình im bật nhìn nhau. Cảnh Phong thận trọng nói:

- Mở cửa đi, có lẽ là lao công đến dọn dẹp buổi sáng hoặc Cẩm Tú thôi.

Hải gật đầu rồi bước ra mở cửa. Kiều Chinh bối rối khi nhìn thấy Hải. Cô cắn môi lí nhí nói:

- Em... em

- Em đến thăm anh Phong? - Hải nhìn cô nghiêng đầu cười hỏi.

Hai má Kiều Chinh đỏ ửng, cô gật đầu rồi đem hộp cháo đến đặt trên bàn của Cảnh Phong.

- Chắc anh chưa ăn sáng, em có đem chút cháo cho anh, anh đã đói chưa?

- Lần sau không cần đem đến nữa, tôi không muốn làm phiền ai - Cảnh Phong không thèm nhìn cô đã nói luôn.

- Không phiền - Kiều Chinh đã quen với tính cách lúc nóng lúc lạnh của Cảnh Phong nên cũng chẳng để ý đến lời nói của anh mà đáp ngay. Cô sợ câu tiếp theo của anh là bảo cô đừng đến nữa.

Cảnh Phong nhìn Thái và Hải nói, dường như chẳng muốn để ý đến Kiều Chinh:

- Hai cậu đi về đi, tôi muốn ngủ một chút.

Gương mặt Kiều Chinh chợt buồn bã, cô biết Cảnh Phong vì phép lịch sự, không thẳng thừng đuổi cô về nên mới làm lơ như thế.

- Anh, ăn cháo nha, em múc cho anh một bát, cháo ngon lắm, lại tốt cho sức khỏe - Kiều Chinh quay sang nhìn Cảnh Phong hỏi bằng giọng ngọt ngào như dỗ trẻ con.

Cảnh Phong không nói gì, anh ngã người xuống giường, quay người nhắm mắt. Cô thấy anh như vậy thì thở dài, lặng lẽ múc cháo ra bát. Đang trong lúc tâm trạng không tốt, một muỗng cháo vô tình đổ ra tay cô. Cô kêu nhỏ một tiếng. Cảnh Phong nghe cô kêu thì quay người lại nhìn, cau mày hỏi:

- Sao vậy?

- Không có gì - Kiều Chinh lắc đầu đáp, cố tình che đi vết cháo đổ.

- Đưa tay đây - Cảnh Phong bỗng ngồi dậy nói.

- Để làm gì? - Kiều Chinh ngờ ngác nhìn anh hỏi.

- Mau lên - Cảnh Phong dường như không đếm xỉa đến câu hỏi của cô.

Kiều Chinh bèn đưa một tay của mình cho Cảnh Phong nhưng anh lắc đầu bảo:

- Tay kia.

Kiều Chinh vốn muốn giấu vết bỏng, da cô mỏng manh, tuy vết bỏng không nghiêm trọng nhưng vẫn để lại một vết hồng. Cô miễn cưỡng giơ tay về phía anh. Cảnh Phong nắm chặt tay cô, nhìn ngó, anh cau mày rồi mở ngăn tủ của mình, lấy ra một tuýp thuốc đưa cho cô:

- Mau bôi đi.

Kiều Chinh cảm thấy như có mật rót vào tim, ngọt ngào, ngây ngất. Cô ngoan ngoãn lấy tuýp thuốc thoa vào tay, quả nhiên thấy dễ chịu hơn nhiều. Cảnh Phong đối với cô là ngoài lạnh trong ấm, tuy miệng nói không thêm đề ý đến cô, nhưng vẫn lo cho cô. Kiều Chinh bèn lợi dụng cơ hội này e dè nói:

- Em lấy cho anh chén cháo nha.

Thấy Cảnh Phong im lặng không nói, Kiều Chinh mặc định là anh đồng ý, vui vẻ đổ cháo ra bát. Cô cầm chén cháo đưa trước mặt Cảnh Phong, anh đưa tay ra nhận lấy, Kiều Chinh vội giữ lại, cô chớp mắt yêu kiều nói:

- Em dứt anh ăn.

Cảnh Phong tất nhiên là không chịu, anh sa sầm mặt lại:

- Không ăn nữa.

- Ngoan, đừng có trẻ con như vậy - Kiều Chinh cười dỗ dành.

Cảnh Phong bị sặc, ho lên một tràng, anh trừng mắt nhìn Kiều Chinh, ánh mắt đầy giận dữ, nhưng cô chỉ nhìn anh cười:

- Nếu anh không muốn em làm phiền anh nữa thì mau ăn để khỏe lại đi.

Cảnh Phong đành ngoan ngoãn ngồi yên để cô dứt cháo cho. Anh vừa ăn xong, Kiều Chinh vội vàng thu dọn. Lúc này cô mới giật mình nhận ra chỉ còn lại hai người trong phòng. Không gian lần nữa chìm vào im lặng, ngưng đọng. Kiều Chinh bước đến bên Cảnh Phong, cô đưa tay lay khẽ anh nói nhỏ:

- Anh uống thuốc đi, bác sĩ bảo anh nên uống thuốc đúng giờ mà.

- Em có thể đừng gây phiền phức cho anh nữa không hả? - Cảnh Phong bực tức ngồi bật dậy quát lớn.

- Được. Chỉ cần anh lành lặn lại, em sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa đâu - Kiều Chinh mỉm cười vô tội nói - Là anh không hiểu hay cố tình không hiểu?

Cảnh Phong không còn gì để phản bác, là anh quá ngốc, nhượng bộ cô một bước nên bây giờ cô cứ lấn tới như vậy.

- Thuốc - Cảnh Phong nói cộc lốc không nhìn Kiều Chinh, tay trái xòe ra.

Kiều Chinh vội lấy thuốc cho anh, anh uống xong, hậm hực nằm xuống quay mặt vào tường.

- Rõ là trẻ con - Kiều Chinh bĩu môi nhìn bộ dạng của anh.

Cảnh Phong nghe vậy liền quay lại nhìn cô đầy đe dọa:

- Em vừa nói gì? Em dám bảo anh là trẻ con sao?

- Có người lớn nào đến uống thuốc cũng vùng vằng như anh không?! Lại còn giận hờn nữa chứ.

Cảnh Phong không ngờ Kiều Chinh lại to gan đến mức dám trêu chọc anh như thế. Tức giận, anh kéo cô về phía mình. Vì muốn trừng phạt cô, trong giây phút nhất thời, anh đã quên mất lí trí rồi.

Kéo cô ngã xuống giường, môi anh chạm nhẹ vào môi cô, một nụ hôn nhẹ, sau đó mạnh bạo dần như muốn chiếm đoạt tất cả, như một sự trừng phạt thích đáng. Cánh tay bị thương được giờ cao qua khỏi đầu, anh hôn cô một cách cuồng nhiệt, không để cô có thời gian phản đối.

Kiều Chinh quá bất ngờ. Cô đối với anh từ sợ hãi chuyển thành tò mò, tò mò vì sao anh đối với người em gái trong tấm hình mà cô đã làm vỡ như thế, tò mò vì sao có thể vì một người xa lạ như cô chấp nhận bị ông chủ nghi kị đến mức như thế. Thậm chí, ông ta nổi giận cho người trừng phạt anh, anh vẫn không muốn cho cô biết, xem như cô không hề liên quan đến chuyện này. Những hành động của anh thật khiến cho cô cảm kích, có đôi lúc thành hiểu nhầm, tưởng chừng anh để ý đến cô. Nhưng cô nhanh chóng phủ nhận ngay, cũng không dám cho phép bản thân nghĩ đến điều đó. Bởi vì anh và cô là hai thế giới cách biệt, cô luôn biết như vậy.

Thế giới của anh tràn ngập tội ác, máu tanh, tội phạm, sự tàn nhẫn và lạnh lùng. Cuộc đuổi giết hôm nào là nỗi ám ảnh khủng khiếp nhất mà cô từng trải qua.

Thế giới của cô là một cuộc sống bình lặng đến nhàm chán, ngày nọ chồng chất lên ngày kia. Quả thật có đôi lúc cô muốn nổi loạn. Chỉ là cô không biết làm thế nào.

Anh xuất hiện như một làn gió mới, thổi vào cuộc đời tù túng của cô. Anh giống như chiếc hộp Pandora không cho phép người ta mở ra, nhưng lại luôn kích thích trí tò mò của người ta.

Nụ hôn của Cảnh Phong khiến Kiều Chinh hoảng hốt, nhưng cô chỉ mở to mắt nhìn anh hôn mình, quên luôn cả việc phải đẩy anh ra, phải phản kháng lại hành động bất ngờ này của anh. Tim cô đập mạnh không ngừng, bờ môi anh ấm áp như một vết mật ngọt ngào. Chỉ là một nụ hôn nhưng đã rút hết tâm hồn cô. Đầu óc cô cuồng quay, nhìn gương mặt say đắm của anh, càng thấy hấp dẫn hơn bao giờ hết. Chân mày của anh thẳng như một nét vẽ, người ta nói đây là chân mày của người đàn ông chân chính, ngay thẳng, không lọc lừa. Sống mũi cao, đôi mắt sâu đen nhánh ẩn chứa một nỗi buồn mênh mông như muốn người đối diện phải chìm đắm mãi.

Cả người cô nóng bừng, nụ hôn đầu đời của cô đã trao cho anh - nụ hôn mà cô từng nghĩ chỉ dành cho chàng trai mà cô nguyện yêu thương suốt đời này.

Chẳng biết nụ hôn kéo dài bao lâu, chỉ biết khi Cảnh Phong buông cô ra, cô bật dậy, chạy nhanh ra ngoài. Cô thậm chí còn quên đóng cửa phòng, cứ thế chạy mãi ra bãi đỗ xe.

Kiều Chinh cũng không biết bằng cách nào mình về nhà an toàn nữa. Đóng sầm cửa phòng lại, cô chặn lồng ngực nơi trái tim đang nhảy nhót không ngừng, rồi cô đưa tay miết lên môi mình.

Tại sao cô không đẩy anh ra? Tại sao cô không ghét nụ hôn của anh? Tại sao tim cô đập mạnh vì anh như vậy?... Cô bước lại gần tấm gương lớn, nhìn gương mặt mình trong đó, hương vị nụ hôn đầu thật ngọt ngào.

Cô biết mình đã yêu Cảnh Phong mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Nếu Như Yêu - Chương 10

Tác giả: Born

Yêu là điều tự nhiên nhất

- Cốc... Cốc...

Cầm Tú thấy trưa rồi mà Kiều Chinh vẫn chưa xuống ăn cơm bèn đi lên lầu gọi cô xuống, nhưng gõ cửa không thấy trả lời đành mở cửa đi vào. Kiều Chinh đang ngồi trên chiếc ghế mây ngoài ban công, mông lung nhìn về một điểm nào đó.

- Này - Cầm Tú lay nhẹ - Bạn sao thế?

Kiều Chinh giật mình, bắt giác đỏ mặt, bối rối cúi đầu lảng tránh:

- Đầu có, tại vì buồn chán quá thôi.

Trầm mặc một chút, Kiều Chinh lưỡng lự liếc nhìn Cầm Tú, cuối cùng mở miệng hỏi:

- Theo bạn hai con người ở hai thế giới khác nhau, liệu có thể yêu nhau được không?

- Ngốc à, tình yêu là thứ duy nhất trên thế gian này không có sự phân biệt. Dù hoàn cảnh hai người khác biệt thế nào thì yêu chính là yêu. Chỉ người đó mới khiến Chính muốn hòa mình vào thế giới của họ, chỉ có người đó mới khiến Chính cảm thấy mong ngóng, nhớ nhung và chờ đợi - Cẩm Tú tươi cười giãi giải, ánh mắt cô vụt sáng, hai má hồng hồng.

Tuy chưa từng trải, nhưng Kiều Chính cũng có thể hiểu được về mặt khi nói về tình yêu của Cẩm Tú là về mặt của người đang yêu. Cô hơi nghiêng mặt nhìn Cẩm Tú, ánh mắt treu đùa, khóe miệng tình nghịch nói:

- Ai da, có người đang yêu.

Đến lượt Cẩm Tú đỏ mặt, vội vàng lắc đầu phủ nhận, nhưng Kiều Chính vẫn tò mò:

- Đồ ngốc mới tin Tú, mau khai thật đi.

Cẩm Tú vẫn một mực lắc đầu.

- Không khai phải không? Hãy xem mình trừng phạt nhé.

Kiều Chính giờ nắm ngón tay trước mặt Cẩm Tú, sau đó lao đến cô khiến Cẩm Tú hốt hoảng né tránh rồi van xin. Nụ cười rộn rã khắp căn phòng. Chẳng ai ngờ rằng đến một lúc nào đó, hai người họ trở thành hai người của một thế giới khác, một thế giới đầy oán thù, yêu hận.

- Mà sáng nay Chính đi đâu vậy? - Sau một lúc, Cẩm Tú mệt mỏi nằm lãn trên giường Kiều Chính thờ dõc rồi hỏi.

- Mình đi thăm anh Cảnh Phong - Kiều Chính thật thà đáp.

- Cái gì? - Cẩm Tú giật mình quay lại nhìn Kiều Chính.

Kiều Chính cười ngược ngùng nói:

- Xin lỗi nha, hôm đó mình nghe Tú nói chuyện qua điện thoại, hôm sau vô tình thấy mọi người trong bệnh viện, cho nên... mình biết bạn và anh Phong không muốn mình thấy ách này. Không biết thì thôi, đã biết thì mình không thể giả vờ được. Mình quyết định đến chăm sóc Cảnh Phong cho đến khi tay anh ấy bình phục.

- Chính không cần phải làm thế...

Trong lòng Cẩm Tú bỗng xuất hiện một linh cảm mơ hồ, cô lưỡng lự nhìn Kiều Chính nói:

- Chính à, Cảnh Phong là dạng người nào thì bạn cũng biết rồi. Mình không muốn bạn đến quá gần anh ấy. Chuyện lần trước xem như bài học rồi.

Kiều Chính chớp khẽ mí mắt, cô gật đầu nói khẽ:

- Mình sẽ cân nhắc.

Cảnh Phong cuối cùng đã được ra viện. Mấy ngày nay, Kiều Chính không đến nữa, không bị ai làm phiền, đáng lí nên vui mừng thì lòng anh lại có cảm giác hụt hẫng. Vô thức anh cười nhạt khi nghĩ đến lời cô hứa sẽ chăm sóc anh cho đến khi anh lành lặn trở lại. Trên đường về nhà, Thái hỏi Cảnh Phong:

- Anh Phong, hôm qua ông chủ nhắn em gửi lời hỏi thăm đến anh. Ông ta nói bận quá nên không đến thăm anh được.

- Chuyển lời giùm anh cảm ơn ông ấy. Thời gian ông ta cho anh nghỉ thật là thích hợp - Cảnh Phong nhếch mép cười.

- Anh Phong, anh định thế nào? Tiếp tục ở lại hay ra đi, anh đi rồi, tụi em sẽ đi theo anh - Hải đang lái xe cũng lên tiếng nói.

- Không cần. Tất cả đều là tâm huyết mà anh bỏ ra, hai người coi như thay anh chăm sóc nó cho thật tốt là được. Chuyện của anh, anh tự giải quyết - Cảnh Phong xua tay.

- Nhưng em sợ ông chủ lại cho người đến nữa - Thái lo lắng nói - Ông ta muốn diệt cỏ tận gốc.

- Ông ta sẽ không còn cơ hội đâu. Sau này anh đi rồi, hai đứa cũng nên cẩn thận hơn.

- Anh Phong, vậy bước tiếp theo anh sẽ làm gì? - Thái nhìn Cảnh Phong tò mò hỏi.

- Điều anh muốn là tìm ra điểm yếu của lão Nghiêm. Nhưng lão cáo già quá kín tiếng - Cảnh Phong trầm mặc hơn.

- Kế hoạch đã làm xong chưa? - Cảnh Phong đột nhiên hỏi Thái.

- Dạ rồi, anh yên tâm, em đã làm theo lời anh, chắc chắn đến lúc đó con cáo sẽ bị sập bẫy của chúng ta.

- Anh Phong, vẫn dùng Kiều Chính à? - Hải lên tiếng.

- Uhm... Nếu không dùng cô ấy, chúng ta sẽ tốn nhiều công sức hơn nữa - Cảnh Phong khàn giọng xác nhận.

- Anh đã làm gì mà Kiều Chinh mấy ngày nay chẳng xuất hiện vậy? - Hải chợt hỏi đầy ngụ ý.

- Hôn... - Cảnh Phong đáp ngắn gọn rồi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa kính xe.

- Cái gì? - Thái và Hải sùng sốt.

Chưa bao giờ họ thấy Cảnh Phong gần gũi bất cứ cô gái nào, đừng nói là ngắm nhìn, anh thậm chí không thèm liếc một cái, vậy mà lại nói ra từ đó với ngữ khí nhẹ nhàng như thế.

- Có phải vì vậy mà mấy ngày nay cô ấy không đến không? - Thái e dè.

- Ừ - Cảnh Phong vẫn hững hờ đáp.

- Chỉ sợ cô ấy sẽ không đến nữa đâu - Thái thờ dãi.

- Không phải là không đến nữa mà là đến rồi - Hải khẽ cười, mắt hướng về phía trước cửa nhà Cảnh Phong, Kiều Chinh đang đứng dưới cổng chờ đợi.

Trời đổ nắng gay gắt. Trước cổng nhà Cảnh Phong không hề có một bóng cây. Kiều Chinh ngốc nghếch đứng im một chỗ khiến làn da trắng hồng ửng đỏ, mái tóc đen xõa ánh lên dưới nắng, trông cô càng trở nên yêu kiều hơn.

Lúc đó, Kiều Chinh vẫn đang mãi chìm trong suy nghĩ, lát nữa gặp Cảnh Phong cô nên nói điều gì? Vừa nhìn thấy ba người họ, cô nhoen miệng cười vui vẻ:

- Mọi người đã về rồi!

- Em đến đây làm gì? - Cảnh Phong lạnh lùng hỏi.

- Em đến bệnh viện thăm anh, nhưng người ta bảo anh xuất viện rồi vậy là em đến đây - Kiều Chinh bước lại gần anh trả lời.

- Tội khỏi rồi, em có thể về - Cảnh Phong vẫn lạnh nhạt đáp rồi bước thẳng vào cánh cửa đã mở sẵn.

Kiều Chinh cúi mặt buồn bã, lặng nhìn theo bóng Cảnh Phong.

- Vào trong đi - Hải lấy hành lý xuống xe, nhìn cô giục - Mặc kệ anh ấy.

Kiều Chinh gạt đầu đưa mắt tỏ ý cảm ơn Hải rồi nhanh nhẹn đón lấy một túi hành lý trong tay Hải, theo chân anh bước vào. Hải xem như không thấy ai trong nhà, tiếp tục bảo Kiều Chinh:

- Giúp anh đem quần áo bẩn bỏ vào máy giặt.

- Dạ - Kiều Chinh nhanh nhẹn làm theo.

Đợi Kiều Chinh đi xuống dưới nhà, Cảnh Phong mới nhìn Hải, đợi một lời giải thích.

- Anh hãy nhớ vết chém ngày hôm nay anh chịu đựng là vì cái gì. Đã đi đến bước hi sinh bản thân như thế, đừng vì một phút yếu lòng mà từ bỏ - Hải nhìn chăm chăm Cảnh Phong nói.

- Anh không từ bỏ, chỉ thấy bây giờ không cần thiết phải quá gần gũi với cô ấy thôi - Cảnh Phong thờ ơ đáp.

- Cũng phải. Em đã sắp xếp người giới thiệu anh với ông ta rồi. Em biết xưa nay anh rất tự tin vào khả năng của mình nhưng anh đừng quên, lão ta là một con cáo già. Lão ta vứt bỏ một nhân tài chứ không muốn để mình bị bắt thóp. Dù cho hiện tại anh và ông chủ li khai với nhau, nhưng lí do ấy không đủ để lão chịu nhặt anh về làm việc cho lão được - Hải hướng ánh mắt ra sau nhà, nói khẽ - Cho nên em đã sắp đặt một kế hoạch khác...

Hải nói sơ qua kế hoạch của mình cho Cảnh Phong và Thái biết, đang nói giữa chừng thì Kiều Chinh đi lên, cả ba im bật.

- Em đã bỏ quần áo bẩn vào máy giặt rồi, nhưng mà... - Cô ngượng ngùng đỏ mặt lí nhí - Em không biết làm thế nào để nó hoạt động cả.

Hải bật cười đứng dậy bảo cô:

- Để anh dạy em.

Cô đành ngoan ngoãn đi theo sau Hải. Hải vừa đi vừa nói:

- Em giúp anh nấu cơm được không?

- Em không biết nấu cơm - Kiều Chinh xấu hổ nói.
- Không sao, giúp anh nhặt rau là được rồi - Hải cười cảm thông bảo.

Kiều Chinh nhìn Hải với ánh mắt cảm kích vô cùng, cô nghe Hải bảo gì liền làm theo.

- Cơm nấu xong chưa? - Giọng Thái chột vang lên khiến cả hai giật mình quay lại, không ngờ Cảnh Phong cũng đứng ở đó, ánh mắt anh nhìn lướt qua họ, tuy không nói gì nhưng thần sắc không được vui.

- Cơm nấu sắp xong rồi - Hải tự nhiên đáp - Ngồi xuống bàn luôn đi.

Cảnh Phong nhẹ nhàng ngồi xuống ghế chờ đợi, nhưng Thái thì không, anh dẫn mạnh cái ghế, liếc Kiều Chinh về khó chịu. Kiều Chinh cúi gằm mặt, thái độ thù địch của Thái càng khiến cô khó xử hơn.

- Mặc kệ cậu ta - Hải an ủi cô.

Nấu cơm xong, cô nhìn họ nói:

- Mọi người ăn cơm vui vẻ, em phải về nhà rồi.
- Khoan đã - Kiều Chinh đang quay người định rời khỏi thì Hải đã kêu lên.
- Sao ạ? - Kiều Chinh trong lòng bỗng xuất hiện một tia vui mừng.
- Anh và Thái có chuyện gấp phải đi. Tay anh Phong vẫn còn chưa lành, chưa thể tự gấp thức ăn. Em giúp bọn anh nhé - Hải đề nghị.
- Được ạ - Kiều Chinh gật đầu.
- Không cần - Cảnh Phong bất ngờ lên tiếng chặn lời Hải.
- Vậy em về đây - Cô lí nhí.
- Đừng nghe anh ấy. Cánh tay anh ấy nếu cử động quá mạnh thì sẽ phải vào viện nữa đó - Hải nhìn cô buông lời đe dọa.

Hai người đó đã đi từ lâu nhưng cô vẫn bối rối, ngượng ngập.

- Còn đứng đó làm gì, không phải em giúp tôi ăn cơm sao? - Cảnh Phong đột ngột lên tiếng khiến Kiều Chinh giật mình, vội vàng đến giúp anh ăn cơm.

Nhìn cảnh cô giúp anh ăn cơm mà gương mặt cứ cúi gằm xuống không dám ngẩng lên, anh nhớ đến em gái nhỏ của mình, mỗi khi phạm lỗi gì đó sợ bị trách phạt đều dùng vẻ tội nghiệp như thế này đến gặp anh. “Anh Hải! Em xin lỗi, anh đừng mách mẹ nha“. Anh chưa bao giờ quên giọng nói trong trẻo, vừa làm nũng vừa cầu xin đó. Anh hận kẻ đó vô cùng. Vì ông ta, gia đình anh mới tan nát. Ba chết, mẹ suy sụp, em gái hoảng sợ mà đổ bệnh, một đứa bé trai chỉ mới mười mấy tuổi như anh có thể làm gì??? Cảm giác bất lực khi không thể làm gì hóa giải nỗi đau của gia đình khiến anh đau đớn ngày này qua ngày khác. Cuối cùng em gái anh qua đời vì không có tiền chữa trị, mẹ anh từ đó cũng phát điên.

Bàn tay trái của Cảnh Phong siết chặt lại, anh nhìn chằm chằm vào gương mặt Kiều Chinh.

- Anh sao vậy? - Cô ngây ngô hỏi.

Cảnh Phong hất đồ chén cơm cô đang cầm, đứng bật dậy bỏ về phòng. Kiều Chinh nhìn Cảnh Phong bỏ đi, trong lòng buồn bã, khóe mắt đột nhiên cay cay. Có lẽ người biết chuyện sẽ cười cô ngốc nghếch, vì sao lại phải hạ mình như thế. Chính bản thân cô cũng không biết câu trả lời. Kiều Chinh ngồi dậy, thu dọn mọi thứ cho gọn gàng, hít một hơi cố xua tan đi mọi chuyện. Đã quyết thế rồi thì có vì điều gì cũng đừng nản lòng, cô tự nhủ.

- Cốc... Cốc...

- Cảnh Phong - Kiều Chinh đứng trước cửa phòng khẽ gọi - Đến giờ thay băng rồi.

- Không cần - Anh im lặng một hồi rồi nói vọng ra - Cô về đi.

- Anh có phải là trẻ con đâu, sao tâm tính thất thường đến thế chứ - Kiều Chinh bực tức đập mạnh cánh cửa.

Ngay sau đó, Cảnh Phong bước ra, mặt đỏ ửng, anh nhìn cô nói:

- Tôi nể mặt Cẩm Tú nên rất lịch sự với cô rồi. Nhưng không phải vì thế mà tôi chấp nhận cho cô muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm trong nhà của tôi. Cô áy náy vì tôi bị thương chứ gì, được rồi, tay tôi đã khỏi, cô có thể không tới đây làm phiền tôi nữa có được không?

- Em không thể đi được nữa rồi - Kiều Chinh hít một hơi thật sâu nói.

- Chân cô vẫn còn lạnh lặn, vì sao lại không thể đi? - Cảnh Phong cười mỉa mai nhìn Kiều Chinh - Hay cô muốn tôi bế cô ra ngoài mới cam lòng.

- Em không thể rời đi được, bởi vì em đã yêu anh rồi - Cô nhìn thẳng vào mắt Cảnh Phong nói.

- Ha ha... Chỉ vì một nụ hôn mà cô đã yêu tôi? - Cảnh Phong bật cười châm biếm.

- Không phải. Em không biết bắt đầu từ khi nào, nhắm mắt lại em có thể cảm nhận được hơi thở của anh, lắng tai nghe là em có thể nghe thấy nhịp tim của anh. Anh nói xem, đó là gì nếu không phải là cảm xúc của tình yêu?!

- Chỉ như thế mà cô có thể kết luận đó là tình yêu hay sao? - Cảnh Phong trầm mặc nói.

- Em có thể cảm nhận được trái tim mình đối với anh ra sao.

- Cảm nhận? Cô cảm nhận theo cách nào? - Cảnh Phong càng cười lớn.

Kiều Chinh nắm lấy bàn tay còn lạnh lặn của Cảnh Phong, áp nó lên ngực trái của mình. Cảnh Phong giật mình, anh không hề nghĩ một cô gái ngoan hiền như Kiều Chinh lại bạo gan như thế, nhưng chính hành động đó của cô lại khiến anh xúc động. Tim cô đập rất mạnh, hơi ấm từ cơ thể cô len lỏi vào từng đầu ngón tay anh.

- Anh có cảm nhận được nhịp đập của trái tim em không? - Kiều Chinh giương đôi mắt trong veo đầy chân thành nhìn Cảnh Phong hỏi, giọng cô nhẹ, có chút mơ màng.

Cảnh Phong phải cố gắng lắm mới có thể thoát được. Anh hít một hơi thật sâu. Anh thừa nhận, anh muốn lợi dụng cô nhưng chưa từng nghĩ sẽ lợi dụng tình cảm của cô. Cô không đáng phải chịu hậu quả của những gì mà ba cô đã gây ra cho gia đình anh.

Kiều Chinh dùng hết toàn bộ sự dũng cảm của mình để bày tỏ với Cảnh Phong. Cô gần như đã đặt cược hết tất cả mọi thứ vào canh bạc này, hi vọng anh sẽ cho cô một cơ hội, nhưng anh nhanh chóng rút tay về khiến cô thất vọng. Nào ngờ, chưa được mấy giây, anh lại chủ động nắm tay cô kéo mạnh vào trong phòng anh rồi đẩy ngã xuống giường. Bàn tay trái không thuận thực của anh bắt đầu tự mở từng cái nút áo để lộ vòm ngực vạm vỡ.

- Anh... Anh định làm gì? - Cô run rẩy hỏi.

- Có biết cách chứng minh tình yêu chân thật nhất là gì không? - Cảnh Phong nhìn cô, ánh mắt giễu cợt, khóe môi cong lên đầy khiêu khích. Anh từng bước tiến lại. Gương mặt anh kề sát gương mặt cô, hơi thở của anh bao phủ lên cô.

- Thế nào, không phải em muốn chứng minh là em yêu tôi hay sao? Cách chứng minh tốt nhất là ở đây - Ánh mắt Cảnh Phong nhìn khắp người Kiều Chinh rồi dừng lại trên bờ ngực đang phập phồng lo lắng của cô.

Mặt Kiều Chinh tái xanh, cô không nghĩ là anh đang muốn đùa giỡn cô, nhất là với ánh mắt đó. Cô đẩy mạnh anh khi những ngón tay anh bắt đầu lần theo cúc áo cô. Cảnh Phong bị ngã bật ra giường, cánh tay bị thương va chạm mạnh, anh khẽ rên lên. Cô đưa tay lên che miệng hoảng hốt kêu:

- Máu... Anh chảy máu rồi...

Hai tay cô giờ về phía anh, bối rối loay hoay chưa biết thế nào.

- Em xin lỗi, em xin lỗi... Em không cố ý - Cô meo meo nói, giọng khàn đi.

Cảnh Phong vốn rất đau nhưng vì không muốn thấy cô khóc nên anh nghiến chặt răng nén cơn đau lại, cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh nói:

- Không sao. Túi quần áo, bên tay trái có hộp đựng thuốc.

Cầm hộp thuốc quay lại, cô thấy Cảnh Phong đã nhắm mắt dựa người vào thành giường, chắc chắn là vết thương rất đau nên mới thế.

- Đề em giúp anh cởi áo thay băng - Cô đề nghị.

Cảnh Phong nghe vậy khẽ gật đầu. Kiều Chinh liền tháo từng cái cúc áo của anh từ trên xuống dưới, thân hình cùng làn da đồng sáng của Cảnh Phong dần hiện ra trước mắt của cô. Cô làm rất cẩn thận, tỉ mỉ, nhẹ nhàng. Càng cố gắng nhẹ tay thì cô càng căng thẳng. Hơi thở của cô bay ra chạm vào da anh, nóng rực. Cảnh Phong bị hơi thở của cô kích động, anh có thể ngửi được cả mùi hương nhẹ nhàng của cô. Gương mặt cô thanh tú, làn da trắng hồng không chút tí vết. Khi cô cúi đầu, anh có thể nhìn thấy rõ những sợi lông mi mảnh cong cong của cô, ánh mắt đẹp trong suốt, dường như không chút vẩn đục. Cảnh Phong cảm thấy gương mặt này đang dần tiến sát vào trái tim anh. Trái tim đập rộn ràng không theo một quy luật nào cả.

Cô không phải lần đầu nhìn thấy đàn ông cởi trần nhưng đây là lần đầu tiên cô ở gần anh đến vậy. Hơi thở của anh phủ trên đỉnh đầu cô khiến những sợi tóc phát phor, cô căng thẳng, vội vàng băng thật nhanh để rời xa anh trước khi trái tim không kiềm chế được.

- Á... - Cảnh Phong bị đau rên nhẹ một tiếng.

- Sao vậy, anh bị đau hả? Xin lỗi... Xin lỗi... - Kiều Chinh hét hoảng.

Cảnh Phong cúi đầu xuống nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô, vết thương khiến lưng anh cúi xuống thấp hơn. Kiều Chinh ngay lúc này lại ngẩng đầu nhìn lên, hai gương mặt kề sát nhau, bốn mắt giao nhau giống như có lực hút. Hơi thở gấp gáp của cả hai bao trùm lấy nhau, cảm giác nụ hôn lần trước bỗng

trần vẻ, là mặt ngọt, là suối mát cũng chẳng thể nào diễn tả được. Chỉ có trái tim thôi thúc muốn được thử cảm giác đó lần nữa.

Lúc bình thường, lí trí con người luôn luôn làm chủ tất cả mọi thứ. Ai cũng cho rằng lí trí quyết định thời khắc hành động của con người. Nhưng thật ra, tình cảm mạnh hơn lí trí, bởi vì một khi tình cảm dâng trào thì lí trí bị mờ nhạt ngay, giống như trăng sáng tỏ khắp mọi nơi, nhưng chỉ cần một đám mây vô tình bay ngang sẽ che phủ hết ánh trăng.

Cảnh Phong từng cho rằng, anh là người có khả năng kiểm soát rất tốt, không bao giờ để tình cảm làm chủ lí trí, hơn nữa lòng thù hận của anh với ba cô đã ngấm sâu vào máu, giống như chỉ cần ngừng hận thù ông ta, anh sẽ chết ngay lập tức. Đối với Kiều Chinh, anh luôn xác định rõ, không muốn có chút dây dưa tình cảm nào. Anh có thể có tình cảm với bất cứ người nào ngoại trừ cô, anh sợ cảm giác phải hủy hoại cô.

Giờ đây, ánh mắt anh dần trở nên trầm đục hơn, máu nóng trong người như rối loạn càng khiến lí trí quay cuồng.

Cảnh Phong hé môi chạm nhẹ vào vành môi cô như thăm dò hương vị của li rượu mà anh sắp uống để rồi sau đó nhanh chóng uống cạn. Một cái tiếp xúc nhẹ lại giống như một luồng điện mạnh chạy qua khiến không chỉ bờ môi run rẩy mà cả cơ thể cũng dần trở nên tê liệt. Lí trí thật sự đã bị nhấn chìm bởi nụ hôn tham lam, sâu đến nghẹt thở. Cảm giác phá bỏ rào cản, chìm trong một giấc mơ ngọt ngào luôn khiến con người ta say đắm như vậy đây.

Nụ hôn kéo dài bao lâu, Kiều Chinh về nhà thế nào, chính bản thân cô cũng không nhớ rõ, chỉ biết trong lòng dâng trào cảm xúc giống như cô vừa bước chân vào thiên đường. Một thiên đường mà cô hằng mơ ước, thiên đường dành cho cô, thiên đường mà cô mong đợi. Khi cô đỏ mặt, thở dốc hỏi anh: “Em có thể trở thành bạn gái anh không?”, Cảnh Phong đã đáp gọn: “Được”.

Trong bữa cơm tối, Ông Nghiêm đột nhiên gác đũa nhìn Cẩm Tú hỏi:

- Con đã tìm được việc làm thêm chưa?

- Dạ chưa.

- Hiện tại trợ lí của bác đang rất bận rộn, bác định tuyển người đến phụ giúp anh ta chuyển văn thư, con có chịu làm không? - Ông mỉm cười, ánh mắt hòa nhã hỏi Cẩm Tú.

- Con chỉ sợ là mình không có kinh nghiệm làm việc, sẽ gây phiền phức thêm cho anh ấy thôi - Cẩm Tú lưỡng lự đáp.

- Con yên tâm, bác tin những việc đó con có thể hoàn thành tốt.

- Vậy... - Cẩm Tú cúi đầu giả vờ suy nghĩ một lát, sau đó cô mỉm cười, gật nhẹ đầu đáp - Con sẽ cố gắng hết sức ạ.

Cô chờ đợi điều này đã lâu, không lí nào lại từ chối.

Kiều Chinh trở về phòng, nụ hôn vẫn khiến cô ngây ngất. Nằm trên giường, lăn qua lăn lại vẫn không tài nào đuổi được hình ảnh Cảnh Phong ra khỏi tâm trí, cô bỗng muốn biết anh hiện đang làm gì, muốn biết từng hành động của anh. Cô cầm chiếc điện thoại di động mân mê thật lâu, chẳng biết có nên gọi anh hay không? Đang mãi suy nghĩ thì điện thoại cô reo vang.

Là Cảnh Phong gọi cô.

Tìm Kiều Chinh đập thình thịch, là anh chủ động gọi cho cô. Kiều Chinh run run, ấn nút nghe, chưa kịp để cô lên tiếng, Cảnh Phong đã nói cụt lùn:

- Đến quán karaoke Vĩ Nhân. Phòng VIP 502, bên trái.

Nói xong Cảnh Phong cúp máy không kịp nghe cô nói lời nào. Kiều Chinh ngây người nhìn cái điện thoại, nỗi vui mừng khôn xiết trở thành hụt hẫng lẫn khó hiểu. Giọng Cảnh Phong như nhựa giống như đã uống rượu, anh gọi cho cô lúc say ư?

Nghĩ ngợi một lúc, Kiều Chinh quyết định đi ra ngoài. Thái độ lén lút lút của cô đã bị Cẩm Tú nhìn thấy. Cẩm Tú mỉm môi nghĩ ngợi mông lung một điều gì đó rồi đi thẳng về phòng.

Kiều Chinh đến nơi, mấy người bảo vệ nhìn cô soi mói thật kĩ mấy lần rồi mới để cô vào. Cô gọi điện cho Cảnh Phong nhưng anh không trả lời.

Nơi đây khá phức tạp.

Thành phố này về đêm là thế giới của những kẻ bất hảo.

Nơi anh hẹn cô cũng không khó tìm. Cô vừa bước đến cửa phòng đã nghe tiếng ồn ào rộn rã từ bên trong vang ra, có cả nam cả nữ. Kiều Chinh chau mày, một lúc sau mới mỉm môi hít thở rồi quyết định gõ cửa. Một người đàn ông ra mở cửa cho cô. Ánh mắt anh ta nheo lại, khỏe môi nhếch lên nhìn cô buông lời trêu ghẹo:

- Gì vậy cưng?

- Có... Có Cảnh Phong ở đây không? - Kiều Chinh ấp úng hỏi.

Anh chàng kia quay đầu vào bên trong gọi lớn:

- Cảnh Phong, có người tìm cậu.

Kêu xong anh ta mở rộng cửa hắt đầu bảo cô:

- Vào đi em gái.

Kiều Chinh nhìn vào bên trong, xác định rõ là có Cảnh Phong mới dám bước vào. Anh nhìn thấy cô vào mà vẫn thản nhiên tu một hơi gần hết nửa chai bia. Tiếng nhạc xập xình, chất giọng eo éo khó nghe của một cô gái vẫn không ngừng cất lên. Tiếng ồn, mùi rượu bia, mùi khói thuốc lá quện vào nhau làm không gian đặc quánh lại.

- Mọi người - Anh chàng mở cửa cho cô vỗ tay hô lớn - Cảnh Phong theo lời hứa đã gọi bạn gái của cậu ấy đến đây. Mọi người im lặng chào đón người mới nào.

Hai tay cô siết vào nhau, hai chân cũng có chút run rẩy.

- Lại đây - Cảnh Phong vẫy tay gọi cô.

Cô định ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Cảnh Phong thì đã bị anh với tay kéo ngã vào lòng mình. Ngay lập tức anh đặt lên môi cô một nụ hôn, nhưng đó không hoàn toàn là một nụ hôn, bởi vì thông qua nụ hôn, anh đã đẩy một lượng bia vào trong miệng cô. Cô vội vàng đẩy Cảnh Phong ra, rồi ho sặc sụa. Tiếng vỗ tay hoan hô vang lên rầm rầm, hốc mắt Kiều Chinh đã đỏ hoe.

- Không sao chứ? - Giọng anh vang lên bên tai khiến những uất ức mới hình thành trong cô dịu lại. Anh dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau khóe môi cô.

- Thấy rõ rồi chứ. Nếu em vẫn kiên trì làm bạn gái của tôi, em phải chấp nhận trò chơi này. Thế nào, làm tiếp hay rút lui? Tiếp tục chứ? - Anh giục cợt khê nói.

Kiều Chinh bây giờ mới biết Cảnh Phong vì muốn cô bỏ cuộc nên mới gọi cô đến. Cô nhìn Cảnh Phong, quyết tâm đáp:

- Được.

Cảnh Phong nheo mắt nhìn cô, mấy người ở đó cũng im lặng nhìn hai người bọn họ giống như đang chứng kiến một vở kịch vui. Một tiếng “được” của cô khiến anh khó hiểu. Là cô từ bỏ hay là đồng ý? Câu trả lời của cô đầy mơ hồ. Cảnh Phong nhếch miệng cười:

- Vậy thì tiếp tục.

Cảnh Phong lại với tay kéo cô về phía mình lần nữa, thân thể hai người dính chặt vào nhau. Kiều Chinh phản kháng để thoát khỏi, nhưng dường như đã động đến vết thương, anh khẽ rên nhẹ. Ánh mắt cô thất thần, vội vàng ngồi im. Thấy cô đã thôi vùng vẫy, anh hít một hơi xua đi cơn đau, với tay chụp lấy chai bia còn lại ở trên bàn định đưa lên miệng uống, tiếp tục trò chơi khi này còn đang dở. Bất ngờ Kiều Chinh giơ tay ngăn anh lại, tay cô nắm lấy tay cầm bia của anh, ánh mắt nhìn anh không rời.

Một ánh mắt hoang dại.

Cảnh Phong nhìn chằm chằm vào ánh mắt phức tạp của cô, không phản ứng gì khi cô gỡ nhẹ chai bia trong tay mình. Cô mỉm cười từ từ đưa chai bia lên miệng, ánh mắt vẫn nhìn anh say đắm. Trước mắt anh, cô như một ngọn lửa đang bùng cháy, đủ sức thiêu đốt cả trái tim băng giá vì hận thù của anh.

Kiều Chinh đặt mạnh chai bia xuống cái bàn sau lưng mình, nhóm người ngồi thẳng dậy, quỳ một chân lên ghế sofa khoảng giữa hai chân anh. Hai tay cô áp nhẹ lên gương mặt anh, sau đó bắt đầu trò chơi nụ hôn truyền bia. Người Cảnh Phong cứng lại, anh hoàn toàn không nghĩ Kiều Chinh sẽ chủ động chơi trò này, lại càng không nghĩ nụ hôn của cô kèm theo vị bia có thể đốt cháy cả người anh như thế. Tay anh bất giác vòng qua eo cô siết chặt, đón lấy vị bia cùng đôi môi ngọt ngào của cô.

Là người chủ động Kiều Chinh mới biết, hóa ra lúc này, Cảnh Phong không thật sự ép buộc cô uống quá nhiều bia. Phần lớn anh đều nuốt vào. Lần này cũng vậy, Cảnh Phong gần như nuốt hết số bia trong miệng cô. Cả người cô khẽ run lên, ánh mắt đỏ hoe, sống mũi cay cay. Cô không biết trong lòng Cảnh Phong đang nghĩ gì, cũng không muốn biết nữa.

Lần nữa... lại lần nữa... hai người chơi trò chơi trong ánh mắt nhìn nhau đầy phức tạp. Mọi người bên ngoài đều im bật, nín thở theo dõi họ. Cho đến khi chai bia được uống hết, tiếng vỗ tay rào rào, họ vẫn chưa tỉnh mộng trong mắt nhau.

Kiều Chinh buông Cảnh Phong ra, ngồi xuống bên cạnh. Sau đó, họ gần như không nói thêm lời nào với nhau lặng lẽ đuổi theo những ý nghĩ riêng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Nếu Như Yêu - Chương 11

Tác giả: Born

Nếu tình yêu có thể nhẹ như thời gian

Nếu tình yêu của cô dành cho anh có thể nhẹ như thời gian, cứ thế trôi đi không chút lưu luyến, không cần nhìn quá khứ, không buồn nghĩ đến tương lai thì thật tốt biết mấy. Nhưng nếu cứ trôi qua bình lặng và dễ dàng lãng quên như thế, liệu có còn là tình yêu hay không?

Có lẽ, anh chính là cơn gió thoảng qua trong cô, chỉ là một rung động nhất thời, một nốt nhạc vô tình ngân lên. Chỉ là cảm giác thích thú với một người khác mà thôi. Thích và yêu là một khoảng cách xa vời vợi. Thích chưa chắc là sẽ yêu. Cần phải cố gắng thật nhiều mới chạm đến được ngưỡng cửa của tình yêu. Nếu như cô chưa chạm vào ngưỡng cửa tình yêu, vậy tại sao lại vì anh mà nhớ, vì anh mà cười, bây giờ lại càng đau đớn vì anh.

Tình yêu thật khiến cho tâm trạng người ta bối rối. Giống như lạc vào một hẻm cụt nhưng lại không thể quay đầu trở lại, chỉ có thể cam tâm lún sâu hơn vào nó mà thôi. Rời khỏi quán bar, Kiều Chinh vòng tay ôm lấy thân mình. Gió lạnh thổi tạt vào cô. Đồng hồ còn mười lăm phút nữa là điểm mười hai giờ. Kiều Chinh cố làm vui mình bằng câu chuyện cô bé Lọ Lem rời khỏi dạ tiệc vào lúc nửa đêm. Lọ Lem chỉ còn lại đôi giày thủy tinh còn cô chẳng còn lại gì ngoài một suy nghĩ mông lung không đầu không cuối. Cô cũng không thể gọi taxi về nhà vì không mang theo ví, điện thoại. Xung quanh mọi người đều đóng cửa đi ngủ hết rồi, chẳng còn ai để cô mong cầu sự giúp đỡ. Kiều Chinh thờ dãi nhìn đoạn đường mình phải đi qua để về nhà. Trong đêm tối lạnh lẽo thế này, mọi con đường đều khiến người ta chùn chân, mỏi gối.

Trời lạnh, chân cũng đã mỏi, cơn say vẫn còn, nỗi đau vẫn dai dẳng. Dù không muốn nghĩ đến nhưng Kiều Chinh không thể nào ngăn được suy nghĩ của mình về Cảnh Phong. Cô tự ý bỏ đi không lời từ biệt cũng khá lâu rồi, anh có nhận ra cô biến mất hay không? Có đi tìm cô hay không? Có lo lắng cho cô hay không? Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời sao sáng rực rỡ trong đêm khuya khẽ ước thầm. Ước gì Cảnh Phong bỗng xuất hiện trước mặt cô và ôm cô vào lòng để cô không còn cô đơn nữa.

Bỗng từ xa có tiếng bước chân chạy về phía cô. Một người mặc áo khoác màu đen, đầu đội nón kết lao đến. Kiều Chinh không nhìn rõ mặt người đó lắm, nhưng có vẻ anh ta đang bị truy đuổi. Thấy người đó chạy về phía mình, Kiều Chinh vội vàng né qua một bên. Cô thật không ngờ mình lại bị hấn nắm lấy tay kéo luôn theo. Hấn kéo cô vào một góc hẻm. Kiều Chinh hoảng sợ vội giật tay ra để vùng thoát. Đáng tiếc, tay hấn quá khỏe.

Kiều Chinh biết mình không thể đấu lại hấn, cô định mở miệng ra kêu cứu thì hấn đã bịt chặt miệng cô.

- Bình tĩnh đi - Giọng hấn khàn khàn trấn an.

Tim cô đập mạnh, hơi thở dồn dập vì hoảng sợ, khắp người run lên. Không ngờ hấn bỏ mũ ra rồi hạ xuống, đưa tay lên miệng ra dấu im lặng với cô.

- Là anh...

Kiều Chinh ngạc nhiên khi nhận ra người trước mặt mình dưới ánh đèn đường vàng mờ ảo, cô há hốc miệng định lên tiếng, nhưng anh ta lại ra dấu bảo cô im lặng. Kiều Chinh vội vàng gật đầu. Người trước mặt cô chính là Long Sơn. Không ngờ lúc này lại có thể gặp anh.

Long Sơn thấy Kiều Chinh đã nhận ra mình, vội vàng cởi áo gió ra, cuộn tròn chung với chiếc nón sau đó nhét vào thùng rác. Nhiều tiếng bước chân lao về phía họ mỗi lúc một gần. Đám người bấm trộm cầm theo dao và gậy rậm rạp kéo đến. Kiều Chinh thẳng thốt không nên lời:

- Họ...

Không để cho cô kịp nói hết câu, Long Sơn đã đẩy cô vào tường, tay anh nắm lấy hai tay cô đưa về phía sau, chân anh giữ lấy hai chân cô. Mũi anh phủ lên mũi cô gượng gạo.

Trái tim Kiều Chinh chơi vơi. Cô không ngốc đến nỗi không hiểu anh đang cố đóng kịch nhưng nụ hôn của anh thật đến nỗi khiến cô chết lặng.

- Thằng khốn đó chạy đâu mất tiêu rồi? - Những kẻ truy đuổi dừng lại ngay chỗ họ đứng quát lên.

- Em thấy nó chạy về hướng này nè - Một tên đàn em đáp.

- Mẹ tui bây, giờ nó đâu rồi? - Tên đàn anh quát lớn, đó là một giọng quen thuộc nhưng cô không còn tâm trí nào để phán đoán nữa.

- Hai đứa kia, có thấy thằng nào chạy ngang qua đây không? - Tên đàn anh hướng về phía hai người họ hỏi.

Long Sơn cùng cô tránh vào trong bóng tối, anh từ từ thả cô ra, lắc đầu:

- Không thấy.

- Mẹ nó chứ, mau đi tìm cho tao - Hấn quát bọn đàn em.

Lúc này cô đã nhận ra Hưng đại bàng, bất giác cô bầu lấy cánh tay của Long Sơn. Anh nắm chặt tay cô trấn an:

- Chúng ta về nhà thôi.

Kiều Chinh để Long Sơn đu thân thể đang run cầm cập của mình từ từ bước đi. Đi được vài bước thì phía sau vang lên tiếng gọi:

- Đại ca, áo và nón này là của thằng đó.

- Mẹ nó, dám lừa ông, chém chết nó cho tao - Hấn chỉ về phía Long Sơn và Kiều Chinh, hét lên.

- Chạy - Long Sơn nắm lấy tay Kiều Chinh lôi cô chạy đi.

Đáng tiếc, Kiều Chinh đã không còn đủ sức để chạy, cô bị Long Sơn lôi chạy một quãng thì ngã rạp người xuống đất. Ngay sau đó, họ bị đám người bao vây.

Long Sơn hít một hơi đỡ Kiều Chinh dậy, anh khẽ hỏi cô:

- Không sao chứ?!

Trước sự bình tĩnh của Long Sơn, cô chỉ nhìn anh gật đầu vâng dạ. Long Sơn mỉm cười siết chặt tay cô. Anh nhìn thẳng vào tên cầm đầu.

- Để xem mày còn định chạy hay không? - Hấn nói.

- Vậy thì không chạy nữa - Long Sơn kiêu ngạo đáp - Nhưng để xem mày có khả năng bắt được tao hay không đã.

- Dựa vào một mình mày à?

Hung đại bàng cười nhạt, khinh bỉ nhìn Long Sơn. Bầy tên đàn em cũng ré lên cười, vũ khí trên tay chúng sáng loáng trong ánh đèn đường mờ nhạt. Kiều Chinh hoảng hốt nép sát vào lưng Long Sơn, toàn thân run lên. Có vẻ Hung đại bàng vẫn chưa nhận ra Kiều Chinh là cô gái hấn đã từng bắt cóc, hấn cười nói:

- Mày nghĩ mày có thể bảo vệ được con bé đó không?

- Hung đại bàng, nếu mày còn là đàn ông thì thả cô ấy đi - Long Sơn sầm mặt lại.

Kiều Chinh nhìn Long Sơn cắn môi, cố gắng làm dịu cơn sợ hãi trong lòng mình. Long Sơn mỉm cười, ánh mắt thật dịu dàng..

Cô không nhìn rõ sắc mặt của Long Sơn nhưng nỗi sợ hãi trong lòng cô như vơi đi phần nào. Có anh ở đây, cô đủ can đảm để vượt qua chuyện hôm nay. Anh là bạn của cô. Bạn bè thì không ngại vì nhau mà nhảy vào nước sôi lửa bỏng.

- Kết thúc nhanh đi, không cần kéo dài thời gian nữa - Long Sơn khàn giọng nói tiếp.

- Được. Tao chiều ý mày. Lên đi - Hung đại bàng cười nhạt, hất đầu ra lệnh cho bọn đàn em.

Cuộc chém giết ghê rợn và đẫm máu bắt đầu. Vừa đánh trả vừa bảo vệ cô là điều vô cùng khó khăn, chẳng mấy chốc, Kiều Chinh có thể nghe thấy hơi thở nặng nhọc của Long Sơn. Cô chỉ còn biết nhìn lên trời, mong có một phép màu nào đó xuất hiện cứu họ khỏi tình cảnh này. Chỉ một lúc sau, Long Sơn đã bị chúng chém hai nhát, một ở lưng, một ở vai. Cô run rẩy đứng như trời trồng nhìn cuộc huyết chiến đang dần giết chết anh. Long Sơn vừa chống đòn vừa gào lên:

- Mau chạy đi.

Kiều Chinh hai mắt đỏ hoe, cắn môi bật máu, quyết định quay đầu bỏ chạy.

- Chạy đi đâu vậy người đẹp? - Giọng ồm ồm của Hung đại bàng bỗng vang lên.

Hung đại bàng đã nhận ra cô. Hấn khẽ nhếch môi cười. Cô gái này đối với hấn mang lại một hứng thú cực lớn. Cả hai lần hấn gặp cô, cô đều ở bên cạnh hai kẻ mà hấn ghét nhất: một người là đối thủ trên giang hồ của hấn, cạnh tranh công việc làm ăn với hấn, còn một người chuyên đi rình rập mọi móc hành vi phạm tội của hấn. Cảnh Phong tuy luôn miệng tỏ vẻ không quan tâm đến cô, nhưng đã chạy đến tìm cô tại bãi đất hoang đó, hấn chắc chắn Cảnh Phong cố tình giả vờ để lừa hấn. Còn tay cảnh sát này, nhìn cách hấn bảo vệ cô không khó nhận ra cô là người thế nào trong lòng hấn. Hung đại bàng, bằng con mắt tinh tường của mình đã biết cô rất quan trọng trong lòng hai người đó. Vậy nên, cô chắc chắn là một con cò tốt để hấn không chế cả hai.

- Chúng ta đúng là có duyên phải không người đẹp?! - Hung đại bàng cất tiếng cợt nhả - Mấy ngày không gặp, không ngờ em lại càng xinh đẹp hơn.

Ấm ảnh về Hung đại bàng vẫn chưa tan, cô khiếp sợ lùi dần về phía sau.

- Sao lại tỏ vẻ sợ hãi anh đến thế chứ? - Hung đại bàng từng bước tiến về phía cô, miệng vẫn không ngừng gây áp lực tinh thần cho cô.

- Anh... anh định làm gì?

Kiều Chinh nhanh chóng bị Hưng đại bàng bắt được. Đúng lúc đó, Long Sơn cũng bị đánh gục. Kiều Chinh nhìn thấy cảnh đó, nước mắt tuôn rơi, miệng gào lên gọi:

- Long Sơn, anh có sao không?

Gần chục tên đàn ông kẻ dùng chân đạp, kẻ lấy gậy đập tới tấp lên thân hình đã không còn cử động của anh. Máu anh nhuộm đỏ mặt đường.

- Đứng mà... đừng đánh nữa, tôi xin các người - Cô quỳ xuống van xin như một kẻ cầu xin được sống.

Đường phố vẫn vắng lặng không bóng người, chẳng còn ai nghe thấy tiếng cầu cứu của cô. Hưng đại bàng nắm chặt tay cô định lôi đi. Cô bất ngờ xoay người cắn vào tay hắn, Hưng đại bàng đau quá, tức giận, giơ tay tát cô, miệng gầm gừ:

- Mày dám...

Hưng đại bàng hăm hực xoa tay rồi hạ giọng ra lệnh cho bọn đàn em:

- Tụi bây giải quyết gọn thằng cảnh sát này, nhớ làm sạch sẽ. Tao về trước, hôm nay tao phải dạy cho con bé này một bài học.

Trong lúc cô tuyệt vọng thì một ánh đèn xe chiếu đến. Tiếp theo đó là tiếng động cơ vang dội. Hưng đại bàng và đám đàn em ngây người, không kịp phản ứng gì. Người bước xuống đầu tiên là Hải và Thái. Cả hai người họ nhìn tình trạng Kiều Chinh xong thì cau mày. Hải móc điện thoại gọi ngay cho Cảnh Phong:

- Đã tìm thấy cô ấy rồi...

Thái tiến lại trước mặt Hưng đại bàng, anh hất mặt ra lệnh:

- Lập tức thả người ra.

- Tụi mày nghĩ tụi mày là ai mà dám ra lệnh cho bọn tao thả người? - Hưng đại bàng cười nhạt.

- Mày là người thông minh chắc mày hiểu cái gì là biết rõ hoàn cảnh mà đầu hàng sớm chứ - Thái cười lớn.

Hưng đại bàng tái mặt, hắn nhìn số đàn em theo sau Hải và Thái đông gấp nhiều lần số người của hắn.

- Được, nhưng ân oán của tao với thằng cảnh sát này chúng mày không được can thiệp, chúng ta xem như nước sông không phạm nước giếng.

“Nước sông không phạm nước giếng”, Thái và Hải bật cười trước thái độ hèn nhát của Hưng đại bàng. Nhưng theo nguyên tắc giang hồ, hắn nói đúng chuyện với Long Sơn không liên quan đến họ, họ chỉ đi tìm Kiều Chinh mà thôi. Không muốn gây thù chuốc oán thêm với Hưng đại bàng, Hải nói:

- Được.

- Thả người - Hưng đại bàng ra lệnh cho đàn em, cả đám lập tức thả Kiều Chinh ra.

Cô vội vàng lao đến bên Long Sơn mừng rỡ nói:

- Long Sơn, chúng ta thoát rồi.

Cảnh Phong lúc này cũng vừa tới. Anh nhìn tất cả một lượt rồi kéo cô đứng dậy nói:

- Đi thôi.

Cô hoảng hốt nhìn Cảnh Phong cầu xin:

- Đưa anh ấy đến bệnh viện đi.

Cảnh Phong lạnh lùng nói:

- Đây không phải là chuyện của tôi.

- Sao anh có thể thấy chết mà không cứu như thế chứ?! - Kiều Chinh bức tức gắt lên. Cô hít một hơi thật sâu nói - Cảm ơn vì đã cứu chúng tôi, bây giờ tôi phải đưa anh ấy đi bệnh viện.

Thấy thái độ của cô như thế, buông ánh mắt giễu cợt nhìn thân xác Long Sơn dưới đất rồi hạ lệnh:

- Đưa hắn đi bệnh viện.

Sau đó anh lôi Kiều Chinh đi thẳng vào trong xe của mình.

Suốt đường đi, cả hai đều không lên tiếng. Kiều Chinh khẽ liếc thăm Cảnh Phong, cô định nhờ anh đưa cô về nhà. Ánh mắt anh đêm nay thật sáng, vừa sâu thẳm vừa đau thương. Kiều Chinh bất giác không muốn lên tiếng phá hỏng khung cảnh này. Cô nín thở nhìn anh như đang ngắm nhìn một cảnh sắc hiếm thấy trong cuộc đời.

Rồi lồng ngực cô như bị ai đâm mạnh, cô nhìn chăm chăm vào cái áo sơ mi bị ướt của anh. Không phải mồ hôi mà là máu. Trong ánh đèn xe mờ mờ, những vết máu dài loang lổ càng trở nên ghê sợ. Lúc ấy cô mới ngửi thấy mùi máu tanh càng lúc càng nồng. Cô định hỏi cho rõ thì anh bất ngờ lên tiếng:

- Đến nhà anh ngủ lại một đêm đi.

Kiều Chinh há miệng kinh ngạc. Bàn tay đang đưa lên của cô đành thu về, cô ngồi im lặng, lòng bối rối. Cô chưa từng qua đêm ở nhà người khác, càng chưa từng ở nhà của một người đàn ông độc thân nào cả. Nhưng cô không muốn xa anh khi máu trên người anh đã đổ nhiều vì cô như thế.

Chiếc xe nhanh chóng đỗ trước nhà Cảnh Phong. Họ lặng lẽ bước vào nhà, không khí ngưng đọng như một bức tường ngăn cản cả hai lên tiếng. Rồi thấy vết thương ở đầu gối mình đau nhói, cô khẽ rên lên. Cảnh Phong im lặng đi lấy bông băng băng bó cho cô khi vết thương trên người anh vẫn liên tục rỉ máu. Sự nhẹ nhàng và cẩn thận của anh càng khiến cô thấy đau. Những vết máu trên áo anh càng lúc càng lan rộng. Cảm giác rất buốt nơi vết thương của Kiều Chinh đã dịu lại. Cô đưa tay sờ vào vết thương của anh, hai hàng nước mắt lăn dài xuống má. Cô chưa bao giờ thấy anh dịu dàng và ân cần như thế. Khi Cảnh Phong ngừng đầu bắt gặp những giọt nước mắt của cô, anh đưa tay lau đi rồi nói:

- Xong rồi. Em nghỉ ngơi đi. Anh tự lo được.

Cô gạt đầu bước về phía buồng tắm, lòng anh chợt thấy đau, đau đến mức nghẹt thở. Tay lặng lẽ siết chặt lại, ánh mắt anh mờ đục, trước mặt xuất hiện gương mặt của đứa em gái nhỏ đang kêu la: “Anh Hai, anh Hai...”, đồng thời lúc đó gương mặt Kiều Chinh cũng xuất hiện: “Cảnh Phong”, cả hai đều nở nụ cười như cánh hoa đang hé nở dưới ánh mặt trời soi rọi vào trái tim khô cằn của anh. Anh một mình dựa vào tường thở dài. Có phải đây gọi là oan trái hay không?

Kiều Chinh ngẫm mình thật lâu trong bồn để nước ấm xua tan những mệt mỏi. Cô có chút xấu hổ khi mặc chiếc áo này. Vẫn thường thấy các cô người mẫu, diễn viên mặc thế để chụp hình khoe vẻ gợi cảm chết người của họ trước công chúng nhưng cô không ngờ khi chính mình mặc nó lên người lại cảm thấy kì lạ đến thế. Tuy chiếc áo khá dài, nhưng nó chẳng thể che phủ được hết cơ thể cô. Tim cô đập mạnh hơn khi chiếc áo cô đang mặc là của Cảnh Phong, nó có mùi của anh. Cô đưa tay áo lên mũi hít một hơi thật sâu, trên áo có mùi bạc hà dịu mát, thật dễ chịu.

Cảnh Phong tắm rửa và thay băng, quần áo sạch sẽ đứng dựa tường chờ cô ở bên ngoài. Bộ váy bần trên tay cô rơi xuống đất để lộ thân hình mỏng manh vẫn còn ẩm ướt ẩn hiện qua lớp áo, mái tóc đọng hơi nước rũ xuống khiến cô trở nên quyến rũ hơn bao giờ hết. Đôi chân dài để lộ cả bắp đùi như khép nép trước mặt anh càng khiến trái tim anh rung lên những nhịp đập rộn ràng. Cảnh Phong vội vã quay mặt như để giấu giếm cảm xúc của mình rồi nhắc:

- Ngủ đi. Đã khuya quá rồi - Nói xong anh tiến về phía cô, Kiều Chinh sợ hãi lùi về sau vài bước nhưng chỉ bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của anh. Anh mở cửa vào phòng em gái rồi đóng sầm cửa lại.

Kiều Chinh đứng trước cửa phòng ngây dại. Sau đó, cô quyết định vào phòng của Cảnh Phong ngủ.

Tim cô run lên khi cánh cửa phòng anh mở ra. Tất cả đều mang màu xám cô độc. Không khí trong phòng lạnh lẽo, mọi đồ vật đều hết sức đơn giản. Kiều Chinh mở tủ quần áo của anh ra, cô đưa tay lướt nhẹ từng bộ quần áo được treo ngay ngắn trên đó. Vẻ gọn gàng, sạch của căn phòng càng khiến nó lạnh hơn. Kiều Chinh nhẹ nhàng ngồi xuống giường, cô thích thú nằm dài xuống tấm đệm êm ái, vùi mình vào trong gối chăn để cảm nhận mùi của anh. Khắp nơi, đâu đâu cũng tràn ngập mùi của anh. Kiều Chinh khẽ cười sung sướng khi nghĩ đến việc hàng ngày anh đều nằm ngủ ở đây, đều thay quần áo ở đây. Cô đỏ bừng cả mặt, dù không có ai bên cạnh nhưng cô vẫn trùm chăn kín mít. Cô vừa nghĩ điều gì thế này? Cô vui đến phát điên rồi sao?! Nụ cười hạnh phúc khiến cô quên đi nỗi ám ảnh của ngày hôm nay mà chìm dần trong giấc ngủ yên man.

- Em gái xinh đẹp, đến đây với anh nào... - Giọng nói của Hưng đại bàng cùng nụ cười đậm đắng của hắn vang lên khiến Kiều Chinh sợ hãi.

Dù cố gắng bỏ chạy, nhưng hắn vẫn bắt được cô. Bàn tay nhớp nhúa của hắn chạm vào cô thêm khát. Kiều Chinh vùng vẫy muốn thoát khỏi nhưng tay hắn như gọng kìm, kìm chặt cô lại rồi đẩy ngã cô xuống giường. Hắn nở nụ cười nham nhở bắt đầu cời cức áo của mình ra, cô có thể thấy rõ hình con đại bàng trên đầu hắn giật giật, bóng nhẫy mồ hôi. Cô hoảng sợ hét lên:

- Không, đừng mà...

Một bàn tay nắm lấy tay cô, bàn tay đó vô cùng mạnh mẽ cũng vô cùng ấm áp. Người đó vỗ về, an ủi cô bằng giọng nói thều thào:

- Đừng sợ, chỉ là ác mộng thôi.

Lời nói êm dịu khiến Kiều Chinh từ từ tỉnh lại. Cô bất giác thở gấp, mồ hôi chảy ròng ròng. Bàn tay ấm áp đó lướt nhẹ trên gương mặt cô, tém giúp cô những sợi tóc mong manh phủ bết trán, lau giọt nước mắt vừa rơi. Cô mở mắt mở mắt, khẽ nói như để ỉn nghe:

- Cảnh Phong.

- Ừm... - Anh chỉ đáp nhẹ như thế rồi im lặng mãi.

Trong lúc mơ hồ nửa tỉnh nửa mê cô bất giác co người về phía anh như muốn tìm kiếm sự bình yên. Người anh căng cứng lại trước hành động của cô, tay cô siết chặt lấy tay anh, bàn tay cô nhỏ nhắn mịn màng nhưng yếu ớt, nếu muốn rời ra, anh sẽ dễ dàng thoát ra, nhưng anh lại chẳng muốn làm thế.

- Kể chuyện cho em nghe đi - Giọng Kiều Chinh nhẹ như gió.

Về mặt khi làm nũng và đôi mắt mơ màng của cô càng khiến người ta dễ dàng bị mê hoặc.

- Ngủ đi - Anh nhẹ nhàng bảo.

- Không thích, muốn nghe kể chuyện - Cô vẫn nũng nịu.

Cô muốn nói cho anh biết hồi nhỏ cô rất sợ ma nên mỗi khi dỗ cô ngủ, ba mẹ đều phải kể chuyện cho cô nghe. Cô muốn mình trong lòng anh là một đứa trẻ, cảm giác cứ thế ùa về.

Thái độ khăng khăng của cô khiến Cảnh Phong trầm mặc, anh nhớ đến đứa em gái nhỏ cũng thường nắm lấy tay anh mà vò vĩnh: “Anh Hai phải kể chuyện thì em mới chịu ngủ”. Trong lòng anh lại như có một trận cuồng phong đau đớn, anh muốn buông bàn tay của cô ra, nhưng tay cô vẫn giữ lấy tay anh.

- Được... - Cảnh Phong thờ dãi đáp, anh thả người dựa vào thành giường bắt đầu nghĩ đến một câu chuyện.

Kiều Chinh khẽ mỉm cười, nhìn anh chờ đợi.

- Có hai người bạn cùng hợp tác làm ăn với nhau. Người bạn hiền lành luôn đặt niềm tin ở bạn của mình. Ông thường dạy con trai, con gái: “Ở trên đời này phải biết tin tưởng lẫn nhau, nếu cứ sống mãi trong sự ích kỉ nhỏ nhen, ganh tị, thì mãi mãi sẽ chẳng tìm được hạnh phúc cho bản thân mình”. Chỉ có điều, cuối cùng ông bị bạn mình bán đứng. Ông bị bắt giam. Vì uất ức, ông đã tự sát trong tù, gia tài bị tịch thu, đứa con gái vì còn quá nhỏ, không chịu được đã kích đã buồn rầu sinh bệnh, lại không có tiền, dù đi vay mượn cũng chẳng ai chịu giúp đỡ, cuối cùng cũng chết. Chồng chết, con gái chết khiến người vợ phát điên. Mọi thứ đều đổ lên đầu cậu con trai nhỏ, lúc đó mới hơn mười tuổi đầu...

“Anh Hai, anh đừng bỏ em nhé anh Hai!”. Từng lời nói của em gái trước lúc chết, chưa bao giờ anh quên được. Đôi mắt anh đỏ hoe vì nước mắt rơi xuống. Trong lòng bùng lên một ngọn lửa hận thù. Cảnh Phong đang đắm chìm trong hồi ức, bỗng thấy eo mình bị một vòng tay giữ chặt, anh quay đầu nhìn thì thấy Kiều Chinh đã ngủ ngon lành từ bao giờ. Khóe môi hồng ửng hiện, hai má thấp thoáng nụ cười duyên.

Cảnh Phong không kìm lòng được mà hôn lên môi cô. Cô là một cô gái thuần khiết trong sáng, nếu như có thể, anh muốn tự mình chăm sóc cô suốt cả cuộc đời này. Chỉ tiếc cô lại là con gái của Hoàng Sĩ Nghiêm - kẻ thù mà cuộc đời anh không bao giờ bỏ qua được.

Kiều Chinh ngủ một giấc tới sáng. Sau cơn mộng mị, cô thức dậy sáng khoái vô cùng, một môi hôm qua gần như tan biến. Rồi như giật mình nhớ ra, mặt cô đỏ bừng tự hỏi: “Liệu đêm qua có xảy ra chuyện gì không nhỉ?”.

Cô run run lật tấm chăn đang phủ trên người mình, sau đó thở phào nhẹ nhõm. Dường như mọi thứ vẫn nguyên vẹn, ngay cả tấm đệm giường cũng vẫn là một màu xám cô liêu không một nếp nhăn.

Kiều Chinh vội vàng đi tìm Cảnh Phong.

Cô vừa bước xuống lầu thì đã thấy Cẩm Tú và Cảnh Phong đang ngồi trên sofa nói chuyện, nét mặt hai người đều rất căng thẳng khó coi. Họ thấy cô đi xuống liền im bặt.

- Cẩm Tú, bạn đến rồi à? - Kiều Chinh thấy Cẩm Tú thì vui mừng.

Có chút cảm giác không quen thuộc với cái nhìn của Cẩm Tú, cô chợt nhớ ra mình đang mặc áo sơ mi của Cảnh Phong. Cô ngại ngùng kéo vạt áo, bước từng bước xuống lầu khăn giọng hỏi Cẩm Tú:

- Bạn có đem giúp mình quần áo không?

- Có, ở đằng kia kia - Cẩm Tú lạnh giọng đáp.

Kiều Chinh lấy vội cái túi giấy rồi chạy thẳng lên lầu mà không để ý nét mặt càng lúc càng khó đoán của Cẩm Tú.

Kiều Chinh không biết được, về mặt lúc bối rối kéo vạt áo xuống của cô thật quyến rũ. Cẩm Tú lặng lẽ nhìn Cảnh Phong, anh đang hướng ánh mắt theo bóng dáng nhỏ bé của Kiều Chinh như lưu luyến lắm, lòng Cẩm Tú bỗng như có ai đánh mạnh vào, cô cắn nhẹ môi, tay siết chặt.

Kiều Chinh thay đồ xong thì đi xuống thấy Cẩm Tú đã làm đồ ăn sáng xong.

- Ngồi xuống ăn sáng đi - Cẩm Tú hững hờ nói.

Kiều Chinh vốn quen với việc được người ta phục vụ bữa sáng, cô tự nhiên ngồi xuống ăn, một môi đêm qua khiến bụng cô đói meo, cô ra sức ăn như chưa bao giờ được ăn. Nhìn cách cô ăn rất tự nhiên, ăn nhiệt tình nhưng phong thái lại yêu kiều nhẹ nhàng, Cảnh Phong mỉm cười. Biểu hiện của anh không hề lọt khỏi ánh mắt của Cẩm Tú.

Khi cả hai cùng rời khỏi nhà Cảnh Phong, Kiều Chinh ôm chầm lấy Cẩm Tú từ phía sau khi Cẩm Tú chạy xe chở cô:

- Mình yêu bạn quá đi mất. Nếu không có bạn, mình cũng không biết phải làm sao nữa.

Cầm Tú im lặng không trả lời. Thay vì chờ Kiều Chinh lên trường, Cầm Tú lại chờ Kiều Chinh về nhà.

- Sao lại về nhà? - Kiều Chinh ngạc nhiên hỏi.

- Mình sợ bạn vẫn còn mệt nên sáng sớm đã nhờ người viết đơn xin cho chúng ta nghỉ học hôm nay rồi.

Kiều Chinh gật đầu, mỉm cười với Cầm Tú thay lời cảm ơn vì đã lo nghĩ cho cô rất nhiều. Nhưng khi Kiều Chinh trở về phòng, Cầm Tú cũng đi theo, cô nhìn Kiều Chinh bằng ánh mắt lạnh lùng nói:

- Kiều Chinh, cuộc sống này có nhiều điều mà bạn không thể biết được. Cảnh Phong càng là người mà bạn không bao giờ có thể hiểu được. Mình ở bên anh ấy bao lâu nay vẫn không thể hiểu được suy nghĩ của anh ấy là như thế nào... Hơn nữa cuộc sống của anh ấy hoàn toàn khác với bạn.

Kiều Chinh im lặng nhìn Cầm Tú, Cầm Tú thấy vậy hỏi lại:

- Bạn có hiểu những lời mình vừa nói không?

- Mình hiểu bạn lo lắng ỉn, sợ mình sẽ không hợp với cuộc sống giang hồ của Cảnh Phong. Nhưng mà mình yêu anh ấy, yêu chỉ là yêu, không thể nào tính được thiệt hơn, nếu không sẽ không còn là yêu nữa rồi. Mình yêu Cảnh Phong thì có liên quan gì đến thân phận của anh ấy cơ chứ. Cuộc sống của anh ấy là của anh ấy, cuộc sống của mình là của mình, mình có thể học cách chấp nhận hoàn cảnh sống của anh ấy. Chẳng phải người ta bảo, khi yêu ai thì phải yêu cả đường đi lối về của người đó hay sao?

- Kiều Chinh, bạn đừng ngây thơ như thế. Đã mấy lần bạn gặp nguy hiểm khi ở bên anh ấy rồi mà vẫn không hiểu ra cuộc sống khác biệt của hai người hay sao? Nếu còn ở bên cạnh anh ấy, bạn vẫn sẽ còn gặp nguy hiểm, bạn biết không? - Cầm Tú bực tức gắt lên.

- Mình biết, những lời bạn nói mình đều hiểu. Nhưng mình tin Cảnh Phong nhất định sẽ bảo vệ mình - Kiều Chinh nghiêm túc nhìn Cầm Tú nói.

- Kiều Chinh... - Cầm Tú bắt lực kêu lên.

- Cầm Tú, xin bạn hãy ủng hộ mình - Kiều Chinh nhìn Cầm Tú bằng ánh mắt tha thiết.

- Không được - Cầm Tú dứt khoát đáp - Cảnh Phong đã nhờ mình nói với bạn là từ nay về sau, bạn đừng đến làm phiền anh ấy nữa. Anh ấy chán ghét mỗi khi thấy bạn.

- Mình không tin - Kiều Chinh kêu lên.

- Mình không lừa bạn đâu. Là chính miệng Cảnh Phong đã bảo mình như vậy. Nếu không tin bạn có thể gọi điện cho anh ấy. Còn nữa, mình sẽ dọn ra khỏi nhà bạn ngay hôm nay - Cầm Tú khề khàng bảo.

- Tại sao chứ? - Kiều Chinh kinh ngạc nhìn Cầm Tú.

- Mình làm phiền bạn quá nhiều rồi, giờ mình cũng đã xin được công việc, mình nên rời đi thì hơn. Cũng vì mình bạn mới quen với Cảnh Phong, anh ấy cũng vì việc mình ở nhà bạn mà đối xử tốt với bạn khiến bạn hiểu lầm và ngộ nhận, cho nên mình thấy có lỗi với bạn rất nhiều. Mình không muốn tiếp tục đẩy bạn xuống vực sâu không lối thoát nữa.

Cầm Tú đã nói như thế, Kiều Chinh cũng không biết phải nói gì, thái độ của Cầm Tú rõ ràng là bất mãn với việc của cô và Cảnh Phong. Cô không muốn xa Cầm Tú nhưng không biết phải nói thế nào để giữ chân Cầm Tú.

Thái độ này giống như là nếu một ngày Kiều Chinh vẫn yêu Cảnh Phong, ngày đó họ sẽ không còn là bạn. Kiều Chinh đứng trước cửa nhà thần thờ nhìn Cầm Tú xách hành lý ra đi trong ánh nắng chiều vàng vọt.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Nếu Như Yêu - Chương 12

Tác giả: Born

Theo đuổi tình yêu

Kiều Chinh chưa trấn tĩnh được vì sự ra đi của Cẩm Tú thì nhận được một cuộc điện thoại. Là một số lạ.

- Là anh, Long Sơn - Người bên kia khẽ đáp.

- Long Sơn, anh sao rồi? - Kiêu Chinh reo lên.

- Anh không sao, chỉ là bây giờ không thể đi lại được - Long Sơn đáp với giọng hiền từ.

- Anh đang ở đâu? Mau nói em biết để em đến thăm anh.

Khi Kiêu Chinh đến bệnh viện, Long Sơn đang tựa người vào thành giường đọc sách, toàn thân anh đều quấn băng trắng xóa. Kiêu Chinh đau lòng khi nghĩ cũng vì bảo vệ cô mà anh ra nông nổi này. Cô nhìn Long Sơn cười:

- Nhìn anh thật giống một xác ướp.

Long Sơn cũng cười, anh gấp quyển sách lại. Thăm hỏi một hồi, anh nghiêm túc nhìn cô:

- Em và anh chàng đó có quan hệ gì với nhau vậy?

- Anh ấy là anh trai của bạn thân em... và cũng là người em thích - Kiêu Chinh ngập ngừng.

Long Sơn cảm thấy trong lòng hụt hẫng. Một nỗi buồn xâm chiếm lấy anh.

- Kiêu Chinh, em có biết gì về con người của anh ta không?

Kiều Chinh gật đầu nhưng sau đó lại lắc lắc đầu. Cảnh Phong vẫn luôn khó hiểu, anh rõ ràng là một người trong giang hồ, nhưng lại không có vẻ nham hiểm, tàn độc mà cô thường nghe nói đến. Thậm chí có thể nói, Cảnh Phong là một người rất dịu dàng. Nghĩ đến anh, Kiêu Chinh cảm thấy thật ngọt ngào, hai má cô bắt gặp lại ửng đỏ. Tâm trạng của người đang yêu trong Kiêu Chinh, đương nhiên là Long Sơn nhận thấy.

- Vậy mà em vẫn thích anh ta sao?

- Câu hỏi này em cũng tự hỏi bản thân mình nhiều lần, nhưng yêu là một liều thuốc độc ngọt ngào. Mặc dù biết là nó có độc, nhưng vẫn thích hương vị ngọt ngào của nó. Cam tâm tình nguyện uống nó.

Long Sơn nghe Kiêu Chinh nói, anh nén tiếng thở dài... Là anh biết cô quá muộn.

Cẩm Tú thật sự muốn lánh tránh Kiêu Chinh, ở trường, cô cố ý ngồi thật xa Kiêu Chinh, cũng không còn giữ chỗ cho Kiêu Chinh như trước nữa. Hôm nay Kiêu Chinh đành phải ngồi xuống góc dưới cùng trong hội trường.

Cô ngồi học mà cứ hướng ánh nhìn về phía Cẩm Tú, buồn bã vô cùng. Kiêu Chinh không nghĩ là Cẩm Tú lại cư xử như thế với mình. Cô thật không biết, chuyện cô thích Cảnh Phong có liên quan gì đến Cẩm Tú, vì sao Cẩm Tú lại phản ứng gay gắt đến thế. Dù Cẩm Tú có lo lắng cho cô thế nào đi chăng nữa cũng không thể giận dữ đến vậy.

Chẳng lẽ cô thích Cảnh Phong là sai?!

- Hù! - Giọng Võ Thanh gọi phía sau khiến Kiêu Chinh giật mình.

Kiều Chinh bất giác quay đầu sang bên cạnh, đáng tiếc bây giờ không còn Cẩm Tú ở bên thay cô bằng Võ Thanh. Võ Thanh có chút ngạc nhiên, nếu là bình thường thì Cẩm Tú sẽ quát anh: "Muốn chết à?", rồi sau đó Kiêu Chinh cũng phụ họa theo, nhưng hôm nay Kiêu Chinh lại đi một mình.

- Sao vậy, hai đứa giận nhau à?

- Chắc là vậy - Kiêu Chinh gật đầu buồn bã.

- Đừng lo, con bé Cẩm Tú tính tình giống như con nít ấy. Chỉ cần em dụ đi ăn, anh bảo đảm lát sau Cẩm Tú sẽ hết giận em à xem - Võ Thanh nói với vẻ đắc ý vô cùng, giống như hoàn toàn nắm rõ tất cả tính tình của Cẩm Tú khiến Kiêu Chinh cũng phải bật cười.

- Anh thích Cẩm Tú hả? - Kiêu Chinh nhìn Võ Thanh thật lâu rồi lên tiếng hỏi.

Võ Thanh bị cô hỏi thẳng như thế thì đỏ mặt bối rối, lát sau đành mặt báo:

- Em nghĩ đi đâu vậy hả? Ai mà thèm thích con bé lóc chóc như thế chứ.

- Thật không? Vậy để em đi nói thẳng với cô ấy là anh không thích cô ấy nhé - Kiêu Chinh nheo mắt cười thâm, rồi giả vờ quay lưng đi.

- Này... - Võ Thanh vội vàng gọi cô lại, ngượng ngùng nói - Ừ thì Cẩm Tú cũng có một chút đáng yêu cho nên... cho nên...

Kiều Chinh bật cười lớn khiến Võ Thanh há hốc miệng kêu lên:

- Em dám trêu anh.

Nói xong, vẻ mặt có chút tức giận, anh trừng mắt nhìn cô, Kiều Chinh bèn vỗ vai Võ Thanh nói:

- Vậy sao anh không mau bày tỏ với cô ấy đi.

- Anh cũng muốn, nhưng.. Cẩm Tú nhìn bề ngoài dễ gần như vậy thôi, thật ra cô ấy không dễ gần đâu. Đôi lúc anh cảm thấy Cẩm Tú có quá nhiều bí mật riêng không muốn cho ai biết - Võ Thanh lắc đầu.

Nghe Võ Thanh nói thế, cô bỗng mông lung nghĩ về những gì đã xảy ra giữa cô với Cẩm Tú. Có lẽ nào...

- Nhưng anh sẽ không bỏ cuộc - Võ Thanh hít một hơi thật sâu, ánh mắt cương nghị nhìn về phía trước khẳng định - Trong tình yêu, đôi lúc cần nhẫn nại chờ đợi. Anh tin chỉ cần anh chân thành thì có lúc trong trái tim Cẩm Tú cũng sẽ có anh.

Kiều Chinh nhìn Võ Thanh sững sờ, những lời anh nói là những lời cô đang muốn biết. Đúng vậy, bây giờ cô và Cảnh Phong là hai khoảng trời cách biệt, nhưng chỉ cần cô hiểu rõ thêm về anh, cô tin sẽ có một con đường được tạo ra nối hai người lại với nhau.

- Võ Thanh! Cảm ơn anh - Cô khẽ nói rồi mỉm cười từ biệt.

Kiều Chinh quyết định đi tìm Cảnh Phong lần nữa. Khi cô vừa đến, cũng là lúc Cảnh Phong đang định ra ngoài, vừa thấy cô, anh cau mày có chút khó chịu, giọng lạnh lùng hỏi:

- Sao em lại đến đây? Chẳng phải anh đã bảo với Cẩm Tú nói với em là đừng đến tìm anh mà, Cẩm Tú không nói sao?

- Có nói với em. Nhưng mà...

Kiều Chinh còn chưa kịp nói tiếp thì điện thoại của Cảnh Phong đột nhiên reo lên. Nhận được điện thoại, gương mặt Cảnh Phong tái xanh buông ra hai chữ bệnh viện rồi vội vàng chạy đi khiến Kiều Chinh ngỡ ngàng, cô cũng vội vàng đuổi theo sau anh. Cảnh Phong đến bệnh viện rồi nhanh chóng biến mất. Cô phải mất một lúc lâu mới tìm được anh.

Đó là một căn phòng lộn xộn, đồ đạc văng tung tóe, bác sĩ và y tá đứng đầy trong phòng. Tiếng la hét của một phụ nữ vang lên, không ai dám lại gần bà.

- Các người đi hết cho tôi, trả lại con gái cho tôi. Mau trả Như Ngọc cho tôi, trả lại đây... - Bà gào lên, trên tay là một cây kéo.

- Xin lỗi cậu, chúng tôi chỉ đang thử lấy đi con gấu bông của bà ấy để giúp bà ấy khôi phục từ trí trí thôi. Chúng tôi không biết bà ấy giấu cây kéo từ bao giờ... - Vị bác sĩ vội vàng giải thích.

- Mẹ... mẹ bình tĩnh lại đi - Giọng Cảnh Phong dịu dàng vô cùng, anh đứng trước mặt người phụ nữ, chìa một tay về phía bà ta - Đưa cây kéo cho con.

- Không... mẹ không tin con. Cô ta đã làm em gái con bị thương - Bà Vân Trang chỉ tay về cô y tá, mặt cô ta tái mét - Tại sao con lại để cho họ bắt em gái con đi? - Bà Vân Trang nhìn con trai oán trách.

- Mẹ, đó không phải là em gái con, đó là con gấu bông, em gái con vừa đi ra ngoài mua chút đồ rồi. lát nữa sẽ vào. Bây giờ mẹ mau đưa kéo cho con, kéo lát nữa mẹ sẽ làm đau em ấy thật.

- Con gạt mẹ... mẹ muốn nhìn thấy em con. Con mau tìm em con về đây ẹ - Bà Vân Trang kích động nói.

- Mẹ! - Kiều Chinh lớn tiếng gọi giữa phòng bệnh, giọng cô mềm mại ngọt ngào, nhẹ nhàng pha chút nhõng nhẽo của trẻ con.

Cả phòng bệnh từ bác sĩ đến y tá cùng hộ lý, cả bà Vân Trang đều quay mặt lại nhìn cô. Cảnh Phong cũng chau mày, không biết cô đang định giở trò gì.

- Mẹ - Cô bước về phía bà Vân Trang bình thản gọi thêm lần nữa.

Bà Vân Trang nhìn cô đăm đăm, sau vài phút ngỡ ngàng mới lên tiếng hỏi:

- Cô là ai? Vì sao gọi tôi là mẹ?

- Mẹ nói gì thế? Con là Như Ngọc, con gái của mẹ đây mà - Cô giả vờ dùng giọng nhõng nhẽo hờn trách. Đôi mắt tròn khề chớp như sắp sửa chảy ra hai hàng nước mắt giận dữ.

Bà Vân Trang có chút chần chừ nhìn cô, sau đó hét lên:

- Cô nói bậy. Cô không phải con gái của tôi. Con gái tôi kia kìa - Bà run rẩy chỉ tay vào con gấu bông đang nằm tro tro nơi góc tường - Con gái tôi còn rất nhỏ.

Tất cả mọi người đều hoảng hốt.

- Sao mẹ lại có thể nói vậy? Sao mẹ lại bảo con không phải là con của mẹ?! - Cô giậm chân nhìn bà Vân Trang hờn trách - Mẹ nói xem, con kém anh Cảnh Phong bao nhiêu tuổi nào. Anh Cảnh Phong bây giờ đã là người đàn ông to lớn thế này, làm sao con cứ mãi là một cô bé được cơ chứ?! - Cô chỉ tay vào Cảnh Phong đang sừng sững cạnh đó nói - Có phải vì mẹ không thương con nên mới không chịu nhận con là con của mẹ hay không? - Cô giả vờ đưa tay dụi mắt ầm ức khóc.

Bà Vân Trang nhìn sang Cảnh Phong, anh đứng sát bên bà cùng vị bác sĩ, nhưng anh lại cao hơn vị bác sĩ đó một cái đầu. Rồi quay sang nhìn kĩ Kiều Chinh so sánh, đôi mắt bà hoang mang cực độ và dường như dần dần đã cho rằng, lời cô vừa nói là hoàn toàn đúng. Cảnh Phong định đến ngăn cản Kiều Chinh làm loạn nhưng anh đã bị bác sĩ nhanh tay giữ lại, ông đưa tay lên miệng làm dấu im lặng.

Kiều Chinh rầm rút khóc, tỏ vẻ tủi thân:

- Hóa ra mẹ không thương con.

Bà Vân Trang thấy biểu hiện của cô như thế thì hoảng hốt bước xuống giường, xem chút ngã vật dưới đất. Nhưng bà không quan tâm, vội lao đến ôm lấy Kiều Chinh thật chặt.

- Mẹ xin lỗi. Không phải mẹ ghét con đâu. Con đừng giận mẹ nhé.

- Mẹ đã bảo con không phải con gái mẹ - Kiều Chinh vẫn giả vờ hờn trách.

- Mẹ xin lỗi. Là mẹ đã sai. Là mẹ đăng trí không nhận ra con - Bà Vân Trang rồi rít nhận lỗi.

Trong tâm trí của bà vẫn luôn có cảm giác mình đã quên lãng điều gì đó, và giờ đây, bà cho rằng mình đã quên lãng hình dáng của đứa con gái yêu. Cô gái lớn đáng yêu trước mặt bà đây chính là con gái bà rồi, bà khẳng định là như vậy.

- Mẹ hãy nghe lời bác sĩ, uống thuốc tỉnh dưỡng, nghỉ ngơi cho tốt còn về nhà với con và anh Cảnh Phong nha mẹ - Cô nhanh chóng nói - Không có mẹ bên cạnh, con buồn lắm.

- Mẹ nghe lời con - Bà Vân Trang gật đầu.

Bác sĩ, y tá thấy vậy lập tức tiến tới gần bà, dìu bà nằm xuống giường, nhưng bà Vân Trang vẫn níu chặt cánh tay Kiều Chinh, kéo cô ngồi xuống bên cạnh, lúc đó bà mới an tâm để các bác sĩ tiêm thuốc ỉn. Móng tay bà bám vào tay cô để lại những vết hằn sâu chảy máu. Kiều Chinh vẫn cố gắng nhịn đau chờ cho đến khi bà ngủ.

Cảnh Phong thấy mẹ đã thôi kích động, thở phào nhẹ nhõm. Cánh tay trắng mịn màng của Kiều Chinh bị bà Vân Trang làm chảy máu nhưng cô vẫn tươi cười nhìn bà bằng ánh mắt ảm áp, trong lòng anh bỗng dao động.

Ra khỏi phòng bệnh, họ im lặng sánh bước bên nhau. Cảnh Phong bắt ngờ nắm chặt bàn tay Kiều Chinh. Cô bàng hoàng vì cử chỉ dịu dàng của anh, trái tim cô đập rộn ràng. Cô khẽ cười hạnh phúc.

Ngoài phố bắt đầu thưa dần những chuyến xe qua lại, thành phố chìm vào không gian vắng lặng. Đó cũng là lúc những quán bar ồn ào nhộn nhịp nhất. Tuy vậy, tầng trên của quán bar lại không quá ồn ào. Đứng ở đây có thể nhìn thấy rõ mọi hoạt động bên dưới.

Cảnh Phong ngồi uống bia ở một dãy ghế, anh nhớ đến chuyện ngày hôm nay, vẻ mặt trầm ngâm suy tư, đáy mắt vừa sâu vừa đầy cân nhắc. Cuối cùng anh khẽ ngửa đầu vào thành ghế một thờ một hơi dài.

- Cảnh Phong! Không ngờ gặp lại con ở đây - Một giọng nói mang đầy ý tứ tưởng như vui vẻ nhưng thực ra rất lạnh lẽo vang lên.

Cảnh Phong khẽ cười nhạt đứng dậy nhìn người đó đáp:

- Ông chủ! Lâu quá không gặp, ông vẫn khỏe chứ?

- Sao lại gọi là ông chủ xa lạ đến như thế chứ, cứ gọi chú Thạch như trước đây là được - Người đàn ông vừa đến mặc một chiếc áo màu xám, vóc người hơi mập mạp. Ông ta tự nhiên ngồi xuống ghế, trên tay vẫn vờ một điếu xì gà Cuba.

Cảnh Phong khẽ đưa mắt nhìn Thái và Hải đang đi theo sau ông ta cùng với mấy tên đàn em mặt mày bặm trợn, đứa nào đứa nấy đều xăm đầy rỗng phượng tỏ vẻ mình là giang hồ thứ thiệt. Cảnh Phong khẽ cười nhạt, bọn chúng quả đúng là thứ dữ. Bọn này là bọn anh chẳng hề quen biết, xem ra ông chủ đã tuyển sau khi anh rời đi.

- Được, vậy thì chú Thạch - Cảnh Phong chậm rãi ngồi xuống ghế đối diện, khoe môi nhếch lên, tay với chai rượu trên bàn rót vào li rồi đẩy về phía ông chủ Thạch - Mời chú.

Đáy mắt của ông chủ Thạch tối sầm lại nhưng nhanh chóng sáng rực như thể chẳng có gì xảy ra. Ông ta nở một nụ cười giả tạo nói:

- Được.

Uống cạn li rượu, ánh mắt ông ta gian xảo nhìn Cảnh Phong hỏi:

- Nghe nói dạo trước con bị người ta đánh trọng thương, giờ thì sao rồi?

- Chỉ là một vết thương còn con mà thôi, không đáng lo ngại. Bọn đó toàn là một lũ ăn hại, đánh đấm thật sự cũng chẳng ra gì, thật tiếc cho kẻ đã bỏ tiền ra nuôi chúng - Cảnh Phong hững hờ đáp, giọng đầy châm biếm.

Mấy tên to con đang đứng khoanh tay phía sau đường như có chút tức giận, một tên trong bọn chúng định bước lên phía trước, nhưng bị Hải ngăn lại. Cảnh Phong lại cười nhạt, ném về phía tên đó một ánh mắt khiêu khích.

- Con biết là do ai làm hay không? Chú sẽ giúp con cho chúng một bài học.

- Không cần đâu chú, chuyện của con, con có thể tự giải quyết được. Chỉ có điều, ai nợ con một, con sẽ trả lại gấp đôi - Anh nghiêng răng nhả từng từ.

Ông chủ Thạch dường như rất tức giận nhưng ông ta rất giỏi kiềm chế. Đưa thuốc lên miệng rít một hơi mạnh, sau đó nhả từng đợt từng đợt khói, ông nheo mắt nhìn Cảnh Phong qua làn khói mỏng manh nhưng Cảnh Phong chẳng hề tỏ vẻ khiếp sợ chút nào, anh nhìn thẳng vào ông như đáp lại cái nhìn kia.

- Được thôi - Ông ta bỗng lóe lên ánh mắt hung dữ đáng sợ nhưng khóe môi vẫn cười nói với Cảnh Phong.

- Có câu nói quân tử trả thù mười năm chưa muộn, chú từng nghe qua chưa? - Cảnh Phong cười gằn.

Ông chủ Thạch thấy câu nói không chút kiêng dè gì của Cảnh Phong thì cười lớn:

- Đáng tiếc, không phải ai trên đời cũng ngu ngốc đến mức để cho kẻ thù của mình yên ổn để rồi quay lại trả thù mình.

- Cái đó còn phải tùy thuộc vào bản lĩnh - Cảnh Phong vẫn cười nhạt.

Ông chủ Thạch giận đến đỏ cả mặt nhìn Cảnh Phong như muốn ăn tươi nuốt sống, vẻ giả mạo ân cần nhanh chóng bay biến để lại gương mặt méo xệch.

- Nếu không còn chuyện gì nữa, con xin phép chú nhé - Cảnh Phong nói xong đứng dậy đi rồi đi.

Thấy Cảnh Phong rời đi, ông ta gằn giọng nói với bọn đàn em:

- Tụi bây, dạy cho nó một bài học cho tao.

Cuộc đánh đấm không cân sức diễn ra dữ dội. Ở một góc xa xa, một chiếc xe hơi màu xám sang trọng im lìm thưởng thức cuộc chiến như thưởng thức một trò chơi. Nụ cười khó hiểu của người đàn ông trong xe càng khiến chiếc xe trở nên mờ ảo.

- Ông chủ!

Tiếng gọi của một gã to con phốp pháp vang lên khe khẽ nhưng vẫn không giấu được sự tôn kính. Gã trực đầu, bụng phê, trên tay xăm hình một con rắn, chiếc áo rực rỡ màu sắc như một con tắc kè hoa càng khiến cảm giác về “ông chủ” của gã có chút bí hiểm. Tay gã cẩn thận bật lửa châm thuốc cho người đàn ông mặc một bộ vest trắng kia, ánh mắt người đó vẫn dõi theo từng hành động của Cảnh Phong đang lần lượt hạ gục mấy tên đàn em của ông chủ Thạch. Những cú trúng đòn và phản đòn liên tiếp xảy ra, một trận đấu đáng đồng tiền. Khóe môi người đàn ông mặc áo vest trắng nhếch lên thành một nụ cười thích thú. Ông ta rít điếu thuốc một hơi thật sâu, sau đó nhả ra một làn khói dày đặc, ngón tay thuần phục búng điếu thuốc trên tay ra xa, quay đầu vào trong xe gục:

- Đi.

Chiếc xe lập tức lẩn bánh nhưng thay vì rời đi, chiếc xe lại đậu ngay nơi “chiến trường”.

- Cảnh Phong! Mày khá lắm. Chỉ đáng tiếc... hừ... chỉ vì một con đàn bà mà mày dám phản bội tao. Thật đáng tiếc - Ông chủ Thạch nghiêng răng gằn từng chữ một.

Cảnh Phong cười nhạt:

- Ông thừa hiểu tôi sẽ không vì một người đàn bà mà làm điều đó. Chẳng qua ông đang lo sợ tôi sẽ giành được vị trí hiện tại của ông mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Tác giả: Born

Ông chủ Thạch hơi tái mặt nhưng nhanh chóng lấy lại sắc mặt rồi khẽ cười:

- Tốt tốt, xem ra mày thật sự có ý định phản tao.
- Lúc trước thì không. Nhưng bây giờ thì có - Cảnh Phong buông ra một lời đe dọa.

Mặt ông chủ Thạch đen kịt lại, lão quẳng điều thuốc xuống dưới chân mình sau đó dùng gót giày giẫm nát, giọng lạnh lùng:

- Tao không muốn nhìn thấy nó vào sáng ngày mai.

Hải và Thái đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều im lặng.

- Sao hả? Hai đứa bây không nghe tao nói gì à? - Ông chủ Thạch quắc mắt nhìn Hải và Thái.

Thái còn đang lưỡng lự thì Hải đã lao đến bên Cảnh Phong tung ra một cú đấm, quá bất ngờ, Cảnh Phong ngã nhào xuống đất. Ngay khi Hải giơ chân định đá Cảnh Phong cú chót thì một ánh đèn lóe lên. Ánh đèn như ánh sáng sân khấu khi kết thúc một màn gay cấn. Tất cả đều giơ tay che mắt, hướng về phía chiếc xe lạ. Ở bên này, ông chủ Thạch khẽ cau mày.

- Ô, anh Thạch, lâu quá không gặp, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Nhìn người đàn ông bước xuống xe, ông chủ Thạch lấy lại vẻ mặt hờ hững giả tạo của mình:

- Anh Nghiêm, lâu quá không gặp, dạo này anh vẫn khỏe chứ?
- Tất nhiên. Còn anh, dạo này nghe nói công việc làm ăn bên anh rất khá - Ông Nghiêm cũng nhiệt tình bắt tay ông chủ Thạch, hai cánh tay vừa chạm nhau liền siết chặt như thể kẻ nào rút tay trước thì thua cuộc.
- Cũng nhờ anh Nghiêm nhường à thôi - Ông chủ Thạch cười đáp.

Ánh mắt cả hai giao nhau sắc lẹm.

Cảnh Phong lúc này đã lao đảo đứng dậy. Ông Nghiêm hất đầu về phía Cảnh Phong hỏi ông chủ Thạch:

- Chàng trai trẻ kia là ai? Cậu ta đắc tội gì với anh à? Sao lại cho người ra tay nặng như thế?
- Chỉ là một thằng nhóc ngỗ nghịch cần được dạy dỗ một chút thôi - Ông chủ Thạch nhìn Cảnh Phong, ánh mắt cũng khẽ quan sát xem ông Nghiêm và Cảnh Phong có quan hệ gì không?
- Đúng là lớp trẻ bây giờ không biết trên dưới gì hết, thật là ngạo mạn, coi trời bằng vung, tụi nó đâu biết, chúng ta ăn muối còn nhiều hơn chúng ăn cơm - Ông Nghiêm buông một câu tỏ ý đồng tình.
- Hừ... - Cảnh Phong nghe ông Nghiêm nói, khẽ hừ khinh miệt.

Ông Nghiêm cau mày, gã đầu trọc hùng hổ bước đến định trừng trị thái độ vô lễ với ông chủ mình của Cảnh Phong, nhưng ông Nghiêm đã giơ tay ngăn lại:

- Bỏ đi, dù sao cũng là người lớn, không cần phải chấp nhứt với một thằng nhóc miệng còn hôi sữa làm gì. Nhìn nó bị ông chủ Thạch trừng trị như thế cũng như giúp chúng ta dạy dỗ nó rồi.

Ông chủ Thạch nghe vậy, liếc mắt nhìn Cảnh Phong và ông Nghiêm, trong lòng có chút nhẹ nhõm. Giờ thì ông có thể tạm thời tin Cảnh Phong và ông Nghiêm không hề có liên hệ gì với nhau. Ông hất đầu:

- Hải, đưa mấy anh em đi điều trị. Từ nay chúng ta xem như không biết nó.

Thái nghe vậy, vội vàng chạy đến đỡ Cảnh Phong nhưng Hải đã hất tay Thái ra, Thái có chút bất bình với hành động của Hải từ nãy đến giờ nhưng trước mặt ông chủ, anh cố đè nén xuống. Lần này không kim được, anh trừng mắt với Hải.

Ông chủ Thạch thấy vậy thì nghiêng răng nhìn Thái nói:

- Nếu mày muốn có thể đi theo nó, tao không muốn nuôi một lũ vô ơn.
- Ông chủ, Thái chỉ niệm tình anh em bấy lâu mà thôi, dù sao cậu ấy cũng còn nhỏ chưa hiểu chuyện, ông bỏ qua cho cậu ấy lần này đi - Hải quay sang ông chủ Thạch nhẹ giọng cầu xin.

Ánh mắt ông chủ Thạch có chút hậm hực nhưng không nói gì, xem như chấp nhận lời cầu xin của Hải. Thái mím môi, tay siết chặt nhìn Cảnh Phong rồi

nhanh chóng rời đi. Cảnh Phong quệt máu ở khóe miệng, đưa tay ôm lấy vết thương rồi bước chậm rãi quay lưng ra về.

- Đưa nó đi bằng bó vết thương đi - Ông Nghiêm hất đầu ra lệnh cho gã đầu trọc.

- Không cần - Cảnh Phong hất tay.

- Mà nên biết điều một chút đi, ông chủ tao có lòng tốt mà thôi - Gã đầu trọc đe dọa.

- Haiz, lòng tốt... Nói cho các người biết, lòng tốt trên đời này đều bị chó tha đi mất rồi - Cảnh Phong cười nhạt.

- Xem ra cậu mất lòng tin với con người khá nhiều nhì - Ông Nghiêm bước đến bên anh, ánh mắt thâm trầm nói - Tin ta đi, con trai à, đây là lòng tốt có điều kiện đó.

Nói xong ông bước đi thật nhanh về chiếc xe của mình, gã đầu trọc ở lại, hần mót trong túi ra một tấm card nhét vào tay Cảnh Phong nói:

- Mà rất may mắn, ông chủ tao rất có hứng thú với mày. Nếu mày thích, hãy đến làm việc cho ông chủ tao, bảo đảm ông chủ sẽ không bạc đãi mày, hơn nữa... - Gã đầu trọc nói nhỏ vào tai Cảnh Phong mấy câu, sau đó cười nhạt quay đầu về xe.

Chiếc xe lại lần nữa lần bánh lao vút vào màn đêm.

Trong đêm tối, chỉ còn tiếng gió và lá cây xào xạc. Cảnh Phong siết chặt tấm card trong tay mình, ánh mắt bùng lên một ngọn lửa.

Trên sân trường, Kiều Chinh lững thững bước một mình ra căng tin, cô mua hai hộp sữa ướp lạnh và một hộp bánh sandwich kẹp thịt. Một suất ăn lớn, trước đây cô và Cẩm Tú chia nhau, giờ đây một mình cô ăn quả thật không thể hết. Kiều Chinh thờ dài. Là cô quá cố chấp khi quyết định yêu Cảnh Phong hay vì Cẩm Tú quá lo lắng khi cô ở bên Cảnh Phong?!

Đang suy nghĩ mông lung, không ngờ vừa bước đến cầu thang, cô đã gặp mặt với Cẩm Tú, trùng hợp là trên tay Cẩm Tú lại cũng cầm một suất ăn lớn giống như cô. Cả hai đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng cười.

Đột nhiên cả hai cảm thấy không thể mắt nhau.

Cuối giờ học, Cẩm Tú mời Kiều Chinh đến chỗ ở mới của mình.

Trước mặt Kiều Chinh là một căn nhà hai tầng khá đẹp nằm trong một con hẻm nhỏ sạch sẽ. Cẩm Tú hỏi:

- Thấy thế nào?

- Ừ, khá đẹp - Kiều Chinh gật đầu cười đáp.

- Ngồi đi. Mình đi lấy nước cho bạn - Cẩm Tú chỉ tay vào bộ ghế sofa màu đồng.

Kiều Chinh khẽ nhủ mày, quay đầu nhìn bóng dáng của Cẩm Tú đang đi xuống bếp. Chẳng phải nhà Cẩm Tú rất nghèo hay sao? Vì sao lại có một căn nhà thế này?

- Nghĩ gì vậy? - Cẩm Tú bước ra, trên tay cầm hai ly nước lọc mát rượi.

Kiều Chinh cười gượng lắc đầu đáp:

- Không có gì. Nhà đẹp quá!

- Ừ, mình rất thích - Cẩm Tú gật đầu, tay mân mê ly nước lọc trên tay mình, đảo mắt nhìn quanh ngôi nhà lần nữa.

- Căn nhà này... - Kiều Chinh e dè hỏi, cô cụp mắt xuống, cảm thấy dường như mình đang quá tò mò.

- Là nhà của Cảnh Phong - Cẩm Tú uống một hớp nước lọc rồi khẽ đáp - Anh ấy không muốn để mình phải sống chật vật trong nhà trọ. Dù sao anh ấy cũng bỏ trống căn nhà này lâu rồi, vì vậy mình dọn đến đây ở. Sẵn tiện giúp anh ấy chăm coi nhà cửa.

- Thì ra vậy, xem ra Cảnh Phong rất tốt với Tú - Kiều Chinh chợt hiểu ra.

Đột nhiên Cẩm Tú nhìn Kiều Chinh bằng ánh mắt chứa nhiều tâm sự. Kiều Chinh cũng hiểu, cô im lặng một lúc rồi mới lên tiếng:

- Vẫn còn giận mình vì việc đó sao?

Cẩm Tú ngẩng mặt lên trần nhà, thở ra một hơi dài.

- Vì sao lại yêu Cảnh Phong? Người như anh ấy không thích hợp với Chinh đâu.

Cô biết chứ, không cần Cẩm Tú nhắc đi nhắc lại hàng ngàn lần, cô cũng hiểu rõ điều đó. Cô biết anh và cô là hai thế giới khác nhau, nhưng chính sự

khác biệt đó lại khiến cô tò mò, muốn tìm hiểu thế giới của anh. Kiều Chinh nghĩ đến đôi mắt của Cảnh Phong, nó giống như một đáy vực thăm sâu hun hút, một đôi mắt lạnh lùng nhiều cô đơn nhưng cũng chính đôi mắt ấy lại luôn khiến cô cảm nhận được sự dịu dàng như nước len lõi từng chút một vào trái tim cô.

- Mình biết. Nhưng mình đã yêu anh ấy mất rồi, Tú bảo mình phải làm sao đây?!

- Tốt hơn hết, bạn hãy quên anh ấy đi - Cẩm Tú đột nhiên trở nên gắt gỏng đứng bật dậy lớn tiếng nói - Mình nói cho Chinh biết, mặc kệ Chinh yêu anh ấy hay không? Mình không muốn thấy Chinh cứ lảng vảng bên cạnh anh ấy.

- Vì sao? Vì sao cứ luôn miệng bảo mình rời xa anh ấy? Cho dù Tú có là em gái anh ấy đi chăng nữa thì cũng đâu có quyền ngăn cản mình không được ở bên cạnh anh ấy.

Kiều Chinh không ngờ Cẩm Tú lần nữa phản ứng mạnh đến thế, thái độ gay gắt của Cẩm Tú giống như một người đang ghen.

- Thật sự, Cảnh Phong không hề thích mình. Chỉ là mình yêu đơn phương mà thôi - Cô cười nhạt nhẽo.

Ánh mắt Cẩm Tú nhìn Kiều Chinh có phần dịu lại nhưng giọng vẫn một mực ép buộc:

- Vậy càng tốt để Chinh rời xa anh ấy.

- Mình nghĩ mình không từ bỏ dễ dàng thế đâu.

Cẩm Tú bất ngờ sau câu nói tưởng như dừng đọng của Kiều Chinh. Cô nhất thời câm lặng, không biết nói gì. Ngay sau đó, Kiều Chinh dường như quên mất sự kiêu hãnh khi nãy của mình, nắm lấy tay Cẩm Tú cầu xin:

- Cẩm Tú, xin bạn hãy ủng hộ mình có được không?

Cẩm Tú lặng lẽ giật tay ra khỏi tay Kiều Chinh, cô quay lưng khề nói:

- Xin lỗi, mình nghĩ nếu Chinh quyết định như vậy, chúng ta sẽ không còn là bạn.

Sự lạnh lùng trong lời nói và cái quay lưng của Cẩm Tú khiến hồn cô chết lặng. Đúng lúc ấy điện thoại reo lên. Là Cảnh Phong. Cô vội vàng nghe máy, miệng khề gọi:

- Cảnh Phong

Kiều Chinh còn chưa kịp hỏi, Cảnh Phong đã vội nói:

- Đến nhà anh đi - Giọng Cảnh Phong đầy mệt mỏi.

- A lô... Cảnh Phong..

Cô vội vàng tắt điện thoại lao đi nhưng bị Cẩm Tú giữ tay lại:

- Anh ấy làm sao thế?

- Mình không biết - Kiều Chinh lắc đầu đáp.

- Mau nói ỉnh biết - Cẩm Tú quát mắt nạt lớn, tay siết chặt tay cô.

- Anh ấy chỉ bảo mình đến nhà anh ấy thôi - Cô nhìn Cẩm Tú đáp.

- Đến nhà anh ấy?! - Cẩm Tú choáng váng lùi lại vài bước. Cô không ngờ Cảnh Phong lại gọi cho Kiều Chinh, chẳng lẽ anh thật sự yêu Kiều Chinh hay sao?

- Hình như anh ấy không được khỏe, mình phải đến xem anh ấy thế nào - Kiều Chinh quyết định như không chờ đợi thêm câu nói nào của Cẩm Tú.

- Mình đi cùng Chinh - Cẩm Tú hít một hơi thật sâu rồi nói như thờ hất ra.

Khi cả hai đến, cửa vừa mở Cảnh Phong đã ngã lên người Kiều Chinh, thân nhiệt anh nóng hơn lửa. Cô vội lay anh nhưng Cảnh Phong đã bất tỉnh rồi. Kiều Chinh vội vàng cùng Cẩm Tú đưa Cảnh Phong về phòng, đặt anh lên giường rồi giúp anh tháo giày ra. Cẩm Tú đưa tay sờ trán Cảnh Phong, cô khề kêu lên:

- Anh ấy sốt cao quá!

- Vậy phải làm sao? - Kiều Chinh lo lắng hỏi.

- Đi lấy một thau nước ấm và một cái khăn lau mặt nhò lại đây.

Khi vừa bước trở lại phòng, cô đã nghe tiếng Cẩm Tú quát lớn:

- Tại sao ông chủ lại cho người đánh anh ấy nữa chứ? Ông ta thật quá đáng, chỉ vì mỗi một việc nhỏ đó thôi mà có thể hành động như thế sao? Anh ấy cũng là muốn cứu người thôi mà.

Cẩm Tú nói thêm vài lời nữa rồi bực tức tắt máy, sau đó quay lại nhìn cô với ánh mắt tức giận vô cùng, nói gần như thét vào mặt Kiều Chinh:

- Kiếp trước Cảnh Phong mắc nợ gì bạn hả, tại sao bạn cứ đeo bám khiến anh ấy liên tiếp gặp nạn?! Lần này là lần thứ ba rồi nên vết thương mới thành ra nghiêm trọng thế này. Chẳng may bị nhiễm trùng, cánh tay này mãi mãi sẽ không dùng được nữa.

Kiều Chinh khẽ run run, cổ họng khô khốc không thể nói thành lời. Cô không ngờ sự xuất hiện của mình trong cuộc đời anh lại mang đến cho anh nhiều rắc rối như thế.

Cẩm Tú lau người cho Cảnh Phong xong, thân nhiệt của anh cũng tạm ổn định lại, cô bèn đứng dậy đi mua thuốc. Kiều Chinh ngồi xuống bên cạnh anh, nhìn đôi mắt nhắm nghiền, gương mặt tái nhợt của anh, lòng cô nhói đau. Gương mặt anh dường như héo lại, gầy hơn trước, thân thể còn có thêm nhiều vết bầm. Thế giới của anh, cô hoàn toàn không biết, một thế giới đáng sợ với chém giết, đổ máu, thanh toán lẫn nhau. Cô yêu anh là sai sao? Muốn ở bên anh lại đem phiền phức đến cho anh sao? Vì sao? Cả cơ hội được yên lặng ở bên anh mà cô cũng không thể có được ư? Nước mắt đau xót không ngừng tuôn lũ chã trên gương mặt xinh đẹp của cô. Chừng rơi xuống thân thể nóng hổi của Cảnh Phong lại trở nên lạnh lạnh đánh thức con mê man, anh hé mắt nhìn thấy gương mặt đầy nước mắt của cô liền đưa tay chạm vào.

- Đừng khóc, đừng vì anh mà khóc.

Chưa từng có ai vì anh mà khóc. Vậy mà cô lại vì anh mà khóc, khóc đau lòng đến như thế. Tại sao người khóc vì anh lại là cô?

Kiều Chinh ngẩng người, cô khẽ run trước cái chạm nhẹ của Cảnh Phong, ngược đôi mắt đầy nước nhìn anh. Cô lặng im để trái tim mình run lên xao xuyến.

- Vì sao lại yêu anh? - Cảnh Phong thều thào hỏi - Cho anh một lí do đi.

- Nếu như tình yêu có thể lên tiếng, anh chắc sẽ biết được lí do. Còn em, em chỉ nghe theo trái tim mình mà thôi, trái tim em hiện giờ chỉ có hình bóng anh - Cô nắm lấy bàn tay Cảnh Phong đang áp vào má mình.

- Kiều Chinh, em chưa biết con người anh thế nào đã vội đặt tình yêu vào. Nếu một ngày em phát hiện anh dối lừa em, làm tổn thương em hay ở bên cạnh anh, em sẽ gặp nhiều nguy hiểm, nhiều đau khổ thì em có hối hận không?

- Anh! Em không biết tương lai sau này sẽ ra sao. Em cũng không biết anh có lừa dối em hay không? Ở bên anh em có nguy hiểm và đau khổ hay không? Nhưng em biết, em yêu anh. Trái tim con người có nhiều ngăn, ngăn rứt rứt, ngăn hèn nhát, ngăn dửng dưng, ngăn lí trí... Để yêu một ai đó, họ phải sử dụng một ngăn trong trái tim mình. Em dùng ngăn dửng dưng trong trái tim em để yêu anh, lấy hết sự dửng dưng của cả đời em để yêu anh. Cho nên, khi anh nói ra những điều này, em càng tin tưởng vào tình yêu của mình. Nếu anh lừa em, anh sẽ không lo nghĩ cho em như thế. Cho nên anh à, dù mai này ra sao, em đau khổ và gặp nguy hiểm thế nào, chỉ cần được ở bên cạnh anh, em sẽ không hối hận. Chỉ cần anh cho em cơ hội được yêu anh là đủ rồi.

Cả người Cảnh Phong run lên, anh trân trân nhìn cô. Trong khoảnh khắc, lời nói chân thành của cô như biến anh thành chàng trai trẻ đầy ước mơ về hạnh phúc và tình yêu, không phải con người đầy hèn thù và tổn thương nữa.

Kiều Chinh nhìn anh đang ngẩng người, luôn từng ngón vào tay anh, siết chặt lại, cô khẽ hỏi lần nữa:

- Có được không anh? Có thể dành cho em một vị trí trong trái tim anh không?

Cô nhìn anh chờ đợi, đôi mắt đắm lệt nồng cháy tình yêu, lí trí của anh đã bị ánh mắt ấy thiêu rụi, trái tim lại thổn thức dâng lên tình cảm bao trùm tất cả con người anh. Anh khẽ luồn tay qua eo ôm cô, cảm nhận sự ngọt ngào và cảm giác an toàn mà cô mang lại.

- Cho anh một chút thời gian được không?

- Được - Kiều Chinh khẽ gật đầu trên vai anh đáp. Đây là lời hứa hẹn ngọt ngào nhất mà cô từng biết.

“Có sống mới biết cuộc sống tươi đẹp, có yêu mới biết tình yêu mãnh liệt biết chừng nào, hãy sống vì một người và hãy yêu vì người đó chỉ có thể là anh” - Cô thích câu nói này và giờ khắc này, Kiều Chinh đã chắc chắn một điều: người cô yêu nhất, đáng để cô đánh đổi nhất là anh.

Cẩm Tú vừa đi, cô chợt nhớ ra là quên dặn Kiều Chinh vài điều khi chăm sóc người ốm nên quay lại. Nào ngờ chứng kiến một cảnh tượng mà cô không hề mong đợi. Cô lặng lẽ nép vào một góc, dựa người vào tường, ngửa mặt lên cao ngăn những giọt nước mắt đang chực trào ra:

- Cảnh Phong! Em hi vọng là anh đang đóng kịch.

Khi Kiều Chinh đã rời đi, Cảnh Phong ngả người trên giường, mở to mắt nhìn lên trần nhà. “Cảnh Phong! Kiều Chinh là con bài tốt nhất của chúng ta hiện nay. Anh đừng chần chừ nữa”, lời của Hải đêm qua không ngừng thôi thúc anh. Bàn tay Cảnh Phong siết chặt, mắt anh nhắm lại. Có những thứ một khi đã quyết định rồi thì không còn cơ hội quay đầu lại. Anh bất giác thấy đầu óc mình trống rỗng, kéo hộc bần lấy ra một khung hình. Trong khung hình là nụ cười hạnh phúc của ba mẹ và em gái anh. Nếu không phải vì bị kẻ đồ lừa, ba anh cũng không đến nỗi ngồi tù rồi phần uất mà tự vẫn, nhà cửa cũng

không bị tịch thu, em gái anh chắc chắn sẽ không chết. Mẹ anh cũng không vì thế mà phát điên, anh cũng không phải sống cuộc sống giang hồ rẻ rúng này. Món nợ này là kẻ đó nợ anh, anh nhất định phải bắt hắn trả lại gấp đôi.

Cảnh Phong nhắc điện thoại lên gọi cho Cẩm Tú, Cẩm Tú vừa nhắc máy, anh đã khàn giọng hỏi ngắn gọn:

- Em đã thấy?

- Em đã thấy anh ôm cô ấy - Cẩm Tú nghèn nghẹn giọng đáp, im lặng vài giây mới nói tiếp - Cảnh Phong, anh nói cho em biết đi, đó không phải là sự thật đúng không? Là anh đang làm theo kế hoạch của anh Hải đúng không?

Cảnh Phong im lặng, khoảnh khắc này như bóp nghẹn trái tim Cẩm Tú.

- Đúng thế - Cảnh Phong cuối cùng cũng trả lời.

Cẩm Tú thở phào nhẹ nhõm, cô vội nói:

- Cảnh Phong! Em sẽ giúp anh. Bởi vì, em yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Nếu Như Yêu - Chương 14

Tác giả: Born

Hết hăng

Trong một bãi container. Mấy chục tên đàn em đứng bao quanh thành một vòng tròn. Cảnh Phong đứng chính giữa trung tâm của vòng tròn đó, gương mặt lạnh thép lạnh lùng, ánh mắt sáng quắc, kiên định, không gợn chút sợ hãi. Ông Nghiễm ngồi trên một ghế gỗ màu đen đánh bóng sang trọng, ánh mắt âm thầm quan sát Cảnh Phong. Lát sau ông mới lên tiếng:

- Lí do gì cậu muốn đến đây?

- Là vì ông chủ Nghiễm đã có lời mời - Cảnh Phong nhẹ nhàng đáp lời.

- Chỉ đơn giản vậy sao? - Ông Nghiễm cau mày nhìn Cảnh Phong, ánh mắt ngờ vực.

- Vậy ông chủ Nghiễm cho là vì điều gì nữa? - Cảnh Phong hỏi lại, trên mặt vẫn giữ nét cười lạnh.

- Tôi nhớ là cậu đã từ chối.

- Ồ, tôi cho là người thông minh thì nên biết suy nghĩ cận kề. Tôi là người thận trọng, luôn cân nhắc kĩ lưỡng hành động của mình. Tin chắc ông chủ Nghiễm cũng không thích một đám tay chân đầu óc bả đậu làm việc ỉnh dẫu nhĩ - Cảnh Phong nhếch môi khiêu khích.

Ông Nghiễm trầm mặc một lúc rồi vỗ tay khen ngợi:

- Nói hay lắm. Cảnh Phong, lần đầu tiên gặp cậu, tôi đã thấy thích cậu rồi. Vì sao cậu lại muốn đầu quân sang bên tôi?

- Ông chủ Nghiễm, tôi đã nói rồi. Là tôi cân nhắc kĩ lưỡng chuyện ông mời tôi. Còn sự cân nhắc của tôi thế nào, chắc ông chủ Nghiễm cũng muốn biết đúng không?

Ông Nghiễm im lặng, ánh mắt không thôi dò xét.

- Ông chủ Nghiễm, để tránh tình trạng nghi kỵ như với ông chủ Thạch, tôi xin nói thẳng luôn. Tôi xưa nay không có hứng thú với việc làm ông chủ này ông chủ nọ. Ông chủ Nghiễm nói đúng, tôi có bản lĩnh tự lập ra ỉnh một địa bàn riêng rồi làm ông chủ mà không cần phải cúi đầu trước ai, có thể bây giờ địa bàn của tôi không lớn, nhưng ai biết sau này thế nào? Liệu đến khi đó ông chủ Nghiễm có được xem là đối thủ của tôi hay không thì còn phải xem xét lại - Cảnh Phong cười lớn nói - Nhưng vì sao tôi lại không làm, chỉ đơn giản là vì tôi không thích. Tiền, ai cũng muốn có, nhưng tôi lại không hứng thú với quá nhiều tiền. Hơn nữa, việc làm ông chủ thật quá vô vị, chỉ biết ngồi một chỗ sai bảo, còn tôi lại thích đi đó đi đây, phiêu lưu mạo hiểm đầy kích thích. Vậy sao lại không đầu quân ột ông chủ có thực lực và biết “trọng nhân tài”. Câu trả lời thế này, không biết đã làm hài lòng ông chủ Nghiễm chưa?

- Khá lắm - Ông Nghiễm vỗ tay tán thưởng, sau đó nheo mắt hỏi - Vết thương của cậu lành chưa?

- Sắp lành rồi - Anh tự tin đáp.

- Rất tự tin, tôi thích điều này - Ông Nghiêm cười lớn - Vậy chúng ta cứ thế bắt đầu. Cậu thấy thế nào?

- Tùy ông!

Ông Nghiêm không rời mắt khỏi Cảnh Phong, ngoắc tay ra hiệu cho gã đàn em trực đầu. Gã lập tức gạt đầu, sau đó lấy điện thoại gọi ột người. Cảnh Phong thoáng cau mày. Ánh mắt đặc ý của Hoàng Sĩ Nghiêm làm anh thấy lạnh sống lưng.

- Cảnh Phong! - Ông Nghiêm bắt giác gọi lớn - Tuy tiếng tăm của cậu khá lớn nhưng tin đồn vẫn là tin đồn, không có gì chứng thực cả. Như cậu nói, tôi không thích mướn những người không đầu óc, càng không mướn người không đủ bản lĩnh. Với khả năng của cậu, vị trí thấp sẽ không xứng đáng, nhưng vị trí quá cao, chỉ e là anh em không phục. Cho nên, muốn để cậu có vị trí đứng với thực lực của mình, tôi cần một màn chào hỏi ấn tượng.

Dứt lời, ông Nghiêm hất mặt ra lệnh cho bọn đàn em vốn đang bao vây Cảnh Phong nhanh chóng bước vào cuộc chiến. Cảnh Phong vẫn giữ ánh mắt thâm trầm sâu lắng, chẳng ai có thể đọc được trong đó là điều gì: sợ hãi hay coi thường?

Cả đám người xông vào Cảnh Phong, nhưng anh rất dễ dàng hạ gục từng tên một. Mấy tên đó đều chưa có nhiều kinh nghiệm giao chiến. Xem ra, ông Nghiêm một là muốn si nhục anh, hai là thật sự muốn anh đầu quân cho ông ta.

- Ông chủ! Ông thấy thế nào? Cậu ta được chứ? - Gã đầu trực cúi người nói.

- Khá lắm! - Ông Nghiêm nheo mắt như đang toan tính điều gì đó, rồi cất giọng lạnh lùng hỏi - Đã gọi điện chưa?

- Dạ, ông chủ. Chắc sắp đến rồi - Gã đầu trực cung kính trả lời, không giấu được vẻ đắc ý.

Đúng lúc đó trận đấu cũng kết thúc bằng việc Cảnh Phong hạ đo ván tên đàn em cuối cùng.

- Đã đủ làm ông chủ Nghiêm hài lòng chưa? - Anh lên tiếng hỏi.

- Ha ha... đánh có vài con tép riu mà cũng bày đặt lớn giọng - Giọng của Hưng đại bàng từ xa vang tới.

- Cảnh Phong, lúc này chỉ là màn dạo đầu cho cậu thôi. Bây giờ mới thực sự là thử thách - Ông Nghiêm lớn tiếng nói, ánh mắt tà ác không giấu giếm.

Cảnh Phong giờ mới biết thủ đoạn cao siêu của ông chủ Nghiêm khét tiếng này. Ông ta trước tiên muốn tiêu hao bớt sức lực của anh rồi mới tung ra con át chủ bài.

- Ông chủ, anh Năm, hai người gọi em đến để dọn dẹp đúng không? - Hưng đại bàng ưỡn ngực, đắc ý nói.

- Không phải! - Gã đầu trực lên tiếng - Cảnh Phong muốn gia nhập với chúng ta, ông chủ gọi mày đến là để kiểm tra năng lực của nó chút thôi. Nếu Cảnh Phong thật sự có thực lực, nó sẽ cùng chú mày tiếp quản công việc thay ông chủ.

- Cái gì? - Hưng đại bàng ngạc nhiên vô cùng, hần trờng mất nhìn Cảnh Phong, tưởng mình nghe lầm nên hỏi lại - Anh Năm, anh đang nhầm lẫn điều gì à? Cậu ta là người của lão Thạch mà.

Gã đầu trực bèn đáp cụt ngắn kết thúc màn giải thích với Hưng đại bàng:

- Ông chủ chúng ta là một người trọng nhân tài.

- Nhưng mà... - Hưng đại bàng nghẹn lời không nói được gì nữa. Chia bớt địa bàn cho người khác, đặc biệt lại là Cảnh Phong, là điều hần chưa bao giờ mong muốn.

- Được rồi. Cậu hình như hơi thiếu tự tin khi đối đầu với Cảnh Phong thì phải?

Hưng đại bàng liếc ánh mắt sắc như dao nhìn Cảnh Phong. Hần nhanh chóng xác định đối thủ đang ở đẳng cấp nào. Cảnh Phong cũng bất động suy nghĩ, anh chưa từng giao đấu với Hưng đại bàng nên không đánh giá được thực lực của hần.

Cả hai gườm nhau vài chục giây, hai chân di chuyển chẳng khác nào một khúc gỗ nặng. Thay vì đứng yên, lần này Cảnh Phong ra tay trước. Anh lao đến, vung nắm đấm về phía Hưng đại bàng, quả nhiên hần cũng rất có nghề, lanh lẹ né người và đáp trả bằng một nắm đấm khác.

Một cuộc chiến vô cùng sôi nổi.

Một lúc sau, cả Hưng đại bàng và Cảnh Phong đều bị đối phương đánh cho tan tác. Cuối cùng, Hưng đại bàng như nhớ ra, hần lập tức tấn công bên vai đang bị đau của Cảnh Phong. Bị trúng hai nắm liên tiếp vào vết thương, Cảnh Phong lão đảo ngã xuống. Hưng đại bàng lao đến vung nắm đấm cuối cùng, cả người anh đổ rạp. Hần đắc ý thu tay về, đứng thẳng lưng dậy, ném lại một câu:

- Đồ vô dụng.

Sau đó, hắn quay lại nhìn ông Nghiêm nói:

- Ông chủ thấy trận này thế nào?

Ông Nghiêm không lên tiếng. Hưng đại bàng quay lại, thấy Cảnh Phong đã đứng dậy từ lúc nào. Anh đưa tay lau khóe miệng bị chảy máu, nhìn hắn ung dung nói:

- Cảm ơn đã giải ngựa!

Hưng đại bàng mặt biến sắc nhưng vẫn nở nụ cười mỉa mai:

- Cảnh Phong, thể diện đàn ông đúng là cần phải giữ, nhưng so với thể diện thì tính mạng quý giá hơn. Tao khuyên mày đừng nên bày đặt tỏ vẻ anh hùng. Tao sẽ bỏ qua ày.

- Mày nói sai rồi - Anh cười khẩy - Thể diện là cái đáng trân trọng nhất, chỉ có thứ đàn ông vứt đi mới không cần thể diện. Tính mạng tao cần phải giữ, thể diện lại càng phải giữ - Cảnh Phong buông một nụ cười lạnh.

Một câu chửi xéo rõ ràng đến thể khiến Hưng đại bàng tức điên lên, hắn hùng hổ lao đến Cảnh Phong tung nắm đấm. Lần này, anh không đáp đòn hắn mà chọn giải pháp tránh đòn để không quá tiêu hao sức lực. Hắn ý mình sức trâu, liên tiếp ra đòn mạnh, cuối cùng thì hơi thở trở nên nặng nhọc hơn, cơ bắp bắt đầu nhũn mòi như muốn rời ra, động tác chậm lại đáng kể.

Cảnh Phong nhếch môi cười nhạt, đã đến lúc anh ra tay rồi.

Anh nhẹ nhàng chụp lấy nắm đấm vừa tung ra của Hưng đại bàng, ngay sau đó trả lại cho hắn cú đấm chót. Hưng đại bàng ôm bụng, miệng nhểu máu, nằm vật dưới đất bất động. Cảnh Phong cười khẩy một cái rồi phui tay đứng dậy.

- Khá lắm - Ông Nghiêm vỗ tay thật lớn đầy thích thú, đứng dậy nhìn Cảnh Phong khen ngợi.

Bọn đàn em hùa đến đỡ Hưng đại bàng đứng lên, nhưng thấy hắn quắc mắt lên rụt tay. Chưa bao giờ hắn cảm thấy mất mặt như thế. Hắn đối với tất cả trước giờ đều tự cao tự đại, vậy mà... Hưng đại bàng nghiêng rằng, hắn thật sự muốn lao vào Cảnh Phong quyết đấu một lần nữa nhưng ánh mắt của Năm Lục đã giữ hắn lại. Hưng đại bàng tức giận, ném ánh mắt căm phẫn về phía Cảnh Phong và ông Nghiêm đang trò chuyện. Hắn tự nhủ với lòng mình, nhất định có ngày hắn bắt Cảnh Phong phải trả giá ổi nhục hôm nay.

- Hưng! - Ông Nghiêm lớn tiếng gọi - Từ nay địa bàn ở QK giao lại cho Cảnh Phong.

- Cái gì? - Hưng đại bàng dường như sốc trước quyết định này, hắn tròn mắt nhìn ông chủ của mình rồi đến Cảnh Phong. Hắn nắm giữ trong tay cả chục địa bàn, giao ra một cũng chẳng đáng gì, nhưng đó lại là QK. Địa bàn này nằm ngay trung tâm thành phố, thu rất nhiều món lợi mà không đâu có được.

Cảnh Phong nhìn về tức tối của Hưng đại bàng, anh nhếch môi cười. Anh không ngờ khuôn mặt ông Nghiêm cũng nở một nụ cười khó đoán khác.

Tình bạn thật sự là gì?

Kiều Chinh đọc được một bài viết nói về tình bạn như thế này:

“Tình bạn là món quà vô giá không thể bán cũng không thể mua, giá trị của tình bạn còn tuyệt hơn một núi vàng rất nhiều. Bởi vì vàng là một vật vô tri, không biết nhìn cũng không thể lắng nghe. Và trong lúc ta gặp rắc rối, vàng không thể nói lời cổ vũ, vàng không có trái tim để thấu hiểu. Vàng không thể đem lại cho bạn bình yên hoặc sự chờ che.

Hãy cảm ơn cuộc đời đã tặng bạn món quà vô giá, không phải kim cương, châu báu mà là tình cảm chân thành từ một người bạn thật sự.

Nếu một ngày nào đó bạn cảm thấy buồn và muốn khóc... Hãy gọi cho tôi, tôi hứa sẽ đến bên bạn, tôi hứa sẽ làm bạn cười, nhưng biết đâu tôi sẽ khóc cùng bạn.

Nếu một ngày nào bạn cảm thấy đơn độc... Hãy gọi cho tôi, tôi hứa sẽ đến bên bạn, chỉ để im lặng không nói một lời, nhưng tôi muốn bạn biết rằng luôn có tôi bên cạnh bạn.

Nếu một ngày nào đó, bạn phân vân trước những sự lựa chọn của mình... Hãy gọi cho tôi, tôi sẽ không quyết định thay bạn nhưng có thể giúp bạn vững tâm hơn trước sự lựa chọn ấy.

Nếu một ngày nào đó, bạn gặp thất bại... Hãy gọi tên tôi, tôi sẽ không mang lại cho bạn thành công, tôi chỉ giúp bạn tìm thấy cánh cửa khác.

Nếu một ngày nào đó bạn gặp phải một sai lầm và vô cùng đau khổ... Hãy gọi cho tôi, tôi không thể sửa chữa sai lầm đó, nhưng tôi có thể giúp bạn nhận ra rằng sai lầm sẽ giúp bạn trưởng thành và tự tin hơn.

Nếu một ngày nào đó, bạn cảm thấy sợ những điều tốt đẹp sẽ qua đi... Hãy gọi cho tôi, tôi sẽ không níu giữ nó lại, nhưng tôi có thể giúp bạn hiểu rằng mọi việc đều có điểm khởi đầu và kết thúc.

Nếu một ngày nào đó, bạn trở nên bế tắc và tuyệt vọng... Hãy gọi cho tôi, tôi không dám hứa sẽ làm bạn quên đi tất cả. Nhưng tôi có thể giúp bạn tìm

thấy niềm tin trong cuộc sống.

Nếu một ngày nào đó, cuộc sống quá khắc nghiệt, khiến những ước mơ và niềm tin tưởng của bạn nằm trong vùng giông bão... Hãy gọi cho tôi, tôi chẳng đủ sức chống chọi đâu. Nhưng bờ vai tôi đây sẽ là nơi bạn có thể dựa vào và chúng ta cùng “chiến đấu”.

Nhưng... một ngày nào đó bạn gọi mà không thấy tôi trả lời, bạn hãy đến bên tôi vì lúc đó tôi đang cần bạn”.

Lòng Kiều Chinh bỗng buồn bã, giữa tình bạn và tình yêu, cô thật khó mà lựa chọn. Đối với đàn ông, tình bạn quan trọng hơn tình yêu; đối với phụ nữ, tình yêu quan trọng hơn tình bạn. Còn với cô, tình yêu và tình bạn đều quan trọng như nhau.

Mất nhìn thấy Cẩm Tú càng ngày càng rời xa mình mà không làm gì được, cô cảm thấy bất lực vô cùng.

Đạo gần đây, Cẩm Tú khó gần hơn bao giờ hết, ánh mắt Cẩm Tú nhìn cô giống như chất chứa bao nỗi oán hận đáng sợ. Cô càng ngày càng hoang mang. Cô vẫn luôn cho rằng, Cẩm Tú lo lắng vì nên mới ngăn cản cô đến bên Cảnh Phong, nhưng có vẻ không phải vậy... Mãi suy nghĩ, cô không biết Vũ Thanh đã ngồi xuống cạnh mình từ bao giờ.

- Haiz, em và Cẩm Tú, hai đứa bỗng nhiên đều trở nên khác lạ - Vũ Thanh bỗng than dài một tiếng.

- Em có gì khác lạ đâu? - Kiều Chinh ngẩng đầu nhìn Vũ Thanh hỏi lại.

- Mọi người bảo rằng, hai đứa em cùng thích một chàng trai nên mới trở mặt với nhau như thế. Có người còn bảo, người đó vốn là bạn trai của Cẩm Tú nhưng bị em xen vào - Vũ Thanh nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

- Em... - Kiều Chinh thẳng thốt kêu lên.

- Ủ! Mọi người bảo thế đó.

Vũ Thanh sau đó yên lặng mãi khiến Kiều Chinh hoài nghi, cô vội thanh minh:

- Chuyện đó chỉ là đồn thổi mà thôi.

- Có lẽ Cẩm Tú đã có bạn trai rồi. Cũng đúng, một cô gái xinh đẹp, hoạt bát, đáng yêu như cô ấy, sao lại không có người thích cơ chứ - Vũ Thanh khẽ cười buồn, nói như chỉ để ỉn nghe rồi đứng dậy bỏ đi, không để ý đến thái độ của cô.

Trong lòng Kiều Chinh xuất hiện một cảm giác mơ hồ. Cảnh Phong là một chàng trai xuất sắc như thế. Cẩm Tú cũng như cô trước một anh chàng như Cảnh Phong lẽ nào không động lòng?! Cho dù hai người họ có là anh em đi chăng nữa, thì cũng chỉ là anh em họ mà thôi.

Tìm Kiều Chinh nhồi đau, cô vội vã nhắm mắt lại, hít thật sâu, lắc đầu xua đi ý nghĩ đó của mình. Nhưng sau đó, tâm trạng trở nên rất xấu, cô không còn muốn học hành gì nữa, liền chạy xe về nhà.

Căn nhà rộng, vắng vẻ, cảm giác cô đơn tràn ngập. Cô bước đến bên cây đàn dương cầm, bắt đầu dạo một đoạn nhạc. Ông Nghiêm trở về nhà thấy con gái đang ngồi đánh đàn thì nhẹ nhàng đến bên, đặt tay lên vai cô âu yếm hỏi:

- Con gái của ba hôm nay có tâm sự gì sao?

- Ba! - Kiều Chinh thấy ông, hai mắt đã rưng rưng, dựa vào người ông yên lặng khóc.

Ông Nghiêm giang tay ôm con gái vào lòng, nhẹ nhàng hỏi:

- Sao thế? Ai ăn hiếp con à?

- Không phải - Kiều Chinh lắc đầu.

- Con gái của ba, có phải là yêu rồi hay không? - Ông Nghiêm đẩy nhẹ Kiều Chinh ra, nhìn cô hỏi.

Kiều Chinh hai má đỏ ửng lên, khẽ gật đầu.

- Là anh chàng nào tốt phước được con gái yêu của ba để mắt đến thế hả? - Ông Nghiêm trêu cô.

Kiều Chinh xấu hổ khẽ lườm ông, xong cô lại thờ dãi:

- Người ta không thèm để ý đến con gái ba.

- Thằng đó đúng thật là không có mắt, con gái ba xinh đẹp, đáng yêu thế này mà còn không để ý hay sao?! Con yên tâm đi, chỉ cần con lên tiếng, ba tin chắc người xếp hàng theo con dài đến cuối phố.

Biết ba an ủi mình, cô bật cười:

- Ba nè! Sau này dù con yêu ai, ba cũng sẽ ủng hộ con đúng không? - Kiều Chinh đột nhiên hỏi.

- Ba tin vào con mắt lựa chọn của con gái ba.

- Con cảm ơn ba! - Kiều Chinh mỉm cười hạnh phúc, vòng tay ôm lấy ba mình. Giờ cô có thể yên tâm rằng, ba cô sẽ không ngăn cản chuyện của cô và anh.

Thời gian trôi qua thắm thoát đã hơn một tuần.

- Lão rất đa nghi và xảo quyệt, dù em có hỏi thế nào, lão cũng không hé lấy một lời - Cẩm Tú nói với Cảnh Phong.

- Em cứ tiếp tục ở bên cạnh lão quan sát tiếp. Đợi thời cơ chín muồi, đến khi lão tin tưởng em rồi mới mới được thông tin. Thời gian này, lão vẫn chưa tin tưởng anh lắm - Cảnh Phong nhìn Cẩm Tú thở dài, đau xót - Cẩm Tú, anh xin lỗi, là anh hại em ra nông nỗi này.

- Cảnh Phong, là em cam tâm tình nguyện.

- Em phải cẩn thận hơn mới được - Ánh mắt Cảnh Phong chìm trong đau khổ.

- Em biết rồi - Cẩm Tú gạt đầu nhìn anh chan chứa yêu thương, cô tiến sát lại gần anh hơn - Cảnh Phong, em vì anh không tiếc hi sinh bản thân mình. Anh an ủi em một chút có được không? Xóa hết dấu vết đáng thương trên người em đi - Lời Cẩm Tú da diết, giọng nói khiêu gọi, đôi mắt đong đưa đầy tình ý.

Cảnh Phong nhìn Cẩm Tú một hồi, chính anh đã sắp đặt để cô làm tình nhân của ông Nghiêm, hi sinh thân xác cô, để mặc ông ta dày vò, chà đạp. Trước lời yêu cầu này của cô, anh không có quyền từ chối.

Anh choàng một tay qua eo của Cẩm Tú, tay kia khẽ nâng cằm cô lên, cúi người hôn cô. Cẩm Tú nhanh chóng đáp lại anh, cuồng nhiệt quấn lấy anh. Nụ hôn của cô rất điêu luyện, rất biết cách phối hợp gây kích thích cho đối phương nhưng trong đầu anh lại nghĩ đến Kiều Chinh và nụ hôn của cô hôm nào.

Hai người con gái này thực quá khác nhau. Một người thành thực, biết cách dẫn dắt, biết cách thu hút. Còn một người lại nhẹ nhàng, gượng gạo, không biết cách mời gọi cũng không biết cách đáp lại, rõ ràng là chưa từng trải. Bờ môi Kiều Chinh cùng hơi thở của cô giống như hương dầu ngọt ngào, thật khiến người ta rung động biết bao nhiêu.

Đúng lúc đó anh nhác thấy một bóng người đứng sừng sờ trước cửa nhà, hai cánh cửa mở toang đầy nắng. Hai chiếc túi đi chợ trên tay cô rơi xuống, mây trời tảo tẩu thế lẫn tròn. Gương mặt cô đã tái xanh, ánh mắt vừa sững sờ vừa đau buồn nhìn hai người họ, không nói nên lời:

- Hai người...

Cẩm Tú và Cảnh Phong vội vàng buông nhau ra. Khóe mắt cô bắt đầu ạng nước. Cuối cùng cô đưa tay che miệng quay người bỏ chạy. Cảnh Phong không nghĩ ngợi, vội đuổi theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Nếu Như Yêu - Chương 15

Tác giả: Born

Kiều Chinh vừa chạy vừa khóc. Lời Vỹ Thanh hôm nào vọng vào tai cô: “Mọi người bảo rằng hai đứa em cùng thích một chàng trai nên mới trở mặt với nhau như thế. Có người còn bảo, người đó vốn là bạn trai của Cẩm Tú nhưng bị em xen vào“. Cô đã từng nghĩ đến điều này nhưng nhanh chóng phủ nhận. Không ngờ đó lại là sự thật, một sự thật không thể phủ nhận. Cuối cùng thì cô cũng hiểu vì sao Cẩm Tú bỗng trở nên lạnh lùng với cô như thế. Hóa ra tất cả là vì Cảnh Phong. Nếu hai người họ đã yêu nhau, vì sao lại để cho cô ngộ nhận, vì sao lại lừa dối cô?!!

Chỉ một lát sau, Cảnh Phong đã đuổi kịp Kiều Chinh. Anh nắm lấy tay cô giữ lại khàn giọng nói:

- Để anh đưa em về.

- Không cần đâu. Tôi không muốn bị các người đùa giỡn nữa - Kiều Chinh lạnh giọng đáp.

Cảnh Phong không nói không rằng nắm tay cô, lôi cô đi theo mình. Cô tức giận mắng:

- Anh làm gì vậy, buông tay tôi ra.

- Ở đây khó bắt xe lắm, để anh đưa em về - Cảnh Phong cương quyết nói.

- Không cần.

- Anh chỉ xem Cẩm Tú là em gái - Cảnh Phong bắt ngờ thanh minh.

- Anh trai có thể hôn em gái như vậy sao? - Giọng cô bỗng vỡ òa - Cho dù hai người có yêu nhau hay không, tôi cũng không để ý. Nhưng vì sao hai người lại gạt tôi chứ?

- Anh không gạt em, anh thật sự chỉ xem Cẩm Tú là em gái. Chuyện vừa rồi... - Anh muốn giải thích nhưng làm sao có thể giải thích rõ ràng đây.

- Đủ rồi, tôi không muốn nghe gì nữa - Cô bịt hai tai lại rồi vừa khóc vừa chạy.

Cảnh Phong nhói lòng nhìn theo bóng cô, hai tay siết chặt. Anh tự nhủ: không được đau lòng nhưng trái tim không nghe lời, cứ thổn thức nhức nhối mãi không thôi.

Kiều Chinh vừa chạy được một lúc thì nghe tiếng còi sau lưng, Long Sơn đang chạy xe tới gần cô.

- Đi đâu vậy? Sao lại chạy một mình ở khu này? - Sau đó, anh nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của cô - Em khóc à?

- Em vừa mất một người bạn - Cô buồn bã đáp.

Long Sơn nghe cô nói thế thì im lặng, một lúc lâu sau mới nói:

- Mất một người bạn không phải là mất tất cả.

- Em cũng mất luôn người con trai mà em thích - Cô chưa xót nói thêm.

- Lên xe đi, anh đưa em đi đến nơi này - Long Sơn bèn bảo.

Long Sơn chở cô đến nơi bờ sông vắng lặng, Kiều Chinh ngồi trên chiếc áo khoác của anh trải trên nền cỏ non. Mặt sông phản chiếu những ánh đèn hiu hắt, buồn bã. Cô nhớ đến cảnh Cẩm Tú và Cảnh Phong ôm hôn nhau, trái tim như bị ai siết chặt, nước mắt lại lặng lẽ rơi. Long Sơn lấy khăn lau nước mắt cho cô rồi cũng đưa mắt nhìn về hướng dòng sông đang trôi, không nói lời nào.

Thật lâu, thật lâu, Kiều Chinh cũng không biết mình đã ngồi như thế bao lâu, Long Sơn vẫn bên cạnh cô tĩnh lặng chờ đợi. Nước mắt đúng liều thuốc tốt nhất cho những trái tim đau khổ, khóc đến lúc người mệt mỏi kiệt sức thì nỗi buồn trong lòng cũng vơi cạn đi. Cô hít một hơi không khí mát mẻ ven sông, cuối cùng lên tiếng:

- Giống như cảm giác bị phản bội vậy, rất hụt hẫng.

Long Sơn quay đầu nhìn cô chăm chú cứ như thể anh chờ cô rất lâu rồi đủ để quen với sự chờ đợi ấy.

- Là Cảnh Phong đúng không?

Kiều Chinh không trả lời, ánh mắt đau thương nhìn mặt sông.

- Tình bạn, tình yêu... Đây là lần đầu tiên em thật sự thấy thân thiết với một người nhiều đến thế, cũng là lần đầu tiên trái tim em rung động vì một người, vậy mà... đều cùng lúc mất đi.

- Rồi sẽ qua thôi - Long Sơn nói bên tai Kiều Chinh nhẹ nhàng như một làn gió.

Kiều Chinh nhắm mắt lại, cô cố gắng ghi nhớ từng lời của Long Sơn, đúng vậy, rồi mọi việc sẽ qua thôi.

Kiều Chinh chưa từng về nhà khuya đến thế.

- Con về rồi, thật là tốt quá - Giọng mẹ cô mừng rỡ.

Cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng, cô siết chặt tay mẹ mình, nước mắt lại chực trào ra. Đúng lúc đó, ông Nghiêm lên tiếng:

- Tôi đã nói là con gái không sao mà bà không chịu tin.

- Ông thì biết gì. Tóm lại, ngày mai ông phải lo xong vụ kia cho tôi, nếu không thì không xong với tôi đâu - Bà Kim Xuân gắt lên.

Kiều Chinh hơi ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện kia là chuyện gì ạ?

- Ba mẹ phải đi đám cưới con một người bạn ở Thụy Điển. Có lẽ cả tuần mới về. Để con ở lại một mình, ba mẹ không yên tâm nên ba con đã đưa một vệ sĩ đến bảo vệ con.

- Sao ạ!? - Kiều Chinh kêu lên nghi ngại.

- Cậu ta sẽ đến đây vào ngày mai - Bà Kim Xuân mỉm cười hiền từ - Có như thế ba mẹ mới yên tâm được.

Cảnh Phong ung dung tiến bước về phía cô, ánh mắt anh khẽ chạm vào mắt cô để lại một tia sáng nhỏ. Anh hoàn toàn không giống những vệ sĩ khác, không có vest đen, kính đen, giày da bóng lưỡng, anh thư thái trong chiếc áo thun màu đỏ và chiếc quần jean đã bạc màu.

Kiều Chinh khẽ cắn môi quay đi không nhìn anh.

- Cảnh Phong, đây là Kiều Chinh con gái của tôi. Cậu sẽ bảo vệ con bé trong thời gian chúng tôi ở nước ngoài. Mong cậu dốc sức - Bà Kim Xuân nhìn Cảnh Phong tin tưởng.

Nghe tới đây, Kiều Chinh nhảy dựng lên:

- Mẹ! Tại sao lại như vậy?

- Kiều Chinh! Con nghe mẹ nói đi. Ba mẹ chỉ có mình con, nếu con có mệnh hệ gì thì ba mẹ phải sống làm sao đây?!

Thấy thái độ của mẹ mình như vậy, cô cắn môi chạy thẳng lên lầu. Đóng sầm cửa lại, cô ngã xuống giường trong âm ức. Không ngờ cô vừa mới quyết tâm không gặp lại anh nữa thì anh lại xuất hiện trước mặt cô.

- Cốc... Cốc... Cốc...

Tiếng gõ cửa phòng cô đột nhiên vang lên. Kiều Chinh đoán là mẹ mình nên vui mặt vào gối, chẳng buồn nhúc nhích. Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa, Kiều Chinh vẫn không lên tiếng, lát sau cô nghe tiếng xoay nắm cửa. Tiếng bước chân tiến đến bên cạnh giường của cô, đứng yên lặng thật lâu. Hương bạc hà phảng phất bay đến khiến trái tim cô đập liên hồi, tiếng bước chân này không phải của mẹ cô, mùi hương này cũng không phải của mẹ. Cả người cô căng cứng.

Tình trạng im lặng cứ kéo dài mãi, đến lúc Kiều Chinh sắp ngạt thở thì Cảnh Phong mới lên tiếng, không giấu vẻ giễu cợt:

- Váy ngủ của em bị vén lên cao kia, thấy hết rồi.

- Á... - Cô hoảng hốt bật dậy, vội vàng kéo chiếc váy ngủ ngay ngắn lại.

Cảnh Phong đứng im, nghiêng đầu nhìn cô cười thích thú. Lúc đó, cô mới phát hiện ra mình bị người ta trêu chọc bèn tức giận hét lên:

- Anh lừa em.

Cảnh Phong cố gắng thu lại nụ cười rồi đưa tay chạm nhẹ khóe mắt cô.

- Xem ra tối qua em khóc rất nhiều, mắt sưng cả lên rồi - Anh nói.

- Ai cho anh vào đây? - Kiều Chinh lạnh lùng lên giọng.

- Anh có gõ cửa mà - Cảnh Phong vẫn thản nhiên đáp - Em cố tình không nghe thấy mà thôi.

- Biết rõ vậy sao anh còn tự tiện bước vào? - Kiều Chinh vẫn không hạ giọng.

- Bởi vì đây là nhiệm vụ của anh. Đừng hòng dối nữa, mau đi ăn cơm đi - Cảnh Phong vẫn nhẹ giọng khuyên cô.

- Tôi không đói, không muốn ăn - Kiều Chinh vẫn bướng bỉnh, nhưng ngay sau đó cái bụng cô lại phản chủ, sôi ầm lên.

- Được rồi, đi ăn cơm thôi. Nếu em còn không đi, anh buộc phải bế em xuống lầu đó - Cảnh Phong nheo mắt cười.

Kiều Chinh ném cho anh một cái nhìn sắc lém rồi quyết định đứng dậy đi ăn cơm, cô cũng không cần phải hành hạ mình quá nhiều như thế. Trong lúc Kiều Chinh ngồi ăn, Cảnh Phong kéo ghế ngồi bên cạnh cô. Ánh nhìn của anh cứ như xoáy vào cô nhưng cô coi như anh không tồn tại. Một lúc sau, bà Kim Xuân từ trên lầu xách vali đi xuống. Bà vuốt ve mái tóc cô nói:

- Con gái, ở nhà ngoan đừng đi đâu nhiều. Ba mẹ đi sẽ tranh thủ về sớm với con.

Rồi bà nói với Cảnh Phong:

- Chăm sóc con bé cho tốt.

Cảnh Phong đứng dậy nhìn bà gật đầu, sắc mặt lạnh tanh. Tiễn mẹ đi rồi, cô lạnh nhạt nói với Cảnh Phong:

- Anh có thể về được rồi, tôi không cần anh bảo vệ.

Anh chỉ im lặng định quay người vào nhà, ném lại nụ cười khó hiểu.

- Anh có điều gì muốn giải thích với em không? - Cô nhượng bộ.

- Không có.

Từ “không có” vừa nói ra đã cắt đứt tia hi vọng cuối cùng của cô. Cô đứng đờ đẫn, chẳng nói chẳng rằng quát lên:

- Ra khỏi nhà tôi ngay, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.

Nhưng sức cô chẳng là bao, chỉ đẩy lùi Cảnh Phong được vài bước. Đuổi không được, đánh không đánh được, Kiều Chinh hậm hực đá vào chân Cảnh Phong một cái thật mạnh rồi bỏ lên lầu. lát sau cô thay đồ đi học, không nói một lời, cứ thế bước ra khỏi nhà, chạy xe đến trường. Chiếc xe hơi màu xám bạc cứ chậm chậm chạy theo xe cô, không nhanh hơn cũng không chậm hơn, luôn giữ một khoảng cách nhất định. Lúc đến trường, gửi xe vào bãi đỗ xong, quay người đi ra đã thấy Cảnh Phong ở đó, cô găm gù cảnh cáo:

- Tôi không muốn bị bạn bè chú ý, nếu anh dám theo tôi vào lớp, tôi sẽ nghỉ học cho anh xem.

Chẳng biết lời đe dọa của cô có kết quả hay không nhưng Cảnh Phong chẳng theo cô vào lớp, anh ngồi thư thái trên ghế đá dưới sân trường. Kiều Chinh lên lầu rồi nhưng vẫn liếc mắt nhìn xuống tìm anh. Cảnh Phong không ăn bận kiểu cách, chiếc áo thun đồ cùng quần jean khiến anh chẳng khác nào một chàng sinh viên nổi bật, thu hút rất nhiều ánh mắt của đám con gái đi ngang qua.

Điều mà Kiều Chinh không ngờ đến là Cẩm Tú bình thường hay tránh né cô nhưng hôm nay lại chủ động đứng trước mặt cô. Kiều Chinh im lặng bước thật nhanh qua người Cẩm Tú vào lớp. Cẩm Tú thấy vậy vội giữ tay cô lại nói bằng giọng rất nhỏ:

- Chúng ta nói chuyện đi.

Kiều Chinh gạt tay Cẩm Tú ra, tiếp tục cất bước. Cẩm Tú nhìn theo phía sau cô nói:

- Chẳng lẽ Chinh không muốn biết chuyện ngày hôm qua sao?

Bước chân Kiều Chinh dừng hẳn lại.

Không muốn bỏ buổi học chiều nhưng cuối cùng Kiều Chinh cũng đành bỏ lỡ, cô ngồi đối diện với Cẩm Tú trong một quán cà phê ngay gần trường. Họ qua mặt Cảnh Phong không dễ dàng gì để ngồi đây.

- Cảnh Phong không phải là anh họ của mình - Cẩm Tú lên tiếng trước phá vỡ không khí nặng nề giữa họ.

Tay Kiều Chinh siết chặt lại, trong lòng nổi lên ngọn lửa đau buồn.

- Mình thích Cảnh Phong ngay từ lần gặp mặt đầu tiên - Cẩm Tú tiếp tục thổ lộ.

Kiều Chinh vẫn im lặng nhìn Cẩm Tú bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Thật ra ngay lúc đầu, mình muốn kể cho Chinh nghe mọi chuyện...

- Nhưng cuối cùng Tú đã không nói - Kiều Chinh tức giận tiếp lời.

- Cảnh Phong luôn xem mình là một đứa em gái không hơn không kém, mặc dù mình yêu anh ấy. Vì vậy mà anh ấy đã chủ động giới thiệu anh ấy là anh họ của mình. Mình đành phải chấp nhận thân phận đó, chờ đợi đến lúc Cảnh Phong chấp nhận tình cảm của mình.

Kiều Chinh quay mặt đi không nhìn Cẩm Tú, cô không muốn mình bị giọng nói chất chứa nhiều tâm sự của Cẩm Tú làm mềm lòng.

- Điều mình không ngờ là Chinh cũng thích anh ấy. Mình thừa nhận mình đã rất ghen tị với Chinh, bạn giàu có, cuộc sống đủ đầy, quần áo mặc trên người bạn nhiều khi còn hơn mấy tháng lương làm thêm của mình. Bạn có rất nhiều thứ mà mình khao khát. Chỉ có Cảnh Phong là không thuộc về Chinh nên mình muốn anh ấy thuộc về mình. Mình thừa nhận, mình tham lam, mình ích kỷ, mình lừa dối Chinh, miệng nói muốn tốt cho Chinh nên mới bắt buộc Chinh rời xa Cảnh Phong, bởi vì mình sợ, mình sợ Cảnh Phong sẽ yêu Chinh. Chuyện hôm qua...

- Đó là chuyện của hai người, tôi không muốn nghe - Kiều Chinh lạnh lùng ngắt lời, cô cảm thấy nghẹt thở trước lời nói của Cẩm Tú. Cẩm Tú hồn nhiên hay nhõng nhẽo với cô, luôn nghịch ngợm với mọi người hóa ra chỉ là giả tạo. Làm người ai mà chẳng có bản tính riêng, chỉ là cô không chấp nhận được việc mình bị lừa dối. Trong khi cô luôn xem Cẩm Tú là người bạn tốt nhất thì Cẩm Tú lại xem cô như đối tượng để mà ghen tị.

- Kiều Chinh, mình hiện giờ đang làm thêm ở chỗ ba bạn - Cẩm Tú đột nhiên chuyển đề tài.

- Yên tâm đi, mình sẽ không kể mọi chuyện với ba mình đâu. Tú cứ yên tâm ở lại đó làm việc - Kiều Chinh lạnh lùng đáp.

- Kiều Chinh, Cảnh Phong thật sự không thích hợp với bạn đâu. Mình hợp với anh ấy hơn bạn nên mình nhất định sẽ chiếm lấy anh ấy cho riêng mình. Cảnh Phong không từ chối nụ hôn của mình tức là anh ấy cũng có cảm giác với mình, mình không muốn bạn cứ tiếp tục đem lòng yêu anh ấy để rồi đau khổ.

- Yên tâm đi. Chỉ cần hai người tránh xa tôi một chút là được. Chuyện của hai người, hai người nên tự giải quyết lấy.

Nói xong cô đứng dậy đi về.

Kiều Chinh vừa bước ra khỏi tiệm cà phê thì đã nhìn thấy Cảnh Phong ở trước mặt, vẻ điềm nhiên lạnh lùng vẫn không thay đổi. Kiều Chinh cắn môi, đứng im tại chỗ, cúi mặt nhìn xuống đất cho đến khi bóng Cảnh Phong phủ trùm lên cô.

- Nếu em muốn anh theo em vào tận lớp học thì cứ thử trốn đi lần nữa xem

- Anh là vệ sĩ của tôi chứ không phải là thầy giáo của tôi. Nhiệm vụ của anh là bảo vệ tôi chứ không phải là đe dọa hay dạy dỗ tôi. Anh nên biết thân biết phận thì hơn - Kiều Chinh trút hết đau buồn cùng giận dữ trong cuộc nói chuyện với Cẩm Tú lên anh.

Nói xong cô hất mặt bước qua anh, cổ tình tông vào anh rồi đi thẳng.

Không còn tâm trạng học tiếp nữa, cô chạy xe ngang qua Cảnh Phong rồi đi thẳng ra đường. Thay vì về nhà, Kiều Chinh quyết định đi mua sắm. Cô không có thói quen mua sắm, việc mua sắm đồ cho cô thường là do mẹ cô làm. Hôm nay cô quyết định đi mua sắm để xả hết bực dọc trong lòng.

Đàn bà mua sắm vốn là cực hình của đàn ông.

Kiều Chinh vào cửa hàng thử hết bộ này đến bộ khác, cô cũng không nhớ mình thử bao nhiêu bộ. Cảnh Phong vẫn ngồi một bên nhìn cô mà chẳng có chút biểu hiện chán nản nào. Trong khi đó, mấy cô bán hàng lại mãi mê ngắm anh. Kiều Chinh thử đồ chán chê rồi lôi chiếc thẻ vàng trong túi ra đưa ấy cô bán hàng. Mấy cô nhân viên lúc đầu hơi e dè nhìn cô. Họ liên tục liếc mắt về phía Cảnh Phong xem thái độ của anh thế nào nhưng nhìn cái thẻ vàng trong tay cô, họ liền cười tí mắt nói:

- Em thật may mắn khi có bạn trai vừa đẹp trai lại hào phóng như thế. Chắc cậu ấy yêu em lắm.

Kiều Chinh nghe xong thì sầm mặt lại, cô giật cái thẻ và rồi bảo:

- Không mua nữa.

Mấy cô nhân viên chết sững, miệng há hốc nhìn Kiều Chinh không chớp mắt. Kiều Chinh mặc kệ ánh mắt đang dần chuyển sang phần nộ của họ chỉ cười nói:

- Để tôi nói cho các chị biết, anh ta là vệ sĩ của tôi. Bạn trai tôi ư? - Kiều Chinh liếc về phía Cảnh Phong, cô nhếch môi khinh khinh - Anh ta xứng sao?!

Nói xong cô đút thẻ vào túi bỏ đi một mạch.

Kiều Chinh lại tiếp tục đi dạo hết một vòng trung tâm mua sắm, cô mua rất nhiều thứ, đương nhiên người xách là Cảnh Phong. Kiều Chinh đi trước, Cảnh Phong đi sau khẽ nệ xách đồ, trông chẳng khác nào mấy nàng công chúa chánh chọi. Đã vậy, cô còn quay sang anh cảnh cáo một câu:

- Nếu thiếu một món thì xem như nhiệm vụ không thành, anh có thể biến đi được rồi đó.

Cảnh Phong vẫn im lặng tiếp tục theo sau cô, đến khi không thể mang được nữa anh mới gọi cho Hải bảo:

- Cho một người lái xe đến chở đồ giúp anh.

Khi Kiều Chinh nhìn thấy Cảnh Phong hai tay trống không, cô tròn mắt hỏi:

- Đồ đâu hết rồi?

- Yên tâm, anh cũng muốn giữ công việc của mình, nên sẽ không để mất của em một món đồ nào cả đâu, em cứ thỏa thích mua đi - Cảnh Phong mỉm cười hấp háy mắt nhìn cô đáp.

Kiều Chinh thừa nhận, mỗi khi nhìn thấy Cảnh Phong cười, cô không tài nào thoát được sự thu hút của anh. Nó giống như là ánh nắng chiếu rọi khắp thế gian làm bùng lên niềm hạnh phúc từ những nơi đau khổ nhất.

Đột nhiên hứng thú muốn mua sắm và đẩy ải anh, cô quên mất cái bụng đói meo của mình. Cô đang thử người suy nghĩ thì Cảnh Phong đã kéo cô lôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Nếu Như Yêu - Chương 16

Tác giả: Born

Trái ngọt

Hai người ngồi trong một căn phòng kiểu Nhật có bốn vách làm bằng gỗ, trên tường treo đầy tranh chữ và những bức họa hoa anh đào. Cảnh Phong gọi mấy món thức ăn, vừa đủ cho hai người. Cô tiếp viên đứng bên cạnh Cảnh Phong, chờ đợi anh kêu món mà ánh mắt không rời khỏi anh. Giương mặt cô có chút đỏ hồng.

- Quen em lâu vậy, giờ mới biết em không phải là một cô gái hiền lành như anh tưởng - Cảnh Phong trêu chọc.

- Không lâu. Nếu đủ lâu, tôi sẽ không bị hai người lừa gạt làm tổn thương như thế.

Nói xong, cô chăm chú nhìn li trà nhật bằng gỗ trong tay mình xoay qua xoay lại. Không khí trong phòng bỗng chốc trở nên nóng hơn, ánh mắt Cảnh Phong chiếu lên người cô bỗng rất. lát sau cô nghe Cảnh Phong thở dài một tiếng rồi nói:

- Nếu anh nói, anh thật sự xem Cẩm Tú là em gái, em có tin không?

- Không tin - Kiều Chinh đáp ngay lập tức, cô rõ ràng tận mắt nhìn thấy Cảnh Phong chủ động hôn Cẩm Tú chứ không phải Cẩm Tú chủ động hôn anh. Cô đã cho anh cơ hội giải thích nhưng anh từ chối.

- Bởi vậy anh không muốn giải thích - Anh nhướn mày thờ dài thêm lần nữa.

Nói xong anh đưa mắt nhìn khắp lượt cả căn phòng, cô uống ực hết chén trà trên tay, lòng miên man một suy nghĩ khác. Cả một buổi đi bộ, muốn đầy ải anh nhưng thật ra cô cũng đang tự hành hạ mình. Hai chân cô giờ đau nhức vô cùng. Tắm nệm Nhật nhỏ càng khiến chân gò bó hơn. Bị co rút chân từng đợt, cô cau mày, cần môi chịu đựng cho cơn đau đi qua. Cô không muốn anh nhìn thấy bộ dạng tự làm tự chịu của cô. Vậy mà Cảnh Phong từ lúc nào đã đứng bật dậy bước vòng qua bàn đến bên cạnh cô, anh không nói không rằng nắm hai vai cô đẩy nhẹ để cô ngồi thẳng xuống mặt sàn, rồi kéo chân cô duỗi về phía anh. Động tác nhanh gọn đến nỗi Kiều Chinh chưa kịp phản ứng thì Cảnh Phong đã nắm lấy chân cô từ từ xoa bóp nhẹ nhàng đẩy lùi cơn tê dại. Bàn tay anh rất linh hoạt, nhẹ nhàng như sợ cô đau, nhưng cũng rất có lực, khiến cơn đau vừa đến đã nhanh chóng dịu lại. Kiều Chinh nhìn gương mặt chăm chú của Cảnh Phong, trái tim cảm động vô cùng, hai mắt đỏ hoe, sống mũi cay cay. Chàng trai như vậy, có cô gái nào không yêu, chỉ là... người có được chàng trai đó lại không phải là cô. Cô cứ lặng im nhìn anh như thế cho đến khi Cảnh Phong dịu dàng hỏi:

- Còn đau không?

Kiều Chinh khẽ hít một hơi giấu cảm xúc trong lòng mình lắc đầu nhưng những giọt nước mắt cứ thế vô tư rơi xuống.

- Đừng khóc - Cảnh Phong đưa tay lau nước mắt cho cô khẽ khàng nói.

Bàn tay Cảnh Phong lưu lại rất lâu trên gương mặt cô, sau đó lướt nhẹ qua đôi môi cắn chặt để không bật khóc của cô, nhẹ nhàng gỡ cánh môi hồng tựa như cánh hoa kìa. Trái tim Kiều Chinh run rẩy, hơi thở loạn nhịp, gương mặt Cảnh Phong dần tiến sát về phía cô, cô cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh. Ánh mắt anh nhìn cô thật sâu, một đôi mắt đẹp đầy cuốn hút khiến cô quên cả chớp mắt. Cô như rơi vào vực sâu trong đáy mắt ấy.

Trong một tích tắc, nhìn thấy nước mắt Kiều Chinh rơi, trái tim của Cảnh Phong như bị ai cấu xé. Cảm giác đau lòng cực độ, anh chỉ muốn những giọt nước mắt kia đừng bao giờ rơi nữa. Khi tay anh chạm vào bờ môi cô, cảm giác mềm mại khiến người ta muốn chiếm lấy, muốn hôn thật lâu. Cảnh Phong từ từ tiến sát đến gương mặt Kiều Chinh, thời gian trôi qua thật chậm.

Qua một khúc cảm xúc, cô thấy lòng bình yên lạ.

Trên đường về, Kiều Chinh thông dong đi từng bước bên Cảnh Phong, cô nói:

- Em muốn đi dạo một chút.

Cảnh Phong không đáp, anh lặng lẽ đi bên cô, sóng bước dưới ánh đèn đường vàng rực rỡ. Bất giác cô quay sang Cảnh Phong thấy anh cũng đang nhìn cô từ lúc nào. Ánh mắt anh giữa màn đêm khó đoán biết như một điều bí mật. Kiều Chinh đứng hẳn lại, quyết định hỏi anh lần nữa, chỉ cần anh phủ nhận tình cảm với Cẩm Tú, cô sẽ tin anh. Ngay khi cô định mở miệng thì tiếng chuông điện thoại của Cảnh Phong vang lên. Chỉ nghe nhạc chờ thôi, cô đã biết người gọi là ai rồi. Cô định quay người bước đi thật nhanh nhưng Cảnh Phong đã chụp tay giữ cô lại rồi mới nghe điện thoại.

- Buổi tối anh có trở về nhà không? Em nấu cơm đợi anh về nhé.

Giọng Cẩm Tú vốn rất nhỏ nhưng hôm nay dường như cổ tình nói lớn hơn. Cô giật mạnh tay mình ra khỏi tay anh, nhanh chóng vẫy một chiếc taxi.

Ngồi vào taxi, cô liền đóng sầm cửa lại, thúc giục bác tài:

- Chú cho xe chạy đi, mặc kệ anh ta.

Người tài xế nghĩ là đây là cặp tình nhân đang cãi vã giận hờn nhau nên lập tức lái xe lao đi.

- Con muốn đi đâu? - Người tài xế hơi nghiêng đầu nhìn cô hỏi.

- Chú có thể cho con gọi nhờ điện thoại được không?

Người tài xế với tay lấy điện thoại của mình đưa cho cô, cô bấm một dãy số. Long Sơn nhanh chóng bắt máy. Một lát sau họ đã ngồi bên bờ sông lặng gió nhìn ánh đèn lấp lánh rơi trên mặt nước.

- Có chuyện gì sao? - Ngấm ngấm một lát Long Sơn khàn giọng hỏi - Lại chuyện của Cảnh Phong nữa hả?

Kiều Chinh lặng lẽ gật đầu.

- Được rồi, anh cho em mượn vai để khóc - Long Sơn vỗ vỗ vai cô đùa.

- Không cần đâu, em không khóc - Kiều Chinh lắc đầu cười gượng.

Im lặng một lúc, cô đưa mắt nhìn ra bờ sông nói tiếp:

- Trước đây là em yêu thầm anh ấy, là tình cảm đơn phương, có đau buồn cũng lắm chỉ vì đối phương không đáp lại mà thôi. Tất cả quyết định đều của một mình em, cho dù kết quả ra sao, hậu quả thế nào em cũng tự mình gánh chịu. Em dám đánh cược thì cũng đã chuẩn bị tâm lý thua. Nhưng anh ấy đã bảo em cho anh ấy thời gian, thời gian để anh ấy tiếp nhận em. Vậy mà lại ở bên cạnh người khác. Em không cam lòng bị lừa dối nên tức giận, em thật sự muốn nổi loạn để trút hết bực tức trong lòng mình.

Kiều Chinh nói xong, cô cho rằng Long Sơn sẽ cười nhạo cô vì suy nghĩ nông cạn đáng buồn cười đó nhưng Long Sơn không có biểu hiện cười nhạo nào, anh nhìn cô thật lâu bằng ánh mắt dịu dàng rồi chống tay đứng bật dậy. Anh hơi khom người, chìa một cánh tay về phía cô nói:

- Đi thôi.

- Đi đâu? - Kiều Chinh ngạc nhiên.

- Đi nổi loạn - Long Sơn bật cười nheo mắt nói.

Kiều Chinh chỉ biết im lặng để mặc Long Sơn lôi mình đi. Bây giờ, chỉ cần không phải đối mặt với Cảnh Phong thì cô đi đâu cũng được. Long Sơn đội mũ bảo hiểm cho cô rồi lao vút đi. Chiếc xe như một mũi tên lao vào đêm tối.

- Sợ không? - Long Sơn nói với cô trong tiếng gió.

- Không sợ - Cô hét lớn.

Trên đường đi, Long Sơn ghé vào một siêu thị nhỏ mua rất nhiều đồ. Cô tròn mắt hỏi:

- Anh mua gì nhiều thế?

- Đồ vật nổi loạn - Long Sơn ra vẻ bí mật đáp.

Cuối cùng Long Sơn chở cô đến một nơi vắng vẻ, chỉ có ánh đèn xa xa vọng tới, tiếng đé và ánh trăng cùng những vì sao hòa vào nhau như một bản nhạc lãng mạn. Bất giác cô nhận ra đây chính là nơi mà cô từng bị bỏ lại sau khi bị Hưng đại bàng bắt cóc. Trong cô vẫn còn cảm giác cô đơn sợ hãi khi xung quanh mình chẳng có lấy một bóng người ấy. Nếu không có Cảnh Phong đến thì... Trong tâm trí cô lại xuất hiện gương mặt Cảnh Phong, lòng bỗng nhói đau.

- Hôm nay là sinh nhật anh, nể mặt anh, hãy cười đi nhé - Long Sơn nhẹ nhàng lên tiếng.

- Hôm nay là sinh nhật anh sao? - Cô ngờ ngàng hỏi.

Long Sơn gật đầu:

- Hôm nay đúng là sinh nhật của anh.

Hai người cùng chơi đốt pháo bông, cùng thổi nến, ăn bánh và uống nước ngọt, Long Sơn cũng mua vài lon bia mang theo. Mùi bia theo gió bay ra, cô hít đầy lồng ngực, bỗng nhớ đến nụ hôn đầy vị bia với Cảnh Phong trong phòng VIP hôm nào.

Cảnh Phong! Cảnh Phong!

Cái tên này cứ đeo bám mãi trong cô, không làm sao vứt bỏ được. Cô tự hỏi giờ này Cảnh Phong đang làm gì, anh có đi tìm cô hay không? Hay là anh đang ở bên Cẩm Tú?

Nước mắt lại trào ra dù cô không hề muốn. Cô quá yếu đuối, vì sao lại khóc? Cô không khóc vì thất tình, cô khóc vì bị lừa dối, cảm giác đau thật là đau. Nếu quá đặt niềm tin vào ai đó, quá tin tưởng và yêu thương, khi phát hiện mình bị lừa dối thì sẽ bị tổn thương như thế này ư?

Trong cơn say vâng vác, cô vẫn mơ hồ nhìn thấy gương mặt của Long Sơn đang dần tiến sát về phía cô, càng lúc càng gần, gần đến nỗi cô cảm nhận được hơi thở gấp gáp và nóng hổi của anh đang phả lên mặt cô.

Ánh mắt Long Sơn trở nên mờ đục nhưng vẫn thấy như có một ngọn lửa đang thiêu đốt bên trong. Cô chỉ còn biết giương đôi mắt mơ màng nhìn anh, bất lực chờ cho sự việc đến. Nhưng rồi chính anh tự dừng lại, trong ánh mắt chỉ còn sự xót xa.

Nhìn người đàn ông trước mặt, cô bỗng cảm thấy cuộc đời thật ngang trái khi bất cô phải gặp gỡ và yêu Cảnh Phong đến vậy. Còn Long Sơn, anh đáng quý và đáng yêu mà cô lại không thể xoay chuyển cảm giác để có thể yêu anh. Tay cô đưa tay lên chạm nhẹ vào mặt anh mơ màng, cô nhìn vào ánh mắt dịu dàng của anh và nói:

- Phải chi em yêu anh.

Long Sơn bị câu nói trong cơn say của Kiều Chinh làm rung động, cô gái trong tay anh khiến anh có cảm giác muốn che chở bao bọc vô cùng. Từ trước đến nay, anh chưa từng yêu. Cuộc sống quân ngũ khô khan và khổ sở, để làm một cảnh sát tốt, anh đã phải cố gắng rất nhiều. Bạn học là nữ cũng khá nhiều, có nhiều người yêu thầm anh nhưng Long Sơn chưa từng rung động. Không ngờ bây giờ anh lại rung động vì một cô gái mới quen biết như cô, hơn nữa còn là con gái của đối tượng anh phải điều tra.

Ý nghĩ này khiến Long Sơn sợ hãi, sợ một ngày chính bản thân anh bị tình cảm lấn át lí trí, hoặc giả anh yêu cô sâu đậm đến nỗi đánh mất lí trí. Sẽ ra sao nếu như....

- Về thôi - Long Sơn khe khẽ nói, anh đẩy Kiều Chinh ra khỏi vòng tay mình.

Cánh cửa nhanh chóng mở ra cùng với nét mặt tối sầm của Cảnh Phong. Anh nhìn Kiều Chinh tức giận hỏi:

- Em đã đi đâu? Anh đi tìm em cả đêm, vừa trở về để xem em đã về chưa. Nếu em không về, anh sẽ lật tung cả thành phố này lên mặt.

- Tôi đi đâu là quyền tự do của tôi, chân là của tôi, muốn đi đâu thì đi, liên quan gì đến anh - Kiều Chinh hất mặt ngang tàn đáp.

- Em... - Cảnh Phong chưa nói xong thì đã phát giác người đứng sau lưng Kiều Chinh là Long Sơn. Anh cau mày.

Long Sơn không nghĩ sẽ gặp Cảnh Phong ở nhà Kiều Chinh, anh cũng đưa mắt nhìn Cảnh Phong không chớp. Hai người đàn ông vô tình lại đối mặt với nhau lần nữa, ánh mắt cả hai đều trở nên sắc nhọn. Kiều Chinh cũng cảm nhận được không khí căng thẳng nên nhanh miệng nói:

- Em không sao đâu, anh ta là vệ sĩ do ba em thuê đến.

Long Sơn nghe xong thì gạt đầu lên xe chạy đi, Kiều Chinh liền đi thẳng vào trong nhà nhưng cô bị Cảnh Phong giữ tay lại.

- Anh làm gì vậy? - Kiều Chinh bực tức tỏ vẻ chống đối.

Đằng sau cô, Cảnh Phong lên tiếng hỏi, giọng đầy vẻ mệt mỏi:

- Em đã đi đâu?

- Thích đi đâu thì đi - Kiều Chinh đáp cụt ngủn.

- Em là người thông minh chắc cũng hiểu không phải tự nhiên ba mẹ em lại thuê người bảo vệ em khi họ đi vắng - Anh lạnh lùng nói.

- Chẳng phải đã trở về bình an rồi sao - Kiều Chinh có chút mùi lòng trước giọng khàn khàn của anh, có lẽ anh đã đi tìm cô rất lâu đến nỗi giọng cũng bị lạc đi như thế, hơi thở vẫn còn khó nhọc. Càng nghĩ cô càng không thể cấu gắt khó chịu nữa.

- Em đã ăn gì chưa? Đi tắm rửa đi, anh làm chút gì cho em ăn - Cảnh Phong nói khẽ sau lưng cô.

Ấn xong, cô lên tiếng:

- Không ngờ anh cũng biết nấu ăn, mì rất ngon, cảm ơn.

Anh gác đĩa trầm mặc giống như đang hồi tưởng, sau đó mới lặng lẽ đáp:

- Hồi nhỏ... Lúc mẹ anh phát bệnh, chẳng ai nấu cơm cho anh ăn cả. Trong nhà cũng không có tiền, đói bụng nên đành học cách nấu ăn.

Cô thấy cổ họng mình nghẹn đắng, đau lòng như chính bản thân đã trải qua nỗi đau của anh. Cô ngẩng đầu nhìn anh:

- Khi đó anh bao nhiêu tuổi?

- Mười hai.

- Nhỏ như vậy sao? - Cô ngạc nhiên - Vậy còn ba anh đâu?

- Ông ấy đã tự sát trong tù.

- Xin lỗi! - Cô lí nhí đáp, cô không nghĩ cảnh ngộ của anh lại bi đát đến thế.

- Được rồi, mau đi ngủ đi - Cảnh Phong đứng bật dậy chấm dứt câu chuyện buồn của mình.

Nhưng rồi anh lại lên tiếng:

- Kiều Chinh, đừng yêu anh, đừng tùy tiện tin tưởng và yêu thương hạng người như anh.

- Yêu và tin tưởng hay không, đó là chuyện của tôi.

Nói xong cô đi thẳng lên phòng đóng sầm cửa lại.

- Này! Tối nay đến vũ trường chơi đi - Cô bạn cùng lớp vỗ vai cô mời gọi.

Cô bặm môi suy nghĩ cuối cùng gật đầu đồng ý.

Buổi tối đúng giờ hẹn, cô chui ngay vào chiếc taxi đợi sẵn ngoài cửa nhanh chóng lao đi. Cảnh Phong im lặng lái xe theo cô. Rồi cô nhanh chóng hòa vào đám bạn, không quên để ý anh đang ngồi một góc bar quan sát cô.

Ở tầng trên của quán, có một đám người đang chăm chú nhìn xuống phía dưới.

- Đại ca! Thằng đó không phải đang được cử đi bảo vệ con gái ông chủ hay sao? Sao giờ nó lại ở đây? Không phải là nó lơ là nhiệm vụ đấy chứ? - Giọng của Hưng đại bàng đầy kính trọng nhìn Năm Lục hỏi.

- Con gái ông chủ đang ở đây? - Năm Lục dụi mắt thuốc hút dở của mình đáp.

- Ở đâu? Ông chủ nhìn thấy gì ở cái thằng đó chứ? Sao có thể tin tưởng nó đến mức giao con gái cho nó bảo vệ như thế. Nghĩ đến mà vẫn cảm thấy tức - Hưng đại bàng bày ra bộ mặt bất mãn.

- mấy hôm trước ông chủ nhận được một bức thư đe dọa, mục tiêu nhắm vào con gái ông chủ - Năm Lục thở dài.

- Vậy sao không chọn ai khác mà lại chọn Cảnh Phong? Em cũng tình nguyện bảo vệ cô ấy, dù hi sinh tính mạng này em cũng chấp nhận. Ông chủ đối với em như cha mẹ sinh ra em lần hai, em tuyệt đối trung thành với ông chủ.

Năm Lục nghe xong thì sắc mặt bình thản bỗng thay đổi, ánh mắt như dao ném về phía Hưng đại bàng:

- Mày còn dám nói à? Tất cả đều tại mày hết, nếu mày không tự ý bắt con gái ông chủ đi như thế thì ông chủ cần gì phải suy nghĩ xem nên cử ai làm vệ sĩ bảo vệ cô ấy.

- Cái gì? - Hưng đại bàng giả vờ ngạc nhiên kêu lên - Em bắt cóc con gái ông chủ? Lúc nào?

- Mày đừng giả vờ giả vịt nữa. Xem như mày ăn ở có đức, chưa kịp làm gì cô ấy thì tao đến kịp, nếu không ông chủ nhất định sẽ xẻo da lột thịt mày, dù mày có mười cái mạng cũng không đền nổi đâu. Chuyện lần đó, ông chủ vẫn còn tức giận lắm đấy - Năm Lục lừ mắt nhìn Hưng đại bàng cảnh báo.

Hưng đại bàng run lên:

- Đại ca, anh phải giúp em, em thật sự không biết cô ấy là con gái ông chủ, cứ tưởng cô ấy là bạn gái của thằng Cảnh Phong cho nên mới...

- Được rồi, chuyện qua rồi, ông chủ cũng không truy cứu nữa, nhưng thằng Cảnh Phong dường như đang ghi được điểm trong mắt ông chủ. Từ diện mạo cho đến tính cách của nó đều khiến người ta vừa nhìn đã ưng ý. So với gương mặt đáng sợ của chú mày thì...

- Nhưng liệu nó có đủ bản lĩnh để bảo vệ con gái ông chủ không? Bức thư đe dọa đó anh đã cho người điều tra là ai làm chưa?

- Vẫn chưa tìm ra kẻ đã gửi nhưng muốn thử khả năng của Cảnh Phong cũng không phải là không thể.

Hưng đại bàng sừng sốt nhìn Năm Lục:

- Đại ca, ý anh là...

- Không được gây thương tích cho cô ấy - Năm Lục không đáp, ánh mắt gian tà của hắn đảo nhanh, nói lập lòe một câu.

Hưng đại bàng hai mắt sáng rực nhìn Năm Lục, ưỡn ngực bảo đảm:

- Đại ca, anh yên tâm.

Hung đại bàng nói xong liền đứng lên nhưng Năm Lục đã lên tiếng:

- Khoan! Muốn thử thì cũng không nên là bây giờ.

- Ý đại ca là... - Hung đại bàng nhú mồm tỏ vẻ khó hiểu.

Bàn tay nhóp nhép của Năm Lục vẫn không ngừng vuốt ve đôi chân thon dài của cô gái bên cạnh, ánh mắt lộ vẻ dâm dăng, thùng thảng đáp:

- Thông thả mà làm.

Một tia sáng quét qua não Hung đại bàng, trên miệng hắn lập tức nở một nụ cười tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Nếu Như Yêu - Chương 17

Tác giả: Born

Kiều Chinh đứng giữa sàn nhảy, ném ánh mắt về phía Cảnh Phong rồi nhoẻn miệng cười, một nụ cười đầy quyến rũ đáp lại ánh mắt một anh chàng đứng sau lưng anh. Anh chàng đó nhanh chóng bước đến sau cô, tay anh ta lướt nhẹ qua hông cô, ánh mắt nhìn cô thích thú, nói nhỏ bên tai cô:

- Anh sẽ dạy em nhảy.

Ngón tay anh ta bắt đầu lướt nhẹ lên cánh tay trắng nõn của cô, cô đưa tay đẩy anh ta ra, hất mặt bảo:

- Nhảy thôi mà.

- Được lắm - Anh ta chẳng giận mà còn cười khoái chí - Bắt đầu thôi.

Anh ta bắt đầu uốn éo thân hình trên sàn nhảy, Kiều Chinh cũng bắt đầu từ những nhịp chậm, sau đó nhanh dần. Cô nhanh chóng lắc hông, xoay người, hất tóc... những động tác đầy gợi cảm. Ngoài chuyện để anh ta áp sát người mình thì những động tác anh ta làm, cô đều học theo rất thành thạo. Tiếng cổ vũ vang dội. Vừa nhảy, cô vừa đưa mắt liếc về phía Cảnh Phong, ánh mắt anh tối sầm. Kiều Chinh cười nhạt.

Cô đang buông thả bản thân, cô muốn buông thả bản thân để mình chìm vào những cơn điên loạn. Như thế này sẽ không còn suy nghĩ gì về đau khổ mà mình đã nhận lấy từ anh nữa.

- Tiếp đi, tiếp đi - Đám người xung quanh hò hét cổ vũ sau đó còn đem bia đến cho hai người họ.

Người nhảy cùng cô vừa nốc bia, vừa cầm chai bia giơ cao qua đầu lúc lắc xoay tròn khiến bia văng ra khỏi chai bay tứ tung khắp sàn nhảy như mưa rơi càng kích thích đám người nổi loạn nhảy múa điên cuồng. Họ cầm bia lao lên sàn nhảy, vừa uống bia vừa nhảy, một màn trình diễn ngoạn mục khiến người ta vừa hào hứng vừa sợ hãi.

Kiều Chinh lúc đầu chỉ là chạm môi, rồi không ngần ngại uống cạn chai bia trong tay. Chỉ mới uống hai chai mà mắt cô bắt đầu tối sầm lại. Bước nhảy của cô loạng choạng dần.

- Nào, cạn chai này để kết thúc màn trình diễn của chúng ta nào - Một người nào đó nhét vào tay cô thêm một chai bia nữa, Kiều Chinh đang định đưa lên miệng uống thì một bàn tay đã ngăn cô lại.

Cảnh Phong giăng mạnh chai bia trong tay Kiều Chinh ra. Mặt anh đầy sát khí kéo cô lùi đi.

- Anh làm gì vậy? - Một người trong nhóm đứng ra chặn đường anh.

Cảnh Phong không nói gì, giơ chân đạp mạnh vào bụng của người đó. Mấy người kia thấy vậy, trong cơn men, lửa giận bùng bùng cũng nhanh chóng lao đến bao vây anh. Nhưng anh, một tay giữ Kiều Chinh, một tay cho vào túi quần móc ra một cốc tiền quăng lên cao, những tờ tiền rơi là tả xuống đất. Cả đám người thấy tiền thì nhao nhắt. Cảnh Phong cứ thế kéo Kiều Chinh ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, cô đã giơ tay tát mạnh vào mặt anh, ánh mắt giận dữ:

- Sao anh dám phá ngang cuộc vui của tôi? Anh lấy quyền gì mà kéo tôi đi?

- Anh là vệ sĩ của em. Có nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho em.

- Họ nhìn tôi thế nào là chuyện của họ, tôi mặc kệ, tôi chẳng cần quan tâm. Anh chỉ là vệ sĩ của tôi, không phải là thầy giáo càng không phải cha mẹ tôi, anh không có tư cách gì để dạy đời tôi hết - Cô lạnh lùng đáp, quay đầu trở lại vũ trường.

- Đi về với anh - Cảnh Phong nắm tay cô dịu giọng nói.

Rồi không chờ cô phản kháng anh liền bế bổng cô lên cho vào xe. Kiều Chinh hét lên:

- Thả tôi ra, tôi không muốn nhìn thấy anh. Vì sao anh cứ xuất hiện trước mặt tôi đây vò tôi, hành hạ tôi như thế?!

Nói rồi, cô bật khóc nức nở.

Cảnh Phong đau lòng nhìn Kiều Chinh, muốn đưa tay chạm vào cô nhưng lại rút tay lại. Anh chưa từng nghĩ sẽ khiến cô đau lòng đến thế. Anh chưa hề muốn cô khóc thảm thương đến thế.

Trước sự im lặng của Cảnh Phong, cô chồm qua anh nhấn công tắc mở cửa, nhưng bị Cảnh Phong giữ lại, cả người cô bất giác theo đà ngã vào lòng anh. Kiều Chinh vùng vẫy trong làn nước mắt, miệng kêu lên:

- Tôi ghét anh, tôi ghét anh. Cảnh Phong, đồ xấu xa...

Bất ngờ, anh giữ chặt người cô, hôn lên bờ môi đang kêu gào của cô. Nụ hôn của anh rất sâu, đầy sự chiếm đoạt như muốn nuốt hết tiếng gào thét của cô.

Hai bờ môi ấm áp tiếp xúc nhau như có một luồng điện xẹt tê dại mang theo sự ngọt ngào không thể cưỡng lại. Cô khẽ run run trong vòng tay anh, cô muốn vùng ra nhưng vẫn nuối tiếc nụ hôn ngọt ngào này, bất giác đáp trả lại nụ hôn của anh trong cơn say tình.

Nụ hôn kéo dài, khiến cơn say vắng vất của cô càng rõ rệt hơn, hơi thở trở nên gấp gáp khi nhiệt độ trong người không ngừng tăng cao. Khi Cảnh Phong buông cô ra, cô đã ngất đi rồi. Anh thờ dài ôm chặt cô vào trong lòng, mắt nhắm lại đau xót: “Anh phải làm gì với em đây?”.

- Mẹ anh mấy bữa nay không ổn lắm - Giọng Thái trong điện thoại trầm lại.

Mặt Cảnh Phong biến sắc. Mẹ là tất cả đối với anh. Xe vừa dừng, anh đã vội vàng lao ngay đến phòng bệnh. Mẹ anh, bà Vân Trang đang không ngừng gào thét, vẫn là câu nói cũ: “Trả con gái lại cho tôi”.

Các bác sĩ đã gần như bất lực với bà, cơn chấn động của bà lần này quá mạnh, họ muốn tiêm cho bà một liều an thần nhưng không sao đến gần bà được.

- Mẹ - Cảnh Phong khản thiết gọi bà.

- Con à! Em gái con đâu? Như Ngọc của mẹ đâu? - Bà Vân Trang nhìn thấy con trai liền nhào vào lòng anh khóc lóc hỏi - Sao mấy hôm nay em con không đến thăm mẹ, sao nó không đến thăm mẹ, có phải nó ghét mẹ rồi không?

- Không phải đâu mẹ. Như Ngọc đang bận học nên không đến được - Cảnh Phong vỗ lưng mẹ anh trấn an tinh thần của bà.

- Con gạt mẹ, mẹ không tin đâu, con mau dẫn em con lại đây ẹ - Bà Vân Trang vẫn tiếp tục gào thét.

Cảnh Phong khổ sở nhìn mẹ, người đàn ông mạnh mẽ trong anh như muốn gục ngã.

- Mẹ, con đây - Giọng Kiều Chinh đột ngột vang lên.

- Như Ngọc của mẹ - Bà Vân Trang vui mừng nhào đến bên cô, ôm chầm cô vuốt ve, nước mắt bà rơi thấm ướt cả áo cô.

- Con đi đâu mà không đến thăm mẹ, có biết mẹ nhớ con lắm không?

- Mẹ, con bận học, vừa rồi con phải thi nên không đến được. Con thi xong rồi sẽ đến thăm mẹ, mẹ phải nghe lời bác sĩ nếu không con sẽ giận đó...

Nhìn Kiều Chinh dỗ dành bà Vân Trang ngủ, một vị bác sĩ đứng cạnh anh bật ra giọng đầy hài lòng:

- Cậu có cô người yêu tốt thật, ngày nào cũng đến thăm mẹ cậu, chăm sóc bà ấy rất tận tình. Mấy ngày nay cô ấy bận không đến nên mẹ cậu mới như thế này đây.

- Cảm ơn em rất nhiều, nếu không có em thì mẹ anh đã... - Cảnh Phong nói khẽ với cô.

- Tôi làm điều này vì thương bác gái chứ không phải vì anh, đừng hiểu lầm - Cô lạnh lùng trả lời rồi ngồi luôn vào trong chiếc xe hơi của mình.

Cảnh Phong cũng theo cô ngồi vào ghế lái phụ.

- Sao anh lại lên xe của tôi? - Kiều Chinh trừng mắt nhìn anh hỏi.

- Anh là vệ sĩ của em, có nhiệm vụ bảo vệ em - Cảnh Phong vừa nói vừa thắt dây an toàn. Cô đành hạp hực lái xe đi.

Chiếc xe lao nhanh trên con đường vắng vẻ, Cảnh Phong ngồi bên cạnh bèn lên tiếng:

- Em mới có bằng lái, tay lái vẫn còn yếu, đừng chạy nhanh như vậy. Tuy là đường vắng nhưng nếu chẳng may lệch tay lái thì..

- Tôi muốn chết đó, vậy thì sao?! - Cô gắt lên cắt ngang lời anh, sau đó bất ngờ thắng xe, cả người anh đập mạnh vào thành ghế nhưng vẫn lại quay sang cô lo lắng hỏi cô:

- Em không sao chứ?

- Xuống xe.

Anh thu lại ánh mắt, quay mặt đi chỗ khác không đáp.

- Tôi bảo anh xuống xe, anh nghe không rõ sao? - Thái độ vô sự của anh càng làm cô phát cáu.

Anh vẫn im lặng. Cô muốn nổi giận cũng không biết nổi giận ra sao. Bèn tự nổi giận với chính mình, đập mạnh tay vào vô lăng.

- Anh không xuống tôi xuống.

Nói xong cô mở cửa, nhanh chóng bước ra rồi đóng sầm cửa lại, bỏ đi một mạch. Anh vội mở cửa đuổi theo cô, nắm lấy tay cô khuyên nhủ:

- Lên xe đi, anh đưa em về nhà, sao phải hành hạ đôi chân của mình như thế.

- Mặc kệ tôi, chân của tôi tôi muốn làm gì là quyền của tôi - Cô hung hăng hất tay anh ra.

Nhưng tay Cảnh Phong nắm rất chặt, không để cô thoát.

- Buông ra... - Cô hét lên.

Nhưng Cảnh Phong vẫn mặc kệ tiếng hét của cô, cứ thế kéo cô lùi về hướng chiếc xe. Tức giận, cô đưa tay anh lên miệng cắn mạnh.

- Em ghét anh, em ghét anh... - Cô rung rung đôi mắt đỏ hoe nhìn anh nói.

Anh xúc động kéo tay cô lại, nhanh chóng đặt lên môi cô một nụ hôn. Bờ môi cô mềm mại mang mùi dâu tây ngọt ngào, khiến anh vừa chạm vào liền có cảm giác bị buột chặt.

Cô không ngờ anh lại hôn mình, cô ngậy người trước nụ hôn nhẹ nhàng như nước chảy đó, có tiếng chuông nào trong tim từng hồi rung lên. Một luồng điện nhẹ chạy khắp toàn thân cô tê dại. Cô còn chưa biết đối mặt ra sao với nụ hôn bất ngờ này thì môi anh đã nhanh chóng rời đi.

- Để xem em sau này còn nói ghét anh nữa không - Anh hôn hên nói.

Cô định thần lại bất ngờ nắm lấy ngực áo anh, nhón chân lên cao, để bờ môi cô lần nữa chạm vào môi anh. Anh chưa bao giờ thấy cô bạo gan như thế nhưng nụ hôn của cô vẫn rất ngọt ngào. Khó khăn lắm anh mới có đủ dũng khí rời ra, vậy mà cô lại lần nữa kích động cảm giác muốn chiếm hữu đôi môi ấy trong anh. Cảnh Phong đưa tay ôm lấy eo cô, giữ cô thật chặt trong lòng mình để có thể vùi sâu hơn cảm giác của mình trong nụ hôn của cô. Nhưng khoảnh khắc anh nhắm mắt lại để cảm nhận sự ngọt ngào của nụ hôn kia thì một cảm giác đau điếng dâng lên. Hàm răng trắng đều của cô đang cắn vào bờ môi dưới của anh. Cô nhướn mày khiêu khích.

- Anh đừng nghĩ em từng nói thích anh thì có nghĩa là em không thể ghét anh. Nói cho anh biết, bây giờ em ghét anh, cực kì ghét anh.

Cô đẩy anh ra, kiêu ngạo hất mặt quay người bỏ đi.

Nhưng lại một lần nữa, anh nắm tay cô kéo lại, rồi lại nhanh chóng đặt một nụ hôn mạnh bạo lên môi cô, một nụ hôn tựa như muốn chiếm hữu hoàn toàn. Đôi tay rắn chắc của anh vòng sau lưng cô siết chặt, kéo thân thể cô sát vào người anh không có lấy một khe hở, không để cho cô có cơ hội vùng thoát.

Cô đắm mạnh tay vào ngực anh, muốn ngăn nụ hôn của anh đang dần cuốn lấy cô, muốn cất tiếng mắng anh. Nào ngờ cô vừa hé môi lập tức một cảm giác chấn động không ngừng tràn vào. Toàn thân cô run lên, tim cô loạn nhịp cứ như thể nó không còn thuộc về cô nữa. Mỗi lưỡi dây dưa triền miên không dứt, một nụ hôn dài và sâu như một ngọn sóng trào dữ dội cuốn lấy tất cả. Cuốn lấy toàn bộ sức lực của cô, khiến toàn thân cô mềm nhũn, chỉ có thể cố gắng nắm chặt vạt áo anh, tựa vào lồng anh, nương theo anh.

Trong gió chiều, tóc cô nhẹ nhàng bay, nụ hôn của họ càng lúc càng sâu. Hai hơi thở hòa quyện, hai trái tim hòa nhịp đập. Cho đến khi cô cảm thấy không thể thở nổi, Cảnh Phong mới dịu dàng rời đi. Anh ôm chầm lấy cô, để cô dựa vào vòm ngực rộng lớn của mình, nghe rõ tiếng trái tim mình đang đập rộn ràng.

- Anh như vậy là có ý gì? - Cô khẽ khàng hỏi.

Cảnh Phong không nói gì, chỉ cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô áp lên ngực mình, nơi trái tim anh.

- Em vẫn chưa hiểu sao?

Như bị chấn động mạnh, cô không dám chớp mắt nhìn Cảnh Phong, cô sợ tất cả chỉ là một giấc mơ. Nhưng Cảnh Phong lại mỉm cười, nụ cười của anh rất ngọt ngào, anh giang tay về phía cô. Mọi thứ vỡ òa trong tim cô, không còn muốn suy nghĩ gì thêm nữa, Kiều Chinh lao vào lòng anh. Cô hạnh phúc nói:

- Anh có biết, anh như vậy là sao hay không? Cả đời này em sẽ giữ chặt lấy anh không buông đâu. Anh có hối hận cũng muộn rồi.

- Tùy em - Cảnh Phong khẽ cười, cầm anh đặt lên mái tóc đen mượt của cô tận hưởng cảm giác bên nhau.

Khi Cảnh Phong lái xe đưa Kiều Chinh về nhà, tay anh vẫn nắm chặt tay cô. Suốt cả quãng đường, Kiều Chinh cứ cười mãi không dứt. Cô như một đứa trẻ vừa được quà. Anh nhìn bộ dạng cô không khỏi bật cười, nắm chặt tay cô hơn, những ngón tay đan vào nhau.

Về đến nhà, Kiều Chinh vẫn không muốn rời tay anh. Cảnh Phong đưa tay vuốt nhẹ lên tóc cô khẽ nói:

- Ngoan, vào nhà đi. Thân phận của anh hiện tại không cho phép chúng ta bên nhau.

Kiều Chinh cup mắt xuống buồn bã nhưng hơn ai hết cô biết rõ Cảnh Phong nói đúng. Anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô rồi nhanh chóng quay lưng đi. Về mặt anh điềm tĩnh như mọi ngày càng khiến trái tim Kiều Chinh nhảy nhót không ngừng, cô phải mím môi lại để kìm nén một nụ cười hạnh phúc.

Tại nhà Cảnh Phong, Hải đang trầm tư trên ghế sofa.

- Mọi chuyện sắp đặt đến đâu rồi? - Giọng Cảnh Phong lạnh băng.

- Xong cả hết rồi. Hiện giờ chỉ cần tìm được địa điểm mà chúng giấu hàng nữa là chúng ta sẽ hốt trọn tất cả. Lão sẽ tay trắng ngay lập tức - Hải đáp.

- Cẩm Tú thế nào?

- Thông tin Cẩm Tú cung cấp lần này quả nhiên là hữu ích - Hải khẽ cười đắc ý - Từ lúc chúng ta cho người gửi lá thư đe dọa cho vợ lão, lão đã bắt đầu lo lắng thật sự. Lão nham hiểm, độc ác như vậy mà rất coi trọng con gái. Kiều Chinh quả nhiên là điểm yếu khó khắc phục của lão.

- Tốt lắm, tiếp tục tiến hành theo kế hoạch đi - Cảnh Phong gật đầu hài lòng.

- Dạ - Hải gật đầu rồi đi ra ngoài. Vừa ra đến cửa, anh đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Cảnh Phong reo lên.

Hải đi ra nhưng vẫn kịp nhìn thấy nụ cười cùng giọng nói dịu dàng của Cảnh Phong. Chưa bao giờ anh thấy Cảnh Phong cười rạng rỡ như thế này trước đây. Lòng Hải bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi, bất an. Hải sợ rằng Cảnh Phong phỉnh giả tình thật, lại rơi vào lưới tình không lối thoát. Với bản tính của mình, Cảnh Phong rất khó buông tay, nếu anh không buông tay, thì mối tình này sẽ khiến anh đau đớn khôn nguôi. Nhưng nếu anh buông tay... tất cả những gì mọi người cùng cố gắng bao lâu nay đều bị hủy sạch.

Hải nhắm mắt lại, cả người run lên, đột nhiên cảm thấy con đường Cảnh Phong đi không biết là sai hay đúng. Là anh em của nhau bao nhiêu năm rồi, anh không muốn trở mặt nhìn Cảnh Phong đau đớn, nhưng anh phải làm sao?! Hải chỉ biết thờ dài...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Nếu Như Yêu - Chương 18

Tác giả: Born

Phát hiện

Kiều Chinh ngồi đánh đàn bên khung cửa sổ, từng ngón tay thon mềm lướt nhẹ trên những phím đàn. Những âm điệu nhẹ nhàng lần lượt nối tiếp nhau vang lên. Cô vừa đàn, vừa đưa mắt nhìn Cảnh Phong nở một nụ cười ngập tràn hạnh phúc, rạng rỡ như hoa hướng dương dưới mặt trời ngày nắng ấm.

Cảnh Phong đứng dựa lưng vào tường, ánh mắt anh trầm ám im lặng lắng nghe tiếng đàn của cô. Khi anh bắt gặp ánh mắt cô, anh khẽ mỉm cười đáp lại, một nụ cười bình lặng như mặt hồ dưới ánh trăng.

Khung cảnh bên cạnh hai người khiến bất cứ ai cũng phải cảm thấy ghen tị, một tình yêu đẹp đến thơ mộng.

Rồi cô cất tiếng hát. Giọng cô nhẹ, đầu đó vẫn phảng phất nỗi buồn.

Mong manh như hương ai quen dịu dàng thoảng qua.

Khi em lang thang bên anh đường chiều nắng xa...

Nghe trong tim em còn muôn lời cảm ơn, lời xin lỗi.

Run run đôi vai em đâu ngày nào bước đi.

Tình yêu em trao cho anh mất đi sao đành.

Nghe bao yêu thương lâu nay, dần lòng cố quên giờ lại thiết tha...

Long lanh sương ru trong đêm một màu mắt nâu.

Ánh mắt ấy vẫn chất chứa cả trời ước mơ.

Em mơ ta trong tay nhau mình lại như chưa từng xa cách.

Cho em hôn đôi mi anh ướt bao đêm rồi.

Cho em ôm bao cô đơn thất tim em gầy.

Cho em yêu anh hơn xưa, ngày buồn đã qua, lại có nhau...

Nhớ ngày nào mình giận hờn nhau phút giây khờ.

Lời nói lỡ mang đi tình yêu, trách sao để mất nhau.

Thế rồi một ngày kia nhận ra biết ta vụng dại.

Người đã đến cho em quên đi nỗi đau ngày đó.

Bao nhiêu con mơ em mơ chỉ để thấy anh.

Bao nhiêu môi hôn dư âm ngọt ngào vẫn đây.

Miên man tan trong vòng tay một hạnh phúc sao thật bình yên quá.

Nắng vẫn khẽ hát ầm áp đường chiều phố quen.

Hương ai mong manh như sương giờ lại vẫn vương...

Du dương đôi tim ngân lên ngập ngừng khúc ca tình đắm say...

Cô say sưa hát, người nhẹ nhàng chuyển động theo điệu nhạc, đôi mắt mơ màng. Anh nhìn cô âu yếm, sự nhẹ nhàng, mềm mại của cô khiến người ta si dại.

Mái tóc buông xõa của Kiều Chinh cũng theo điệu nhạc bay nhẹ nhàng, vài sợi tóc tơ rơi xuống vàng trán cô, che phủ một góc gương mặt. Tay bạn đánh đàn, không muốn làm hỏng nhịp điệu nên cứ để mặc kệ, tiếp tục lướt những ngón tay thon của mình, say sưa trong điệu nhạc.

Cảnh Phong liền bước đến nhẹ nhàng giúp cô vén nhẹ mái tóc, Kiều Chinh mon man gương mặt mình vào bàn tay anh, cô ngẩng đầu nhìn anh cất lên mấy lời hát:

“Bao nhiêu con mơ em mơ chỉ để thấy anh.

Bao nhiêu môi hôn dư âm ngọt ngào vẫn đây.

Miên man tan trong vòng tay một hạnh phúc sao thật bình yên quá.

Nắng vẫn khẽ hát ầm áp đường chiều phố quen.

Hương ai mong manh như sương giờ lại vẫn vương...

Du dương đôi tim ngân lên ngập ngừng khúc ca tình đắm say...“.

Bài hát đã kết thúc, anh nhẹ nhàng đến bên cô kéo cô dựa vào mình. Trong vẻ mơ màng, cô lên tiếng:

- Em ước gì thời khắc này là mãi mãi.

Những ngón tay Cảnh Phong bỗng cứng đờ, về mặt đành lại, cảm xúc đau đớn khó chịu bóp nghẹt trái tim anh. Cảnh Phong khẽ nhắm mắt để những cay đắng trong lòng không tuôn ra ngoài thành nước mắt.

“Cảnh Phong, đời này kiếp này, em chỉ yêu mình anh”, cô khẽ nói.

Họ chìm trong hạnh phúc vô bờ.

Trời chiều đã nhạt nắng, Kiều Chinh vòng tay ôm lấy Cảnh Phong, tình tứ đi vào trong khu vui chơi.

- Em muốn chơi trò nào? - Cảnh Phong quan sát mấy gian hàng một lúc rồi lên tiếng hỏi.

Kiều Chinh lần đầu tiên đến đây nên cô cực kì háo hức, nghe Cảnh Phong hỏi, cô bèn đáp:

- Tất cả.

Mười lăm phút sau đó...

- Trúng rồi... - Giọng Kiều Chinh reo lên vui mừng, tay cô xách đầy những phần thưởng mà Cảnh Phong đã dành được.

Từ trò phóng phi tiêu, thầy vòng, bắn súng... dường như trò nào anh chơi cũng giỏi.

- Còn muốn chơi nữa không? - Cảnh Phong sau khi bắn trúng lần nữa liền hạ súng quay đầu hỏi Kiều Chinh.

Kiều Chinh liếc nhìn về không được vui của chủ gian hàng, cô mím môi lắc đầu. Cảnh Phong bật cười:

- Được rồi, chúng ta về thôi.

Thỏa mãn với cuộc chơi, Kiều Chinh đồng ý đi về nhưng đi ngang qua một gian hàng, nhìn thấy một cặp li sứ rất đẹp cô bèn nắm tay anh nói:

- Em thích cái kia.

- Được - Cảnh Phong liền đáp.

Anh hỏi chủ sạp:

- Tôi muốn lấy hai cái li kia thì làm thế nào?

- Phóng dao trúng vòng quay này trong mười giây - Chủ sạp mỉm cười - Giá cược rất lớn, một lần phóng là bốn mươi.

- Đưa tôi ba con dao - Cảnh Phong rút tiền ra đặt lên bàn cao ngạo nhìn ông chủ.

Vòng tròn được xoay mạnh khi anh giơ con dao lên nhắm. Chín giây sau đó.

- Phập.

Kiều Chinh cắn môi, con dao xoẹt ngang qua vai cô. Cô sợ hãi nhìn gương mặt Cảnh Phong dần trắng lại. Chỉ trong vài tích tắc, một tiếng gào nhẹ vang lên sau lưng cô, cả người cô lạnh buốt. Những sự việc quá nhanh, cô vẫn tạm thời chưa hiểu nổi, đứng ngây người, tim như ngừng đập. Mãi cho đến khi Cảnh Phong kéo cô về phía anh, Kiều Chinh mới chợt tỉnh. Hóa ra mục tiêu của Cảnh Phong chính là kẻ đã đứng sau lưng Kiều Chinh từ lâu. Con dao sượt ngang qua cánh tay hần, một vết máu dài xuất hiện. Hần gào lên:

- Thằng khốn...

Cảnh Phong lạnh lùng, ánh mắt anh sắc nhọn dần theo từng biểu hiện của kẻ đối diện. Ngay sau đó hắn hít một hơi thật dài nói gần từng chữ:

- Hôm nay tao không đánh mày không được.

Cuộc chiến không cân sức diễn ra ngoài dự định của những người chứng kiến. Chỉ một lúc sau, đối thủ của Cảnh Phong đã không còn sức gượng dậy. Đúng lúc đó, tiếng một em bé ngây thơ hỏi mẹ mình đánh thức anh ra khỏi cuộc chiến đã tàn:

- Mẹ ơi! Chị ấy bị làm sao mà mấy người kia lại vác đi như vậy?

Anh liền lao đến chỗ khi này Kiều Chinh đứng nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng cô đâu cả. Chưa bao giờ anh thấy hoang mang lo lắng như thế, anh chụp lấy vai đứa bé lay mạnh:

- Nói cho chú biết, mấy người kia bắt chị gái đi hướng nào?

Đứa bé khóc thét lên. Mẹ đứa bé không những không trách anh còn đưa tay chỉ cho anh hướng mà bà vừa nhìn thấy bọn bắt cóc đưa Kiều Chinh đi. Trong đầu anh thoáng nhận ra mình vừa mắc một cái bẫy, Anh đứng bất động, sắc mặt đanh lại, ánh mắt bùng lên một ngọn lửa. Kẻ vừa này bị anh đánh gần như không gượng dậy được đã biến mất từ bao giờ. Cảnh Phong biết mình đã chậm một bước rồi. Anh vội lôi điện thoại trong túi ra, vừa gọi điện vừa đi ra hướng nhà xe. Tiếng chuông chờ điện thoại càng khiến ruột gan anh nóng như lửa đốt.

Ở một góc quán nước gần đó, bốn con mắt cùng nhìn Cảnh Phong thỏa mãn:

- Nhìn xem vẻ mặt tái xanh của nó kìa - Hưng đại bàng nhếch mép cười nhạt.
- Cẩn thận một chút, đừng làm quá. Ông chủ mà biết được thì ông ta sẽ không bỏ qua đâu - Năm Lục trầm mặc nói.
- Em biết rồi - Hưng đại bàng dẹp bỏ nụ cười, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Cảnh Phong tông cửa vào mạnh đến mức Hải cũng phải giật mình, anh lao vào nắm lấy cổ áo Hải, gầm lên:

- Có phải cậu đã cho người bắt cóc Kiều Chinh không?
- Cảnh Phong! Anh bình tĩnh đi - Hải nhẹ nhàng gỡ tay Cảnh Phong ra.

Nhìn gương mặt còn ngơ ngác của Hải, anh từ từ dịu lại rồi ngồi phịch xuống ghế, với tay lấy chai rượu tu liền một hơi.

- Vậy là cuối cùng Kiều Chinh bị bắt cóc rồi sao? - Hải lấy một cái li rồi đặt lên bàn cho Cảnh Phong - Anh cho là tụi em đã làm?

Cảnh Phong không đáp, tiếp tục uống.

- Theo kế hoạch, tụi em sẽ bắt cóc Kiều Chinh ở nơi đông người để tránh cho anh bị nghi ngờ. Hơn nữa đó là khi lão già kia chuẩn bị lô hàng mới và chúng ta sẽ dùng Kiều Chinh để trao đổi lô hàng đó. Anh sẽ cứu được Kiều Chinh trước thời điểm lão chấp nhận trao đổi để lấy niềm tin của lão. Nhưng hiện tại, lô hàng vẫn chưa được chuyển về, xem ra kế hoạch của chúng ta bị cản trở vì một kẻ khác rồi. Anh nói xem, kẻ đó là ai?

- Bất luận kẻ đó là ai, chúng ta cũng phải giải cứu Kiều Chinh càng sớm càng tốt. Lão Nghiêm dường như đã có chút tin tưởng anh từ vụ việc lần trước nên ông ta hỏi anh đã chán công việc vệ sĩ này chưa? Ông ta sẽ sắp xếp cho anh công việc tốt hơn. Anh từ chối. Anh nói với ông ta: “Bảo vệ Kiều Chinh được an toàn là nhiệm vụ mà tôi phải làm, tôi không có ý thay đổi nào cả. Chỉ cần được phục vụ cho ông chủ là tốt rồi”. Tuy ông ta không nói gì thêm nữa nhưng anh tin chắc, ông ta đã tin tưởng anh thêm một chút rồi. Khó có ai đại đột bỏ qua cơ hội tốt như thế, vậy mà anh lại chấp nhận từ bỏ.

- Cảnh Phong, chúng ta không cần chờ lô hàng đó nữa, đây chính là cơ hội tốt cho chúng ta. Chỉ cần chúng ta cứu được Kiều Chinh ra thì lão Nghiêm chắc chắn sẽ tin tưởng anh rất nhiều - Ánh mắt Hải vụt sáng nhìn Cảnh Phong.

- Làm sao truy ra ai bắt được Kiều Chinh mới là vấn đề - Cảnh Phong trầm giọng nói.

- Vấn đề này rất đơn giản - Một người bước vào nhìn Cảnh Phong cười khà khà nói.

- Ông chủ - Hải giật mình nhìn ra cửa rồi kêu lên kinh ngạc - Sao ông chủ lại đến đây?

Cảnh Phong cũng đưa ánh mắt nhìn ông chủ Thạch đang bước vào trong phòng, ông quay người ra lệnh cho bọn đàn em:

- Đóng cửa lại, canh gác bên ngoài, không có lệnh của tao, không cho ai đến gần căn phòng này!

Hải và Cảnh Phong lập tức đứng dậy bước vội đến đỡ ông chủ Thạch. Cả hai đều thể hiện thái độ kính trọng vô cùng.

- Ông chủ.

- Ba...

- Được rồi, ta chưa đến nỗi tàn phế để hai đứa phải dìu đi như thế đâu - Ông chủ Thạch đưa tay ngăn hai người lại.

Cảnh Phong và Hải bèn khựng lại, hai người im lặng nhìn ông chủ Thạch lê chân từng bước từng bước đến ghế ngồi. Khi ông chủ Thạch ngồi xuống rồi thì Cảnh Phong và Hải mới dám ngồi xuống ghế của mình.

- Ba, chân của ba không sao chứ? - Cảnh Phong lên tiếng quan tâm - Con xin lỗi, những lúc thế này đáng lý con phải ở bên cạnh ba vậy mà...

Ông chủ Thạch nắm tay Cảnh Phong, cả người dựa vào thành ghế, thư thái nói:

- Con trai ngoan, ba biết con rất lo lắng cho ba. Ba già rồi, những chuyện này chỉ là chuyện vật thôi, một thời gian là khỏi. Con đừng lo lắng cứ chuyên tâm vào kế hoạch của con đi.

Cảnh Phong nhìn ông chủ Thạch với vẻ mặt áy náy lần đầu đón. Trước giờ, anh luôn là cánh tay phải của ông. Nhưng lần này, vì kế hoạch tiếp cận kẻ đó mà Cảnh Phong phải giả vờ trở mặt với ông, người mà anh luôn xem như ba ruột của mình.

Ông quả thật đã già rồi, chuyển giao dịch lần này vì không có Cảnh Phong nên ông phải đích thân ra mặt, không ngờ bị gài bẫy, hai bên xảy ra một trận ẩu đả lớn. Chân của ông vì thế mà bị thương.

Nếu là trước đây thì...

Trong tâm trí Cảnh Phong hiện lên những hình ảnh trẻ trung phong độ của ông chủ Thạch lần đầu anh gặp. Đó là những ngày tháng đáng hận nhất trong cuộc đời anh, là những ngày tháng khổ sở nhất, vất vả, đau đớn nhất.

Ngày hôm đó, khi cảnh sát gọi đến nhà cũng là lúc mẹ anh đang chuẩn bị đồ đạc để vào thăm ba. Cảnh Phong một mực đòi mẹ cho đi theo:

“Mẹ, cho con đi theo với, con cũng muốn vào thăm ba”.

“Cảnh Phong, con ngoan đi, ở nhà giúp mẹ coi em, mẹ vào thăm ba một tí rồi về ngay. Mẹ gửi hai đứa cho cô Bình, hai đứa phải nghe lời cô Bình có biết không?”.

Cảnh Phong lúc đó cũng đã hiểu chuyện gì đang xảy ra với gia đình mình, hàng xóm cứ mỗi người một câu nói ra nói vào xâm xỉ về việc ba anh ở tù. Mẹ anh, bà Vân Trang, vì không muốn con cái nghi ngờ ba mình nên mới kể hết mọi chuyện với Cảnh Phong. Từ lúc đó, anh đã hận kẻ có tên là Hoàng Sĩ Nghiêm vô cùng, anh hận một kẻ đạo đức giả, nhân tâm lừa gạt ba anh để ông phải lâm vào con đường tù tội, khiến gia cảnh anh tan nát, nhà cửa bị tịch thu, ba mẹ con phải đi thuê nhà trọ sống, hai anh em ngày ngày bị mọi người chỉ trích là con của tội phạm.

“Mẹ nói với ba, con và em nhớ ba lắm, tụi con sẽ chờ ba về”.

Bà Vân Trang nhìn đứa con trai bé bỏng xúc động, giang tay ôm chặt con vào lòng, đôi mắt đỏ hoe, tuy cố gắng dằn lòng để không khóc nhưng vẫn không ngăn được những tiếng nấc nghẹn ngào.

“Con ngoan lắm”.

Hai mẹ con đang ôm nhau khóc thì một người hàng xóm cũ lao vào hỗn hển nói:

“Chị Trang! Ba tui nhò tự sát trong tù rồi”.

Hai mẹ con Cảnh Phong sững sờ nhìn người đến báo tin, người đó thấy vậy thì cố gắng nói chậm rãi hơn từng câu từng chữ:

- Lúc này, cảnh sát gọi đến hỏi có biết ba mẹ con chị dọn đi đâu không? Họ nói anh ấy đã tự sát trong tù rồi, bảo mọi người đến...

Người đó còn chưa nói hết lời thì Cảnh Phong đã thấy thân hình gầy guộc của mẹ mình từ từ ngã xuống đất.

Đám tang ba anh, những người công nhân ở công ty cũ đều có mặt, họ gom góp số tiền ít ỏi để ba anh có được nấm mồ đẹp. Họ động viên ba mẹ con anh rất nhiều, tuy nhiên, chẳng ai đủ giàu có mà cu rư mang tất cả. Để rồi những đau đớn vẫn tiếp tục xảy ra. Đó là sự tuyệt vọng tận cùng bất lực khi em gái anh sau chén cơm rau đạm bạc và nhát thề than đau đầu, Như Ngọc bắt đầu sốt cao và buồn nôn khiến bà Vân Trang hoảng hốt, đưa con đi bệnh viện. Nhà không có tiền, mẹ anh phải chạy vạy khắp nơi vay nợ mua thuốc cho con. Vừa thương em vừa thương mẹ nhưng anh lại không thể khóc. Anh chỉ có thể ngày ngày ở bên cạnh đứa em ốm yếu của mình, nắm chặt tay Như Ngọc cố gượng cười trấn an bằng những lời hứa dối trá: “Vài bữa nữa, em sẽ khỏi thôi”.

Chỉ có điều vài bữa nữa đó đành đổi bằng cả một vòm trời đen tối. Điều tàn nhẫn cuối cùng cũng đến.

Hai bức di ảnh trên bàn thờ, ba nén nhang tỏa khói tang thương. Bà Vân Trang cả ngày chỉ biết ngồi thẫn thờ, đôi mắt vô hồn như nhìn vào một khoảng xa xăm lắm. Cha chết, em gái chết, mẹ phát điên, anh phải bỏ học lẩn lộn ngoài đường để kiếm miếng ăn cho hai mẹ con sống qua ngày trong một khu ổ chuột bẩn thỉu. Rồi một ngày, anh liều mạng đánh nhau với một nhóm côn đồ nhí chỉ vì bị chúng đuổi khỏi địa bàn. Chính vì lần đánh nhau đó mà cuộc đời anh rẽ sang một hướng khác. Một chiếc xe màu đen sang trọng đang chờ đèn xanh trên con đường xảy ra trận hỗn chiến. Người đàn ông trong xe khẽ cười khinh bỉ nhìn bọn trẻ trâu đánh nhau một cách ngốc nghếch. Nhưng đứa con trai gầy gò đang bị đánh hội đồng kia khiến ông chú ý, cứ bị đánh ngã là nó lập tức đứng lên, gan lì vô cùng. Chính ánh mắt của Cảnh Phong thu hút ông ta:

- Dừng xe. Tụi bây mang thằng nhỏ kia đến đây cho tao.

Người đàn ông đó chính là ông chủ Thạch bây giờ.

Trong căn biệt thự được trang hoàng rất đẹp nhưng không khí lại có phần căng thẳng, u tối, trên bộ ghế sofa, một người đàn ông trên lưng có một vết chém sâu và dài, máu chảy từ vết thương nhuộm đỏ chiếc áo sơ mi xanh. Nét mặt đã không còn một chút máu, thể nhưng ông ta không hề buông một tiếng rên rĩ. Bác sĩ ngồi sau lưng ông ta thoãn thoắt sơ cứu như thể đây là một việc quá đỗi bình thường. Mấy tên đàn em bu quanh ông ta đang trừng trừng nhìn về phía một thằng nhóc, mặt nó cũng tái mét.

- Lại đây nhóc - Người đàn ông ngoắc tay gọi.

- Ông chủ Thạch, xin đừng động đây, tôi đang sát trùng vết thương. Vết thương khá sâu, cần phải khâu lại - Vị bác sĩ nhắc nhở.

Nhưng ông chủ Thạch vẫn đưa tay về phía thằng nhóc tiếp tục gọi:

- Lại đây.

Mấy tên đàn em thấy vậy liền đẩy mạnh thằng nhóc về phía xô pha. Ông chủ Thạch cười ha ha, vỗ vai thằng nhóc nói:

- Có biết vì sao ta thu nhận mày hay không? Bởi vì chú mày dù bị đánh cỡ nào cũng không khóc. Ta thích tính gan lì của chú mày.

- Cảnh Phong, con tên Cảnh Phong - Thằng nhóc nhìn ông chủ Thạch bằng ánh mắt nghiêm trang lên tiếng.

Hôm nay, Cảnh Phong theo ông chủ Thạch đi làm một chuyến giao dịch. Không ngờ giao dịch không thành dẫn đến ẩu đả, Cảnh Phong còn chưa có kinh nghiệm đánh đấm nhiều. Một tên cầm cây mã tấu sắc bén vung đến chém anh, anh nhất thời kinh hãi mà quên mất tránh né, đúng lúc đó ông chủ Thạch lao đến che cho anh lãnh trọn vết chém vào lưng.

Nếu người bị chém là Cảnh Phong, có lẽ anh sẽ cắn chặt răng không khóc, thế nhưng người bị chém lại là ông chủ Thạch, ông vì anh mà bị chém. Lần đầu tiên có người vì anh mà liều cả mạng sống của mình như thế.

Cảnh Phong ngước mắt nhìn ông chủ Thạch nói:

- Từ nay về sau, con là người của ông chủ, mãi mãi là người của ông chủ.

- Tốt lắm, con trai à. Con chính là con trai của ta, ta rất thích con - Ông chủ Thạch vỗ vai Cảnh Phong cười khả khả nói.

Sau đó là Hải và Thái cũng lần lượt được ông chủ Thạch nhận vào trong băng, cũng được huấn luyện tốt, nhưng Cảnh Phong là người có tư chất nhất, cũng là người lập được chiến công nhiều nhất. Ông chủ Thạch xem Cảnh Phong như con trai của mình, anh cũng xem ông như cha mẹ. Giờ đây ông đã già rồi, gần như giao lại mọi thứ cho Cảnh Phong, ông tin tưởng Cảnh Phong rất mực và dốc sức giúp cho kế hoạch trả thù của anh thành công.

Kiều Chinh bị bắt, ông chủ Thạch lại nhanh chóng nắm được thông tin, Cảnh Phong neho mắt nhìn ông dò ý:

- Ba, ba có đầu mối gì rồi?

- Ha ha, lần này lão Nghiêm đúng là bị đâm sau lưng thật rồi - Ông chủ Thạch phá ra cười - Hắn không ngờ người bắt cóc con gái hắn lại là bọn đàn em của hắn.

Ông chủ Thạch chỉ nói như thế, Cảnh Phong đã lập tức hiểu ra mọi chuyện. Đám người đó chỉ muốn hạ nhục anh, muốn lợi dụng chuyện này để hất anh ra khỏi băng của chúng.

Hưng đại bàng, chỉ có thể là hắn.

- Ba có biết họ nhốt cô ấy ở đâu không?

- Biết... - Ông chủ Thạch nhếch môi cười đáp.

Cảnh Phong đưa mắt nhìn ông chờ đợi.

- Ở khu ngoại ô phía tây.

Cảnh Phong lập tức đứng bật dậy ngay lập tức, anh phải cứu Kiêu Chinh về càng sớm càng tốt. Hải cũng đứng dậy định bước theo chân Cảnh Phong nhưng lại bắt gặp ánh mắt trừng trừng của ông chủ Thạch, ông nện mạnh cây gậy xuống sàn nhà. Cảnh Phong khựng lại. Ông chủ Thạch chậm rãi quay mặt lạnh nhìn Cảnh Phong nói:

- Cảnh Phong, con làm sao vậy? Đầu óc để ở đâu?

Cảnh Phong giật mình, anh nhìn ánh mắt ông chủ Thạch, đột nhiên anh hiểu ra được ẩn ý trong suy nghĩ và lời nói của ông. Vụ thư đe dọa bắt cóc, vốn chỉ là một màn kịch, một màn kịch do Cảnh Phong dựng ra để tiếp cận ông Nghiêm mà thôi.

- Con có biết vì sao ba biết được tin tức này nhanh như thế không? - Ông chủ Thạch từ từ ngồi xuống ghế, chậm rãi hỏi Cảnh Phong.

- Là người của ba cài bên đó thông báo cho ba - Cảnh Phong ngây ngô nói.

Ông chủ Thạch gật đầu.

- Con có biết ta tốn bao lâu mới có thể sắp đặt người ở bên cạnh lão già đó không?

Cảnh Phong trầm ngâm lắc đầu.

- Ba năm, ta đã mất ba năm để đàn em của ta có thể có được ngày hôm nay. Chuyện lần này, nếu con ra mặt thì ba năm của ta coi như phí hoài.
- Nhưng nếu anh Cảnh Phong không đưa Kiều Chinh về ngay thì công sức của chúng ta gần đây cũng đổ sông đổ bể - Thái lên tiếng.
- Thái! Chọn nặng và nhẹ thì nên chọn nhẹ - Hải bình tĩnh phân tích.
- Chúng ta biết cài người vào bên đó, lão Nghiêm chắc chắn cũng sẽ cài người vào chúng ta - Cảnh Phong im lặng này giờ cuối cùng cũng lên tiếng.
- Cậu nghĩ lão Nghiêm dễ dàng chấp nhận Cảnh Phong như vậy sao? - Ông chủ Thạch nói tiếp với vẻ mặt đắc ý - Ta đã tung một tin đồn ghét bỏ Cảnh Phong từ trước để con chuột đó báo cáo lại cho lão Nghiêm, sau đó diễn thêm một màn kịch mới làm lão tin tưởng hoàn toàn. Vậy nên con chuột này vẫn còn giá trị lợi dụng với chúng ta, đợi đến khi nào chúng ta loại trừ được lão Nghiêm thì lúc đó xử lý hắn sau cũng chưa muộn.

Nghe ông chủ Thạch nói xong, mắt Thái sáng rực:

- Lão Nghiêm không ngờ được đâu.

Ông chủ Thạch vừa nói xong, tất cả mọi người đều nở nụ cười, kế hoạch của họ bắt đầu thuận lợi rồi.

- Vậy bây giờ con sẽ đến đồn công an để báo án? - Cảnh Phong hỏi.
- Không.

Ông chủ Thạch phản đối.

- Bây giờ con hãy chạy ngay đến tìm bà Kim Xuân, kể cho bà ta nghe mọi việc, nhớ gợi ý cho bà ta việc báo cảnh sát để họ điều tra. Còn ngoài ra không nên nói thêm bất cứ thứ gì nữa đến khi lão Nghiêm ra lệnh cho con. Chuyện báo cảnh sát, sẽ có người làm thay con.

Khi Kiều Chinh tỉnh giấc, cô thấy mình nằm trong một căn phòng nong nặc mùi sơn mới, rộng lớn và trống trải. Cô đứng bật dậy nhìn ra cửa sổ, bên dưới vắng hoe. Bỗng cô nghe bên ngoài rất nhiều tiếng bước chân hỗn loạn, tiếng gọi nhau ầm ĩ, dường như có biến. Cô hoảng sợ thu người vào trong một góc phòng nghe tiếng kéo lê, tiếng khuôn vác ầm ầm...

- Cẩn thận! Nhẹ tay kéo bê - Tiếng quát tháo rất lớn vang lên.

Bọn người này nhất định là đang buôn bán hàng lậu, mà thứ dễ vỡ đến thế có lẽ là đồ cổ. Không biết có chuyện xảy gì khiến chúng lo lắng như thế.

Mấy giây sau đó cô nghe có tiếng súng nổ, tiếng gào thét, tiếng la mắng, rồi có tiếng chirr thè râm ran trong bầu không khí vốn đã đầy căng thẳng.

Cô không biết rồi đây mình sẽ ra sao, rung rung nước mắt gọi tên anh trong sợ hãi.

- Rầm...

Cánh cửa phòng bật mở, Hưng đại bàng lao vào phòng nhìn cô với gương mặt đờ đàng sát khí, hất hất đầu ra lệnh cho đàn em:

- Dẫn nó đi mau.

Cô hoảng loạn vùng vẫy mong thoát khỏi tay tên đàn em. Sau một hồi giằng co, hắn bị cô cào rách mặt liền nhìn cô với ánh mắt tóe lửa, nghiêng răng nhe:

- Con quỷ cái! - Tay hắn vừa giơ lên thì ai đó sau lưng đã đập hắn ngã dúi dụi. Ánh mắt lạnh lẽo của Hưng đại bàng chiếu lên người Kiều Chinh trong vài giây rồi nhanh chóng rời:

- Mặc kệ nó, mau đi thôi.

Nói xong, tất cả hồi hã chạy để lại mình cô giữa căn phòng trống hoác. Bên ngoài tiếng huyên náo vẫn chưa dứt, cô run rẩy ngồi giữa nhà suy xét lại những sự việc vừa xảy ra.

- Đứng im, giơ tay lên - Một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng cô.

Một vật lạnh lẽo dí vào lưng, cô bất giác giơ tay qua đầu. Bàn tay đẩy cô áp vào tường rồi sờ mò khắp người cô như dò xét. Một bàn tay đàn bà thô bạo, cô thẫn thờ khi từng giọt mồ hôi chảy xuống mặt cay xè. Mồ mẫm xong giọng nói rần lạnh vang lên:

- Quay mặt lại.

Ánh mắt nữ cảnh sát đầy nghiêm nghị nhìn cô, cô ta cau mày nói qua bộ đàm:

- Trên đây có một người phụ nữ. Đã kiểm tra rồi.

Ngay sau đó là tiếng bước chân vội vã lên cầu thang, một nam cảnh sát mặc quân phục hối hả chạy đến, kêu lên kinh ngạc:

- Kiều Chinh! Sao em lại ở đây?

Không chờ cô trả lời, anh nói với mấy đồng nghiệp bên cạnh:

- Tịch thu hết mấy cái thùng này đem về sở.

Sau đó anh nói với cô:

- Anh sẽ chờ em về lấy lời khai.

Nhìn từng dòng xe cảnh sát lần lượt rời đi chờ theo những tên bị bắt và những thùng hàng thu được, Hải Bực dọc nói:

- Tức thật! Lại để thằng Hưng đại bàng trốn được rồi.

- Kệ nó đi. Bọn đàn em thế nào cũng khai tên nó ra, bảo đảm kì này Hưng đại bàng sẽ bị truy nã. Nó phải lặn một thời gian rồi - Thái búng tay đáp.

- Kế hoạch của ông chủ thật là tuyệt hảo - Hải gật đầu.

- Đừng chủ quan. Hắn vẫn còn nhiều đàn em, chưa chắc đã dùng Cảnh Phong - Ông chủ Thạch lúc này mới lên tiếng sau khi quan sát mọi động tĩnh bên ngoài - Lần này, con cứ đến nhận lỗi với ta đi.

Cảnh Phong lơ đãng đáp:

- Con biết rồi.

- Có lời khai của con bé kia, bọn chúng chắc chắn sẽ không thoát tội được đâu. Hoàng Sĩ Nghiêm sẽ không ngờ rằng, chính con gái hắn lại làm đổ bể hết chuyện làm ăn của hắn - Ông chủ Thạch đắc ý cười vang.

Cảnh Phong thật sự không cảm thấy vui khi kế hoạch mình sắp đặt diễn ra tốt đẹp, anh lợi dụng sự lo lắng của bà Kim Xuân dành cho con gái, dù ông Nghiêm phản đối nhưng bà vẫn cứ một mực báo cảnh sát. Người của Cảnh Phong bí mật đưa tin tình báo cho bên cảnh sát để họ hốt trọn ổ hàng lậu và giải cứu Kiều Chinh. Chỉ trách tên Hưng đại bàng quá ngu ngốc và anh thì quá lạnh lùng.

Từ đây cha cô sẽ đi vào con đường lụn bại, gia đình cô sẽ tan nát. Tất cả bởi tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Nếu Như Yêu - Chương 19

Tác giả: Born

Cuộc sống tàn nhẫn

Trong căn biệt thự sang trọng nhưng không khí bên trong có phần ảm đạm, một cái tát này lửa vang lên, không gian rơi vào im lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng từng tia nắng đang rỉ rả chiếu vào khuôn mặt của người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế. Cảnh Phong đứng cúi mặt nhận lỗi với ông Nghiêm trong khi bà Kim Xuân ôm chặt con gái vào lòng.

Mặt ông Nghiêm đỏ gay vì tức giận, hôm nay ông ta vừa mới hay tin con gái bị bắt cóc, chẳng bao lâu sau lại hay tin cảnh sát đã tịch thu hết lô hàng đồ cổ quý giá.

Ông sốc hơn nữa khi chính đàn em của ông lại ra tay bắt cóc con gái ông, đúng là chuyện hi hữu đến nực cười. Con gái ông đã ra làm chứng chỉ định chính Hưng đại bàng bắt cóc cô, cảnh sát lập tức tầm nã Hưng đại bàng. Và từ mối liên hệ đó, cảnh sát tuy chưa động đến ông, nhưng cũng bắt tin cho ông thấy họ đang nghi ngờ ông nhiều nhất.

Và cái tát xảy ra quá nhanh.

- Bắt đầu từ hôm nay, cậu có thể nghỉ rồi.

- Ba! Sao ba làm vậy? - Kiều Chinh nhìn ba mình nói lớn - Không thể đuổi việc anh ấy.

- Ba sẽ đền bù cho cậu ta xứng đáng - Ông Nghiêm liếc nhìn con gái bình thản nói.

Kiều Chinh nhìn anh, phán đoán thái độ của ba mình rồi lặng lẽ đi lên lầu. Cảnh Phong bình thản ra về. Cánh cửa vừa đóng kín lại thì sắc mặt lạnh lùng của Cảnh Phong càng băng giá hơn, khóe môi xuất hiện nụ cười mỉa mai. Không ngờ ông Nghiêm nhanh chóng xử lí anh như vậy, xem ra lô hàng vừa mất khiến ông ta tổn thất không ít và gấp rút chuẩn bị chạy lô hàng mới để lấp vào.

Sáng hôm sau, Kiều Chinh nói dối ba mẹ rằng mình đến trường, thế nhưng cô lại đến nhà Cảnh Phong tìm anh. Chờ mãi không thấy Cảnh Phong, trời chiều đây gió thổi, cô đành lui thủ đi về. Trên đường về, đi ngang một quán ăn thì một bóng người xuất hiện chặn xe cô lại. Long Sơn đang đứng trước mặt cô nở nụ cười rạng rỡ.

- Em đi đâu đấy? - Anh hỏi.

Rồi họ sóng bước trong ánh hoàng hôn rực lửa, tiếng thành phố đang chìm vào đêm dịu dàng như một bản nhạc. Lúc về tới cổng nhà, cô định nói lời tạm biệt với Long Sơn thì thấy anh cũng đã xuống xe. Ánh mắt Long Sơn nhìn cô tha thiết, cô dường như nghe được cả nhịp tim gấp gáp của anh.

- Em vào nhà đây - Cô bối rối lên tiếng trước.

- Kiều Chinh - Long Sơn khẽ gọi cô, giọng anh hòa vào trong làn gió đêm tĩnh mịch.

- Sao vậy anh? - Kiều Chinh run run hỏi.

Rồi không đợi anh trả lời, cô khẽ nói:

- Khuya rồi, anh mau về đi.

Nói xong, Kiều Chinh hồi hộp nhìn Long Sơn, ánh mắt anh vẫn đầy say đắm. Nhưng trái với sự lo lắng của cô, Long Sơn chỉ cười nhẹ, tiến tới gần cô, đặt lên trán cô một nụ hôn rất nhẹ, rồi khẽ cười nói:

- Ngủ ngon nhé.

Kiều Chinh bất ngờ nhưng cuối cùng cũng mỉm cười đáp lại anh:

- Anh ngủ ngon. Lái xe về nhà cẩn thận, nhớ gọi cho em để em biết anh về nhà bình an nhé.

- Anh biết rồi - Long Sơn gật đầu rồi lên xe chạy đi.

Kiều Chinh còn mãi nhìn theo bóng xe Long Sơn thì bỗng giật mình khi thấy đằng xa có một bóng dáng đứng im lặng từ bao giờ. Cô liền quay người lại, ánh mắt xúc động, trái tim nhảy nhót trong lồng ngực, không nói không rằng, cô lao nhanh về phía đó, ôm chầm lấy người mà cô hằng nhớ mong.

- Cảnh Phong! Cảnh Phong - Kiều Chinh khẽ gọi.

Thế nhưng Cảnh Phong đứng im bất động, thật lâu anh mới lên tiếng:

- Xem ra mấy ngày nay em sống khá thoải mái. Còn hẹn hò với bạn trai nữa.

Khi Kiều Chinh ngẩng đầu nhìn anh ngờ ngác thì anh lạnh lùng đưa tay đẩy Kiều Chinh ra rồi nói:

- Em vào nhà đi. Anh về đây.

Cô hốt hoảng vội vàng nắm lấy cánh tay Cảnh Phong giữ lại, miệng khẽ nói:

- Cảnh Phong! Không phải như vậy đâu.

Cô không ngờ, tay cô vừa siết chặt tay anh đã nghe một tiếng rên nhẹ. Đầu ngón tay cô lạnh toát, ướt át, trong không khí thoang thoảng mùi máu tanh. Cô kinh hãi, đưa tay đến trước mặt mình, quả nhiên tay đầy máu.

- Cảnh Phong! Anh bị làm sao vậy? - Mặt cô đã tái xanh.

Hai mắt cô rung rung, làn mi cong cũng lay động, gần như chỉ một chớp mắt nữa thôi nơi đó sẽ tràn ra những giọt nước mắt nóng hổi. Về mặt lo lắng của cô khiến Cảnh Phong chẳng còn lòng dạ gì hơn dỗi, anh giang tay ôm chặt cô, khẽ khàng nói:

- Anh không sao đâu, chỉ muốn được ôm em một lúc.

Kiều Chinh im lặng nghe tiếng những giọt sương rả rích rơi trong thính không, sợ mình chỉ cự quây một chút sẽ làm cảm xúc này tan vỡ. Trời khuya, gió bắt đầu thổi, sương bắt đầu rơi, hai người họ đứng nép bên cột đèn, bóng họ trải dài trên mặt đường, cảm giác xung quanh toàn cô đơn và lạnh lẽo. Chỉ mình họ là ấm áp bên nhau. Rất lâu sau đó, Cảnh Phong buông Kiều Chinh ra, anh nhìn cô bằng đôi mắt trầm ám, đôi mắt đen sâu hun hút như muốn

cuốn lấy cô. Anh cất giọng khàn khàn hỏi:

- Nhớ anh không?

Cô giữ bàn tay đó thật lâu trên mặt mình, cái động chạm nhẹ nhàng khiến tim cô run rẩy, chẳng muốn rời đi. Cô khe khẽ gật đầu. Đôi mắt long lanh tròn ầu dưới rèm mi cong khẽ chớp buồn bã nói:

- Anh không nghe máy khiến em lo lắng, ngày nào em cũng đến ngồi chờ ở nhà anh.

Như chợt nhớ ra, cô vội lên tiếng thanh minh:

- Cảnh Phong, chuyện lúc nãy...

Cảnh Phong đưa một ngón tay lên miệng cô ngăn cô nói tiếp:

- Anh tin em.

Anh thốt ra ba chữ đó rất bình thản nhẹ nhàng lại khiến tim cô rộn ràng hẳn lên, cô cảm thấy mình thật hạnh phúc. Nỗi mong nhớ cùng niềm vui sướng khiến cảm xúc trong cô bùng nổ, cô nhón chân lên hôn nhẹ vào môi anh, mặt ửng đỏ. Rồi cô lại bị Cảnh Phong ôm lấy lần nữa, đầu anh phủ xuống khuôn mặt cô, đôi môi mỏng quyến rũ của anh chạm vào môi cô, cuốn lấy không rời. Ngọt ngào và đầy hương vị, cảm giác của nụ hôn của tình yêu luôn khiến người ta say đắm, luôn khiến người ta ngất ngây.

Gió đêm lạnh thổi từng cơn buồn bã.

Sau một bức tường gần đó, ánh mắt Long Sơn nhìn về phía đôi tình nhân đang âu yếm mà trái tim quặn thắt, đáng lý anh không nên quay đầu lại nhìn cô, để rồi...

Nụ hôn vừa dứt, Cảnh Phong để Kiều Chinh dịu dàng dựa vào ngực mình, vuốt ve tóc cô một cách âu yếm.

- Mấy ngày nay anh đi đâu vậy? Sao lại để bị thương như thế? - Cô chợt nhớ ra, lo lắng hỏi.

Cảnh Phong bèn lôi trong túi ra một chuỗi chìa khóa trao cho Kiều Chinh:

- Giữ lấy nó. Sau này cứ mở cửa vào nhà chờ anh.

Kiều Chinh cầm lấy chuỗi chìa khóa, siết chặt tay anh hơn như một lời hứa.

Trong một căn phòng sang trọng, một bàn đầy đồ ăn ngon được nhân viên phục vụ bày ra trước mặt Năm Lục và ông Nghiêm. Sắc mặt cả hai đều lạnh băng, ông Nghiêm im lặng hút thuốc, Năm Lục cúi đầu.

- Anh Nghiêm! Chuyện lần này...

Ánh mắt ông Nghiêm sắc nhọn quét qua người Năm Lục như một lưỡi dao. Năm Lục đã theo ông rất nhiều năm, lập công không ít, kiếm cho ông cũng khá nhiều tiền, đối với tổn thất lần này, tuy ông có giận, nhưng ông hoàn toàn không có ý định đánh mất tay chân thân tín nhất của mình.

Năm Lục cũng biết điều đó nên hắn mới ngoan ngoãn cúi đầu nhận tội mà không có bất cứ hành động tạo phản nào. Ít ra hắn biết, ông Nghiêm vẫn chưa dón hắn vào đường cùng. Chỉ tiếc là Hưng đại bàng, cánh tay đắc lực của Năm Lục, tên đàn em trung thành và liều lĩnh của hắn đã phải trốn ra nước ngoài chờ đợi mọi việc êm xuôi. Kẽ thay thế không ai khác chính là Cảnh Phong. Cảnh Phong luôn hoàn thành tốt mọi việc dù cái giá phải trả đương nhiên luôn là máu. Hắn có đôi chút bất mãn với Cảnh Phong nhưng cũng thầm vừa lòng với tên đàn em mau lẹ này.

Bữa tiệc hôm nay chính là để ăn mừng và bày tỏ thái độ trọng dụng của ông Nghiêm với Cảnh Phong.

- Đại ca, Cảnh Phong đến rồi - Một tên đàn em vào báo cáo.

- Anh Nghiêm, biểu hiện lần này của cậu ta rất khá, nhưng dù sao cậu ta là người mới... - Năm Lục e dè nói, mắt vẫn luôn để ý sắc mặt của ông Nghiêm.

Đáp lại hắn chỉ là sự im lặng.

Năm Lục im bật vì hắn thừa hiểu cung cách làm việc của ông Nghiêm. Nếu thật sự trọng dụng Cảnh Phong, ông ta sẽ không gọi người bày thức ăn ra bàn sớm thế này mà không chờ Cảnh Phong đến.

Vài phút sau, Cảnh Phong được đưa đưa thẳng lên phòng.

- Ông chủ, anh Năm - Cảnh Phong vừa vào đã theo phép chào hỏi ngay lập tức.

- Ngồi đi - Năm Lục chỉ tay vào cái ghế bên cạnh ông Nghiêm như Cảnh Phong.

Cảnh Phong gật đầu rồi thẳng lưng bước đến chỗ ngồi, sắc mặt lạnh lùng, uy nghiêm chẳng chút e sợ, càng cho thấy không có sự cúi đầu nào trong anh.

Ông Nghiêm nhìn thái độ cao ngạo của anh như thể thì nhếch môi khẽ cười. Con người, ai cũng có giá của mình, đó là cái giá của sự kiêu ngạo, mà Cảnh Phong là người kiêu ngạo cao giá. Ông ta biết rõ điều đó.

- Chuyến hàng lần này cậu làm rất tốt, ông chủ rất hài lòng nên đặc biệt đãi cậu bữa tiệc này - Năm Lục vươn tay cầm chai rượu rót cho Cảnh Phong.

Thái độ tuy kiêu ngạo nhưng vẫn thành kính của Cảnh Phong khiến Năm Lục hài lòng lắm

- Cảm ơn ông chủ, cảm ơn anh Năm

Ông Nghiêm lúc này mới lên tiếng:

- Được rồi, đừng khách sáo nữa. Hãy tỉnh dưỡng cho tốt đi.

Cảnh Phong chỉ cười không đáp. Bữa ăn diễn ra trong sự dò xét lẫn nhau.

Chiếc xe lặng lẽ dừng lại ở một khu nghĩa trang cao cấp, những nghĩa trang thế này phải bỏ ra rất nhiều tiền mới có thể có được vài mét vuông đất. Năm xưa, Cảnh Phong đã tốn rất nhiều công sức để ba và em gái anh có thể yên nghỉ ở cùng một chỗ.

Cảnh Phong đi trước, đôi mắt buồn bã như nước hồ thu. Kiều Chinh đi theo sau anh đến trước hai ngôi mộ được xây rất khang trang. Anh quỳ rất lâu trước ngôi mộ của một người đàn ông có nhiều nét giống anh, khuôn mặt trầm mặc càng khiến đôi mắt anh lạnh lẽo hơn. Gió chiều trên nghĩa trang lặng lẽ quét qua khiến hai ngôi mộ càng hiu quạnh. Cảnh Phong im lặng từ đầu tới cuối, đột nhiên lên tiếng:

- Con bé rất ngoan.

Trong không gian này tự nhiên cô cảm thấy mình phải im lặng.

- Chúng ta về thôi - Anh nói.

Cô nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy bàn tay anh:

- Chúng ta đi thăm mẹ đi.

Cái chạm nhẹ nhàng của cô khiến Cảnh Phong hoang mang, như người lữ hành cô đơn trên sa mạc tìm thấy nguồn nước, anh khẽ siết chặt tay cô hơn. Từ nay anh có thể chia sẻ người thân duy nhất của anh với cô ư? Người đàn bà điên bị nhiều người xa lánh ấy cũng là mẹ của cô ư?

Cảnh Phong đột ngột đạp thắng dừng xe lại giữa đường.

- Cảnh Phong! Anh không sao chứ - Cô lo lắng hỏi.

Cảnh Phong choàng tay ôm cô thật chặt. Thật lâu, thật lâu sau anh mới lên tiếng:

- Anh từng có một gia đình rất hạnh phúc...

Giọng anh nghẹn ngào lạc đi khiến người nghe thấy đau lòng thương xót. Nhưng Cảnh Phong không có ý định nói tiếp câu chuyện của mình, chỉ siết chặt cô nhiều hơn nữa. Kiều Chinh biết, anh vẫn chưa sẵn lòng chia sẻ với cô bí mật của anh. Cô vòng tay ôm anh, khẽ nói bên tai anh:

- Em hiểu.

Cảnh Phong vui đầu vào vai cô thật lâu. Cảm nhận mùi hương thơm nhẹ trên tóc cô, hơi ấm tỏa ra từ cơ thể cô, tâm tình anh dường như bình yên lại.

Trong công viên, cô trông trẻ đưa Kiều Chinh lúc đó còn rất nhỏ đi dạo chơi. Bé Kiều Chinh mệt nhoài ôm lấy trái banh đòi cô trông trẻ mua kem ỉnh. Cô trông trẻ mỉm cười hiền lành gật đầu đồng ý.

Hàng kem rất đông người, khi cô trông trẻ quay lại thì không thấy Kiều Chinh đâu nữa.

Khi tỉnh lại, thấy mình nằm ở một căn phòng xa lạ, cô bé Kiều Chinh lên tiếng gọi ba mẹ và cô giúp việc, nhưng chẳng ai lên tiếng. Sợ quá, cô đưa tay dụi mắt khóc lóc không ngừng.

Khá lâu sau, cánh cửa mới bật mở, một người đàn ông bước vào, ông ngồi xuống trước mặt Kiều Chinh, đưa tay bế cô bé lên vỗ về:

- Bé Chinh ngoan, đừng khóc nữa. Chú đưa cháu về với ba mẹ nha.

Kiều Chinh nghe vậy liền nín khóc, cô méo máo nhìn người đàn ông hiền lành trước mặt, giọng nói của ông cũng trầm ấm như cái vỗ về của ông.

- Còn nhớ chú không?

Kiều Chinh gật đầu. Cô bé vẫn còn nhớ, ba cô đã từng mời chú ấy đến nhà chơi, chú còn tặng cô bé một con búp bê rất đẹp nữa.

- Con ngoan đi, chỉ cần ba con chịu trả lại số tiền đó cho chú, chú sẽ thả con về ngay, giờ thì lên giường ngủ tiếp nha. Con nhìn xem, bên ngoài trời vẫn còn tối lắm. Trẻ con mà không ngủ, sẽ bị ma bắt đó. Uống li sữa đi rồi ngủ nào.

Chú ấy thật tốt. Kiều Chinh không hoài nghi uống hết li sữa, cô bé được bế đặt lên giường. Kiều Chinh từ từ ngủ thiếp đi.

Bên tai Kiều Chinh dường như vẫn thì thầm hai tiếng: “Xin lỗi”.

Kiều Chinh giật mình thức dậy, cảm giác không gian trong căn phòng của chính mình xa lạ và lạnh lẽo vô cùng. Mồ hôi trên trán bắt đầu chảy dài xuống mặt cô, mái tóc bết lại. Tim đập thật nhanh khiến hơi thở cô vừa nóng vừa dồn dập. Ấn tượng về người đàn ông đó giống như một ký ức đã ngủ quên bị đào bới trở lại.

Kiều Chinh trở nên hoang mang. Người đàn ông trong giấc mơ mang khuôn mặt của ba Cảnh Phong trên bia mộ. Cô ớn lạnh, linh cảm thấy những điều chẳng lành đang đến gần. Đầu óc mơ hồ sợ hãi, cô bỗng liên hệ mối quan hệ giữa gia đình Cảnh Phong với gia đình cô, có khi nào cái chết của ba anh có liên quan đến cô hay không? Vậy thì gia đình anh li tán, anh phải bước chân vào con đường phiêu bạt này, lẽ nào có liên quan đến cô?

Cô nhắm mắt cố gắng nhớ rõ lại gương mặt người đàn ông trong giấc mơ kia, nhưng gương mặt hiện rõ lại là gương mặt trên bức hình ở ngôi mộ của ba Cảnh Phong. Là ông ta không sai.

Vẫn sợ bản thân nhầm lẫn lần nữa, cô quyết định tìm lại album hình hồi nhỏ. Kiều Chinh nhanh chóng nhập mật mã rồi bước vào phòng ba cô. Cô lần mở từng bức hình, cố gắng tìm kiếm khuôn mặt người đàn ông đó.

Rồi tim cô thất lại khi nhìn thấy ông ta trong một bức hình tập thể, ông ta có vẻ là một người bạn thân thiết của ba mẹ cô.

Cả người cô run lên.

- Ai? - Giọng mẹ cô đột ngột vang lên.

- Mẹ, là con - Cô nói khẽ.

- Sao con không ngủ mà lại ngồi đây? - Mẹ cô lo lắng hỏi.

- Con không ngủ được nên xuống đây xem lại đồng hình hồi nhỏ. Mẹ, chú này là ai? Con thấy quen quen nhưng không nhớ.

Bà Kim Xuân hơi nhíu mày nhìn bức hình hồi lâu rồi như nhớ ra bèn đáp:

- Đây là chú Cảnh Hàn, chú ấy là bạn học cũng là đồng hương với ba con. Từ hồi ông bà con mất, ba con ít về quê nên không gặp nhau. Nghe đâu nhà chú ấy chuyển lên đây sống, cũng kinh doanh gì đó. Do làm ăn mà gặp lại nhau, ba con lúc đó hay mời chú ấy về nhà mình chơi lắm. Nhưng về sau ít thấy chú ấy đến, mẹ nghe nói chú ấy làm ăn thất bại rồi buồn rầu sinh bệnh mà mất. Ba con cũng buồn mất một thời gian, mẹ thấy ba con cứ nhốt mình trong phòng này mãi không chịu ra ngoài.

- Vậy sao? - Tuy nghe mẹ giải thích như thế nhưng trong lòng Kiều Chinh lại có cảm giác có điều gì đó không đúng lắm, cô trầm tư hồi lâu rồi quyết định hỏi thẳng mẹ mình - Mẹ! Có phải con từng bị bắt cóc không?

Bà Kim Xuân giật mình hỏi:

- Sao con biết. Con đã nhớ ra rồi sao?

- Nghĩa là sao ạ? - Kiều Chinh hoang mang hỏi lại.

- Năm chín tuổi, con bị người ta bắt cóc, cũng may bọn chúng chỉ cần tiền nên khi ba con đưa tiền cho chúng, thì chuộc được con về, chỉ có điều lúc đó con sợ hãi quá ngất đi, khi tỉnh dậy không nhớ gì đến vụ bắt cóc nữa.

Cô gật đầu, không hỏi gì thêm rồi đi ra khỏi phòng, nhưng vừa đi lên cầu thang cô vừa đã trầm mặc suy nghĩ. Mọi chuyện năm đó thật ra là sao, vì sao ông Cảnh Hàn là bạn thân với ba cô mà lại đi bắt cóc cô như thế? Nếu ông ấy chỉ nhất thời nghĩ quẩn muốn có tiền cứu công ty, vậy thì khi thả cô về, ông ấy đã ra sao? Vì sao mà chết? Bà cô lí nào không cho người điều tra chân tướng kẻ bắt cóc?

Cô mệt mỏi chìm vào giấc ngủ như một điềm gờ cho những chuỗi ngày đau khổ tiếp theo.

Ngày hôm sau, Kiều Chinh quyết định quay lại nghĩa trang lần nữa, cô muốn nhìn kĩ lại bức ảnh ba Cảnh Phong, xác định ông có thật sự là Cảnh Hàn hay không? Và ông có phải là người đàn ông đã bắt cóc cô năm xưa hay không?

Khi cô đứng trước bia mộ của ông Cảnh Hàn, nhìn cái tên trên mộ bia, sắc mặt cô tái xanh. Rõ ràng gương mặt của người bắt cóc cô năm xưa hiện rõ trong đầu cô chính là ông Cảnh Hàn.

Trong nhà hàng của một khách sạn yên tĩnh, Kiều Chinh lơ đãng nói:

- Dù là con, nhưng em thật sự không hiểu rõ ba mình cho lắm - Kiều Chinh trầm tư nói.

Khung cảnh xung quanh dường như lạnh lẽo dần đi sau câu nói của cô.

- Vậy sao? - Cảnh Phong lạnh nhạt đáp.

- Còn anh thì sao Cảnh Phong? Anh có hiểu được ba anh không? - Kiều Chinh nhìn thẳng vào mắt Cảnh Phong hỏi.

Anh cụp mắt xuống, hàng mi dài che phủ gần hết đôi mắt, giọng anh khàn khàn:

- Ba anh là người cha tốt nhất trên đời. Dù anh chưa thật sự hiểu hết ông ấy, nhưng anh tin ông đối với tất cả mọi người đều thật lòng, luôn tốt với tất cả mọi người và đặc biệt yêu thương gia đình. Là một người đàn ông có trách nhiệm...

Cảnh Phong nói về ba mình với giọng trầm buồn nhưng vẫn xen lẫn niềm tự hào và sự nuối tiếc. Cô nhìn anh thật lâu. Phải rồi, dù quá khứ có ra sao, ba Cảnh Phong là người thế nào thì cũng là quá khứ. Cô và Cảnh Phong mới là tương lai của nhau. Cô bèn cười với Cảnh Phong rồi kết thúc chủ đề này ở đây. Từ lúc đó cô đã quyết định sẽ không bao giờ rời tay khỏi tay anh nữa.

Khi cả hai ra về, cửa phòng họ vừa mở ra, Cảnh Phong bất ngờ ôm lấy eo Kiều Chinh, xoay người cô đối diện với anh, đóng sập cánh cửa lại. Anh nhanh chóng đặt môi mình lên môi cô. Trước đây, nụ hôn này luôn khiến cô luôn chìm đắm, thế nhưng bây giờ thì không thể, lần này cô hoàn toàn chết lặng.

Khi cánh cửa phòng mở ra, Kiều Chinh thấy bóng ba cô cùng một cô gái lạ, họ ôm eo tình tứ đi vào trong một gian phòng ở hành lang đối diện.

Cô vừa bước ra khỏi cửa thì Cảnh Phong đã giữ tay cô lại, nhìn cô bằng một ánh mắt né tránh. Cô phẫn nộ, anh đang cố tình bao che một bí mật không ra gì trong căn phòng kia. Liếc nhìn cánh tay anh đang giữ chặt tay mình, cô hít một hơi thật mạnh, vùng mạnh tay ra.

Cô bước thật nhanh về phía căn phòng đó, nơi cánh cửa phòng vẫn chưa đóng lại được bao lâu. Cảnh Phong bước nhanh hơn cô, lần nữa chụp lấy tay cô giữ lại:

- Em có biết khi mình mở cánh cửa đó ra thì hậu quả sẽ ra sao không?

- Sẽ có hậu quả gì chứ? Anh nói thử xem? - Về mặt bi thương, cô hỏi anh.

- Em có nghĩ đến mẹ em không?

Kiều Chinh sững sờ trước mấy lời này của Cảnh Phong.

Chẳng người đàn bà nào có đủ sức chịu đựng trước tin bị chồng phản bội, nhất là khi người đàn bà đó lại rất mực yêu thương, tin tưởng chồng mình. Mẹ cô là người phụ nữ đài các, từ nhỏ bà đã sống trong giàu sang, nhưng lựa. Cha mẹ mất để hết toàn bộ gia sản cho bà nhưng mẹ cô đều giao hết cho chồng quản lý. Bà tin tưởng chồng một cách vô điều kiện. Ba cô cũng nhờ số tiền đó mà sự nghiệp ngày càng phát triển, có thể nói, gia sản của gia đình cô có được như ngày hôm nay đều là công của mẹ cô. Một người vợ như thế, trước tin chồng phản bội, chắc chắn sẽ gục ngã.

Kiều Chinh đưa hai tay ôm mặt, từ từ ngồi xuống, nước mắt từng giọt rơi xuống bàn tay, cả thân hình run lên nức nở. Đau khổ và chua xót. Người ba mà cô rất mực yêu thương kính trọng, người luôn yêu vợ thương con, biết lo lắng cho gia đình, vậy mà...

Cảnh Phong lặng lẽ ngồi xuống trước mặt cô, khẽ nói:

- Anh đưa em về.

Đúng lúc đó, cô dứt khoát xoay người bước thẳng đến căn phòng kia. Hít một hơi thật sâu, cô kéo mạnh cánh cửa ra. Hai người bên trong giật mình quay lại. Cô chết lặng. Trước mặt cô, nhân tình của ba cô đang phô ra hết vẻ quyến rũ của mình trong tấm áo ngủ mỏng manh. Nhân tình nhỏ xinh đẹp của ba cô cũng là người bạn thân vừa mới trở mặt với cô không bao lâu trước.

- Các người... - Cô lắp bắp nói.

Lời nói của cô tắc nghẽn như bị nổi đau đốn chặn đứng chỉ có ánh mắt phẫn nộ là nói thành lời. Ba cô đẩy Cẩm Tú ra khỏi người ông, Cẩm Tú cũng vội kéo lại vai áo, sắc mặt tái xanh vì xấu hổ, chỉ biết cúi đầu.

Ông Nghiêm đứng dậy, chỉnh lại áo quần rồi nhìn con gái gọi khẽ:

- Con nghe ba nói đi.

Kiều Chinh lắc đầu dứt khoát quay bước. Cô đi như chạy bỏ ngoài tai tiếng gọi của những người phía sau và cả tiếng khóc nức nở của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Nếu Như Yêu - Chương 20

Tác giả: Born

Niềm tin

Kiều Chinh cứ thế bỏ chạy, trong đầu bùng nổ những câu hỏi. Làm sao ba cô có thể ôm ấp một đứa con gái bằng tuổi của con mình như thế? Làm sao ba cô lại phản bội cô và mẹ cô như thế?

Cầm Tú, rõ ràng trước đó không bao lâu, còn hùng hổ thừa nhận yêu Cảnh Phong, vậy mà chẳng mấy chốc chuyển sang làm tình nhân của ba cô. Cô vẫn biết, Cầm Tú là cô gái có tham vọng, nhưng đến mức đeo bám một người đàn ông đáng tuổi cha mình thì cô không thể tưởng tượng được. Không biết ngoài Cầm Tú, liệu ba cô đã phản bội mẹ cô bao nhiêu lần!? Càng nghĩ, cô càng thấy giận, càng giận bao nhiêu cô càng xót xa ẹ mình bấy nhiêu.

Chính cô, chính cô đã cố gắng cắn gà nhà. Nếu cô không đưa Cầm Tú về nhà mình, nếu cô không giúp Cầm Tú nấn nì ba cô cho vào làm trong công ty của ông thì giờ đây, cô sẽ không phải chứng kiến cảnh tượng này. Cô vừa chạy vừa đưa tay lau nước mắt, dù cố gắng cô vẫn không thể ngăn được nước mắt trào ra.

Một chiếc xe trời tới, thấy cô liền bấm còi ỳnh ỏi. Toàn thân cô bất động nhìn chiếc xe đang lao tới với tốc độ chóng mặt mà không biết phải làm thế nào để tránh né. Người tài xế hoảng hốt đạp thắng, tiếng ma sát tạo ra âm thanh kinh hoàng. Một bóng người nhanh như chớp kéo cô ngã ra lề đường. Cô nhận ra ngay vòng tay ấm áp của Cảnh Phong.

- Em không sao chứ? - Anh lo lắng hỏi.

Cô trừng mắt hất tay anh ra rồi hét lên:

- Đừng có đụng vào tôi.

- Em sao vậy? - Cảnh Phong hơi chau mày.

- Anh đã biết từ trước đúng không?

Cảnh Phong im lặng không trả lời, cô thấy vậy lại càng tức giận.

- Anh mau trả lời đi. Anh biết rõ điều này từ trước đúng không?

Cảnh Phong vẫn im lặng, lúc lâu sau mới lạnh lùng đáp:

- Biết thì sao?

Kiều Chinh sững sờ, cô không ngờ anh lại thản nhiên như thế. Tức giận đến mất lý trí, cô giờ tay tát mạnh vào mặt Cảnh Phong.

- Bốp...

- Nói cho em biết thì sao, em sẽ thay đổi được gì? - Cảnh Phong lúc này mới lớn tiếng - Bây giờ em đang tức giận vì điều gì? Vì anh không nói chuyện này cho em nghe hay vì phát hiện ra ba mình là hạng người thế nào? Nếu em tức giận vì anh không nói cho em biết thì chỉ là vì anh không muốn em buồn đau mà thôi. Nếu em tức giận vì ba em đã phản bội gia đình thì đừng nên trút lên anh. Anh không quản chuyện gia đình em. Chuyện của ba em, anh chẳng xen vào được, ông ấy muốn làm gì với ai là quyền của ông ấy, chẳng liên quan gì đến anh.

“Chẳng liên quan gì đến anh”, câu nói này khiến trái tim cô tê buốt. Anh là bạn trai cô, việc ba cô có người đàn bà khác khiến gia đình cô có nguy cơ tan vỡ lại chẳng có liên quan đến anh sao? Kiều Chinh sững sờ đưa mắt nhìn Cảnh Phong, cô buột miệng nói:

- Chúng ta chia tay đi.

Cô nhìn ánh mắt bàng hoàng kinh ngạc của Cảnh Phong, giống như anh luôn tin rằng bao giờ cô sẽ nói ra lời này với anh. Thế nhưng... cô đã nói.

Cô đau đớn quay bước, nhanh chóng lên một chiếc taxi đang chạy tới. Cảnh Phong đứng nhìn theo bóng cô hồi lâu, khuôn mặt cô liêu hơn dưới nắng chiều.

Về tới nhà, cô vội vàng lau nước mắt.

- Mẹ!

- Gì vậy? Lại giờ chứng tiểu thư nữa à?! - Bà Kim Xuân vỗ lưng con gái mắng yêu - Con gái của mẹ bao giờ mới lớn, làm sao mà mẹ yên tâm gả con đi lấy chồng đây?!

- Con không muốn lấy chồng đâu, đàn ông chẳng ai tốt hết - Cô phụng phụ - Con ở với mẹ suốt đời.

- Con bé này, sao lại nói thế. Đàn ông có người này người kia. Con xem, ba con chẳng phải là người tốt nhất hay sao.

Nghe nói đến ba, lòng cô càng đau đớn, cô thương mẹ cô một lòng vì ba cô, vậy mà...

- Mẹ, nếu như lúc nào đó mẹ phát hiện ba phản bội mẹ đi theo một cô gái khác, mẹ sẽ làm thế nào? Mẹ có đánh ghen không?

- Tất nhiên là không rồi. Phụ nữ sợ nhất là chọn lầm chồng nên phải chọn lựa thật kĩ. Năm xưa, mẹ chọn ba con làm chồng trong số những người đeo đuôi vì mẹ tin ba con yêu mẹ chứ không phải cưới mẹ vì của cải của ông bà ngoại. Sự thật là cho đến ngày nay, ba con luôn là người đàn ông biết thương vợ thương con, chăm sóc tốt cho gia đình này. Đối với mẹ như vậy là quá đủ. Nếu như ba con thay lòng đổi dạ, mẹ cũng sẽ không oán trách. Khi trái tim của đàn ông hướng về một người phụ nữ khác thì cách thể hiện tình yêu tốt nhất là buông tay, cũng là để lưu giữ cho trái tim mình những hình ảnh đẹp của quá khứ. Không cần phải tự làm khổ bản thân bằng việc khóc lóc nỉu kéo, hơn nữa, lòng tự trọng và sự kiêu ngạo của một con người không cho phép mẹ làm như thế. Có ra đi cũng phải để lại hình ảnh đẹp nhất của mình trong mắt người đó. Để có lúc nào đó, người đó sẽ hối hận vì đã để vuột mất chúng ta.

Kiều Chinh ngược mắt nhìn mẹ, cánh mũi cô cay cay, cô ôm chầm lấy mẹ nói:

- Mẹ, sau này có thể nào, con cũng ủng hộ mẹ, con nhất định sẽ bên cạnh mẹ, yêu thương và chăm sóc ẹ.

- Con gái ngoan - Bà Kim Xuân vui vẻ vỗ nhẹ tóc con gái.

- À mẹ, thời gian tới con phải đi thực tập, con sẽ dọn đến gần công ty - Kiều Chinh cắn môi nói.

- Thực tập? - Bà Kim Xuân nhún mày nhìn cô - Con mới học năm hai, sao lại đi thực tập sớm thế?

- Là con muốn đi sớm. Thực tập sớm, có nhiều kinh nghiệm hơn nữa năm sau rất bận rộn, nếu phải vừa học vừa thực tập thì con sợ mình không đủ sức khỏe.

- Không được, con muốn thực tập thì đến chỗ ba con mà thực tập.

- Con muốn đi thực tập ở nơi khác để học tính độc lập và quyết đoán, sau này còn có khả năng làm việc. Nếu cứ núp bóng ba hoà, con khó mà trưởng thành được.

- Kiều Chinh, con phải biết, con là con gái duy nhất của ba mẹ nên cái gì của ba mẹ đều thuộc về con. Con không cần cực nhọc bên ngoài làm gì. Con quá ngây thơ, mẹ chỉ sợ con bị người ta lừa gạt.

Kiều Chinh nghe mẹ nói đến chữ “gạt” liền cụp mắt, mẹ cô đâu hay bản thân bà cũng đang bị lừa dối.

Bà Kim Xuân thờ dãi nhìn con gái, Kiều Chinh trước mặt bà đúng là đã lớn rồi, không còn là một cô bé con nhõng nhẽo nữa. Bà Kim Xuân đưa tay xoa mặt con gái, ánh mắt yêu thương nói:

- Ý con đã quyết, mẹ cũng đành ủng hộ nhưng cần phải có ý kiến của ba con nữa.

- Mẹ yên tâm đi. Ba đã đồng ý rồi - Kiều Chinh cười cay đắng.

- Con giận đến thế sao? - Ông Nghiêm nhìn con gái đang khệ nệ xách vali ra khỏi cổng nói.

Kiều Chinh không thèm liếc mắt nhìn ông cũng không trả lời ông.

- Con định đi đâu?

- Con đi đâu cũng được, chỉ cần không phải ở cái nhà này nữa - Kiều Chinh gằn giọng - Càng không muốn đối mặt với ba.

Ông Nghiêm hồ thẹn, cúi mặt.

- Hi vọng ba sẽ không tiếp tục lừa dối mẹ con - Cô buông một câu trước khi kéo vali đi.

Ông Nghiêm đứng như trời trồng nhìn theo bóng dáng con gái nhỏ bé dần đi trên con đường trước mặt.

Bởi vì cô quyết tâm tự lập nên không đem theo gì ngoài một ít tiền và giấy tờ tùy thân. Nhờ bạn bè tìm giúp một nơi giá rẻ, cô dọn đến ở ngay.

Căn phòng trọ trông khá cũ kĩ, lụp xụp vì được xây dựng từ mấy chục năm trước. Kiều Chinh từ nhỏ sống trong sung sướng, chưa từng phải động tay vào dù chỉ là một vết bẩn trong nhà nhưng căn phòng mà cô đang thuê trông thật khủng khiếp. Vách đầy lỗ đục nhăm nhở, trong đó lại còn có cả rêu mốc, mùi mốc, mùi hôi quện vào nhau. Nhưng cô vẫn nghĩ mình sẽ ở đây cho đến khi tìm được một công việc làm thêm đủ trang trải mọi sinh hoạt.

Buổi chiều đi mưa đồ đang suy nghĩ mông lung bỗng có người chặn ngay trước mặt cô.

- Là anh à.

- Em đang đi đâu mà xách nhiều đồ vậy? - Long Sơn đưa tay đỡ lấy túi đồ trên tay cô, dịu dàng hỏi.

Kiều Chinh không trả lời câu hỏi của anh chỉ khẽ mỉm cười.

Trên đường đi, Long Sơn, chỉ nói những câu chuyện băng quơ. Tới khi họ về đến phòng trọ của Kiều Chinh, khẽ nhủ mày, anh nói:

- Em sống ở đây à?

Kiều Chinh lấy chìa khóa ra mở cửa phòng rồi mới trả lời:

- Em vừa mới thuê phòng này.

- Em thuê!? - Long Sơn kinh ngạc, anh nhìn Kiều Chinh với vẻ bàng hoàng. Cô là con gái duy nhất của Hoàng Sĩ Nghiêm - một triệu phú, dù muốn ở một mình thì cũng không thể nào ở trong một căn phòng trọ tẻ như thế này.

- Em muốn thử tự lập giống như nhiều sinh viên khác - Kiều Chinh lấp liếm giải thích.

- Em ở đây sẽ bị bệnh mắt, anh sẽ tìm giúp em một chỗ tốt hơn, ít nhất là còn ở được - Long Sơn lo lắng.

- Em không đi đâu - Kiều Chinh nhất quyết trả lời.

- Nhưng phòng trọ thế này làm sao mà sống được chứ - Long Sơn gắt nhẹ.

- Người ta sống được chẳng lẽ em không sống được. Bây giờ anh giúp em thuê phòng trọ, sau này thì sao, cuộc sống của em vẫn còn dài, không thể cứ dựa vào anh mãi như thế.

Ánh mắt cô long lanh lại nói ra những lời rất dứt khoát, tâm trí của Long Sơn cũng dịu lại. Anh thở dài:

- Được rồi. Nhưng em phải để anh phụ giúp em dọn dẹp nơi này.

Cô bật cười gật đầu.

Cả hai bắt đầu dọn dẹp lại căn phòng, chà sạch hết rêu trên tường, lau sạch từng viên gạch. Long Sơn còn mua son, sơn lại căn phòng cho thơm ngát hương hoa. Làm cả một buổi, cả hai người mệt nhoài nhìn thành tựu của mình.

- Đói rồi, anh mời em đi ăn cơm - Anh hỏn hển nói.

Sau khi ăn uống no nê, Long Sơn lại đưa Kiều Chinh về nhà mà không hay có một chiếc xe chậm chậm theo chân họ. Ánh mắt đau đớn của người ngồi trong xe không rời mắt khỏi hai người.

Đến khi tiếng bước chân Long Sơn rời đi hẳn, Kiều Chinh mới quay lại thở dài, cô nhìn khắp căn phòng, tuy được sơn mới, nhưng trần nhà vẫn rất cũ kỹ, ảm thấp. Ngoài vali quần áo, trong phòng chẳng có thứ gì. Cái lạnh lẽo bao trùm mọi thứ. Hoá ra cuộc sống của hầu như tất cả mọi người đều cơ cực và đáng sợ như vậy.

Kiều Chinh lôi vãi cái áo và vấy ra trải làm chỗ nằm, dùng áo khoác để đắp tạm.

- Rằm...

Cô giật mình nhồm dậy, một giọng nhừa nhựa say xin vang lên:

- Mở cửa cho tao mau lên.

Kiều Chinh run run nhìn cánh cửa cũng đang run lên bần bật, ổ khóa dường như sắp rơi ra.

- Mẹ nó! Tao bảo mày mở cửa cho tao mau lên - Gã say rượu vẫn lè nhè.

- Khốn kiếp! Ngày nào cũng như ngày nào, cứ uống rượu say là về phá giấc ngủ của người khác là sao? Sao không đâm đầu ra đường chết cho rồi đi - Một giọng đầy phẫn nộ vang lên từ phòng bên cạnh.

Thế là cả hai quay sang chửi mắng nhau. Cô sợ hãi bị chặt tai lại.

Khu nhà trọ bỗng nhiên ồn ào rồi cũng bỗng nhiên im lặng. Không gian yên tĩnh đến mức, cô nghe được cả tiếng tim mình đập. Cô gục mặt xuống hai tay bặt khóc. Tủi hổ và cô đơn khiến cô khóc mãi không thôi.

Long Sơn xin giúp cô vào trại trẻ mồ côi làm thêm sau giờ học. Ở đây cô giúp các sơ làm bếp, cũng bắt đầu học nấu ăn. Cuộc sống nói chung là tạm thời ổn thỏa.

Một hôm cô chợt thấy sắc mặt các em nhỏ vui tươi như đi hội, trên tay chúng đều có đồ chơi mới nên ngạc nhiên hỏi:

- Ở đâu mà các em có nhiều đồ chơi thế?
- Anh Phong cho tụi em đó chị - Bọn trẻ vô tư đáp.
- Anh Phong? - Cô chợt buồn khi nhắc đến cái tên này.
- Chị Kiều Chinh, anh Phong tốt lắm, anh ấy...

Thế rồi, mỗi đứa một câu ca ngợi “anh Phong” trước mặt cô.

- A! Anh Phong đến rồi kia chị - Một em bé nhìn ra cửa lớp reo lên.

Kiều Chinh quay mặt lại nhìn dáng người ấy, gương mặt ấy. Người mà cô vẫn nhớ mong đang đi đến trước mặt cô bằng những bước chân vững chắc và ánh mắt đắm đuối nhìn cô không rời. Cô mím môi lơ anh đi, siết chặt quyển sách trong tay mình, quay người nói với lũ trẻ:

- Trật tự đi. Chúng ta vào học nào?

Cánh Phong đưa tay chào bọn trẻ. Anh không nhìn cô mà đi thẳng đến dãy ghế cuối phòng học, chọn một chỗ trống rồi ngồi vào. Cô ngơ ngác nhìn bóng dáng cao lớn của anh giữa đám trẻ con mắt sáng long lanh. Lấy lại bình tĩnh, cô phớt lờ anh để tiếp tục bài giảng.

Cứ như thế, kết thúc buổi học, Kiều Chinh mới thờ phào nhẹ nhõm, vội vã ra về. Cánh Phong vội đuổi theo, lên tiếng gọi:

- Kiều Chinh.

Nhưng cô không đáp, chỉ hướng bên xe buýt mà đi. Anh nắm lấy tay cô giữ lại:

- Vẫn còn giận sao?

Kiều Chinh lạnh lùng rút tay mình lại và nói:

- Nếu anh đến đây chỉ để hỏi xem em đã hết giận chưa thì câu trả lời là hết rồi. Chúng ta đã chia tay, em có giận anh thêm nữa cũng vô ích.
- Em đừng ngang bướng nữa. Về nhà đi, căn phòng trọ đó không thích hợp với em đâu - Cánh Phong trầm giọng.

Sau đó anh bước đến gần cô, nâng gương mặt đang cúi gằm xuống của cô lên, giọng xót xa:

- Có mấy hôm mà em ốm đi nhiều rồi.
- Cảm ơn anh quan tâm. Nhưng chuyện của em giờ không liên quan gì đến anh nữa - Kiều Chinh vẫn lạnh nhạt.

Vừa lúc xe buýt tới, cô lập tức leo lên. Nhìn anh bất lực đứng bên dưới dõi mắt nhìn theo, cô rất muốn khóc. Cô nhớ anh, chỉ muốn vùi mặt trong lòng anh mà khóc để trút hết những mệt mỏi, sợ hãi của mấy ngày nay, thế nhưng trong lòng cô còn nhiều mối nghi ngờ chưa xác định rõ. Chuyện của ba Cánh Phong - người đã từng bắt cóc cô, chuyện Cẩm Tú đột nhiên có quan hệ với ba cô, cả hai đều có liên quan đến Cánh Phong. Những câu chuyện ấy là một chuỗi rời rạc nhưng cô vẫn cảm thấy có điều gì đó bất bình thường. Với cá tính của Cánh Phong, không thể nào anh nhắm mắt nhìn Cẩm Tú chấp nhận cuộc sống sa đọa như thế. Hơn nữa, cô vẫn luôn cảm thấy cái chết của ba Cánh Phong và sự tan nát của gia đình anh có liên quan đến cô.

Trời bắt đầu chuyển sang mùa mưa. Mưa tầm tã, rả rích suốt ngày.

Cánh Phong đã ngồi trong xe cả một đêm dài. Mấy ngày nay, đêm nào anh cũng đến, nhìn cô đi vào bên trong dãy nhà trọ, chờ đến sáng lại thấy cô bước ra đi học. Nhưng hôm nay anh đợi mãi mà không thấy cô bước ra khỏi cửa. Rất lâu sau anh bèn bước xuống xe đi đến phòng cô gõ cửa. Gõ mãi không thấy mở cửa, cảm giác lo lắng trong lòng tăng thêm.

Đang lúc anh định phá cửa thì cánh cửa bật mở. Gương mặt Kiều Chinh đỏ bừng lên, hai mi mắt sụp xuống, vẻ mặt xanh xao. Nhìn thấy Cánh Phong, cô chỉ kịp nói một câu:

- Là anh sao?

Thế rồi ngã nhào vào lòng anh ngất xỉu đi.

- Em... - Cánh Phong hét hoảng kêu lên.

Cảm giác nóng bừng trong người dường như đã dịu lại, thân thể cũng không còn nhức mỏi vì nằm trên tấm đệm khô cứng nữa. Đây là tấm đệm rất êm ái. Mở mắt ra, cô thấy mình đang ở trong căn phòng quen thuộc, chính là căn phòng mà Cánh Phong dành cho em gái mình.

- Em tỉnh rồi sao?

- Sao lại đưa em đến đây? - Kiều Chinh nhìn anh thắc mắc.

- Em có biết mình bị sốt cả ngày hôm qua không? Nếu anh không đến kịp có lẽ em đã chết vì bệnh rồi - Anh lạnh giọng nói, trong giọng nói pha lẫn sự tức giận.

Cô im lặng không phản bác, cô cũng biết sức khỏe của mình rất tệ, trận mưa chỉ góp phần thêm cho việc đổ bệnh của cô sau những chuỗi ngày mệt mỏi mà thôi.

- Cảm ơn anh! Anh chờ em cả đêm hôm ấy sao?

- Không chỉ cả đêm hôm ấy - Cảnh Phong vừa nhìn ra ngoài trời vừa nói - Bắt đầu từ lúc em dọn đi, anh đã có mặt ở đó hàng đêm rồi. Em nghĩ anh nỗ lực để em một mình bên ngoài như thế sao?

Ánh mắt dịu dàng âu yếm của Cảnh Phong cùng lời nói chân thật của anh khiến cô xúc động, sống mũi cay cay, khóe mắt rớt ra hai giọt nước trong veo. Cảnh Phong cười ấm áp nắm lấy bàn tay xanh xao của cô:

- Đừng khóc, anh ở đây rồi.

Cô vội rút tay lại, quay mặt không muốn đối diện với anh. Cảnh Phong giữ chặt lấy khuôn mặt của cô, khẽ khàng nói:

- Em nghe anh nói đi.

Kiều Chinh vẫn không nhìn anh.

- Anh xin lỗi vì đã giấu em, xin lỗi vì không hiểu rõ tâm trạng của em mà quát nạt em như thế. Anh cũng muốn khuyên can Cẩm Tú nhưng anh lại không biết lấy tư cách gì để khuyên can cô ấy. Đó là con đường cô ấy lựa chọn, anh không thể can thiệp. Anh biết em trân trọng hạnh phúc gia đình em, nhưng bây giờ đàn ông thành đạt như ba em không có ai là không có một hai nhân tình bên ngoài cả. Có điều họ cũng chỉ vui đùa như thế, nhưng cái họ xem trọng nhất vẫn là gia đình và vợ con mình.

Kiều Chinh im lặng, hai chân mày cô chau lại, vẻ nghĩ ngợi rất nhiều.

- Đừng bướng bỉnh nữa, nếu em không muốn về nhà, hãy dọn đến đây. Hãy để anh chăm sóc, che chở cho em.

Kiều Chinh không biết nên nói gì tiếp theo, cô sà vào lòng anh òa khóc, bao đau khổ uất ức giờ đây cứ theo nước mắt mà tuôn ra. Anh đã xin lỗi cô, đã thành khẩn nói muốn chăm sóc che chở cho cô, cô sao có thể chối từ được nữa.

Cảnh Phong ôm chầm lấy Kiều Chinh vỗ về, trong đầu anh vang lên giọng nói của ông Nghiêm:

- Chăm sóc con bé giúp tôi.

Ông Nghiêm đã mở lời như thế với anh, xem như ông ta đã bắt đầu tin tưởng anh. Ngày mà anh hạ được ông ta càng đến gần rồi.

Sáng hôm sau thức dậy, Kiều Chinh cảm thấy nụ cười vẫn hiển hiện trên môi cô. Những lời nói nồng nàn của Cảnh Phong đêm qua khiến cô chẳng thể nào quên được. Chẳng có cô gái nào không mong chờ một lời hứa vững chắc cho tình yêu của mình. Cô đối với Cảnh Phong lại càng không thể nào rời xa.

Tiếng gõ cửa khiến Kiều Chinh giật mình, vừa vặn nhìn thấy anh đẩy cửa bước vào, cô nhòa miệng cười rạng rỡ. Nụ cười của cô hòa với ánh nắng ban mai tỏa sáng sau lưng, trông cô như thể nàng tiên ánh sáng xinh đẹp vừa bước ra từ thế giới nhiệm màu.

- Em dậy rồi sao? - Anh khẽ nói.

Cô đáp ứng:

- Em đi vệ sinh một chút.

Nói xong cô vội vàng lao ra cửa đi nhanh về phía nhà tắm.

Lao vào buồng tắm rồi cô mới nhận ra mình không mang theo gì hết. Đêm qua cô khóc rồi ngủ thiếp đi cho đến sáng. Bộ dạng cô bây giờ chắc chắn rất thảm.

Cô mang theo vẻ xấu hổ đi ra khỏi nhà tắm thì chạm mặt Cảnh Phong, trên tay anh là một bộ quần áo của cô, bàn chải, khăn tắm và còn có... đồ lót nữa.

- Đồ của em - Cảnh Phong làm như chẳng có gì đưa đồ cho cô.

Cô vừa chạm tay vào quần áo của mình thì anh đã đưa tay giữ lấy tay cô, cúi đầu sát vào tai cô, nói một câu:

- Anh thích bộ dạng này của em hơn, rất quyến rũ.

Ba chữ cuối cùng anh cố ý nhấn mạnh khiến cô muốn nổ tung, cô giật lấy quần áo trên tay anh rồi quay đầu lao thẳng vào nhà tắm, bên tai còn thoảng tiếng cười khúc khích của anh.

Sau những ngượng ngùng đó lại là nụ cười hạnh phúc. Từ hôm nay, cô sẽ ở lại nhà anh, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh. Mỗi sáng thức dậy đều có thể nói một câu chào buổi sáng, mỗi buổi tối có thể nói câu chúc ngủ ngon. Tình yêu đôi khi không cần đòi hỏi quá nhiều mới gọi là tình yêu. Chỉ đơn giản được bên cạnh, nhìn thấy nhau mỗi ngày đã là hạnh phúc.

Khi Kiều Chinh tươm tất đi ra khỏi nhà tắm, Cảnh Phong đã ngồi ngay ngắn bên bàn ăn trong bếp đọc một tờ báo. Trước mặt anh chỉ có hai đĩa bánh mì ốp la và hai tách trà sữa đang bốc khói.

Thấy cô đi vào, anh gấp tờ báo lại nhìn cô nói:

- Anh chỉ có thể làm cái này thôi.

- Như vậy là được rồi - Kiều Chinh không giấu nổi ánh mắt hạnh phúc đáp.

- Em cần tắm bỏ nhiều, nhìn em xem, gầy đến như thế - Cảnh Phong nắm lấy cánh tay gầy guộc của cô mà không khỏi nhủ mày.

- Em biết rồi - Kiều Chinh gật đầu.

- Đứng đến trái trứng nữa, chạy đi chạy lại nhiều thế, làm sao em có đủ sức khỏe - Anh nói - Em lại đang trong giai đoạn thi cử nên tập trung cho việc học.

Cô không đáp chỉ cúi đầu buồn bã ngậm chấp thuận yêu cầu của anh. Thấy cô có vẻ buồn, anh bèn hắng giọng nói.

- Em thích đi dạy học à?

Cô nghe anh hỏi thì hai mắt mở to nhìn anh vui vẻ gật đầu:

- Em rất thích mấy đứa trẻ đó, chúng rất ngoan.

Cảnh Phong giả vờ ăn bánh mì rồi buông một câu.

- Thi xong rồi hãy đến dạy chúng.

Kiều Chinh nghe xong hớn hờ gật đầu:

- Em có thể học nấu ăn từ các sơ. Sau đó mỗi ngày em đều có thể nấu ăn cho anh, chúng ta sẽ giống như là...

Câu tiếp theo là: “vợ chồng mới cưới” bị cô nuốt vào trong bụng. Cô ngại ngần cầm cúi ăn, cố gắng lắm mới không bị nghẹn nên vẻ mặt có chút nhăn nhó khó coi.

- Uống nước đi - Anh đẩy cốc trà trước mặt cô, cố nhịn cười.

Kiều Chinh cần môi trường mắt nhìn anh, sau đó đưa li trà lên uống hai ngụm lớn. Khi nhìn lại chiếc cốc trên tay mình, cô chợt nhận ra nó giống cái cốc mà dạo trước đi hội chợ cô đã nhìn thấy và muốn có.

- Cái này... - Cô đưa mắt nhìn anh, phát hiện ra cái cốc trên tay anh là một cặp với cái cốc trên tay cô.

- Chẳng phải em bảo rất thích hay sao? - Cảnh Phong nhìn cô yêu thương, lời nói rất bình thường thế nhưng Kiều Chinh lại thấy xúc động.

Cô mê mẩn chiếc cốc như một báu vật.

Tại quán nước, Long Sơn trầm xuống khi biết tin cô chuyển đến ở cùng Cảnh Phong.

- Hai người đã... - Giọng Long Sơn ngập ngừng.

Kiều Chinh lập tức hiểu ý, cô vội vàng giải thích:

- Không có. Lúc đó em bị sốt mê man, Cảnh Phong đưa em về nhà anh ấy. Em ở tạm đó trong phòng em gái anh ấy thôi.

Hai chân mày đang chau lại của Long Sơn giãn ra nhẹ nhõm, anh ân hận nói:

- Xin lỗi. Vì anh đang điều tra một vụ án nên không thể đến thăm em, không biết em bị bệnh, khiến em phải khổ sở như thế. May mà em không sao.

- Đầu thể trách anh được. Anh giúp em như thế là quá nhiều rồi, em không dám đòi hỏi gì thêm nữa...

Hai người ngồi trò chuyện thêm một lúc, Kiều Chinh mới từ biệt Long Sơn ra về. Cô vừa bước ra khỏi cửa quán thì phía bên kia đường, một người đàn ông đeo kính đen vắt điều thuốc hút dở trên tay mình xuống lòng đường, dùng mũi giày day day. Sau đó, ông ta bước đến gần Long Sơn đang đứng nhìn theo bóng Kiều Chinh.

- Chính cô bé đó làm cậu xem chút bỏ rơi nhiệm vụ đấy à?
- Là cô ấy.
- Xem ra cũng thuần khiết lắm. Cậu nói xem, cô ấy có biết những điều ba cô ấy làm không?
- Cô ấy không biết đâu - Long Sơn lắc đầu thiếu não - Nếu cô ấy biết, chỉ e cô ấy sẽ không còn thuần khiết như thế được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Nếu Như Yêu - Chương 21

Sự thật cay đắng

Trong phòng họp kín, ông Nghiêm hắt mặt ra hiệu cho Năm Lục. Gã lập tức lấy ra từ trong túi áo một xâu chìa khóa thả lên mặt bàn trước mắt Cảnh Phong. Cảnh Phong điềm tĩnh nhận lấy.

- Chìa khóa này chỉ có ba chùm. Ông chủ, tôi và cậu là người giữ nó. Cậu có hiểu ý của ông chủ không? - Năm Lục cao giọng hỏi.

Cảnh Phong nắm lấy chùm chìa khóa trong tay thật chặt, chùm chìa khóa mát lạnh. Anh run nhẹ. Cuối cùng anh cũng đã có được sự tin tưởng của ông ta. Cái ngày anh đưa ông ta vào tù không còn xa nữa, anh sẽ bắt ông ta ném trái nõi đau mà ba anh từng trải, nõi đau mà mười mấy năm qua anh không bao giờ nguôi nghĩ về. Anh mỉm cười nói:

- Tôi sẽ không để ông chủ thất vọng.

Năm Lục khẽ gật đầu:

- Tốt lắm.
- Con bé thế nào rồi? - Ông Nghiêm đột ngột chuyển chủ đề.
- Cô ấy...
- Tôi biết nó đang ở nhà cậu.

Cảnh Phong không thể nói gì hơn ngoài việc thừa nhận. Anh thấy trong ánh mắt ông Nghiêm sự dịu dàng hiếm thấy, một ánh mắt tràn ngập tình yêu thương con cái, giống như ánh mắt anh từng nhìn thấy ở ba mình. Tay anh siết chặt chùm chìa khóa hơn.

- Chăm sóc nó giúp tôi, đừng để nó xảy ra chuyện gì, hãy bảo vệ nó như chính tính mạng của cậu.

Cảnh Phong lao đảo bước vào nhà. Hôm nay anh uống rất nhiều, trong đầu chỉ lún quẩn suy nghĩ: anh đang tiến đến gần mục đích cuối cùng của mình rồi.

Cô ngồi trên ghế sofa thấy vậy vội chạy đến đỡ anh, cả người anh đổ ập lên người cô.

- Cảnh Phong - Cô khẽ rên lên đau đớn.

Gương mặt Cảnh Phong gần sát gương mặt cô, anh chau mày, mắt khẽ nhử lại như muốn nhìn kỹ người nhìn bên dưới mình là ai. Anh nhìn rõ gương mặt cô rồi, lại thấy cái nhăn mặt vì đau của cô liền đưa tay vuốt ve, ngón tay chạm vào những sợi lông mi cong cong trên đôi mắt đẹp của cô rồi kéo xuống gò má mịn màng, chạy thẳng đến cánh môi mềm. Hơi thở anh phả lên người cô, khẽ gọi:

- Kiều Chinh.

Tình cảnh này của họ khiến trái tim Kiều Chinh đập mạnh, nghe anh gọi tên mình cô càng run rẩy hơn.

- Nếu như ba em bị người ta hại chết, em có trả thù cho ông ấy không?

- ...

- Em có hận kẻ đó không?

- ...

- Vì sao em lại là con gái của kẻ đó... Nếu như em không phải con gái ông ta thì tốt quá.

Kiều Chinh ngỡ ngàng trước những câu hỏi dồn dập của anh, cô không hiểu vì sao anh lại hỏi cô những câu này, trong lòng cô chợt có linh cảm không yên. Cảnh Phong xưa nay ít khi nào uống say như thế. Chắc chắn phải có chuyện gì đó.

- Anh Phong, anh sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?

Cô cố gắng đẩy Cảnh Phong ra khỏi người mình, lo lắng hỏi. Nhưng anh đã nắm hai cánh tay cô đưa lên cao, sau đó nhìn cô bằng ánh mắt trầm đục u mê, môi anh cúi xuống hôn lên môi cô.

Một cảm giác đau đớn bóp nghẹn trái tim cô. Cô bật khóc không thành tiếng, nước mắt lăn dài. Không phải vì nụ hôn mà vì những gì vừa hiện ra trong đầu cô. Phải rồi! Cô là con gái của Hoàng Sĩ Nghiệm. Ba cô có lí nào đã hại chết ba anh không?

Nước mắt cô vô tình chạm vào da anh, nóng hổi, khiến Cảnh Phong dừng lại, anh ngẩn người nhìn cô, trong lòng dậy lên chua xót:

- Xin lỗi! Anh quá lỗ mãng rồi - Giọng anh đầy hối hận.

Cô lắc đầu, cổ họng nghẹn nghẹn. Cảnh Phong đứng lên đi vào phòng.

Sáng hôm sau, mẹ cô gọi điện thoại nói cô về nhà gấp. Giọng nói đứt quãng của bà làm cô hoảng sợ. Cô vừa về nhà đã chứng kiến cảnh bà Kim Xuân ngồi ù dột trên ghế sofa, đầu tóc rối bù, vẻ quý phái thanh lịch trước giờ của bà biến mất hoàn toàn. Đồ đạc trong nhà tan tành ngổn ngang. Không biết đã xảy ra chuyện gì, cô lao nhanh đến bên mẹ mình, lay nhẹ vai bà:

- Mẹ! Đã xảy ra chuyện gì vậy? Không phải nhà mình bị cướp chứ?

Mẹ cô ngồi im bất động không trả lời. Kiều Chinh đang định lay người bà lần nữa thì nhìn thấy một góc hình bị xé nát rơi bên cạnh bà, trong hình là nửa gương mặt của một cô gái trẻ. Tuy chỉ là nửa gương mặt thôi, nhưng cô vẫn có thể nhận ra người trong hình là ai.

Cô chết lặng nhìn mẹ mình, gương mặt bà trắng bệch. Kiều Chinh nhắm mắt, sự thật đau đớn mà cô cố giấu giếm cuối cùng cũng bị bóc trần. Kiều Chinh quay người tìm kiếm những mảnh hình vụn nát còn lại, từng tấm từng tấm khiến cô không đủ can đảm để nhìn tiếp nữa. Cô buông rơi mấy bức hình đó xuống, ôm lấy mẹ nghẹn ngào nói:

- Mẹ.

Bà Kim Xuân bật khóc, đau đớn buông lời oán trách:

- Con biết không?! Mẹ sống với ba con bao nhiêu năm nay, chưa từng có ý phản bội ông ấy dù chỉ một lần. Trước đây, lúc mẹ còn trẻ, có biết bao nhiêu người phải quỳ dưới chân mẹ mong mẹ đoái hoài. Vậy mà mẹ lại phải lòng ông ấy. Giờ ông ấy phản bội mẹ như thế. Con nói mẹ phải làm sao?

- Bây giờ ba đang ở đâu?

- Mẹ và ông ấy đã cãi nhau một trận. Ông ấy bỏ đi rồi - Bà Kim Xuân đau đớn đáp, sau đó bà nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ - Có phải con biết hết mọi chuyện rồi không nên con mới bỏ đi như thế?

- Con... - Cô bối rối không biết nói thế nào. Cô giấu giếm chẳng qua là muốn tốt ẹ mình, nhưng dường như đó không phải là giải pháp tốt nhất.

- Mẹ không ngờ lại là con nhỏ đó, vậy mà chúng ta lại có lòng tốt cho nó ở nhờ, cho nó công việc. Không ngờ lòng tốt của chúng ta được đáp lại thế này đây.

- Mẹ, con xin lỗi - Kiều Chinh bật khóc nức nở - Là lỗi ở con, nếu con không đưa Cẩm Tú về nhà mình thì có lẽ mọi chuyện sẽ không như thế này đâu.

Bà Kim Xuân nghe cô khóc liền đưa tay lau đi dòng nước mắt đau đớn của mình:

- Mẹ từng nói với con, nếu một người đàn ông không còn yêu mình, thì cách tốt nhất thể hiện tình yêu là buông tay. Thật ra, đó chỉ là những lời nói suông thôi, có ai khi yêu mà có đủ dũng khí để buông tay bao giờ. Chỉ là bị bắt buộc phải buông tay thì mới có thể buông tay. Mọi chuyện không thể trách con được, một khi người đàn ông thay lòng thì dù không có người phụ nữ này cũng sẽ có người phụ nữ khác - Bà Kim Xuân lắc đầu nhìn Kiều Chinh rồi lau nước mắt cho cô, sau đó ăn năn nói - Vì chuyện này mà con phải bỏ nhà ra đi như vậy, nhìn con gầy hơn trước, mẹ đau lòng quá. Có phải bên ngoài rất vất vả không? Mẹ gọi điện thoại lên ngân hàng, họ nói con không hề rút tiền, vậy làm sao mà con có thể sống suốt thời gian qua, con đã ăn gì, làm gì? Chỉ trách mẹ không chịu để ý mới khiến con ra nông nổi này.

- Mẹ đừng như vậy mà - Kiều Chinh xót xa nói - Con sống rất tốt, con thấy mình trưởng thành hơn rất nhiều. Trước đây có nhiều việc con không thể làm

được, nhưng bây giờ, con đã có thể tự làm được hết mọi chuyện.

- Nhưng mà... - Lòng dạ bà Kim Xuân đau như cắt trước lời nói của đứa con gái duy nhất.

- Máy tấm hình này từ đâu mà mẹ có - Cô chợt hỏi mẹ.

- Mẹ không biết, lúc về mẹ đã thấy có bưu kiện gửi ình, xé ra xem thì nhìn thấy chúng. Mẹ liền gọi ba con về để chất vấn. Ông ấy thừa nhận tất cả - Bà Kim Xuân nằm vật xuống sô pha - Mẹ không thể chấp nhận sự phản bội này được, mẹ càng không thể đánh ghen được. Mẹ đã quyết định li hôn ba con rồi.

Một lúc sau, Kiều Chinh im lặng nhìn mẹ mình lên lầu chuẩn bị hành lí bởi hơn ai hết cô hiểu rõ quyết định của bà. Ngay lúc đó, điện thoại của Kiều Chinh reo lên, trên màn hình hiện rõ hai chữ Cẩm Tú.

Một con giận bùng nổ trong lòng cô, không ngờ Cẩm Tú lại dám gọi điện cho cô. Không cần nghĩ quá nhiều cũng biết những tấm hình kia do Cẩm Tú gửi đến. Ba cô luôn là người thận trọng, ngay cả ăn com ông cũng chọn nơi kín đáo để vào, làm thế nào có thể bị chụp những tấm hình như thế này, trừ khi Cẩm Tú là người chụp ảnh. Cô ta rõ ràng là cố ý, rõ ràng là có mục đích.

- Là mình - Cẩm Tú ngập ngừng mở lời.

- Tôi biết là cô - Giọng Kiều Chinh lạnh băng - Cô đang làm trò quỷ gì vậy? Giờ cô định chơi trò gì tiếp theo đây?

Giọng Cẩm Tú không được thoải mái lắm, hần học nói:

- Cô muốn biết tôi chơi trò gì thì đến gặp tôi rồi sẽ biết. Bar Hot Music. Ngay bây giờ.

Nói xong Cẩm Tú lập tức gác máy, Kiều Chinh nhìn chiếc điện thoại siết chặt. Dù Cẩm Tú không muốn gặp cô thì cô cũng sẽ đến tìm cô ta.

Ba mươi phút sau, Kiều Chinh đến quán bar như đã hẹn. Đó là một quán bar vô cùng vắng vẻ, vắng vẻ đến khác thường. Vừa bước vào, cô đã thấy Cẩm Tú ngồi bên quầy bar, đáng vẻ kiêu sa trong bộ váy màu tím than đắt tiền. Đó cũng chính là bộ váy mà cô yêu thích nhất.

- Xin chào, không ngờ Chinh đến nhanh như vậy - Cẩm Tú cầm một chiếc li cao chứa thứ rượu màu đỏ lảo đảo đứng dậy bước đến bên Kiều Chinh, miệng cười ngọt. Cô đưa li ra trước mặt Kiều Chinh nói:

- Uống một chút chứ?

Mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi cô. Cô lùi lại, hất tay Cẩm Tú ra. Thấy Kiều Chinh né tránh, Cẩm Tú bật cười to, sau đó uống cạn li rượu rồi thẳng tay ném nó sang một bên, ánh mắt kì lạ dán lên người Kiều Chinh. Ánh mắt chẳng chút đe dọa, nhưng lại khiến Kiều Chinh thấy lạnh sống lưng.

- Ngạc nhiên vì thấy tôi uống rượu không? Biết vì sao bây giờ tôi thích uống rượu không?

Kiều Chinh không trả lời, Cẩm Tú bật cười chỉ vào cô nói:

- Là vì cô. Là vì ba cô.

- Ý cô là sao? Cô có tư cách gì mà nói những lời này - Kiều Chinh cười khẩy.

- Không có tư cách ư? Để tôi nói cho cô biết vì sao tôi có đủ tư cách - Cẩm Tú chưa xót nói.

Thế nhưng sau đó Cẩm Tú im bật, cô đưa hai tay vỗ mạnh vào nhau, miệng nhếch lên một nụ cười thâm hiểm. Một cảm giác đau đớn đến từ sau gáy, Kiều Chinh lập tức ngất xỉu.

- Dậy, dậy mau... - Một bàn tay tát tát vào má Kiều Chinh mấy cái khiến cô tỉnh dậy.

Kiều Chinh mở mắt ra, trước mặt cô là một gương mặt đen nhẻm xấu tệ, hàm răng xỉn màu góm ghềnh. Thấy cô tỉnh, hần nham nhở cười:

- Người đẹp, tỉnh rồi sao?!

Bàn tay vừa tát cô vẫn đưa về phía cô, Kiều Chinh hoảng sợ đưa tay gạt ra. Cẩm Tú đang ngồi đó, vẫn du đưa li rượu trong tay, nhưng lần này sắc mặt đã tươi tỉnh hơn nhiều.

- Cô bắt tôi đến đây làm gì? - Kiều Chinh trừng mắt nhìn Cẩm Tú oán giận.

Cẩm Tú gương đôi mắt kẻ chì sắc sảo nhìn cô.

- Chẳng phải cô muốn biết tôi chơi trò gì hay sao? Tôi đang cho cô xem đây.

Nói xong, Cẩm Tú hất đầu ra lệnh ấy tên đàn em vai u thịt bắp đang đứng khoanh tay bên cạnh:

- Dẫn cô ta đi. Gương mặt đó kiếm được bọn tiền đây. Chúng mày phải cẩn thận một chút mới được.

Nói xong Cẩm Tú lạnh lùng đứng dậy bước đi.

Kiều Chinh nhìn theo bóng Cẩm Tú không chớp mắt. Chỉ sau vài tháng mà Cẩm Tú đã thay đổi quá nhiều, thay đổi gần như là một con người khác. Điều gì làm một con người thay đổi một cách đáng sợ như thế?! Đột nhiên cô thấy sợ hãi vô cùng.

Đám đàn em của Cẩm Tú dẫn Kiều Chinh đi ngang một hành lang có ánh đèn mờ ảo, những tiếng bước chân trên nền đá vang dội khô khốc. Ngay sau đó là một tiếng rền vang nhỏ cùng với ánh đèn màu hỗn loạn. Càng đi sâu vào trong tiếng nhạc càng chói chói, tiếng hò hét khắp nơi. Kiều Chinh phải cố gắng lắm mới giữ được bản thân không gục ngã. Nhưng khi đến trước một bức màn màu đen lớn, Cẩm Tú đẩy cô về phía trước. Cô sững sờ vì cảnh tượng trước mặt.

Đây là một câu lạc bộ thoát y. Trong bóng tối, giữa những tiếng hét âm ỉ, cô nhìn thấy trên sàn mấy vũ công đang uốn éo trong những động tác gợi tình, khiêu khích. Những vũ công lắc lư thân người một cách uyển chuyển, lần lượt cởi đồ rồi tùy tiện quăng xuống bên dưới. Tiếng hò hét càng vang dội.

- Cởi tiếp đi, cởi tiếp đi... - Tất cả đều gào hét.

Trong ánh đèn mờ, khán giả bên dưới sôi sục, những gương mặt dâm cuồng đầy dục vọng tràn ngập khắp nơi, những thân hình uốn éo, xoay qua xoay lại.

- Thế nào? Có tuyệt không? - Cẩm Tú đứng sau lưng Kiều Chinh mỉm cười thích thú kẻ sát tai cô hỏi.

Kiều Chinh nhìn Cẩm Tú khinh bỉ:

- Ba tôi có biết cô như thế không?

- Ba cô? - Cẩm Tú kêu lên rồi sau đó bật cười lớn - Ha ha... ông ta chẳng những biết, mà còn rất rành nơi này.

- Cái gì? - Kiều Chinh kinh ngạc không tin vào tai mình. Cảm giác trong lòng như vụn vỡ. Ba cô, người đàn ông hiền lành mà cô luôn tôn thờ là thế này ư?

- Thế nào? Bất ngờ quá phải không? - Cẩm Tú càng cười lớn trước biểu hiện của Kiều Chinh, ánh mắt lộ vẻ đắc ý - Để Tú cho Chinh biết thêm một điều bí mật nữa nhé - Cẩm Tú kề tai Kiều Chinh nói nhỏ - Ông ta là ông chủ của nơi này đây.

Đất trời như sụp đổ dưới chân Kiều Chinh, cô ngã rạp xuống đất. Bên tai bỗng thấy ồ ồ tiếng nhạc inh tai, cô như bị một tiếng sét đánh trúng, tan vỡ và bất động. Cẩm Tú vẫn không thôi cười, xoay người nói với bọn đàn em:

- Đưa cô ta về.

Kiều Chinh bị hai tên đàn em xốc đi nhưng cô cũng chẳng màng phản ứng lại nữa. Chúng ném cô nằm phịch xuống bộ sofa đỏ. Nơi này không có tiếng nhạc, không có ánh đèn nhiều màu sắc, Kiều Chinh cảm thấy đỡ ngột thở hơn, hô hấp cũng dễ chịu hơn. Khi lấy lại bình tĩnh, cô mới ngồi dậy nhìn Cẩm Tú, ánh mắt nén giận nghiêng răng hỏi:

- Bây giờ Tú muốn gì? Vì sao lại bắt mình đến đây?

- Chinh ghé thăm những thứ này? - Cẩm Tú không trả lời cô mà nghiêng đầu với thái độ thú vị hỏi.

- Đúng vậy - Kiều Chinh ném một câu hằn học.

- Ha ha... ghé thăm ư? Người sống bằng những đồng tiền kiếm từ những nơi như thế này mỗi ngày như Chinh mà lại cảm thấy ghé thăm nó à? - Cẩm Tú chế giễu. Một câu giễu như một nhát dao chém vào tim cô.

Cẩm Tú nói đúng.

- Sao hả? Sao không nói nữa đi - Thấy Kiều Chinh ngồi thẫn thờ bất động, Cẩm Tú đưa tay giữ lấy cằm nâng mặt cô lên hỏi.

Kiều Chinh khẽ lắc đầu để cảm mình thoát khỏi bàn tay được sơn vẽ rất đẹp của Cẩm Tú. Cô thấy cổ họng đắng nghét, mọi thứ với cô bỗng trở nên đáng sợ và không thể tin tưởng được, giống như vũ trụ vững vàng của cô bỗng chốc sụp đổ hoàn toàn. Cô không ngăn được dòng nước mắt đau khổ của mình nhìn Cẩm Tú hỏi:

- Tại sao đối xử với mình như thế? Mình đã làm gì sai, làm gì có lỗi với Tú mà Tú lại phá hủy hạnh phúc gia đình mình như thế? Chúng ta là bạn mà.

Hai dòng nước mắt nóng hổi, mặn chát của Kiều Chinh rơi trên gương mặt đau khổ của cô, nếu như bất cứ ai nhìn thấy cũng không thể không thương cảm, chỉ tiếc rằng... nước mắt đối với chốn này chẳng có chút lay động nào.

- Ha ha... Chinh nghĩ mình không làm gì sai sao? Để mình nói cho Chinh biết, cái sai thứ nhất của Chinh chính là sinh ra làm con gái của Hoàng Sĩ Nghiêm, cái sai thứ hai của Chinh là quá ngây thơ đến nỗi ngu ngốc. Cái sai thứ ba của Chinh là dám cướp lấy Cảnh Phong của mình, người con trai duy nhất mình yêu.

- Chỉ vì Cảnh Phong sao? Sao Tú có thể vì một người đàn ông mà hủy hoại mình như thế?! - Kiều Chinh lắc đầu nức nở - Tú xinh đẹp, sau này sẽ còn rất nhiều người đàn ông tình nguyện chăm sóc cho Tú. Sao phải vì Cảnh Phong mà phá hoại gia đình mình? Mình không cướp Cảnh Phong, mình và anh ấy cùng yêu thương nhau.

- Yêu thương... ha ha... mình đã nói rồi, cái sai thứ hai của Chinh chính là Chinh quá ngây thơ.

Cầm Tú cong đôi môi đỏ lên, khoanh tay nhìn Kiều Chinh cười nói:

- Chinh quá ngây thơ tin vào tình yêu, trong khi người ta chỉ muốn lợi dụng Chinh để tiếp cận ba Chinh, tiếp cận tên trùm giang hồ khét tiếng Hoàng Sĩ Nghiêm đấy.

Cầm Tú cao giọng hơn khi nói tên ba cô ra, Kiều Chinh hơi tái mặt nhìn Cầm Tú, cô đã nhận ra điều mà Cầm Tú muốn nói, cô lẩm bẫm:

- Không thể nào? Không thể nào? Cô gạt tôi...

Kiều Chinh không tin Cảnh Phong đang lợi dụng cô để tiếp cận ba cô, cô ra sức lắc đầu phủ nhận.

- Tôi gạt cô, tôi cần gì gạt cô chứ? Ngay từ lúc bắt đầu, tôi chính là con cò được đặt ở đó để tiếp cận cô.

Kiều Chinh tròn tròn mắt choáng váng không thể tin được, cô cảm thấy nghẹt thở, tai ù đi, đầu óc mơ hồ. Cô thật sự không dám tin cũng không muốn tin những lời Cầm Tú nói. Hóa ra ngay từ đầu, Cầm Tú và cô ngồi cùng một bàn, Cầm Tú chủ động trò chuyện với cô, tâm sự với cô như một người bạn thân đều nằm trong kế hoạch tiếp cận cô của họ sao?!

- Cô có biết Cảnh Phong bỏ bao nhiêu tiền để cho tôi trở thành một sinh viên cùng lớp với cô không? Nhưng số tiền đó quả thật rất xứng đáng, bởi vì tôi đã tiếp cận được cô.

Cầm Tú thấy mình vừa rơi xuống một miệng vực thăm sâu không đáy, nhưng cô lại bật cười lớn, cô cười cho cái tình bạn mà cô đã trân trọng, để rồi đổi lấy cái kết cục này. Cô lạnh tanh nhìn Cầm Tú khinh bỉ nói:

- Phải khen ngợi tài đóng kịch tài tình của cô mới đúng chứ.

- Đóng kịch, đúng vậy, đối với những người như tôi, nếu không đóng kịch gạt người làm sao lấy được lòng thương hại. Cô tưởng rằng chúng tôi muốn đóng kịch hay sao? - Giọng Cầm Tú găm nhẹ, ánh mắt đầy căm ghét - Một kẻ vừa sinh ra đã sống trong nhung lụa như cô thì hiểu gì về cuộc sống vất vả của chúng tôi? Cô không có tư cách khinh khi tôi.

Kiều Chinh trầm mặt, đúng là cô sung sướng hơn rất nhiều người, cô có thể tưởng tượng ra những cô gái như Cầm Tú phải sống ra sao.

- Cô có biết, dù cực khổ thế nào, tôi vẫn cố giữ tôn nghiêm mình, cái tôn nghiêm trong tình cảnh như vừa rồi cô thấy đó, quả thật là khó giữ được - Giọng Cầm Tú đượm buồn, cô im lặng một lúc như nhớ lại những ngày tháng tủi nhục của mình - Cái chúng tôi phải cố gắng lắm mới giữ lại được chính là đời con gái. Cảnh Phong đã cứu thoát tôi khỏi tay bọn người cuồng vọng đó, giúp đỡ và cứu mạng tôi nên tôi yêu anh ấy, tôi muốn hiến dâng đời con gái mình cho anh ấy. Nhưng chính ba cô, chính lão già đó đã đoạt đi đời con gái của tôi - Cầm Tú nhìn Kiều Chinh với ánh mắt căm hận cao độ như muốn giết chết cô.

Kiều Chinh há hốc miệng kinh ngạc.

- Cô nói dối... - Kiều Chinh yếu ớt nói.

- Nếu cô không tin có thể hỏi hán, chính hán đưa tôi đến đây và cho tôi uống li rượu có thuốc mê - Cầm Tú chỉ tay vào mặt tên rằng xin màu.

Hán cười giả là:

- Em chỉ làm theo lệnh mà thôi. Chị Tú xin đừng trách.

- Cô nghe rồi chứ? - Cầm Tú nhìn Kiều Chinh nhếch môi hỏi - Người cha tốt đẹp của cô đấy.

Kiều Chinh run rẩy cố gắng hỏi:

- Vì sao? Vì sao các người muốn tiếp cận ba tôi? Vì tiền... hay là vì thù?

- Xem ra cô cũng không ngốc đến mức hết thuốc chữa - Cầm Tú cười nhạt - Cô nói không sai, vì thù.

Kiều Chinh vốn muốn nhen nhóm trong lòng một tia hi vọng, nhưng giờ thì cô đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi. Cô có thể mặc kệ mục đích anh tiếp cận cô vì tiền, chỉ cần hiện tại anh thật lòng yêu cô là được, cô sẵn sàng gạt bỏ mọi thứ sang một bên. Không ngờ anh tiếp cận cô là để trả thù, vậy thì giữa họ có điểm gì chung ngoài mối thù khắc cốt ghi tâm đó của anh?!

- Có phải ba tôi đã hại ba Cảnh Phong ở tù hay không? - Kiều Chinh dè dặt hỏi một câu.

- Cô nghĩ anh ấy còn mối thù nào nữa?!

Kiều Chinh nhắm mắt lại, cay đắng:

- Tóm lại cô bắt tôi đến đây làm gì? Chắc không phải chỉ là muốn tôi biết được những việc này thôi chứ? Các người đã làm gì ba tôi rồi?

- Giờ thì chưa đâu? Đến khi Cảnh Phong lấy được mọi thứ từ ba cô đã.

Kiều Chinh run lên, ngẫm nghĩ rồi cô bật cười lớn. Cẩm Tú sầm mặt khi nghe tiếng cười của Kiều Chinh, cô quát lên:

- Cô cười cái gì?

- Tôi cười vì cô đang ghen - Kiều Chinh bình thản nhìn Cẩm Tú đáp - Cô đang ghen tị vì tôi và Cảnh Phong đang sống cùng nhau đúng không? Vì vậy cô mới vội vã nói ra hết tất cả bí mật cho tôi nghe nhằm khiến tôi nghi kị Cảnh Phong mà rời xa anh ấy.

- Ha ha... cô nghĩ tôi đơn giản chỉ bắt cô đến đây để nói những lời này, sau đó thả cô về nhà để cô chia tay với Cảnh Phong và nói cho ba cô nghe hết mọi chuyện hay sao?

Kiều Chinh tái mặt nhìn Cẩm Tú, ánh mắt Cẩm Tú như đang thiêu đốt cô. Ý của Cẩm Tú quá rõ ràng, cô không hề có ý định thả Kiều Chinh về. Kiều Chinh lùi lại mấy bước, mặc dù cô biết mình không chạy thoát. Cẩm Tú lắc đầu nhìn Kiều Chinh chế giễu:

- Chinh chạy không thoát đâu. Đừng làm những việc vô ích.

- Chị Tú, vậy giờ làm thế nào với cô ta? - Một tên bước đến hỏi.

- Trói lại, nhốt vào trong nhà kho - Cẩm Tú hét đầu ra lệnh.

- Nhưng mà cô ấy là con ông chủ - Tên này nhăn mặt e ngại.

Cẩm Tú liền trừng mắt đe dọa khiến hắn sợ hãi im lặng cúi đầu:

- Chuyện hôm nay mà đồn đến tai ông chủ, các người có muốn cái mạng cũng không đền nổi đâu. Tốt nhất là hãy im lặng.

Cẩm Tú nói xong bỏ đi một mạch để lại Kiều Chinh cùng mấy tên đàn em. Tên rằng xin vãn chà tay sau gáy, hắn nhìn Kiều Chinh cười nham nhở:

- Xin lỗi nha người đẹp. Bọn này cũng đành bắt đắc dĩ thôi. Lúc này, không biết cung là con ông chủ. Bây giờ dù biết rồi cũng không thể thả em đi được.

- Không đâu, nếu các người không thả tôi ra, ba tôi biết được các người còn khó sống hơn - Kiều Chinh sợ hãi nói.

Bọn chúng có vẻ nghi ngại, đưa mắt nhìn nhau.

- Thật đó. Ba tôi rất thương tôi. Chỉ cần các người thả tôi ra, chuyện lần này tôi xem như không có. Mà dù có thì cũng không liên quan đến các người - Kiều Chinh cố gắng năn nỉ chúng.

- Thật là khó nghĩ quá - Tên rằng xin nói - Nói cho cung biết, sở dĩ chị Tú dám ngang nhiên ra tay với cung như thế là vì chị ấy đang mang thai, cái thai tuy chưa biết là gái hay trai nhưng hiện giờ ông chủ rất cung chiều chị ấy. Nếu thai là con trai chỉ sợ rằng cung chẳng còn là gì nữa đâu.

Lại một cú sốc nữa đánh mạnh vào lòng ngực Kiều Chinh, cô ngã sụp xuống đất không tài nào gượng dậy nổi. Hóa ra, Cẩm Tú đã mang thai con của ba cô rồi. Mọi chuyện trở nên hỗn loạn đến mức cô không chịu đựng nổi nữa mà ngất đi.

Những tiếng khóc nức nở sợ hãi đánh thức Kiều Chinh tỉnh dậy. Trước mặt cô tối om.

- Đây là đâu?

Câu hỏi lập tức xuất hiện trong đầu Kiều Chinh. Cô đưa tay quờ quạng, bất ngờ chạm vào một người nào đó mà cô nhìn không rõ mặt, cô gái đó liền gào lên:

- Đừng đụng vào tôi.

Kiều Chinh vội rút tay, áy náy nói:

- Xin lỗi, tôi không cố ý.

- Không phải lỗi tại cô đâu, cô ấy rất sợ tiếp xúc với người khác - Giọng một cô gái khác nghe có vẻ điềm đạm vang lên, rồi lại nghe cô ấy vỗ về cô gái đang hoảng sợ - Đừng la lên nữa, không phải bọn chúng đâu. Là một cô gái cùng chung số phận với chúng ta.

Nghe mấy từ “cùng chung số phận” quả nhiên cô gái kia thôi kích động.

- Các cô là ai? Vì sao các cô lại ở đây?

- Thì cũng như cô bị bắt đến đây nhốt lại sau đó đem bán sang Campuchia, Đài Loan hay đâu đó làm gái - Giọng cô kia bình thản.

- Cái gì? Làm gái á? - Kiều Chinh sững sốt hỏi lại.

Cô gái kia cười buồn rồi mới lên tiếng:

- Đứa nào may mắn được để ý thì có cơ về làm vợ cho họ, còn đứa nào xấu số thì suốt đời phải làm nô lệ tình dục - Cô ta nói ra một loạt cái tên và nội dung công việc cô phải làm.

- Sao chị rành như thế? - Kiều Chinh chết lặng hỏi.

- Bởi vì tôi từng là gái bên đó mà sao không rành chứ. Khó khăn lắm mới có tiền về đây. Không ngờ về nhà chưa được bao lâu thì lại bị bắt.

- Vậy sao? - Cô lặng lẽ đáp như người vô hồn.

Trong phòng đều là những cô gái trẻ, có người xinh đẹp, có người ư ờn, có người bình thản chấp nhận số phận, có người khóc lóc thảm thiết, có người úp mặt vào hai tay đặt trên đầu gối, không rõ đang khóc hay đang sợ hãi. Chẳng có một ai vui vẻ cả.

- Cô vào đây thế nào? - Cô gái lúc nãy thấy Kiều Chinh nhìn khắp nơi sợ hãi bèn hỏi.

Kiều Chinh chưa biết nên trả lời thật hay nên im lặng, thấy cô ngập ngừng, tưởng cô không hiểu ý, cô gái kia bèn giải thích:

- Ý là cô tự bán mình để kiếm tiền hay bị dụ dỗ?

- Tôi bị bắt vào đây - Kiều Chinh buột miệng đáp.

- Bị bắt cóc ư? - Cô gái kia ngạc nhiên hỏi.

Kiều Chinh rầu rĩ gật đầu, khuôn mặt cô gái vẫn chưa hết ngạc nhiên. Kiều Chinh chau mày nhìn cô ta:

- Sao vậy?

Cô gái kia lắc đầu, một lúc sau mới lên tiếng:

- Chúng tôi đều là con nhà nghèo khổ cả, vì muốn giúp gia đình nên có người chấp nhận bán mình đi làm gái xứ người, một số là bị ba mẹ hay chồng bán, một số bị họ dụ dỗ. Nói chung đều là chúng tôi hưởng lợi của họ trước, cũng có thể xem như một cuộc mua bán sòng phẳng. Còn cô, tôi trông cô giống tiểu thư con nhà giàu có... Tôi chưa từng thấy ai bị bắt cóc đến đây cả.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Nếu Như Yêu - Chương 22

Kiều Chinh khẽ cười buồn không đáp, cô quay mặt đi nơi khác, cắn chặt môi để không bật khóc. Xót xa đau đớn, khiến trái tim cô nhói lên từng đợt. Chỉ một khoảnh khắc, cô phải đối mặt với tất cả những sự thật đáng cay nhất. Ba phản bội gia đình, lại là ông chủ của một thế giới đen tối, ghê tởm. Người cô yêu thật ra đang lợi dụng cô để trả thù ba cô. Bạn thân cô lại đẩy cô vào địa ngục.

Nước mắt gần như cạn kiệt bởi trái tim đã hóa thành tro bụi khô cằn, cô ngồi đó chờ thời gian trôi qua.

- Kết...

Tiếng mở cửa cùng ánh sáng ập vào.

- Ăn cơm - Giọng một tên đàn em vang lên.

Kiều Chinh nghe mấy cô gái động viên nhau đi ăn cơm để tìm kiếm một con đường sống. Trong lúc ai cũng vội đi tìm chút ánh sáng và không khí thì Kiều Chinh không muốn cất mình. Cô sợ hãi thế giới ngoài kia biết nhường nào.

- Đi ra ăn cơm mau - Tên đàn em thấy cô ngồi im liền bước đến đá vào chân cô.

Kiều Chinh im lặng, li lợm ngồi im không nhúc nhích.

- Con mẹ nó! - Tên kia thấy cô như thế thì tức giận chửi thề một câu rồi lồng lộn nói - Tao mà không dạy dỗ mày, tao không phải là người.

Vừa nói xong, hắn ta liền lao đến nắm lấy tay Kiều Chinh lôi đi, cô bị kéo lê ra ngoài.

- Mày đang làm gì vậy? - Một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Tên này nghe quát thì ấp úng giải thích:

- Con nhỏ này nó li lợm quá.

Nhưng hắn vừa nói xong thì đã bị ấn ngay một cước vào bụng, cả thân hình lao đảo ngã vật xuống đất.

- Không sao chứ người đẹp?

Kiều Chinh nhận ra giọng nói này, đây là giọng của gã rãng xin. Cô tự mình ngồi dậy, trừng mắt nhìn chúng căm ghét. Ngay lúc đó, cô thấy bóng dáng Cẩm Tú đến gần. Tên rãng xin liền bước đến nắm lấy tóc cô, hắn tỏ vẻ giận dữ nhưng nói rất khẽ với cô:

- Ngoan ngoan ăn cơm đi, nếu cô muốn có sức thoát khỏi đây.

Lời hắn nói rất khẽ, đủ để mình Kiều Chinh nghe thấy. Kiều Chinh kinh ngạc mở to mắt nhìn hắn, cô không hiểu lời hắn nói có ý gì, là muốn giúp cô thoát khỏi đây hay là muốn lừa cô ăn cơm?!

Cẩm Tú cũng vừa bước đến bảo một tên:

- Đưa cô ấy vào phòng, cho ăn uống tử tế.

Cô quay sang Kiều Chinh, buông ra một câu:

- Tắm rửa luôn cho thoải mái đi.

Nói xong Cẩm Tú liền quay lưng rồi bước, Kiều Chinh khó hiểu nhìn theo, lời Cẩm Tú là lo lắng hay thương hại cho cô?!. Sau đó cô cười nhạt, lại có âm mưu gì nữa đây!?

Kiều Chinh không phản kháng nữa, cô lầm lũi bước đi.

Căn phòng cô được dẫn đến khá sạch sẽ, nó giống như một căn phòng trong khách sạn, có tủ quần áo, có buồng tắm..., trên giường còn có một bộ quần áo sạch sẽ để cô thay.

- Mau cầm lấy quần áo rồi đi tắm đi - Tên kia ra lệnh cho cô.

Khi cô tắm xong bước ra, trên bàn đã bày đồ ăn vẫn còn bốc khói. Kiều Chinh nhìn mấy món ăn trên bàn bật cười chua chát: “Cô ta cũng có tình người thật”. Đây đều là món cô thích ăn, chỉ có thể là Cẩm Tú đã sai người làm cho cô ăn. Kiều Chinh thật sự muốn hất đồ hết tất cả mọi thứ, nhưng cô nhớ lại lời của gã rãng xin, dù hắn giúp hay không giúp cô đi chăng nữa nhưng hắn nói đúng, nếu cô muốn trốn ra khỏi đây thì cần phải ăn để có sức. Kiều Chinh quyết định ngồi xuống ăn thật no để nghĩ cách thoát khỏi đây.

- Xem ra Chinh cũng thức thòi lắm

Cẩm Tú không biết đã đi vào trong phòng từ bao giờ. Kiều Chinh chỉ ngừng lại một giây đưa mắt thờ ơ nhìn Cẩm Tú rồi gấp đồ ăn tiếp. Cẩm Tú thấy Kiều Chinh phớt lờ mình, liền bước đến khiêu khích:

- Tôi đang mang thai con của ba cô.

Kiều Chinh liền ngừng đũa, tay có chút run run.

- Cô có biết ông ấy nói thế nào về bào thai trong bụng tôi không? - Cẩm Tú thấy tay Kiều Chinh run lên thì thích thú cười nói tiếp - Ông ấy hi vọng cái thai trong bụng tôi là con trai.

Kiều Chinh cố nuốt miếng cơm trong miệng nhưng chỉ thấy cổ họng nghẹn đắng. Cô khẽ nhắm mắt lại.

Cẩm Tú liền vỗ nhẹ lên vai Kiều Chinh, giọng nói tỏ ra vui vẻ nhưng rõ ràng ẩn chứa sự giận dữ:

- Ông ta còn nói, chỉ cần tôi sinh con trai cho ông ta thì sau này gia tài, ông ta sẽ để lại tất cả cho con trai tôi. Nếu như tôi sinh con gái thì sẽ tiếp tục sinh con cho ông ấy, đến khi ông ấy có một thằng con trai thì thôi.

Kiều Chinh siết chặt đôi đũa trong tay mình, thân người cô cứng đờ bất động. Cẩm Tú khom người kề tai cô nói nhỏ:

- Có muốn biết vì sao ông ấy chọn tôi hay không?... Bởi vì một ông thầy xem tướng nói cho ba cô biết rằng, số ông ta và tôi rất hợp, tôi có thể sinh con trai cho ông ta, đưa con gái như cô hoàn toàn vô dụng.

Đôi đũa trên tay Kiều Chinh rơi xuống mặt bàn rồi rơi xuống đất. Cẩm Tú liền bật cười lớn vỗ vỗ tay vào vai Kiều Chinh an ủi:

- Cô yên tâm đi. Nể tình chúng ta từng là bạn, tôi tiết lộ cho cô một tin. Tôi sẽ không sinh con cho ba cô đâu.

Kiều Chinh bất ngờ nhìn chằm chằm vào Cẩm Tú. Cẩm Tú đã thay gương mặt tươi cười bằng gương mặt phẫn nộ:

- Cô nghĩ tôi chấp nhận sinh con cho ông ta à?! Không bao giờ có chuyện đó. Tôi căm thù ba cô, hận đến tận xương tủy, vì lời của một tên thầy bói mà ông ta đã cưỡng hiếp tôi. Ngay sau khi tôi đưa ra những bằng chứng đầy thuyết phục rằng tôi mang thai khiến ông ta vui mừng và chiều chuộng tôi như bây giờ, tôi đã phá cái thai. Vậy nên cô mãi mãi là đứa con duy nhất của ông ta. Yên tâm đi.

Lời nói giận dữ pha lẫn lạnh lùng của Cẩm Tú khiến cô thấy lạnh dọc sống lưng. Dù sao đó cũng là một sinh mạng, vậy mà Cẩm Tú lại có thể nhẫn tâm như thế.

- Nếu như Chinh ngoan ngoãn, biết đâu sau khi Cảnh Phong trả thù xong, nghĩ đến tình bạn còn sót lại mình có thể suy nghĩ đến việc cho Chinh trở về thì sao - Cẩm Tú buông ra một lời dụ dỗ đáng ghê tởm.

Nếu số phận đã định đoạt, Kiều Chinh cũng chẳng thể oán trách. Ba cô hại chết ba Cảnh Phong, em gái mất, mẹ phát điên, anh phải dấn thân vào giang hồ hiểm ác để tìm đường sống. Nên anh hận và muốn trả thù, nợ cha, con trả, cô không thể oán trách anh. Thế nhưng trái tim cô không thôi đau đớn khi nghĩ tình yêu của anh dành cho cô là giả dối. Sự ân cần, ánh mắt yêu thương dành cho cô là giả dối.

- Có thể nói anh biết một điều không?

Cẩm Tú không ngờ cuối cùng cô cũng lên tiếng, bèn gật đầu đồng ý.

- Cảnh Phong, anh ấy... anh ấy có biết việc Tú bắt cóc mình đến đây không? Chủ ý này là của ai, của anh ấy hay của Tú?

Ánh mắt Cẩm Tú tối sầm lại, cô nghiêng răng nói:

- Chinh đang hi vọng điều gì? Cho dù đây không phải là chủ ý của Cảnh Phong thì sao? Nếu bây giờ mình thả Chinh ra thì sao? Chinh sẽ làm gì nào? Đi tìm ba Chinh nói ra hết sự thật, sau đó ông ta sẽ cho người đến xử Cảnh Phong và mình? Hay tiếp tục im lặng xem như không có gì để bảo vệ Cảnh Phong?

Kiều Chinh im lặng, cô quả thật không biết bản thân nên làm gì. Cả hai người ấy, cô đều không muốn làm tổn thương. Dù ba cô có làm gì, ông vẫn là ba cô, cô mãi mãi là con gái của ông, làm sao cô có thể nhìn Cảnh Phong hại ông. Còn Cảnh Phong, là ba cô nợ anh và cô yêu anh, cô không nhẫn tâm nhìn anh xảy ra chuyện gì.

- Ha ha... tình yêu đúng là thứ khiến con người trở nên ngu ngốc - Cẩm Tú nhìn đáng vẻ phân vân của Kiều Chinh rồi bật cười.

- Coi như mình xin Tú...! - Giọng Kiều Chinh lạc đi khi nói những lời cầu xin.

Cẩm Tú mỉm môi trềng mắt nhìn Kiều Chinh rồi quay người bỏ đi, nhưng khi xoay nắm cửa xong, Cẩm Tú bỗng dừng chân nói:

- Anh ấy không hề biết, nếu như anh ấy biết thì sẽ không...

Cẩm Tú bỏ dở câu nói rồi đóng sầm cửa lại.

Kiều Chinh thần thờ đứng dậy, cô mệt mỏi đến bên chiếc giường nằm vật xuống, thân người co lại như một đứa bé. Trong đầu cô vang lên câu nói của Cẩm Tú.

Cảnh Phong không biết, anh không biết Cẩm Tú bắt cóc cô, nếu anh biết thì sẽ không... Sẽ không cái gì? Sẽ không cho Cẩm Tú làm vậy?

Tại sao?

Vì thương hại cô?

Hay vì anh yêu cô?

Nửa đêm khi Kiều Chinh đang ngủ, cánh cửa phòng khẽ mở ra, cô giật mình mở mắt. Cô nắm chặt tấm chăn, khép hờ mắt nhìn bóng đen đang từ từ bước bên giường thật khẽ, không biết hẳn định làm gì cô.

- Dậy đi, Kiều Chinh.

Giọng hần rất khẽ, dường như sợ bên ngoài nghe thấy. Kiều Chinh thấy ngạc nhiên, siết chặt chăn hơn, giả vờ như ngủ say.

- Dậy đi - Lần này cô nhận ra là giọng của gã răng xin.

Cô chợt nhớ đến mấy lời hắn nói lúc trưa, không kìm nén được thờ hắt một hơi mạnh. Hắn thấy cô thở mạnh, biết cô đã thức dậy, vội vàng đưa tay bịt miệng cô, khẽ ra hiệu:

- Suyt... Đừng sợ, tôi đến giúp cô thoát khỏi đây.

Trong đêm tối, cô không nhìn rõ được gương mặt hắn.

- Tôi thả tay ra, cô im lặng ngồi dậy, đừng gây tiếng động - Kiều Chinh gật đầu, hắn mới nhẹ nhàng thả tay ra khỏi miệng cô.

- Theo tôi - Hắn khẽ nói.

Cô hít thở nhẹ nhón chân cô không gây ra tiếng động đi theo hắn. Hắn thấy cô đã đứng sau lưng thì nói:

- Bám sát tôi.

Cô lặng lẽ gật đầu, trong lòng rối bời. Cả hai như hai cái bóng đi bên cạnh nhau, hắn bước thì cô bước, hắn quẹo thì cô quẹo, cuối cùng khi đến nơi gần có ánh đèn, hắn mới đưa một tay ra hiệu cô dừng lại, rồi hắn quan sát xem phía trước có người hay không? Thấy không có người, hắn mới an tâm kéo cô đi tiếp.

- Cầm lấy cái này - Hắn quay lại đưa cho cô một cây đèn pin rồi dặn - Cô đi sát vào tường bên này, tôi sẽ cắt tất cả dây điện ở đây.

Kiều Chinh ngẩng ngốc không hiểu hắn có ý định gì, cô nuốt nước bọt siết chặt cây đèn pin trong tay quyết định liều lĩnh làm theo lời hắn. Chỉ một chút sau, cô đã thấy phía trước toàn một màn tối thui.

- Đi nhanh lên - Gã răng xin khẽ giục cô.

Kiều Chinh vội giữ chặt đèn, tay kia bám vào thành tường cố gắng bước đi thật nhanh. Đi được một đoạn, cô đã nghe thấy tiếng bước chân vọng lại, gã răng xin gọi khẽ:

- Bật đèn đi.

Cô khó hiểu, quay đầu nhìn gã răng xin lúc này không rõ đang đứng chỗ nào trong bóng tối. Không hiểu hắn định làm gì, giờ phút này rõ ràng nên im lặng lần trốn mới đúng, vì sao hắn lại giục cô mở đèn. Làm thế sẽ bị bọn chúng phát hiện chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

- Bật đèn lên mau đi - Thấy Kiều Chinh không bật đèn, tiếng bước chân đến gần hơn, hắn nóng giận thúc giục.

Kiều Chinh lúng túng bật đèn pin lên, ánh sáng bao trùm chỗ cô đứng ngay lập tức.

- Ai đó? - Giọng một người quát lên, đi nhanh về phía cô. Cô muốn quăng cây đèn pin xuống đất rồi quay người bỏ chạy nhưng không biết vì sao run đến mức cứng đờ người không cất bước nổi.

Người kia nhanh chóng xuất hiện trước mặt cô, hắn giơ tay định tóm lấy cô, Kiều Chinh tái xanh mặt mày.

- Hự...

Hắn rên lên một tiếng rồi ngã vật xuống đất. Răng Xin liền chộp lấy cô kéo đi. Cứ theo cách đó, họ hạ gục thêm ba tên, cuối cùng cả hai cũng thoát ra ngoài. Bên ngoài đèn điện sáng chói, Kiều Chinh mới tìm lại cảm giác mình đang sống. Cô quay đầu nhìn Răng Xin, toàn thân hắn mồ hôi vã ra như tắm.

- Mau lên - Hắn giục cô trèo lên một chiếc xe đậu sẵn bên ngoài quán bar.

Cả hai rời khỏi nơi đó một đoạn khá xa mà không thấy bất cứ một chiếc xe nào đuổi theo, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cô đưa mắt nhìn Răng Xin, cân nhắc một chút rồi mới nói:

- Cảm ơn anh.

Hắn không lên tiếng, cứ im lặng lái xe, tốc độ xe chậm dần, không còn hối hả như lúc trước nữa.

- Anh là...

- Tuấn, tôi tên Tuấn, ai cũng gọi tôi là Tuấn cao kều cả - Hắn nghiêm giọng đáp lời cô, không còn giọng bồn chồn ghẹo như lúc đầu.

Kiều Chinh hít một hơi rồi quyết định hỏi:

- Vì sao anh lại cứu tôi? Nếu cứu tôi ra, liệu anh có bị gì hay không?

- Cũng đang lo cho anh à? - Hắn quay lại nhìn cô, lấy lại giọng cộc nhả - Không uống công anh cứu cũng

Kiều Chinh chau mày, cô không biết thái độ lúc thế này lúc thế khác của hắn là như thế nào. Hắn dường như cũng không muốn trêu đùa cô thêm nữa, hắng giọng nói:

- Cô em không phải lo cho anh, dù sao anh cũng chuẩn bị biến khỏi đó rồi. Cứu cô em một phần là muốn chọc tức bọn đó mà thôi. Dù sao cô em cũng là con gái của ông chủ, ông chủ rất thương cô em, dù cho ả đàn bà đó có thai thì cũng không thay đổi được tình thương của ông chủ với cô em đâu. Anh chịu ơn đại ca, đại ca chịu ơn ông chủ, anh cứu cô em xem như trả ơn với đại ca anh vậy.

- Sao anh không báo trực tiếp cho ba tôi tới cứu tôi có phải nhanh hơn không?

- Cô nghĩ gặp được ông chủ dễ dàng đến thế sao? Trước giờ chỉ có đại ca anh và đại ca Năm Lục mới được nói chuyện với ông chủ. Theo đại ca hai năm trời, anh mới biết mặt ông chủ đây - Hắn làm ra vẻ nghiêm trọng đáp.

- Đại ca của anh là ai?

- Hưng đại bàng.

Kiều Chinh hơi giật mình. Hưng đại bàng?? Giờ thì cô đã hiểu. Mấy lần cô bị bắt rồi được thả ra, hóa ra do cô là con gái của ba cô - ông chủ của họ. Cảnh Phong mấy lần tranh chấp với hắn, hóa ra là tranh chấp với ba cô.

- Bây giờ anh ấy phải trốn đi nơi khác rồi, tên khốn Cảnh Phong đã thế chỗ anh ấy. Nó chắc chắn đã hãm hại anh ấy, báo cảnh sát để chúng bắt anh ấy. Cũng may mà anh ấy trốn được - Răng Xin nói với giọng tức tối - Hắn còn dám đưa ả Cẩm Tú đó vào để dụ dỗ ông chủ, nghe nói ả là em họ của hắn. Nhưng đợi mà xem, chỉ một thời gian nữa ông chủ lại gọi đại ca anh về. Đến lúc đó, để xem bọn chúng còn huênh hoang được không.

Kiều Chinh mỉm cười cay đắng.

- Mà giờ cô em định thế nào khi trở về? Chạy đến trước mặt ông chủ khóc lóc à?! Bảo ông chủ trừng trị cô ta thay mình? - Hắn nhìn cô tò mò hỏi.

Kiều Chinh trầm mặc, ánh mắt buồn bã nhìn ra bên ngoài, ánh đèn phản chiếu vào xe cũng làm mờ đi ánh mắt loang loáng nước của cô. Vì sao ông trời lại trớ trêu như thế?! Ông ta cứ như đang đùa giỡn với cô, bắt cô phải lựa chọn giữa tình yêu và tình cha con. Nếu cô chọn tình yêu, đồng nghĩa với việc phản bội lại ba mình. Nếu như cô chọn tình cha con, đi tố cáo Cảnh Phong, vậy thì ba cô sẽ đối với Cảnh Phong thế nào? Ông liệu có đẩy anh vào con đường tù tội không? Hay là cho người hành hạ anh một trận, chém anh đến tàn phế?! Cả hai lựa chọn, cô đều không đành lòng.

- Anh Tuấn - Cô quay đầu nhìn Răng Xin khẽ gọi - Đưa em đến một nơi được không?

- Cô em muốn đi đâu? - Răng Xin cau mày nhìn cô, hắn tưởng cô sẽ nhờ hắn đưa ngay về nhà.

Kiều Chinh khẽ khàng đáp:

- Nghĩa trang.

Kiều Chinh đứng trong nghĩa trang thật lâu ngắm nhìn hai ngôi mộ, một là mộ ông Cảnh Hàn, một là mộ của Như Ngọc.

Tuy kìm ức về những việc xảy ra lúc nhỏ chẳng rõ ràng cho lắm nhưng Kiều Chinh vẫn nhớ rõ sự dịu dàng của ông dành cho cô, vỗ về, dỗ dành cô ăn khi cô khóc đòi về nhà. Ông còn mua nhiều đồ chơi cho cô để cô không đơn buồn bã khi bị nhốt trong một căn phòng kín. Ông rõ ràng không cần phải làm như vậy, không cần đối xử tốt với một đứa bé bị bắt cóc như vậy. Một người tốt như thế mà bị đẩy vào con đường phạm pháp rồi tự sát trong tù. Còn bé gái bên cạnh kia, gương mặt bầu bĩnh đáng yêu khá giống cô lúc nhỏ, vậy mà phải chết sớm như thế. Đáng lý họ đã có thể có một gia đình hạnh phúc, vậy mà... Tất cả đều là do ba cô.

- Chú à, con xin lỗi.

Kiều Chinh đau đớn ngược nhìn bầu trời, những vì sao nhỏ đang lặn dần để nhường cho ánh dương sắp xuất hiện. cô cứ đứng đó nhìn hai ngôi mộ, sương trút trên tóc, trên vai cô lạnh giá.

Khi trời gần sáng, Kiều Chinh đi ra khỏi nghĩa trang đến gõ cửa xe của Tuấn cao kều. Hắn đã ngủ say từ lúc nào không hay. Tuấn giật mình khi nghe tiếng gõ cửa, hắn choàng mở mắt, khi thấy Kiều Chinh hắn mới thờ phào đưa tay xoa xoa mặt cho tỉnh ngủ. Hắn nhìn đôi mắt thâm quầng vì thức suốt đêm của Kiều Chinh tò mò hỏi:

- Cô em thức suốt đêm ở trong đó à. Mộ ai thế?

Kiều Chinh không trả lời câu hỏi của hắn, cô đóng sầm cửa lại. Sau đó, cô dùng sắc mặt trắng bệch vì lạnh của mình nói với Tuấn:

- Gọi điện thoại cho Hưng đại bàng giúp tôi.

Tuấn nhìn Kiều Chinh nghi ngờ, hắn lạnh giọng hỏi:

- Cô muốn gọi điện cho đại ca làm gì?

Sau đó hắn ngấm nghĩ rồi nói tiếp:

- Bây giờ đại ca ở đâu, tôi cũng không biết. Làm sao mà liên lạc giúp cô đây.

- Tôi không làm gì bất lợi cho Hưng đại bàng cả, anh yên tâm. Điều tôi nói biết đâu là có lợi cho đại ca anh không chừng. Tôi biết anh còn liên lạc với Hưng đại bàng, nếu không anh đâu có bắt phục bọn người Cảnh Phong đến thế.

- Lời cô nói có thật không? - Hắn nghi ngại hỏi thêm lần nữa.

- Anh nghĩ tôi có thể làm gì được đại ca của anh? - Kiều Chinh cười nhạt trước sự lo lắng của Tuấn.

Tuấn cẩn nhẹ môi mình nhìn Kiều Chinh trân trân, quyết định đánh giá độ an toàn trong lời nói của cô. Cuối cùng hắn chọn cách tin cô. Hắn lấy điện thoại ra, nhập một dãy số, sau đó chờ đợi. Người bên kia phải mất một khoảng thời gian mới bốc máy.

- Đại ca... - Tuấn khẽ kêu lên khi bên kia đầu dây nhận điện thoại.

Kiều Chinh lập tức đưa tay sang giành lấy điện thoại trên tay Tuấn, cô lên tiếng nói:

- Hưng đại bàng, tôi là Kiều Chinh, con gái của ông chủ anh.

Nói xong cô im lặng chờ đầu dây bên kia lên tiếng. Cô mở cửa bước ra ngoài để có thể trò chuyện thoải mái hơn. Tuấn cao kêu chau mày lo lắng nhìn cô. Lát sau Kiều Chinh quay trở lại, cô ngồi vào ghế và đưa điện thoại trả lại cho hắn.

- Nghe điện thoại đi - Cô lạnh lùng nói.

Tuấn liền cầm máy ngay lập tức. Đầu dây bên kia nói gì không rõ, chỉ thấy Tuấn liên tục vâng dạ, lâu lâu liếc mắt nhìn Kiều Chinh, Kiều Chinh ngồi dựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

- Bây giờ cô muốn tôi làm gì? - Tuấn cất điện thoại vào trong túi, nghiêm giọng hỏi cô.

Kiều Chinh lúc này đã mở mắt ra, cô mệt mỏi nói:

- Bắt cóc Cẩm Tú cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Borm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Nếu Như Yêu - Chương 23

Nếu như yêu

Khi Cảnh Phong thức dậy, cảm giác đau đầu cũng giảm bớt, lần đầu tiên anh uống say như thế. Trong mơ hồ anh nhớ đêm qua mình đã nói gì đó với Kiều Chinh, nhưng lại không thể nhớ rõ là đã nói những gì.

Lúc anh xuống phòng khách thì đã thấy Kiều Chinh đang ngồi trên ghế nhìn ra bên ngoài, rèm cửa màu trắng tinh khiết tung bay theo gió, ánh nắng tràn ngập xuyên qua cửa kính phủ kín người cô. Nét mặt cô đắm chiều âu sầu. Cảnh Phong bước đến bên cạnh mà cô cũng không hay biết, anh ôm cô từ phía sau, hôn nhẹ lên mái tóc dài đen bóng của cô khẽ nói:

- Em sao vậy? Sao lại ngồi trầm tư thế này?

- Anh dậy rồi sao? - Kiều Chinh khẽ quay đầu mỉm cười với anh. Cô nắm lấy tay anh rồi đặt vào đó một chùm chìa khóa - Cái này của anh.

Cảnh Phong nhìn chùm chìa khóa thì sắc mặt không được tốt, Kiều Chinh liền nói:

- Đêm qua anh làm rơi trên sàn.

- Ừm - Cảnh Phong gạt đầu rồi cho chùm chìa khóa vào túi.

- Đây là chìa khóa của ba em - Kiều Chinh khẽ lên tiếng tiếp - Bình thường ba em giữ rất kỹ, ít ai có thể đụng vào nó lắm. Sao anh lại có nó? - Cô nhìn anh bằng ánh mắt hiếu kỳ nhưng chẳng có ý nghi ngờ gì mà còn thoáng nở nụ cười háo hức chờ câu trả lời.

- Là ba em đưa cho anh - Cảnh Phong trầm giọng đáp.

- Thật sao? - Kiều Chinh reo lên - Phải là ba em tin tưởng anh lắm mới giao chìa khóa cho. Anh đã làm gì mà khiến ba em tin tưởng anh như thế chứ? - Mắt cô long lanh hỏi.

- Giúp ba em vài chuyện vặt thôi - Cảnh Phong cười đáp rồi đứng dậy.

- Chỉ vì chuyện vặt mà ba em tin tưởng giao cho anh chum chìa khóa quan trọng này sao? - Kiều Chinh không cười nữa.

Cảnh Phong nhìn Kiều Chinh thật lâu, anh không lên tiếng. Bỗng cô đưa hai tay ôm mặt khóc, khổ sở nói:

- Cảnh Phong, em sợ lắm anh biết không? Đạo gần đây, từ khi biết chuyện ba với Cẩm Tú, em thường hay nằm ác mộng. Em mơ thấy nhiều chuyện khủng khiếp xảy ra lắm. Vì sao ba em lại thuê anh làm vệ sĩ cho em? Công việc đạo gần đây của anh là gì em không biết nhưng giờ thì em chắc chắn anh làm việc cho ba em. Công việc ba em muốn anh làm là gì? Không phải là chém giết hay làm ăn phi pháp đó chứ?

Thấy Kiều Chinh khóc, anh rất đau lòng. Cô vốn lương thiện, quen sống cuộc sống bình yên nên đối với những chuyện như thế này khó lòng đối mặt. Anh giang tay ôm cô vào lòng, vỗ về:

- Không có chuyện như em nghĩ đâu, đừng tự dọa mình như thế, anh hứa với em sẽ không để bản thân xảy ra chuyện gì.

Kiều Chinh nghe Cảnh Phong hứa, cô ngẩng đầu nhìn anh hỏi:

- Thật sao?

- Thật - Cảnh Phong lau đi những giọt nước mắt của cô hứa hẹn.

Sau khi ăn sáng xong, Cảnh Phong quyết định ở bên cạnh cô một ngày khiến cô rất vui.

- Bây giờ em muốn đi đâu, anh đưa em đi - Cảnh Phong đề nghị nhưng Kiều Chinh lại lắc đầu.

- Em không muốn đi đâu hết, em muốn ở bên cạnh anh như thế này thôi.

Cảnh Phong chiều theo ý cô, ở bên cạnh cô cả ngày, hai người ngồi tựa bên nhau xem tivi, được một lúc thì cô lên tiếng:

- Hôm nay, em lên mạng đọc được một câu chuyện rất cảm động. Em kể anh nghe nha.

Không đợi Cảnh Phong đồng ý, Kiều Chinh liền háng giọng kể:

- Vì ba cô gái hãm hại gia đình chàng trai nên anh quyết định trả thù. Anh từng bước tiếp cận cô, khiến cô yêu anh, ép cô phải lệ thuộc vào anh. Từng chút từng chút hủy hoại cô, khiến gia đình cô tan nát mà cô lại không hề hay biết. Cho đến một ngày cô biết được sự thật, quá đau khổ, quá tuyệt vọng cô gieo mình xuống sông tự vẫn. Anh nói xem, cô ấy có ngốc lắm không?

- Rất ngốc.

- Vậy anh nói xem, chàng trai đó có yêu cô gái ấy không?

- Anh nghĩ là có.

- Phải đó, chàng trai yêu cô gái thế nhưng anh ta vẫn quyết trả thù, vẫn dồn người mình yêu đến chết, để rồi khi cô ấy chết, anh ta hối hận khôn cùng. Anh nói xem, là cô ấy ngốc hay là chàng trai đó ngốc?

Tay Cảnh Phong cứng đờ, môi anh mím chặt thật lâu rồi mới lên tiếng:

- Cả hai đều ngốc.

- Chàng trai đó có ôm mối hận cả đời cũng là đáng kiếp, thế nhưng cô gái lại chọn inh cái chết, thật là không đáng. Nếu em là cô gái ấy, em cũng chọn cái chết. Bởi vì chỉ có cái chết mới là sự giải thoát tốt nhất cho cô ấy.

Cảnh Phong nhú mày, anh nâng gương mặt Kiều Chinh lên rồi nhìn thẳng vào cô, đôi mắt cô tràn đầy sự ưu tư nhưng nụ cười lại thật tươi tắn.

- Hôm nay em rất kì lạ.

- Chỉ là em đồng cảm với hoàn cảnh của cô ấy thôi - Kiều Chinh cúi đầu khẽ cười, nhẹ nhàng đáp lời anh - Anh không thấy cô gái đó đáng thương lắm sao?

- Nhưng chàng trai đó cũng có nỗi khổ của mình - Cảnh Phong buột miệng lên tiếng.

- Nếu như anh là chàng trai đó, còn em là cô gái đó. Vậy anh có quyết định trả thù không? - Kiều Chinh đột nhiên nắm chặt tay Cảnh Phong, nhìn thẳng

vào anh hỏi, kiên quyết muốn tìm một đáp án. Nụ cười lại nở trên môi cô giống như những thiếu nữ đang yêu thường đặt ra những hoàn cảnh khốn đốn già định nào đó để thử thách người con trai mình yêu.

- Anh không biết.

Cảnh Phong lưỡng lự thật lâu sau đó quyết định né tránh ánh mắt của cô rồi mới trả lời. Giây phút anh trả lời, cô cảm thấy tim mình bị một vật nhọn đâm vào.

- Chắc là có đúng không? - Kiều Chinh buông tay khỏi người Cảnh Phong, cô ngồi sụp xuống ghế nói - Là hận cả đời mà đúng không? - Giọng cô gần như vỡ ra nhưng cô vẫn cố không chế để nó không trở nên quá bi thương.

Cảnh Phong đứng dậy, vuốt tóc nói:

- Từ nay đừng có đọc mấy loại truyện kiểu này nữa.

Anh xoay người định bỏ lên lầu nhưng giọng Kiều Chinh vẫn vang lên phía sau lưng anh:

- Là vì yêu không đủ hay là vì không hề yêu?

Bước chân Cảnh Phong khựng lại một nhịp, anh quay đầu nhìn Kiều Chinh, chỉ nhìn thấy phía sau lưng cô. Bóng dáng cô nhỏ nhoi đáng thương, anh thấy đau lòng vô cùng. Anh hoài nghi, hoài nghi cô đã biết tất cả toan tính của anh, nhưng vì sao nụ cười của cô vẫn tươi tắn đến thế? Cảnh Phong thấy một mối, mục tiêu của anh đang dần đạt được thế nhưng vì sao lòng anh vẫn ngổn ngang thế này?

Cánh cửa phòng khép lại cũng là lúc nước mắt Kiều Chinh rơi xuống, nóng và mặn, đau đớn và bi thương. Điều cô muốn hỏi, điều cô chờ đợi cuối cùng đã rõ. Anh vẫn lựa chọn trả thù.

Thế nhưng có một câu hỏi lúc nào cũng gào thét trong lòng cô mãi vẫn không có đáp án: Anh có yêu cô không, có một chút rung động vì cô không? Đáng tiếc, không ai có thể trả lời cho cô biết cũng như cô gái trong câu chuyện kia mãi mãi không biết được mình có được yêu không cho đến khi chết. Kiều Chinh không muốn đem theo nỗi đau đó xuống mồ, nên để biết được cô đã chấp nhận đánh đổi. Đó là lí do vì sao cô hợp tác với Hưng đại bàng bắt cóc Cẩm Tú.

Khi Cẩm Tú bị bắt đi, sự việc cô bị bắt cóc sẽ không lộ ra, Cảnh Phong cũng sẽ không biết cô đã phát hiện ra âm mưu của họ. Sợ dĩ cô làm vậy là vì muốn cho bản thân mình và Cảnh Phong thời gian ba ngày cơ hội. Cô muốn trong ba ngày này tìm hiểu xem, Cảnh Phong có yêu cô hay không?

Có lẽ cô quá ngu ngốc, biết mình đang bị lợi dụng vậy mà vẫn kéo dài thời gian bị lợi dụng của mình để đánh đổi chỉ một câu trả lời. Nhưng bất cứ cô gái nào đang yêu lại không ngốc nghếch như cô? Văng vẳng bên tai cô là giọng Cẩm Tú cười nhạo khi bị cô bắt đi:

- Cô nghĩ mình có thể thay đổi được mọi chuyện sao? Cô nghĩ Cảnh Phong sẽ vì cô mà dừng tay hay sao? Anh ấy chỉ lợi dụng cô thôi. Ha ha... Kiều Chinh, tôi muốn mở to mắt để nhìn xem cô sẽ lựa chọn thế nào. Là ba cô hay Cảnh Phong? Cô đừng quên một điều rằng, cô yêu Cảnh Phong, nếu ba cô biết được, anh ấy nhất định sẽ chết. Cô có thể nhìn anh ấy chết mà không cứu sao? Cô chắc chắn sẽ không để anh ấy chết như vậy đúng không?

Lúc Cẩm Tú nói câu này, cô biết rõ Cẩm Tú khích để cô cân nhắc đến việc báo lại cho ba cô âm mưu của họ. Kiều Chinh ngẩng đầu nhìn trần nhà, cô chỉ có ba ngày để quyết định. Nhưng dù thế nào chăng nữa, cô cũng không muốn ai trong hai người họ bị tổn thương.

- Không thấy Cẩm Tú là sao? - Cảnh Phong có chút giận dữ chất vấn bên đầu kia điện thoại - Cô ấy đã đi đâu chứ?

...

- Mau tìm ra cô ấy trước khi lão Nghiêm biết cô ấy mất tích.

Đúng lúc anh muốn tìm Cẩm Tú để dụ ông Nghiêm ra khỏi nhà thì cô lại mất tích. Sau bao nhiêu ngày, anh biết được chứng cứ phạm pháp của ông ta đã được chuyển về nhà cất giữ. Con cáo già như ông ta, lúc đầu nhất định không bao giờ cất giữ chứng cứ phạm tội của mình ở trong nhà vì sợ cảnh sát lục soát nhưng từ lúc Hưng đại bàng rời đi, Năm Lục lại bận việc khác, nên ông ta đành chuyển về nhà. Hiện giờ chỉ cần ông ta vắng nhà một vài ngày, anh sẽ tìm cách đột nhập để lấy hết được sổ bằng chứng đó. Thời cơ đang rất tốt khi vợ ông ta đã bỏ nhà đi còn Kiều Chinh thì ở nhà anh.

Bực mình ném điện thoại xuống giường, tâm trạng vốn bất an của Cảnh Phong càng trở nên bức bối hơn. Chợt có tiếng gõ cửa, Cảnh Phong vội lấy lại sắc mặt bình thường. Kiều Chinh bước vào, trên tay cô là hai chiếc li yêu thích, bên trong có socola nóng thơm lừng.

- Thơm không? - Kiều Chinh nhovn miệng cười, hơi nghiêng đầu nhìn anh hỏi.

Nói xong Kiều Chinh dúi một cái li vào tay Cảnh Phong, cô cũng ngồi lên giường chậm chạp nhắm nháp socola. Sau đó cô đưa tay của mình lên xăm soi, trên tay cô có một vết đỏ hồng, Cảnh Phong nhận ra ngay lập tức, anh nắm tay cô xem xét.

- Chỉ là em sơ ý bị bỏng nhẹ thôi - Kiều Chinh cười ngượng, khẽ nhăn mặt vì cái chạm của anh.

Thật ra cô đã cố tình đổ nước sôi lên tay mình, cô muốn biết thái độ của anh đối với vết thương của cô. Ánh mắt của Cảnh Phong chưa xót, anh nhìn cô âu yếm nói:

- Lần sau phải cẩn thận một chút mới được.

Kiều Chinh ngoan ngoãn gật đầu. Thái độ này chứng tỏ, trong lòng anh ít nhiều cũng có cô. Nhìn Cảnh Phong dịu dàng bồi thuốc cho cô, Kiều Chinh thấy hạnh phúc lắm. Cô sà vào lòng anh khẽ nói.

- Cảnh Phong! Em yêu anh.

Cô dụi dụi đầu vào lồng ngực anh giống như một đứa trẻ làm nũng. Cảnh Phong khẽ cười, anh ôm cô, kéo chặt cô vào lòng mình, hôn nhẹ lên mái tóc của cô. Kiều Chinh cười lém lỉnh rồi hỏi anh:

- Cảnh Phong! Em muốn hỏi anh một câu hỏi. Anh chỉ được trả lời Có hoặc Không thôi, không được nói thêm một lời nào nữa hết.

Cảnh Phong không đáp, khẽ ừ trong miệng, ánh mắt nhìn Kiều Chinh thắc mắc không biết cô lại bày trò nghịch ngợm gì.

- Có phải anh không yêu em?

Cảnh Phong định nói, Kiều Chinh đã gờ tay đặt lên môi anh chặn lại:

- Khoan đã. Anh phải điền từ Có hoặc Không vào trước câu... anh yêu em. Phải nói thật, không được nói dối.

Cảnh Phong chợt nhận ra một điều dù anh có trả lời thế nào thì vẫn là “Anh yêu em”. Anh khẽ bật cười, cọ trán mình vào trán cô, hôn lên sống mũi cô rồi nói:

- Câu trả lời là cả hai.

Kiều Chinh thích thú.

“Có. Anh yêu em” vẫn có nghĩa là “Anh yêu em”.

“Không. Anh yêu em” vẫn có nghĩa là “Anh yêu em”.

- Em đúng là con cáo nhỏ ranh ma - Cảnh Phong cười lớn, hơi thở anh phả lên mặt cô nhột nhoạt lại khiến tim cô rung động, đôi môi anh khẽ chạm vào môi cô. Tim cô đập thật nhanh, trong không gian đầy mê hoặc này, mắt cô nhìn mắt anh sau đó từ từ khép lại, đôi môi hé mở đón nhận nụ hôn của anh.

Đã mười hai giờ đêm mà Cảnh Phong vẫn không ngủ được, anh hết nằm lại ngồi, thuốc cũng được châm khá nhiều, khói thuốc ngập tràn trong phòng. Cuối cùng anh quyết định mở toang cửa sổ để gió lùa vào phòng, những cơn gió đêm mát lạnh thổi vào mặt xua đi phiền muộn và năm giữ lí trí lại.

Anh đi ra khỏi phòng, mở cửa vào phòng Kiều Chinh, cô đang ngủ rất ngon lành, vẻ mặt thánh thiện và bình yên khiến người ta chỉ nhìn ngắm thôi cũng cảm thấy tâm hồn bình thản. Cảnh Phong ngồi xuống giường ngắm nhìn gương mặt cô, anh đưa tay muốn chạm khẽ vào đó thế nhưng bàn tay dừng lại khá lâu vẫn không dám chạm vào. Nhìn vẻ mặt vô lo vô nghĩ của cô, tâm trạng Cảnh Phong chùng xuống. Nếu như anh thật sự ra tay đối phó với ba cô thì sao, vẻ mặt bình yên này sẽ thế nào? Trong lòng anh chỉ mong cô giữ mãi sự bình yên này, đáng tiếc, có những điều không thể chỉ dựa vào ước muốn mà được.

Cảnh Phong siết chặt tay lại, quay mặt đi không dám nhìn cô thêm nữa. Anh đưa tay cảm lấy bức hình của em gái nhỏ Như Ngọc, gương mặt cô bé cũng đáng yêu như gương mặt Kiều Chinh lúc này. Cảnh Phong siết chặt khung hình trong tay lặng lẽ nhắm mắt cố kìm nén đau thương. Anh nhẹ nhàng đặt lại khung hình cẩn thận trên bàn rồi dứt khoát đứng dậy đi về phòng.

Khi cánh cửa phòng khép lại, trong ánh sáng đèn ngủ mờ ảo, đôi mắt Kiều Chinh mới khẽ lay động mở to ra nhìn lên trần nhà. Dòng nước mắt nóng lăn dài trên mặt cô xuống gối.

Cả đêm trằn trọc không ngủ được, nên khi nghe tiếng cửa mở đã cô nhắm mắt giả vờ ngủ. Cô cảm thấy đau đớn vô cùng, anh đang nghĩ gì vào giây phút đó? Ghê tởm hay là căm ghét hoặc cũng có thể là không muốn. Kiều Chinh không muốn nghĩ tới nữa, cô đứng bật dậy, lau nước mắt mở cửa đi đến trước phòng Cảnh Phong. Cô không gõ cửa mà lên tiếng hỏi khẽ:

- Cảnh Phong, anh ngủ chưa?

- Có chuyện gì? - Giọng Cảnh Phong trầm bổng vang lên.

Kiều Chinh mở cửa đi vào, trên tay cô là con thú bông nhỏ, trông như một đứa trẻ sợ hãi giữa đêm khuya. Cảnh Phong nhòm người ngồi dậy hỏi cô:

- Em sao vậy?

- Em mơ thấy ác mộng - Kiều Chinh khẽ đáp rồi ngã đầu vào vai Cảnh Phong, ôm chặt lấy anh, cả người có chút run run giống như thật sự vừa trải qua một cơn ác mộng, đôi mắt cô ửng đỏ sợ hãi.

Cảnh Phong tựa cằm vào vai cô, đưa tay vỗ về:

- Chỉ là ác mộng thôi mà. Trẻ con mới sợ, sao em lại sợ như thế chứ?

- Anh có biết em mơ thấy gì không? Em mơ thấy anh bỏ em - Cô dùng giọng buồn bã nhất đáp - Em mơ thấy anh nhìn em bằng ánh mắt căm thù. Anh nói anh hận em, anh nói anh không hề yêu em - Cô nói trong nước nở.

Cảnh Phong chết lặng trước giọng nước nở của cô, anh thấy đau, đau vô cùng. Sẽ có lúc anh là người nói ra những lời này.

- Ngốc quá, chỉ là mơ mà thôi, sẽ không thành sự thật đâu.

- Thật sao? Nó sẽ không thành sự thật sao? - Cô ngẩng đầu nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hoe đầy hi vọng.

- Thật - Cảnh Phong gật đầu.

Kiều Chinh khẽ cười, cô chạm tay vào lồng ngực bên trái của anh, áp chặt rồi khẽ bảo:

- Tim anh đập rất chậm. Người ta nói, người nói dối tim sẽ đập rất nhanh. Em tin anh không nói dối em.

Im lặng một chút, Kiều Chinh lên tiếng:

- Anh biết không? Nếu như yêu một người thì có thể vì người ấy làm tất cả mọi chuyện, sẽ chấp nhận hầu như tất cả những thứ thuộc về người ấy. Sẽ không bao giờ muốn làm tổn thương người ấy. Có những vết thương không bao giờ lành và cũng có những nỗi nhớ không bao giờ nguôi. Có những con đường đã đi rồi không thể quay lại. Nhưng nếu anh yêu người đó, thật sự yêu người đó, anh sẽ vì người đó mà chấp nhận buông tay. Bởi vì quá khứ mãi là quá khứ, còn tương lai chính là thứ anh hướng đến, nếu cứ mãi chìm trong quá khứ, anh chẳng những đánh mất chính mình mà còn đánh mất cả người mình yêu.

- Vẫn còn nghĩ đến câu chuyện đó sao? - Cảnh Phong hỏi khẽ cô một câu.

- Những câu chuyện buồn luôn khiến người ta ảm đạm.

- Từng có người nói với anh điều này - Cảnh Phong im lặng hồi lâu mới lên tiếng - Nước mắt không phải điều kiện sinh tồn.

Trong đầu Cảnh Phong, câu nói của ông chủ Thạch cứ văng vẳng. Năm đó khi thu nhận anh, ông mỉm cười nói với anh:

“Nhóc con! Có biết vì sao ta chọn nhóc hay không? Bởi vì khi bị đánh bầm dập mà nhóc vẫn không khóc. Nước mắt không phải là điều kiện sinh tồn, ý chí và nghị lực mới là điều kiện sinh tồn”.

- Để có thể sống sót và tồn tại, anh đã trả giá rất nhiều - Cảnh Phong vừa nói, ngón tay mở từng nút áo sơ mi của mình để lộ ra thân thể cường tráng đầy sẹo to nhỏ, có những vết đã mờ, có những vết vẫn còn hiện rõ - Bao nhiêu nỗi đau đớn anh phải đối mặt ngày một khắc sâu vào tâm trí của anh. Những vết sẹo này chẳng khác nào những vết sẹo ghi mãi trong tim anh. Em nghĩ trước những tổn thương này, anh có thể dễ dàng quên đi hay sao? Chẳng trai đó cũng vậy, anh ta chỉ là muốn lấy lại những gì thuộc về mình mà thôi, đòi hết món nợ mà người ta nợ mình. Anh ta không hề ép cô gái tự sát. Chỉ là cô gái quá nóng nảy. Biết đâu khi cô ấy không tự sát, tương lai của cô ấy sẽ hạnh phúc khi chàng trai biết trái tim mình thuộc về cô.

Tuy không phải lần đầu Kiều Chinh nhìn thấy những vết sẹo trên người Cảnh Phong thế nhưng khi lần nữa thấy những vết sẹo này cô lại thấy đau thấu cả lòng. Những ngón tay thon trắng trẻo không tí vết chạm vào làn da đồng đầy sẹo tạo ra sự đối lập rõ rệt. Cô hiểu nỗi đau của Cảnh Phong rất lớn, lớn đến mức cô không thể nào xoa dịu được.

- Em ước gì tác giả câu chuyện đó để cô gái không chết, cho cô ta hôn mê hay đại loại thế.

- Vậy thì em cứ viết ra một kết thúc khác cho câu chuyện đó đi - Cảnh Phong thều thào bảo - Số phận nằm trong tay con người. Con người tạo ra số phận chứ số phận không không tạo ra con người.

- Anh nói phải - Kiều Chinh khẽ cười - Em sẽ cố gắng tạo ra một kết cục khác.

Cô dụi đầu vào lòng anh nói:

- Cảnh Phong, em yêu anh, tình yêu này em lúc nào cũng khắc sâu trong tim. Nếu có một lúc nào đó em có thể quên anh thì lúc đó vũ trụ này chưa từng có anh tồn tại.

Cảnh Phong khẽ cười, anh cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô và bảo:

- Mau ngủ đi.

- Em muốn ngủ bên cạnh anh, được không? - Kiều Chinh ngẩng đầu nhìn Cảnh Phong với ánh mắt long lanh khẩn cầu.

Cảnh Phong nhìn cô lắc đầu chịu thua, anh khẽ nhích người qua mép giường bên kia. Kiều Chinh hớn hờ nằm lên giường ngay ngắn. Cô nhắm mắt lại nhưng thật lâu sau, cô lại mở mắt quay người nhìn Cảnh Phong, ánh mắt như đứa trẻ muốn ăn kẹo mà chẳng dám lên tiếng. Đang chuẩn bị ngủ, Cảnh Phong cảm thấy có ánh mắt nhìn mình, anh thờ dãi kéo cô lại gần để cô gối đầu lên tay anh. Quả nhiên Kiều Chinh ngoan ngoãn cuộn người vào lòng anh ngủ ngon lành.

Nhìn cô ngủ say trong lòng mình, Cảnh Phong khẽ khàng nói một câu:

- Có phải em đã biết rồi không?

Tất nhiên cô không đáp lời anh, chỉ có hơi thở nhẹ của cô phả vào người anh đều đều.

Anh không phải đồ ngốc, cũng không phải là người kém nhạy bén đến mức cô bỗng chốc thay đổi như thế mà chẳng nhận ra. Nhưng vì sao cô lại làm như không biết, sự cố gắng giấu giếm của cô càng khiến Cảnh Phong thấy đau lòng.

“Là vì yêu không đủ hay là vì không hề yêu?” - Câu hỏi của cô như một nhát dao đâm vào anh.

Giây phút anh nhận ra mình yêu cô là khoảnh khắc đau khổ nhất trong cuộc đời anh. Anh đã quý hàng giờ trước mộ ba anh ăn năn cắn rứt và tự hứa. Hứa sẽ gạt bỏ thứ tình cảm vướng bận này ra khỏi trái tim mình. Thế nhưng nụ cười và ánh mắt của cô quá đỗi bi thương khiến anh chùn bước.

Có nên trả thù nữa không? Bản thân anh còn chưa quyết định được. Bởi vì anh sợ mình sẽ giống chàng trai trong câu chuyện kia, hối hận đến suốt cuộc đời.

Buổi sáng, Kiều Chinh thức dậy, Cảnh Phong vẫn bên cạnh cô, cô khẽ cười hạnh phúc ngắm nhìn gương mặt khi ngủ của anh. Đôi lông mày rậm, sống mũi cao, đôi môi không dày không mỏng đầy gợi cảm của anh như những nét vẽ, Kiều Chinh nhẹ nhàng chòm người đến hôn trộm anh. Nhưng cô chưa kịp rút lui đã bị Cảnh Phong bắt được, xoay người một cái, anh đã ở trên người cô:

- Có biết hình phạt khi lén tập kích anh là gì không?

- Không biết - Kiều Chinh cười khúc khích bêu môi đáp.

- Giờ em sẽ biết - Cảnh Phong mỉm cười gian manh, anh cúi người áp chế môi cô, nhẹ nhàng vờn nhẹ lên cánh môi khiến Kiều Chinh phải hít một hơi thật sâu, cả thân người run lên, sắc mặt đỏ hồng vì xấu hổ. Một lúc sau, cô cảm giác được đầu lưỡi của Cảnh Phong đang chiếm dần khoang miệng cô, trêu chọc, kích động cô phản ứng đáp lại anh. Kiều Chinh cuối cùng cũng đáp lại. Hai đầu lưỡi quấn quýt dây dưa khiến tim đập không ngừng.

- Reng..

Tiếng điện thoại vang lên cắt đứt cảm xúc lãng mạn nồng nàn của hai người. Cảnh Phong luyến tiếc rời khỏi bờ môi Kiều Chinh, cười khẽ bảo:

- Chờ anh một chút.

Nhưng Kiều Chinh xấu hổ, cô đẩy anh ra rồi đứng dậy bước xuống khỏi giường.

Nhưng cô chợt thấy sắc mặt Cảnh Phong không được tốt, trong lòng đột nhiên hoang mang. Linh tính mách bảo cô đã xảy ra điều khủng khiếp.

Cảnh Phong quay đầu lại, anh thấy ánh mắt cô đang nhìn mình, bốn mắt chạm nhau mang vẻ đau đớn không nói thành lời. Khoảnh khắc đó cả hai như rơi vào một khoảng không đen tối, yêu hận đan xen.

- Có chuyện gì sao anh? - Khó khăn lắm Kiều Chinh mới mở lời được, dù cố gắng tỏ ra bình tĩnh nhưng cả cơ thể cô đều run lên thấy rõ.

- Có chút chuyện, anh phải đi gấp - Cảnh Phong đáp nhưng không nhìn cô, anh quay người tìm kiếm chìa khóa xe.

- Tối nay anh có về nhà không?

Cảnh Phong vói tay lấy chìa khóa, nghe Kiều Chinh hỏi, giọng cô gần như vỡ òa ra. Lòng anh chùng lại, hít thật sâu một hơi, tay siết chặt chùm chìa khóa trong tay rồi mới nói:

- Sẽ về...

- Vậy em đợi anh về.

Cảnh Phong không đáp, cứ thế bỏ đi. Cô muốn giờ tay giữ anh lại thế nhưng tay đưa lên rồi lại không thể nào chạm đến anh. Nhìn dáng Cảnh Phong hối hả rời đi, Kiều Chinh càng sợ hãi, cô linh cảm cả hai sau giây phút này sẽ khó có thể bên cạnh nhau nữa. Giữa anh và ba cô, cô không có sự lựa chọn. Nếu đã không có sự lựa chọn, cô muốn ngăn cản mọi việc diễn ra.

Cô quyết định lẳng lặng bám theo anh.

Khi đi xuống dưới lầu, Kiều Chinh nghe Cảnh Phong nói với ai đó một câu:

- Tất cả đến bệnh viện đi.

Đó là bệnh viện mà mẹ anh đang nằm. Cô vội vàng thay đồ rồi đeo một chiếc túi nhỏ bắt xe ôm đến ngay bệnh viện. Khi cô đến gần phòng của bà Vân Trang, Kiều Chinh không đi vào thẳng mà lén lút đưa mắt nhìn qua tấm kính mờ.

Có nhiều người ở trong phòng, họ đứng quây quần quanh giường bà Vân Trang, che kín tầm nhìn của cô. Cô không biết chuyện gì đã xảy ra với bà Vân Trang. Nhưng linh tính mách bảo cô rằng, bà Vân Trang đang hấp hối. Kiều Chinh cố nhón gót nhìn cho rõ hơn bên trong.

Cảnh Phong đang quỳ bên cạnh nắm lấy bàn tay của mẹ mình. Anh bật khóc, miệng gọi bà lạc cả giọng.

- Mẹ... con xin mẹ, đừng bỏ con.

Chưa bao giờ Kiều Chinh nhìn thấy bộ dạng anh yếu đuối như thế. Cô đưa tay che miệng ngăn tiếng khóc nức nện của mình. Tuy cô không gặp bà Vân Trang nhiều, nhưng từ giây phút cô gọi bà là mẹ và bà coi cô như con gái, Kiều Chinh đã yêu thương bà như mẹ mình. Cô vẫn thường lui tới thăm bà mỗi khi rảnh, mỗi lần gặp, bà đều ôm cô vào lòng vuốt ve. Cô thật đau lòng khi thấy bà sắp ra đi như thế, nếu có thể, cô cũng muốn lao vào ôm lấy bà.

- Cảnh Phong - Bà Vân Trang khẽ gọi tên anh, ánh mắt bà tràn ngập yêu thương. Mấy năm qua bà sống trong điên dại nhưng giờ phút này bà lại tỉnh táo vô cùng.

- Mẹ...

- Cô gái ấy... - Bà Vân Trang thều thào nói - Mẹ biết cô ấy không phải là em gái con. Mẹ điên loạn thật nhưng làm sao mẹ có thể nhận nhầm con của mình được. Em gái con đã chết rồi.

- Mẹ...

- Là cô ấy giúp mẹ xoa dịu nỗi đau trong lòng, giúp mẹ bồi đắp sự bình thản. Đó là một cô gái dịu dàng, có lẽ hiện giờ mẹ đã đủ bình tĩnh để đối mặt với cái chết của em con cũng là nhờ cô ấy - Bà mỉm cười, một nụ cười buồn đến thất lòng - Mẹ bỏ rơi em con lâu quá rồi, có lẽ nó cô đơn lắm, nó rất nhớ mẹ, mẹ phải đến gặp em con thôi.

- Không đâu mẹ, còn con thì sao, sao mẹ lại bỏ rơi con như thế này được? - Cảnh Phong lắc đầu, anh ôm chặt lấy mẹ rồi nước mắt.

- Mẹ xin lỗi con. Mẹ thật sự rất lo cho con nhưng có cô gái ấy bên cạnh con, mẹ cũng yên tâm. Hãy yêu thương cô ấy, mẹ tin cô ấy là người khiến con hạnh phúc nhất.

Bà Vân Trang nói xong mấy lời này thì từ từ nhắm mắt lại và ra đi.

- Mẹ... - Cảnh Phong gào lên trong đau xót, anh liên tục lay người bà - Mẹ đừng đi mà mẹ ơi.

Tất cả mọi người ai cũng lặng im, tuy họ không khóc nhưng mắt ai cũng đỏ hoe. Chẳng ai nói được lời nào an ủi Cảnh Phong trong thời khắc này.

Kiều Chinh cắn môi đến chảy máu vì thương xót cho bà Vân Trang, hóa ra bà đã tính từ lâu rồi. Vậy mà lần vừa rồi cô đến, bà vẫn ôm lấy cô như con gái mình, còn gọi cái tên Như Ngọc đầy yêu thương đến thế.

- Cảnh Phong, đã đến lúc hành động rồi. Nếu còn chần chừ nữa sẽ có lỗi với ba mẹ và em gái của con đó - Ông chủ Thạch bước đến vỗ vai Cảnh Phong.

Cảnh Phong nghe ông chủ Thạch nói, anh ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn đỏ hoe nhưng nước mắt đã ngừng rơi. Trong đôi mắt anh lúc này là nỗi hận không nguôi, anh siết chặt tay:

- Lập tức đến nhà lão Nghiêm lấy hết chứng cứ phạm tội của lão, lần này chúng ta sẽ để cho lão chết không kịp trở tay.

Kiều Chinh như bị một tiếng sét giáng xuống, cô dựa lên tường thở dốc, tim đập mạnh không ngừng, cả người run lập cập. Cô biết mình cần phải thông báo cho ba cô. Cô sẽ không để ông hại Cảnh Phong, nhưng cũng không để Cảnh Phong hại ông. Dù ông có ngàn lần sai phạm với người ngoài, ông vẫn là ba cô, dòng máu đang chảy trong cơ thể cô là của ông.

Cô lao đảo bước ra khỏi bệnh viện.

Vừa ra đến đường, cô thều thào với người tài xế taxi rồi để mặc ông chạy đi. Cô ngã người vào thành ghế nhắm mắt lại cảm nhận nỗi đau khổ khốn cùng đang đến. Cô không biết phải làm sao để ngăn cản mọi chuyện, nhưng cô biết tạm thời cách duy nhất là không để Cảnh Phong và người của anh lấy được chứng cứ.

Khi bắt Cẩm Tú đi, cô đã nghe Cẩm Tú nói đến kế hoạch này, cô biết Cẩm Tú không ngại nói ra kế hoạch đó với cô là muốn trêu đùa cô, vì Cẩm Tú biết chắc cô sẽ không nói lại với ba mình. Vì thế nên cô đã dùng điện thoại của Cẩm Tú nhắn một tin báo cho ba cô biết rằng Cẩm Tú muốn về quê thăm ba mẹ trước khi cái bụng bự lên để ba cô không nghi ngờ vì sao Cẩm Tú mất tích. Nhưng cô không biết cách thức Cẩm Tú thường liên lạc với Cảnh Phong thế nào. Ngay sau khi nhắn tin cho ba cô xong, cô dùng điện thoại của mình gọi điện cho ba cô:

- Ba...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 24

Nếu Như Yêu - Chương 24

Tiếng gọi ba của cô khiến ông Nghiêm vui mừng khôn xiết, ông lo con gái vẫn giận mình nên vội vàng nói:

- Kiều Chinh, tha lỗi cho ba, sau này ba sẽ nói cho con biết mọi chuyện.

- Con biết rồi. Chuyện đã vỡ lở rồi, con cũng không muốn truy cứu nữa, chỉ là mẹ... Nếu ba vẫn còn thương con và mẹ, ba hãy dỗ dành mẹ trở về đi. Nếu mẹ trở về thì con cũng tự khắc trở về thôi.

- Được, được... ba lập tức đi tìm mẹ con. Bằng giá nào ba cũng sẽ năn nỉ mẹ con trở về, con yên tâm đi - Ông Nghiêm vội vàng hứa với cô?

- Ba biết mẹ ở đâu không?

- Ba không biết. Nhưng ba sẽ cho người đi tìm ngay.

- Không cần đâu. Mẹ đang ở chùa đó. Là chùa nào, chắc ba biết phải không?

- Biết, biết. Ba lập tức lên đường tìm mẹ con về ngay.

- Vậy con chờ ba đưa mẹ về - Nói xong cô tắt máy.

Thời gian đi đi về về để ba cô rước mẹ cô cũng phải mất ba ngày. Ba ngày, cô ỉnh thời gian ba ngày để kiểm chứng tình yêu của Cảnh Phong. Chỉ tiếc là vừa mới một ngày đã xảy ra chuyện rồi. Sự kiểm chứng của cô mãi mãi không có kết quả. Bây giờ ba cô không có ở nhà, ông sẽ không kịp trở tay nếu bị truy tố, nên cô cần về trước người của Cảnh Phong một bước.

Tuy Cảnh Phong có chìa khóa phòng ba cô, nhưng cô biết ba để khóa ở kết sắt trong phòng. Mật khẩu kết sắt cô có biết, mẹ cô thường cất đồ trang sức quý giá ở đó, cả trang sức của cô cũng ở trong đó.

Đoạn đường đến nhà cô không dài lắm nhưng hôm nay nó như dài ra bất tận. Cô cứ lên tiếng thúc giục người tài xế. Ông cũng có chút khó chịu nhưng thấy sắc mặt tái mét của cô, ông cho rằng cô bị mệt nên cũng ra sức lái thật nhanh.

Vội vã nhét tiền vào tay người tài xế, cô vào nhà.

Mở toang cửa ra rồi lao đến bên kết sắt, cô nhấn mật khẩu, nhưng kết sắt không mở, cô vội nhấn lại lần nữa, nhưng vẫn không được. Rõ ràng mật khẩu đúng nhưng vì sao lại không mở được. Run rẩy lo lắng, Kiều Chinh nhớ ra, cửa tủ này ngoài mật khẩu còn có chìa khóa. Cô lao nhanh đến hộp đựng đồ trang điểm của mẹ cô, lục tung nó để tìm một hộp phấn, mẹ cô giấu chìa khóa bên dưới hộp phấn đó. May mắn Kiều Chinh đã tìm ra cái hộp. Cô vội lấy chìa khóa rồi đóng sầm cửa kết sắt mà không buồn khóa lại.

Cô lao ngay đến phòng làm việc của ba cô. Bối rối, mãi cô vẫn không nhớ chìa khóa nào là chìa khóa mở cửa.

- Bình tĩnh - Kiều Chinh tự nhắc mình. Cô siết chặt tay lại rồi thả lỏng ra, cố tra chìa vào ổ rồi vặn nhẹ, cánh cửa mở ra. Cô vội vàng lao vào bên trong, giật bức tranh treo ở trên tường xuống, để lộ ra một cái kết sắt âm tường khác.

Ngay lúc đó, có tiếng xe bên ngoài ầm ĩ, tiếng nhấn chuông cửa vang lên, Kiều Chinh hoảng hốt, cô chạy ra cửa sổ, ghé mắt nhìn bên ngoài thì thấy một đoàn mấy người đang đứng trước cửa nhà cô bấm chuông. Quýnh quáng, cô vội thử nhấn một mật khẩu mà cô nghĩ đến. Chiếc kết này cô chưa từng thử mở bao giờ, chỉ biết ba cô để nó sau bức tranh nên cô phải thử tất cả mật khẩu mà cô biết, lòng thầm mong người giúp việc sẽ thật lâu mới mở cửa. Nhưng đáng tiếc, bà chạy ra mở cửa ngay.

Kiều Chinh cắn môi, cố bình tĩnh nghĩ xem và rồi cô thử nhấn một dãy số. Cánh cửa kết âm tường bất ngờ mở ra. Mật khẩu chính là ngày tháng năm sinh của cô đảo ngược.

Kiều Chinh nghe tiếng bước chân đi vào nhà, cô vội vứt hết những thứ có trong đó bỏ vào cái túi cô đang đeo. Sau đó vội vàng lao ra khỏi phòng khóa lại như cũ, làm như không có gì mà đi xuống bên dưới. Cô làm ra vẻ khá ngạc nhiên khi thấy Cảnh Phong và người của anh.

- Sao anh lại ở đây? Ba em bảo anh đến lấy gì à?

Cảnh Phong nhìn cô trân trối, trong khi Thái cầm chìa khóa đi lên lầu.

- Em về nhà lấy ít đồ. Lấy xong rồi, em đi đây. Em chờ anh ở nhà nhé.

Kiều Chinh cố tỏ ra bình tĩnh, tay cô siết chặt cái túi xách của mình, cô nhìn thẳng Cảnh Phong, cười ngọt ngào như không để ý đến việc mấy người kia là

ai mà xông vào nhà cô.

- Anh Phong, cửa kết sắt đó đang mở - Thái hét lên trên lầu.

Trong lúc vội vàng, Kiều Chinh quên mất việc đóng cửa kết, nghe Thái hét lên, cô biết mình bị lộ rồi, cô vội vàng quay người bỏ chạy. Đáng tiếc cô lại đâm sầm vào Hải. Hải tóm lấy cô rồi một tay chặt mạnh vào gáy cô, Kiều Chinh hự lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Đó là cảm giác trống rỗng và đáng sợ nhất của cô. Cô đứng trên bờ vực, cả ba cô và Cảnh Phong đều chỉ còn một khoảnh khắc nhỏ nữa là sẽ rơi xuống. Có một người có hi vọng sống nếu cô đưa tay giữ lấy, chỉ có điều cô lại không biết chọn ai bỏ ai. Nhưng sức cô chỉ có thể giữ lấy một người.

Cả hai đều nhìn cô bằng ánh mắt tha thiết cầu xin.

Cô nhìn về phía Cảnh Phong, một vòng xoáy hình ảnh bi thương của gia đình anh hiện ra trước mặt cô. Hình ảnh anh chạy theo nắm lấy đôi tay chai sạn của ba anh réo gọi không cho cảnh sát bắt ông đi. Hình ảnh bà Vân Trang và bé Như Ngọc cùng gục ngã dưới đất trên mặt họ là những giọt nước mắt chảy không ngừng. Một cuộc sống tồi tàn cơ cực. Hình ảnh Cảnh Phong phải chiến đấu để có thể tồn tại trước những nhát dao sắc bén đáng sợ. Hình ảnh bà Vân Trang từ từ biến thành cát bụi mặc tiếng kêu gào của Cảnh Phong. Nỗi đau của anh là do ba cô gây ra. Anh có quyền hận ông, ông đáng trách và ông cần trả giá cho những hành động sai lầm của mình.

Thế nhưng..

Kiều Chinh quay nhìn ba mình. Vòng xoáy của ông là những hình ảnh hạnh phúc nhất của cô. Từ lúc cô được sinh ra, chấp chững bước đi, học nói, học viết, đánh đàn... đều có bàn tay dẫn dắt của ông. Từng tiếng khóc hay nụ cười của cô đều có sự hiện diện của ông: yêu thương, bao bọc, vỗ về. Trong ký ức của cô, ông luôn là người cha hiền lành, chưa từng nổi giận, chưa từng la rầy. Cho dù ông có tội với tất cả mọi người trên thế gian này nhưng ông không hề có tội với cô. Cho dù ông là người xấu xa nhất, đối với cô ông vẫn là người cha tốt nhất.

Hai người, hai con đường, Kiều Chinh thật khó lựa chọn.

Cô khóc...

Khóc thật bi thương, nước mắt làm nhòe gương mặt cô. Cuối cùng cũng là cô ngốc nghếch lựa chọn cả hai người. Tay cô giờ ra nắm chặt cả hai người và cô thấy mình cũng rơi xuống vực cùng với họ.

Cô hét lên trong cơn mê sáng, một bàn tay nắm lấy tay cô khiến cơn hoảng sợ trong giấc mơ của cô dần lắng lại. Đầu óc bắt đầu mơ màng nửa tỉnh nửa mê.

- Cốc... Cốc... Cốc...

Bàn tay ấy rời khỏi tay cô khiến cảm giác bình yên biến mất, Kiều Chinh thật sự tỉnh giấc. Nhưng cô không mở mắt, đôi mắt vẫn nhắm nghiền lại im lặng giả vờ ngủ.

- Mọi chuyện sao rồi? - Giọng Cảnh Phong vang lên.

- Anh yên tâm, em đã giao toàn bộ giấy tờ lại cho cảnh sát. Họ bảo sẽ nhanh chóng làm thủ tục truy bắt ông ta - Tiếng nói này là của Hải.

Kiều Chinh căng cứng cả người, tay cô nắm chặt lấy ga giường để không phát ra tiếng sợ hãi.

- Đã tìm ra ông ta chưa?

- Không rõ ông ta đi đâu nữa. Chẳng nghe bọn đàn em nói gì. Em nghĩ chỉ có gã Năm Lục mới biết hành tung của ông ta. Gã đó giờ đã ngồi trong sở cảnh sát rồi nhưng chưa chắc gì Năm Lục chịu khai ra.

Cả cơ thể căng cứng của Kiều Chinh bỗng thả lỏng hơn, ba cô vẫn chưa bị bắt, cô thấy thật mừng vì đã báo ông rồi đi. Nhưng ngày mai, ngày mai ông sẽ trở về. Cô không thể để ông rơi vào tay cảnh sát được, cô phải làm sao để ông trốn đi thật xa.

- Cho người đi tìm đi. Chúng ta nhất định phải tìm ra ông ta trước cảnh sát - Cô nghe giọng Cảnh Phong lạnh băng thúc giục, trái tim đau như bị ai dày xéo. Anh sẽ làm gì ba cô đây? Chỉ đưa ông vào tù xem ra vẫn còn nhẹ nhàng cho ông quá.

- Được, em hi vọng sẽ tìm ra ông ta trước khi chôn cất mẹ anh - Hải nói với giọng căm hận, sau đó anh nhìn Kiều Chinh nằm bất động trên giường - Anh tính thế nào với cô ấy?

Kiều Chinh không biết biểu cảm trên gương mặt Cảnh Phong ra sao.

- Cho đến khi bắt được lão Nghiêm, cô ta vẫn còn giá trị lợi dụng.

Cảnh Phong nói xong thì đóng cửa phòng lại rồi cùng Hải bỏ đi.

Cô cảm thấy không thể thở được, hai mắt đã đỏ hoe từ lúc nào rồi, nhưng có điều cô không rơi nước mắt, bởi vì nước mắt đều chảy ngược vào tim. Cô tự hỏi:

“Mưa nước mắt sẽ đau thế nào?

Có đau bằng việc nuốt nước mắt vào tim không?

Cái nào đau hơn?

Cô nhận ra, tất cả đều đau“.

Cô cố gắng ngồi dậy, phải thoát khỏi đây, phải báo cho ba cô biết mà lần trốn. Kiều Chinh cố sức đi về phía ban công. Từ ban công, cô có thể nhìn thấy Cảnh Phong và Hải lên xe chạy đi, có mấy tên đàn em tiền họ, bọn chúng chắc ở lại canh chừng cô. Cô đang ở lầu hai, bên dưới là con đường đông đúc xe cộ, chỉ cần cô có thể xuống được bên dưới thì có thể thoát.

Nghĩ vậy, cô cố hết sức đẩy những vật dụng như bàn ghế lại để chặn cửa, tạo khoảng cách an toàn giữa cô và người bên ngoài. Cô cố hết sức kéo đứt những khoen ở rèm cửa, để chiếc rèm cửa dài rơi xuống. Tấm màn vừa mới bung được vài nút thì Kiều Chinh thấp thoáng thấy chiếc xe của Hải và Cảnh Phong quay lại, cô hoảng hốt vội vã giật tung tấm màn, cả người cùng tấm màn đổ ập xuống. Nhưng cô chỉ biết cắn răng nén đau, tiếp tục kéo tấm màn thứ hai. Cùng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa ầm ỉ. Kiều Chinh hoảng hốt, cắn răng giật mạnh tấm rèm còn lại.

- Đi lấy búa lại đây - Giọng Cảnh Phong quát lên.

Kiều Chinh run rẩy, cô cắn răng bật máu kéo hết các tấm rèm xuống. Xong xuôi, cô liền cột hai tấm rèm cùng với ga giường tạo thành một sợi dây để leo xuống. Vừa cột nút đầu tiên, cô đã thấy tiếng búa đập mạnh vào cánh cửa gỗ. Cô run lên, mặt tái mét, người đầy mồ hôi, miệng thấm máu tanh, hồi hải cốt những tấm vải còn lại với nhau rồi chạy đến ban công.

Cô vừa chuẩn bị leo xuống thì cánh cửa cũng bị phá ra, Cảnh Phong lao vào. Kiều Chinh liền bám dây để leo xuống dưới. Cô sợ bị bắt lại nên dù tay đau rất vẫn không buông dây. Đến khi Cảnh Phong và mọi người lao đến ban công muốn nắm dây kéo cô lên, cô đã hoảng hốt rơi xuống đất rồi.

Cô chỉ kịp thét lên một tiếng thê thảm

Cảm giác đau đớn choáng váng ập đến, cả người tưởng như vỡ vụn. Cô thấy trước mặt mình là một màn đen tối, tức ngực đến mức thở không được, cô phải nằm im để xoa dịu cơn đau của mình nhưng tiềm thức vẫn luôn gào lên với cô rằng bằng mọi giá cô phải gọi điện thoại thông báo cho ba cô biết để ông trốn đi. Sau khi cố hít một hơi, cần môi chịu đựng, cô cố nâng người đứng dậy nhưng không thể nào nhấc thân thể lên được nữa.

Trước mặt cô, Cảnh Phong và mấy người khác đang từ cửa lao ra. Tuy họ đều là những hình ảnh nhòe nhòa nhưng Kiều Chinh càng cuống quýt cố ngồi dậy hơn dù cô biết mình không thể. Cô thả người nằm xuống, trước mắt tối sầm, trong tiềm thức còn sót lại, cô nghĩ đến mảnh giấy mình đã ghi, cô đặt hết toàn bộ hi vọng vào mảnh giấy đó.

Hi vọng người đó sẽ hiểu.

Hi vọng...

Kiều Chinh từ từ lịm đi, bên tai cô là tiếng bước chân dồn dập.

Kiều Chinh hôn mê đến hai ngày mới tỉnh lại, thế nhưng cô như người mất cảm xúc, cô mở mắt ra nhìn lên trần nhà, cả người không thể nhúc nhích. Trong phòng ngoài tiếng tích tắc của đồng hồ thì không còn âm thanh nào nữa, thậm chí còn không nghe được hơi thở của cô. Nếu như đôi mắt không động đậy, thì cô sẽ như một cái xác không hồn.

Một vị bác sĩ từ bên ngoài bước vào, ông mặc một chiếc áo blouse trắng, trên người vẫn còn mùi cồn, dáng vẻ ông hồi hải giống như vừa chạy vội đến từ bệnh viện. Ông vừa đến đã nhanh chóng xem xét tình trạng của Kiều Chinh, một ánh đèn nhỏ rơi vào mắt cô khiến cô hơi chói, cô quay mặt né tránh, nghe thấy vị bác sĩ thở nhẹ một cái rồi tắt đèn. Sau đó ông tiến hành xem xét lớp băng quấn quanh đầu cô.

Kiểm tra tổng quát một lát, ông mới quay ra nhìn những người sau lưng mình.

- Cô ấy sao rồi? - Cảnh Phong lên tiếng hỏi.

- Không sao đâu, có thể nào bị chấn động nhẹ nên mới thế thôi. Nghỉ ngơi vài ngày là có thể ổn định lại.

Cảnh Phong gật đầu rồi né qua một bên cho bác sĩ rời đi, Hải vội vàng mở cửa tiễn ông.

Cảnh Phong bước đến bên cạnh giường, ánh mắt Kiều Chinh trống rỗng vô hồn bất động, chỉ thỉnh thoảng mới khẽ chớp. Đôi môi xinh đẹp của cô đã khô nứt còn lưu nhiều dấu răng. Nhìn mái tóc đen tuyền của cô bị quấn băng trắng, trái tim anh đau nhói.

Giây phút nhìn cô rơi từ trên ban công xuống đất mà bản thân bất lực không làm gì được, anh như chết theo cô. Anh lặng đi rất lâu cho đến khi Hải lên tiếng giục anh xuống xem cô thế nào, anh mới ba chân bốn cẳng chạy xuống. Khi thấy cô nằm im bất động, anh quỳ sụp xuống, hận đến mức muốn cầm dao đâm vào ngực mình.

Thật may, thật may cô không sao cả.

Thật may...

Cảnh Phong siết chặt tay, cảm giác muốn chạm vào cô nhưng ý thức lại ngăn anh lại. Bởi vì cô bị anh hủy hoại, anh không có tư cách chạm vào cô, nếu anh chạm vào cô, chỉ làm tổn thương cô nhiều hơn.

Cảnh Phong quyết định rời đi. Hai mí mắt Kiều Chinh cũng khẽ nhắm lại, nước mắt rớt xuống.

Một tuần sau, cô có thể tự mình ngồi dậy được. Mấy ngày nay có một nữ y tá đến chăm sóc cô, giúp cô thay băng, lau người, đi vệ sinh, thay quần áo. Cô ta nhìn Kiều Chinh với ánh mắt thương hại, nhưng lại chẳng nói một lời nào. Kiều Chinh cũng không lên tiếng, cô không muốn cầu xin ai cứu mình ra khỏi chốn này cả.

Nhưng khi có sức lực trở lại, Kiều Chinh liền hát đồ chén cháo trên tay cô y tá xuống đất. Tiếng đồ vỡ đến tai người bên ngoài, Cảnh Phong nhanh chóng chạy vào, nhìn thấy chén cháo đồ vỡ, cô y tá đang thu dọn, anh cau mày khó chịu. Cô y tá sợ hãi vội vàng thanh minh:

- Không phải tôi làm vỡ, là cô ấy đã hát đồ.

Cảnh Phong nhìn Kiều Chinh, cô vẫn giữ nguyên nét mặt của mình. Cảnh Phong liền nói:

- Lấy chén khác đi.

Cô y tá vội vàng xuống dưới. Cảnh Phong ngồi kế bên Kiều Chinh, anh dịu dàng hỏi cô:

- Sao lại hát đồ nó? Có phải không thích ăn cháo nữa không? Ngoan đi, chỉ vài bữa nữa thôi sẽ làm món khác cho em ăn.

Kiều Chinh vẫn im lặng không đáp. Cô y tá lại bê một chén cháo khác vào, lần nữa Kiều Chinh lại hát đồ.

- Không muốn anh cháo, vậy em muốn ăn gì?

- Tôi không muốn ăn gì hết. Cứ bỏ đói tôi đi - Kiều Chinh đột ngột lên tiếng đáp.

Cảnh Phong mới vỡ lẽ là cô đang phản kháng, anh tức giận đứng lên, đưa tay nâng cằm cô, xoay mặt cô nhìn về phía mình, lạnh lùng buông một câu:

- Nếu em muốn chết, nên suy nghĩ xem ba mẹ em hiện giờ thế nào?

Kiều Chinh nghe Cảnh Phong nói, cô trừng mắt nhìn anh nhưng Cảnh Phong đã buông cô ra và bỏ ra ngoài.

Cảnh Phong vừa bỏ ra ngoài thì Thái và Hải hét hải chạy đến, trên tay cầm một chiếc điện thoại đang để chế độ nghe nhận, họ đưa chiếc điện thoại cho Cảnh Phong:

- Anh mau nghe đi.

Nhìn thái độ khẩn trương của Hải và Thái, Cảnh Phong nhú mày, anh đưa tay nhận lấy điện thoại trên tay Hải:

- A lô.

- Là mày đó phải không? Cảnh Phong - Giọng bên kia dường như là cố làm biến dạng giọng thật của mình bằng cách ém hơi xuống thấp nhất.

- Là tao - Cảnh Phong lạnh lùng đáp - Mày là ai?

- Tao là ai mày không cần phải biết, mày chỉ nên biết cô gái tên là Cẩm Tú đang nằm trong tay tao là được rồi.

Rồi giống như hán cố tình để Cẩm Tú lên tiếng nói chuyện, Cảnh Phong nghe Cẩm Tú gào lên:

- Cảnh Phong, cứu em với.

Sau đó tiếng nói của Cẩm Tú tắc nghẽn ngay lập tức thay bằng giọng của hán:

- Thế nào? Món hàng trong tay tao được đấy chứ?

- Mày muốn gì? - Cảnh Phong giận dữ hỏi hán.

- Chẳng có gì hết. Tao muốn cùng mày làm một cuộc trao đổi. Mày thấy thế nào?

- Trao đổi ra sao?

- Tao muốn cô gái mà mày đang giữ, thế nào, một đổi một, tao cũng không tham lam lắm phải không?! - Hán lên giọng trêu chọc.

Cảnh Phong đưa mắt nhìn Hải và Thái, cả hai người cũng tròn mắt nhìn Cảnh Phong, vì để ở chế độ loa, nên họ có thể nghe được hết những lời đầu bên

kia nói. Chuyện họ bắt Kiều Chinh không ai biết. Lúc ở nhà ông Nghiêm, họ cố tình đánh ngất Kiều Chinh rồi êm thấm rút lui. Cảnh Phong đã quá quen với người giúp việc, bà chỉ nghĩ anh đến vì công việc không có ý nghĩ ngờ gì.

Thấy anh chần chừ không lên tiếng, đầu dây bên kia liền nói:

- Sao hả? Không muốn trao đổi sao?

- Tao không hiểu mày muốn nói gì? Tao không giữ cô gái nào hết - Cảnh Phong khàn giọng đáp.

- Vậy là mày không muốn làm cuộc giao dịch này đúng không? Vậy cũng được, ngày mai mày cứ chờ nhặt xác con nhò Cẩm Tú. Đừng quá bi thương nhé, ha ha...

Giọng hần cười cợt khiến Cảnh Phong giận dữ, Thái và Hải cũng tức giận không kém. Thái gào lên:

- Thằng khốn, nếu Cẩm Tú có bề gì tui tao nhất định sẽ xẻo thịt mày.

- Ha ha... tao sợ lắm, sợ đến vãi đái ra quần rồi, tao sẽ ngồi yên để mày tìm ra tao. Nhớ nhanh lên nhé, tính kiên nhẫn của tao có hạn lắm đấy.

- Được rồi. Nói rõ người mày muốn bọn tao giao dịch là ai? - Cảnh Phong vì sự an toàn của Cẩm Tú đành nuốt giận lên tiếng hỏi.

- Mày đang đùa tao đấy à? Tất nhiên là Hoàng Kiều Chinh con gái của Hoàng Sĩ Nghiêm rồi. Đừng nói với tao là mày không giữ cô ấy đấy nhé?

- Mày là ai? - Cảnh Phong khó chịu vô cùng khi cảm giác bị đe dọa bởi một kẻ mình không biết là ai. Hơn nữa anh cũng không biết hần làm vậy là vì mục đích gì, hần quen biết với Kiều Chinh hay hần muốn đánh lấy Kiều Chinh ục đích riêng.

- Tao không muốn nói nhiều với mày nữa - Hần bỏ giọng giễu cợt sang một bên để nói chuyện nghiêm túc - Đổi hay không đổi?

Cảnh Phong đưa mắt nhìn Hải và Thái lưỡng lự, cuối cùng anh quyết định:

- Đổi.

- Tốt lắm. Bây giờ hãy đưa Kiều Chinh đến đoạn đường đưa ở khu ngoại ô. Đến đó thì gọi điện cho tao. Tao cho tui bây bốn mươi lăm phút. Một phút tui bây chậm trễ, tao sẽ xẻo một miếng thịt trên người Cẩm Tú xuống. Đến lúc trả hàng không còn nguyên vẹn thì cũng đừng trách tao đó. Ha ha...

Nói xong hần cười rộ lên rồi cúp máy. Cảnh Phong siết chặt điện thoại trong tay mình nắn:

- Đồ khốn. Từ đây ra khu đưa xe ở ngoại ô khoảng bao nhiêu phút?

Hải nhảm tính rồi đáp:

- Cũng phải mất một tiếng.

- Anh ra chuẩn bị xe.

Cảnh Phong ra lệnh xong thì đi mất. Thái hùng hổ mở cửa đi vào, anh ta nắm lấy tay Kiều Chinh lôi đi thật nhanh mặc kệ cô vừa bị thương chưa khỏe lại.

- Đi theo tôi.

- Nhẹ tay một chút đi - Hải thấy Thái thô lỗ như thế bèn nói - Kiều Chinh có bề gì thì tên đó không buông tha Cẩm Tú đâu.

Thái nghe vậy liền buông Kiều Chinh ra, cô lao đảo muốn ngã xuống thì Hải đã giơ tay đỡ lấy cô.

- Không sao chứ?

Kiều Chinh gạt tay Hải ra, cô không biết họ đưa cô đi đâu. Nhưng cô biết, cô cần phải đi xuống bên dưới.

Khi cả ba đến trước xe Cảnh Phong, Thái định ngồi vào ghế lái phụ nhưng Hải ngăn lại, Hải mở cửa trước đẩy nhẹ Kiều Chinh ngồi vào đó, còn cẩn thận giúp cô thắt dây an toàn. Sau đó mới ngồi sau xe cùng với Thái, Thái chồm lên phía trước, hỏi Cảnh Phong:

- Anh Phong, chúng ta có cần dẫn thêm người không?

- Cứ gọi thêm đi.

Thái lập tức lôi điện thoại ra rồi ra lệnh cho đàn em ở gần đó.

Kiều Chinh không biết họ đưa cô đi đâu, làm gì? Cô mặc kệ tất cả mọi thứ. Cô nhìn qua bầu trời bên kia cửa kính ô tô, giờ này chắc ba cô vẫn an toàn.

Chiếc xe chạy liên tục, thẳng gấp ở những khúc ngoặt và lao nhanh trên những con đường thẳng. Cảnh Phong lái xe rất liêu lĩnh. Bên ngoài từng khung

cảnh mở nhát đến mức Kiều Chinh chẳng thể định hình đâu là nhà, đâu chỉ là những ảo ảnh, chiếc xe cứ lao về phía trước như thể sẵn sàng tông vào bất cứ vật gì cản trở nó... Không chút sợ hãi, không chút lo lắng nào cả, Kiều Chinh khẽ nhắm mắt lại để thân người lắc lư theo chuyển động của xe.

Khi xe dừng, Kiều Chinh mới mở mắt nhìn quanh, nơi đây thật vắng vẻ, cô không biết họ đã đưa cô đi đâu. Đối diện với đầu xe của họ là một chiếc xe mô tô màu đỏ chói, chiếc xe ngang tàn nằm ngang ngay giữa đường. Tuấn đang ngồi trên xe, tay hút một điếu thuốc mắt nheo nheo nhìn về phía họ, không biết rõ là chói nắng hay có ý cười nhạo. Cẩm Tú bị trời lại nằm dài dưới đất, trông khổ sở đáng thương vô cùng.

Cảnh Phong phóng xe với tốc độ rất nhanh, cho đến khi xe dừng bánh cũng là vừa tròn bốn mươi lăm phút. Cả ba người lập tức mở cửa lao xuống xe nhìn Tuấn với ánh mắt tức giận. Tuấn phun điếu thuốc trên miệng mình xuống đất sau đó cười khẩy rồi bước đến bên Cẩm Tú. Hắn lúi cô đứng dậy thật mạnh không chút thương tiếc nhìn Cảnh Phong hắt mặt hỏi:

- Người đâu?

Cảnh Phong liền ra hiệu, Hải lập tức mở cửa kéo Kiều Chinh ra ngoài, Kiều Chinh nhìn thẳng vào Tuấn, hắn cũng nhìn cô sau đó lên tiếng:

- Xem ra mày cũng lo lắng cho cô ta nhỉ. Bốn mươi lăm phút mà đến được đây. Biết vậy, tao sẽ đòi thêm vài thứ nữa.

- Mày muốn gì? - Thái bước lên một bước nhìn Tuấn quát.

- Thả người, tao chắc chắn sẽ thả - Tuấn cười nhát đưa tay vuốt ve gương mặt Cẩm Tú buông điếu cười khiếm nhã.

Cẩm Tú hắt mặt tránh né bàn tay của hắn trên người mình, cô hét lên:

- Cảnh Phong, mau cứu em.

- Thả người mau.

Cảnh Phong gằn giọng đe dọa nhưng Tuấn vẫn điềm tĩnh nói:

- Tao đã nói là chắc chắn sẽ thả người mà. Loại đàn bà đã sử dụng qua, tao đây không hứng thú, trái lại cô gái vẫn còn trong trắng trong tay mày kia, tao lại hứng thú nhiều hơn. Ha ha, xem chút nữa cô ấy bị cô ả này bán đi làm gái rồi, nếu tao không thương hoa tiếc ngọc thì còn lâu mà cô ấy còn ở trong tay mày. Em cứng, lần này ngoan ngoãn theo hầu anh đi, dù sao đối với hắn ta, em còn không bằng một ả đã bị chơi qua.

Những lời nói khó nghe của Tuấn không làm Cảnh Phong tức giận mà khiến anh kinh ngạc đến sửng sốt. Cẩm Tú bắt cóc Kiều Chinh và muốn bán cô làm gái ư? Hóa ra, cô đã biết rõ mọi chuyện từ Cẩm Tú vậy mà cô làm như không biết gì, vẫn trở về bên anh như thế. Anh nhìn Kiều Chinh, sắc mặt cô lạnh tanh nhưng trong đôi mắt cô ẩn chứa nỗi đau tuyệt vọng. Anh vội xoay người đi, ánh mắt ném về phía Cẩm Tú, cô đã cúi đầu không dám đối diện với ánh mắt oán trách của anh.

- Được rồi, mau đưa người cho tao. Tụi bây đừng có giờ trò - Tuấn lên tiếng thúc giục, đồng thời hắn móc từ túi quần ra một khẩu súng chĩa về phía Cẩm Tú - Nếu tụi bây dám động đây, tao sẽ bắn nát óc cô ta. Để Kiều Chinh đi về phía tao, tao sẽ để cô ả này đi về phía tụi bây.

Tuấn vừa nói xong thì Kiều Chinh đã bước qua Cảnh Phong, khẽ nhắm mắt rồi mở mắt ra tiếp tục tiến về phía trước. Cùng lúc đó Tuấn cũng đẩy Cẩm Tú về phía họ.

Một cánh tay đưa ra giữ lấy Kiều Chinh, bàn tay siết chặt tay cô, Kiều Chinh quay đầu chớp mắt nhìn Cảnh Phong chờ đợi. Đáng tiếc chỉ vài giây sau đó, anh buông tay cô ra. Cánh tay thông xuống, Kiều Chinh cảm thấy tim mình cũng rơi như thế, đau đớn trước sự lựa chọn của anh. Cô cười nhát, sau đó bước tiếp về phía Tuấn, đi ngang qua Cẩm Tú cô phớt lờ ánh mắt của Cẩm Tú nhìn cô.

Tuấn lập tức ngồi lên xe, tay hắn vẫn nắm khẩu súng chĩa về phía mấy người Cảnh Phong. Đến lúc hắn rờ máy chạy đi, Kiều Chinh quay đầu nhìn về phía Cảnh Phong lần nữa. Cẩm Tú lúc ấy mới bật khóc nức nở nói:

- Em sợ quá!

Hải và Thái định vào xe đuổi theo nhưng Cảnh Phong đã giơ tay ra hiệu ngăn lại:

- Mặc kệ họ, cứ để họ rời đi. Đợi thấy Hoàng Sĩ Nghiêm liên lạc với cô ấy chúng ta sẽ tóm lấy họ.

Anh nhìn theo bóng chiếc xe đến khi nó biến mất mới kéo Cẩm Tú đang sợ hãi nép chặt vào lòng mình.

Ngồi sau xe Tuấn, Kiều Chinh nắm chặt vạt áo hắn. Tuấn chạy một đoạn xa thấy Cảnh Phong không đuổi theo thì mừng rỡ dừng xe lại. Hắn bước xuống khỏi xe, tức tối quăng chùm chìa khóa trên tay xuống đất rồi mở miệng chửi bới:

- Đồ khốn khiếp. Tôi thật muốn nã một viên đạn vào đầu bọn khốn đó.

Hắn nói xong thì quay sang Kiều Chinh, nhìn bộ dạng đau buồn của cô lại càng bức bối:

- Cô buồn cái gì?! Hắn có gì đáng để cô phải như thế chứ? Cô xem, lần này cô hại chết ba cô rồi đấy.

- Xin lỗi - Kiều Chinh cúi đầu ân hận đáp bằng giọng khàn đặc ẩn chứa đau thương cùng cực, sau đó cô mới nói - Ba tôi sao rồi, anh biết không?

Tuấn lườm cô, thờ dãi rồi nói:

- Xem như cô vẫn còn đủ lí trí, còn biết lo cho ba cô nên mới để lại cho tôi mảnh giấy có số điện thoại của ông ấy. Tôi không thấy cô quay lại, cũng không thấy cô gọi điện thoại, nghi ngờ đã xảy ra chuyện nên xem ngay mảnh giấy đó. Nếu như tôi cứ theo giao hẹn ba ngày sau mới mở ra của cô có lẽ ông chủ giờ này đã ở trong tù rồi.

- Cảm ơn anh rất nhiều.

- Thôi bỏ đi. Giờ cô tính sao? Tôi nghĩ ông chủ hiện giờ an toàn rồi.

- Liệu có cách nào để ba tôi ra nước ngoài không? - Kiều Chinh lo lắng nhìn Tuấn nói ra suy nghĩ hiện tại.

Tuấn trầm mặc ngồi phịch xuống đất, hất đưa tay vò đầu bứt rút, dường như việc đưa ba cô ra nước ngoài tạm thời trốn tránh pháp luật là một điều khó khăn vô cùng.

- Tôi chỉ biết xưa nay đại ca Năm Lục và anh Hưng là cánh tay trái và phải của ông chủ, mọi chuyện đều do họ giải quyết. Chuyện quan hệ giao tiếp với bên ngoài đều là do họ làm. Chuyện của ông chủ, anh Hưng sẽ đích thân đi giải quyết, căn bản là bọn đàn em tép riu như tôi khó lòng mà biết được. Giờ anh Hưng lại đang ở nước ngoài, đại ca Năm Lục thì đang bị giam - Tuấn lắc đầu nói - Nhưng cô yên tâm đi, tôi nghĩ, ông chủ biết cách liên lạc với anh Hưng. Anh ấy sẽ cho đàn em đến đưa ông chủ đi. Chỉ có điều, tôi đoán hiện nay có nhiều tên đàn em đã theo phe bọn khốn kia rồi. Chắc chắn cần một thời gian khá dài để ông chủ ổn định lực lượng đây.

- Giúp tôi liên lạc với ba tôi đi?

- Ông chủ có dặn khi nào cần ông sẽ liên lạc với tôi - Tuấn đáp rồi nhìn Kiều Chinh - Giờ cô định thế nào? Bọn họ đã biết là tôi, chắc chắn sẽ cho người tìm kiếm ngay. Tôi đưa cô trốn cùng đội liên lạc của ông chủ vậy.

- Không cần đâu. Tôi phải tìm mẹ tôi, tôi không thể bỏ mặc mẹ tôi một mình được. Tôi nghĩ bà ấy đã hay tin rồi, có lẽ sẽ trở về nhà.

- Nhưng bọn chúng liệu có...

- Không đâu. Tôi nghĩ bọn họ sẽ không bắt cóc tôi nữa đâu. Bọn họ nhất định cần tôi làm mọi thứ để liên lạc với ba tôi. Họ thừa hiểu ông sẽ không để mặc mẹ con tôi - Kiều Chinh trầm tĩnh trấn an Tuấn.

- Vậy để tôi đưa cô về nhà - Tuấn gật đầu.

- Chỉ cần đưa tôi vào thành phố là được. Anh mau trốn đi chỗ khác đi, có gì tôi sẽ liên lạc với anh.

- Vậy cũng được - Tuấn đáp rồi lên xe nổ máy chờ Kiều Chinh vào trong thành phố.

Khi Tuấn thả Kiều Chinh xuống xe, anh ta cúi vào tay cô một ít tiền, cô lắc đầu từ chối không nhận:

- Không cần đâu. Về đến nhà, tôi có thể lấy tiền trả taxi được mà.

- Cứ cầm đi, chẳng đáng là bao nhiêu. Vào nhà lấy thật phiền phức - Tuấn khẳng khái nhét tiền vào tay Kiều Chinh - Tôi đi đây. Có gì thì gọi tôi.

- Cảm ơn anh - Kiều Chinh gật đầu, cô định xoay người bước đi.

- Đồ ngốc - Tuấn đột nhiên kêu lên khiến Kiều Chinh quay đầu lại nhìn anh cười khổ nói.

- Tôi biết mình ngốc.

- Không phải. Đó là câu mở đầu của ám hiệu liên lạc. Không loại trừ việc cô bị người ta bắt ép phải gọi điện cho tôi. Nếu cô gọi tôi là đồ ngốc nghĩa là an toàn, còn không gọi nghĩa là cô đang bị uy hiếp. Tôi sẽ tùy tình hình mà ứng biến - Tuấn giải thích.

- Tôi biết rồi, anh thật chu đáo - Kiều Chinh khẽ cười - Cần thận nhé.

- Yên tâm - Tuấn khoát tay rồi lên xe chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Borm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Nếu Như Yêu - Chương 25

Kiều Chinh đi thêm một đoạn thì đón được một chiếc taxi, cô cứ thế lên taxi về nhà. Đến một ngã tư, xe dừng lại chờ đèn xanh, bên cửa kính có một người đàn ông chờ con gái. Trên tay cô bé là một quyển truyện Mị Châu, Trọng Thủy. Cô nhớ lại lời thần Kim Quy: “Giặc ở sau lưng của nhà vua đấy”. Cô cảm thấy đau đớn vô cùng. Cảm thương cho nhân vật Mị Châu ngây thơ bị lừa dối. Dù sao, cô ấy vẫn là kẻ vô tội vì không hề hay biết những âm mưu của người mình yêu với cha mình, còn cô, rõ ràng là đã biết, thế mà vẫn khiến ba cô lâm vào tình cảnh ngày nay.

Ăn năn, dằn vặt và đau khổ giằng xé tâm hồn cô, cô bật khóc lớn trên xe khiến người tài xế hoảng hốt.

Nhưng điều đáng đau buồn hơn vẫn đang chờ cô ở nhà.

Chiếc xe vừa về tới nơi, Kiều Chinh đã thấy trước cửa nhà mình có rất nhiều người, có tiếng mẹ cô đang la hét. Kiều Chinh không đợi lúc xe dừng lại hẳn, cô vội mở cửa lao ra ngoài khiến người tài xế bất ngờ, tưởng cô định quýt tiền liền mở cửa chạy theo.

Thế nhưng Kiều Chinh chỉ chạy mấy bước đã khựng lại nhìn những người đang khuôn đồ từ trong nhà cô ra chất vào những cái thùng. Tất cả đều là đồ cổ quý báu mà ba cô sưu tầm cất giữ, ông rất quý chúng. Cô đứng chần ngang đường hết lên:

- Các người đang làm gì vậy?

Một người nhìn cô chăm chú rồi hỏi:

- Cô có biết chúng tôi là ai không?

Cô biết chứ, nhìn trang phục cô đã biết họ là ai, vì sao họ làm vậy rồi.

- Chúng tôi đang thi hành công vụ, phiền cô tránh ra - Người cảnh sát trung niên cất giọng uy quyền đe dọa.

Thế nhưng cô nhất quyết không chịu nhường đường, ông ta nhú mày, nghiêm giọng nói:

- Cô là ai?

- Cô ấy là con gái của Hoàng Sĩ Nghiêm - Một giọng từ trong sân nhà vang ra đáp lời thay Kiều Chinh, giọng nói quen thuộc đến mức Kiều Chinh giật mình quay đầu nhìn.

Dáng dấp anh ta thật oai vệ, từng bước từng bước chắc chắn cho tới khi dừng lại trước mặt vị cấp trên của mình, cao giọng báo cáo:

- Cô ấy tên là Hoàng Kiều Chinh.

- Long Sơn - Kiều Chinh vội nắm lấy hai tay áo anh rồi nói - Xin anh, nói với bọn họ, đừng...

- Xin lỗi, chúng tôi đang làm nhiệm vụ - Long Sơn nghiêm giọng đáp - Cô hãy đứng tránh qua một bên đi.

Lời nói lạnh lùng khiến Kiều Chinh sửng sốt buông thõng hai tay. Anh như cái phao cô vừa bám được, thế nhưng khi chạm vào cô mới biết cái phao đó không phải thứ an toàn, thậm chí khi có nó, cô sẽ chìm nhanh hơn.

- Không, tôi không cho các người lấy cái này đi, đây là thứ chồng tôi yêu thích nhất - Tiếng bà Kim Xuân gào thét bên trong nhà ngày càng lớn hơn.

Kiều Chinh vội quay đầu chạy vào trong, mẹ cô đầu tóc rối bù, nước mắt đầy mặt đang giữ chặt chiếc bình hoa cổ của ba cô.

- Mẹ - Cô nhào đến ôm chầm lấy mẹ khóc.

Bà Kim Xuân nghe con gái gọi, đỡ dần nhìn sang cô rồi ôm cô khóc lớn hơn:

- Kiều Chinh! Làm sao đây...?

- Mẹ... - Cô không biết làm gì ngoài việc ôm lấy mẹ mình thật chặt.

- Bây giờ chúng ta đi đâu hả con? - Bà Kim Xuân đau khổ nhìn con gái hỏi.

- Tạm thời chúng ta tìm chỗ nào đó ở trước đi mẹ - Kiều Chinh liền nói.

Cuối cùng, hai người dọn đến một căn nhà hai tầng bỏ trống do mẹ cô đứng tên bằng số tiền mà Tuấn đã đưa cho cô. Kiều Chinh gọi cho Tuấn thông báo mọi chuyện và hỏi tình hình của ba cô thì Tuấn chỉ trả lời cô thế này:

“Về phía cảnh sát chúng ta có thể lo liệu được. Điều chúng ta lo là bên Cảnh Phong, nếu bọn họ tìm thấy ông chủ, chỉ e là...”.

Tuần bỏ dở câu nói thế nhưng Kiều Chinh hiểu chuyện gì sẽ xảy ra, cô cúp máy. Mẹ cô đang ngồi run rẩy khóc không ngừng trên sô pha. Một người đàn bà quý phái, kiều sa đến vậy chỉ trong phút chốc đã trở nên tiêu tụy đến mức không nhận ra. Cô bước đến ôm lấy bà vỗ về, nước mắt không ngừng rơi.

- Không biết ba con như thế nào rồi? Đến nhà cũng bị tịch thu thì chắc chắn họ sẽ truy nã ông ấy rất gắt gao. Mẹ thật sự lo cho ba con lắm, nếu mẹ biết vậy thì đã đi theo ba con không trở về nhà một mình thế này. Không biết có ai chăm sóc cho ba con không?

Mẹ cô vẫn là người vợ yêu thương lo lắng cho chồng. Mặc dù ông đã khiến mẹ con cô lâm vào tình cảnh này, phản bội gia đình để nuôi nhân tình khác.

- Mẹ có từng hận ba con không? - Cô bất ngờ hỏi.

- Hận. Mẹ hận lắm chứ. Nhưng mẹ yêu ba con nhiều hơn. Khi ba con đến tìm mẹ, nhìn về một môi của ông ấy, mẹ biết ông ấy cũng hối hận rất nhiều, ăn năn rất nhiều. Ba con đã cầu xin mẹ tha thứ. Hơn nữa...

Bà lại bật khóc nức nở:

- Nếu như ba con có mệnh hệ nào mẹ không biết chúng ta sau này sẽ ra sao. Chắc là mẹ sẽ chết mất.

- Không đâu, bằng mọi giá con sẽ không để ba xảy ra chuyện gì đâu - Cô ôm chặt lấy mẹ ngăn những suy nghĩ điên rồ của bà và hứa, dù cô cũng không biết lời hứa này có thể thực hiện được hay không?

Trên bàn tiệc, Thái xoa hai tay vào nhau hí hửng nói:

- Thật là hạ dạ. Không ngờ lão Nghiêm cũng có ngày này. Giờ lão bị tịch thu tài sản rồi, chuyện làm ăn của lão cũng thuộc về chúng ta, thật là đáng mừng.

- Nào, nâng li chúc mừng vì kế hoạch của chúng ta đã thành công triệt để - Hải vui vẻ nâng li giờ lên.

- Cảnh Phong, từ nay con cứ tiếp quản địa phận của lão Nghiêm để lại đi - Ông chủ Thạch bảo.

- Con đã nói, con không cần, tất cả mọi thứ đều là của ba cả - Cảnh Phong uống cạn li của mình rồi lạnh lùng từ chối.

- Được rồi, coi như con thay ba quản lí - Ông chủ Thạch đành gạt đầu nói.

Cầm Tú ở bên cạnh vui vẻ nói với Cảnh Phong:

- Chúc mừng anh.

Cảnh Phong không đáp, chỉ đưa li lên cùng một cái rồi uống cạn.

Tàn tiệc, anh lấy lí do mệt, từ chối lời gợi ý của Cầm Tú, một mình lái xe về nhà. Rõ ràng anh đã thành công thế nhưng lại chẳng có chút vui vẻ nào. Nhất là khi anh nhìn thấy dáng đứng chết lạng của Kiều Chinh trước ngôi nhà bị niêm phong, lồng ngực nhức nhối.

Một cơn mưa trút xuống. Một cơn mưa buồn thảm.

Nếu như mưa có thể xóa nhòa được hết mọi thứ thì thật tốt biết mấy, anh muốn xóa hết ký ức về cô. Chỉ cần xóa đi ký ức về cô, anh có thể thoải mái vui vẻ mà sống. Đáng tiếc, mưa chỉ càng làm tăng nỗi nhớ cô trong anh. "Mưa cũng như em, trong trẻo và buồn đau".

Chiếc xe về đến nhà, ánh sáng đèn xe rọi ngay vào một thân hình nhỏ bé co ro. Hai bàn tay anh siết chặt vô lăng cho đến khi xe dừng lại hẳn. Cô thấy anh đã về, đưa tay vuốt mặt, gương mặt trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt run rẩy. Đôi mắt cô thật buồn nhìn anh chờ đợi.

Cảnh Phong bước xuống, anh làm như không thấy cô, đi về phía cổng nhà và mở cửa. Cô thấy anh phớt lờ mình, muốn lên tiếng nhưng lại mím môi không nói nên lời.

Lúc lâu sau cô mới lên tiếng gọi:

- Cảnh Phong.

Anh quay đầu nhìn cô, cũng là lúc anh thấy cô quỳ gối xuống, cả người cô ướt nhẹp, đáng vẻ cầu xin đáng thương đến mức chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta đau lòng khôn xiết.

- Cảnh Phong, em cầu xin anh. Xin anh hãy tha cho ba em.

Cảnh Phong nhìn cô thật lâu, giây phút mắt họ nhìn nhau chỉ có tiếng mưa rơi xung quanh như tiếng nước mắt rơi.

Lạnh lẽo.

Buồn bã.

Cảnh Phong siết cây dù trong tay, anh quyết định quay lưng, nhưng Kiều Chinh đã ôm lấy chân anh níu giữ:

- Em cầu xin anh, xin anh hãy tha cho ba em. Em nguyện làm trâu làm ngựa để bù đắp cho anh suốt đời.

- Thật đáng tiếc, ông ta gieo quá nhiều tội ác.

Anh gằn giọng khẽ nói rồi bước đi, nhưng cô vẫn giữ chặt lấy chân anh.

- Không đâu. Chỉ cần anh chịu tha cho ba em, ông ấy sẽ có cơ hội sống và thay đổi. Cầu xin anh, cầu xin anh.

- Cô đi mà cầu xin ông trời ấy.

Nói xong anh dứt khoát thoát bước hẳn vào nhà, đóng chặt cửa lại. Kiều Chinh nhìn theo bóng Cảnh Phong luôn miệng cầu xin, nước mắt cô hòa lẫn trong làn mưa ướt lạnh.

Mưa lạnh buốt. Kiều Chinh chỉ biết co ro ngồi dựa vào cổng chờ đợi anh, chờ đợi để cầu xin anh tha cho ba cô.

Một mội và lạnh lẽo khiến Kiều Chinh lịm đi.

“Tình yêu nhiều khi chỉ mang đến niềm đau. Vài người đi qua rồi chỉ như gió lạ, nồng nàn rồi cũng xa cách. Thì đành...”.

Căn phòng vô cùng quen thuộc, quần áo ấm áp khiến cơ lạnh lẽo của Kiều Chinh dần ấm lại.

Khi cô sắp gục ngã dưới cơn mưa, tiếng mở cửa vang lên khiến đôi mắt mội của cô bỗng tỉnh hẳn. Chiếc dù trên tay Cảnh Phong che đi những hạt mưa cho cô. Kiều Chinh nằm dưới đất nhìn Cảnh Phong, cô thì nằm, còn anh thì đứng, cô bỗng thấy khoảng cách giữa cô và anh thật xa vời. Cô nghe giọng anh vang bên tai:

- Nếu cô đủ sức đi vào trong nhà, tôi sẽ suy nghĩ lại lời cầu xin của cô.

Nói xong anh xoay người bỏ vào trước, Kiều Chinh khẽ cười trong nước mắt, cô cắn chặt răng, tự nhủ với bản thân. “Cô không thể ngã bây giờ, cô phải mạnh mẽ hơn, vì ba, vì mẹ và vì...”.

Cô bước vào nhà lúi thủi đi đến bên Cảnh Phong, anh đang ngồi trầm mặc trên ghế. Trên bàn có hai chiếc cốc đang bốc khói, chính là hai chiếc cốc tình nhân mà cô rất thích. Cô đứng đó, vò vò hai tay áo, chờ đợi.

- Ngồi xuống đi.

Cô ngoan ngoãn ngồi xuống.

- Uống đi - Cảnh Phong đẩy cốc trà nóng về phía cô.

Kiều Chinh nhanh chóng uống cạn. Là trà gừng.

- Cảm ơn anh.

- Được rồi, đi ngủ đi - Cảnh Phong đứng dậy và lạnh lùng nói. Anh đi lên cầu thang chuẩn bị về phòng mình, nhưng đột ngột anh quay đầu hỏi cô - Cô nói, chỉ cần tha cho ba cô, cô chấp nhận làm tất cả mọi việc đúng không?

Nghe Cảnh Phong hỏi thế, cô khẽ run nhưng rồi kiên định gật đầu.

- Vậy thì đừng hối hận.

Cảnh Phong buông một câu đầy ẩn ý, cô cắn chặt môi nhìn theo bóng anh, đôi mắt cay xé nhưng vẫn cố nuốt nước mắt vào trong lòng. Đừng khóc!

Sáng sớm khi Cảnh Phong thức dậy, vừa bước ra khỏi phòng anh đã ngửi thấy mùi thức ăn thoang thoảng. Anh liền nhanh chân đi xuống bếp. Kiều Chinh đang mặc tạp dề làm đồ ăn sáng.

Từ lúc cô chuyển đến nhà anh, tuy từng nhiều lần đề nghị muốn thử nấu cơm thế nhưng Cảnh Phong không cho phép. Lúc cô học nấu ăn với các sơ, xem tí nữa đã làm đồ cả nồi canh nóng lên người. Cảnh Phong sợ lúc cô nấu ăn lỡ có bề gì mà anh không có nhà, không biết cô sẽ ra sao.

Đây là lần đầu anh thấy cô nấu ăn như thế.

- Anh dậy rồi sao? - Kiều Chinh phát hiện thấy bóng Cảnh Phong thì quay đầu mỉm cười. Nụ cười của cô rất đẹp, nhất là vào buổi sáng, cứ như ánh nắng ấm áp xuyên thẳng vào tim anh. Cảnh Phong muốn bước đến ôm lấy cô nhưng bước chân khựng lại, anh nhanh chóng giấu đi ánh mắt của mình kéo ghế ngồi xuống.

Kiều Chinh liền bê đến trước mặt anh một tô súp nóng, mắt Cảnh Phong khẽ lướt qua bàn tay cô, tay cô được quần băng keo cá nhân đến hai chỗ. Thấy

ánh mắt anh chiếu trên tay mình, Kiều Chinh ngưng ngưng rút tay lại, cô nói:

- Con dao hơi sắc.

Cảnh Phong không nói gì, anh lấy muỗng múc từng thìa lên ăn. Kiều Chinh nhìn anh ăn, khẽ mỉm cười. Mong ước nấu cho anh một bữa cơm giờ đã thành hiện thực rồi.

Ăn xong, anh rời khỏi nhà. Trước khi anh đi, Kiều Chinh nói khẽ như để ỉn nghe:

- Cảnh Phong, anh đồng ý...

- Đợi xem biểu hiện của cô chiều nay thế nào - Cảnh Phong lạnh lùng nói.

Cô vẫn biết con đường này không phải dễ dàng, thế nhưng khoảnh khắc mà anh rời đi khiến trái tim cô băng lạnh. Bên ngoài bầu trời âm u báo hiệu một trận mưa lớn lại kéo đến.

Thấp thỏm, sợ hãi, cuối cùng Kiều Chinh cũng nhận được điện thoại của Cảnh Phong gọi cô đến một nơi. Kiều Chinh vừa đến đã thấy Thái đứng đợi sẵn. Thái nhìn cách ăn mặc của Kiều Chinh rồi lập tức dẫn cô đi, nơi đó toàn các cô gái diêm dúa, hở hang, người sục nước hoa, trang điểm đậm đà. Thái đẩy cô vào trong.

- Trang điểm cho cô ta. Hàng mới.

Thái nhấn mạnh hai chữ “hàng mới” rồi bỏ đi khiến Kiều Chinh thấy lạnh cả người. Một người phụ nữ trông như má mỵ bước đến bên cô rồi bảo:

- Theo tôi.

Kiều Chinh rất muốn chạy khỏi nơi đây, cô linh tính mình sắp rơi vào một động sới, thế nhưng cô không còn lựa chọn nào khác. Họ thay đồ cho cô, mặc cho cô một bộ váy màu trắng, không quá hở như mấy cô gái kia nhưng tận dụng được hết các ưu thế trên cơ thể cô. Trang điểm nhẹ, làm tóc bình thường, cô hiểu “hàng mới” như cô càng tỏ ra ngây thơ thì càng được giá. Nhìn mình trong gương, cô không có chút cảm xúc nào.

Cô đi theo má mỵ đến trước mặt Cảnh Phong, Thái và Hải:

- Cậu Thái, thế này được chưa? - Má mỵ hỏi Thái.

- Tốt lắm - Thái gật đầu hải lòng rồi bảo - Đưa cô ta đi đi, phòng VIP C12.

- Cái gì? - Hải giật mình quay đầu nhìn Cảnh Phong kinh ngạc - Anh để cô ấy đi tiếp khách sao?

- Cô ấy bảo chỉ cần tha cho lão Nghiêm, cô ấy bằng lòng làm tất cả mọi chuyện. Đây là cái giá mà cô ấy phải đánh đổi - Cảnh Phong khàn giọng nói, Kiều Chinh nhìn anh trần trối, trong ánh mắt của cô tràn đầy đau khổ nhưng Cảnh Phong vẫn lạnh lùng - Đưa đi đi.

Má mỵ liền kéo tay Kiều Chinh lôi đi. Kiều Chinh vùng tay khỏi tay bà ta, cô tiến tới trước mặt Cảnh Phong, cố không để giọng mình quá bi thương:

- Anh thật sự chưa từng yêu em sao?

- Đúng vậy - Cảnh Phong chậm rãi đáp.

- Vậy được rồi - Lòng Kiều Chinh chết lặng, đáp án này quá ư tàn khốc, cô khẽ cười rồi quay người bước đi.

Cô được má mỵ đưa vào phòng VIP C12. Trên đường đi, bà ta căn dặn cô phải làm thế này thế nọ để lấy lòng khách, bà giới thiệu cô với ba người đàn ông ăn bận rất lịch sự, còn nhanh miệng khoe sự trịnh trọng phần trăm của cô. Sau đó đẩy cô vào lòng một người đàn ông rồi cẩn thận đóng cửa lui ra ngoài.

Trong phòng ngoài cô ra còn có ba cô gái khác. Người nào người nấy đều ồ ạt sà vào lòng ba người đàn ông kia. ba người kia cũng không ngừng sờ soạng người họ. Thấy cô ngồi im, một gã liền kéo cô lại gần, tay hắn bắt đầu không an phận trên người cô, Kiều Chinh định phản kháng, thế nhưng bàn tay đưa lên lại bỏ xuống. Cô nuốt nước mắt vào trong lòng chấp nhận số kiếp của mình.

Cảnh tượng trong phòng hiện rõ trên màn hình đập vào mắt Cảnh Phong, anh nhìn Kiều Chinh như một con búp bê không hề nhúc nhích cứ để mặc gã đàn ông đó hôn lên làn da nõn nà của cô. Từng ngón tay anh siết chặt như muốn bóp nát li rượu. Hải khó chịu, đứng bật dậy nói với Cảnh Phong:

- Nể tình em theo anh lâu như vậy chưa từng cầu xin anh lần nào. Lần này em xin anh hãy tặng Kiều Chinh cho em.

Cảnh Phong chau mày nhìn Hải, anh không ngờ Hải sẽ nói những lời này. Thái cũng bất ngờ đến nỗi đánh rơi chiếc thuốc đang ngậm trên môi.

Không đợi Cảnh Phong nói gì, Hải đã quay người lao nhanh về phía phòng VIP C12. Chẳng nói chẳng rằng, anh tông cửa đi vào lôi Kiều Chinh theo.

Vừa ra tới ngoài cửa, Hải gọi điện cho Cảnh Phong và nói:

- Em đưa cô ấy về nhà anh thu gom ít quần áo rồi sẽ đưa cô ấy đi xa mãi mãi. Xin anh từ nay đừng chạm vào cô ấy nữa.

Hải lái xe đưa Kiều Chinh một mạch rời đi. Về đến nhà Cảnh Phong, Hải nhìn cô vừa đau xót, vừa tức giận:

- Sao em không phản kháng?

- Để làm gì? - Kiều Chinh hỏi lại với đôi mắt vô hồn - Trái tim chết rồi còn cần thân thể để làm gì nữa?

Hải lặng lẽ quan sát cô, cô đứng đó, giữa không gian trống trải của căn phòng trong chiếc váy trắng, anh cảm thấy cô mong manh mờ ảo vô cùng, giống như chỉ cần chạm vào, cô lập tức biến mất.

- Không cần ư? Em thật sự không cần thân thể này hay sao? - Hải vô vọng nhìn cô.

- Thân thể của người con gái chỉ giữ gìn vì người con trai mình yêu thương nhất. Nếu người ấy đã nhẫn tâm chà đạp thì người nào khác giữ nó cũng thể thời.

- Được.

Hải lạnh lùng thốt ra một từ rồi đẩy ngã Kiều Chinh xuống ghế. Ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy dục vọng.

- Anh muốn làm gì? - Kiều Chinh bất giác thu người lại nhìn Hải sợ hãi hỏi.

- Chẳng phải em không cần thân thể này hay sao? Vậy thì không nên để uổng phí, Hải lao vào cô.

Kiều Chinh hoảng hốt ngồi bật dậy muốn trốn thoát, nhưng cô bị Hải giữ chặt eo đè xuống, nụ hôn của anh rơi trên người cô. Kiều Chinh hét lên, hóa ra buông xuôi thân thể mình không hề dễ dàng như cô đã nghĩ:

- Không... không...

Cô giãy giụa phản kháng, đáng tiếc Hải không chịu dừng tay, anh giữ lấy tay cô ấn chặt trên đầu, tay bắt đầu di chuyển trên người cô, giật mạnh một chút, chiếc áo trên người cô bị kéo xuống để lộ bầu ngực đầy đặn.

- Dừng mà... - Kiều Chinh khóc nức nẹn cầu xin.

- Răm...

Cánh cửa nhà bật mở, Cảnh Phong bước vào với sắc mặt đỏ ngầu giận dữ như muốn giết người. Hải quay lại thấy Cảnh Phong, anh cười nhạt buông Kiều Chinh đang hoảng loạn ra, giục cọt nói:

- Xem ra anh về nhanh hơn em nghĩ đó.

Cảnh Phong không nhìn Hải, anh nhìn Kiều Chinh đang thu người sợ hãi trên ghế, cả người run rẩy như một đứa trẻ đáng thương bị bắt nạt.

Hải nhìn sự đau khổ của Cảnh Phong khẽ lắc đầu rồi bỏ ra về.

Cảnh Phong đưa tay chạm vào Kiều Chinh, cô hoảng hốt hét lên:

- Đừng chạm vào tôi.

Rồi cô lại co người lại, càng lúc cô càng nhỏ bé hơn. Chiếc váy vẫn bị lệch vai, để lộ da thịt mềm mại, anh càng thấy rõ sự sợ hãi của cô. Cô ngây dại như người điên loạn, không ngừng vung vẩy né tránh.

Anh phần nộ, chạy theo chân Hải, Hải đang đứng nhìn trời đổ mưa lớn. Anh giữ Hải lại rồi tung một cú đấm thật mạnh khiến Hải ngã rạp xuống đất. Cảnh Phong vẫn không chịu buông tha, tiếp tục lao vào Hải đấm thêm nhiều cú nữa, miệng rủa xả:

- Là cậu cố ý đúng không? Vì sao lại làm như vậy chứ?

Cả hai lao vào nhau như hai con hổ hăng máu. Vật lộn dưới đất thật lâu, Hải chiếm thế thượng phong, nắm chặt cổ áo Cảnh Phong tức giận nói:

- Còn anh thì sao? Biết rõ là đau lòng muốn chết vì sao còn đối xử với cô ấy như vậy? Dù em không chặn lại thì anh cũng sẽ ngăn bọn cảm thú đó, nhưng vậy thì sao, chẳng phải cô ấy cũng bị tổn thương rồi hay sao? Rõ ràng anh đã từng nói: "Lỗi đều ở lão Nghiêm chứ không phải là ở Kiều Chinh". Tại sao anh vẫn không ngừng làm tổn thương cô ấy như vậy? Cô ấy chỉ là một cô gái yếu đuối thôi mà.

Bị Hải nói trúng tim đen, Cảnh Phong ngã vật xuống đất, để mặc nước mưa rơi trên người mình, nước mắt đau khổ cũng rơi xuống hòa vào nước mưa nện chát. Vì sao anh yêu mà vẫn muốn hành hạ người con gái mình yêu như thế? Bản thân anh cũng không thể trả lời được, là hận thù làm che mờ lí trí, hay là anh quá cố chấp?!

Hải lao đảo đứng dậy nhìn Cảnh Phong nằm dưới mưa và bão:

- Cảnh Phong, dừng tại đây đi. Đừng tự đưa mình vào con đường không lối thoát. Lão Nghiêm có tội thì cũng đã trả giá rồi. Đừng để người vô tội như Kiều Chinh bị liên lụy.

Hải nói xong thì bỏ về, Cảnh Phong bắt lực nắm tay thật mạnh xuống đất. Nỗi đau thể xác vẫn không thể xoa dịu được nỗi đau trong lòng anh.

Một đôi chân trần bước qua người anh đi về phía cửa. Cảnh Phong ngẩng đầu nhìn cô bước đi như một cái xác vô hồn. Từng bước chân chạm vào nước mưa nhẹ nhàng là thế nhưng lại đầy bi thương. Mưa vẫn trút từng giọt nặng nề, dưới ánh đèn đường vàng vọt, bóng dáng cô hòa trong mưa. Giống như chờ đợi một cơn gió đến và cuốn lấy cô biến mất khỏi cuộc đời này. Tim đau nhói, nỗi sợ hãi tràn ngập trong lòng, trong giây phút này, anh bỗng sợ mất cô. Anh đứng bật dậy lao đến ôm chầm lấy cô, miệng khẽ nói:

- Đừng đi. Em đừng bỏ anh.

Kiều Chinh mặc kệ cái ôm của anh, vẫn cố bước chân đi:

- Anh yêu em - Cảnh Phong ôm cô thật chặt không cho cô rời đi, như sợ chỉ cần cô bước thêm một bước là sẽ tan vào màn mưa - Anh yêu em..

Cơ thể cô run lên dưới cơn mưa lạnh và vòng tay ấm áp của anh. Cảnh Phong xoay người lại, anh hôn lên môi cô thật đột ngột, tay anh luồn vào mái tóc dài ướt đầm của cô. Cô muốn vùng ra nhưng không được, đành nhắm mắt lại, nước mắt nóng hổi chảy qua gò má lạnh như băng. Nụ hôn của anh trượt lên gò má của cô, nuốt lấy những giọt nước mắt hòa nước mưa. Một nụ hôn cuồng dại, say đắm của bao tháng ngày đau khổ, bao nhiêu ngày chờ đợi. Sau bao nhiêu đau khổ, oán hận, vậy mà cô vẫn yếu đuối đáp trả lại nụ hôn của anh.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại .com - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Trong căn phòng ấm áp, từng ngón tay Cảnh Phong trượt nhẹ trên cơ thể xinh đẹp của cô. Hơi thở anh nóng rực phả trên người cô. Ánh mắt anh nhìn cô thật dịu dàng, môi anh hôn lên từng đường nét trên gương mặt cô: mắt, mũi và đôi môi ngọt ngào. Từng chút một xóa hết cái lạnh của cơn mưa còn sót lại. Kiều Chinh cũng đưa tay vuốt ve cơ thể cường tráng, chạm nhẹ vào từng vết sẹo của anh.

Cô nói: “Cả đời này em sẽ không hối hận khi yêu anh”.

Cảnh Phong nghe cô nói, càng ôm chặt lấy cô hơn, để cho cơ thể hai người tiếp xúc nhau nhiều hơn, tưởng như không có lấy một khe hở nhỏ. Hai cơ thể nóng rực như hòa tan vào nhau.

- Sẽ đau. Cắn vào vai anh đi - Cảnh Phong âu yếm nói.

Kiều Chinh lắc đầu, cô yêu anh, cô chấp nhận nỗi đau ngọt ngào này. Thế nhưng Cảnh Phong vuốt tóc cô và nói:

- Hãy để anh cùng em cảm nhận nỗi đau của em. Bởi vì thời khắc này đối với anh là mãi mãi.

Phải! Đây là thời khắc mãi mãi của họ, dù tình yêu của họ có bị đẩy xuống vực sâu thế nào thì nó vẫn tồn tại mãi mãi ở thời khắc này.

Cô cắn nhẹ vào vai anh, anh tiến vào trong cô. Cái đau xé nát cơ thể cô, đau đến mức cô cắn chặt răng hơn vào vai anh, mùi máu tanh loang vào trong miệng cô rồi hòa vào dòng máu đang chảy trong người cô rùng rợn.

Kiều Chinh khẽ nhắm mắt lại cảm nhận từng chút hạnh phúc trong đau khổ của mình.

Ánh sáng ấm áp len lỏi vào trong căn phòng khiến Kiều Chinh mở mắt tỉnh giấc. Cô đưa tay chạm vào người bên cạnh nhưng Cảnh Phong đã rời đi từ bao giờ.

Cố gắng ngồi dậy, Kiều Chinh nhìn thấy một vệt đỏ hồng trên đệm đã khô. Cô khẽ cười, đây là tình yêu đầu của cô. Cảm giác hạnh phúc ngập tràn trong tim cô.

Thay áo rồi đi xuống lầu, cô vẫn hoàn toàn không thấy Cảnh Phong, Kiều Chinh hơi hoang mang. Tiếng mở cửa khiến cô vui mừng quay đầu lại, định lên tiếng hỏi anh mua đồ ăn sáng gì thì giật mình nhận ra đó là Cẩm Tú. Cẩm Tú nhìn cô bằng ánh mắt căm ghét, giấu cợt nói:

- Xem ra cô đang rất vui vẻ.

Kiều Chinh quyết định lờ Cẩm Tú đi, cô quay người đi lên lầu thì tiếng Cẩm Tú lại vang lên:

- Cô có muốn biết tin của ba cô không?

Kiều Chinh lập tức quay đầu nhìn Cẩm Tú, lo sợ hỏi:

- Cô biết ba tôi đang ở đâu?

- Tất nhiên rồi. Cô không thấy Cảnh Phong không ở đây à? Anh ấy hận ông ta như vậy, đương nhiên phải đến đó ngay lập tức. Phải chính tay anh ấy trả thù cho ba mẹ anh ấy chứ.

- Không đâu - Kiều Chinh lắc đầu nói - Cảnh Phong sẽ không làm vậy đâu.

- Cô tin tưởng anh ấy đến thế sao? Tôi khuyên cô, đừng bao giờ tin vào bất cứ người đàn ông nào, đặc biệt là những người như ba cô và Cảnh Phong. Tôi nghĩ giờ này ba cô đã trả giá cho tội ác của ông ta rồi. Cô chuẩn bị mua quan tài cho ông ta là được rồi đấy.

Kiều Chinh thấy như có sét đánh bên tai, cô sợ hãi nắm lấy cánh tay Cẩm Tú:

- Làm ơn nói cho tôi biết, bây giờ họ đang ở đâu?

- Ba cô đang trốn ở kho hàng cũ...

Cẩm Tú chưa nói xong, Kiều Chinh đã lao ra bên ngoài. Quanh cô, mọi thứ đều trở nên quay cuồng tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Nếu Như Yêu - Chương 26

Tình phù du.

Love you and love me,

Một ước mơ, em chưa từng quên: một cuộc sống ngọt ngào bên anh.

Love you and love me,

Một điều, em chưa từng hoài nghi: với em, anh là duy nhất và mãi mãi.

Nhưng đâu ngờ, giờ... em đã mất anh rồi...

Chất giọng trầm buồn của cô ca sĩ càng khiến bài hát phát ra từ chiếc laptop đặt trên bàn cùng một tách cà phê vẫn còn bốc khói rung động lòng người. Mùi cà phê ngọt ngào theo gió lan tỏa khắp không gian.

Kiều Chinh ngồi một góc trên sân thượng của một căn nhà lầu ba tầng, ánh mắt nhìn về khoảng trời xa xăm cùng điệu nhạc buồn hòa làm một trở nên bi thương vô hạn. Đôi mắt đẹp u buồn long lanh như bị điệu nhạc làm cho rơi lệ.

Sắc chiều vàng nhạt buồn man mác quanh cô. Người và cảnh hợp lại tạo thành một không gian trầm lắng, khiến người nào nhìn thấy cũng không khỏi chạnh lòng.

Một bàn tay mềm mại khẽ chạm vào vai Kiều Chinh. Kiều Chinh không quay đầu cũng biết bàn tay đó của ai, cô đưa tay vỗ nhẹ lên bàn tay, miệng khẽ cười gọi:

- Chị.

Tổ Quyên ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Kiều Chinh, cô đưa tay nhấn nút tắt bản nhạc buồn bã, nhìn Kiều Chinh nói:

- Lại nghe nữa, em nghe bài này mãi không chán sao?

- Hợp tâm trạng thì làm sao mà chán được hả chị?! - Kiều Chinh khẽ cười buồn với tay cầm tách cà phê nóng lên nhấp một ngụm.

- Lại uống cà phê đen, không tốt cho dạ dày đâu, mất ngủ nữa - Tổ Quyên đưa tay ngăn li cà phê trên tay cô khẽ mắng.

- Không sao đâu chị. Dù không uống em cũng không ngủ được mà - Kiều Chinh lắc đầu, tiếp tục đưa li cà phê lên miệng.

- Từ lúc em và anh Nhân đi về, tâm trạng em bỗng trầm tư buồn bã như thế. Hai người đã đi đâu?

- Mục tiêu duy nhất của em chỉ có một mà thôi - Kiều Chinh đưa mắt xa xăm nhìn về phía ánh nắng đang dần tắt nơi chân trời.

Tổ Quyên nhìn về mặt cùng ánh mắt phảng phất buồn của cô, bất giác thở dài. Biết Kiều Chinh đã lâu, cũng hiểu nhiều về hoàn cảnh của cô, thế nhưng Tổ Quyên chưa từng nắm bắt được nội tâm của Kiều Chinh. Trong nội tâm của Kiều Chinh có một hàng rào ngăn cách Kiều Chinh với những người bên ngoài, đến cả cô vốn đã tự coi mình là chị em thân thiết với Kiều Chinh mà vẫn không tài nào tiếp cận được.

- Được rồi. Trời bắt đầu trở gió, em mau xuống đi kẻo bị bệnh đó.
- Chạy xuống trước đi. Em muốn ngồi thêm chút nữa.
- Đứng ngồi quá lâu - Tổ Quyên nói rồi đứng dậy đi vào trong nhà.

Kiều Chinh bước đến bên rìa sân thượng nhìn xuống dưới. Khoảng cách từ đây đến mặt đất khá xa, nếu nhảy xuống không chết cũng sẽ trở thành người thực vật. Độ cao này hoàn toàn giống độ cao năm xưa mà cô đã rơi xuống. Kiều Chinh đưa tay ngắt một bông hoa trong chiếc chậu đặt gần đó, cô thả những cánh hoa rơi vãi xuống mặt đất. Cánh hoa cuộn tròn rồi theo gió bay thật lâu mới chịu đáp xuống.

- Bay đi... - Cô lẩm bẩm

Cảnh Phong lại trở về nhà trong tình trạng say rượu, anh đá tung cánh cửa nhà mình, bước chân lảo đảo, phải dựa vào cửa để không ngã. Khó khăn lắm anh mới chống lại cơn buồn nôn chực trào ra trong cuống họng để đi đến sô pha. Anh chỉ muốn ngã vật xuống sô pha và chìm vào giấc ngủ.

Nhưng bước về phía sô pha mấy bước, Cảnh Phong đã thấy mờ ảo một bóng người ngồi đó. Thấy anh đi tới, người đó đứng lên khỏi ghế và gọi tên anh:

- Cảnh Phong! Anh đi đâu về vậy?

Giọng nói rất nhỏ nhẹ và dịu dàng, cơn say khiến anh hoa mắt, không thể nhìn thấy gương mặt của người đó, anh đỏ người lên thân thể người đó.

- Cảnh Phong! - Người đó khẽ kêu rồi dìu anh đến ghế, tỉ mỉ giúp anh nói rộng cổ áo cho thoải mái hơn.

Cô gái định xoay người rời đi thì Cảnh Phong đã chụp lấy tay cô, níu lại khiến cô bất ngờ ngã vào lòng anh. Tay anh ôm chặt cô vào lòng, khàn giọng kêu lên:

- Em đừng đi.

Cô gái ngoan ngoãn ở trong vòng tay anh, dụi đầu vào lòng anh nũng nịu nói:

- Em sẽ không đi. Em chỉ muốn giúp anh lấy khăn lau mặt thôi mà.

- Không cần, ở lại đây với anh.

Cảnh Phong vươn tay ôm chặt cô hơn.

- Được, em không đi - Cô gái đáp, tay choàng lên cổ anh, môi hôn nhẹ lên môi anh rồi nói - Em sẽ không đi đâu hết, em sẽ ở mãi bên cạnh anh. Bởi vì em yêu anh.

Lời cô nói thiết tha chân thành, môi cô vừa chạm vào môi anh đã làm dấy lên trong anh một sự thèm khát, anh giữ lấy cô, cuốn cô trong nụ hôn cuồng nhiệt của mình. Nụ hôn như muốn hòa cả hai làm một, cô gái chủ động đáp lại anh, giống như chờ đợi đã lâu.

Lí trí quay cuồng của Cảnh Phong dần dần thức tỉnh, anh cảm thấy nụ hôn kia không phải nụ hôn mà anh hằng nhung nhớ. Nó nóng bỏng, cuồng nhiệt nhưng trống rỗng, không hương vị, không có sự ấm áp, không có vị ngọt, cũng không có sự e ấp của người đó.

Cảnh Phong đẩy mạnh cô gái trong lòng mình ra, đôi mắt cũng đã đủ tỉnh táo để nhìn rõ Cẩm Tú. Cô ngã nhào ra ghế, sững sờ lẫn đau lòng đưa mắt oán trách anh. Cảnh Phong xoa xoa đầu, thờ dãi nói:

- Xin lỗi, anh uống say quá, anh đi tắm trước đây.

Nói xong Cảnh Phong bước nhanh lên lầu, anh vào trong bồn tắm, xả nước liên tục lên người, dù trên người vẫn còn nguyên quần áo. Rồi anh tức giận đập mạnh tay vào tường, những ngón tay tê dại vẫn không làm sao khiến lòng anh bớt nghĩ về cô. Cảm giác khi một lần nữa thức dậy không thấy cô bên cạnh thật khó chịu. Bàn tay này của anh cũng là bàn tay nắm chặt số tiền mà cô đã để lại để trả công cho chuyện tình một đêm của họ.

Cả một ngày trời anh điên cuồng tìm kiếm cô thế nhưng bóng dáng cô vẫn như một năm trước, biến mất không dấu vết. Hơn một năm trôi, anh không ngừng tìm kiếm cô, khi nhìn thấy cô, anh quyết định giữ cô bên cạnh anh, cưỡng ép cô ngủ cùng anh thế nhưng khi anh tỉnh dậy thì cô đã biến mất.

Khi Cảnh Phong bước ra khỏi phòng tắm, trên người anh chỉ quấn một chiếc khăn, tinh thần đã thoải mái hơn rất nhiều. Anh sững lại khi thấy Cẩm Tú đang ngồi trong phòng mình, Cảnh Phong lạnh nhạt hỏi một câu, xem như không nhìn thấy chiếc váy ngủ vừa mỏng vừa đầy gợi cảm của Cẩm Tú.

- Em vẫn chưa về sao?

- Cảnh Phong - Cẩm Tú lao đến bên anh, ôm chặt cơ thể anh từ phía sau, áp sát thân hình gợi cảm của cô vào cơ thể vẫn còn ẩm ướt của Cảnh Phong - Hôm nay em muốn ở lại đây. Em muốn được ở bên cạnh anh.

Cảnh Phong lạnh lùng gỡ tay Cẩm Tú ra, anh xoay lại nhìn cô và nói:

- Xin lỗi em.

Nói xong, Cảnh Phong đi đến tủ quần áo của mình, bỏ lại Cẩm Tú hệt hăng sau lưng. Một tiếng động nhẹ như tiếng rơi của một mảnh lụa, qua tấm kính trên cửa tủ, thân hình đầy gợi cảm của Cẩm Tú hiện ra trước mặt Cảnh Phong nóng bỏng đầy sức cuốn hút. Cảnh Phong vẫn im lặng bình thản lấy quần áo của mình rồi xoay người định đi về nhà tắm, quyết ngó lơ Cẩm Tú.

- Vì sao em lại không được? - Cẩm Tú đau khổ bật khóc hỏi.

Cảnh Phong im lặng, anh nhắm mắt thờ dài.

Năm đó, sau khi rời đi, bỏ mặc Kiều Chinh bên xác ba mình, anh cùng bạn bè đi ăn mừng vì cuối cùng đã trả được thù. Hoàng Sĩ Nghiêm đã chết, anh và gia đình họ xem như chấm dứt ân oán, cũng đồng thời, anh và Kiều Chinh chấm dứt cuộc tình ấy.

Cảnh Phong từng nghĩ, anh có thể dễ dàng quên được cô, có thể loại hình bóng của cô ra khỏi trái tim mình, chỉ cần một chút thời gian.

Khi Cẩm Tú luôn chờ anh ở nhà và bảo anh hãy yêu cô, anh vẫn tưởng mình có thể làm được. Cẩm Tú đã hi sinh quá nhiều vì anh, anh không thể phụ cô. Thế nhưng, mỗi khi bước vào khoảnh khắc gần gũi với Cẩm Tú, gương mặt của Kiều Chinh lại xuất hiện chiếm giữ tâm trí anh. Anh biết mình đã làm tổn thương Cẩm Tú nên hết lòng bù đắp cho cô, ngoài danh phận bạn gái là không có thật ra, bất cứ cái gì cô muốn, anh đều làm cô thỏa mãn.

- Một lần thôi. Chỉ một lần thôi, hãy để em chứng minh rằng em có thể thay thế cô ấy, chỉ một lần này thôi - Cẩm Tú gào khóc bất lực, cô lao vào Cảnh Phong đẩy anh ngã xuống giường, chiếc khăn tắm của anh cũng rơi xuống, cô đến bên anh hôn anh kịch liệt, không ngừng dùng những động tác kích thích anh.

Thế nhưng thật lâu sau, cô vẫn không kích thích được cảm giác ham muốn của anh. Cẩm Tú đau khổ ngồi xuống giường bật khóc nức nở.

Một chiếc xe sang trọng màu đen bóng lờng chạy vào sân trong của một hội trường lớn, lập tức có người chạy đến tận tình mở cửa. Cảnh Phong nắm tay Cẩm Tú bước xuống. Cô mặc một chiếc váy màu vàng đính kim tuyến rực rỡ và kiều sa, càng tăng thêm phần xinh đẹp. Cảnh Phong còn nổi bật hơn với mái tóc vuốt keo ngược ra sau, gương mặt lạnh cùng ánh mắt sáng đẹp thu hút khiến mấy cô gái tham gia buổi đấu giá không khỏi ngơ ngác.

Một chiếc xe màu xám chạy lướt qua họ rồi dừng lại.

Một người đàn ông trung niên bước ra, sau đó nắm tay một cô gái chờ đợi. Một đôi chân dài thon thả trắng trẻo trên đôi giày đỏ đưa ra trước. Cô gái bước xuống kèm theo một mùi hương nhẹ cùng nụ cười hết sức ngọt ngào. Cô nhanh chóng khoác tay người đàn ông, cả hai sóng đôi bước vào bên trong hội trường.

Cảnh Phong giật mình, người anh bất động khi gặp lại gương mặt yêu kiều của Kiều Chinh. Cẩm Tú lúc đó đã bước vào trước ngồi yên vị ở chỗ ngồi đặc biệt của mình, không hề để ý Kiều Chinh cũng đến. Mặt Cảnh Phong đã chuyển sang sắc xám xịt.

Buổi đấu giá bắt đầu.

Mỗi doanh nhân sẽ đem đến một vật quý để tham dự buổi đấu giá, người của họ sẽ tự đem vật quý ra trưng bày, chính người đó cũng làm MC phát ngôn cho sản phẩm của ông chủ mình luôn. Sản phẩm đầu tiên là một bộ trang sức làm thủ công rất tinh xảo, đính rất nhiều ngọc trai hồng. Cẩm Tú thích thú, cầm tấm biển giá giờ lên ngay lập tức, dường như ai cũng muốn có được bộ trang sức đó. Chỉ có Kiều Chinh là không quan tâm, cô dựa người vào ghế, cúi đầu nhìn xuống đôi tay đặt trên đùi mình, mái tóc bồng bềnh buông thả rơi xuống theo cái cúi đầu của cô, một vẻ đẹp u buồn đầy rung cảm.

Kiều Chinh bất ngờ ngẩng đầu lên phát hiện ánh mắt Cảnh Phong đang nhìn cô đắm đắm. Bốn mắt nhìn nhau cứ như thể lửa và băng va chạm, ánh mắt anh nồng nàn, ánh mắt cô lại lạnh lẽo. Cô tỏ ra như không thấy anh, sau đó quay mặt nhìn lên sân khấu, mặc kệ anh hệt hăng cúi đầu.

Cuộc đấu giá đầu tiên đã kết thúc, người chiến thắng là Cẩm Tú, cô ra giá khá cao. Vui mừng hơn hờ định khoe với Cảnh Phong, nhưng khi cô quay lại, thấy Cảnh Phong không hề chú ý đến buổi đấu giá mà đang nhìn ai đó, cô tò mò chồm người và nhìn về phía Cảnh Phong đang nhìn chỉ thấy nửa gương mặt lạnh của Kiều Chinh.

Cẩm Tú tức giận siết chặt tấm bảng đấu giá trong tay, trừng mắt nhìn Kiều Chinh, lòng như lửa đốt. Kiều Chinh đã mắt tích hơn năm nay, vậy mà giờ lại xuất hiện ở đây. Cảnh Phong thấy cô ta lại không giấu nổi vẻ say đắm.

- Cảnh Phong - Cô ôm chầm lấy cánh tay Cảnh Phong lắc lắc, giả vờ nũng nịu gọi - Em đã mua được bộ trang sức đó rồi.

Cảnh Phong ngay từ giây phút nhìn thấy Kiều Chinh, lòng dạ và trái tim đều hướng về cô, nào có để ý bộ trang sức đó đẹp thế nào. Nghe Cẩm Tú báo thế, anh hồ hững đáp lấy lệ:

- Bộ trang sức rất đẹp, rất phù hợp với em.

Cẩm Tú cười ngọt ngào, cô nhào tới hôn lên môi Cảnh Phong một cái vui vẻ, sau đó ngược nhìn sân khấu. Cảnh Phong lại quay sang nhìn Kiều Chinh, dù anh cố dần lòng nhưng không thể điều khiển được ánh mắt luôn hướng về cô.

Kiều Chinh cũng đang nhìn anh.

Thấy Cẩm Tú hôn môi anh, rồi lại thấy anh nhìn cô, cô nhếch môi cười nhạt chế giễu, quay đi. Nụ cười này của cô khiến anh đau nhói, anh chưa bao giờ

nhìn thấy nụ cười đó ở cô trước đây. Nhìn thái độ thân mật của cô với người đàn ông kia, lòng anh quận thắt, Cảnh Phong phải chật vật thật lâu mới có thể xua hình ảnh cô khỏi tâm trí để nhìn lên sân khấu.

Một chiếc vòng ngọc màu lục bảo rất đẹp, từng hạt trong xanh lấp lánh, nếu đeo vào đôi tay trắng nõn sẽ càng khiến đôi tay đài các hơn nữa. Cảnh Phong biết chiếc vòng đó trước đây thuộc về ai. Anh đã từng thấy Kiều Chinh đeo chiếc vòng này, những khi cô ngã vào lòng anh, anh thường nghịch chiếc vòng này trên cánh tay trắng mịn của cô. Vậy nên anh không thể không nhận ra nó.

Anh liếc mắt nhìn Kiều Chinh, cô đang nhìn xuống tay mình, nơi từng đeo chiếc vòng. Cảnh Phong lấy điện thoại ra nhấn một tin ngay lập tức, sau đó nhẹ nhàng cất điện thoại vào túi. Anh tiếp tục dõi mắt nhìn về sân khấu cho đến lúc chiếc vòng được người ra giá cao nhất mua. Kiều Chinh và người đàn ông bên cạnh cô vẫn im lặng không nhúc nhích.

Cuối cùng, vật quan trọng nhất cũng được trưng bày. Đó là một chiếc bình cổ bằng ngọc thạch màu trắng có niên kỉ lâu đời. Người phát ngôn cho biết ông chủ là một doanh nhân giàu có. Cuộc đấu giá cái bình được dự đoán là khá gay gắt. Những ai có hứng thú muốn mua chiếc bình có thể giờ tám biển đấu giá của họ lên, sau đó sẽ có người đến đưa họ một tấm phiếu điền thông tin.

Kiều Chinh lập tức giờ tám bảng của mình lên để nhận phiếu đấu giá.

Cảnh Phong nhìn chiếc bình thật lâu, anh chợt nhớ ra cái ngày mà nhà cô bị tịch thu tài sản, mẹ cô đã gào thét không cho ai đem chiếc bình đó đi vì đó là cái bình mà ba cô thích nhất. Mục đích cô đến đây chắc chắn là vì cái bình.

Anh lập tức chớp lấy tám biển đấu giá trên tay Cẩm Tú, sau đó giờ lên cao.

Nhiều người quen biết khá bất ngờ vì hành động này của anh. Ai cũng biết, những ông chủ lớn thường không đích thân đứng ra đấu giá bao giờ, họ thường nhờ vợ, tình nhân hay trợ lí thay mặt. Giá trị của cái bình trong mắt đám người giàu sang đó vì thế mà càng tăng thêm. Tuy nhiên vì nể địa vị tối cao của ông chủ Cảnh Phong mà họ nhận giấy xong, chỉ ghi một số tiền tượng trưng, chẳng ai ra giá cao hơn giá ban đầu là bao cả.

Cảnh Phong cũng biết vậy, anh khẽ cười nhìn sang phía Kiều Chinh thấy cô đang hồ hởi nhìn lên sân khấu. Sắc mặt Kiều Chinh có chút hài lòng khi nhìn số tiền người đàn ông bên cạnh cô có thể trả thay cô. Cảnh Phong lần nữa cười nhạt, ghi ngay số tiền mà mình quyết định mua. Sau đó anh gấp lại, chờ người đến thu phiếu. Ngón tay gõ nhịp như chắc chắn phần thắng sẽ thuộc về mình, chỉ chờ đến lúc công bố mà thôi.

Cẩm Tú ngồi kế bên kinh ngạc khi thấy Cảnh Phong điền số tiền trên giấy cùng tên và chữ ký. Cô hoài nghi, Cảnh Phong chưa bao giờ có hứng thú với đồ cổ, cô nghĩ Cảnh Phong muốn tặng cái bình đó cho ông chủ Thạch, ba nuôi của anh. Nhưng nếu đúng là vậy cũng không cần bỏ ra một số tiền lớn đến thế.

Phiếu đã được thu xong, và gần như ngay lập tức kết quả được công bố.

- Một trăm năm mươi tỷ. Vâng thưa các vị, một trăm năm mươi tỷ là số tiền mà chàng trai trẻ có tên Cảnh Phong của chúng ta đã đưa ra để trả cho cái bình cổ này - Tiếng MC vang lên khiến tất cả mọi người đều giật mình quay đầu nhìn về phía Cảnh Phong, không ít người trằm trồ ngưỡng mộ.

Kiều Chinh tỏ ý thất vọng, cô đưa mắt nhìn sang Cảnh Phong, trong lòng lửa giận bùng cháy, nhưng anh vẫn ung dung coi như không thấy ánh nhìn của cô. Giá mà người đàn ông bên cạnh cô đưa ra cho cái bình chỉ là bảy mươi tỷ.

- Tôi nghĩ hiện tại, chẳng còn ai đưa ra mức giá cao hơn thế này nữa. Mức giá của hai lần cao nhất quá chênh lệch, ông chủ tôi xem ra đã thu được một món lời.

- Khoan đã, vẫn chưa mở ra hết mà - Một thanh niên trẻ đứng dậy từ hàng ghế phía sau kêu lên phản đối.

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn chàng trai trẻ kia. Mặt anh ta không biến sắc ung dung nói:

- Phiếu của chúng tôi vẫn chưa được mở ra.

MC ngưng ngừng, tỏ vẻ sai sót rồi mới lên tiếng:

- Vâng, còn một lá phiếu nằm dạt sang một bên khiến tôi không nhìn thấy. Thưa các vị, sau đây là lá phiếu cuối cùng cho cái bình cổ.

MC dừng lại một chút để mở lá phiếu ra, bỗng anh ta lập cập một lúc, miệng há hốc khi nhìn con số trên đó. Sau đó anh ta nuốt khan, hít sâu nói với tất cả mọi người trong khán phòng:

- Ba trăm tỷ, thưa các vị. Cái bình có giá khởi điểm là bốn mươi sáu tỷ này đã được mua với giá là ba trăm tỷ và là do...

MC đưa mảnh giấy lên định đọc tên người mua thì chàng trai lúc này lên tiếng.

- Không cần đọc tên, chúng tôi sẽ theo các vị vào trong làm thủ tục thanh toán tiền.

Mọi ánh đèn lập tức chuyển hướng về phía chàng trai, cứ như anh ta hiện tại là trung tâm của nơi này. Thế nhưng, bên cạnh anh ta, một người đàn ông dáng vẻ cao sang, mặc bộ vest màu đen lịch sự ung dung đứng dậy. Chàng trai lập tức tránh sang một bên thật cung kính để ông ta bước đi ra khỏi hàng ghế, sau đó mới theo sau ông ta.

Sau giây phút ngỡ ngàng, mọi người lập tức nhận ra, chàng trai kia chỉ là trợ lý cho người đàn ông đó, ông ta mới chính là người hào phóng vung tay bỏ tiền ra mua cái bình ngọc với giá gấp sáu lần. Kiều Chinh lập tức đứng dậy đi theo họ, bỏ mặc gã đàn ông đi cùng cô từ đầu buổi đầu giá.

Cảnh Phong sầm mặt. Anh cũng đứng dậy rời đi.

Buổi đầu giá thất bại, Kiều Chinh mang về thất vọng đi vào toilet, cô vọc nước liên tục lên mặt mình, cố xua tan đi bức dọc trong lòng. Nhưng cô chợt nhớ lại về mặt đắc chí của Cảnh Phong phút chốc chuyển thành về mặt của kẻ thất trận, chẳng khác nào một người đang ở trên mây xanh bỗng chốc bị đẩy xuống vực sâu, đột nhiên thấy thích chí vô cùng. Cô bật cười, cười như điên dại sau đó cô nghiêm sắc mặt, đôi mắt thoáng sầm xuống.

- Cách...

Tiếng cửa toilet bật mở, một cô gái đi vào, trên người là bộ váy vàng kim rực rỡ. Kiều Chinh không quay đầu lại nhìn, nhưng qua tấm kính to và dài dùng để soi mặt trong những toilet sang trọng, cô biết đó là Cẩm Tú. Kiều Chinh rút khăn giấy trong chiếc hộp gần đó, chậm rãi lau nước trên mặt mình, làm như không để ý đến người vừa bước vào. Nhưng Cẩm Tú luôn là người chủ động, cô nhìn Kiều Chinh bằng ánh mắt soi mói. Trước đây, cô đẹp hơn Kiều Chinh rất nhiều, dù nhà cô nghèo hơn nhưng để không bị khinh thường, cô luôn tỏ ra kiểu cách tiểu thư, mặc váy, làm tóc. Còn Kiều Chinh, tuy giàu nhưng ăn bận khá đơn giản. Kiều Chinh trước mặt cô bây giờ đã hoàn toàn khác, mặc trên người bộ váy đẹp đẽ và lịch thiệp nhất, đôi chân dài thon thả thu hút hầu hết ánh nhìn của đám đàn ông, mái tóc uốn lượn xõa sau lưng cực kì gợi cảm. Kiều Chinh của ngày hôm nay đẹp rạng rỡ như một đóa hoa hồng. Cẩm Tú bước đến gần Kiều Chinh hơn, tỏ ra thân thiết hỏi:

- Lâu quá không gặp. Chinh thế nào rồi, mọi chuyện vẫn ổn chứ?

Nghe Cẩm Tú lên tiếng hỏi thăm, Kiều Chinh dừng động tác lại, hơi nghiêng đầu nhưng không nhìn thẳng Cẩm Tú mà chỉ cười nhạt một cái. Một nụ cười đầy mỉa mai cho sự giả tạo của ả đàn bà trước mặt mình. Sau đó cô quăng mẩu giấy lau mặt vào sọt rác. Cẩm Tú vẫn nhẫn nại, cô vòng qua người Kiều Chinh trong lúc Kiều Chinh lấy hộp phấn ra dặm lại, Cẩm Tú buông giọng mỉa mai:

- Nhìn Chinh bây giờ chắc chắn cuộc sống rất tốt, là bạn bè, mình cũng mừng cho Chinh, nhưng mà người đàn ông đó hình như tuổi cũng hơi cao thì phải. Cố gắng chăm sóc ông ta cho tốt nhé.

Kiều Chinh bật cười lớn, cô đóng nắp hộp phấn lại rồi bỏ vào trong bóp đầm của mình, sau đó khẽ đầu sát vào tai Cẩm Tú nói:

- Học thầy không tày học bạn. Chiều này mình chính là học từ Tú mà ra. Có lẽ mình nên cảm ơn Tú đã chỉ dạy, sau này hi vọng được Tú chỉ dạy nhiều hơn nữa.

Cẩm Tú tái mặt khi nghe Kiều Chinh nói, cô sững sờ, mím môi vừa tức giận vừa xấu hổ không nói được lời nào cả.

Kiều Chinh bật cười lớn, đắc ý quay đi.

Cẩm Tú nhìn theo cô thét lớn:

- Tôi hoàn toàn khác cô, tôi là vì hi sinh cho tình yêu của mình, giúp Cảnh Phong hoàn thành mục đích. Còn cô, cô bán thân xác vì tiền. So với tôi, cô đúng là thấp hèn.

- Thấp hèn? - Kiều Chinh tức giận, tay siết chặt cái bóp đầm màu nâu nhạt, nhưng nhanh chóng dẹp ngay cơn tức giận đó đi, quay lại nhìn Cẩm Tú với nụ cười rất đẹp, bước đến bên Cẩm Tú, mặt đối mặt với cô ta.

- Tôi đúng là thấp hèn đó thì sao nào? Tôi kiếm sống bằng cách bán thân xác của mình đó, sao hả, cô đồ kị à?

Kiều Chinh nhướn mày nhìn Cẩm Tú đầy thách thức, sau đó cười khẩy nói:

- Hãy giữ cho chặt người đàn ông của cô đi, đừng để ánh mắt anh ta liếc ngang liếc dọc nữa, nếu không, khi có cơ hội, tôi sẽ quyến rũ anh ta ngay lập tức. Lúc đó đừng trách tôi không nể tình bạn xưa kia nhé.

Cẩm Tú tái mặt muốn tát Kiều Chinh, nhưng Kiều Chinh nhanh tay hơn đã giữ tay Cẩm Tú lại rồi giáng vào mặt Cẩm Tú một cái thật mạnh, năm ngón tay cô hằn rõ trên gương mặt Cẩm Tú.

- Cô dám đánh tôi?! - Cẩm Tú bất ngờ khi bị nhận một cái tát đau đớn như thế, cô căm phẫn nhìn Kiều Chinh thét lên.

- Là cô ra tay trước - Kiều Chinh chẳng chút e sợ nào cả, đánh mặt nhắc nhở - Còn nữa, tôi có thấp hèn hay không, cũng chưa đến phiên cô lên tiếng chửi nặng đầu. Cái tát này là để cảnh cáo cô, từ nay về sau nếu còn dám lăng nhục tôi, tôi sẽ để cô trả giá gấp mười lần. Hãy nhớ lấy...

Nói xong, Kiều Chinh thẳng người bước ra ngoài.

Cẩm Tú siết chặt tay giận dữ, cô nhất định bắt Kiều Chinh trả giá cho cái tát ngày hôm nay. Cảnh Phong... là của cô.

Kiều Chinh vừa ra khỏi cửa toilet, đi ngang hành lang thì gặp hai người đối diện đang đi tới, người đàn ông ăn bận lịch sự, người thanh niên đeo kính đi bên ông ta vô tình va vào cô, trên tay anh ta một điều thuốc, tàn thuốc bay vào váy áo Kiều Chinh.

- Thật xin lỗi - Chàng thanh niên áy náy lên tiếng - Xin phép để tôi đền cho cô bộ váy khác.

- Không sao, không hề gì - Kiều Chinh mỉm cười lắc đầu, hờ hững nói - Cũng không cần phải đền lại.

- Như thế thì không được - Người đàn ông lúc này mới lên tiếng, ông ta chính là người đã bỏ ra ba trăm tỷ để mua chiếc bình cổ đó - Trợ lý của tôi làm sai, tôi là chủ nhất định phải bồi thường.

- Xin lỗi ông chủ - Người thanh niên cúi đầu nhận lỗi.

- Thôi được. Ngài đưa tôi danh thiếp của ngài, nếu như tôi phát hiện chiếc váy có vấn đề gì thì sẽ gọi điện thoại cho ngài. Đến lúc đó, hi vọng ngài đừng bảo là không quen biết tôi là được.

Người đàn ông nhìn Kiều Chinh một lúc lâu rồi gật đầu hòa nhã nói:

- Tôi mong nhận được điện thoại của cô.

Nói xong ông hất mặt ra lệnh cho người trợ lý lấy danh thiếp của mình đưa cho Kiều Chinh. Sau đó ông cùng người trợ lý rời đi.

Kiều Chinh lướt nhìn tấm danh thiếp rồi khẽ cười. Siết chặt tấm danh thiếp trong tay, cô không ngờ mọi việc lại thuận lợi như thế, cô không tìm ông ta, ông ta đã tự nộp mình cho cô.

Cảnh Phong đứng từ xa nhìn Kiều Chinh đang đắc ý, trong lòng anh đã biết sắp tới mục tiêu của cô là gì.

Tiếng bước chân cộp cộp vang lên phía trước mặt khiến Kiều Chinh giật mình, cô thấy gương mặt lạnh như băng, ánh mắt sắc bén như dao ném về phía cô. Kiều Chinh hiểu Cảnh Phong đã thấy cảnh vừa rồi, cô cất danh thiếp vào trong bóp, vuốt lại váy áo mình rồi kiêu ki bước về phía trước, không ngại đối mặt với Cảnh Phong.

Khi cả hai đi ngang qua nhau, Cảnh Phong nắm tay giữ cô lại. Kiều Chinh lạnh giọng hỏi:

- Anh muốn gì?

Cảnh Phong nhìn Kiều Chinh mỉa mai:

- Người đàn ông đi cùng em lúc nãy đâu rồi?

Kiều Chinh nhếch môi cười, cao giọng trả lời anh:

- Đàn ông chỉ là một công cụ để phụ nữ lợi dụng mà thôi. Một khi không lợi dụng được hay lợi dụng xong rồi thì đương nhiên là vứt bỏ.

Ấn ý trong câu nói của Kiều Chinh khiến lòng Cảnh Phong dâng lên một nỗi chua xót. Năm xưa, anh lợi dụng cô xong rồi thì vứt bỏ một cách không thương tiếc. Nhưng bây giờ anh không muốn cô dùng thân xác này để lợi dụng kẻ khác.

- Vậy theo em nghĩ, đàn bà là gì? - Cảnh Phong tiến thẳng về phía Kiều Chinh ép sát cô vào bức tường sau lưng.

Kiều Chinh mím môi, bị hơi thở nóng ấm của anh từng phút từng giây đẩy lùi vào tường, cô mở mắt nhìn anh chằm chằm. Cảnh Phong đưa tay tóm lại tóc cho cô, ngón tay anh chạm khẽ vào vành tai cô khiến cô run lên, anh cúi đầu sát bên tai cô nói nhỏ:

- Đàn bà chỉ là một công cụ để cho đàn ông thỏa mãn.

Kiều Chinh tức giận trừng mắt nhìn anh, cô gơ tay lên định tát anh nhưng Cảnh Phong đã giữ tay cô lại, anh cũng nhanh chóng chụp lấy cánh tay kia của cô. Cô càng vùng vẫy càng bị anh giữ chặt hơn.

Ngay lúc cả hai đang giằng co, Cẩm Tú mở cửa bước ra, thấy cảnh tượng trước mắt, cô sững người, đứng im, kích động đến mức lắp bắp không nói thành lời.

- Hai.. người... đang làm gì vậy?

Kiều Chinh nhân lúc Cảnh Phong quay đầu nhìn Cẩm Tú liền thoát khỏi tay anh rồi một mạch bỏ đi. Đáng tiếc, Cảnh Phong chẳng quan tâm sắc mặt tái nhợt của Cẩm Tú, anh nắm lấy tay Kiều Chinh kéo đi thật nhanh.

Kiều Chinh bị lôi đi, không thể phản ứng được, đành cứ thế mà đi theo. Anh đẩy mạnh cô vào một căn phòng đang mở cửa rồi đóng sầm cửa lại khóa chặt.

- Anh làm gì vậy hả? - Kiều Chinh giận dữ.

- Đưa danh thiếp đó cho anh? - Cảnh Phong lập tức chìa tay, thẳng thắn yêu cầu.

- Vì sao tôi phải đưa cho anh? - Kiều Chinh cao giọng hỏi lại.

- Vì nó không cần thiết với em.

- Nực cười! Sao anh biết nó không cần thiết với tôi? Tôi trịnh trọng nói cho anh biết, nó cực kì cần thiết với tôi.

Cảnh Phong tức tối hỏi:

- Em định dùng nó để làm gì? Liên lạc với ông ta sau đó gạ tình đòi lấy cái bình sao?

- Đúng vậy - Kiều Chinh không chớp mắt, không thay đổi sắc mặt, một chút xấu hổ cũng không có mà thẳng thắn đáp - Mục đích tôi đến đây là vì cái bình nên bằng mọi giá tôi phải có được nó - Sau đó cô mở miệng cười chế giễu - Tôi không giàu như anh, tùy tiện để bạn gái vùng tiền mua sắm. Ngoài thân xác ra tôi chẳng có gì.

- Em..

Cảnh Phong vừa định lên tiếng thì Cẩm Tú đã đám mạnh cửa gọi:

- Cảnh Phong, Anh mau ra đây.

Cả hai nhất thời im lặng. Kiều Chinh định mở cửa đi ra ngoài nhưng Cảnh Phong đã giữ cô lại, anh giật lấy cái bóp khỏi tay Kiều Chinh sau đó lấy đi tấm danh thiếp.

- Việc gì anh phải như vậy? - Kiều Chinh khoanh tay bật cười nhìn Cảnh Phong vò nát tờ danh thiếp - Nếu anh thích thì cứ việc lấy đi, dù sao tên và số điện thoại của ông ta, tôi cũng đều đã nhớ kĩ rồi.

Cảnh Phong bức bối ném tờ danh thiếp bị vò nát xuống đất, đẩy mạnh Kiều Chinh vào tường, ánh mắt nhìn cô đỏ ngầu đáng sợ.

- Em nhất định phải dùng cách này đánh đổi sao?

- Vậy anh nghĩ ngoài thân xác ra tôi còn gì để trao đổi? - Kiều Chinh hỏi vặn lại anh - Tất cả mọi thứ của tôi, anh đều lấy hết còn gì, ngay cả thân xác của tôi anh cũng có bỏ qua đâu..

Kiều Chinh cup mắt xuống, cổ họng đau buốt sau từng lời nói. Cảnh Phong vòng tay siết lấy eo cô, đưa tay chạm nhẹ vào gương mặt cô, mon man đôi má mịn màng của cô. Kiều Chinh nhất thời bị cái vuốt ve nhẹ nhàng đó làm chìm đắm, nhưng tiếng đập cửa của Cẩm Tú khiến cô bừng tỉnh, cô hất tay Cảnh Phong ra:

- Đừng nói là anh luyện tiếu cơ thể của tôi đấy nhé.

Ánh mắt Cảnh Phong rực lửa, sau đó anh khàn giọng:

- Nếu anh nói, anh luyện tiếu thì sao?

Vừa dứt lời, anh thô lỗ quấn lấy môi cô, đầu lưỡi lướt qua môi dưới của cô, lưu luyến mãi không rời, mặc kệ bên ngoài Cẩm Tú đập cửa không ngừng. Khi cô cắn chặt lấy môi mình, không cho anh tấn công vào bên trong, Cảnh Phong đè mạnh cô vào cánh cửa, giống như nếu cô nhất quyết không đầu hàng anh thì anh cũng nhất quyết để Cẩm Tú đập cửa ầm ĩ mãi như thế. Chỉ một chút nữa, cô sợ mọi người sẽ kéo đến vậy thì..

Kiều Chinh bất lực, cô đành chấp nhận thua cuộc để anh anh tiến vào. Sau khi thỏa mãn với nụ hôn của mình, Cảnh Phong nhẹ nhàng đưa tay chạm vào vành môi sưng mọng của cô, ánh mắt không phải thỏa mãn mà là đau xót.

Kiều Chinh đẩy mạnh anh ra, cô tức giận trừng mắt nhìn anh rồi hậm hực mở cửa bước ra ngoài, không thèm để ý đến ánh mắt muốn giết người của Cẩm Tú, hất lại tóc gọn gàng, chin chu như để chọc tức Cẩm Tú.

Tuy Cảnh Phong đã giúp cô lau đi vết son môi bị nhòe, nhưng Cẩm Tú vẫn thấy được và cô biết vừa rồi hai người ở trong đó làm gì.

- Cô đúng là dê tiện - Cẩm Tú buông tiếng chửi mắng.

- Quân anh ta cho tốt đi.

Nói xong Kiều Chinh bỏ đi, để lại Cẩm Tú với đôi mắt sắc như dao nhìn theo. Cảnh Phong mở cửa, làm như không có chuyện gì nói với Cẩm Tú:

- Về thôi.

Tin về người đàn ông thần bí đã hào phóng bỏ ra ba trăm tỷ để mua một cái bình cổ nhanh chóng lan rộng. Người chủ cái bình còn phát ngôn thêm rằng: "Tôi đã nhận đủ số tiền, giờ sẽ cùng gia đình đi du lịch".

Các trang tin tức đăng ầm ĩ, người người xôn xao, ai cũng muốn nhìn ngắm xem cái bình đó ra sao, có đáng giá đến mức phải bỏ ra đến ba trăm tỷ mới mua được hay không? Tất nhiên ai cũng tò mò về người đàn ông giàu có kia. Báo chí có đăng hình nhưng chỉ là hình nửa bên mặt hoặc sau lưng ông ta mà thôi. Người trợ lý và đoàn vệ sĩ đã ngăn cản không cho ai đến làm phiền ông ta, không có người nào tiếp cận được ông ta cả. Người ta đều gọi ông ta là người đàn ông hào nhoáng bí ẩn. Tin tức về ông nóng đến mức có báo đã đăng giải thưởng cho ai chụp được gương mặt chính diện của ông ta.

Người đàn ông nhìn tờ báo trên tay mình thật lâu rồi khẽ cười.

- Người đàn ông hào nhoáng bí ẩn ư? - Giọng một cô gái đi tới tươi cười đọc lại một dòng trên tờ báo.

Ông ta bật cười gập tờ báo lại để sang một bên, chìa tay về phía cô gái, cô nhanh chóng đặt tay mình vào lòng bàn tay ông. Ông kéo mạnh cô ngồi vào lòng mình, hôn nhẹ lên môi cô, sau đó nói:

- Đến em cũng trêu chọc anh sao?

- Trả em ba trăm tỷ đây - Cô gái chìa tay trước mặt ông ta đòi.

- Chẳng phải anh đã viết cho em tờ séc ba trăm tỷ rồi hay sao? - Ông ta nhẹ nhàng đáp.

- Hừ, ba trăm tỷ của anh chỉ là một con số, chẳng đào đâu ra được một tờ tiền thật nào cả - Cô gái bĩu môi lườm ông ta.

Người đàn ông bật cười, sau đó hôn lên môi cô gái một cái nữa và nói:

- Anh thả để ba trăm tỷ đó cho em mua sắm và vỗ béo em còn hơn. Ai lại điên khùng mà bỏ ra số tiền lớn thế để mua cái bình cổ đó chứ?

- Chẳng phải anh chính là kẻ điên đó hay sao? - Cô gái chỉ tay lên trán ông ta.

- Anh mua người bán thôi - Ông ta bật cười ha ha.

- Anh thì vui rồi, từ ngày mai, người ta sẽ làm loạn lên để truy tìm anh cho xem. Anh đúng là cáo già thật, tự mình bán, tự mình mua, dù anh có trả bao nhiêu thì cũng thuộc về anh mà thôi. Ba trăm tỷ ư? Từ nay anh nổi tiếng rồi. Một chiêu mà bắn ra vạn mũi tên.

- Chúng ta đi ăn mừng thôi. Chúc mừng kế hoạch tiến quân vào thị trường rộng lớn này thành công - Người đàn ông đứng dậy ôm eo cô gái bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Nếu Như Yêu - Chương 27

Yêu không giới hạn

Kiều Chinh không đọc tờ báo trên tay mình mà nhìn bức hình của người đàn ông đã mua cái bình cổ. Ông ta hiện nay là một ẩn số với rất nhiều người, các phóng viên đều đang điều tra xem ông ta là ai nhưng rất khó tiếp cận khi ông ta luôn đem theo một đoàn vệ sĩ hùng hậu. Ông ta chỉ xuất hiện vào khoảnh khắc mua chiếc bình sau đó biến mất chẳng tăm tích. Sự việc rất xôn xao dư luận, chỉ qua mấy ngày mà đã tốn không biết bao nhiêu giấy mực của báo chí. Có người nghi ngờ ông là doanh nhân người Hồng Kông đến Việt Nam đầu tư, có người bảo ông ta là người Philippines... Rất nhiều nghi án quanh người đàn ông bí ẩn nhưng chẳng có lời giải đáp nào được cho là chính xác.

- Kiều Chinh...

Tiếng gọi của Long Sơn thật khẽ bên tai cô. Cô nhìn anh cười gượng, khẽ khàng gập tờ báo ngay ngắn lại rồi đặt nhẹ lên bàn. Long Sơn giục cô, tay chỉ vào tô phở nóng bốc khói trước mặt cô dịu dàng nói:

- Mau ăn đi, phở nguội sẽ hết ngon.

Sau đó, anh đưa cô đôi đũa đã được anh dùng khăn giấy lau sạch sẽ, Kiều Chinh cười nói:

- Cảm ơn anh.

Đưa tay đón lấy đôi đũa trong tay Long Sơn nhưng cô nhanh chóng rút tay lại giống như sợ chạm vào anh. Long Sơn hơi nhúm mày, thất vọng bỏ tay xuống, cố gắng nói:

- Ăn thôi.

Kiều Chinh thấy bàn tay như đồng cứng trên không của Long Sơn, cô cũng biết hành động của mình làm tổn thương anh nhưng cô chẳng còn cách nào khác, ở bên cạnh anh là giới hạn cao nhất của cô. Nếu đi xa hơn nữa, có lẽ cô chỉ càng làm tổn thương anh mà thôi.

Không khí giữa hai người bỗng trầm lại dù rằng trong quán người qua kẻ lại ồn ào sôi nổi. Long Sơn cố gắng làm giảm không khí ngưng ngừng giữa hai người bên nhìn vào tờ báo mà Kiều Chinh đọc này giờ hỏi:

- Em cũng để ý tới người đàn ông này sao?

- Chỉ là tò mò chút thôi - Kiều Chinh lắc đầu khẽ đáp - Anh nghĩ ông ta là ai?

Long Sơn vốn chẳng chú ý đến mấy chuyện như thế này, nhưng cũng có nghe qua các đồng nghiệp bàn tán, bèn với tay sang lấy tờ báo để nhìn cho rõ nửa khuôn mặt người đàn ông. Nhìn và đọc một lúc anh mới nói:

- Người đàn ông này thật hào phóng. Nhưng chẳng qua mục đích của ông ta là khoe của mà thôi.

- Anh nghĩ vậy sao? - Kiều Chinh mở mắt nhìn Long Sơn thích thú.

Long Sơn khẽ gật đầu:

- Tuy anh chẳng giàu có nhưng việc bỏ ra ba trăm tỷ để mua một cái bình như thế thì đúng là quá điên cuồng.

- Em cũng nghĩ như vậy đấy, ông ta chẳng qua chỉ muốn lấy danh tiếng ở sự việc này - Kiều Chinh dùng đũa đáp - Chắc chắn ông ta đang nhắm đến thị trường nước mình.

- Hèn gì... - Long Sơn gật đầu có chút suy ngẫm về lời Kiều Chinh nói.

- Em muốn mua lại cái bình đó - Kiều Chinh khẽ khẳng định sau đó tiếp tục ăn phở.

Long Sơn bị lời nói của cô dọa giật mình, anh nuốt chút nữa làm rơi đôi đũa trên tay:

- Cái bình ba trăm tỷ, em làm sao mua lại được chứ?

- Em tự có cách của em, anh đừng lo - Kiều Chinh thản nhiên đáp khiến Long Sơn sầu sả trong lòng.

Anh biết cô không thể có đến từng ấy tiền được. Một cô gái xinh đẹp không có tiền lại muốn mua cái bình đó, vậy thì bằng cách nào ngoài cách...

Anh đau xót nhìn Kiều Chinh.

Dáng vẻ của cô bây giờ so với trước cũng không khác là bao nhưng đôi mắt của cô, đôi mắt vốn trong sáng long lanh biết cười, không chút phiền muộn đã trở nên lạnh lẽo. Dù anh ở bên cô đã lâu nhưng thái độ của cô với anh cũng chẳng có chút thay gì, vừa xa cách lại vừa đề phòng.

- Sao em lại muốn có cái bình đó? - Long Sơn thở hắt ra rồi hỏi.

- Anh quên rồi sao? Năm đó, em và mẹ liều mạng giữ...

Kiều Chinh bỏ lửng câu nói. Long Sơn đã nhớ ra cái bình cổ đó, hình ảnh mẹ của cô, bà Kim Xuân khóc lóc âm ỉ, ôm chặt cái bình vào lòng năm nào hiện ra trong đầu anh. Một cảnh tượng chỉ toàn nước mắt.

- Vì sao em lại chỉ muốn lấy lại cái bình?

- Vì nó là linh hồn của ba em, mẹ em muốn tìm lại nó, xem nó như ba em vậy.

Long Sơn ngẹn lời. Năm đó, khi anh cùng mọi người chạy đến thì ông Nghiêm đã chết, Kiều Chinh nằm bất tỉnh bên xác ba mình. Cái chết của ông được kết luận là tự sát nhưng mẹ Kiều Chinh không tin điều đó. Bà cho rằng phía cảnh sát đã bị mua chuộc nên mới kết luận sai như thế. Sau khi chôn cất ông Nghiêm xong, hai mẹ con cô biến mất.

- Anh sẽ tìm cách giúp em mua lại cái bình đó - Dù không biết làm cách nào, nhưng Long Sơn vẫn nói.

- Không cần đâu, chỉ cần anh giúp em tìm hiểu ông ấy hiện đang ở đâu là được rồi.

Nghe cô bảo thế, Long Sơn đành thờ dãi:

- Được rồi, anh sẽ nhờ đồng nghiệp dò la thông tin giúp em.

- Cảm ơn anh - Cô gác đôi đũa khi đã ăn xong mỉm cười nhìn Long Sơn cảm kích.

Sắc mặt Long Sơn u trầm cúi xuống ăn hết những sợi phở còn lại trong tô của mình, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ.

Sau khi Long Sơn đưa cô về, Kiều Chinh tạm biệt anh rồi dợm bước vào nhà. Nhưng cô chợt khựng lại, cả người khẽ run lên, tim đập thật mạnh. Phải khó khăn lắm cô mới quay mặt lại đối diện với người đang đứng bên kia đường.

Khoảnh khắc cả hai nhìn thấy nhau, không gian như ngừng lại.

Cảnh Phong đứng đó, bên dưới gốc sưa đang nở hoa trắng. Cây sưa chính là lí do cô chọn thuê căn nhà này. Cô thích hoa sưa, Cảnh Phong cũng thích hoa sưa. Anh đứng thình lình, chiếc áo màu trắng tinh khiết, nét mặt điển trai ẩn hiện dưới những cánh hoa rụng rơi theo gió, ánh đèn đêm in rõ bóng anh xuống nền đường tĩnh mịch. Ánh mắt anh có chút giận dữ, hai tay siết chặt, thế nhưng khi đối diện với ánh mắt của cô, ánh mắt từ lửa đỏ dần dịu chuyển sang mặt hồ êm đềm.

Kể từ nọ hôn lần trước, họ không gặp lại nhau nữa. Cô hơi bất ngờ khi thấy anh, thế nhưng cô cũng nhanh chóng nhận ra với thể lực của anh, tìm kiếm một người như cô cũng không khó khăn gì.

Cảnh Phong bước từng bước đi về phía Kiều Chinh, còn cô thì đứng bất động, trái tim như bị trói buộc, muốn quay người vùng thoát nhưng đôi chân lại không nghe lời. Đến khi cô muốn quay mặt đi thì Cảnh Phong đã ở trước mặt cô rồi.

- Thật trùng hợp, có thể được gặp anh ở đây - Kiều Chinh khẽ nhếch môi cười lạnh.

- Không phải trùng hợp, anh đợi em ở đây đã năm tiếng đồng hồ - Cảnh Phong khẽ khàng nói, ánh mắt nhìn xoáy vào cô.

Trái tim Kiều Chinh khẽ run lên, cô từng chờ đợi anh rất lâu, bây giờ anh lại chờ cô.

- Không biết ông chủ Cảnh Phong đợi tôi có việc gì không? - Cô cố dùng giọng vừa là lời vừa lạnh lùng cười hỏi.

Một cơn gió đêm thổi qua làm cô ớn lạnh, Cảnh Phong đưa tay nắm lấy bàn tay cô, tay anh ấm áp vô cùng. Đây từng là bàn tay mà cô yêu nhất. Cô từng mong đợi anh nắm chặt bàn tay, cô mãi mãi như thế.

- Có lạnh không? - Anh khẽ hỏi.

Có người nói: “Ấm áp không phải là khi ngồi bên đồng lửa, mà là khi được ở bên cạnh người mình yêu thương. Ấm áp không phải là khi đội một chiếc mũ len mà là khi được dựa vào một bờ vai tin cậy. Ấm áp không phải là khi đeo một đôi găng tay, mà là khi được tay ai kia khẽ nắm lấy tay mình. Ấm áp không phải là khi bạn nói “ấm quá”, mà là khi có người thì thầm bên tai bạn: Có lạnh không?”.

Trái tim Kiều Chinh lần nữa bị anh làm lay động. Cô sợ hãi, vội vàng rút tay lại. Cảnh Phong hụt hẫng thất vọng buông tay. Kiều Chinh quay đi nhìn về phía khác, ánh mắt cô sâu thẳm nhìn những bông hoa sưa đang rơi là tả. Ánh mắt Cảnh Phong đuổi theo ánh mắt cô. Cả hai như thế thật lâu, nỗi xúc động lẫn đau đớn trong lòng Cảnh Phong ứa về, những ký ức muốn chôn vùi lại lần nữa sống lại, anh khàn giọng buồn bã nói:

- Lúc em gái anh mất cũng mùa hoa sưa như bây giờ.

Kiều Chinh có thể tưởng tượng được hình ảnh bị thương đó, hai mắt cô cay cay, cô bé còn nhỏ như thế mà... Cô liếc nhìn Cảnh Phong, ánh mắt anh cũng nhìn vào khoảng xa xăm chất chứa u buồn với những hình ảnh năm xưa, cô muốn đưa tay chạm vào anh, vỗ về, an ủi anh. Thế nhưng bây giờ cô không thể, cô siết chặt tay mình lại, bấm sâu móng vào lòng bàn tay đến tê dại, xoay người buông một câu lạnh như băng:

- Tôi không có thời gian đứng đây nghe anh ôn lại chuyện cũ.

Cô dứt khoát bước đi, mở cửa vào nhà, Cảnh Phong quay lại nhìn cô, ánh mắt anh như mặt hồ sâu trầm lặng khiến cô bối rối. Cô cụp mắt chuẩn bị đưa tay đóng cửa thì bàn tay Cảnh Phong đã nắm chặt cánh cửa ngăn cô lại.

- Anh muốn gì đây?

- Đợi em ở đây rất lâu, cỗ hòm cũng đã khô rồi, có thể cho anh xin li nước được không? - Cảnh Phong nhìn cô bằng ánh mắt cầu xin.

- Chỉ sợ là nước nhà tôi không hợp với ông chủ lớn như anh thôi - Kiều Chinh làm mặt lạnh từ chối, cô đẩy mạnh cửa, nhưng lần này Cảnh Phong đã nhanh chân đặt chân mình chặn ở cửa. Kiều Chinh tức giận trừng mắt nhìn anh.

Sắc mặt anh chẳng chút thay đổi, giống như nếu cô không mở cửa, anh nhất quyết đứng chặn cửa như thế mãi. Kiều Chinh hậm hực buông cửa ra để anh đi vào nhà. Cô đi thẳng đến cái tủ lạnh nhỏ của mình, cầm ra một chai nước suối lạnh đúi vào tay anh rồi nói:

- Uống nước xong, phiền anh về cho.

Nói xong cô vào nhà tắm. Lát sau Cảnh Phong nghe tiếng nước chảy vang lên. Anh quan sát kĩ hơn căn nhà của cô. Nó chẳng hơn một căn nhà trọ là bao, chỉ có điều sạch sẽ, sáng sủa, rộng rãi hơn một chút mà thôi. Căn phòng gần như trống, một cái bàn sát cửa sổ, một cái tủ nhỏ đựng quần áo, một cái giường sát tường. Góc bếp rất đơn giản, giống như chỉ để tượng trưng cho có nên rất sạch sẽ. Anh bước đến bên giường ngủ của cô, chỉ có mỗi một tấm chiếu trải bên trên. Anh hơi cau mày, nhìn chăm chú cái giường thật lâu.

Dù thế nào, anh cũng không tưởng tượng được, Kiều Chinh có thể sống ở nơi này. Cô luôn là một nàng công chúa sống trong nhung lụa, giường cô nằm là loại gỗ tốt nhất, nệm cô nằm rất êm. Anh còn nhớ, Kiều Chinh từng nói rằng: “Khi đến nhà bạn chơi rồi ngủ lại không hề có đệm, em mất ngủ cả đêm, rốt cuộc phải ra khách sạn ngủ”. Vậy mà giờ cô sống ở nơi tồi tàn này, một tấm đệm mỏng cũng không có. Trái tim anh se thắt lại.

Kiều Chinh tắm xong mở cửa đi ra, hơi sững lại một lát rồi đánh mặt ním môi lên tiếng:

- Sao anh còn ở đây?

- Sao không chọn một nơi tốt hơn để ở? - Cảnh Phong đột ngột hỏi.

Kiều Chinh bật cười lớn, cô bước đến bên cạnh Cảnh Phong, đưa tay chạm nhẹ vào vai áo anh, ánh mắt nhìn anh đầy gọi tình, mỉm cười nhẹ nói:

- Tôi đâu có phúc phận có bạn trai nhiều tiền như anh, để bạn gái tự do ném tiền qua cửa sổ cơ chứ.

Cảnh Phong trầm mặt, anh nhìn cô mĩa mai:

- Chẳng lẽ những gã ông bên cạnh em không thể mua cho em được một cái đệm tốt hay sao?

Kiều Chinh thoáng giận, sau đó nhanh chóng cười nhạt:

- Xin lỗi, tôi không đủ bản lĩnh bán rẻ thân xác của mình chỉ để đánh đổi lấy những thứ tầm thường đó giống bạn gái anh.

- Vậy còn anh chàng Long Sơn thì sao?

- Tôi không đề tiện đến như thế - Cô bưng bưng tức giận nhìn anh mắng - Anh nghĩ tôi là hạng người nào?

Cảnh Phong kinh ngạc nhìn cô, anh những tưởng cô chấp nhận lên giường với gã đàn ông đó cho nên hẳn mới chấp nhận theo cô đến buổi đấu giá kia. Anh lại nhìn thấy cô cùng Long Sơn ôm nhau thân mật đến như thế, anh cứ tưởng một năm qua, cô sống cùng Long Sơn.

Anh đã rất ghen tuông, dù là ai bên cạnh cô, anh đều không thích. Chỉ cần nghĩ đến việc bọn họ chạm vào cô, anh đã muốn giết hết bọn họ. Anh biết mình không đủ tư cách để ghen tuông, nhưng anh không thể không chế được suy nghĩ đó của mình.

- Xin lỗi - Cảnh Phong buồn bã nói.

- Tôi nghĩ đến lúc anh nên về rồi, nhà tôi không tiện tiếp đãi một ông chủ lớn nhiều tiền, nhiều thủ đoạn như anh đâu. Mời anh ra khỏi nhà tôi - Kiều Chinh nghiêm giọng nhìn Cảnh Phong cay nghiệt chế giễu.

Cảnh Phong hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Em hận anh đến vậy sao?

Cảnh Phong có đôi mắt sáng, ẩn dưới đôi chân mày đen rậm, phảng phất vẻ u buồn. Giờ đây, đôi mắt mang một nỗi bi ai càng trở nên sâu thẳm, đen hun hút. Kiều Chinh nắm thật chặt tay để không ngã lòng.

Cô chột bật cười:

- Đối với anh, tôi đâu chỉ đơn giản có thể nói một chữ hận.

Phải! Một chữ hận là quá nhẹ nhàng dành cho anh. Nếu là anh, bị tổn thương nhiều như thế, anh sẽ hận người đó đến mức muốn giết người chứ không phải vài ba lời trách mắng.

- Xin lỗi.

- Xin lỗi ư? - Kiều Chinh căm phẫn hét lên - Nếu năm xưa, ba tôi nói xin lỗi anh, thì anh liệu có tha cho ông ấy không?

Cảnh Phong dù trong suy nghĩ biết cô sẽ hỏi lại anh như thế, thế nhưng khi cô thực sự hỏi, anh lại nghẹn họng không trả lời được. Bởi vì câu trả lời của anh năm đó chắc chắn là “Không”.

- Cảnh Phong! Anh biết không? Đời này kiếp này, tôi không hối hận vì đã yêu anh, thế nhưng tôi hối hận vì đã gặp anh. Nếu như không gặp anh, thì sẽ chẳng yêu anh nhiều như thế, nếu như không yêu anh nhiều đến mức không hối hận, tôi cũng không hận anh nhiều như thế, cũng sẽ không bị anh làm tổn thương nhiều đến mức này.

Cảnh Phong cúi đầu im lặng, anh chấp nhận để cô oán trách. Nhưng Kiều Chinh chẳng nói thêm lời oán trách nào cả, tuy rằng đôi mắt cô đỏ hoe, cả người run run, ngoài ánh mắt đau buồn thay đổi, cô tuyệt nhiên không rơi một giọt nước mắt nào nữa. Lòng ngực đau đốn phập phồng, Kiều Chinh chỉ thẳng tay ra cửa:

- Tôi không còn gì để nói với anh nữa, anh về đi.

- Bên ngoài trời đang mưa - Cảnh Phong chậm rãi nói.

Cô bước đến tìm cây dù dưới chân tủ quần áo đưa cho Cảnh Phong, lạnh lùng nói:

- Cầm dù rồi ra xe của anh đi.

- Anh không đi xe.

Kiều Chinh vẫn kiên quyết nói:

- Gọi cho người của anh, bảo họ đến đón anh.

- Anh không đem theo điện thoại.

Kiều Chinh liền lấy điện thoại của mình chìa ra trước mặt Cảnh Phong và nói:

- Anh gọi đi.

- Nếu em có thể thì gọi cho họ, anh không có số - Cảnh Phong vừa nói vừa ung dung ngồi xuống ghế, rõ ràng là không có ý định rời khỏi nhà cô.

Kiều Chinh tức giận vô cùng, nhưng cô biết dù mình có nói thế nào, một khi Cảnh Phong không muốn đi, thì cũng không thể đuổi được anh.

Cô quyết định mặc kệ anh, ngồi lên giường chăm chú đọc sách.

Cảnh Phong nhìn Kiều Chinh hồi lâu rồi nói:

- Không ai đọc sách như em cả, người khác nhìn vào sẽ biết ngay em đang giả vờ đọc.

- Không phải giả vờ - Kiều Chinh lập tức lên tiếng phản bác - Sở dĩ tôi lật qua nhanh là bởi vì tôi đã thuộc lâu quyển sách này, không cần thiết phải đọc chậm rãi những điều vốn đã ở trong đầu mình.

Cảnh Phong neho mắt lấy làm khó hiểu, Kiều Chinh chán nản gấp sách lại, cô nằm xuống giường, kéo chăn trùm qua người quyết định đi ngủ.

Cô nằm im không nhúc nhích, Cảnh Phong chỉ thấy được bóng dáng phía sau cùng hơi thở nhẹ nhấp nhô qua tấm chăn đắp trên người cô. Anh ngồi im nhìn dáng cô, cảm thấy cô thật gần nhưng cũng thật xa.

Cảnh Phong đứng dậy thật khẽ, đôi vớ dưới chân chạm nhẹ trên nền gạch không hề tạo ra bất cứ âm thanh nào, anh đến đứng bên cạnh giường của Kiều Chinh nhìn gương mặt nằm nghiêng của cô. Kiều Chinh tuy nhắm mắt giả vờ ngủ nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của Cảnh Phong dán chặt trên người mình. Toàn thân căng cứng không dám nhúc nhích, nhưng rồi cô cảm thấy hơi thở Cảnh Phong thật gần bên tai, bóng anh đổ trùm lên cô, che đi ánh sáng.

Cảnh Phong ngồi xuống, anh lật cuốn sách cô đã đọc lên xem. Đó là cuốn Thời gian không trở lại. Mở đầu cuốn sách có câu thế này: "Hãy trân trọng những điều đang diễn ra bên cạnh bạn, đừng vứt bỏ nó bởi vì có một ngày bạn sẽ hối hận. Nhưng một khi hối hận thì tất cả đều đã muộn, bởi vì thời gian sẽ không bao giờ trở lại".

Một câu nói thật nhẹ nhàng, thế nhưng lại là một mũi dao xoáy vào lòng Cảnh Phong. Anh nhắm mắt gấp sách lại, hít thở một hơi, cố hắt ra thật nhẹ để không kinh động cô. Thật lâu sau đó, Cảnh Phong mới lên tiếng nói:

- Anh từng nghĩ, mình sẽ không bao giờ yêu con gái của kẻ thù. Anh cũng từng nghĩ chỉ lợi dụng em để làm quen với ba em, anh chưa từng nghĩ em rồi sẽ yêu anh. Anh thừa nhận, bản thân có chút nổi bật, thu hút ánh nhìn của nữ giới, rất nhiều cô gái đều ngã vào lòng anh, thế nhưng anh chẳng hứng thú với ai cả - Cảnh Phong quay đầu nhìn về phía Kiều Chinh, giống như muốn khẳng định cho cô thấy qua ánh mắt của mình, những lời anh nói đều là sự thật - Ngoại trừ em.

Lời vừa dứt, Cảnh Phong có thể thấy một con run nhẹ chạy dọc cơ thể Kiều Chinh hiển hiện dưới tấm chăn mỏng.

- Có lẽ em không nhớ, cũng không nhận ra anh là chàng trai đứng bên dưới nhà em thật lâu giữa cơn mưa lạnh giá. Em đã chạy ra cho anh mượn cây dù. Nụ cười của em lúc đó rất nhẹ và rất ấm áp, nụ cười đó khiến anh quên đi cái lạnh của mưa gió vừa quét qua.

Gương mặt Cảnh Phong hết sức dịu dàng, anh khẽ kể tiếp:

- Một lần khác, anh lại đứng bên kia đường nhìn vào căn nhà của kẻ thù mình. Lần đó, anh biết rõ ba em không có ở nhà nhưng anh cũng không biết vì sao mình vẫn cứ đứng nhìn ngôi nhà như thế, cho đến khi em bước ra khỏi nhà. Em mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, mái tóc dài được tết gọn trông rất xinh. Em vui vẻ tung tăng bước đi, anh bất giác cũng bước theo em, không rõ mình đi theo em bao lâu, chỉ biết rằng anh cứ đi theo em như thế cho đến khi đến một con đường yên tĩnh. Em ngồi xuống vệ đường nhặt một thứ gì đó, lúc đó anh mới để ý, thì ra em đang nhặt hoa sưa. Khoảnh khắc em ngược nhìn cây hoa sưa, ánh mắt sáng lấp lánh, anh lại giống như nhìn thấy em gái Như Ngọc của mình đang chạy nhảy dưới tán hoa sưa. Tay anh siết chặt cây dù mà em đã mượn hôm trước, anh mới phát hiện ra rằng, thì ra anh đến nhà em, đứng rất lâu chỉ là để được nhìn thấy em. Cảnh Phong thấy Kiều Chinh khẽ động dậy, anh mới nói tiếp.

- Thật ra trước khi em yêu anh thì anh đã yêu em rồi.

- Yêu? - Kiều Chinh bỗng bật ra một chữ nghi vấn bằng giọng đầy khinh miệt.

Cô từ từ ngồi dậy khiến cái chăn trên người rơi xuống, ánh mắt vừa phẫn nộ lại vừa đau thương.

- Anh hiểu như thế nào là yêu?

Cảnh Phong muốn mở miệng nói, nhưng rồi lại mím môi im lặng, ánh mắt trầm buồn nhìn cô.

- Để tôi nói cho anh biết - Kiều Chinh cao giọng - Yêu một người là khi biết mình đang bị người mình yêu lợi dụng, vẫn cố chấp cho rằng chỉ cần người đó yêu mình một chút thôi thì có thể dùng tình yêu chân thành cảm hóa nỗi hận thù kia. Yêu một người là lo sợ người đó bị tổn hại, đến mức trở thành đứa con bất hiếu, đẩy cha mình vào cái chết. Anh có hiểu tình yêu đau đớn đó hay không? Có biết cái giá của chữ yêu đắt thế nào không?

- Anh..

- Anh mãi mãi không hiểu được - Kiều Chinh lắc đầu, hai dòng nước mắt lặng lẽ rơi.

Cảnh Phong đưa tay lên lau đi dòng nước mắt đó.

- Em từng hỏi: “Là vì yêu không đủ hay là vì không yêu?” - Cảnh Phong lên tiếng thật khẽ - Cả hai đều không phải. Chỉ là dù anh yêu em nhiều đến thế nào, thì đều có một giới hạn, cái giới hạn mang tên hận thù. Bản thân anh luôn bị hận thù chi phối, đã rất nhiều lần, anh tự nói với bản thân: “Không được yêu em”, thế nhưng trái tim anh vẫn là bị em cướp đi. Anh lại tự nhủ với bản thân rằng: “Anh không cần em, em chỉ là một cái gai nhức nhối trong lòng anh, chỉ cần nhổ cái gai đó đi thì lập tức sẽ không còn đau”, nên anh nghĩ rằng, khi em biến mất khỏi cuộc đời anh, xem như cái gai đã được nhổ, sẽ không còn vướng bận nữa. Em rồi sẽ như một bóng mây bay trôi ngang qua cuộc đời anh. Thế nhưng anh sai rồi, hóa ra, tình yêu của anh dành cho em hoàn toàn không có giới hạn. Em không phải là cái gai trong trái tim anh, mà em đã là trái tim anh, em cũng không phải là đám mây mà là hơi thở của anh. Nhưng chỉ khi em rời đi, anh mới biết rõ những điều này. Hóa ra một khi yêu thì sẽ không có giới hạn.

Cảnh Phong dừng lại để Kiều Chinh nghe rõ lời nói chân thành của mình, anh nắm lấy bàn tay đã lạnh giá của cô.

- Khi em rời đi, anh trở về nhà, cảm thấy căn nhà vô cùng trống trải. Nơi đâu cũng đều thấy bóng dáng của em. Anh cho rằng đó là vì mình đã quá quen thuộc với bóng hình em, chỉ một thời gian nữa thôi, anh sẽ lại quen với cuộc sống một mình. Nhưng anh phát hiện, thì ra trước giờ, anh không sống cô đơn một mình mà sống với hận thù. Giờ thì hận thù đã trả xong, anh không cần phải sống với nó nữa, nó rời bỏ anh, anh lại cảm thấy cô đơn thật đáng sợ. Anh nhớ những ngày tháng bên em tuy ngắn ngủi nhưng lại là những ngày tháng anh hạnh phúc nhất. Thấy cốc tình nhân thì sẽ nhớ đến em, thấy món ăn yêu thích nhất của em cũng sẽ nhớ đến em. Thấy chiếc ghế bên cạnh trống không trên xe cũng sẽ nhớ tới em. Khi nằm ngủ trên giường Chopin lại cũng nhớ đến gương mặt nụ cười, thân thể mềm mại yêu kiều của em.

Lời anh chân thành đến mức trái tim Kiều Chinh run lên, cô muốn bật khóc rồi oán trách thật nhiều, sau đó lao vào lòng anh để được anh an ủi, vỗ về.

- Là thỉnh thoảng nhớ đến sao?

- Không phải là thỉnh thoảng nhớ đến em mà là suy nghĩ về em luôn ở trong đầu anh. Giống như bóng dáng nhỏ bé của em vẫn đứng ở nơi không biết tên nào đó nhắc nhở anh sự tồn tại của em trong cuộc đời anh. Anh đã đi tìm em... tìm em trong tuyệt vọng. Nhưng em như đám mây nhỏ hòa tan vào không khí, không để lại dấu tích nào. Cho đến khi anh gặp được em, anh sẽ không mắc sai lầm lần nữa đâu, sẽ không để em biến mất để anh lại phải vô vọng tìm.

- Hay ột câu không giới hạn! - Kiều Chinh ngẩng đầu cười điên dại, sau đó cô nhìn thẳng Cảnh Phong mà nói - Ông chủ Cảnh Phong, những lời của anh thật xúc động, thật khiến bất cứ cô gái nào dù kiên cường đến đâu cũng phải gục ngã. Thật đáng tiếc nếu những lời này, anh nói với tôi từ sáng, có lẽ tôi sẽ bị anh làm rung động. Thế nhưng, đáng tiếc là có người đã đến trước anh và nói cho tôi một bí mật.

- Bí mật? - Cảnh Phong ngạc nhiên nhìn cô, ánh mắt anh hoang mang đầy khó hiểu - Là bí mật gì?

Kiều Chinh buông một ánh mắt khinh bỉ, miệng giễu cợt nói:

- Anh đang giả ngây hay là không biết thật? Bí mật đó chính là lí do anh tiếp cận tôi ngày hôm nay. Không ngại hạ thấp bản thân đi cầu xin tình yêu của tôi.

Cảnh Phong tái mặt:

- Em tin hay không tin cũng được. Điều anh nói nãy giờ với em đều xuất phát từ tim anh, không một chút giả dối.

- Vậy sao?! - Kiều Chinh bật cười rồi nói trong căm phẫn - Ba tôi đã định liệu lỗi như ông có gì bất trắc, hai mẹ con tôi sẽ không sống yên thân với các người, nên đã chuyển giao hết tài sản cho các người, để các người buông tha hai mẹ con tôi. Phần tài sản mà công an tịch thu chỉ là phần nhỏ trong tổng tài sản của ông mà thôi. Để đảm bảo an toàn cho hai mẹ con tôi, ba tôi đã đề kèm một điều kiện, chỉ khi tôi còn sống, các người mới có thể tiếp tục sử dụng số tài sản đó, nếu muốn số tài sản đó thuộc về các người hoàn toàn thì phải có chữ ký của tôi. Tôi nói đúng không? Anh đừng nói là không hề có chuyện này nhé.

Cảnh Phong thất thần, anh nhìn cô với vẻ mặt bối rối, quả thật trước khi chết, ông Nghiêm đã đính kèm theo điều kiện này, nhưng mãi sau này anh mới biết điều đó. Sự việc đều do ông chủ Thạch đứng ra.

- Phải ! Đúng là có chuyện như thế - Cảnh Phong thở dài thừa nhận.

- Ha ha, tôi còn tưởng anh sẽ chối bỏ chứ, không ngờ anh lại nhận nhanh như thế - Kiều Chinh đau lòng nói.

- Anh đã nói, anh không gat em, chỉ là em tin hay không mà thôi - Cảnh Phong nhìn sâu vào mắt cô đáp.

Cô hít sâu, đứng dậy khỏi giường lạnh lùng nói:

- Trời đã hết mưa rồi, anh cũng nên trở về ngôi nhà rộng rãi của anh đi.

Cảnh Phong mấp mẩy môi định nói gì đó nhưng Kiều Chinh đã chặn lời anh:

- Giữa chúng ta không còn gì để nói với nhau nữa rồi, phiền anh sau này đừng đến làm phiền tôi nữa, khi thời cơ thích hợp, tôi sẽ ký tên trao lại tất cả quyền sử dụng tài sản của ba tôi cho anh.

Nói xong, cô quay người quyết định không cho anh cơ hội nói tiếp. Cảnh Phong đau lòng nhìn bóng lưng cô, cảm giác khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, dù anh có cố gắng thế nào cũng không thể rút ngắn được.

Anh tuyệt vọng rời đi, trước khi đi vẫn hỏi một câu:

- Nếu như anh nói anh không giết ba em, em có tin hay không?

Trong một giây toàn thân cô cứng nhắc nhưng cô nhanh chóng quay lại nhìn Cảnh Phong hỏi:

- Nếu anh là tôi, anh có tin hay không?

Cảnh Phong im lặng lưỡng lự rồi bất lực đáp:

- Không tin.

- Anh đã biết câu trả lời của tôi rồi, giờ thì anh có thể về, tôi muốn được yên tĩnh nghỉ ngơi - Kiều Chinh cay đắng nói.

Cô nhìn Cảnh Phong rời đi, cánh cửa khép lại, nước mắt lăn dài trên má. Trên thế gian này, có điều gì hạnh phúc bằng tình yêu nhưng cũng không có điều gì gây đau đớn bằng tình yêu. Nếu chỉ đơn thuần là hận thù, cô sẽ không đau đớn thế này, đáng tiếc trong chữ hận có chữ yêu, trong chữ yêu có chữ hận. Yêu hận triền miên mãi mãi sẽ không có lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Nếu Như Yêu - Chương 28

Bước một bước

Cả đêm mất ngủ, khi Kiều Chinh trở mình thức dậy, toàn thân rã rời mệt mỏi. Muốn nhắm mắt tiếp tục ngủ, nhưng trong phòng đã tràn ngập ánh sáng khiến cô không tài nào ngủ được, đành nhắc mình ra khỏi giường.

Sau đó, cô nghĩ rất nhiều đến lời Cảnh Phong tối qua. Từng lời nói văng vẳng bên tai cô, nhất là câu nói cuối cùng của anh trước khi rời đi: “Nếu anh nói, anh không giết ba em, em có tin không?”. Cô siết chặt tay lại, vẫn cảm nhận được nỗi đau dày xéo tim mình. Trước mặt cô là hình ảnh ba cô đầy máu nằm bất động dưới đất, tay ông vẫn nắm chặt áo Cảnh Phong, bàn tay vậy máu như cầu xin anh.

Kiều Chinh đưa tay chặn ngực mình ngăn cơn kích động, hơi thở hỗn hển, đứt đoạn. Cô cố gắng lê thân mình về phía bàn, kéo hộp tủ ra, lấy một hộp thuốc rồi dốc vào miệng, cố gắng nuốt trôi. Cô ngồi xuống ghế thờ đốc, mồ hôi lạnh đổ trên trán chảy dài xuống gương mặt cô.

Phải thật lâu sau, Kiều Chinh mới mở mắt, cô lục điện thoại trong túi, bấm số gọi:

- Em hơi mệt, đến đưa em đi được không?

Một chiếc xe màu xám nhanh chóng chạy đến, cánh cửa bật mở, Kiều Chinh lập tức ngồi vào bên trong. Cánh cửa vừa đóng lại, chiếc xe lăn bánh ngay lập tức.

- Không khỏe sao? - Tổ Quyên quay đầu nhìn sắc mặt trắng bệch của Kiều Chinh lo lắng hỏi.

- Không sao, chỉ là bệnh cũ thôi - Kiều Chinh lắc đầu xua tay đáp.

- Bệnh cũ mà không chữa thì khó lành lắm - Tổ Quyên cười nói.

- Cứ mặc kệ đi.

- Nhưng em định mặc kệ đến khi nào, người ta đợi cả đêm rồi còn gì - Tổ Quyên vừa nói vừa hất đầu ra hiệu cho Kiều Chinh nhìn kính chiếu hậu. Cô đưa mắt nhìn, Cảnh Phong vẫn mặc nguyên bộ đồ hôm qua, nét mặt bơ phờ, ánh mắt dõi theo xe của cô.

Kiều Chinh khẽ nhắm mắt lại, cô không muốn bị bộ dạng đó của anh làm rối loạn tâm trí. Cô tựa đầu vào thành ghế thờ dài. Tổ Quyên để cô nghỉ ngơi một lát rồi mới lên tiếng chất vấn:

- Đêm qua cậu ta đến tìm em?

Kiều Chinh vẫn nhắm mắt khẽ ừ trong miệng.

- Có qua đêm không?

- Em không còn là một con ngốc nữa - Kiều Chinh cuối cùng cũng đáp.

- Chẳng có gì mà tình yêu không đánh bại được cả - Tổ Quyên liền nói.

- Chị quên rồi sao. Thù hận có thể đánh bại tình yêu - Kiều Chinh khẽ cười chán nản đáp.

- Thù hận không đánh bại được tình yêu, nó chỉ làm tình yêu bị lạc hướng thôi.

Kiều Chinh nhìn Tổ Quyên bằng ánh mắt nghi ngại, lát sau cô mới khẽ khàng nói:

- Anh ấy nói, anh ấy đã yêu em trước khi em yêu anh ấy.

- Còn nói gì nữa...? - Tổ Quyên lạnh lùng hỏi.

- Anh ấy còn nói... - Cậu ta nói sao nữa? - Tổ Quyên tò mò.

- Anh ấy nói anh ấy không giết ba em.

- Em tin không?

Kiều Chinh lắc đầu, cô không biết mọi chuyện là như thế nào, rồi sẽ ra sao?! Tổ Quyên nhìn cái lắc đầu của Kiều Chinh, thờ dài:

- Để chị khuyên em một câu. Đừng bao giờ tin vào lời đàn ông nói, đặc biệt không nên tin hay nghe lời tỏ tình hứa hẹn trọn đời trọn kiếp của họ.

- Chị còn hận người đàn ông đó không? - Kiều Chinh thấy ánh mắt mơ màng như đang hồi tưởng về quá khứ của Tổ Quyên thì bất ngờ hỏi.

Tổ Quyên lắc đầu, giọng khàn khàn:

- Con người chỉ khi yêu mới có hận, một khi hết yêu thì sẽ hết hận. Em với cậu ta, chính vì yêu nên mới hận, yêu càng nhiều, hận càng sâu. Em hận cậu ta bao nhiêu chỉ càng chứng tỏ vị trí của cậu ta trong lòng em rất lớn. Ngay mà em có thể bỏ được tình yêu với cậu ta, thì em mới rũ bỏ được nỗi hận trong lòng mình. Cho nên những lời ngọt ngào của cậu ta dễ dàng làm lung lạc được tâm tư của em. Cách tốt nhất là đừng nghe đàn ông nói yêu mình, càng không nên mong chờ vào lời hẹn thề của họ.

- Còn chú em, chị đối với ông ấy như thế nào? Vì sao lại một lòng một dạ như thế?

- Bởi vì chú em không cho chị bất cứ hứa hẹn nào hết - Tổ Quyên cười đáp.

Kiều Chinh kinh ngạc chớp chớp nhìn sắc mặt nhẹ nhàng mỉm cười của Tổ Quyên, trong lòng không khỏi thắc mắc. Vì sao một cô gái có bản lĩnh và xinh đẹp như Tổ Quyên lại cam tâm tình nguyện đi theo chú cô, người đàn ông có vợ có con rồi như thế. Hơn nữa, chú của cô lại không hề cho chị bất cứ lời hứa hẹn yêu thương nào cả. Vì sao lại có cô gái cam tâm tình nguyện yêu một người đến như thế? Đúng là quá ngốc nghếch mà.

Nhưng sau đó, Kiều Chinh bật cười, cười cho chính bản thân mình, chẳng phải chính cô cũng yêu Cảnh Phong như thế hay sao? Cô cũng quá ngốc nghếch và cô đã hận chính bản thân mình vì sao lại ngốc nghếch như thế?! Vì sao lại đem trái tim giao hết ột người để rồi nhận lấy kết quả thê thảm nhất như thế?!

Tổ Quyên đưa ánh mắt trầm buồn của mình nhìn ra phía bên ngoài xe rồi mới nói tiếp:

- Phụ nữ chúng ta là như vậy đấy. Nhất là những người phụ nữ từng bị tổn thương, họ vừa hi vọng người đàn ông họ yêu có thể cho họ một lời hứa hẹn suốt đời, lại vừa không tin vào vào những lời hứa đó. Vì vậy dù yêu, họ vẫn sợ bị tổn thương lần nữa nên không đặt hết niềm tin vào mối tình đó. Rút cuộc, con người chúng ta liệu có thể chịu đựng được mấy lần tổn thương cơ chứ?!

Kiều Chinh vẫn im lặng, lần đầu tiên cô nghe Tổ Quyên nói nhiều như thế, từ trước đến giờ Tổ Quyên thường rất ít nói. Kiều Chinh chỉ biết Tổ Quyên từng bị tổn thương tình cảm rất sâu sắc, cũng giống như cô nên Tổ Quyên mới ở bên cạnh cô động viên an ủi cô nhiều như vậy.

- Chú em không cho chị bất cứ lời hứa hẹn nào nhưng những hành động của ông ấy đáng giá gấp ngàn lần những lời hứa hão. Cho nên mới nói đối với đàn ông, đừng quá tin lời hứa của họ, hãy nhìn hành động của họ trước đã.

- Vậy sao? - Kiều Chinh kêu lên hai tiếng, cô mệt mỏi ngã đầu vào vai Tô Quyên, mắt nhắm lại. Cô nhớ, khi cô và Cảnh Phong gặp nhau, những hành động ân cần của anh đã cuốn hút cô, chứ không phải những lời nói mật ngọt. Trước những lời nói của Tô Quyên, cô không biết phán đoán thế nào cho đúng nữa.

Tô Quyên không hề biết những suy nghĩ của Kiều Chinh, cô choàng tay ôm lấy Kiều Chinh, trao cho Kiều Chinh một chút hơi ấm để cô không cảm thấy cô đơn lạnh lẽo.

- Có câu: “Càng cố quên đi thì sẽ càng nhớ nhiều hơn”. Chỉ khi em tự nhiên đối mặt với cậu ta, thì trái tim em mới bớt đau thương.

- Thật sao? Chỉ cần không để ý đến nữa, thì trái tim sẽ bớt đau sao? - Kiều Chinh bèn hỏi lại.

- Thật. Chị chính vì không còn yêu nên không còn hận. Không còn cố gắng quên nên đã quên đi triệt để - Tô Quyên nhẹ giọng đáp.

- Nếu được như vậy, em hi vọng sẽ được như vậy... - Cô lẩm bẩm.

- Kiều Chinh. Em hãy nhớ rằng, đàn ông không bao giờ biết trân trọng những thứ mình có trong tay cho đến khi mất nó thì mới hối hận. Chị không biết tình cảm của Cảnh Phong với em là thật hay là giả nhưng em và cậu ta vốn đã được định sẵn đứng giữa cây cầu tình yêu có hai đầu yêu và hận rồi. Một là em chọn yêu, hai là em chọn hận. Không thể vừa yêu vừa hận, bởi vì khi em tiến tới ranh giới giữa yêu và hận, cầu sẽ gãy và em sẽ rơi xuống. Vậy nên, con đường hận này em đã chọn tuyệt đối không được quay đầu lại, nếu không, người tiếp tục bị tổn thương đến chết nhất định là em. Đừng vì những lời nói của cậu ta mà lay động.

- Em biết, em sẽ không quay đầu - Kiều Chinh đau khổ đáp.

- Đối với đàn ông, em đừng để họ có được mình quá sớm, phải biết từ chối và giữ khoảng cách với họ. Nhưng cũng đừng từ chối quá thẳng thừng. Phải vừa buông vừa bắt, tiến một bước nhưng lùi hai bước. Em phải khiến họ đảo điên vì em, bằng mọi giá phải có được em. Em phải ngã vào lòng họ một cách tự nguyện, nhưng không nên để họ muốn làm gì thì làm. Tuyệt đối không được để họ có được thân xác em quá sớm, họ sẽ nhanh chóng cảm thấy nhàm chán. Phải vờn họ như mèo vờn chuột và em phải là một con mèo khôn ngoan.

- Mèo sao? - Kiều Chinh nhếch miệng cười.

- Đúng vậy. Chỉ khi là mèo, em mới có thể ẩn mình trong bóng tối mà vẫn có thể bắt được chuột. Mèo thường chẳng ăn con mồi ngay mà nó sẽ vờn con chuột đến khi đuối sức. Em phải làm những gã đàn ông kia say đắm em, trân trọng em, và chấp nhận quỳ dưới chân em. Chỉ cần em hiểu rõ bản thân cần làm gì, chị bảo đảm không có gã đàn ông nào mà em không thể chinh phục.

Kiều Chinh mở mắt rồi lần nữa nhắm mắt lại như để ghi nhớ những lời Tô Quyên đã dạy. Con đường này cô đã chọn, cô phải chấp nhận nó.

Chiếc xe dừng lại ở một cửa hàng quần áo cao cấp. Tô Quyên khoát tay yêu cầu người bán để họ tự nhiên chọn lựa.

- Xem ra đã bắt đầu rồi - Tô Quyên vừa đưa tay chạm nhẹ vào những bộ quần áo đầy màu sắc và nhiều kiểu dáng hấp dẫn được treo cẩn thận trên giá áo, vừa mỉm cười lên tiếng nói với Kiều Chinh đang nhàm chán đi phía sau - Chị còn tưởng cậu ta sẽ đích thân theo dõi chứ.

Kiều Chinh không đáp lời nhưng ánh mắt khẽ liếc ra bên ngoài. Một chiếc Kawasaki Ninja màu đỏ đen, gã lái xe đeo kính đen, ăn bận giống dân chơi thứ thiệt theo sau xe của họ ngay từ lúc xuất phát. Hẳn gã vờn ngồi nhâm nhi nước ở một quán lẻ đường, ánh mắt không ngừng quan sát họ.

- Nếu có dịp, chị nhất định phải dạy cậu ta cách sử dụng người mới được. Nhìn gã đó, chị nghi ngờ khả năng của Cảnh Phong. Cậu ta có thật là giỏi và có bản lĩnh như lời đồn hay không?

Tô Quyên lên giọng chế giễu rồi chọn một bộ váy đưa ra nhìn ngắm, miệng nói tiếp:

- Theo chị, chọn một người theo dõi phải là một người ít bị chú ý nhất, chạy một chiếc xe bình thường nhất. Nhìn hán ta xem, từ đầu tới cuối nổi bật như thế, muốn người ta không chú ý đến cũng thật là khó. Hơn nữa, những người chạy chiếc xe đó điều là những gã ưa chuộng tốc độ, xe chúng ta chạy chậm như vậy mà hán ta vẫn lọt tọt phía sau, có ngốc đến đâu cũng nhận ra.

Sau khi nói xong, Tô Quyên ướm bộ đồ lên người Kiều Chinh:

- Vào bên trong thử xem.

Kiều Chinh miễn cưỡng đi vào phòng thử đồ.

Một lát sau, cô mở cửa đi ra cùng bộ váy mới trên người ôm sát những đường cong hoàn mỹ. Nhìn cô đẹp mê hồn. Hai mắt Tô Quyên sáng rực, mấy cô nhân viên cũng trầm trồ khen ngợi:

- Chị thật là có mắt thẩm mỹ mà, bộ váy đó mặc trên người cô ấy thật là đẹp.

- Sai rồi - Tổ Quyên bật cười lắc đầu phủ nhận lời của cô nhân viên - Là bộ váy nhờ cô ấy mà đẹp hơn.

Sau buổi mua sắm, cuối cùng Tổ Quyên cũng chịu để Kiều Chinh quay về nhà.

- Em hãy vào nhà ngủ một giấc thật thoải mái đi, chiều chị sẽ cho xe đến đón em - Tổ Quyên căn dặn cô trước khi ra về.

Kiều Chinh quay lại nhìn Tổ Quyên khẽ gật đầu lên tiếng đáp:

- Em biết rồi. Em vào nhà trước đây, chiều gặp.

- Kiều Chinh - Tổ Quyên gọi khi Kiều Chinh quay người định bước vào trong - Bây giờ đừng suy nghĩ nhiều nữa, nhớ lời chị, đừng cố gạt bỏ những lời nói của cậu ta ra khỏi đầu, nhưng tuyệt đối đừng tin.

Kiều Chinh trầm mặt, cô hiểu những lời Tổ Quyên nói.

Chiếc xe lăn bánh rồi đi một lúc mà Kiều Chinh vẫn đứng thần thờ. Một lúc sau cô mới mở cửa bước vào nhà.

Vốn trong nhà chẳng có gì cả nên khi ra ngoài cô không dùng ổ khóa ngoài mà khóa từ bên trong. Thế nhưng khi tra chìa khóa mở cửa, cô phát hiện ra nó chưa từng bị khóa trái. Cảm thấy thật lạ, cô nhủ mảy mĩu nhìn khóa cửa chẳng hề có dấu vết cạy mở nào sau đó thờ dài nghĩ: “Nhất định là trong lúc tâm trạng bất ổn ra ngoài mà quên khóa cửa rồi”.

Kiều Chinh đẩy cửa, chân vừa bước vào đã chạm ngay một tấm thảm. Nhà cô không hề có thảm. Kiều Chinh giật mình ngẩng đầu nhìn toàn bộ căn nhà nhỏ bé.

Nó hoàn toàn khác với căn nhà của cô.

- Em về rồi à? - Một giọng nam mạnh mẽ cất lên.

Nhận ra người trước mặt mình là Cảnh Phong, anh đang ung dung ngồi trên giường cô, mà không, chính xác là một chiếc giường hoàn toàn mới. Trên giường là một tấm đệm cùng bộ ga màu vàng nhạt, màu cô thích nhất. Trên tay anh là quyển Thời gian không trở lại của cô.

Cô chỉ đi vài tiếng mà căn nhà được Cảnh Phong sắp xếp lại gần như mới hoàn toàn. Mọi đồ dùng đều là hàng cao cấp. Phút chốc cô không còn nhận ra căn phòng tồi tàn của mình nữa. Thế nhưng, những thứ này chẳng khiến Kiều Chinh vui tí nào. Cô lạnh lùng hỏi:

- Chưa có sự cho phép của tôi, ai cho anh vào đây? Còn nữa, ai cho anh tự ý thay đổi đồ đạc trong nhà tôi?!

Trước sự giận dữ của cô, anh làm như không có gì, tiếp tục cúi đầu chăm chú đọc sách. Từng ngón tay thon dài lật trang sách một cách cẩn thận. Thấy anh phớt lờ lời nói của mình, Kiều Chinh cảm thấy đau đầu vô cùng, cô đưa tay day day hai bên thái dương.

- Tôi nói lại lần nữa, đây là nhà tôi, mời anh ra khỏi đây, nếu không tôi gọi cảnh sát.

Cảnh Phong lúc này mới chịu gấp quyển sách lại, đặt cẩn thận lên đầu giường, sau đó ngẩng đầu nhìn cô nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, căn nhà này thuộc quyền sở hữu của anh. Anh ở trong nhà mình thì có gì lạ đâu?!

- Anh... - Kiều Chinh tức giận nhìn Cảnh Phong nói không nên lời, cô không ngờ anh nhanh như vậy đã tìm ra người chủ và mua lại căn nhà như thế. Cô cố dằn cơn giận xuống, bình tĩnh nhìn anh nói - Nhưng tôi đã thuê căn nhà này rồi, hợp đồng cũng đã làm xong hết, thời hạn là một năm, tôi cũng đã đóng tiền đầy đủ.

- Bà chủ có nhờ anh nhắn với em, bà ấy sẽ trả lại tiền và đền bù hợp đồng cho em ngay nếu em muốn - Cảnh Phong bèn lên tiếng, ánh mắt anh nhìn cô thích thú.

Kiều Chinh không còn gì để nói, cô nhìn Cảnh Phong với ánh mắt bất lực hỏi:

- Anh nhất định phải làm như thế sao?

- Anh chỉ muốn em có cuộc sống tốt hơn thôi. Anh biết em sẽ không chấp nhận sự giúp đỡ nào của anh, cũng sẽ không dọn khỏi nơi tệ hại này nên anh chỉ làm nó trở nên thoải mái hơn một chút - Cảnh Phong dùng ánh mắt thành khẩn nhìn cô.

- Anh nói đúng, tôi chẳng muốn chịu cái ơn huệ này của anh chút nào cả. Đem chúng đi hết đi, có những thứ này ở đây, tôi không thoải mái - Kiều Chinh mặt mũi nói.

- Cứ xem như bây giờ căn nhà này thuộc về anh và anh cho em thuê lại nó, chỉ với yêu cầu không được thay đổi bất cứ thứ gì trong nhà. Được không?

Kiều Chinh nhìn Cảnh Phong, anh cũng nhìn cô với ánh mắt kiên định, dứt khoát không cho cô đường nào từ chối. Kiều Chinh cảm thấy mệt mỏi, cô khẽ nhắm mắt, hít thật sâu rồi nói:

- Cảnh Phong, ngày xưa em bước chín mươi chín bước về phía anh, em luôn chờ đợi anh bước một bước còn lại về phía em. Nhưng đáng tiếc khi em

tường anh đã bước bước cuối cùng về phía em thì em mới phát hiện hóa ra giữa chúng ta có một bức tường kính ngăn cách. Bây giờ, dù anh có bước chín mươi chín hay một trăm bước về phía em đi chăng nữa, chúng ta cũng mãi mãi không thể ở bên nhau. Bởi vì... khi anh bước bước thứ một trăm thì em đã lùi một bước rồi. Mọi chuyện giữa chúng ta đã chấm hết kể từ giây phút máu của ba em loang đỏ trên tay áo anh. Em đã từng nghĩ, tình yêu em dành cho anh là mãi mãi. Thế nhưng giờ tình yêu ấy đã chết rồi - Nước mắt trên gương mặt cô rơi xuống nóng hổi, giọng cô nức nở nói - Anh hãy về đi, từ bây giờ em chẳng muốn gặp anh nữa.

- Cốc cốc cốc...

Ba tiếng gõ cửa liên tiếp vang lên, Tổ Quyên và một cô gái từ cửa đi vào. Tổ Quyên hát mặt bảo Kiều Chinh:

- Thay đồ đi, cô ấy sẽ giúp em trang điểm và làm tóc. Ông ta đến rồi.

Kiều Chinh đứng dậy rồi thở hắt ra, bắt đầu cởi từng nút áo trên người mình. Chiếc váy cúp ngực màu trắng mà Tổ Quyên mang tới làm cô trở nên mềm yếu, tinh khiết như sương mai. Mái tóc đen dài xõa xuống vai, che phủ một phần lưng trần gợi cảm lúc ẩn lúc hiện càng khiến cô đặc biệt quyến rũ.

Cô bước từng bước nhẹ nhàng theo Tổ Quyên trên một hành lang rộng, tiếng giày cao gót nện xuống mặt sàn tuy thật nhẹ nhưng vẫn phát ra âm thanh khô khốc.

- Hãy nhớ những gì chị đã dạy em - Tổ Quyên khẽ lên tiếng nhắc nhở cô - Không cần biết trước đây em là ai, em thế nào. Hiện tại, phải gạt bỏ lòng tự trọng của em sang một bên, lòng tự trọng chỉ là một hạt cát mà thôi. Bây giờ em đang nuôi nó lớn. Chỉ khi em thực hiện được hết những ý nghĩ nung nấu trong lòng mình thì lúc đó lòng tự trọng sẽ trở về với em. Hãy nhớ, em hiện tại là một đóa sen, dù đang sống trong đầm lầy dơ bẩn, nhưng em mãi mãi tinh khiết.

Cả hai đến trước cửa một phòng VIP, Tổ Quyên đẩy mạnh cánh cửa vào bên trong và nói:

- Giờ thì vào đi, đây là cuộc chiến của em. Thể hiện thế nào là tùy em.

Cánh cửa vừa mở ra, không khí trong phòng đang ồn ào bỗng chìm xuống. Tất cả mọi người trong phòng đều dời mắt ra cửa. Kiều Chinh hít một hơi thật sâu, cố nở ra một nụ cười thật tươi, thật quyến rũ, đôi mắt khẽ chớp rồi mở to đầy mê hoặc, cô đưa mắt nhìn vào những người có mặt trong phòng. Cô nhắm tính chỉ cần nhìn thấy người đó ở trong phòng, sẽ dùng ánh mắt nhìn người đó, mỉm cười lên tiếng chào hỏi để lấy thiện cảm của người đó trước. Thế nhưng, khi cô đưa mắt nhìn vào, nụ cười trên môi bỗng khựng lại. Đầu óc cô bỗng trở nên choáng váng như thể vừa bị ai đó dùng đá đập vào, toàn thân cô lao đảo. Tổ Quyên đã đoán trước, cô đưa tay nắm lấy tay Kiều Chinh, vừa giữ cô đứng vững, vừa bóp chặt để cô lấy lại bình tĩnh. Cô liếc nhìn Tổ Quyên nhưng ngoài nụ cười đầy gợi cảm và là loi trên môi, Tổ Quyên không có bất cứ biểu hiện nào khác lạ. Vừa giống như Tổ Quyên đã biết trước người ở bên trong phòng là ai, lại vừa giống như người đã từng trải quá nhiều nên có thừa kinh nghiệm che giấu nội tâm.

Dù là lí do nào, Kiều Chinh biết cô phải đối mặt với những người bên trong.

- Chào hai ông chủ lớn - Tổ Quyên buông tay Kiều Chinh giọng là loi nói - Ấy da thật là, có mấy khi hai ông chủ lớn đến đây ủng hộ quán của tụi em, sao hai ông chủ lại không báo trước cho em út một tiếng để em sắp xếp phục vụ hai ông chủ chu đáo hơn.

Tổ Quyên vừa nói xong đã bước đến trước mặt một người đàn ông trung niên mặc bộ vest màu xám tràn đầy thu hút. Cô nhanh nhẹn ngồi xuống bên cạnh ông ta, đưa tay cầm chai bia trên bàn rót đầy vào li của ông ta.

Sau đó, cô nhanh tay khui một chai khác, tự rót ỉnh một li:

- Cho em được mời hai ông chủ lớn một li.

Nhưng sau đó, Tổ Quyên mới nhận ra, ánh mắt ông chủ lớn mà cô đơn đã mời mọc đang dán lên người Kiều Chinh. Cô nhếch miệng cười rồi vẫy tay gọi Kiều Chinh:

- Kiều Chinh, làm gì đó?! Còn không mau qua đây mời hai ông chủ lớn một li.

Sau đó cô quay sang giới thiệu:

- Đây là em gái út của tụi em, lần đầu tiên cô ấy đến đây, vẫn còn chưa hiểu chuyện, có chỗ nào không phải mong hai ông chủ lớn bỏ qua cho cô ấy.

- Ông chủ Hoàng, đáng lẽ hôm nay đến đây là nhờ và ông chủ Hoàng, tôi không nên lên tiếng nhưng cô gái này khá giống bạn gái cũ của tôi. Có thể để cô ấy đến ngồi bên cạnh tôi được không?

- Tất nhiên là được rồi - Người được gọi là ông chủ Hoàng hào sảng đáp - Cậu Cảnh Phong trẻ như thế, còn đầy sung mãn tất nhiên là phải để người đẹp ở bên cạnh. Tôi già rồi.

Nói xong, ông ta phá lên cười lớn.

Tổ Quyên liền ngả ngón ngả vào lòng ông ta phủ định:

- Người ta nói, đàn ông bảy mươi chưa gọi là già. Ông chủ Hoàng phong độ ngồi ngồi thế kia, biết bao nhiêu cô gái đang đợi để được ông chủ Hoàng để mắt đến. Chỉ hi vọng mấy đứa em út của em ở đây có thể được ông chủ Hoàng chiếu cố đôi lần.

- Không thành vấn đề - Ông chủ Hoàng vui vẻ đáp.

Tổ Quyên thấy Kiều Chinh vẫn chần chừ chưa chịu đến bên Cảnh Phong, cô bèn kéo Kiều Chinh ngồi sát vào Cảnh Phong.

- Kiều Chinh, tối nay cô phải tiếp đón ông chủ Cảnh Phong cho thật tốt đó - Tổ Quyên căn dặn, khẽ lừ mắt với Kiều Chinh, sau đó lại đến bên ông chủ Hoàng mời mọc.

Kiều Chinh vốn chuẩn bị tâm lí cho chuyện này nhưng dù với bất cứ lí do nào, cô cũng không nghĩ người bên trong lại là Cảnh Phong. Cảnh Phong cũng bất ngờ khi nhìn thấy Kiều Chinh ở chốn này. Tim anh giống như bị ai đánh mạnh.

Kiều Chinh hôm nay rất đẹp. Chiếc váy trắng rất hợp với cô, sự gọi cảm của cô khiến gã đàn ông nào cũng muốn chạm vào. Nếu như Tổ Quyên không nói đây là lần đầu tiên Kiều Chinh tiếp khách, có lẽ anh sẽ đứng dậy và lôi ngay cô đi sau đó nhốt cô lại, giữ cô thật chặt bên mình. Là ông chủ của nhiều quán bar, anh biết, miệng lưỡi của các tú bà ngon ngọt thế nào. Cô gái chưa từng tiếp vị khách nào thì trước mặt vị khách đó, cô ta luôn được giới thiệu là lần đầu cả.

Nhưng với Kiều Chinh, anh nghĩ Tổ Quyên nói thật.

Tổ Quyên vừa đẩy Kiều Chinh ngồi xuống, cơ thể hai người lập tức tiếp xúc với nhau, Cảnh Phong thật tự nhiên đưa tay ôm lấy vai Kiều Chinh, giống như không cho cô cơ hội thoát ra.

- Kiều Chinh, mau nâng li mời các ông chủ đi - Tổ Quyên đẩy một chiếc li về phía Kiều Chinh.

Kiều Chinh nhanh tay cầm chai bia rồi nâng li về phía ông chủ Hoàng cười ngọt ngào:

- Ông chủ Hoàng, dạo gần đây tin tức về ông và chiếc bình ngọc cổ thật khiến em ngưỡng mộ, xin phép được mời ông một li.

- Được - Ông ta chỉ đáp một chữ rồi cầm li lên hướng về phía li bia của Kiều Chinh, ánh mắt ông ta đảo một vòng trên người Kiều Chinh, khóe môi nhếch lên đầy vẻ hài lòng.

Ánh mắt của Kiều Chinh cũng hướng về phía ông ta lúng liếng, gọi tình.

Biểu hiện của ông ta và Kiều Chinh nhanh chóng lọt vào mắt Cảnh Phong, anh nghiêng răng kìm chế, đưa tay cầm chặt li bia mà Kiều Chinh đang định uống. Kiều Chinh cười giả lả:

- Đúng rồi, còn chưa mời ông chủ Cảnh Phong. Anh tha lỗi cho em nhé. Em xin mời anh một li.

Cô cầm li bia của Cảnh Phong lên đưa cho anh nhưng Cảnh Phong chẳng những lấy li bia của anh mà còn lấy luôn li bia của cô. Trước sự ngạc nhiên của cô và hai người còn lại trong phòng, Cảnh Phong uống cạn hai li bia cùng một lúc. Anh đặt li cách xuống bàn, vẻ mặt chẳng hề thay đổi, quay sang ông chủ Hoàng cười bảo:

- Cô ấy là người mới, nhấp môi một tí là được rồi.

- Cậu Phong quả là người biết thương hoa tiếc ngọc - Ông chủ Hoàng cười lớn.

Cảnh Phong khoác tay kéo Kiều Chinh ngã vào người mình, tự nhiên như thể cô đích thực là một cô gái làng chơi.

- Chuyện lúc nãy chúng ta nói đến, không biết ông chủ Hoàng có chấp nhận không? - Cảnh Phong nhìn ông chủ Hoàng cười hỏi, giọng nói đầy tự tin rằng yêu cầu của anh chắc chắn sẽ được ông chủ Hoàng đồng ý.

- Lần này đến đây, phải nhờ cậu giúp đỡ nhiều. Nếu cậu chịu giúp tôi, việc của cậu cũng là việc của tôi.

- Được thôi, nhưng tôi có một thắc mắc - Cảnh Phong thận trọng hỏi.

- Cậu nói đi.

- Làm sao ông có được nó? - Cảnh Phong nhìn ông ta ngơ vạc.

- Chuyện này... - Ông chủ Hoàng đưa li bia lên miệng uống mấy hớp, ánh mắt đắc ý - Chỉ cần có tiền, không gì là không thể.

- Rất đúng.

Câu chuyện lại chuyển sang vài đề tài khác, Tổ Quyên đôi lúc chen vài câu phụ họa. Kiều Chinh chỉ ngồi im lặng không lên tiếng. Nếu có, ánh mắt cô đều hướng về ông chủ Hoàng.

Kết thúc buổi tiệc, ông chủ Hoàng và Cảnh Phong khách sáo bắt tay nhau tạm biệt. Tiễn ông chủ Hoàng đi, ánh mắt anh nhìn Kiều Chinh không rời, Tổ Quyên liền bước đến chắn ngang tầm nhìn của anh. Cô cười nói:

- Cậu Phong, thật hiếm có dịp được cậu ghé chơi. Quán bar của tôi là nơi bụi bặm không thể sánh với các bar sang trọng của cậu. Sau này, nhờ cậu chỉ bảo nhiều hơn.

Cảnh Phong dường như không để ý đến những lời dài dòng của Tổ Quyên chỉ hững hờ nói:

- Đêm nay tôi muốn có cô ấy. Cô cứ việc ra giá đi.

- Haiz, cậu Phong không biết rồi. Các cô gái ở đây hoàn toàn khác với các cô gái ở những quán bar khác. Họ đều là những đóa sen trong bùn, bán nghệ chứ không bán thân - Tổ Quyên mỉm cười đắc ý.

- Nghĩa là họ chỉ tiếp khách tại quán chứ không đi khách ư? - Cảnh Phong nhướn mày hỏi.

- Chính là vậy - Tổ Quyên ung dung đáp.

- Cô cho rằng, tất cả những cô gái ở đây đều giữ được mình trước đồng tiền à? - Cảnh Phong buông lời chế nhạo, anh không tin cô gái nào đã bước chân vào con đường này lại có thể giữ được mình.

- Tôi không nói là tất cả, nhưng ít nhất tôi có lòng tin vào Kiều Chinh. Có thể, cô ấy sẽ chấp nhận bán mình, chịu sự chi phối của đồng tiền. Thế nhưng, cô ấy không giống như bất kì một cô gái nào khác, có thể bán mình cho tất cả những người đàn ông có tiền.

Điều này thì Cảnh Phong biết rõ.

- Cô đã trả cho cô ấy bao nhiêu để cô ấy bán mình cho cô. Chỉ cần cô đưa ra một con số, tôi sẽ trả cho cô gấp đôi để đổi lấy cô ấy.

- Thật đáng tiếc, chuyện này không đến phiên tôi quyết định. Cô ấy là người mới của tôi, cậu cũng biết, những người như chúng ta ít nhất phải thu lợi vài lần mới chịu nhả thứ trong tay mình ra - Tổ Quyên nhả nhận từ chối - Hơn nữa, tôi xem tất cả các cô gái ở đây như chị em. Nếu như họ không muốn, tôi sẽ không ép họ. Nhưng cậu đã ngỏ lời, tôi cũng không dám đắc tội. Chỉ cần cô ấy đồng ý, tôi lập tức không ngăn cản cô ấy rời đi.

Tổ Quyên đưa mắt nhìn Kiều Chinh dò xét.

Kiều Chinh tất nhiên đã nghe thấy hết mẩu đối thoại của Cảnh Phong và Tổ Quyên, cô lập tức lên tiếng:

- Tôi từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Borm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Nếu Như Yêu - Chương 29

Nắng hạ nhạt nhòa

Tất cả những người đang ở trong một căn phòng của một khách sạn năm sao trong thành phố đều chìm vào một tâm trạng xấu, sắc mặt họ trầm lặng đến nghệt thở.

Trong phòng có ba người, một người đàn ông đứng chấp tay sau lưng bên cạnh cửa sổ nhìn xuống phong cảnh bên dưới. Hai người phụ nữ ngồi trên giường, nét mặt cũng đầy tâm sự.

- Kiều Chinh à - Tổ Quyên khẽ nắm lấy bàn tay lạnh giá của Kiều Chinh lay nhẹ.

Kiều Chinh rút tay ra khỏi tay của Tổ Quyên, nét mặt lạnh không chút biểu cảm, cô chán nản quay mặt đi nơi khác, tỏ ý không muốn đối mặt hay nghe bất cứ lời nào của Tổ Quyên nữa.

- Chị và chú em làm vậy cũng là muốn tốt cho kế hoạch của chúng ta thôi - Tổ Quyên thở dài buông lời giải thích.

- Kế hoạch của chúng ta? - Kiều Chinh nổi giận đứng bật dậy, xoay người nhìn Tổ Quyên chất vấn - Chị và chú cho rằng đây là kế hoạch của chúng ta sao? Sao em chẳng thấy giống như vậy chút nào cả? Trong kế hoạch này, em chỉ là người ngoài. Em bị các người xem như một con ngựa, làm theo những lời các người bảo để rồi cuối cùng thế nào?

Người đàn ông lúc này mới quay lại, ông ta lớn giọng hỏi lại Kiều Chinh:

- Con đang cảm thấy uất ức, cảm thấy chúng ta lừa con à?

- Sĩ Thanh - Tổ Quyên khẽ nhắc nhở ông.

- Chẳng phải đúng là như vậy sao? - Kiều Chinh quay sang nhìn người đàn ông trước mặt đau lòng hỏi, ông ta chính là người chủ đã giang tay đón lấy hai mẹ con cô khi ba cô mất. Là chỗ dựa ẹ con cô hiện nay cũng là người cô kính trọng và nghe lời nhất.

- Tiếp một người cũng là tiếp, tiếp hai người cũng là tiếp. Tiếp một đại gia nhiều tiền cũng là tiếp, tiếp một kẻ lưu manh cũng là tiếp. Vì sao lại có chuyện tiếp người này hay tiếp người kia có khác biệt chứ? Hôm nay bảo con đi tiếp khách, bắt con phải chinh phục kẻ đó, khiến hắn ta vừa gặp đã phải say mê con. Lẽ nào kẻ đó không được là Cảnh Phong?

Kiều Chinh và Hoàng Sĩ Thanh bốn mắt nhìn nhau đầy bức xúc.

- Tại sao con lại sợ đối mặt với cậu ta? Là bởi vì con cảm thấy xấu hổ với thân phận của mình, con không muốn cậu ta biết con đang bán rẻ thân xác mình để đổi lấy dục vọng chinh phục. Nếu vậy thì chúng ta hãy dẹp bỏ kế hoạch này tại đây đi. Quăng bỏ tất cả, cái chết của ba con, gia đình con tan nát, hãy quên cả đi.

Kiều Chinh tái mặt, cô cảm thấy cổ họng đau buốt không thể nói thành lời.

- Tự trọng, sĩ diện có sánh bằng nỗi hận trong lòng con không? Nếu như con vẫn còn tình cảm với hắn, vậy thì giữ lấy tự trọng, sĩ diện của con mà từ bỏ trả thù hắn đi. Nếu như con chọn trả thù thì tự trọng và sĩ diện của con nên vất vào sọt rác. Tốt nhất là chính bản thân con chà đạp nó, đừng để người khác chà đạp nó.

Kiều Chinh nghe chú mắng, con phần uất trong lòng bị nén xuống, nước mắt nhanh chóng đóng đầy khóe mắt. Ông Sĩ Thanh thấy cháu gái như vậy, sắc mặt trở nên dịu hơn, thở dài rồi nhẹ giọng nói:

- Kiều Chinh, hãy nghe chú nói. Con là ruột thịt của chú. Có người chủ nào nhẫn tâm bắt cháu gái mình bán rẻ tự trọng đi tiếp khách chứ. Dù có trả bất cứ giá nào, chú cũng không thể để con đánh mất chính bản thân, bản thân xác để thu lợi. Làm như thế, chú có mặt mũi đâu mà gặp ba mẹ con. Nhưng Cảnh Phong thì khác...

Ông im lặng một lúc như để nỗi đau của Kiều Chinh vừa bị ông khơi lại lắng xuống, sau đó mới nhìn Kiều Chinh cương quyết.

- Con phải biết, kẻ thù của chúng ta là hạng người nào. Chúng đều là những con cáo già, khó có gì lọt qua mắt chúng được. Đến cả một người giàu kinh nghiệm như ba con còn bị Cảnh Phong lừa gạt, thì một đứa con gái tay chân mềm yếu như con có gạt được chúng không? Nếu như chú nói cho con biết trước người hôm nay chú bắt con tiếp chính là Cảnh Phong thì liệu về mặt sưng sờ kinh ngạc của con có chân thật đến mức khiến một người thận trọng, luôn biết cân nhắc như Cảnh Phong không nghi ngờ không? Chẳng lẽ, cậu ta có thể không suy nghĩ một chút gì về việc này?

- Đúng vậy - Tổ Quyên đứng lên, cô đưa hai tay ôm lấy bờ vai run run của Kiều Chinh khuyên nhủ tiếp - Những gì chị dạy em không hề vô ích đâu. Đến bây giờ, chúng ta vẫn chưa xác định được Cảnh Phong đối với em là thật lòng hay chỉ là muốn lần nữa lợi dụng em vì số tài sản ba em để lại. Phép thử lần trước, để em xuất hiện bất ngờ trước mặt cậu ta, xem như một bước tiếp cận khá thành công. Nhưng để chắc chắn hơn, chúng ta cần phải xác định cho rõ ràng. Nếu cậu ta thật sự có dã tâm với em thì hãy dùng những thứ chị đã dạy em để mê hoặc cậu ta, làm cậu ta thật sự quy lụy em. Đến khi đó, chúng ta sẽ khiến cậu ta khóc hận không người.

- Nếu như... - Kiều Chinh cảm thấy trái tim nhức nhối khi nói lên suy nghĩ của mình - Nếu như em có hành động thế nào, anh ta cũng không bị mắc bẫy thì sao?

Cảnh Phong trong tâm trí cô là người rất lí trí, anh không bao giờ hành động khi chưa chắc chắn phần thắng. Cũng không dễ dàng để người ta lừa gạt như thế.

- Sẽ không đâu - Tổ Quyên mỉm cười thích thú - Biểu hiện hôm nay của cậu ta phải nói là rất thú vị nên chị mới từ chối để cậu ta đưa em đi. Đây chính là lúc kiểm tra tình cảm của cậu ta đối với em là thật lòng hay giả dối.

- Kiểm tra? - Kiều Chinh hơi nhú mày, nghiêng đầu nhìn Tổ Quyên - Kiểm tra như thế nào?

- Rất đơn giản. Ngày mai em sẽ biết - Tổ Quyên mỉm cười, nụ cười ẩn chứa nhiều bí mật.

Người tài xế chờ Kiều Chinh về nhà nhưng khi cô vừa đóng cửa xe thì một dáng hình đã đập vào mắt cô.

Cảnh Phong dựa sát cánh cửa, tay cầm một điếu thuốc hút dở. Búng tay một cái, đầu thuốc lá trong tay Cảnh Phong đã văng xa cách chỗ anh đứng một đoạn. Dưới mũi giày của anh còn ba bốn đầu thuốc nữa, trên người anh vẫn còn nguyên bộ quần áo lúc tiếp ông chủ Hoàng. Chỉ có điều, dáng vẻ anh bây giờ thật cô độc.

Thấy cô, anh đứng thẳng lưng lại, Kiều Chinh đã bất động từ lâu. Người tài xế lúc nào cũng đợi cô vào tận nhà rồi mới lái xe đi nhưng thấy cô đứng im, lại thấy Cảnh Phong đang từ từ tiến lại gần cô, anh ta bèn bước xuống xe hỏi:

- Có chuyện gì không?

- Không, anh cứ về trước đi - Cô khẽ khàng đáp.

Nhưng anh ta vẫn lo lắng đứng im nhìn Cảnh Phong dần đo, Kiều Chinh thấy vậy bèn nói:

- Không sao. Tôi quen anh ta.

Người tài xế nghe cô nói vậy mới an lòng ra về.

Lúc này, khỏe môi cô mới nhếch lên thành một nụ cười giấu cợt hỏi anh:

- Ông chủ Phong đúng là dư dả thời gian. Đáng tiếc, tôi lại bận quá.

Nói xong, cô bước ngang qua Cảnh Phong định vào nhà nhưng anh đã nắm lấy khuỷu tay cô giữ lại, giọng nghẹn ngào:

- Em nhất định phải hành hạ bản thân mình như vậy sao?

- Hành hạ bản thân? - Kiều Chinh chau mày lặp lại bốn từ Cảnh Phong vừa nói, sau đó cô nghiêng đầu nhìn Cảnh Phong cười nhạt - Thế nào là hành hạ bản thân?

- Nơi đó không hợp với em - Cảnh Phong gần từng tiếng.

Kiều Chinh bật cười lớn, cô hất mạnh tay Cảnh Phong ra khỏi tay mình, ánh mắt mỉa mai hỏi:

- Vậy thì theo ông chủ Phong, nơi nào mới hợp với tôi?

Cảnh Phong nhất thời không biết nên đáp lời cô thế nào, anh im lặng. Kiều Chinh phá lên cười:

- Một khu ổ chuột mới hợp với tôi? Hay là nhà lầu xe hơi mới hợp với tôi? Nhà lầu xe hơi, tôi không có phúc phận đó. Nhưng tôi thật sự không muốn sống ở khu ổ chuột chút nào cả, nơi đó quả thật không quen. Chắc anh còn nhớ khu nhà trọ mà tôi đã từng thuê lúc bỏ nhà đi chứ? Nơi đó rất ổ chuột, rất đáng sợ. Có chuột, có gián, nửa đêm còn có người đập phá cửa phòng chửi mắng. Trong mắt kẻ có tiền như anh thì căn nhà này là chốn đáng khinh bỉ, chốn hành hạ bản thân. Nhưng đối với tôi là thiên đường, là nơi cứu vớt cuộc đời tôi.

Cô cố ý nhấn mạnh bốn chữ: "hành hạ bản thân", ánh mắt đau đớn nhớ lại thời khắc tăm tối của cuộc đời mình. Cảnh Phong vẫn im lặng, ánh mắt anh chất chứa tâm sự. Anh cảm nhận được những gì cô đã trải qua. Anh cũng đã từng trải qua khoảng thời gian sống không bằng chết, cũng phải khốn khổ để vượt lên. Hai tay siết chặt hằn gân xanh, kẻ anh muốn đánh chết bây giờ chính là bản thân mình. Anh đưa tay nắm lấy hai bàn tay cô, từng ngón tay anh đan vào tay cô, anh nhìn cô với ánh mắt thành khẩn:

- Em tin anh có được không? Anh chưa từng để ý đến bản di chúc đó.

Anh dừng lại như chờ đợi, như cầu mong. Thế nhưng cô né tránh ánh mắt anh. Đôi bàn tay này, cô từng hi vọng sẽ nắm lấy tay cô trọn đời không bao giờ buông. Thế nhưng, chính đôi tay này đã cầm dao đâm chết ba cô.

- Để anh bù đắp cho em được không? Anh sẽ bù đắp cho em. Anh sẽ không để em phải đau khổ thêm lần nào nữa.

Cảnh Phong lần nữa hạ giọng cầu khẩn, anh đưa tay về phía cô, hi vọng cô chấp nhận anh. Thế nhưng Kiều Chinh vẫn lạnh lùng như một tảng băng đã không còn khả năng tan nữa.

- Không thể, dù anh có làm gì cũng không thể thay đổi được mọi chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

Bàn tay giữa không trung của Cảnh Phong rơi xuống bất lực. Kiều Chinh cắn nhẹ môi, kìm nén nước mắt, cô mở cửa đi vào nhà.

Cánh cửa sau đó đóng thật mạnh. Bên ngoài chỉ còn lại Cảnh Phong, dưới nền đất, bóng anh lặng lẽ, thần thờ. Nỗi đau như dề lên anh.

Anh cảm thấy mình hít thở khó khăn giống như trái tim cứng rắn đã thành thói quen, rốt cuộc bắt đầu cảm thấy một cảm xúc gọi là đau đớn. Con đau đớn này cứ từng chút, từng chút một chiếm hữu anh. Anh không biết từ lúc nào, anh lại dễ dàng bị cô chi phối như vậy.

Người tài xế đưa Kiều Chinh về nhà liền quay lại gặp Tổ Quyên. Anh ta không quên kể lại sự xuất hiện của Cảnh Phong.

- Anh có nghe họ nói gì với nhau không?

- Tôi... - Người tài xế bối rối - Cô Kiều Chinh bảo tôi đi về trước. Tôi thấy nếu mình ở lại thì hơi kì cho nên...

- Được rồi, cũng không có gì. Anh có thể về - Tổ Quyên bèn xua tay nói.

Cửa phòng đã khép lại, trong căn phòng chỉ còn Tổ Quyên và ông Sĩ Thanh. Tổ Quyên đứng dậy, cô uyển chuyển đến bên ông Sĩ Thanh, tình tứ gác cằm lên vai ông thờ thề:

- Quả nhiên cậu ta chạy thẳng đến nhà Kiều Chinh. Giờ anh tính sao? Bước tiếp theo sẽ làm thế nào?

- Cậu ta không phải một thằng ngốc. Vừa nhìn vào đã biết ngay ý đồ của anh rồi.

Ông Sĩ Thanh dụi tắt thuốc trong tay mình sau đó kéo Tố Quyên ngồi vào lòng. Tố Quyên ngoan ngoãn như một con mèo nhanh chóng ngồi gọn trong lòng ông, đầu cô dựa vào vai ông đầy âu yếm.

- Cuộc đấu giá cái bình cổ đã bị cậu ta lật kèo nhanh chóng - Ông Sĩ Thanh khẽ nói.
- Cậu ta phát hiện nhanh vậy sao? - Tố Quyên giật mình kinh ngạc.
- Em đừng đánh giá thấp năng lực của cậu ta - Ông Sĩ Thanh cảnh báo.
- Cậu ta đã nói gì với anh trước khi Kiều Chinh và em đến? - Tố Quyên thắc mắc.
- Cậu ta bảo với anh rằng: “Ông chủ Hoàng, thật sự tôi rất thích cái bình cổ trong tay ông. Rất muốn ông nhường lại cho tôi” - Ông Sĩ Thanh thông thả thuật lại từng lời của Cảnh Phong, giọng nói có chút tức giận.

Ánh mắt Cảnh Phong lúc đó là ánh mắt sắc bén, nhìn ông không chớp, đầy sự tự tin như thể chắc chắn rằng ông sẽ nhanh chóng chấp thuận cuộc giao dịch này. Cậu ta giống như đã nắm được cán gươm của ông, không những thế, lại nắm một cách nhanh chóng và vững chắc. Nhìn sắc mặt của ông Sĩ Thanh, Tố Quyên lo lắng hỏi:

- Sao thế?
- Không có gì - Ông Sĩ Thanh lắc đầu - Không ngờ cậu ta tra ra anh đứng sau vụ mua bán cái bình nhanh như vậy. Cậu ta đã nói thế này: “Ông chủ Hoàng cố tình tạo ra một cuộc tự mua tự bán như thế chẳng qua là muốn tạo chút danh tiếng khi về đây kinh doanh. Tôi sẵn sàng giúp ông chủ Hoàng nếu cần, chỉ cần tôi lên tiếng con đường của ông chủ Hoàng sẽ không có bất cứ trở ngại nào cả”.
- Vậy anh đã đưa ra cái giá bao nhiêu cho cậu ta? - Tố Quyên tò mò hỏi.
- Một trăm tỷ - Ông Sĩ Thanh đáp, dường như chẳng hề vui vẻ gì với số tiền mình vừa nói ra.

Tố Quyên nghe xong không khỏi giật mình:

- Cậu ta có chấp nhận không? Cậu ta điều tra được đến đây thì chắc chắn cũng điều tra được giá trị thật của cái bình. Anh nói giá cao như vậy, không sợ cậu ta trở mặt sao?
- Một trăm tỷ đó là giá cậu ta đưa ra không phải anh? - Ông Sĩ Thanh trầm mặc giải thích.
- Cái gì? - Tố Quyên kêu lên - Chẳng lẽ cậu ta không biết giá thật sự của cái bình hay sao?
- Biết - Ông Sĩ Thanh đáp ngắn gọn, mặt đanh lại hậm hực.
- Cậu ta biết mà vẫn đưa ra cái giá như thế ư? Là cậu ta quá quan tâm đến cái bình hay cậu ta quá ngốc?

Ông Sĩ Thanh nghe Tố Quyên hỏi như thế thì bật cười lớn, ông đưa tay gỡ nhẹ trán cô đầy yêu thương, sau đó mới nói:

- Chỉ có em mới ngốc thôi. Cậu ta rõ ràng là cố ý ra giá như thế.
- Cố tình ra giá như thế? Cậu ta không sợ anh đồng ý sao?
- Cậu ta sẽ không làm chuyện mà cậu ta không nắm chắc đâu. Thế lực cậu ta rất lớn, quen biết cũng nhiều. Nếu anh muốn bước chân vào thị trường ở đây thì chắc chắn phải qua cậu ta mới được. Cậu ta đã lớn tiếng nói sẽ giúp đỡ anh như vậy đã ngầm bày tỏ ả ý trong câu nói này. Có nghĩa là muốn kinh doanh thì phải xem sắc mặt cậu ta trước. Nếu cậu ta vui thì công việc làm ăn của anh sẽ rất thuận lợi. Còn nếu như anh làm cậu ta không vui thì anh sẽ rất khó khăn.
- Như vậy thì... - Tố Quyên lo lắng hỏi.
- Cậu ta muốn anh hai tay dâng cái bình đó cho cậu ta rồi.

Ánh sáng len lỏi trong rèm cửa sổ rọi vào tận đầu giường Kiều Chinh, cô liền kéo chăn trùm kín đầu trở mình tiếp tục ngủ.

Giường nệm mới rất êm, rất thoải mái. Cô cứ tưởng sẽ ngủ ngon hơn thế nhưng thao thức mãi vẫn không tài nào ngủ được. Cô nhớ lại ánh mắt của Cảnh Phong nhìn cô, cô từng chìm đắm trong đôi mắt đen và sâu đó, từng cảm thấy hạnh phúc khi đôi mắt đó hướng về mình và hi vọng đôi mắt đó mãi mãi hướng về mình. Thế nhưng giờ đây cô lại thấy sợ hãi. Cô biết mình giống như một đứa trẻ bị tổn thương, chỉ biết co rút bản thân trốn tránh. Tất cả bởi vì cô đã mất niềm tin vào anh, mất niềm tin vào ánh mắt anh, cô không thể phân biệt đâu là ánh mắt ẩn chứa sự thật, đâu là ánh mắt giả dối. Cô sợ bản thân mình lại dao động trước ánh mắt giả dối của anh, lần nữa đưa mình vào chỗ không lối thoát, đau khổ triền miên.

Trần trọc mãi, cô mới chìm vào giấc ngủ nên bây giờ cô chẳng muốn rời khỏi giường chút nào. Đáng tiếc, chuông điện thoại liên tục reo. Kiều Chinh có chút bực bội, những người biết số điện thoại của cô không nhiều nên đây chắc chắn là một cuộc gọi quan trọng.

- Em mau dậy đi. Chúng ta cùng đi ăn sáng - Giọng Long Sơn qua điện thoại không rõ là vui hay buồn.

Cửa vừa mở ra, Long Sơn đã mỉm cười rạng rỡ, tâm trạng Kiều Chinh đang uể oải cũng bị nụ cười này vực dậy. Cô cười nhẹ để Long Sơn tự bước vào trong nhà.

Long Sơn quan sát căn phòng của cô trong lúc cô làm vệ sinh cá nhân. Cách bài trí rất nhẹ nhàng, màu sắc cũng thuận mắt, rất phù hợp với cô, chỉ có điều nó khá đơn giản, thật không giống phòng của một cô gái.

Một cuốn sách không dày lắm ở đầu giường thu hút sự chú ý của anh. Đó là cuốn Thời gian không trở lại.

Anh cầm cuốn sách lên nhưng dường như tâm trạng không đặt vào nó. Trong đầu anh xuất hiện khoảnh khắc anh gặp lại cô sau hơn một năm cô mất tích. Cảm giác trong anh khi đó là hồi hận, ăn năn, dằn vặt và đau xót.

Một Kiều Chinh với nụ cười tươi sáng, ánh mắt rạng rỡ đã trở thành một Kiều Chinh trầm tư, đôi mắt vô hồn, tâm trí nửa tỉnh nửa điên dại. Giấy phút đó, Long Sơn tự trách bản thân rất nhiều. Nếu như anh chịu gặp mặt cô khi đó, nếu như anh chịu nhận điện thoại của cô, nếu như anh ở bên cạnh động viên nâng đỡ làm chỗ dựa cho cô thay vì tránh né cô, có lẽ anh đã không phải gặp lại cô trong bệnh viện tâm thần như thế.

Thật ra, khi hay tin Hoàng Sĩ Nghiệm tự sát, anh đã chạy đi tìm Kiều Chinh khắp nơi thế nhưng cô đã mất tích. Cho đến một ngày, anh cùng đồng nghiệp áp giải một tên tội phạm đến bệnh viện tâm thần thì bất ngờ thấy cô. Nếu không có duyên phận đó, có lẽ cả đời này anh cũng không gặp lại cô nữa.

Đang nghĩ miên man, một tiếng cạch vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Long Sơn. Kiều Chinh đã thay quần áo chỉnh tề bước ra khỏi nhà tắm.

- Bây giờ em muốn ăn gì? - Long Sơn cười cười.

- Sao anh không nghỉ ngơi mà đến đây làm gì? - Lúc này Kiều Chinh mới khẽ trách - Em đói bụng sẽ tự đi mua đồ ăn, anh đâu cần phải vất vả như vậy?!

- Anh cũng đói bụng mà nên sẵn tiện ghé qua rủ em đi ăn luôn. Dù sao hôm nay anh cũng được nghỉ cả ngày, muốn ngủ lúc nào cũng được - Long Sơn bèn giải thích.

Kiều Chinh chỉ biết cười trừ, cô biết rõ là Long Sơn muốn gặp cô nên mới đến.

- Đi ăn thôi, anh đói bụng lắm rồi - Long Sơn bèn nắm tay cô kéo đi.

Khi cả hai ăn xong, Long Sơn có vẻ chưa muốn về, bèn hỏi dò:

- Chút nữa em làm gì?

Kiều Chinh cũng cảm nhận được tâm trạng của Long Sơn, cô lưỡng lự một chút rồi mới đáp:

- Em muốn đến siêu thị. Em muốn thay một tấm rèm màu tối.

- Vậy à, vậy anh đưa em đến siêu thị rồi...

Hai chữ "ra về" của Long Sơn bị Kiều Chinh chặn lại:

- Nếu anh rảnh thì đi với em đi.

Long Sơn nghe cô nói thế thì vui mừng gật đầu rồi nhanh chóng chở cô đến siêu thị. Cả hai đi dạo một vòng, không ngờ lại gặp một người không muốn gặp. Cẩm Tú từ xa đã nhìn về phía Kiều Chinh và Long Sơn với ánh mắt khinh bỉ, nhưng ngay sau đó lại tỏ vẻ tươi cười thân thiết, thăm hỏi ân cần:

- Hôm nay sắc mặt Chinh kém quá, có phải cuộc sống không tốt không?

Kiều Chinh cười nhạt trước vẻ mặt giả tạo của Cẩm Tú, cô cũng lên giọng châm biếm.

- Cảm ơn Tú đã có lòng quan tâm. Sắc mặt mình kém là tại nhìn thấy người nào đó chướng mắt thôi.

Nụ cười trên mặt của Cẩm Tú trở nên cứng đờ, cô liền chuyển chủ đề.

- Chinh muốn mua rèm cửa à? Cứ chọn lựa tự nhiên đi. Thích cái nào, mình bảo nhân viên may ngay cho Chinh. Mà Chinh nên chọn mấy bộ thời trang một chút, đừng nên ăn mặc quê mùa như thế này nữa.

Kiều Chinh không đáp trả lại Cẩm Tú mà cười khẩy nói:

- Cảm ơn Tú trước nhé.

Nói xong cô kéo Long Sơn đi, để mặc Cẩm Tú đứng tên tò.

- Cô ấy là bạn em sao? - Long Sơn tò mò hỏi.

Kiều Chinh lập tức trả lời:

- Kẻ thù của em

- Gì cơ? Kẻ thù? - Long Sơn ngạc nhiên nhìn Kiều Chinh nhưng cô cười nhẹ vỗ vai anh bảo không có gì.

Cả hai vừa đi cách Cẩm Tú một đoạn không xa, thì một đứa bé đùa nghịch chạy đến, Kiều Chinh sợ hãi, cô ôm lấy cánh tay của Long Sơn khựng lại. Long Sơn giật mình nhìn cô. Đứa bé không chú ý đã va vào người Kiều Chinh nhưng cũng may nó không té ngã. Chỉ có Kiều Chinh là run rẩy, mặt mày tái mét, hoảng hốt gọi:

- Long Sơn, Long Sơn...

Long Sơn vội ôm lấy cô vỗ về:

- Không sao không sao, đừng sợ. Không có gì đâu.

Những biểu hiện của Kiều Chinh lọt hết vào tầm mắt Cẩm Tú, khoe môi cô ta cong lên như vừa nắm bắt được điểm yếu quan trọng nhất của kẻ thù.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Nếu Như Yêu - Chương 30

Cái gì gọi là tình yêu?

Vẫn trong một căn phòng sang trọng, hai bóng người ngồi hai góc trên ghế sofa. Một người trầm tư nhìn theo làn khói, ánh mắt u buồn. Mái tóc cô bị gió từ máy lạnh thổi bay bay, cô nhìn những dòng chữ đỏ xanh chạy trên màn hình tinh thể lỏng 42 inch, lắng nghe những âm điệu nhẹ nhàng tình tứ.

Khi những âm điệu của bài hát từ từ tắt lịm, những dòng chữ trên màn hình cũng không còn, Kiều Chinh mới quay lại, cô đưa tay cầm li bia trên bàn. Nhưng rồi cô nhận ra nó đã cạn từ lâu rồi, Kiều Chinh liền với tay lấy một lon bia nữa khui ra, rót đầy tràn li. Cô đưa ngay lên miệng uống, nhưng Cảnh Phong đã chồm người đến, anh giữ li bia trên tay cô cản lại, giọng anh lo lắng:

- Đừng uống nữa, em đã uống hai lon rồi. Em xem, mặt đã đỏ bừng hết cả, nếu còn tiếp tục uống thì...

- Anh đang lo cho tôi sao? - Kiều Chinh khẽ nghiêng người, mái tóc đen của cô bắt giắc rủ xuống, ánh mắt trong con say trở nên mơ màng, lơ cuồn.

Bàn tay kia của cô giờ lên khẽ chạm vào bàn tay anh đang nắm lấy li bia, vuốt nhẹ một cái đầy kích thích. Những ngón tay thon đẹp của cô vẽ thành một vòng trên tay Cảnh Phong, ánh mắt cô nhìn anh đắm đuối, đôi môi tô son đỏ hé mở như trái anh đào đỏ mọng khiến người ta chỉ muốn thưởng thức hương vị của nó ngay lập tức.

Cảnh Phong khẽ run nhẹ, ánh mắt sâu hun hút của anh nhìn cô như bị chìm vào trong mắt cô. Trong lúc Cảnh Phong còn đang mê mải đuổi theo cảm xúc về cô thì Kiều Chinh đã nhanh chóng gạt bỏ tay anh ra khỏi li bia của mình, sau đó cô đưa lên miệng uống một hơi cạn sạch.

Uống xong, cô đặt mạnh li bia xuống bàn. Một tiếng "cộp" nặng nề vang lên. Mặt cô càng đỏ hơn, chất cồn dâng lên trong ruột khiến đầu óc cô choáng váng, Kiều Chinh vội vàng đưa tay lên bịt miệng, cổ dần sự khó chịu xuống.

- Đã bảo em đừng uống sao cứ nhất định phải uống?! Em muốn hành hạ bản thân đến mức nào?! - Cảnh Phong có chút tức giận trước sự bướng bỉnh của cô nhưng anh vẫn thấy xót xa trong lòng. Anh đứng bật dậy đến bên cô vuốt lưng giúp cô thoải mái hơn.

Cô gạt tay anh ra, khó chịu nói:

- Không cần anh phải lo cho tôi.

- Tội gì em phải như thế? - Cảnh Phong gắt lên.

Kiều Chinh cười cay đắng:

- Làm cái nghề của tôi là phải chấp nhận tự hành hạ bản thân mình mới được. Anh có biết mỗi một lon bia, chủ quán lời bao nhiêu tiền không? Cho nên rượu bia càng được khui ra nhiều thì tiền thu về càng nhiều. Những cô đào như chúng tôi đây cần phải học uống rượu bia, khách uống một, chúng tôi phải uống gấp ba lần. Chắc anh hiểu điều này rất rõ đúng không?

Kiều Chinh nhếch miệng cười chế giễu. Anh đốt điếu thuốc rít một hơi mới trả lời:

- Là bọn họ tự nguyện, chẳng ai ép buộc họ.

- Anh có biết không?! Khi sống cuộc đời gái bao, tôi mới hiểu được nỗi đau của những kẻ bị người đời khinh rẻ. Họ chẳng hề thích sống như thế này chút nào cả.

Cảnh Phong im lặng không đáp.

- Nhưng dù sao cũng tốt hơn việc yêu lầm người, để rồi phải đau khổ - Kiều Chinh cười nhạt.

Cảnh Phong hiểu ý cô.

Thấy không khí trở nên quá ngột ngạt, cô cầm micro đưa cho Cảnh Phong và hỏi:

- Ông chủ Phong, chẳng hay anh có hứng thú hát cho tôi nghe một bài không?

Cảnh Phong nhìn cô lưỡng lự nhưng rồi anh đưa tay cầm lấy micro chờ nhạc lên.

Đó là bài Ánh nến mong manh.

“Biết ai hôm nay còn đợi anh nữa

Biết bao yêu thương chẳng thể như lúc xưa

Phút giây cô đơn lạc đường đi mất... khỏi trái tim của nhau

Giấu bao niềm đau

Phải chăng anh không thể nào yêu nữa

Giấc mơ đêm hôm qua vẫn là hình bóng của em

Thấp bao đau thương nỗi niềm chôn giấu... trong ánh nến mong manh

Qua từng đêm dài...

Có lẽ đã... chẳng lẽ đã mất hết những hi vọng thuở nào

Mất bao ngọt ngào và ấm áp ta trao rồi

Chẳng thấy gió chẳng lẽ hóa cơn mưa bay đi để bên em

Để anh một lần lại được nhìn mãi theo

Ánh mắt ấy... đôi môi ấy nay chẳng thể ôm bờ vai gầy

Trách sao dễ yêu mà ta dễ buông tay... quá

Có lẽ đến đây đã hết... có lẽ giấc mơ phải dần quên

Dần tan như ánh nến... mong manh !!!“.

Bài hát chưa dứt, Kiều Chinh đã đưa tay cầm remote tắt đi, sắc mặt cô nhợt nhạt. Cô đứng bật dậy nói:

- Tôi mệt rồi, muốn được về nhà nghỉ ngơi. Tôi thấy dù có ngồi ở đây thêm bao lâu đi nữa cũng chỉ khiến chúng ta cảm thấy khó thở hơn mà thôi. Cám ơn anh đã bỏ tiền ra bao trọn tối đêm nay nhưng mong anh từ đây về sau đừng làm chuyện tốn tiền như vậy nữa.

Cảnh Phong như ong mảy nhìn cô, những ngón tay nắm chặt lấy micro đến mức nổi gân xanh. Kiều Chinh cười nhạt:

- Tôi biết anh có nhiều tiền, nhưng không cần phải phung phí như thế. Nói trắng ra thì những đồng tiền đó từng thuộc về ba tôi. Phận làm con, thấy nó bị tiêu xài hoang phí như thế tôi cũng có chút tiếc rẻ.

Nói xong một hơi, Kiều Chinh định bước đi nhưng Cảnh Phong lại lên tiếng chậm rãi:

- Yên tâm đi, số tiền tôi kiếm được còn nhiều hơn số tiền ba em kiếm được nên tôi có phung phí bao nhiêu đi chăng nữa, nó cũng chỉ bằng hạt cát trong tay tôi mà thôi. Đêm mai tôi sẽ lại đến.

Kiều Chinh bật cười quay lại nhìn Cảnh Phong, ánh mắt tự đắc:

- Tôi đã nói rồi, tôi không rề mạt đến mức bán thân xác mình. Tôi làm chủ chính tôi. Ngày mai anh có đến, có bỏ ra bao nhiêu tiền để bao tôi trọn đêm, chỉ cần tôi không đồng ý tiếp thì ngay cả bà chủ cũng không ép được tôi đâu.

Về đắc ý trên gương mặt Kiều Chinh khiến Cảnh Phong không hài lòng. Anh ngồi thẳng lưng, đáp lại cô bằng một nụ cười mỉm.

- Anh có một món quà muốn tặng em - Cảnh Phong chậm rãi lên tiếng.

- Tôi không hứng thú với quà tặng của anh - Cô lạnh lùng từ chối.

- Vậy là anh hiểu nhầm. Em không có hứng thú với cổ vật rồi.

Quả nhiên, lời khích tướng của Cảnh Phong có hiệu nghiệm, Kiều Chinh lập tức nhìn anh dò xét:

- Anh đang giữ cái bình cổ đó?

- Em quan tâm? - Cảnh Phong nghiêng đầu.

- Làm sao anh có cái bình, rõ ràng cái bình đó...

Kiều Chinh chưa nói hết sự nghi ngờ của mình, Cảnh Phong đã lên tiếng phá tan sự nghi ngờ của cô:

- Buổi gặp mặt hôm qua, ông chủ Hoàng đã giao cái bình lại cho anh rồi. Thế nào, có hứng thú tiếp chuyện anh hằng đêm chứ.

- Anh đúng là đồ khôn. Hóa ra anh giật lấy tờ card trong tay tôi là để tiếp cận với ông chủ Hoàng trước. Lấy lòng ông ấy để ông ấy nhượng lại cho anh. Bây giờ anh đem nó đến đây uy hiếp tôi. Rốt cuộc anh muốn gì, muốn chữ ký của tôi để số tài sản đó thuộc về anh trọn vẹn sao? Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không bao giờ ký đâu - Ánh mắt cô đầy lửa giận, lớn tiếng quát mắng anh.

- Mặc kệ em tin hay không tin cũng được, anh đã nói là anh không tiếp cận em vì cái chữ ký chết tiệt đó. Số tiền đó, đối với anh chẳng là cái thá gì cả - Cảnh Phong cũng không kìm nén được cơn tức giận nữa.

Giọng anh chỉ sau một giây đã trở nên dịu lại, anh đưa tay chạm vào gương mặt cô:

- Anh chỉ vì em mà thôi.

Kiều Chinh đứng ngây người nhìn Cảnh Phong, cảm xúc trên đôi bàn tay của anh khiến cô run rẩy, cô vừa khao khát cái vuốt ve đó vừa sợ hãi nó. Ánh mắt anh chân thành đến mức, bất giác cô muốn tin anh nhiều hơn.

Cảnh Phong tiến sát cô hơn, môi anh bắt đầu trượt lên môi cô.

Ở một góc phòng, ông Sĩ Thanh tắt màn hình tivi hiển hiện hình ảnh Cảnh Phong và Kiều Chinh đang ôm hôn nhau, môi cong lên thích chí. Con mồi của ông đang sa dần vào cái bẫy do ông giăng ra.

Tổ Quyên mở cửa đi vào, cô bước đến bên ông, choàng tay ôm cổ ông khẽ nói:

- Em đã làm theo lời anh, đem cái bình cổ đó giao cho Cảnh Phong rồi. Nhưng em vẫn không cam tâm chút nào, để lấy được cái bình đó, anh đã tốn không ít công sức và tiền của. Bây giờ lại hai tay dâng cho Cảnh Phong như thế.

Ông Sĩ Thanh bật cười lớn, vỗ nhẹ cánh tay Tổ Quyên:

- Anh đâu có tặng không cho cậu ta. Sau này anh nhất định sẽ lấy lại nó, đã vậy còn phải lấy lãi gấp trăm lần nữa kìa.

- Ha ha, em cũng đoán như thế - Tổ Quyên hôn mạnh lên má ông, khe khẽ nói.

Cả hai người cùng bật cười lớn.

Hai người chỉ vừa trò chuyện với nhau thêm vài câu thì cánh cửa bật mở khiến cả hai giật mình ngoảnh đầu nhìn ra. Kiều Chinh bước vào. Tổ Quyên hỏi dò:

- Sao em lại ra đây, Cảnh Phong đâu?

Kiều Chinh chẳng trả lời Tổ Quyên mà bước thẳng đến trước mặt ông Sĩ Thanh, cô lớn tiếng chất vấn ông:

- Rốt cuộc thì mục đích của chú là thế nào? Rõ ràng vất vả lắm mới lấy lại được cái bình. Chú bảo chỉ dùng nó để nhử Cảnh Phong, vì sao lại đưa luôn cho anh ta? Cái bình đó là thứ ba con quý nhất, con không muốn nó lần nữa phải rời xa con.

- Kiều Chinh, con bình tĩnh đi - Ông Sĩ Thanh chấp hai tay vào nhau, bình tĩnh nhìn Kiều Chinh lên tiếng - Cái bình chẳng phải chẳng bao lâu nữa lại về tay con hay sao? Cậu ta đã bảo sẽ tặng lại cho con mà?

Kiều Chinh gạt mình, cô nhìn ông Sĩ Thanh bằng ánh mắt nghi hoặc. Dù rằng ông có thể đoán được Cảnh Phong dùng chiếc bình chỉ với mục đích tiếp cận cô nhưng việc anh bảo sẽ tặng nó cho cô chỉ là việc xảy ra cách đây vài phút trước, làm sao chú cô có thể biết được chứ?!

- Chú đặt camera trong phòng theo dõi con?

- Chỉ là muốn quan sát thái độ của Cảnh Phong mà thôi - Ông điềm tĩnh trả lời câu hỏi đầy tức giận của Kiều Chinh.

- Sao chú có thể làm thế chứ?

- Con ngại cái gì? - Ông Sĩ Thanh nhìn thẳng vào Kiều Chinh chất vấn, ánh mắt lạnh lùng quét lên người cô giống như biết rõ suy nghĩ của cô. Sau đó, ông nghiêm nghị lên tiếng bảo cô - Có hai lựa chọn. Một là con tiếp tục kế hoạch của chúng ta, hai là con cứ việc làm một đứa con bất hiếu đi theo trái tim mình.

Lời nói của ông đầy đả kích, cô khẽ nhắm mắt lại rồi thật lâu sau mới mở mắt ra nhìn ông mệt mỏi:

- Con nghe lời chú.

- Tốt... - Ông Sĩ Thanh gật đầu đứng lên - Vậy thì con hãy nghe chú nói đây.

Kiều Chinh chớp chớp mắt, cô nghe xong mấy lời của chú mình thì gật đầu tán thành.

Sau khi Kiều Chinh rời đi, Tô Quyền hỏi ông Sĩ Thanh:

- Anh bắt cô ấy làm như thế, không thấy tội hay sao?

- Anh đã cho nó lựa chọn rồi. Đáng tiếc, nó lại là con gái của anh trai anh.

Kiều Chinh trở về nhà, trong lòng rối bời. Lời Cảnh Phong nói, lời chú cô nói cứ lần lượt xuất hiện trong đầu cô.

Lúc Cảnh Phong hôn cô, cô thật sự muốn để bản thân chìm trong nụ hôn quen thuộc ấy, nhưng lí trí đã nhắc nhở cô. Cô đẩy mạnh Cảnh Phong ra và nói:

- Không cần, không cần...

Nói xong cô lao ra khỏi phòng và chạy thẳng đến tìm ông Sĩ Thanh. Cô cảm thấy mệt mỏi vô cùng trước hai sức ép quá lớn về phía mình. Cô không biết liệu Cảnh Phong có thực sự vì cô mà làm những điều đó hay không?

Cô từ từ chìm vào giấc ngủ mơ màng. Trong mơ, Kiều Chinh thấy mình đang đi cùng mẹ từ mộ ba trở về, hôm đó là lễ bốn mươi chín ngày của ba cô, mẹ cô khóc ngất đi nhiều lần. Đám đàn em cũ của ba cô lao vào tranh cướp số đồ cổ mà ba cô để lại. Mẹ cô vì không cam tâm nên đứng ra ngăn cản.

Rồi hai mẹ con cô đều bị bọn đàn em túm tóc ném mạnh ra ngoài. Khi cô cố gắng chịu đau ngồi nhồm dậy mới kinh hoàng nhận ra dưới chân mình toàn là máu tanh.

- Khôngggggggggggg...

Kiều Chinh hét lên kinh hoàng rồi ngồi bật dậy. Cô thở hổn hển, toàn thân đầy mồ hôi lạnh ngắt, tay nắm chặt tấm chăn đưa mắt nhìn màn đêm mờ ảo trước mặt mình.

Bây giờ là mười một giờ đêm.

Hóa ra con người cô đơn khi ở một mình lại cảm thấy sợ hãi đến thế. Kiều Chinh co người lại, những hình ảnh trong quá khứ vẫn ám ảnh cô, trong đầu cô đều là màu đỏ của máu, khắp xung quanh cũng đều là mùi máu tanh nồng.

- Không đâu... không đâu...

Tiếng điện thoại bất ngờ vang lên trong đêm vắng, Kiều Chinh lập tức đưa tay mò mẫm. Người giờ này gọi điện thoại cho cô chỉ có thể là Long Sơn, cô cần anh. Cô vội nói nhanh:

- Em sợ lắm, anh hãy đến đây đi.

Người bên kia điện thoại im lặng, Kiều Chinh cũng không có tâm trí nhìn đến nó, cô siết chặt chiếc điện thoại trong tay mình rồi lại cúi đầu, cố lẩn tránh khỏi những ký ức buồn đau khi xưa.

Thời gian dần trở nên chậm chạp, mỗi phút mỗi giây trôi qua, lòng cô lại nặng nề thêm.

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, nhưng rất nhanh sau đó, một tiếng lách cách mở cửa vang lên, tiếp theo là một vòng tay rắn chắc ôm lấy cô rất

chặt. Vòng tay ấm áp, hơi thở quen thuộc và bình an đến lạ kỳ.

Đều là cảm giác bình an trong vòng tay của họ, thế nhưng Long Sơn lại mang đến cho cô cảm giác yên ổn. Còn Cảnh Phong thì khác, vòng tay của anh mãi mãi khiến cô cảm thấy không muốn rời xa.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt yếu đuối, cả người vô lực, dựa hẳn anh gọi khẽ:

- Cảnh Phong

Anh im lặng siết chặt cô vào lòng như để cô biết anh đang ở bên cạnh, lúc nào cũng bên cạnh cô.

- Sao lại là anh? - Kiều Chinh nắm chặt tay áo Cảnh Phong, yếu ớt hỏi.

- Anh ở bên ngoài - Lúc này Cảnh Phong mới lên tiếng, giọng anh rõ ràng đã say - Anh đến để hỏi em làm thế nào em mới tha thứ cho anh nên mới gọi điện thoại.

Tha thứ? Hai từ này khiến Kiều Chinh nghệt thờ. Hình ảnh ba cô nằm giữa vũng máu xuyên qua đầu óc cô. Cô hoảng hốt đẩy Cảnh Phong ra giống như ghê tởm khi bị anh chạm vào. Cô hít một hơi thật sâu, xua đi nỗi sợ hãi của cơn ác mộng kia, lạnh lùng nói:

- Anh về đi. Dù anh có làm gì, tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh đâu?

Cảnh Phong đứng bật dậy co nắm đấm lại đấm thật mạnh liên tiếp vào bức tường, tiếng đấm mạnh khiến Kiều Chinh giật mình:

- Anh điên sao?

Nhưng Cảnh Phong vẫn không ngừng đập tay mình vào tường. Mỗi một cú đấm lại khiến lòng Kiều Chinh đau thắt lại, cô vội vàng đứng bật dậy nắm lấy tay anh, bàn tay đã trầy trụa, rướm máu:

- Anh làm như thế thì có ích gì chứ?

- Em cứ mặc kệ anh đi - Cảnh Phong hất tay của cô ra, ánh mắt hẳn lên những tia đau đớn - Anh chỉ muốn được ở bên cạnh em, mang đến cho em cảm giác bình an. Thật sự anh chỉ muốn như thế thôi.

- Em không nghĩ người gọi đến là anh - Kiều Chinh bèn nói - Nếu không..

- Nếu không thì sao, nếu không em sẽ không nói như vậy với anh à?

- Cảm xúc của em thế nào, anh không cần phải quan tâm. Chẳng qua là anh muốn lấy phần tài sản của ba em để lại cho em mà thôi, đúng không? - Kiều Chinh cười nhạt.

Im lặng một lúc, không thấy anh phản ứng, cô nói tiếp:

- Anh muốn lấy số tài sản đó, được thôi, em sẽ đưa cho anh.

Cảnh Phong hơi nhướng mày nhìn cô, Kiều Chinh nhếch miệng, nhồm người đầy tình tứ khiến làn môi cô khe khẽ lướt qua làn môi anh:

- Yêu cầu duy nhất của em là cho em vào làm ở công ty của ba em trước đây. Chúc vụ tùy anh sắp xếp.

Trong khoảnh khắc đó, những biểu cảm trên mặt của Cảnh Phong đều vụt biến mất, không còn nụ cười nào cũng không còn vẻ tự tin thường thấy.

Kiều Chinh nhìn vào đôi mắt của anh, ánh mắt vừa quyến rũ vừa mỉa mai khiến người khác không thể đoán được suy nghĩ của cô. Rất nhanh sau đó, Kiều Chinh thu người thẳng lại, buông một câu:

- Em cho anh thời gian một tuần để suy nghĩ.

Ánh trăng bên ngoài chỉ mờ mờ sáng, khung cảnh vẫn u ám. Cảnh Phong đứng nhìn ánh trăng, dáng anh cô độc suy tư, trên tay là li rượu thứ bao nhiêu cũng chẳng rõ. Hải đứng bên cạnh khẽ thở dài:

- Vậy giờ anh định thế nào? Làm theo yêu cầu của cô ấy hay là cự tuyệt?

Cảnh Phong uống cạn li rượu trên tay, khẽ xoay người trở về ghế ngồi, gương mặt vẫn đầy trầm tư rót thêm một li rượu khác. Hải thấy Cảnh Phong đưa li rượu lên miệng uống thì đưa tay chặn lại:

- Đừng uống nữa, anh uống nhiều lắm rồi.

- Anh vẫn chưa say - Cảnh Phong gạt tay Hải ra.

- Anh định uống đến bao giờ, uống cho say mềm, sau đó phải nằm liệt cả tuần như lúc trước mới chịu hay sao? - Hải phần nộ hất văng chai rượu trên bàn

xuống đất vỡ tan tành.

Hải nhớ lại cái ngày cách đây hơn một năm, sau ngày ông Nghiêm chết ít hôm. Cảnh Phong tìm Kiều Chinh khắp nơi nhưng chẳng thấy bóng dáng cô. Cô đã biến mất như một làn khói.

Đó là lần đầu tiên Hải thấy Cảnh Phong say đến thế, dù Cảnh Phong có bán mạng trong một cuộc ẩu đả khủng khiếp nào đó, dù cả người đầy thương tích nhưng ánh mắt Cảnh Phong chưa bao giờ bị thương như vậy, chưa bao giờ đau đớn như vậy.

Đó cũng là lần đầu tiên Cảnh Phong ôm lâu ngày, một trận ôm đến gầy rạc người, gần như quật ngã con người vốn quật cường, lảo lộn giang hồ không chút sợ hãi của anh.

Cảnh Phong ngã người vào thành ghế, nhìn lên trần nhà.

- Em nói xem, anh nên làm thế nào?

Sự tức giận trong Hải vì câu hỏi này mà có phần dịu lại, anh mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế. Anh biết Cảnh Phong đang rất khó khăn. Cảnh Phong không phải đồ ngốc mà không nhìn ra mục đích của Kiều Chinh khi muốn bước chân vào công ty. Thế nhưng, anh không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của cô. Chỉ có điều ông chủ Thạch, ông ta nhất định sẽ không bao giờ chấp nhận.

Hải hiểu rõ tính tình ông chủ Thạch, một khi biết rõ thân phận của Kiều Chinh, ông ta nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn đối phó với cô. Đến lúc đó, Cảnh Phong càng rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Suy nghĩ một lát, Hải quyết định:

- Ngày mai hãy để em đi gặp Kiều Chinh, em sẽ thuyết phục cô ấy từ bỏ ý định này.

Cảnh Phong chậm rãi rời ánh mắt ra xa, không tỏ ra phản đối hay đồng tình.

Kiều Chinh đẩy mạnh cửa bước vào căn phòng quen thuộc. Nhìn người bên trong, cô nhếch môi cười nhạt:

- Lâu quá không gặp. Anh vẫn là anh em tốt với Cảnh Phong nhỉ, ngay cả việc bao gái cũng có cùng sở thích.

Hải không để ý lời nói gai góc của Kiều Chinh mà lên tiếng ngay:

- Cảnh Phong có chút việc bận nên bảo tôi thay anh ấy đến chăm sóc em.

- Chăm sóc? - Kiều Chinh bật cười lớn - Tôi đâu phải đứa trẻ lên ba cần hai người chăm sóc. Khách đến đây đều là muốn mua vui và để tôi chăm sóc cả. Là anh nói ngược hay là người anh em của anh cố ý cho người đến quản lý tôi. Nếu là quản lý tôi, tôi nghĩ các người vẫn chưa đủ tư cách.

Ánh mắt sau câu cuối cùng của Kiều Chinh quét lên người Hải chất chứa sự tức giận dù rằng miệng của cô vẫn nở nụ cười ngọt ngào. Hải luôn biết mục đích mình đến đây là gì nên việc đầu tiên là anh phải làm cô chấp nhận anh. Hải muốn xoa dịu cô, bèn thuận theo lời cô:

- Cứ coi như anh đến đây để vui chơi đi.

Hải vừa dứt lời thì Kiều Chinh đã dùng ánh mắt đưa đầy nhìn anh, cô khẽ cười bảo:

- Nếu anh đã chiếu cố đến em vậy thì em phải chăm sóc anh tận tình rồi. Hi vọng, anh không chê bai sự phục vụ của em.

Vừa nói xong, Kiều Chinh đã sà đến, ngồi sát vào Hải, thân hình cô chạm vào người anh tình tứ.

- Mừng ngày hội ngộ, uống với em một li - Cô rót hai li rượu, đưa cho Hải một li.

Hải bất đắc dĩ phải một hơi uống cạn. Anh vừa uống cạn, Kiều Chinh đã nhanh chóng rót tiếp li nữa, Hải liền giữ cô lại rồi bảo:

- Khách đến đây không phải chỉ để uống rượu, nếu muốn uống rượu nhiều nơi hơn chỗ này gấp trăm lần.

- Vậy anh muốn hát? - Kiều Chinh nghiêng đầu hỏi khẽ.

- Không hứng thú - Hải lắc đầu, ánh mắt nhìn Kiều Chinh như thấu tâm can cô.

- Ok, để khách buồn chán bọn em sẽ bị mắng, có khi còn bị phạt tiền. Vậy bây giờ anh muốn gì? - Cô khẽ để thân người chạm vào hông Hải, tay để lên vai anh, đôi chân thon thả gác lên nhau đầy gợi cảm, tay kia chạm vào lồng ngực Hải vuốt nhẹ. Một bàn chân khẽ chạm vào ống quần Hải, rà lên rà xuống một cách kích thích.

Hải cũng sững sờ trước hành động này của cô, người hơi run nhẹ, nhưng anh nhanh chóng trấn tĩnh lại, gạt tay Kiều Chinh ra, đứng dậy và nói:

- Kiều Chinh, anh thay Cảnh Phong đến đây để nói chuyện với em.

- Tôi không nghĩ chúng ta có chuyện gì để nói về anh ấy - Kiều Chinh lấy lại vẻ mặt lạnh lùng của mình, khinh bỉ đáp.

- Em là người thông minh, chắc cũng biết sau lưng Cảnh Phong còn một người nữa. Nếu như em cứ cố chấp đòi vào công ty làm, hậu quả sẽ rất khó lường.

- Hậu quả ra sao đó cũng là chuyện của tôi - Kiều Chinh cố chấp nói - Còn chuyện công ty, công ty đó vốn là của ba tôi, tôi là con gái của ông ấy. Dù không có cách nào lấy lại nó nhưng ít ra tôi muốn đóng góp một chút công sức để nó phát triển tốt hơn, không để nó bị người khác phá hoại. Yêu cầu của tôi là thế nếu các người không đồng ý, từ nay xin đừng đến làm phiền tôi nữa. Sau này, tôi sẽ không tiếp ai trong hai người, đàn ông mà tôi tiếp, chắc chắn sẽ không nhầm chán như hai người.

Nói xong, cô lạnh lùng bước thẳng ra ngoài, Hải muốn nói thêm cũng không được. Anh thở dài bất lực.

Không hiểu sao, khi đứng trước biết bao nhiêu đàn em, anh có thể hùng hồn nói chuyện, lớn tiếng ra lệnh đàn áp, nhưng trước mặt Kiều Chinh, đối diện với gương mặt và ánh mắt của cô, anh lại không thể nói được lời nào. Hải đưa tay lên lồng ngực mình, nơi vẫn còn lưu lại cảm giác mấy phút trước lúc Kiều Chinh chạm vào.

Kiều Chinh cầm chiếc điện thoại thật chặt, ngồi cụp mắt đầy ưu tư. Ông Sĩ Thanh hút hết điếu thuốc rồi bước đến bên Kiều Chinh vỗ vai cô động viên:

- Con làm tốt lắm. Chú nghĩ Cảnh Phong nhất định sẽ đồng ý với điều kiện của con.

Ông Sĩ Thanh vừa nói xong thì chuông điện thoại của cô vang lên. Kiều Chinh nhìn ông, ông khẽ gật đầu, ánh mắt đặc thắng. Kiều Chinh hít một hơi thật sâu mở điện thoại:

- Có chuyện gì?

- Anh đồng ý.

- Tôi không hiểu ý anh.

- Anh đồng ý điều kiện của em. Ngày mai anh sẽ sắp xếp công việc cho em.

- Được. Vậy thì hẹn mai gặp - Nói xong Kiều Chinh nhanh chóng cúp máy.

Ông Sĩ Thanh đã nghe rõ lời Cảnh Phong, ông khoái chí cười to, ánh mắt nhìn về một hướng vô định nào đó đầy căm thù, trong lòng tự nhủ: “Anh, ngày em báo thù cho anh không còn xa nữa”.

Kiều Chinh nhìn chú mình trong lòng đau buồn vô hạn, hai mắt đỏ hoe, cô ngước mặt lên để nước mắt không rơi xuống.

Cái gì gọi là tình yêu? Đó là sự lợi dụng lẫn nhau để đạt được mục đích của mình. Tình yêu là thứ tội lỗi nhất trong cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Nếu Như Yêu - Chương 31

Mục đích

Chiếc xe sang trọng chở Cảnh Phong vào một nhà hàng Pháp cao cấp. Anh bước xuống xe với dáng vẻ điềm tĩnh rồi đi thẳng đến cánh cửa đã được mở sẵn.

Thế nhưng khi nhìn thấy Kiều Chinh cũng có mặt ở đó, ánh mắt Cảnh Phong bỗng tối sầm lại, anh đứng im nhìn cô chằm chằm. Cô bình thần dùng ánh mắt đáp lại ánh mắt của anh trong im lặng. Người đàn ông còn lại trong phòng liền đứng bắt tay Cảnh Phong:

- Cậu Phong, thật là vinh hạnh cho tôi.

- Ông chủ Hoàng nói quá rồi, được ông chủ Hoàng mời cơm là vinh dự của tôi mới đúng - Cảnh Phong rời ánh mắt khỏi Kiều Chinh, niềm nở bắt tay ông chủ Hoàng.

Không biết là trùng hợp hay cố tình mà chiếc ghế ông chủ Hoàng kéo ra mời Cảnh Phong ngồi lại là vị trí bên cạnh Kiều Chinh. Cảnh Phong liếc nhìn Kiều Chinh, nhếch môi cười một cái rồi ngồi xuống. Dù ông chủ Hoàng không mời, anh cũng sẽ chọn vị trí đó, bây giờ xem như hợp thức hóa mà thôi.

- Ông chủ Hoàng thật đúng là phong lưu không uống kiếp người - Cảnh Phong vừa nói vừa liếc sang Kiều Chinh.

Ông Sĩ Thanh phá lên cười:

- Cậu thật là biết nói đùa.

Nói xong, đích thân ông tự tay rót rượu mời Cảnh Phong thủng thẳng nói:

- Tôi già rồi, nên chú trọng vào việc kinh doanh thì hơn.

Kiều Chinh ngồi im lặng một bên nghe hai người đàn ông tăng bốc nhau. Cuối cùng, ông Sĩ Thanh mới lên tiếng giải thích với Cảnh Phong vì sự có mặt của cô ở đây.

- Cậu cũng biết, lần này tôi trở về nước là muốn phát triển sự nghiệp tại quê hương mình. Người già đều hoài cổ thế. Lần này tôi đem hết vốn liếng về nên rất muốn tạo dựng các mối quan hệ. Biết cậu Phong giao thiệp rộng nên muốn nhờ cậu giúp đỡ.

- Tất nhiên tôi sẽ hết lòng rồi.

Ông Sĩ Thanh cười thầm trong bụng, ông biết rõ Cảnh Phong sốt ruột muốn biết sự hiện diện của Kiều Chinh ở đây nhằm mục đích gì nên cố ý nói dông dài một chút. Thấy sự nôn nóng của Cảnh Phong, ông biết đây là lúc nên nói ra rồi:

- Tôi đang muốn mời cô Kiều Chinh đây làm thư ký cho tôi.

Sắc mặt Cảnh Phong xấu đi rõ rệt, anh nhìn Kiều Chinh rồi lại quay sang ông chủ Hoàng. Cô đang nhìn ông chủ Hoàng đầy tình tứ, ông ta cũng cười đáp lại nụ cười của cô. Bàn tay của anh siết chặt, hít sâu, anh lên tiếng:

- Ông chủ Hoàng cảm thấy ở đây thiếu nhân tài đến mức tuyển cả một cô gái quán bar, chưa tốt nghiệp đại học để làm thư kí ư?

Lời nói châm biếm rõ rệt của anh làm nụ cười trên gương mặt Kiều Chinh khựng lại. Nhưng cô chỉ đưa tay cầm lấy ly rượu trên bàn, cười nhạt chờ ông Sĩ Thanh đáp lời thay cô.

- Cậu cũng biết, một nhà lãnh đạo tài giỏi là người biết nhìn người và biết dùng người. Tôi không chú trọng vấn đề bằng cấp và địa vị. Người vừa có tài, vừa có sắc như cô Kiều Chinh đúng là không thể bỏ qua.

Ngụ ý của ông chủ Hoàng quá rõ ràng, Cảnh Phong không phải không hiểu. Ông ta không cần những người thông minh mà chỉ cần người xinh đẹp để dâng bán rẻ thân xác của mình. Ông ta hoàn toàn không cần nhìn đến năng lực kinh doanh của cô.

- Hi vọng ông chủ Hoàng không chọn sai - Cảnh Phong gật gù châm biếm.

- Thật ra, một người chưa có bằng cấp như tôi đã được ông chủ Phong đây mời vào làm ở công ty của ông ấy - Kiều Chinh bất ngờ lên tiếng.

Cảnh Phong nghẹn lời, anh vừa mở miệng chế giễu cô nhưng lời cô nói lại chẳng khác nào biến anh thành kẻ bê đá tự đập chân mình. Nhưng Kiều Chinh không để Cảnh Phong kịp mở miệng phản bác:

- Giờ ông chủ Hoàng có lời mời như thế này thì tôi cũng muốn cân nhắc.

Ánh mắt của Cảnh Phong và ông Sĩ Thanh nhìn nhau thăm dò, chẳng ai mở miệng trước. Mãi cho đến khi ông Sĩ Thanh cười phá lên nói:

- Không ngờ, chúng ta lại có cùng suy nghĩ như thế. Đều là người trọng dụng nhân tài.

- Ông chủ Hoàng nói sai rồi. Đúng là tôi cũng giống ông chủ Hoàng muốn mời cô Kiều Chinh đến công ty làm việc, chỉ có điều mục đích chúng ta khác nhau.

- Vậy sao? Vậy thì đành chờ đợi sự lựa chọn của cô Kiều Chinh mà thôi.

Nói rồi, cả hai ánh mắt đều hướng về cô. Kiều Chinh ngồi im một lúc rồi đứng bật dậy nói:

- Tôi xin phép đi toilet.

Nói xong, cô dứt khoát bỏ đi mặc hai người đàn ông với những toan tính sau lưng.

Cô ở trong toilet thật lâu, nhìn mặt mình trong gương. Đã lâu rồi, cô chưa nhìn kĩ mình như vậy. Cô cảm thấy mình thay đổi đến mức bản thân cũng không nhận ra chính mình nữa. Gương mặt vốn tròn gò có cảm giác nhọn hơn, đôi mắt vốn tinh khiết giờ đã vẩn đục. Chẳng những thay đổi bên ngoài, mà nội tâm bên trong cô hình như cũng đã thay đổi rất nhiều.

Vốc nước lên mặt, chậm rãi dùng khăn lau rồi cô mới mở cửa trở lại phòng ăn đối mặt với hai người đàn ông. Chẳng ngờ, khi vừa bước ra khỏi toilet, cô đã nhanh chóng chạm mặt Cảnh Phong. Anh đứng bất động, người dựa hẳn vào tường, điều thuốc trong tay anh đang cháy dở, một hình ảnh khá quen thuộc của anh mỗi khi anh suy tư một điều gì đó.

Kiều Chinh biết anh đang đợi cô.

Cô chẳng màu mè giả vờ bước qua anh rồi chờ anh giữ tay lại làm gì mà ngang nhiên hỏi:

- Chờ tôi sao?

Cảnh Phong im lặng, đưa điều thuốc lên miệng hút một hơi dài. Kiều Chinh nhún vai, quay người bỏ đi thì bị anh giữ tay lại. Cô nhếch miệng cười nhạt:

- Nói nhanh đi.

- Mục đích của em là gì?

- Mục đích? - Kiều Chinh tròn mắt hỏi lại.

Cảnh Phong thấy cô giả vờ như thế, mắt kiên nhẫn bèn nói ra:

- Em đưa ra yêu cầu cho tôi, bất tôi chấp nhận cho em vào làm ở công ty. Giờ lại ngỏ ý với ông chủ Hoàng, thế là sao?

- Chẳng phải tôi đã nói rõ rồi sao - Kiều Chinh cười nhạt - Người nào cũng phải vì lợi ích của mình cả. Tôi cũng vậy, nếu anh cho tôi một chức vụ tốt, tôi nhất định sẽ theo anh. Nhưng nếu chức vụ anh cho tôi chẳng khác nào đồ vứt đi, vậy thì tôi chỉ có thể chấp nhận bán rẻ bản thân mà đi cầu cạnh ông chủ Hoàng thôi.

- Em..

Cảnh Phong tức giận đến mức không nói được thành lời. Cái từ bán rẻ thân xác cứ như một lưỡi dao sắc bén, từng nhát từng nhát đâm vào trái tim anh. Cô rõ ràng biết mục đích của ông chủ Hoàng là muốn cô lên giường với những đối tác của ông ta, vậy mà cô vẫn nhận lời. Anh biết chẳng qua là cô muốn ép anh phải cho cô một chức vụ tốt nhất. Đây mới là mục đích thật sự của cô khi bày ra trò này. Nhưng nếu như anh không chấp nhận, vậy thì cô vẫn chấp nhận bán rẻ mình cho ông chủ Hoàng kia hay sao? Thật sự phải đưa bản thân vào con đường nguy hiểm như thế sao? Bàn tay anh bất giác siết chặt tay cô hơn. Cô bực tức hất tay anh ra, xoa xoa cái tay đã đỏ ửng của mình, trừng mắt nói:

- Tuy anh đã chiếm đoạt tất cả tài sản của gia đình tôi, công ty của ba tôi. Những thứ đó không còn thuộc về tôi không có nghĩ là tôi không quan tâm. Tiền tài, tôi có thể không quan tâm, dù sao, tiền của ba tôi cũng là tiền bất nghĩa, ai lấy cũng được. Nhưng công ty đó, nó vốn dĩ là của ông ngoại tôi để lại, dù không thể làm chủ, ít ra tôi cũng muốn góp sức mình để phát triển nó, nhìn nó lớn mạnh hơn. Cho nên bất luận là thế nào, tôi cũng muốn bước chân vào nó. Anh không cho tôi con đường thẳng, thì tôi chỉ có cách chọn đường vòng. Anh chọn lựa cho kĩ đi, cho tôi một vị trí mà tôi muốn, hay là...

- Em chấp nhận bán rẻ thân xác của mình để đạt được mục đích sao?

- Tôi đã bán rẻ nó từ lúc gặp anh rồi. Giờ thì chẳng còn gì đáng giá để mất cả - Cô bật cười lớn.

- Được, vậy thì tôi sẽ cho em vị trí mà em mong muốn.

Kiều Chinh khẽ cười đắc ý khi mục đích của mình đã đạt được. Cảnh Phong nhìn cô với ánh mắt khác lạ:

- Nhưng với một điều kiện.

Kiều Chinh nhướn mày.

- Bán thân xác của em cho tôi.

Kiều Chinh tròn mắt nhìn anh đáp:

- Được. Dù sao bị một mình anh chà đạp còn hơn bị nhiều người chà đạp, cũng đỡ mất mặt hơn.

Dù chấp nhận, cô cũng phải chấp nhận ở tư thế ngẩng cao đầu.

Cô vừa nói dứt lời, tay anh đã ôm ngang eo cô, kéo cô sát vào lòng mình, nhanh chóng phủ lên môi cô một nụ hôn cuồng nhiệt. Kiều Chinh muốn từ chối cũng không được. Cô bị anh hôn đến mức đầu óc quay cuồng, cuối cùng đành chịu khuất phục mà chìm sâu hơn nữa.

Trong đêm tối, tiếng đồng hồ tích tắc vang vọng khắp căn phòng.

Kiều Chinh mở mắt nhìn trần nhà, cô thở hắt một hơi, cố gắng lấy lại hơi thở trầm ổn sau một đêm cuồng loạn. Bên tai cô là hơi thở nóng ấm đều đặn anh, vòng tay ôm chặt lấy cô không rời.

Kiều Chinh quay đầu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, đôi chân mảy rậm, sống mũi cao, đầu mũi chạm vào bờ vai trần của cô.

Cô nhìn gương mặt anh thật lâu.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn gương mặt anh lúc ngủ ở khoảng cách gần như thế. Trong lòng thấy kích động vô cùng, cảm xúc dạt dào không nói thành lời. Cô run rẩy bờ môi, kiềm chế cảm xúc khi nhớ lại quá khứ.

Lần đầu tiên, cô trao cho anh đời con gái trinh trắng của mình. Anh hôn cô rất sâu giống như hôn thể nào cũng không đủ. Trong phòng ngủ, chăn màu vàng nhạt cổ điển, quần áo lần lượt rơi xuống sàn nhà, trên chiếc giường rộng hai thân thể mềm mại ấm nóng quấn lấy nhau như không bao giờ muốn rời xa.

- Cảnh Phong! Cảnh Phong - Cô có chút sợ hãi mà gọi tên anh, giọng cô lạc đi.

- Đừng sợ - Giọng anh khàn khàn - Cấn vào vai anh đi.

Kiều Chinh đưa mắt trầm lặng lung linh nhìn anh khẽ lắc đầu.

- Anh muốn cùng em cảm nhận nỗi đau này.

Anh nhìn cô đầy âu yếm, đầy yêu thương. Một tình yêu tưởng chừng không thể xa rời.

Giây phút đó, cô đã rất hạnh phúc. Anh muốn cùng cô cảm nhận nỗi đau, muốn chia sẻ cảm xúc với cô. Cô đã hạnh phúc chìm vào giấc ngủ, đến khi cô thức dậy anh đã rời đi, sau đó để lại cho cô một vết thương không thể lành.

Giờ nghĩ lại, cô lại cảm thấy cay đắng. Hóa ra, cái anh muốn chia sẻ cùng cô là nỗi hận thù, là những vết thương chằng chịt đầy sẹo trong trái tim anh.

Nước mắt cô không kìm chế được lăn dài xuống gối. Môi cô cắn chặt để không bật ra tiếng nấc nghẹn ngào đánh thức anh dậy.

Khi họ lần đầu tiên gặp lại, anh kích động không ngừng dằn vò cô, cô cũng chịu đựng sự dằn vò thân xác của anh rồi mau chóng rời đi, chứ không hề ở lại nhìn gương mặt anh lúc ngủ. Hóa ra gương mặt anh lúc ngủ bình yên và ấm áp như thế. Không còn sự lạnh lùng và cô độc nữa.

Cô muốn đưa tay chạm vào gương mặt anh nhưng lại sợ hãi không dám. Con người làm cô vừa yêu vừa hận này, cô tuyệt đối không thể đặt trái tim mình vào tay anh lần nữa.

Kiều Chinh kéo tay anh ra khỏi người mình thật nhẹ để không làm anh tỉnh giấc. Thế nhưng Cảnh Phong ôm cô rất chặt, cô loay hoay mãi mà vòng tay ấy cũng không nhúc nhích. Lúc cô từ bỏ thì anh đột nhiên rút tay lại, khẽ xoay người sang bên kia. Thở phào, cô nhẹ nhàng nhòm người ngồi dậy, túm lấy cái áo sơ mi của anh khoắc đỡ, rồi thật sự rời đi.

Cánh cửa khép nhẹ lại, Cảnh Phong mở mắt nhìn ra cửa. Anh đưa tay chạm nhẹ vào vết nước mắt vẫn còn ấm nóng trên gối. Anh đã từng thấy những giọt nước mắt của cô rơi trên gối. Đó là lần đầu tiên họ đến bên nhau. Lúc đó cô nằm trên giường, áo nửa cởi nửa không, mái tóc xộc xệch. Đôi mắt lung linh trong suốt gọi tình. Lần đó là giọt nước mắt hạnh phúc. Còn lần này...

Cánh cửa lại bật mở, Cảnh Phong giả vờ nhắm mắt lại, anh nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của Kiều Chinh đang đến gần. Ngập ngừng thật lâu bên cạnh giường cô mới ngồi xuống.

Dù không mở mắt, Cảnh Phong cũng biết là Kiều Chinh đang nhìn mình. Chỉ có điều, anh không biết gương mặt cô đang biểu hiện sự đau đớn cùng cực. Cô vừa ra ngoài, chỉ muốn tìm một chút bình yên. Thế nhưng, cô đã sai. Những thứ bên ngoài căn phòng đều gọi lên ký ức của cô về ba. Ánh mắt nụ cười yêu thương của ông nhìn cô, sự nuông chiều của ông mỗi khi cô vui vênh. Đây là căn nhà chứa đựng toàn bộ hồi ức hạnh phúc của gia đình cô. Giờ đây hạnh phúc đó đã không còn, căn nhà cũng thuộc về người khác.

Ba cô đã mất.

Càng nhớ, càng đau. Càng đau, càng hận.

Kiều Chinh đưa hai tay lên nhắm vào cổ Cảnh Phong, cô muốn giết chết anh để trả thù. Hơi thở của Cảnh Phong vẫn đều đặn phả vào hai bàn tay đang xòe rộng của cô khiến đôi tay run lay bầy. Cô ngồi phịch xuống giường, nét mặt thần thờ, đau khổ.

Cảnh Phong mở mắt nhìn cô khẽ nói:

- Vì sao không làm, anh tuyệt đối sẽ không phản kháng đâu.

Kiều Chinh giật mình nhìn anh. Ánh mắt anh ráo hoảnh không hề có một chút gì mơ màng nào. Anh đã tỉnh giấc lâu rồi. Nét mặt chẳng có gì khác lạ, bình thản tình nguyện chịu chết dưới tay cô.

Anh giờ tay chạm khẽ lên gương mặt cô, lau đi những giọt nước mắt đang thi nhau rớt xuống:

- Nếu như anh chết để em không bao giờ phải khóc nữa thì anh cam tâm tình nguyện.

Lời Cảnh Phong nhẹ nhàng, ấm áp nhưng Kiều Chinh lại gạt tay anh ra, lạnh lùng nói:

- Dù anh có chết bao nhiêu lần, ba tôi cũng không sống lại được. Mạng của anh, tôi không cần.

Nói xong, cô ngồi dậy bước xuống giường, thay đồ định ra về nhưng Cảnh Phong đã nhanh hơn cô, anh nắm lấy tay cô kéo bật lại, Kiều Chinh mắt đã ngả phịch xuống giường. Cô trừng mắt nhìn anh:

- Anh muốn gì đây?

- Em quên lời giao ước của chúng ta rồi sao?

- Tôi không quên - Cô hát tay Cảnh Phong ra, giọng nhàn nhạt - Nhưng cái tôi bán cho anh là thân xác của tôi chứ không phải là tự do của tôi. Xong việc rồi là thời gian tự do của tôi, giờ tôi muốn về nhà của mình.

Cảnh Phong biết mình đuối lý, anh nãy nê bảo:

- Anh đưa em về.

- Không cần. Tôi không có phúc được hưởng sự chăm sóc của anh. Tôi tự đi được rồi.

Nói rồi cô dứt khoát bỏ đi chẳng để cho Cảnh Phong có thời gian níu giữ. Cảnh Phong bất động. Cô nói đúng, anh không có tư cách giữ cô lại dù là trong giao kèo đi chăng nữa.

Cánh cửa nhà đóng rầm một cái, báo cho Cảnh Phong biết Kiều Chinh đã rời đi.

Anh siết tay, cảm giác bất lực trào dâng trong lòng, hồi hận cũng đã muộn, ăn năn cũng không còn kịp, anh đã làm cô tổn thương quá sâu sắc. Dù anh có nói gì, cô cũng sẽ không tin. Nếu muốn giải thích, chỉ sợ là càng giải thích càng nhận được sự căm ghét của cô mà thôi.

Qua khe hở của rèm cửa sổ, Cảnh Phong có thể thấy bóng hình Kiều Chinh cô độc đứng trước cổng nhà, hai tay ôm chặt thân mình, cả người run nhẹ trước những cơn gió đêm thổi lồng lộng. Ánh đèn đường hắt hắt phản chiếu bóng cô trải dài dưới mặt đất thật sự đáng thương vô cùng.

Mười lăm phút sau, một chiếc xe phân khối lớn trở đến trước mặt Kiều Chinh, Cảnh Phong không nhìn rõ khuôn mặt người lái xe ẩn dưới chiếc mũ bảo hiểm, thế nhưng anh có thể nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trong giá lạnh của Kiều Chinh khi nhìn thấy người đó. Cô hạnh phúc đón nhận tấm áo khoác mà người đó choàng cho cô.

Hóa ra khi không có anh, cô có thể cười rạng rỡ như thế.

Kiều Chinh nhẹ nhàng đeo túi xách bước vào công ty. Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm. Công ty này là của ông ngoại cô - một công ty sản xuất mỹ phẩm lâu đời. Giờ tuy có chút thay đổi nhưng không làm mất đáng về khi xưa của nó.

Cô đi thẳng lên tầng năm nhận việc như lời căn dặn của Cảnh Phong. Sau khi giới thiệu thân phận mình, cô được đưa thẳng đến phòng giám đốc. Nhìn cái bảng tên phòng, Kiều Chinh không khỏi nhũn mày.

Vị giám đốc có mái tóc hoa râm, đeo kính cận, ăn bận lịch sự đang hí hoáy cúi đầu gõ phím máy tính đầy bận rộn. Kiều Chinh bước vào tận bàn mà ông vẫn chưa ngẩng đầu lên. Cô khẽ tăng hắng rồi lên tiếng:

- Dạ thưa...

Ông lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn cô, trong đáy mắt có chút bất ngờ. Ông điềm tĩnh tháo mắt kính ra nhìn Kiều Chinh cho kỹ, cô im lặng chờ đợi. Rồi ông đứng lên, bước ra khỏi bàn, giọng ôn tồn:

- Tôi mới vừa nhận được điện thoại của tổng giám đốc thông báo có một trợ lý mới đến đây.

Nói tới đây, ông cao giọng hơn:

- Dù là người mới nhưng đã đảm nhận chức vụ trợ lý này nghĩa là phải có trách nhiệm với công việc, đảm đương được hết mọi nhiệm vụ cấp trên giao cho. Không có từ nhưng mà..., không có xin lỗi... hay bất cứ lời nào thoái thác trách nhiệm cả. Rõ chưa?

- Vâng ạ - Kiều Chinh tự tin đáp.

- Tốt, giờ thì cầm đồng tài liệu này ra ngoài, trong ngày hôm nay hãy đọc hết nó. Ngày mai làm cho tôi một báo cáo, để xem cô hiểu nó đến mức nào - Ông gật đầu hài lòng, chỉ tay vào đồng tài liệu trên bàn ra lệnh.

Kiều Chinh nhìn đồng tài liệu chất cao như núi trên bàn, cô hơi mím môi bẽ lấy nó rồi đi.

Quả thật, để đọc hết đồng tài liệu này không phải chuyện đơn giản. Đã vậy còn làm báo cáo phân tích nó, quả là chuyện không tưởng. Thế nhưng, người mới vào mà được ở ngay vị trí nhiều người mong đợi như thế thì càng phải chứng tỏ khả năng của mình. Kiều Chinh biết rõ, Cảnh Phong cố ý làm khó để mới giao chức vụ này cho cô. Cô đã bỏ học hơn một năm nay, những vấn đề này quả thật khó khăn. Nhưng cô cũng đã có sự chuẩn bị rồi.

Cánh cửa vừa mở ra, cô nghe vị giám đốc nói nhỏ:

- Cố gắng lên.

Kiều Chinh khẽ cười khép cửa lại, hóa ra ông vẫn nhận ra cô.

Cô khệ nệ bê chồng tài liệu đi ra ngoài, đi được một đoạn chẳng may va vào người khác. Chồng tài liệu chỉ chút nữa thì đổ xuống đất, cũng may người đó nhanh tay đỡ hộ cô.

- Cảm ơn, cảm ơn.

Kiều Chinh lên tiếng thì chợt nhận ra người trước mặt mình:

- Vì Thanh, sao lại là anh?

- Thật không ngờ, chúng ta lại gặp nhau ở đây. Em thế nào rồi, sao lại bỏ học như thế? Anh hỏi Cẩm Tú về em mãi nhưng cô ấy bảo không gặp. Hai đứa thật là, chơi trò mất tích à? Hết Cẩm Tú mất tích thì lại đến em - Vì Thanh hớn hờ nói.

Kiều Chinh đang cười, bỗng nụ cười trở nên gượng ép. Cô không muốn nói đến đề tài này nữa bèn bảo:

- Anh vẫn còn giữ số điện thoại cũ chứ, giờ trưa em sẽ gọi cho anh.

- OK, anh làm ở bộ phận marketing, có gì em cứ qua đó tìm anh - Vì Thanh gật đầu.

Sau đó, anh giao lại giấy tờ cho cô bê gọn rồi mới đi thẳng vào phòng giám đốc.

Bữa trưa, Vì Thanh lịch sự giúp cô lấy com, sau đó hai người mới vừa ăn vừa tâm sự:

- Anh cũng có nghe nói chuyện của ba em, thú thật anh không ngờ ông ấy lại là ba của em. Anh chưa từng có cảm giác em là một đại tiểu thư như thế.

Kiều Chinh cười nhạt, cổ họng đắng nghét.

Vì Thanh thờ dãi:

- Anh và bạn bè cũng có tìm em, nhưng thấy nhà em bị niêm phong. Em không đến trường, phải vài ngày sau Cẩm Tú cũng mới quay lại trường học. Anh hỏi cô ấy nhưng Cẩm Tú không hề hé răng nói lấy nửa lời. Giữa hai em đã xảy ra chuyện gì vậy? Cẩm Tú hiện giờ...

Vì Thanh còn muốn nói tiếp nhưng Kiều Chinh đã xua tay chặn lại:

- Chuyện cũng đã qua rồi. Đừng nói đến nó nữa, nói về anh đi. Thành thật khai báo với em, chức vụ hiện nay của anh là gì? Có đủ lớn để đãi em một bữa hoành tráng không?

- Đừng cười anh - Vì Thanh xua tay - Cũng nhờ ba anh xin cho, anh mới vào được đây làm.

- Anh đừng khiêm tốn, theo em được biết, công ty này quản lý người rất nghiêm. Họ không tùy tiện cất nhắc ai ở chức vụ à người đó lại không có tí năng lực nào cả đâu.

Hai người đang cười nói rất vui vẻ, thì từ phía xa, một bóng người đi đến bên bàn của họ lên tiếng:

- Lâu quá không gặp.

Đôi đũa trên tay Kiều Chinh khựng lại, cô thừ ra một giây nhưng nhanh chóng tiếp tục ăn com của mình. Chỉ có Vì Thanh ngẩng đầu nhìn lên:

- Hôm nay em không đi khảo sát sao?

- Lát nữa em sẽ đi, giờ đến công ty lấy chút đồ, hơn nữa bạn thân của em vào công ty làm, em cũng nên đến chúc mừng một tiếng mới đúng chứ.

Cẩm Tú cười nửa miệng nhìn Kiều Chinh đang cúi đầu ăn com, ánh mắt kiêu hãnh, giọng nói tưởng chừng vui vẻ nhưng thực chất đầy sự khiêu khích.

Vì Thanh gật đầu vui vẻ nói:

- Phải đó, Kiều Chinh vào đây làm đúng là đáng chúc mừng. Chiều nay nếu hai em rảnh, anh mời hai đứa một bữa, thấy thế nào?

Kiều Chinh nhìn ánh mắt mong đợi của Vì Thanh, gật đầu nói:

- Cũng được. Cũng lâu rồi chúng ta không gặp nhau.

Cẩm Tú thấy Kiều Chinh trước sự khiêu khích mỉa mai của mình chẳng những không tức giận mà lại vui vẻ nhận lời như thế, cô hậm hực nện gót giày quay lưng bỏ đi, sau khi ném lại câu nói:

- Để xem sao đã.

Vì Thanh thấy thái độ của Cẩm Tú không được tốt, sợ Kiều Chinh buồn bèn lên tiếng giải thích giùm:

- Cẩm Tú hiện đang làm giám đốc marketing, công việc rất bận rộn.

Kiều Chinh cười cười, tỏ ý không vấn đề gì. Nhưng ngay lập tức cô đứng phắt dậy, quay người về phía Cẩm Tú gọi lớn:

- Cẩm Tú.

Cẩm Tú không ngờ Kiều Chinh lại gọi mình. Cô quay lại thì bất gặp nụ cười hiền từ của Kiều Chinh:

- Mình mới vào công ty, có nhiều điều chưa hiểu. Sau này có gì mong Tú giúp đỡ mình nhé.

Cẩm Tú nheo mắt nhìn Kiều Chinh nghi hoặc, không hiểu Kiều Chinh đang giờ trò gì. Thế nhưng, tiếng gọi lớn của Kiều Chinh khiến các nhân viên đang ăn cơm trong căng tin đều ngẩng đầu nhìn họ, ai cũng đang chờ xem phản ứng của Cẩm Tú. Cẩm Tú đành miễn cưỡng nở nụ cười, chìa tay về phía Kiều Chinh bảo:

- Tất nhiên rồi.

Trong con mắt của mọi người xung quanh, hai người họ là hai người bạn vui vẻ khi gặp lại nhau trong cùng một công ty. Nhưng chỉ có hai người hiểu được rằng, mối quan hệ của họ là thế nào. Cẩm Tú nhanh chóng rút tay về, cười nhẹ:

- Nghe nói Chinh được giao nhiệm vụ phân tích các báo cáo thị trường trong mấy năm gần đây phải không? Muốn làm báo cáo chính xác cần phải đi thực tế. Chiều nay mình có buổi khảo sát ở siêu thị. Hai giờ, Chinh đến siêu thị gặp mình, mình sẽ hướng dẫn cụ thể.

Đúng hai giờ, Kiều Chinh đã có mặt ở siêu thị, không gọi điện cho Cẩm Tú, cô thần thờ dạo vòng quanh.

- Em cảm thấy thế nào?

Giọng Cảnh Phong đột ngột từ sau lưng vang lên khiến Kiều Chinh giật mình quay đầu lại nhìn. Cảnh Phong không chỉ đi một mình, đi bên cạnh anh còn có Cẩm Tú và mấy nhân viên trên tay cầm tài liệu ghi chép.

- Em đến mua mỹ phẩm hay đang đi tìm hiểu? - Anh lại lên tiếng hỏi.

Kiều Chinh không nhìn mấy người bọn họ, lạnh lùng đáp:

- Bây giờ là giờ làm việc.

- Công việc thế nào?

- Như anh thấy đó.

Nói xong, cô tiếp tục bước đi, vòng qua mấy quầy tiếp theo. Thế nhưng Cảnh Phong đã nhích theo chân cô, tay anh cũng sờ mấy lọ sản phẩm:

- Em đánh giá sao về các sản phẩm hiện nay? Em thấy tình hình chung rồi chứ? - Anh hỏi.

- Cũng được.

Cẩm Tú thấy Cảnh Phong hỏi một câu, Kiều Chinh đáp gọn một câu, hoàn toàn không để ý đến mình trong lòng bực tức vô cùng. Không thể chờ lâu hơn nữa, Cẩm Tú bước đến, ôm cánh tay Cảnh Phong, nhẹ nhàng nói:

- Cảnh Phong, Kiều Chinh mới vào làm, chưa có nhiều kinh nghiệm. Sao anh không chuyển cô ấy đến bộ phận của em? Nhìn xem, mới vừa vào đã bị giao ngay việc khó, cô ấy vẫn còn chưa tốt nghiệp đại học...

Cẩm Tú vội lấy tay che miệng, cứ như thể cô lỡ lời.

Cảnh Phong bị Cẩm Tú ôm chầm cánh tay thì khẽ nhướng mày, đây không phải buổi tiệc nào cả nên anh không thích có sự thân mật quá thế này. Nhưng trước mặt hai nhân viên, anh không tiện hất tay cô ra, đành miễn cưỡng để im. Không ngờ nghe Cẩm Tú cố ý nói những lời khó nghe như thế. Anh đang định nhắc nhở thì đã thấy Kiều Chinh cười nhạt nói:

- Thời gian của tôi không còn nhiều, phải đi vài nơi nữa. Tôi xin phép đi trước.

- Tiếc vậy sao. Mình còn định cùng Cảnh Phong làm một bữa tiệc nhỏ chúc mừng Chinh ngày đầu đi làm - Cẩm Tú khách sáo lên tiếng.

Kiều Chinh bật cười lớn nhìn Cẩm Tú nói thẳng:

- Biết nhau quá rõ rồi, không cần cố làm ra vẻ như thế đâu.

Cẩm Tú tái mặt. Cô trừng mắt nhìn Kiều Chinh đang quay lưng bước đi. Điều mà Cẩm Tú càng không ngờ hơn là Cảnh Phong bất chấp thể diện của cô, đưa tay nắm lấy tay Kiều Chinh giữ lại:

- Cùng đi chung đi. Dù sao anh cũng đi khảo sát những nơi đó.
- Tôi tự đi được - Kiều Chinh lạnh lùng khước từ.
- Dù sao báo cáo của em cũng phải nộp cho anh xem vậy thì cứ trực tiếp báo cáo có phải hơn hay không?

Kiều Chinh liếc Cẩm Tú rồi cười nhẹ với Cảnh Phong:

- Tổng giám đốc có lời lẽ nào tôi lại không làm theo.

Cuộc khảo sát diễn ra trong yên lặng, Cẩm Tú vẫn dính sát vào Cảnh Phong, Kiều Chinh lặng lẽ đi phía sau. Dạo một vòng hết mấy tiếng đồng hồ cũng kết thúc. Vừa vào lại xe, Cảnh Phong liền hỏi một câu:

- Trễ rồi, đi ăn tối rồi hãy về nhà.
- Em cũng có ý này - Cẩm Tú liền reo lên gật đầu tỏ ý ủng hộ.

Cảnh Phong nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Kiều Chinh không lên tiếng phản đối, bèn hỏi tiếp một câu:

- Muốn ăn món gì?

Cẩm Tú còn đang suy nghĩ xem nên đi đâu ăn, Kiều Chinh ngồi ở phía sau buột miệng đáp:

- Nhật.

Coi như không thấy Cẩm Tú, cô tiếp tục buông lời:

- Là nhà hàng nào, chắc anh đã biết.

Cảnh Phong đột ngột tăng tốc, anh cứ thế lái xe đi thẳng nhà hàng Nhật quen thuộc, nơi mà trước kia Kiều Chinh và Cảnh Phong đã bắt gặp Cẩm Tú cùng ba cô.

- Ô, ai đây? Cô tiểu thư xinh đẹp, con gái ông chủ của tôi ngày xưa đây mà. Lâu quá không gặp, người đẹp thế nào? Người đẹp định đi đâu, sao không ở lại chơi với bọn anh một lát - Một kẻ áp sát Kiều Chinh khi ba người họ vừa bước chân vào nhà hàng.

- Buông tay ra - Giọng Kiều Chinh gay gắt.

Cảnh Phong liền quay đầu lại, ánh mắt đầy tức giận nhìn vào kẻ khà ố kia.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Nếu Như Yêu - Chương 32

Chỉ mong được nắm chặt tay em lần nữa

Đập vào mắt Cảnh Phong là gương mặt của kẻ bỏ trốn trước đây - Hưng đại bàng. Hưng đại bàng cũng nhìn Cảnh Phong với ánh mắt thù địch. Cả hai trừng mắt nhìn nhau vài giây rồi Cảnh Phong lớn giọng:

- Buông tay ra khỏi người cô ấy.

Hưng đại bàng thấy vậy càng cười lớn, gờ tay tóm lấy cằm Kiều Chinh nở một nụ cười đầy hứng thú:

- Haiz, đàn bà con gái đúng là thứ ngu ngốc nhất trên đời này, luôn bị tình yêu che mờ lí trí. Đến giờ phút này, cô vẫn để cho hắn ta lợi dụng mình. Đúng là đê tiện quá mức.

Nói xong, hắn hất tay thật mạnh, đẩy Kiều Chinh ngã phịch xuống sàn nhà.

- Mày...

Cảnh Phong thấy thế không khỏi tức giận lao vào muốn đánh Hưng đại bàng nhưng Cẩm Tú đã níu anh lại:

- Cảnh Phong đừng mà... bọn chúng đông lắm.
- Em bỏ tay anh ra - Cảnh Phong quát lớn.
- Em không buông - Cẩm Tú càng siết tay anh chặt hơn.
- Hai người không cần vì tôi mà cãi nhau - Kiều Chinh lồm cồm ngồi dậy.

Cảnh Phong khựng người. Anh nhìn cô bằng ánh mắt tuyệt vọng lần bị thương nhưng cô không nhìn anh, trong đôi mắt cô giờ đây không có hình bóng anh nữa.

Cô quay sang nói với Hưng đại bàng:

- Tôi và họ không có liên quan đến nhau.
- Ha ha, là cô đã tình ngộ hay bị bỏ rơi vậy hả? - Hưng đại bàng cười lớn chế nhạo cô.

Kiều Chinh uất nghẹn trước sự cười nhạo của Hưng đại bàng, cô nén lòng nhìn hẩn gần từng tiếng:

- Cảm phiền tôi muốn về nhà.

Thế nhưng Hưng đại bàng nào để cô dễ dàng bỏ đi như thế. Cô vừa mới bước lên một bước thì đàn em của hẩn đã ngăn cô lại. Kiều Chinh tức giận trừng mắt hỏi:

- Các người muốn gì đây?
- Không muốn gì cả - Hưng đại bàng cười ha ha - Dù sao cô cũng là con gái ông chủ, tôi từng được ông chủ chiều cố nhiều nên tôi cũng muốn chiều cố lại cô để đền đáp ơn nghĩa cho ông chủ.
- Tôi không cần anh chiều cố, chỉ mong anh đừng đến làm phiền tôi nữa thôi - Kiều Chinh mở miệng đáp.
- Cô nói cũng đúng. Tôi không cần phải chiều cố cô vì ông chủ, bởi vì thực chất cô không xứng đáng. Là vì cô ông chủ mới chết.

Hưng đại bàng bỗng trở nên giận dữ quát mắng cô. Kiều Chinh như chết sững khi nghe Hưng đại bàng nhắc đến cái chết của ba cô. Nước mắt không chờ đợi mà cứ thế rơi xuống.

- Thật không hiểu đàn bà các cô tại sao khi yêu đều trở nên mù quáng như thế cơ chứ - Hưng đại bàng nheo mắt nhìn cô nghiêng răng nói - Ông chủ chết, đều là lỗi của cô hết.
- Tôi không... - Kiều Chinh muốn nói nhưng lắp bắp không thành lời.
- Tuấn... Mày nói đi - Hưng đại bàng gầm gọng.

Tuấn cao kêu bước lên phía trước, bắt đầu đi phải lên tiếng:

- Năm đó, nếu như cô ấy chịu thông báo sớm cho ông chủ, ông ấy đã có thể đem hết giấy tờ đi tiêu hủy và không chết thảm như vậy.
- Nghe rõ rồi chứ. Ba cô là chính một tay cô hại chết.

Cảnh Phong gần từng chữ:

- Hưng đại bàng! Tao cảnh cáo mày, mày mà còn kích động cô ấy một lần nữa tao sẽ không để yên đâu.
- Mày làm gì được tao? Muốn đánh nhau, tao chấp mày đó - Hưng đại bàng thách thức- Mày đừng quên, mày đang mặc một bộ đồ sang trọng. Mày đã không còn là thằng giang hồ vật vãnh ngày xưa nữa rồi.

Cảnh Phong bị Hưng đại bàng nói trúng thóp chỉ có thể im lặng nén giận.

Đúng lúc đó, Kiều Chinh đã bước tới nắm lấy áo của Hưng đại bàng kéo mạnh:

- Nghe cho rõ đây. Bây giờ tôi muốn về nhà, nếu ai dám ngăn cản tôi sẽ liều mạng với kẻ đó.

Ánh mắt cô lạnh băng đáng sợ. Hưng đại bàng có chút sững người khi nhìn vào ánh mắt cô. Cô liền đẩy mạnh hẩn về phía mấy tên đàn em khiến hẩn ngã ngửa. Một tên đàn em tức giận định giữ cô lại, cô trừng mắt nhìn tên đó, môi mím chặt. Đúng lúc đó, Tuấn phát tay ra hiệu để cô đi. Ánh mắt của Kiều Chinh dịu lại, cô liền bước thẳng đi không chút e sợ. Hưng đại bàng nhìn theo dáng Kiều Chinh, khoái chí cười:

- Cô em, được lắm.

Giọng nói đầy hứng thú cộng với ánh mắt lộ rõ sự thèm khát của hắn khiến Cảnh Phong có chút sợ hãi, anh rũ mạnh tay Cẩm Tú ra khỏi tay mình vội vàng đuổi theo Kiều Chinh. Cẩm Tú cũng chạy theo anh.

- Anh Hưng, để chúng đi vậy sao?

Một tên đàn em nhìn Hưng đại bàng lên tiếng hỏi. Hưng đại bàng nhìn theo hướng ba người vừa rời đi, ánh mắt nham hiểm:

- Kịch vui còn ở phía sau kia mà. Cứ từ từ thưởng thức.

Rồi hắn phá lên cười.

Ngoài trời đã bắt đầu mưa thế nhưng cô không hề dừng chân lấy một lần. Cảnh Phong nắm tay giữ cô lại:

- Em chờ một chút, anh đi lấy xe.

Kiều Chinh chợt dừng bước chân, tiếp sau đó là một tiếng bốp vang lên. Trên má Cảnh Phong xuất hiện năm dấu tay rõ rệt. Cẩm Tú giật mình. Ngay sau đó, cô phẫn nộ chỉ tay vào mặt Kiều Chinh kêu lên:

- Cô...

Kiều Chinh mặc kệ Cẩm Tú, cô cao giọng nói với Cảnh Phong:

- Si nhục và đau đớn ngày hôm nay của tôi là do anh gây ra, cái tát này coi như tôi đòi lại. Từ nay chúng ta chỉ là cấp trên và cấp dưới, một chút cũng không quan hệ, xin anh đừng có đến phiền tôi nữa. Hãy để tôi sống yên ổn.

Cô nói xong lao người vào trong màn mưa. Anh ném mạnh chùm chìa khóa trong tay cho Cẩm Tú và bảo:

- Em tự lái xe về đi.

Rồi anh đuổi theo Kiều Chinh.

Mưa thật lớn, chẳng mấy chốc quần áo hai người đã ướt hết cả. Cảnh Phong cởi áo khoác của mình ra giờ rộng trên cao che cho cô. Nhưng cô vẫn bước tiếp mà không hề có một phản ứng nào nữa. Trời vẫn mưa như trút, cái lạnh ủa đến, mỗi cô run cầm cập. Cô khẽ liếc mắt nhìn Cảnh Phong dưới tấm áo khoác, mỗi anh đã tái nhợt.

Lòng cô bỗng rối loạn. Vì cái gì mà anh phải làm như thế?

Vì yêu ư? Vì ân hận ư?

Hay vì tiền?

Cô không biết, cô thật sự không biết. Trong tích tắc cô bỗng thấy mệt mỏi, muốn buông xuôi tất cả: Quá khứ, thù hận, tình yêu.

Cô đứng khựng lại. Cảnh Phong lo lắng hỏi:

- Em mỗi chân rồi sao? Để anh...

Anh chưa nói hết câu, Kiều Chinh đã kéo chiếc áo che đầu xuống rồi bảo:

- Không cần phải làm khổ mình như thế.

- Anh không cho đây là sự khổ sở - Anh chân thành đáp - Dù em tin cũng được, không tin cũng được, anh chỉ mong được nắm chặt tay em một lần nữa mà thôi. Em bắt anh làm gì anh cũng chấp nhận.

Cô nhìn anh im lặng, đôi mắt đầy xúc động. Cô để nước mắt rơi tự do trong màn mưa, cô không muốn anh biết mình đang khóc nên kìm nén tiếng nước nỡ. Cảnh Phong thấy cô im lặng, anh nhẹ bước tới nắm lấy bàn tay cô:

- Tha thứ cho anh có được không?

- Đừng cầu xin em, em không làm được - Cô muốn rút tay về.

- Em có thể làm được. Vì tình yêu của chúng ta, anh xin em - Cảnh Phong thành khẩn, giọng anh run lên, không rõ vì xúc động hay là vì lạnh.

Khi anh nhắc đến tình yêu của họ, cô không nén nổi bi thương, run run khước môi, nghẹn ngào lên tiếng:

- Nếu vì tình yêu, vì sao năm xưa anh không tha thứ cho ba em?

- Bởi vì anh cố chấp - Cảnh Phong đau khổ né tránh.

- Chẳng lẽ em không cố chấp sao?

- Em không cố chấp như anh.

Cô bật cười lớn, rút tay khỏi tay Cảnh Phong, lùi người ra xa mấy bước.

- Anh sai rồi. So với anh, em còn cố chấp nhiều hơn. Thật đáng tiếc, anh không hiểu em gì hết.

- Anh hiểu. Anh hiểu em mà.

Chính vì anh hiểu cô, cho nên mới yêu cô nhiều như thế.

- Không, Cảnh Phong. Anh không hiểu. Bởi vì so với sự cố chấp của anh, em còn cố chấp nhiều hơn. Nếu em không cố chấp thì sẽ không yêu anh đến thế này. Nếu em không cố chấp thì sẽ không theo đuổi tình yêu dành cho anh để rồi bị anh làm tổn thương sâu sắc như thế. Đáng lẽ em không nên gặp anh, không nên yêu anh, càng không nên yêu anh quá thật lòng.

Cô đã nói ra những lời tận đáy lòng mình, Cảnh Phong đưa tay ôm lấy cô, giữ chặt cô trong vòng tay, nghẹn ngào nói:

- Anh biết, anh đã làm tổn thương em nhiều như thế nào. Anh nguyện bù đắp cho em suốt quãng đường còn lại của mình. Chỉ cần em cho anh cơ hội.

Cô im lặng không đáp, tựa đầu vào lồng ngực anh, nước mắt lăn dài.

Mưa vẫn cứ rơi mãi như thể muốn rửa trôi hết mọi đau khổ, hận thù giữa hai người. Họ ôm chặt nhau dưới làn mưa lạnh. Mưa lạnh nhưng lòng người không lạnh. Mưa lạnh đóng băng nỗi đau của con người, cho lòng người dịu lại, cho nỗi bi thương chìm sâu.

Bóng hai người in dưới lòng đường hòa vào trong màn mưa buồn. Xa xa có một bóng người khác cũng trải dài trong màn mưa dưới tán dù nhìn về phía họ. Là đau là xót, là buồn, là tuyệt vọng...

- Kiều Chinh.

Bỗng một âm thanh vang vọng giữa làn mưa cùng tiếng gió gào thét khiến cả hai đều giật mình.

Long Sơn trên người mặc áo mưa, cầm dù chạy tới, anh không nhìn Cảnh Phong, đưa tay ôm eo Kiều Chinh che dù cho cô tránh khỏi những hạt mưa lạnh lẽo nặng nề phủ xuống người.

- Em ướt hết rồi, mau vào nhà thôi.

Long Sơn! Kiều Chinh hơi nghiêng đầu nhìn anh, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của anh, con hoẵng loạn trong lòng bỗng dịu lại. Long Sơn vỗ về cô rồi kéo cô đi về hướng nhà cô. Kiều Chinh lúc này mới nhận ra, họ đã đi một đoạn đường dài trong im lặng, cứ đi cứ đi theo tri giác mơ hồ mà không hề biết đã gần đến nơi cần đến.

- Đứng đi - Cảnh Phong khẽ gọi, giọng anh run rẩy.

Kiều Chinh hơi khựng lại, nhưng sau đó cô đưa tay siết chặt vạt áo mưa giống như bám víu để bản thân không yếu đuối mà gục ngã trước giọng nói của anh.

Long Sơn nhìn Cảnh Phong, đây là lần đầu tiên anh nhìn thẳng Cảnh Phong như thế. Lúc trước anh cam chịu, chấp nhận chôn vùi mối tình đơn phương của mình vào trong đáy lòng nhưng bây giờ là Cảnh Phong đã làm tổn thương Kiều Chinh nên bất luận thế nào, anh cũng không nhường cô lại cho Cảnh Phong nữa. Anh cứ thế ôm Kiều Chinh rồi đi.

Hóa ra cảm giác là như vậy.

Hóa ra cảm giác nhìn người mình yêu tay trong tay với người khác, lại đau đớn đến thế.

Hóa ra cảm giác đứng dưới mưa lạnh trước cửa nhà chờ đợi lại đáng sợ như thế. Cô đã chờ anh, chờ đến khi cái lạnh làm cô ngất đi. Và giờ anh lại thế, đứng dưới mưa chờ cô. Đau đớn hơn, người bên trong mãi không ra.

Là anh đáng phải chịu như thế.

Long Sơn mở cửa, đưa Kiều Chinh vào nhà rồi vội giục cô đi tắm:

- Em mau tắm nước nóng đi. Anh hâm nóng đồ ăn lại cho em.

Thấy cô im lặng không trả lời, anh nói tiếp:

- Anh về đây. Yên tâm ngủ đi.

- Long Sơn.

Cô thốt thoảng gọi:

- Anh đừng đi.

Anh như là liều thuốc an thần của cô, ở bên anh cô thấy bình an vô cùng. Cô đã rung động trước Cảnh Phong, cũng may Long Sơn đến và thức tỉnh cô nên cô rất sợ, sợ anh rời đi cô lại yếu lòng lần nữa. Cảnh Phong vẫn đang đứng bên ngoài giữa trời mưa tầm tã kia. Nếu như cô mở cửa cho anh vào nhà thì thành vách trong cô sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Long Sơn hơi bất ngờ trước lời đề nghị của Kiều Chinh nhưng anh cũng hiểu, thời khắc này, cô cần anh hơn bao giờ hết. Anh khẽ gật đầu bước đến, vỗ về:

- Anh ở đây, em ngủ đi.

Kiều Chinh khẽ cười yếu ớt, cô nhắm mắt lại chìm trong giấc ngủ.

Cả thân người ướt sũng, Cảnh Phong mệt mỏi lê người bước vào trong nhà, tận sâu trong lòng là một nỗi đau khổ khôn cùng.

Có lẽ cô nói đúng, anh nên rời khỏi cô, để cô yên ổn sống những ngày bình an. Anh không có tư cách được ở bên cạnh cô. Anh ở bên cô chỉ càng khiến cô đau đớn nhiều hơn. Cô đã tìm thấy được một người đàn ông tốt, biết yêu thương, biết chăm sóc như Long Sơn. Anh chỉ cần như vậy, chỉ cần cô hạnh phúc. Ý nghĩ là như vậy vì sao trái tim vẫn thấy nhói đau?

Ánh đèn nhà sáng rực, Cẩm Tú nhìn Cảnh Phong hốt hoảng:

- Anh ướt hết rồi. Mau lên tắm nước nóng đi.

Cô chạy đến đỡ Cảnh Phong nhưng Cảnh Phong gạt tay cô ra. Anh đi thẳng lên lầu, từng bước chân có chút xiêu vẹo. Cẩm Tú rất đau lòng. Cô đã ngồi chờ anh cả một đêm như thế vậy mà một chút ân cần anh cũng không bố thí cho cô. Vì sao cô đối với anh một lòng một dạ mà anh lại đối xử với cô như thế? Kiều Chinh có gì hơn cô chứ? Đẹp không bằng cô cũng không thông minh bằng cô, lại không hi sinh cho anh nhiều như cô, vì sao người anh yêu lại không phải là cô mà là cô ấy???

Tắm nước nóng, quấn một chiếc khăn tắm, Cảnh Phong từ buồng tắm bước ra đã thấy Cẩm Tú xuất hiện trong phòng với một cái cốc bốc khói nghi ngút, ngào ngạt mùi gừng. Anh đưa tay day day trán rồi bảo:

- Cảm ơn em.

Anh đón lấy cái cốc uống một ngụm thật lớn rồi bảo:

- Em sang phòng khách ngủ đi. Anh cũng mệt, muốn ngủ một chút.

Cảnh Phong nói xong, định vén tấm chăn lên chui vào thì Cẩm Tú đã ôm chặt anh từ phía sau, miệng cô khẽ khàng gọi:

- Căn...h P...hon...g

Cô dụi dụi má mình lên làn da trần mát lạnh của anh. Cảnh tay anh khựng lại. Anh thờ dãi định nắm tay Cẩm Tú ngăn cô lại thế nhưng Cẩm Tú đã ôm rất chặt.

- Em chỉ muốn một lần ở bên anh, chẳng lẽ bao nhiêu chuyện em làm cho anh vẫn không thể đánh đổi một lần hay sao? Bao lâu nay em chỉ chờ đợi chứ không bắt ép anh vì em tin có một ngày anh sẽ quay lại nhìn em. Bây giờ em không muốn chờ nữa. Coi như anh trả nợ em một lần đi được không?

Cảnh Phong bất chấp cái ôm chặt của cô, xoay mạnh người lại nhìn cô phức tạp:

- Vì sao cứ phải để bản thân mình thiệt thòi như thế chứ? Em xinh đẹp và thông minh, em xứng đáng có một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu em. Anh thì...

- Em mặc kệ.

Cảnh Phong vừa hé môi định nói tiếp thì Cẩm Tú đã ngăn lại. Cô nhìn anh bằng ánh mắt cương quyết:

- Dù tương lai có ra sao em không cần biết nhưng hiện tại em biết em yêu anh, em cần anh, em muốn được bên cạnh anh dù chỉ một lần.

- Đáng để làm vậy sao?

- Em yêu anh.

Một câu thay cho tất cả lí do.

Cô nhanh chóng choàng tay quanh cổ Cảnh Phong, môi dán chặt lên môi anh. Cảnh Phong đứng bất động, mặc kệ cô ôm hôn mình, chẳng có lấy một chút cảm xúc nào đáp trả. Anh như một pho tượng vô tri vô giác, lạnh nhạt đáng sợ.

Cầm Tú đưa ánh mắt đau khổ nhìn anh nhưng sau đó là một sự tức giận không kìm nén nổi, cô đẩy mạnh anh lên giường. Áp thân thể vào thân thể anh, cuồng nhiệt hôn, không ngừng kích thích ham muốn trong anh.

Chỉ đáng tiếc, Cảnh Phong để mặc cho cô làm loạn, anh muốn cho cô biết, dù có như thế nào trái tim của anh mãi mãi không thể dung nạp cô, mãi mãi không thể dung nạp ai khác ngoài Kiều Chinh.

- Bốp...

Cầm Tú đột ngột ngồi dậy tát vào mặt Cảnh Phong rồi gào lên khóc trong tủi nhục:

- Tại sao? Tại sao chứ?

- Em về đi - Cảnh Phong cũng biết, mình làm tổn thương cô quá sâu sắc.

Cầm Tú bật dậy, cô nhìn Cảnh Phong đầy thù hận rồi cười lớn:

- Anh đúng là đồ không có tim mà. Anh tưởng làm như vậy, em sẽ từ bỏ sao. Em nói cho anh biết, em sẽ không từ bỏ đâu. Nếu như cô ta chính là vật cản giữa chúng ta, em sẽ loại bỏ cô ta. Anh hãy chờ xem đi.

Cầm Tú nói xong, cô quay lưng bỏ đi nhưng Cảnh Phong đã bật dậy túm lấy tay cô:

- Anh cấm em làm hại cô ấy.

- Anh ngăn cản được em nhưng không ngăn cản được ông chủ Thạch - Cầm Tú đắc ý nói.

- Rốt cuộc em muốn thế nào mới bỏ qua cho cô ấy.

- Thỏa mãn yêu cầu của em.

- Được...

Cảnh Phong kéo mạnh cô quăng xuống giường, anh chồm lên người cô, ngấu nghiến hôn. Tay anh thô bạo trên thân thể cô, xé rách cả chiếc váy cô đang mặc. Anh chẳng còn giống một Cảnh Phong ân cần và lạnh lùng như trước, mà giờ đây trở nên cuồng nhiệt hơn bao giờ hết.

Dù đôi môi tê tái, Cầm Tú vẫn cuồng nhiệt hôn lại anh. Đây là ước mơ của cô, là hạnh phúc của cô. Cô chìm ngập trong đam mê, thỏa mãn và sung sướng. Cô ôm chặt lấy anh, trong khi anh tiến vào bên trong cô, lấp đầy cô. Anh không chút dịu dàng khiến cô đau đớn thể nhưng cô không phản đối, ánh mắt lộ rõ sự đắc ý, đầu hơi quay về một hướng. Nơi đó có ánh đèn nhỏ màu đỏ chớp tắt.

Khi Kiều Chinh giật mình thức giấc, trời vừa hừng sáng, thể nhưng cô lại có cảm giác mình vừa ngủ một giấc rất dài, dài đến mức tâm trạng hỗn loạn đêm hôm qua cũng theo giấc ngủ đó rời đi. Bên ngoài khí lạnh vẫn thổi ào ạt.

Trong căn nhà, trên chiếc giường vốn lạnh lẽo của cô lại không có chút lạnh lẽo nào mà trái lại rất ấm áp, Kiều Chinh thích cảm giác ấm áp này vô cùng. Cô biết lí do vì sao nó lại ấm áp như thế, cô định quay đầu nhìn thì một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai:

- Vẫn còn sớm, em ngủ thêm chút nữa đi.

Cô giật mình quay sang nhìn Long Sơn, anh nằm nghiêng người nhìn về phía cô, ánh mắt của anh trong ánh sáng nhàn nhạt của đèn ngủ lại rạng rỡ vô cùng. Ánh mắt giống như chưa từng chợp mắt:

- Sao anh lại nhìn em như thế? Anh không ngủ sao?

- Có.

Long Sơn khẽ đáp, nhưng trước ánh mắt nghi ngờ của Kiều Chinh, anh cười nhẹ:

- Em nói mớ rất nhiều.

Kiều Chinh có chút hoảng hốt, cô tự mình đưa tay tóm lại tóc, một hành động che giấu suy nghĩ bối rối trong lòng. Cô không biết đã nói mớ cái gì nhưng dù cô nói gì, cô cũng không muốn người nghe thấy lại là Long Sơn. Cô mím môi, quyết định hỏi:

- Em nói mớ điều gì?

- Không nhiều lắm - Long Sơn khẽ xoay người lại, anh nằm ngửa, đưa mắt nhìn lên trần nhà, hai tay đan vào nhau để trước ngực.

Kiều Chinh vẫn nhìn anh không rời mắt, Long Sơn bèn nói tiếp.

- Em khóc.

Kiều Chinh gạt mình, cô đưa tay lên chạm vào mắt mình, tìm kiếm những giọt nước mắt còn vương trên đó.

- Anh đã giúp em lau chúng đi.

Long Sơn bị hành động của cô mà xoay người nhìn lại cô lần nữa, ánh mắt có chút buồn đau:

- Em gọi tên anh ta.

Kiều Chinh thình lạng.

- Anh đọc được một câu nói thế này khá là hay. Anh kể cho em nghe nhé.

Kiều Chinh không ủng hộ, cũng không từ chối. Long Sơn bắt đầu kể:

- Đang cầm một hòn đá nặng một ký trên tay, nếu hỏi: “Hòn đá đó nặng cỡ nào?”. Câu trả lời chắc chắn là: “Hòn đá nặng một ký”. Nhưng thật ra, hòn đá nặng bao nhiêu còn tùy thuộc vào việc người ta cầm nó trong bao lâu. Nếu chỉ cầm lên rồi bỏ xuống, sẽ chẳng thể thấy nó nặng thế nào. Nếu ta cầm trong một tiếng, sẽ thấy nó nặng thêm. Nếu ta cầm nó một ngày, ta sẽ thấy tay của ta mỏi nhừ. Cho nên giá trị, sức nặng của nhiều thứ đôi khi không phụ thuộc vào bản chất của nó mà tùy thuộc vào thời gian ta nắm giữ nó trong tay. Chúng ta cần phải chấp nhận bỏ đi vài thứ, chỉ để cảm thấy rằng, đáng lý phải bỏ đi sớm hơn.

Long Sơn nói rất chậm giống như anh muốn những lời của mình có thể thấm sâu vào trong suy nghĩ của cô. Không gian giữa hai người bỗng dưng chìm xuống.

Kiều Chinh hít một hơi thật sâu. Long Sơn vẫn nói:

- Nếu như em yêu cậu ta thì hãy bỏ hết những đau khổ ngăn cách giữa hai người đi và đến với cậu ấy. Hãy nhìn về tương lai của bản thân mình, đừng quay đầu nhìn lại quá khứ. Hãy để cho bản thân được sống hạnh phúc, bởi vì em là một cô gái tốt, em xứng đáng với điều đó. Còn nếu em đã hết yêu cậu ta rồi, vậy thì càng phải bỏ đi quá khứ, bởi vì nó chính là hòn đá trong lòng em, càng để lâu càng thấy nặng. Để rồi một lúc nào đó, em sẽ bị nó đè đến ngạt thở mà chết. Vì sao phải chọn cho bản thân con đường vất vả như thế? Cứ đơn giản quãng nó đi là xong.

- Có thể quãng xuống sao?

- Phải - Long Sơn đáp một cái chắc nịch khẳng định mọi thứ.

- Liệu em có hạnh phúc hay không?

- Sẽ có. Em luôn có anh ở bên cạnh, anh sẽ khiến em hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Nếu Như Yêu - Chương 33

Ám ảnh

Kiều Chinh ôm số báo cáo đi theo chân giám đốc Hoàng vào phòng họp, đi ngang qua những đồng nghiệp lúc đầu còn xa cách, nhưng sau một tuần làm việc chung đây cố gắng, mọi người cũng đã thấy khả năng của cô và đã chấp nhận cô.

- Thuận lợi nhé - Mọi người nhìn cô với ánh mắt cổ vũ.

Kiều Chinh khẽ cười gật đầu với họ. Cô và giám đốc Hoàng cùng nhau đẩy cửa bước vào phòng họp. Khá nhiều lãnh đạo đã ngồi vào vị trí của mình.

Cuộc họp bắt đầu lúc chín giờ, chỉ còn mười phút nữa. Kiều Chinh thấy Võ Thanh có mặt trong buổi họp, anh cũng ngồi ở ghế chờ giống như cô, trên tay cũng cầm báo cáo. Có lẽ đó là báo cáo của nhóm kinh doanh.

Cửa đẩy mạnh, Cảnh Phong và Cẩm Tú bước vào, sắc mặt anh nghiêm nghị ra hiệu ọi người bỏ qua bước chào hỏi. Anh ngồi vào chiếc ghế ở giữa duy

nhất dành cho vị lãnh đạo cao nhất. Liếc nhìn sơ qua những người có mặt tham dự buổi họp, ánh mắt anh chạm vào gương mặt cô, anh cúp mắt lên tiếng:

- Bắt đầu đi.

Cầm Tú nghe vậy liền lập tức đứng dậy:

- Bộ phận kinh doanh của chúng tôi sẽ trình bày trước.

Không để mọi người đồng ý, Cầm Tú đi đến phía bảng chiếu, sẵn sàng thuyết minh ầu sản phẩm của mình cùng cách thức phát triển kinh doanh mà bên cô vạch ra.

Phần mở đầu, hoàn toàn không có gì xảy ra, Cầm Tú giới thiệu về sản phẩm kem dưỡng da mới đang được ưa chuộng trong giới trẻ và sau đó đưa ra cách thức khiến cho loạt sản phẩm này càng được biết đến nhiều hơn.

Khi những cách thức được trình chiếu trên màn hình. Kiều Chinh giật mình đứng bật dậy, số báo cáo đặt trên đùi cô bị hất tung xuống đất. Giám đốc Hoàng cũng kinh ngạc, ông hết nhìn bảng chiếu, rồi nhìn về phía Kiều Chinh.

Một người từng trải như ông cũng khá bất ngờ, bởi vì từ xưa đến nay ông quản người rất chặt. Sự việc bản kế hoạch bị lộ, bị cướp hết, mất trắng khiến ông không thể không nghi ngờ Kiều Chinh. Trong lòng ông vô cùng thất vọng. Nhưng khi ông nhìn về sừng sốt của Kiều Chinh, tài liệu cũng rơi hết xuống đất, sự nghi ngờ của ông bỗng dưng biến mất. Kiều Chinh cố gắng bình tĩnh cúi đầu nói:

- Xin lỗi, tôi sơ ý quá.

Cầm Tú đứng trên cao nhìn Kiều Chinh loay hoay nhặt giấy tờ, cô nhếch môi khẽ cười rồi tiếp tục giới thiệu kế hoạch của mình.

Giám đốc Hoàng thu nhặt giấy tờ cùng Kiều Chinh, cả hai cùng đưa tay nắm lấy bản báo cáo cuối cùng trên mặt đất rồi đưa mắt nhìn nhau. Kiều Chinh hỏi nhỏ:

- Chú có tin cháu không?

Ông đưa mắt nhìn cô thăm dò, dè chừng những người trong phòng họp:

- Ý cháu là...

- Chúng ta không thể báo cáo với mấy cái này được - Cô lập tức nói nhanh.

Giám đốc Hoàng hiểu ý cô, hôm nay là hạn nộp báo cáo như đã định, nếu họ không chịu đưa ra bản báo cáo của mình xem như họ đã thất bại. Nhân hiệu cũ sẽ bị loại bỏ ngay lập tức.

Ông nhìn thẳng Kiều Chinh khẽ gật đầu:

- Chú giao cho cháu tất cả.

Kiều Chinh ngồi yên trên ghế, mỗi thời khắc trôi qua như một cái vòng siết chặt cổ cô khiến cô khó thở. Bản kế hoạch Cầm Tú trình bày từ hình thức đến nội dung đều hoàn mỹ cả.

Không trình bày được thì mất mặt, còn nếu trình bày lại những gì Cầm Tú đã trình bày thì xem như tự loại bỏ mình nhanh hơn. Đẳng nào cũng sẽ nắm chắc hai chữ “THUA CUỘC” mà thôi.

- Kiều Chinh - Giám đốc Hoàng khẽ gọi tên cô.

Kiều Chinh nghe gọi liền giật mình, lúng túng đặt số báo cáo xuống ghế rồi đứng lên đi về bục thuyết trình.

Bản báo cáo của Cầm Tú khá dài, mọi người cũng khá mệt mỏi, lại thấy biểu hiện có vẻ ngốc nghếch của Kiều Chinh, ai cũng nhướng mày.

Kiều Chinh gỡ nhẹ micro, lập tức vang lên một âm thanh, khiến mọi người dù không muốn cũng phải chú ý đến cô. Cô chậm rãi lên tiếng:

- Có một câu chuyện thế này. Trong một cửa hàng tạp hóa, cộng doanh số bán hàng trong ngày, thấy nhân viên mới đến bán được những một trăm ngàn đô la, chủ cửa hàng gọi anh này lên hỏi:

“Chỉ với một vị khách, làm thế nào mà cậu bán được ngàn ấy tiền hàng?”.

- Khoan đã, cái này có liên quan gì đến báo cáo của cô - Một người lên tiếng chất vấn.

- Báo cáo của chúng tôi là nói đến vấn đề kinh doanh. Và câu chuyện của tôi cũng là về vấn đề kinh doanh. Cùng là kinh doanh, sao lại không liên quan nhau? - Cô hỏi vặn lại người kia.

Ông ta tăng hắng một cái rồi im lặng, xem như chấp nhận câu chuyện kể của cô. Những người khác nghe vậy, cũng đành im lặng. Cầm Tú nhìn Kiều

Chinh nhủ vậy, cô đang muốn xem Kiều Chinh bày trò gì.

Kiều Chinh thấy mọi người đã yên lặng lắng nghe, cô nhoen miệng cười:

- Các vị có thể trả lời câu hỏi của ông chủ đó được hay không ạ?

Câu hỏi kích thích sự tò mò của mọi người, có một người lên tiếng hỏi cô:

- Cửa hàng đó buôn bán cái gì?

- Chỉ là một cửa hàng tạp hóa bình thường mà thôi - Kiều Chinh liền đáp.

Mọi người liền đưa ra vài câu hỏi về phương thức kinh doanh nhưng đều bị Kiều Chinh gạt bỏ.

Mọi người bắt đầu xì xầm bàn tán. Kiều Chinh đứng im nhìn họ khẽ cười, mắt cô lướt về phía Cẩm Tú, miệng cười nhạt khiến Cẩm Tú tái mặt bởi vẻ tự tin của cô. Sau đó, cô đưa ánh mắt nhìn trực diện Cảnh Phong, anh cũng nhìn cô, thế giới bỗng chìm trong màu mắt sâu hun hút của anh.

Cuối cùng một cách tay đưa lên. Sau đó, hết người này đến người kia giơ tay nhưng ý kiến của ai cũng đều bị Kiều Chinh gạt bỏ, cô mỉm cười nói:

- Đây chỉ là một câu chuyện cười hóm hỉnh.

Cuối cùng Kiều Chinh bèn hắng giọng nói ra đáp án của mình:

- Cậu nhân viên đã nói thế này: “Đầu tiên, ông ta mua một lưỡi câu nhỏ. Sau đó tôi khuyên ông ta mua thêm một cái loại vừa và một cái lớn. Mua xong lưỡi câu, tôi bảo ông ta nên mua thêm dây câu: loại nhỏ, loại nhỏ và loại to. Tiếp đến là cần câu, lưỡi câu, xuống câu hai động cơ... Cuối cùng, thay vì chúng ta phải chờ hàng đến tận nhà cho khách, tôi khuyên ông ta nên mua luôn một chiếc microbus chuyên dùng để chở xuống và đi picnic”.

“Như vậy là cậu đã thuyết phục và bán cho ông ta tất cả mọi thứ bắt đầu từ ý định chỉ mua một cái lưỡi câu. Giỏi lắm!”.

“Cậu nhân viên giải thích: Không hẳn thế đâu ạ! Ông ta đến mục đích chính là mua một hộp băng vệ sinh cho vợ. Nhưng tôi khuyên ông ta rằng: Nếu vợ ông ở tình trạng như vậy, thì ông không nên ở nhà mà tốt nhất là đi câu vài ngày”.

Mọi người bật cười khi nghe xong câu chuyện, không khí một mối chán ngán chẳng mấy chốc tan biến. Cẩm Tú đứng lên nhìn Kiều Chinh cao giọng nói:

- Tôi không hiểu câu chuyện tầm phào này có liên quan gì đến nội dung báo cáo của cô?

- Thật ra tôi chỉ muốn mọi người thư giãn một tí nên mới kể câu chuyện này - Kiều Chinh ung dung đáp.

Cẩm Tú đánh nét mặt nhìn Kiều Chinh trừng trừng, vẫn dùng giọng chất vấn:

- Tôi nghĩ mọi người cũng thư giãn xong rồi, giờ hãy nhanh chóng làm việc của cô đi. Xin hãy phát báo cáo của cô cho chúng tôi tiện theo dõi.

- Không có.

- Không có? - Cẩm Tú giả vờ chau mày - Sao lại không có? Bộ phận các cô thông báo với tất cả mọi người là hôm nay sẽ báo cáo, đưa ra kế hoạch phát triển sản phẩm cũ mà. Nếu không có báo cáo nào vậy thì loạt sản phẩm cũ nên dừng tại đây đúng không giám đốc Hoàng?! - Cẩm Tú quay sang giám đốc Hoàng với ánh mắt giễu cợt.

Rồi cô nhanh chóng quay lại phía Cảnh Phong lên tiếng:

- Vậy thì tôi tin là với bản báo cáo vô cùng hoàn hảo của bộ phận chúng tôi, mọi người sẽ tán đồng và ủng hộ đồng thời quyết định kinh phí cho chúng tôi phát triển mẫu sản phẩm mới càng nhanh càng tốt để chúng mau có mặt trên thị trường.

- Bản kế hoạch có hoàn hảo đến đâu đi chăng nữa nhưng nếu hiện thực không hoàn hảo thì việc rót kinh phí tập trung vào một mẫu sản phẩm không phải là ý hay. Nếu mẫu sản phẩm mới thất bại sẽ khiến công ty tổn thất không nhỏ.

Cẩm Tú tái mặt, cô gất lên:

- Tại sao cô dám khẳng định mẫu sản phẩm mới này sẽ thất bại và gây tổn thất cho công ty chứ?

- Tôi không khẳng định gì cả, chỉ đưa ra giả thuyết mà thôi - Kiều Chinh nhìn thẳng Cẩm Tú, nhẹ nhàng nói - Đây chỉ là mẫu sản phẩm mới còn đang trong giai đoạn thử nghiệm, vẫn chưa có gì chắc chắn. Trong khi những mẫu sản phẩm cũ đã được bảo chứng về thương hiệu rồi, vì sao phải loại bỏ? Tất nhiên, việc tạo ra sản phẩm mới tốt hơn là điều tốt nhưng không vì thế mà loại bỏ sản phẩm cũ. Trước mắt, mặt hàng cũ vẫn là nguồn lợi nhuận của chúng ta hiện nay.

- Ý của cô là chúng ta nên phá triển song song hai mặt hàng sản phẩm mới và cũ này? - Một người lên tiếng vặn hỏi.

- Tôi không đồng ý cách làm này - Một cổ đông khác lên tiếng phản đối - Bởi vì cùng lúc phát triển hai mẫu sản phẩm, công ty sẽ phải chi ra rất nhiều

tiền. Nếu may mắn lời thì không sao, nhưng nếu không lời thì... việc này chỉ e là không ổn.

- Tôi không hề nói là sẽ phát triển song song hai mẫu sản phẩm cùng một lúc - Kiều Chinh lên tiếng khẳng định - Hiện nay sản phẩm mới vẫn còn đang thử nghiệm, bỏ vốn vào nó là một điều nguy hiểm. Nhưng nếu bỏ vốn vào mặt hàng vốn đã ổn định rồi thì hoàn toàn có thể yên tâm.

- Trong tình hình kinh tế hiện nay, thị hiếu của người dân rất cao, họ luôn đòi hỏi cái mới. Hiện nay có rất nhiều công ty với nhiều loại sản phẩm khác nhau được tung ra thị trường. Cô nghĩ với những loại sản phẩm cũ như thế, người dân còn ưa dùng hay sao? Bỏ vốn vào đó cùng lắm chỉ thu lại được lợi nhuận ít ỏi mà thôi - Cẩm Tú phản bác lại.

- Chúng ta cần làm mới sản phẩm cũ - Kiều Chinh tiếp lời.

- Đổi mới sản phẩm cũ? - Tất cả mọi người đều ngòai thẳng lưng nhìn Kiều Chinh kinh ngạc - Đổi như thế nào?

- Chúng ta chỉ cần thay đổi bề ngoài của chúng một chút. Thiết nghĩ điều này ai cũng biết cả. Mỗi một sản phẩm được vận hành một thời gian dài sẽ được thay bao bì mới, giống như chúng ta thay áo mỗi ngày vậy. Thực chất, bên trong vẫn như vậy.

- Như vậy chẳng hóa ra là lừa gạt người tiêu dùng hay sao? - Cẩm Tú bèn lên tiếng hỏi.

- Kinh doanh vốn là một sự lừa gạt lớn - Kiều Chinh khẳng định.

Ai cũng ồ lên nhìn cô đánh giá. Chuyện kinh doanh lừa gạt vốn là chuyện thường tình, thế nhưng biết thì biết thế chứ chẳng ai dám nói ra, thế mà Kiều Chinh, một cô thư ký nhỏ nhoi lại dám lên tiếng như thế.

- Nhưng dù sao, bộ phận của cô cũng chưa có kế hoạch cụ thể nào cả. Làm sao tuyên truyền cho sản phẩm được? Hướng hồ với sản phẩm mới, chúng tôi có thể giới thiệu nó trong hội thảo tới đây, và vì vậy, công ty sẽ tốn ít kinh phí quảng cáo. Còn với sản phẩm cũ, muốn vực dậy nó phải tốn không ít.

- Ai nói là chúng tôi không có kế hoạch đầy đủ chứ. Chỉ cần cho chúng tôi ba tháng, chúng tôi sẽ khiến mọi người biết đến sản phẩm của công ty mà không cần phải tốn nhiều tiền quảng cáo.

Lời khẳng định chắc nịch của Kiều Chinh khiến mọi người xôn xao. Ai cũng đưa mắt nhìn người nãy giờ im lặng. Cảnh Phong vẫn ngồi xoay xoay cây viết trong tay mình.

- Cách...

Cây viết được đặt mạnh xuống mặt bàn, Cảnh Phong đứng dậy rồi đi, chỉ nhấn mạnh một câu:

- Hiện tại, công ty sẽ cung cấp cho hai bên một số vốn ngang bằng nhau. Đợi thêm ba tháng nữa, công ty sẽ chính thức rót vốn vào mặt hàng được ưa thích hơn.

Một giải quyết rất thỏa đáng chấm dứt tình trạng tranh cãi giữa hai bên. Các vị lãnh đạo cũng gật gù đồng ý cách giải quyết này của Cảnh Phong.

- Nhưng mà... - Cẩm Tú tức giận lên tiếng.

- Lô hàng đã sản xuất đủ đủ để em chứng minh với mọi người về sản phẩm mới của mình rồi - Cảnh Phong lạnh lùng nói khiến Cẩm Tú nuốt những lời muốn nói vào trong bụng.

Cô âm ức nhìn Cảnh Phong bước ra ngoài. Mọi người thấy vậy cũng đứng dậy giải tán. Phần báo cáo của Kiều Chinh vì thế mà được xem là thành công.

- Cô đừng đắc ý quá - Cẩm Tú đành giọng nói - Cứ đợi đến lúc đó đi thì sẽ biết.

- Tôi sẽ đợi - Kiều Chinh nhún vai thu dọn rồi rời đi.

Trong phòng tổng giám đốc, Cẩm Tú tức giận nhìn Cảnh Phong hỏi:

- Anh rõ ràng là thiên vị cô ta.

- Em thật sự cho là anh đang thiên vị sao? - Cảnh Phong mở to mắt nhìn trừng trừng Cẩm Tú, chậm rãi lên tiếng.

Cẩm Tú bị ánh mắt của Cảnh Phong làm nghẹn lời.

- Chỉ có ba tháng, em không nên phí thời gian tìm anh như thế - Cảnh Phong nói xong thì xoay ghế quay ra phía sau, nhìn ra bên ngoài.

Cẩm Tú biết mình không thể nói thêm được gì liền bỏ đi.

Kiều Chinh giật mình tỉnh giấc nhìn đồng hồ mới biết mình đã ngủ gục trên bàn làm việc ở văn phòng hơn một tiếng đồng hồ. Một tháng kể từ buổi họp hôm đó, cô và anh chưa gặp gỡ nhau lấy một lần dù là tình cờ đi chăng nữa. Cô cũng quá bận rộn với việc giới thiệu sản phẩm mà chẳng có thời gian nghỉ ngơi, thường phải ở lại công ty làm đến tận khuya. Mấy đồng nghiệp nhìn cô lắc đầu chịu thua.

Cô nắm lấy chiếc áo khoác ôm nó vào lòng, thu dọn đồ đạc rời ra về. Bên ngoài đêm tối đã vắng lặng đi nhiều, xe cộ cũng thưa thớt. Gió lạnh thổi thốc vào mặt cô, cô vội vàng hít sâu làn gió đó để cảm xúc nặng nề tan theo. Rõ ràng vẫn có người qua lại, rõ ràng trong không gian ánh đèn vẫn đủ chiếu sáng thế mà cô lại cảm thấy lạnh lẽo cô đơn như thế. “Thế giới rộng lớn, con người nhỏ bé”. Cô mỉm cười khi nghĩ đến câu này.

- Khoác vào đi, trời lạnh.

Lời nói nhẹ nhàng nhưng trong không gian tịch liêu lại truyền đến một rung động lớn khiến tim Kiều Chinh đập mạnh, toàn thân cô co cứng, phải mất một lúc, cô mới có thể quay lại nhìn Cảnh Phong. Anh đưa tay định khoác áo lên cho cô thì cả thân người Kiều Chinh đã sụp xuống, Cảnh Phong vội vàng nhanh tay đỡ lấy cô. Cả thân người cô ngã vào lòng anh, nhẹ bẫng..

- Kiều Chinh... - Cảnh Phong hoảng sợ gọi.

- Một chút thôi, chỉ một chút thôi.

Tay cô nắm chặt lấy tay áo anh, mắt nhắm nghiền lại, đầu tựa vào người anh, hơi thở yếu ớt của cô phủ lên ngực anh, giọng cô thều thào như không còn sức. Cảnh Phong liền siết chặt lấy cô hơn, ôm cô vào lòng, cầm anh cọ nhẹ trên mái tóc đen mượt của cô. Gió đêm bao quanh lấy họ, từng cơn từng cơn như muốn níu kéo hai người gần lại bên nhau.

Kiều Chinh cũng không biết mình lên xe Cảnh Phong khi nào. Cô chỉ cảm thấy mơ màng là xe đã nổ máy chạy đi. Con đường này hoàn toàn không phải con đường về nhà cô, đó là con đường về nhà anh. Anh vẫn sống trong căn nhà nhỏ hai tầng đó, so với trí nhớ của cô, nó chẳng hề thay đổi chút nào. Cô không hỏi anh vì sao lại đưa cô đến nhà anh. Cô để mặc anh dìu mình vào trong không một chút phản kháng, bởi cô biết, đã quá muộn để phản kháng, dù có thể nào, anh cũng sẽ không để cô rời anh lúc này.

Chính cô cũng không muốn rời đi.

Cô không đủ mạnh mẽ, vẫn khao khát, mong muốn nhưng vẫn sợ hãi.

Cảnh Phong dìu Kiều Chinh nằm lên sofa, anh vuốt ve gương mặt cô rồi khẽ nói:

- Chờ một chút, anh nấu cháo cho em ăn.

Cô ngoan ngoãn gật đầu rồi nhắm mắt lại, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Chỉ đến khi một bàn tay ấm áp chạm nhẹ lên má, cô mới từ từ mở mắt.

- Ăn chút rồi hãy ngủ tiếp.

Cô ngồi dậy nhìn tô cháo nóng nghi ngút khói trước mặt mình, chẳng chút khách sáo, múc từng muỗng cháo cho vào miệng. Chẳng rõ mùi vị cháo thế nào, cô chỉ cảm thấy vô cùng thích ăn, từng muỗng một cho vào miệng đầy vị ngọt. Cảnh Phong ở bên cạnh dùng khăn lau đi những vệt mồ hôi rịn trên mặt cô.

Khi cô ăn xong, Cảnh Phong đặt nhẹ một cốc nước ấm trước mặt cô. Tay cô khẽ run khi chạm vào chiếc cốc, nó quen thuộc với cô vô cùng, chiếc cốc tình nhân. Cô uống một ngụm, muốn đặt nó lên bàn, thế nhưng chẳng hiểu thế nào lại đặt lệch khiến chiếc cốc rơi xuống sàn vỡ tan.

Cảnh Phong sợ mảnh sành bắn vào chân cô vội vàng hỏi:

- Em không sao chứ?

Cô khẽ lắc đầu. Khi Cảnh Phong nhặt mảnh vỡ cuối cùng, Kiều Chinh lên tiếng nói:

- Tình yêu của chúng ta cũng như chiếc cốc vỡ này, mãi mãi không thể nào lành lại.

Nghe cô nói thế, anh đặt hết những mảnh vỡ trên bàn, đứng dậy đi thật nhanh vào bếp rồi đi ra, trên tay cầm keo và hồ.

Kiều Chinh ngẩn người, cô nhìn Cảnh Phong lấp từng mảnh từng mảnh vỡ lại với nhau.

- Dù anh có gắn nó lại thì đã sao. Nó mãi mãi vẫn không thể nguyên vẹn như ban đầu - Cô thấy Cảnh Phong đang làm một việc vô ích, bèn nói.

- Chuyện nó không còn nguyên vẹn cũng không sao cả - Cảnh Phong khẳng khái đáp - Nhưng mà nó chính là kỷ niệm đẹp không bao giờ thay đổi của chúng ta. Dù nó không nguyên vẹn thì đã sao, trong mắt anh, không có bất cứ cái cốc nào đẹp hơn nó cả.

Cô lặng người, nước mắt chảy ướt mi lúc nào không hay.

Kiều Chinh đang chăm chú làm việc thì giám đốc Hoàng chạy vào hào hứng nói với cô:

- Tin vui đây.

Kiều Chinh dừng tay di chuột, cô ngẩng đầu nhìn giám đốc Hoàng hỏi:

- Tin gì vậy chú?

- Lần này phải xem biểu hiện của cháu rồi. Từ hôm nay, cháu phải cố gắng giữ gìn gương mặt, không được thức khuya nữa.

Kiều Chinh chau mày, cô không hiểu chuyện gì đã xảy ra:

- Công ty chúng ta được mời tham dự một bữa tiệc của một doanh nhân Việt kiều, đối tác tiềm năng. Đây là buổi tiệc tụ hội nhiều nhân vật nổi tiếng từ kinh doanh, thời trang và cả giới nghệ sĩ... Chúng ta có thể nhân cơ hội này mà giới thiệu sản phẩm của chúng ta với họ. Chỉ cần được họ ủng hộ thì chúng ta sẽ có cơ hội. Cũng may, chú có một suất tham dự, cháu có thể đi theo chú. Chỉ cần cháu ăn mặc nổi bật một chút, chú tin cháu có thể thu hút sự chú ý của mọi người. Cháu bảo là do dùng sản phẩm của chúng ta mới được như thế. Vậy thì đến lúc đó, chỉ cần mời họ làm khách tham dự show sản phẩm của chúng ta, chúng ta nhất định sẽ thành công.

- Nhưng nếu nói như vậy thì Cẩm Tú chắc chắn cũng sẽ được tham dự.

- Phải - Giám đốc Hoàng trầm mặt gật đầu.

- Chúng ta cứ cố gắng là được - Cô đứng dậy nhìn giám đốc Hoàng nói.

- Chú trông cậy vào biểu hiện của cháu ngày hôm đó - Giám đốc Hoàng mỉm cười bảo - Nếu may mắn, chúng ta có thể được đầu tư.

Kiều Chinh đứng trước gương nhìn dáng vẻ của mình. Đã lâu rồi cô không trang điểm, cũng chưa bao giờ cô trang điểm cầu kì đến thế.

- Em đẹp lắm - Anh chàng thợ trang điểm trầm trồ ngợi khen.

Quả thật cô vô cùng lòng lẫy với kiểu trang điểm nổi bật như thế này. Da cô trắng hồng lại mặc một chiếc váy đỏ rực lộ vai, mái tóc vấn cao kiểu cách.

- Em thấy thế nào? Có được không? - Anh chàng trang điểm tự tin hỏi cô.

- Thay đổi đi.

- Cái gì? - Anh ta ngạc nhiên.

- Xóa tóc xuống, để mọi thứ tự nhiên - Cô lên tiếng yêu cầu.

- Trung à, cứ làm theo yêu cầu của cô ấy đi - Anh thợ trang điểm muốn phản bác lại nhưng Tổ Quyên đã lên tiếng.

- Thôi được rồi - Anh thợ trang điểm tên Trung bắt đầu chỉnh sửa rồi chuẩn bị nước giúp cô tẩy xóa lớp trang điểm trên mặt.

Chỉ một lúc sau, Trung đã reo lên thỏa mãn:

- Xong rồi. Tự nhiên đến mức không thể tự nhiên hơn nữa. Xem đi xem đi, lần này mà còn không chịu nữa thì anh cũng bó tay mất.

Kiều Chinh bước đến bên gương, cô nhìn kiểu trang điểm cực kì nhẹ, đôi môi đỏ rực rỡ đã được thay bằng một màu ảm áp hơn. Mái tóc đen được xóa dài che hờ hững phần lưng. Từ màu sắc gương mặt đến màu da trên cơ thể đều hòa làm một. Không phải một vẻ đẹp nổi bật mà là một vẻ đẹp tự nhiên bất mắt.

- Được rồi. Cảm ơn anh.

- Chú em đang chờ ở ngoài xe, em mau đi ra đi - Tổ Quyên nhìn ngắm cô rồi nói.

Bữa tiệc được tổ chức tại một biệt thự khá lớn của doanh nhân Việt kiều kia.

Trong bữa tiệc, cô xuất hiện bên cạnh ông Sĩ Thanh, người đàn ông bí ẩn đã bỏ ra ba trăm tỷ để mua một cái bình cổ, lần đầu tiên công khai xuất hiện trước báo chí. Mọi máy chụp hình, máy quay phim đều hướng về phía hai người họ.

Cẩm Tú hôm nay cũng ăn mặc cực kì sang trọng. Thấy tất cả mọi người đều hướng sự chú ý vào Kiều Chinh và ông Sĩ Thanh, cô có chút tức giận. Cô bước đến bên Cảnh Phong, cố ý chế nhạo một câu:

- Xem ra, người yêu bé nhỏ, ngây thơ của anh cũng biết dùng thủ đoạn quá. Mới đó mà đã câu được con rùa vàng rồi.

- Đừng nói anh không nhắc nhở em, đây là cơ hội tốt để mọi người biết đến sản phẩm mới mà em đang nắm giữ. Lo mà làm cho tốt, đừng để ý đến chuyện người ta.

- Anh... - Cẩm Tú chẳng thể nói được lời nào cả, ngượng ngượng bỏ đi.

Theo sự sắp đặt của Tổ Quyên, năm cô người mẫu da trắng toát, ăn mặc rất đẹp luôn đứng bên cạnh Kiều Chinh trò chuyện khen ngợi lẫn ganh tị với làn da đẹp tự nhiên mà không cần đi tẩm trắng của cô. So với vẻ trắng sáng của các cô người mẫu, thì làn da trắng hồng của Kiều Chinh lại nổi bật nhiều hơn.

Kiều Chinh nhẹ nhàng và tự tin trả lời câu hỏi của họ:

- Thật ra có câu nói: “Không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ không biết làm đẹp“. Làm đẹp vốn là sở thích của phụ nữ, không gì có thể cấm cản được phụ nữ làm đẹp nhưng phải chọn loại mỹ phẩm phù hợp mới được.

Ngừng một lúc quan sát những ánh mắt tập trung về phía mình, Kiều Chinh nói tiếp:

- Tôi chỉ tin dùng Sweet Ros mà thôi. Tôi đã sử dụng chúng từ khi hai mươi tuổi cho đến bây giờ...

Chỉ mấy phút giao tiếp trước khi bắt đầu vào buổi tiệc, Kiều Chinh dưới sự trợ giúp của các cô người mẫu đã mang nhãn hiệu mỹ phẩm của mình ghi khắc vào trí nhớ của mọi người. Cẩm Tú cong tay lại đầy tức giận, không muốn Kiều Chinh chiến thắng nên cô quyết định phải loại bỏ Kiều Chinh.

Kiều Chinh sau khi giới thiệu thành công cái tên mỹ phẩm Sweet Ros, cô lặng lẽ đi ra bên ngoài. Phía sân là một hồ bơi lớn, mặt nước trong suốt lấp lánh.

Cẩm Tú đi theo Kiều Chinh, cô nhếch môi cười, bước đến chỗ mấy đứa bé đang chơi cạnh hồ nói nhỏ mấy câu.

Đám trẻ lập tức nghe lời, mang theo chùm bong bóng chạy đến chỗ Kiều Chinh. Kiều Chinh giật mình khi nhìn thấy mấy đứa trẻ quẩn lấy mình, sợ hãi đứng bật dậy. Nỗi ám ảnh năm nào lại xuất hiện khiến cô hoảng hốt, chẳng thể nghe rõ lời đám trẻ là gì, cô hoảng sợ đẩy chúng dạt sang để bỏ đi. Trong lúc hỗn loạn, một đứa bé bị xô ngã xuống hồ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Nếu Như Yêu - Chương 34

Nếu có thể lựa chọn

Kiều Chinh thấy đầu đau nhức, cô đưa hai tay lên ôm đầu, mắt chăm chăm nhìn đứa bé dưới hồ.

Đứa bé liên tục quẫy tay, miệng há to đầy hoảng sợ, gương mặt nó đã chuyển sang trắng bệch. Những đứa bé còn lại thì nhau hét lên cầu cứu.

- Cô ơi, mau cứu bạn ấy đi cô - Một đứa bé gái nắm lấy váy của Kiều Chinh lay mạnh.

Kiều Chinh nhìn đứa bé gái đó rồi lại nhìn đứa bé dưới hồ, cả người cô run rẩy, đầu óc quay cuồng. Những hình ảnh năm xưa liên tục ùa về.

Cô bắt giác lùi lại, mắt nhìn đứa bé đang từ từ chìm dưới hồ. Trái tim cô như bị ai bóp chặt, cô không thể để đứa bé chết chìm được. Rõ ràng là muốn lao xuống hồ cứu đứa bé thế nhưng đôi chân nặng như chì không tài nào cất bước được.

- Bùm..

Một thân người nhanh chóng lao xuống hồ.

Tất cả mọi người bên trong phòng tiệc cũng đã kéo ra ngoài.

Trong tích tắc, tất cả đều lặng người nín thở theo dõi bóng người lao xuống cứu đứa bé. Kiều Chinh cũng đứng lặng im, mặt cô xanh ngắt. Ông Sĩ Thanh vội chạy đến bên cô.

- Con tôi, Gia Phú - Một người phụ nữ gạt đám đông đang bu quanh hồ bơi chạy đến đôi mắt đỏ hoe, miệng thét gào.

Cảnh Phong nhanh chóng ôm cậu bé vào bờ. Mọi người cũng vội vàng lao đến phụ giúp.

Đó là một cậu bé có gương mặt sáng sủa cũng chính là con trai của chủ buổi tiệc. Giờ đây, cậu bé nằm bất động trên bờ hồ, đôi mắt nhắm nghiền, gương mặt trắng nhợt không còn chút sức sống.

- Sao rồi, sao rồi??? - Mọi người nhao nhao hỏi.

Người mẹ hoảng hốt quỳ xuống không nói lên lời.

Thấy đứa bé không tỉnh, Cảnh Phong vội vàng chập hai tay lại đặt lên ngực đứa bé bắt đầu sơ cấp cứu cho nó. Đứa bé chỉ bị ngộp nước ít phút nên Cảnh Phong chỉ cần ép chặt tay xuống lồng ngực của nó nước trong người lập tức trào ra, Gia Phú mở mồm mở mắt khẽ gọi:

- Mẹ...

Gọi xong, cậu lại nhanh chóng lịm đi. Người mẹ hoảng sợ ôm chặt lấy con trai mình nghẹn ngào:

- Gia Phú, con sao vậy, tỉnh lại đi con.

- Không sao đâu. Nó chỉ bị mệt nên ngủ mà thôi - Cảnh Phong vuốt mặt mình đi nói - Mau đưa bé vào thay quần áo kẻo nhiễm lạnh.

Người mẹ nghe vậy thì vui mừng gật đầu, luôn miệng cảm ơn Cảnh Phong. Lúc mọi người đều thờ phào thì...

- Bốp...

- Cô có phải là con người hay không hả? - Giọng Cẩm Tú cao vút lên tiếng mắng chửi Kiều Chinh ngay sau khi giáng cho cô một cái bạt tai đau điếng khiến tất cả mọi người đều bất ngờ.

Ông Sĩ Thanh cũng bất ngờ với cái tát, ông tức giận nhìn Cẩm Tú nhưng Cẩm Tú không hề để ý đến ánh mắt của ông, cô đang mải mê với việc truy vấn Kiều Chinh.

- Sao cô có thể đẩy đứa bé xuống hồ như thế chứ?

Tất cả mọi người nghe Cẩm Tú nói bèn nhìn Kiều Chinh với ánh mắt thiếu thiện cảm. Kiều Chinh run rẩy lắc đầu phân bua:

- Không phải tôi, tôi không đẩy cậu bé xuống hồ.

- Cô không đẩy vậy vì sao đứa bé rơi xuống hồ? Lúc này rõ ràng tôi thấy cô đưa tay đẩy nó mà - Cẩm Tú vẫn lớn tiếng chỉ trích Kiều Chinh, cô quay sang một đứa bé gần đó hỏi:

- Có phải cô ấy đã đẩy các em không?

Mấy bé đều gật đầu.

- Nhưng tôi không đẩy cậu bé xuống hồ - Kiều Chinh yếu ớt biện minh.

- Được. Cứ cho là cô không đẩy bé Gia Phú xuống hồ, vậy vì sao cô không cứu nó, chẳng phải cô biết bơi hay sao?

- Tôi... - Kiều Chinh chẳng biết nên trả lời thế nào.

- Cô thật độc ác mà - Cẩm Tú buông một tiếng mắng chửi trong tức giận nhưng ánh mắt lại lộ vẻ thích chí vô cùng.

Kiều Chinh ngồi tựa vào giường, cả người phủ kín chăn chỉ để lộ gương mặt. Gương mặt cô xanh xao, môi tái nhợt, ánh mắt thất thần chẳng rõ đang suy nghĩ điều gì.

Tổ Quyên bê tô cháo đi vào thấy cô như thế thì khẽ thở dài. Từ lúc ông Sĩ Thanh đưa cô trở về từ bữa tiệc, Kiều Chinh cứ như người mất hồn, miệng thỉnh thoảng lẩm bẩm hai chữ: "mất rồi".

Tổ Quyên đặt nhẹ tô cháo lên bàn, khẽ kéo tấm chăn ra khỏi người Kiều Chinh, thế nhưng chăn vừa mới kéo xuống đã bị Kiều Chinh nhanh tay giữ chặt lấy, miệng cô hét lên:

- Không được. Không được. Mất rồi, mất rồi...

Tổ Quyên đau lòng đứng bật dậy lôi phăng chiếc chăn ra khỏi người Kiều Chinh, sau đó ôm chầm lấy Kiều Chinh vỗ về.

- Không có gì đâu. Không có gì đâu. Đứa bé không sao mà.

Giọng Tổ Quyên nghẹn ngào như muốn khóc, Kiều Chinh im lặng thẫn thờ trong vòng tay Tổ Quyên. Thấy Kiều Chinh bớt run rẩy, Tổ Quyên mới thả lỏng vòng tay, cô đẩy nhẹ người Kiều Chinh ra để nhìn gương mặt Kiều Chinh. Nước mắt đã ngập tràn.

Tổ Quyên thương xót, đưa tay lau đi dòng nước mắt của Kiều Chinh, khẽ khuyên nhủ:

- Đó không phải là lỗi của em đâu. Đứa bé đó vốn là một thiên thần rất đáng yêu nên ông trời không nỡ giao nó cho chúng ta. Vì vậy ông ấy mới đòi đưa bé lại.

Nghe những lời an ủi, đôi mắt Kiều Chinh mới bắt đầu trở lại bình thường, cô khẽ khẽ hỏi:

- Thật sao?

- Đương nhiên là thật rồi.

- Em muốn gặp mẹ.

- Được. Chị lập tức chuẩn bị xe đưa em đi gặp mẹ. Giờ thì ăn chút cháo đi rồi tắm rửa sạch sẽ, thay bộ quần áo khác. Nếu mẹ em nhìn thấy bộ dạng em như thế, bà sẽ lo lắng lắm đó.

Kiều Chinh gạt đầu, cô đến mép giường cầm tô cháo lên rồi ngoan ngoãn ngồi ăn.

Đó là một cái am nhỏ, bên trong am rất yên tĩnh, chỉ vang vọng giọng đọc kinh trầm lắng của các ni cô. Chiếc xe chỉ có thể dừng ở cổng am, Kiều Chinh mở cửa bước vào bên trong một cách quen thuộc.

Cô đứng thật lâu chờ ọi người đọc kinh xong. Bà Kim Xuân là người ra sau cùng. Khi bà đứng dậy thu xếp đã thấy con gái đứng ở đó. Ánh mắt Kiều Chinh rung rung, miệng mím lại trong niềm vui sướng khi gặp lại mẹ, cuối cùng cô bật ra tiếng gọi:

- Mẹ...

Bà Kim Xuân làm rơi mấy thứ trên tay mình, mừng rỡ giang tay về phía Kiều Chinh. Kiều Chinh liền chạy nhanh ngã vào lòng mẹ nức nở khóc:

- Mẹ ơi...

- Con gái ngoan, đừng khóc - Bà Kim Xuân vỗ về cô - Ngoan, nói ẹ biết, hơn tháng nay con ra sao rồi?

Kiều Chinh không đáp, cô ôm mẹ mình chặt hơn, giờ đây chỉ khi ở trong vòng tay của mẹ, cô mới thấy yên lòng.

Bà Kim Xuân đưa Kiều Chinh về phòng mình. Đó chỉ là một căn phòng nhỏ, đồ đạc trong phòng vô cùng đơn sơ mộc mạc. Chỉ một cái giường đơn, một tủ quần áo, trên bàn giữa phòng, mẹ cô đặt bức hình ba cô. Gương mặt ông hạnh phúc và thanh thản.

Kiều Chinh nén lòng nhìn hình ông Nghiêm. Bao nhiêu lâu rồi, ký ức của cô về ba mình vẫn không thay đổi.

- Thắp cho ba con nén nhang đi - Bà Kim Xuân đốt ba nén nhang đưa cho Kiều Chinh.

Xong xuôi, bà Kim Xuân mới cùng Kiều Chinh ngồi nói chuyện. Kiều Chinh cũng thật thà kể lại mọi chuyện ẹ nghe. Bà Kim Xuân nghe xong thì tức giận vô cùng, đập mạnh tay xuống bàn.

- Mẹ sẽ không để bọn họ bỏ Sweet Roses đâu. Đó là tâm huyết cả đời của ông ngoại con.

Bà Kim Xuân nói xong nhìn bức hình ông Nghiêm, ánh mắt đầy thù hận:

- Bấy lâu nay mẹ ở đây chỉ để đọc kinh siêu độ cho ba con. Có lẽ cũng đã quá đủ rồi. Đã đến lúc mẹ phải trở về giành lại những thứ chúng ta đã mất.

Nói dứt lời, bà cầm điện thoại lên nhấn số gọi cho ai đó, Kiều Chinh im lặng theo dõi lời nói của mẹ mình:

- Giám đốc Hoàng, lâu quá không gặp. Nghe nói con gái tôi đang được anh dạy bảo công việc, cảm ơn anh rất nhiều.

...

- Anh hãy giúp tôi một việc - Sau những lời nhỏ nhẹ khách sáo, giọng bà Kim Xuân bỗng đanh lại - Mời tất cả ban lãnh đạo đến cho tôi gặp mặt.

Chiếc xe chờ hai mẹ con Kiều Chinh trở về nhà, Kiều Chinh vừa bước xuống xe đã nghe tiếng Long Sơn gọi lớn:

- Kiều Chinh. Cuối cùng em cũng về rồi. Sao em không nghe điện thoại, anh gọi em cả đêm.

Nhìn vẻ mặt bơ phờ của anh, cô biết anh đã chờ rất lâu. Cô vội giải thích:

- Em để quên điện thoại, cho nên...

- Em đã đi đâu thế? - Long Sơn cô nhẹ nhàng quan tâm - Em đã ăn gì chưa?

- Kiều Chinh - Bà Kim Xuân cũng bước xuống xe, lên tiếng gọi con gái.

Bà nhìn Long Sơn với ánh mắt không thiện cảm lắm. Bà vẫn nhớ rõ từng gương mặt đã đến nhà bà năm đó, vẫn nhớ những lời nói lạnh lùng của Long Sơn khi Kiều Chinh cầu xin anh. Dù rằng sau này, chính anh là người đến thăm Kiều Chinh ở bệnh viện, hết lòng chăm sóc cô nhưng nỗi đau trong lòng bà không dễ phai nhạt.

Kiều Chinh thấy thái độ của mẹ mình như thế, cô khó xử vô cùng, nắm lấy tay mẹ lay nhẹ. Bà Kim Xuân hừ nhẹ một tiếng như trách con gái.

- Bác gái - Long Sơn nhận ra mẹ Kiều Chinh, anh bước đến chào bà đồng thời cũng nhận ra ánh mắt không hài lòng của bà dành ỉnh.

Long Sơn biết bà vẫn còn để bụng chuyện lúc trước anh quay lưng đi, mặc kệ lời cầu xin của Kiều Chinh. Anh không có gì để biện hộ ỉnh cả, chỉ tại lúc

trước, với cương vị của mình, anh không cho phép bản thân bị tác động bởi chuyện tình cảm. Cũng vì vậy, khi gặp lại Kiều Chinh trong hoàn cảnh bi thảm, anh đã hồi hận vô cùng.

- Chúng ta vào nhà thôi - Bà Kim Xuân bỏ qua lời chào của anh, đi thẳng đến trước cửa nhà.

Kiều Chinh nhìn Long Sơn áy náy, anh ra hiệu cho cô rằng mình không sao:

- Em vào nhà nghỉ đi, anh về đây.

Kiều Chinh gật đầu rồi vội đến mở cửa ẹ vào.

Bà Kim Xuân bước vào trong ngôi nhà mà Kiều Chinh đã thuê, căn nhà nhỏ tí xíu, chẳng bằng một góc ngôi nhà của họ năm xưa. Mặc dù căn nhà đã được Cảnh Phong bố trí lại khá khang trang nhưng vẫn thấp bé, ọp ẹp.

- Sao con lại chọn căn nhà thế này mà sống chứ? Chú của con...

- Không phải đâu mẹ. Là con chọn nơi này đó. Dù sao sau này con cũng phải qua lại thường xuyên với những kẻ kia, tránh đi được thì cứ tránh, không thể để họ nghi ngờ được.

Im lặng một lúc rồi cô nói thêm:

- Ngày mai con nói chú sắp xếp ẹ một nơi khác tốt hơn.

- Chuyện đó để mai tính đi. Giờ còn hãy gọi điện thoại, bảo chú con sắp xếp ẹ một bữa tiệc. Mẹ sẽ mời mọi người ở công ty đến. Dù sao trước đây mẹ với họ cũng có qua lại, mẹ sẽ thuyết phục họ ủng hộ con.

- Mẹ, nhưng mà hôm nay con đã...

- Chúng ta sẽ bàn chuyện đó sau, giờ cần phải thuyết phục các cổ đông trước đã - Bà Kim Xuân gạt đi nỗi băng khuâng của Kiều Chinh - Khuya rồi, tắm rửa một chút rồi đi ngủ. Lâu rồi mẹ không được ngủ với con.

Kiều Chinh gật đầu, cô cũng muốn được nằm bên cạnh mẹ, tìm kiếm sự nhẹ nhõm trong lòng.

Giám đốc Hoàng quả không phụ lòng bà Kim Xuân. Ông đã mời được vài vị lãnh đạo đồng thời là cổ đông lớn từng có mối quan hệ mật thiết với gia đình ông Nghiêm đến.

Ông Sĩ Thanh đã chuẩn bị một phòng tiệc cực kì sang trọng để thiết đãi mọi người. Ai cũng bất ngờ khi thấy bà Kim Xuân xuất hiện, Nhưng ai cũng mang trong lòng thái độ ái ngại lẫn khó xử.

Nhưng bà Kim Xuân khéo léo ứng xử khiến mọi người cũng thoải mái hơn:

- Chuyện cũ đã qua, tôi không muốn nhắc lại làm gì nhưng Sweet Roses vốn là công sức của ba tôi, tôi không muốn nhìn thấy nó bị vứt bỏ như thế. Hi vọng mọi người nể tình nghĩa khi xưa với ba tôi mà ủng hộ chúng tôi khôi phục lại nó.

Tất cả mọi người ở đây đều là thân tín của ông ngoại Kiều Chinh, cũng đã từng bỏ công sức vì Sweet Roses nên đối với nó, họ vẫn có rất nhiều lưu luyến.

- Thật ra, chúng tôi cũng không muốn từ bỏ Sweet Roses nhưng với tính cạnh tranh khốc liệt của thị trường hiện nay nếu vẫn cứ giữ khư khư cái cũ như vậy thì khó lòng kinh doanh được. Bây giờ người ta không cần biết sản phẩm đó thế nào, chỉ cần thấy nó mới lạ, hấp dẫn thì họ lập tức đổ xô đi mua - Một người lên tiếng phản giải.

- Vì vậy chúng ta sẽ đổi mới Sweet Roses - Bà Kim Xuân liền nói.

Với bản lĩnh của mình, bà Kim Xuân dùng lập luận vững chắc, khéo léo đưa kế hoạch của Kiều Chinh trình bày trước các vị cổ đông này. Dù sao, lời bà Kim Xuân cũng có trọng lượng lớn, dù đã xảy ra chuyện gì thì họ cũng nể mặt bà. Giám đốc Hoàng đã đứng ra nói hộ rất nhiều.

Cuối cùng sau khi thì thầm nhỏ to với nhau, một người đại diện tất cả bọn họ nói với bà Kim Xuân:

- Chuyện hôm qua, chắc chị cũng đã nghe nói rồi. Chỉ cần chị có thể thuyết phục họ bỏ qua mọi chuyện, không làm âm lên ảnh hưởng đến công ty, chúng tôi sẽ ủng hộ chị và con gái chị hết mình. Nhưng nói trước, dù sao thì tổng giám đốc công ty vẫn là người có quyền quyết định nhất, chị phải thuyết phục được cậu ta.

- Chuyện đó mọi người cứ yên tâm - Bà Kim Xuân tự tin đáp.

Bữa tiệc nhanh chóng kết thúc, mọi người lục đục cáo từ ra về. Kiều Chinh nhìn nét mặt chẳng chút quả quyết, hứa hẹn lấy lệ của bọn họ mà lo lắng, cô quay sang nhìn mẹ mình, bà Kim Xuân với dáng vẻ lịch thiệp đang tươi cười chào từng vị khách.

- Mẹ - Cô gọi khẽ.

- Ra xe rồi nói - Bà Kim Xuân nghiêm mặt đáp, nụ cười lịch thiệp biến mất như chưa từng xuất hiện.

Nói xong bà Kim Xuân cất bước đi thẳng ra bãi đỗ xe, nét mặt bà đánh lại một cách đáng sợ đến mức Kiều Chinh chẳng thể mở miệng hỏi thêm một câu nào nữa, cô mím môi lẻo đẻo theo sau lưng mẹ mình sau khi đưa mắt nhìn giám đốc Hoàng.

Giám đốc Hoàng đối với bà Kim Xuân luôn tỏ ra kính trọng. Từ cái cách ông hết lòng chỉ bảo Kiều Chinh đến việc cố gắng hết sức để sắp xếp bữa gặp mặt hôm nay cho thấy rõ lòng trung thành của ông với Sweet Roses và gia đình cô. Giám đốc Hoàng chỉ cười nhẹ khi thấy ánh mắt Kiều Chinh nhìn mình rồi ông cũng lên xe và rời đi.

Kiều Chinh ngồi vào trong xe, bà Kim Xuân liền bảo lái xe chạy đi. Chiếc xe lăn bánh thì Kiều Chinh mới lên tiếng hỏi tài xế:

- Ông chủ dặn anh địa chỉ cần đến rồi chứ?

- Dạ rồi - Tài xế gật đầu.

Thấy bà Kim Xuân cau mày nhìn cô, Kiều Chinh mỉm cười bảo:

- Con sợ mẹ ở chỗ con không quen nên nhờ chú sắp xếp ẹ chỗ ở khác tốt hơn rồi.

- Sống trong am cả năm trời hơn mẹ cũng đã quen, chỗ con có gì mà không thể quen - Bà Kim Xuân liền bảo, giọng bà nhẹ nhàng hơn, gương mặt cũng thư thái và hiền hòa hơn - Mẹ muốn ở bên cạnh con.

- Mẹ... - Kiều Chinh rung rung nước mắt ngã vào lòng mẹ, đúng là đã lâu rồi mẹ con họ mới ở bên nhau như thế này. Từ khi sự việc năm đó xảy ra, cô chịu cú sốc lớn phải vào viện tâm thần điều trị, hai mẹ con chẳng mấy khi bên nhau, khi cô ra viện cũng là lúc bắt đầu hành trình trả thù, hai mẹ con chỉ gặp mặt trò chuyện chứ không được tựa vào nhau như bao giờ. Nghĩ đến đây, Kiều Chinh không khỏi tự trách bản thân, đối với mẹ cô cô vẫn mang nặng tội lỗi - Con xin lỗi mẹ.

- Khờ quá, sao mẹ lại trách con chứ. Có trách thì trách bọn người kia khiến gia đình chúng ta lâm vào hoàn cảnh hiện nay - Giọng bà Kim Xuân đầy cảm phẫn, ánh mắt dấy lên hận thù khôn nguôi nhưng đôi tay bà vẫn dịu dàng vuốt ve mái tóc con gái.

- Mẹ định dùng cách gì để giải quyết chuyện hôm qua? - Kiều Chinh khẽ hỏi.

- Thật sự mẹ cũng chưa biết làm thế nào nữa - Bà Kim Xuân thành thật nói với con gái.

Kiều Chinh nghe mẹ nói như vậy thì sững sốt, cô nhìn bà Kim Xuân chăm chăm rồi mới chớp mắt bối rối hỏi:

- Lúc này mẹ... con còn tưởng...

- Đây chính là bài học dành cho con. Tự tin là một thứ cần thiết để người ta đặt lòng tin vào con.

- Nhưng nếu như chúng ta không...

- Chẳng có thành công nào mà không có chút thủ đoạn cả. Bởi thế, làm người tốt thì khó nhưng muốn làm người xấu thì dễ vô cùng. Con cứ làm mọi việc bằng hết sức lực của mình, mọi chuyện còn lại mẹ sẽ lo. Cứ yên tâm - Bà Kim Xuân vỗ nhẹ vào tay con gái, sắc bén nhấn mạnh một câu.

Người giúp việc mở cửa cho Kiều Chinh là một người miền Trung nhưng có giọng nói rõ ràng:

- Cô tìm ai?

- Tôi muốn tìm cô Sara, à không tôi muốn tìm cô Hoàng Lan - Kiều Chinh cười nhả nhận đáp lời. Cô vốn muốn nói tên tiếng Anh nhưng nghĩ lại nên nói tên tiếng Việt thì hay hơn.

Người giúp việc e dè nhìn cô, Kiều Chinh vẫn giữ nét mặt tươi cười. Cô ăn bận vô cùng lịch sự, rất dễ lấy thiện cảm của người đối diện nên chỉ một lúc sau người giúp việc gật đầu mở rộng cửa mời cô vào nhà.

Lát sau, một người phụ nữ dù chỉ bận một chiếc váy hoa đơn giản nhưng đáng vẻ rất cao sang bước vào phòng khách. Kiều Chinh đứng bật dậy:

- Chào chị Hoàng Lan.

Hoàng Lan nhìn Kiều Chinh một lúc rồi lập tức bày tỏ thái độ không vui:

- Cô đến đây làm gì?

- Em đến đây là vì chuyện ngày hôm kia - Kiều Chinh có chút e dè đáp, dù sao thì Hoàng Lan giận cô cũng là chuyện hiển nhiên rồi, cô không thể mong chờ người ta vui vẻ tiếp cô được.

- Cô cũng nhớ chuyện đó cơ à?! - Hoàng Lan mỉa mai.

Lời lẽ trách móc rõ ràng như thế, Kiều Chinh tất nhiên là biết. Sự việc dù sao cũng qua hai ngày rồi cô mới đến xin lỗi. Người ngoài nhìn vào còn thấy không chấp nhận được chứ đừng nói đến người trong cuộc.

- Chị có thể cho em một chút thời gian để em có thể giải thích không? - Kiều Chinh hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng Hoàng Lan mà nói.

- Cô có con không? - Hoàng Lan không trả lời câu hỏi của Kiều Chinh mà lại đặt một câu hỏi khác.

Kiều Chinh cup mắt mím môi lắc đầu thay cho lời nói. Hoàng Lan hừ mũi tức giận bảo:

- Cô chưa làm mẹ, cô đâu biết nỗi lòng của người mẹ cơ chứ. Đứa con này tôi khó khăn lắm mới sinh được. Tôi quý con tôi còn hơn sinh mạng của tôi. Tôi có thể tha thứ cho việc cô vô tình làm thằng bé rơi xuống nước nhưng tôi không tha thứ việc cô đứng trơ mắt nhìn thằng bé vùng vẫy dưới nước mà vẫn để mặc không chịu cứu nó. Con người cô độc ác và xấu xa quá thể. Nếu con tôi có bề gì, tôi sẽ không tha thứ cho cô đâu. Còn giờ thì cô có thể đi được rồi đó. Tôi sắp sửa có hẹn với khách không rảnh thời giờ để tiếp cô.

Kiều Chinh không ngờ Hoàng Lan lại phản ứng kịch liệt như thế, cô chưa kịp mở miệng đã bị đuổi thẳng. Cô muốn lên tiếng giải thích thì một giọng nói gay gắt vang lên:

- Sao cô lại ở đây?

- Khách của tôi đến rồi - Hoàng Lan nhìn trừng trừng Kiều Chinh nói.

Kiều Chinh quay người nhìn lại phía sau, Cẩm Tú đang khoác tay Cảnh Phong đi vào. Ba đôi mắt nhìn nhau trong khoảng cách rất gần, Cẩm Tú nhìn Kiều Chinh với ánh mắt đối địch nhưng Kiều Chinh không nhìn cô ta mà chỉ nhìn Cảnh Phong. Chỉ vài giây chạm mắt ngắn ngủi, Cảnh Phong đã lưu lại cảm giác quan tâm lo lắng trong Kiều Chinh, cô mím môi nói với Hoàng Lan:

- Vậy em xin về trước, hi vọng lần sau chị sẽ cho em chút thời gian trò chuyện.

Hoàng Lan không nói gì, cô quay mặt đi tỏ rõ ý không muốn cho cô thêm thời gian nữa. Kiều Chinh cúi mặt quay lưng ra về.

- Khoan đi đã - Cẩm Tú buông tay Cảnh Phong ra đứng chặn đường Kiều Chinh hất mặt bảo - Tôi khuyên cô từ nay về sau đừng đến làm phiền chị Lan nữa. Tôi và Cảnh Phong thay mặt công ty đến xin lỗi gia đình chị ấy là được rồi.

- Xin lỗi, quan điểm của tôi từ xưa đến giờ là đã có lỗi thì phải xin lỗi. Một ngày không được tha thứ, tôi sẽ xin lỗi thêm một ngày, xin lỗi cho đến khi được tha lỗi thì thôi. Tôi tuyệt đối không giống ai đó lợi dụng người khác để đạt được mục đích của mình. Còn trơ trẽn không cho là mình có lỗi, cứ đi công kích lỗi lầm người ta - Kiều Chinh nhìn Cẩm Tú cười khẩy rồi đáp, dù cô biết ở trước mặt Hoàng Lan thì không nên có thái độ, cứ làm một con cừu non tội nghiệp, hình ảnh của cô trong mắt của Hoàng Lan sẽ tốt hơn, thế nhưng cô không muốn bị hạ nhục bởi một kẻ như Cẩm Tú.

- Cô... - Cẩm Tú tái mặt.

- Được rồi, trước mặt chị Lan, đừng tự làm mất mặt mình như thế - Cảnh Phong bèn nói xen vào, anh trầm giọng nói nhỏ với Kiều Chinh - Em về trước đi, chuyện này để anh giải quyết cho.

Kiều Chinh không nói thêm nữa, lập tức cất bước rời đi. Bên tai cô vẫn vang lên những lời nói ngọt ngào của Cẩm Tú với Hoàng Lan.

Kiều Chinh đi ra xe, trong lòng cô bất an vô cùng. Giám đốc Hoàng đã nói rõ với cô về thân phận của Hoàng Lan.

Cô từ nhỏ đã theo học ngành thiết kế thời trang và nhanh chóng tạo dựng ỉnh một thương hiệu riêng được giới trẻ ưa chuộng. Thời trang và mỹ phẩm tưởng chừng là hai lĩnh vực riêng biệt nhưng lại có quan hệ mật thiết với nhau. Một người phụ nữ đẹp mà không biết ăn mặc thì thật thua kém trong mắt mọi người. Một người phụ nữ xấu biết cách ăn mặc cũng chẳng khiến mình đẹp bao nhiêu. Nhưng một người xấu, biết sử dụng mỹ phẩm để làm đẹp và trưng diện quần áo phù hợp thì sẽ ghi điểm.

Chính vì vậy mỹ phẩm và thời trang luôn đi đôi với nhau.

Hoàng Lan là một nhà thiết kế nổi tiếng, chỉ cần cô chấp nhận đặt biển tên mỹ phẩm của công ty Kiều Chinh vào shop thời trang của cô, tất nhiên sẽ khiến nhiều người chú ý đến.

Đặc biệt, Hoàng Lan nổi tiếng là người nghiêm khắc và đòi hỏi cao ở tất cả những thứ trong show của mình từ trình diễn đến trưng bày nên show của cô luôn rất được hâm mộ.

Lần này Hoàng Lan về nước là muốn mở một show riêng, mọi thứ đã thu xếp ổn thỏa chỉ chờ đợi đến buổi trình diễn. Tất cả các nhà sản xuất mỹ phẩm và đồ trang sức đều đang ra sức lấy lòng cô để có thể treo biển quảng cáo hàng của mình trong show diễn đó.

Cẩm Tú chắc chắn cũng nhắm đến mục tiêu này, cho nên trước tiên cô ta phải loại Kiều Chinh sau đó tìm cách tiếp cận Hoàng Lan để được chấp nhận.

Kiều Chinh cần môi suy nghĩ, bằng bất cứ giá nào cô cũng không để Cẩm Tú đạt được mục đích. Suy nghĩ một lát, cô với tay lấy điện thoại gọi điện:

- Điều tra giúp tôi về lịch trình của Sara.

- Đây là lịch trình của cô ta ngày mai - Tuấn đưa cho Kiều Chinh một tờ giấy ghi rõ thời gian biểu của Hoàng Lan.
- Cảm ơn - Kiều Chinh cầm tờ giấy lướt qua một lượt.
- Cô định làm thế nào? Nghe bảo cô ta là người cố chấp, nếu cứ như thế đến gặp chị e là cô ta không chịu gặp đâu - Tuấn nhìn cô e ngại.
- Được rồi, tôi tự biết sắp xếp.

Cô nói dứt lời thì cũng là lúc xe dừng lại, Kiều Chinh liền đẩy cửa bước ra ngoài.

- Cẩn thận nhé - Tuấn cao kêu nháy mắt với cô đồng thời hát nạt về phía cửa nhà cô.

Kiều Chinh lúc này mới biết là Cảnh Phong đang đứng trước nhà đợi cô. Cô trừng mắt với Tuấn cao kêu một cái rồi đóng mạnh cửa vào.

- Ông chủ Hoàng đưa em về à? - Cảnh Phong nhìn theo chiếc xe lên tiếng hỏi.

- Vậy thì sao?

- Chẳng phải anh đã mua cho em một chiếc xe hay sao?

Kiều Chinh không đáp, cô mở cửa đi thẳng vào nhà. Cảnh Phong cũng đi theo vào. Anh nhìn thấy chiếc xe ga bong loáng dựng trong nhà cô, chiếc xe vẫn còn y nguyên, chưa hề được sử dụng, thì lên tiếng hỏi:

- Sao em không đi xe máy?

- Vì sao tôi phải đi xe máy? - Kiều Chinh hỏi ngược lại anh.

Câu hỏi ngược khiến Cảnh Phong nhất thời câm lặng, không thể nói gì, đúng là cô thích đi cái gì là quyền của cô.

- Thời tiết bây giờ mỗi ngày một nóng, đi xe máy sẽ bị đen da. Đối với loại phụ nữ như tôi rất cần giữ gìn sắc đẹp của mình. Đi xe hơi vừa tránh nắng lại vừa có người chở mình, thật thoải mái, vậy thì sao lại không đi?! Xe có sẵn chở mình đi, sung sướng như vậy, ông chủ Phong nói xem, có kẻ ngốc nào mà lại không chịu chứ.

- Sau này anh sẽ cho người tới đây chở em đi, em muốn đi đâu đều có người chở, không cần phải đi xe của họ nữa.

- Cảm ơn ý tốt của ông chủ Phong, đáng tiếc tôi không có điểm phúc nhận những điều đó. Ý tốt của ông chủ Phong xin để dành tặng các người đẹp của ông đi.

Nói xong cô lạnh lùng đóng cửa lại.

Đó là sàn catwalk lớn nhất thành phố với lối bài trí lạ mắt, không giống kiểu sàn chữ T như bình thường.

Sàn được bố trí hình vòng tròn, trên vòng tròn vạch sẵn các đường lằn, người mẫu sẽ lần lượt trình diễn trên vòng tròn đó. Các thiết kế trên sàn diễn ngập tràn họa tiết, vô cùng nổi bật.

Dù rằng bây giờ nó vẫn chưa thật hoàn thiện nhưng nếu đợi đến ngày trình diễn show sắp tới thì chắc chắn vô cùng tuyệt vời.

Hoàng Lan luôn dốc hết tâm trí của mình vào mỗi show trình diễn, từ cách trang hoàng đến việc thiết kế. Cô tự tay làm các thao tác phức tạp và cần thiết nhất.

- Chào chị Hoàng Lan - Kiều Chinh bước đến bên cạnh Hoàng Lan, cô mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu chào.

Hoàng Lan nghe tiếng chào, quay sang nhìn thấy người đó là Kiều Chinh, cô thay đổi sắc mặt nói:

- Khi làm việc, tôi thích người ta gọi tôi là Sara hơn.

Kiều Chinh đứng thẳng người hơn, cô vẫn giữ nụ cười đầy thiện ý:

- Chị Sara, em biết bây giờ chị bận rộn công việc nên em hi vọng chị sẽ cho em ít thời gian khi chị đã xong việc. Em có thể nói chuyện với chị vào giờ nghỉ trưa không?

Hoàng Lan nhướn mày nhìn Kiều Chinh từ trên xuống dưới, miễn cưỡng bảo:

- Được rồi, chờ đến trưa rồi hãy tính.

- Dạ vâng, em cảm ơn chị - Kiều Chinh xem như đó không phải là lời từ chối.

Kiều Chinh nói xong thì đứng lui về một góc thật xa, Hoàng Lan cũng mặc kệ cô đứng ở đó mà tiếp tục công việc.

Kiều Chinh đứng nhìn cách trang trí sân khấu, cô nể phục Hoàng Lan vô cùng. Những mẫu thiết kế của Hoàng Lan mà cô đã tìm hiểu quả thật rất đẹp, thiết kế sang trọng nhưng không cầu kì, rườm rà nhưng không diêm dúa. Tuy không thể nói Hoàng Lan là nhà thiết kế số một nhưng có thể nói cô là nhà thiết kế hàng đầu. Danh xưng “biểu tượng thời trang mới” quả thật rất hợp với cô. Bởi vậy nên ngay cả thiết kế sân khấu cũng hoàn toàn đặc biệt, đúng theo phong cách của cô.

Kiều Chinh không đứng yên một chỗ chờ đợi nữa mà đi quan sát xung quanh. Trên một cái bục đặt gần đó, Kiều Chinh nhìn thấy một cuốn catalogue trang trí, cô cầm lên xem rồi bị nó thu hút.

- Cô có hứng thú với nó sao? - Hoàng Lan bất ngờ đứng sau lưng Kiều Chinh lên tiếng hỏi.

Kiều Chinh giật mình quay lại, nét mặt vẫn giữ nụ cười nhẹ rồi gấp cuốn catalogue trên tay mình. Cô lắc đầu đáp:

- Không hẳn. Chỉ là rất ấn tượng với mỗi cách thức trang trí khác nhau cũng như sự đột phá cho kiểu cách trưng bày. Điều này rất quan trọng đối với người làm công việc kinh doanh.

- Tôi không phải người làm kinh doanh - Hoàng Lan nhướn mày tỏ ý không hài lòng với cách so sánh của Kiều Chinh.

- Vậy chị cho là gì? - Kiều Chinh nhìn thẳng vào Hoàng Lan chất vấn.

Hoàng Lan định hé môi nhưng rồi im lặng. Cô say mê thiết kế, muốn tất cả mọi người biết đến thiết kế của mình nhưng thiết kế chỉ để trưng bày thì cũng chẳng có gì là hấp dẫn. Mặc dù không hề có chủ đích kinh doanh nhưng quần áo do cô thiết kế ra vốn là để buôn bán kiếm lợi nhuận nên gọi đó là kinh doanh và gọi cô là một doanh nhân cũng không sai.

Thấy Hoàng Lan sầm mặt lại, Kiều Chinh khẽ cười buồn im lặng vài giây rồi lên tiếng nói:

- Thật ra, em cũng không phải là nhà kinh doanh. Em cũng giống như chị. Chị thiết kế là vì say mê còn em cố gắng là vì muốn giữ gìn và bảo vệ những gì đã có.

- Giữ gìn và bảo vệ...? - Hoàng Lan kinh ngạc kêu lên.

- Phải. Là giữ gìn và bảo vệ - Kiều Chinh gật đầu xác nhận.

Cô định nói tiếp lí do vì sao cô muốn có sự giúp đỡ của Hoàng Lan để nhãn hiệu Sweet Roses được phát triển thì một người hoảng hốt chạy đến nói nhỏ với Hoàng Lan. Mặt Hoàng Lan biến sắc không nói không rằng vội vàng quay lưng bỏ đi thật nhanh.

Những người ở đó cũng truyền tai nhau thông tin kia rồi mau chóng bỏ đi. Kiều Chinh tò mò, cô quyết định đi theo họ.

Trên sân thượng của tòa nhà, một người phụ nữ khắc khổ đang ôm một đứa bé trai đứng sát bên mép bê tông với ý định nhảy lầu. Gương mặt chị ta đầy nước mắt.

Ở bên này, ai nấy đều xanh xao mặt mày chẳng dám nhúc nhích, họ sợ nếu bước đến thêm một bước sẽ kích động người phụ nữ kia.

- Chị à, chị bình tĩnh lại đi, chuyện đâu còn có đó - Một người lên tiếng khuyên can chị ta.

- Các người đi hết đi. Hãy để tôi yên - Người phụ nữ nước mắt lưng tròng thét lên.

Một số người nhìn nhau, thì thầm:

- Đã gọi cảnh sát chưa?

- Hình như gọi rồi.

Một số người vẫn khuyên nhủ. Người phụ nữ nức nở kể lại cuộc đời khốn khó của chị:

- Chồng tôi không còn cần mẹ con tôi nữa rồi. Anh ta ngày ngày nằng nặc đánh đập mẹ con tôi, có tiền đưa anh thì mới yên. Tôi chịu đựng vì cái gì chứ? Vì con tôi mà thôi, tôi không muốn nó không có cha. Giờ thì sao? Anh ta lấy hết tiền bạc đi theo tình nhân trẻ, không để lại gì ẹ con tôi, đến căn nhà anh ta cũng đem bán. Từ nay về sau, mẹ con tôi biết sống sao đây? Tôi từng tuổi này rồi, không được ăn học nhiều, đi làm lao công cũng chẳng được bao nhiêu tiền làm sao nuôi con tôi được? Chẳng thà mẹ con tôi cùng chết đi..

Nói rồi, chị ta quay người lại toan nhảy xuống.

- Dù chị có nhảy xuống đó cũng sẽ không nhận được một xu nào đâu - Trong giờ phút sinh tử, Kiều Chinh lại điềm tĩnh nói rõ từng chữ một.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc trước giọng nói dứt khoát của cô. Người phụ nữ kia nghe cô nói thì đứng sững lại, tay ôm chặt đứa con trong lòng, khiến đứa trẻ bị đau mà kêu lên:

- Mẹ ơi! Con đau.

Người phụ nữ thần thờ nhìn gương mặt thơ dại của con trai mình, tay vội vàng buông lỏng. Kiều Chinh tiến lên, cô cười nhạt:

- Nhảy xuống dưới đi. Sẽ không ai ngăn chị đâu.

Tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn Kiều Chinh kinh hoàng. Hoàng Lan ở bên cạnh khẽ mắng:

- Cô nói gì vậy hả?

Nhưng Kiều Chinh phớt lờ ánh mắt của họ, cô tiến thêm mấy bước về phía trước:

- Chúng ta làm một cuộc giao dịch được không?

Người phụ nữ có vẻ không hiểu Kiều Chinh đang nói gì. Kiều Chinh lúc này đã đối mặt với hai mẹ con chị ta, chỉ cách khoảng hai sải tay. Kiều Chinh nhìn thẳng mặt người phụ nữ bảo:

- Chị đừng làm loạn nữa. Nếu chị bước xuống đây tôi sẽ trả chị gấp ba lần số tiền chị nhận được cho trò đùa này.

Khuôn mặt người phụ nữ đanh lại, chị ta không ngờ Kiều Chinh lại nói thẳng ra mọi việc trước mặt mọi người. Chị ta cúi gằm mặt không dám nhìn ai.

Tất cả mọi người đều há hốc miệng kinh ngạc khi nghe Kiều Chinh nói. Trò đùa ư? Chẳng ai nghĩ sẽ có một người lấy cái chết ra làm trò đùa thế này.

- Chuyện này là sao đây? - Hoàng Lan bức tức nhìn người phụ nữ kia.

- Tôi... - Người phụ nữ cứng họng, khắp người run lên.

- Cô nói đi - Hoàng Lan quay sang Kiều Chinh chất vấn với vẻ phẫn nộ - Chuyện này là sao? Tại sao lại trở thành trò đùa cơ chứ?

Nhưng Kiều Chinh chỉ chú ý đến người phụ nữ vẫn đang đứng bên mép sân thượng với ánh mắt bi thương, tay ôm chặt đứa con trai nhỏ. Cô nghiêng đầu nói khẽ với người đàn ông ở bên cạnh mình:

- Mau đến kéo chị ta vào trong đi.

Người đàn ông đang ngăn người, nghe vậy thì giật mình, nhanh chóng chạy đến chụp lấy người phụ nữ rồi lôi vào trong. Khi đã ở tâm của vòng tròn mà mọi người bao quanh, người phụ nữ ngồi sụp xuống sàn bật khóc:

- Tôi không muốn như vậy đâu nhưng tôi không còn cách nào khác nữa. Nếu không có số tiền đó, mẹ con tôi biết sống thế nào? Tôi thật sự muốn ôm con chết đi nhưng họ nói sẽ cho tôi một số tiền lớn chỉ cần diễn cảnh này là được. Tôi vì tiền mới làm như vậy.

Nước mắt người phụ nữ nghẹn ngào rơi đầy trên gương mặt hốc hác khiến mọi người quên đi nghi vấn về trò đùa mà Kiều Chinh nói:

- Tôi thật sự muốn chết. Tôi đã định ôm con cùng chết. Hu hu... Chồng tôi thật sự bỏ hai mẹ con tôi đi với người tình của anh ta. Anh ta chẳng những lấy hết tiền bạc mà còn để lại một đống nợ ẹ con tôi. Với đồng lương của tôi, làm sao vừa nuôi con vừa trả nợ, còn tiền trọ, tiền ăn... Chẳng thà là tôi ôm con cùng chết đi còn hơn phải sống khổ sống sờ trên đời này. Các người không hiểu được đâu, các người đâu có bất hạnh giống tôi.

Mọi người ai cũng sục sùi trong nước mắt trước lời chị ta nói. Chỉ có Kiều Chinh là đanh mặt lại:

- Chị nghĩ đó là cách giải thoát à? Đó là cách ích kỷ nhất. Chị có thương con chị không? Tôi nghĩ chị không hề thương nó.

- Tất nhiên là tôi thương con của tôi rồi. Cô hiểu gì mà nói. Cô có lâm vào tình cảnh của tôi đâu. Tôi thương con tôi nhất nếu không vì con tôi, tôi cần gì chịu đựng anh ta cho đến giờ.

- Chị nói chị thương con chị vậy mà nỡ tước đoạt đi quyền được sống của nó? Chị thử hỏi nó xem, nó muốn sống hay là muốn chết.

Người phụ nữ nước mắt ngấn dài cúi xuống nhìn đứa con trai lúc này đã tái xanh mặt mày, tay ôm chặt mẹ. Đó chỉ là một bé trai chưa đầy năm tuổi, gương mặt ngây thơ nhưng đôi mắt đầy sợ hãi. Nó nghe Kiều Chinh nói trong giây phút chợt bật ra câu nói khiến tất cả mọi người đều xúc động đến rơi nước mắt:

- Mẹ ơi, con không muốn chết.

Cả những người mạnh mẽ nhất cũng bị câu nói của đứa bé làm cảm động. Người mẹ đau đớn ôm lấy đứa con trai khóc nức lên:

- Mẹ xin lỗi con. Mẹ xin lỗi con.

- Sự sống của con người là rất quan trọng. Không ai có quyền tước đi sinh mệnh của người khác, ngay cả là sinh mạng của bản thân mình. Sinh mạng của chị vốn không thuộc về chị mà thuộc về ba mẹ chị. Con chị còn nhỏ, nó vẫn chưa hưởng thụ hết cuộc sống này nên chị không được phép ngăn cản quyền được sống của nó. Có thể bây giờ cuộc sống khôn khó, con chị sẽ cơ cực, cơm không đủ no, áo không đủ mặc. Nhưng sau này thì sao, không ai

biết được. Hãy để con chị chọn con đường ỉnh.

Kiều Chinh nhìn người phụ nữ khóc lóc bi thương, trong lòng cũng đau đớn không nguôi. Cô hiểu được nỗi đau khi bị phụ bạc. Giọng cô trở nên nhẹ hơn, mềm mại hơn không còn gay gắt như trước.

- Đừng vì một người đàn ông không đáng như anh ta mà đau khổ. Chị cũng không phải là người bất hạnh nhất trong tình yêu đâu - Cô nói tiếp.

Thấy chị ta im lặng, Kiều Chinh ngập ngừng một lúc lâu rồi mới lên tiếng hỏi:

- Chị còn yêu anh ta không?

Người phụ nữ nhìn đứa con thật lâu rồi mới lắc đầu. Tình yêu trong chị ta đã chết rồi, hiện tại chị sống chỉ vì con mình. Kiều Chinh cũng nhận ra được tâm tư của chị ta, cô cười buồn đáp:

- Nếu đã hết yêu thì hãy quên đi mà sống. Chị vẫn còn may mắn hơn nhiều người, họ vẫn không thể nào thoát được nỗi bi thương của chính mình bởi lẽ họ đã yêu quá sâu đậm. Chị dù bị bỏ rơi nhưng ít ra hai người đã từng yêu nhau rồi đi đến hôn nhân cùng hưởng hạnh phúc khi đứa con ra đời. Tôi biết có một người con gái bị lợi dụng tình cảm nhằm mục đích trả thù, cuối cùng thì ôm mối hận tan nhà nát cửa, nhìn cha mình chết thảm trước mặt mình. Cô gái cùng lúc mất đi tình yêu, tình thân, sống đau khổ với một chữ “hận” cho đến bây giờ. Trong lòng cô luôn có một câu hỏi: “Liệu tình yêu năm xưa có chút nào là thật? Bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả dối?”. Thử hỏi chị so với cô gái đó, ai đáng thương hơn ai?

Giọng cô buồn ngùi chứa bao tâm sự buồn khiến những người đứng đó cũng như thấu hiểu được nỗi đau của người con gái được nhắc đến. Nhận ra sự luyến tiếc cho tình yêu, nhận ra sự ngốc nghếch của cô gái, dù hận nhưng vẫn mong chờ một chút thành thật của tình yêu.

- Về nhà đi. Chỉ cần chị lạc quan lên, hai mẹ con chị chắc chắn sẽ được hạnh phúc bên nhau.

Kiều Chinh đỡ tay người phụ nữ đứng dậy, cô tránh tiếp xúc với đứa bé, không muốn nhìn nó.

Người phụ nữ gạt đầu, cô ta lau nước mắt rồi cúi gằm mặt định bỏ đi thì một bóng người đứng chặn lại:

- Khoan đã.

Ánh mắt của Hoàng Lan đầy nghiêm nghị nhưng không dừng ở người phụ nữ mà dừng trên gương mặt Kiều Chinh. Kiều Chinh hiểu ánh mắt đó là gì, cô khẽ nhếch môi cười bảo:

- Lần này chắc chị sẽ cho tôi một ít thời gian.

Hoàng Lan thấy Kiều Chinh đang đưa bốn mình thì rất tức giận, nhưng nhìn người phụ nữ và đứa con của chị ta, cô nén cơn giận xuống tránh đường để cho hai mẹ con đi qua. Mọi người cũng lục tục giải tán.

Khi chỉ còn lại hai người họ, Hoàng Lan nện gót giày, lườm Kiều Chinh rồi nói:

- Cô đi theo tôi.

Kiều Chinh cười khẽ theo Hoàng Lan xuống bên dưới. Tiếng gót giày nện mạnh dưới sàn chứng tỏ Hoàng Lan đang rất giận. Kiều Chinh vẫn bình tĩnh đi theo Hoàng Lan đến một căn phòng, cô đẩy mạnh cửa rồi bước vào trong, đi thẳng đến một cái ghế ngồi xuống, khoanh tay, gác chân đầy kiêu cách hát một bài Kiều Chinh nói từng chữ trong phần nộ:

- Tôi muốn cô giải thích toàn bộ mọi chuyện.

- Chẳng phải nãy giờ chị đã chứng kiến toàn bộ câu chuyện rồi sao? - Kiều Chinh từ tốn đáp, miệng khẽ cười không trách lời chất vấn khiếm nhã của Hoàng Lan.

- Chị ta đột nhiên đến đây đòi tự tử sao? Vậy trò đùa cô nói là cái gì? Tôi nói cho cô biết, đã có người gọi cho cảnh sát rồi, ít phút nữa thôi họ sẽ đến đây, tôi cần câu trả lời chính xác để còn ứng phó. Nếu không thì đừng trách tôi không nể tình.

- Bên cảnh sát, tôi có thể tự lo, chị cứ yên tâm - Kiều Chinh nhún người tỏ vẻ không muốn nói rõ chuyện vừa rồi.

- Cô đừng tưởng tôi không biết thủ đoạn của cô đang làm. Cẩm Tú đã cảnh báo tôi rằng cô là loại người bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích của mình. Cô nghĩ dựng ra một màn kịch bi thương rồi đóng vai anh hùng ra khuyên giải sẽ khiến cho tôi có cái nhìn tốt về cô ư? - Hoàng Lan nói bằng giọng khinh bỉ - Đáng tiếc, tôi không phải loại người đó.

Kiều Chinh bật cười lớn khi nghe Hoàng Lan nói:

- Sara, chị đúng là không phải loại người đó nên tôi không hề đóng vai người hùng mà đóng vai người vạch trần sự thật.

Hoàng Lan cau mày nhìn Kiều Chinh dò xét, Kiều Chinh bèn nói tiếp:

- Đúng là chuyện hôm nay do người bên chúng tôi sắp đặt nhưng tôi không hề tán đồng chuyện này chút nào nên mới thẳng thắn khuyên nhủ chị ấy như

thể. Tôi hoàn toàn không hề có ý lấy lòng chị bằng cách này.

- Tại sao cô nghĩ không thể lấy lòng tôi bằng cách này? - Hoàng Lan hơi nhồm dầy chờ đợi câu trả lời.

- Rất đơn giản, chị là một nhà thiết kế tài giỏi cũng là một nhà kinh doanh thông minh. Nhìn những sản phẩm của chị là những sản phẩm nổi tiếng được yêu thích cả. Bởi vậy giữa hai mẫu sản phẩm của chúng tôi, chị sẽ chọn cái nào tốt hơn. Nhìn bề ngoài mà nói, thì có thể hiểu chị đang muốn chọn mẫu sản phẩm nào rồi. Dù tôi có ghi điểm trong mắt chị thì cũng chẳng đáng để chị chấp nhận trưng nhãn hiệu của tôi trong show trình diễn của chị. Cái tôi muốn là chứng minh cho chị thấy nhãn hiệu của tôi mới đáng để cho chị trưng bày.

- Cô tự tin thế sao?

- Phải - Kiều Chinh nhìn thẳng vào mắt Hoàng Lan trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Nếu Như Yêu - Chương 35

Sweet Roses

Nét mặt tươi cười của Kiều Chinh vừa quay lưng đã chuyển sang phần nộ, cô ra đường vẫy một chiếc xe taxi. Trước khi cô ngồi lên xe thì dưới toà nhà đã thấy cảnh sát đến. Kiều Chinh rút điện thoại ra, cô gọi cho Long Sơn kể vắn tắt vụ việc rồi nói:

- Anh giúp em giải quyết chuyện này được không?

- Được. Để anh gọi điện nói chuyện là được thôi. Em cứ về làm đi.

- Cảm ơn anh. Tối nay em mời anh bữa cơm vậy - Kiều Chinh khẽ cười như trút được gánh nặng, cô không muốn sự việc bị lôi ra đồn thổi làm liên lụy hai mẹ con người phụ nữ kia. Nghĩ đến đây, Kiều Chinh không khỏi tức giận, lúc Tố Quyên nói với cô việc này, cô đã phản đối rồi thế nhưng Tố Quyên vẫn sắp đặt mọi việc như thế.

- Anh thích thành ý một chút hơn - Long Sơn cười nhẹ cố ý trêu đùa cô.

- Thành ý thế nào? - Kiều Chinh bối rối, cô không biết Long Sơn có ý gì, trước đây anh ít nói với cô bằng giọng này.

- Đến nhà em nấu một bữa cơm, em thấy thế nào?

Kiều Chinh bật cười lớn rồi đáp qua điện thoại:

- Được rồi, vậy chiều nay chúng ta hẹn gặp ở gần nhà em rồi cùng đi chợ được không?

- Tuân lệnh - Long Sơn lấy giọng nghiêm túc khiến Kiều Chinh bật cười.

Cuộc điện thoại vừa kết thúc, nét mặt tươi cười của Kiều Chinh liền biến mất, cô ngã người lên thành ghế, tay day day trán muốn xua tan đi một mối.

- Chị có biết xem chút là chị đã hại chết hai mạng người không?

- Em bình tĩnh lại đi - Tố Quyên đang trang điểm nhìn trước gương điềm tĩnh trả lời. Sau đó cô buông cọ, quay lại nhìn Kiều Chinh bảo - Chuyện này chị chỉ làm theo lời của mẹ em thôi.

- Mẹ em? - Kiều Chinh ngạc nhiên tròn mắt không tin vào tai mình.

- Đúng vậy - Bà Kim Xuân đột ngột xuất hiện trước cửa phòng Tố Quyên - Là mẹ sai Tố Quyên làm như thế đó.

Kiều Chinh ngạc nhiên quay lại nhìn mẹ mình. Trong ấn tượng của cô, mẹ luôn là người phụ nữ sạch sẽ và lí trí vô cùng. Mẹ cô không đời nào chịu hạ mình làm những việc như vậy.

- Tại sao phải làm như vậy chứ? Con đã nói Hoàng Lan không phải là người dễ thuyết phục vì mấy trò trẻ con này rồi mà.

- Mục đích của mẹ không phải là muốn thuyết phục Hoàng Lan - Bà Kim Xuân ngắt cao đầu đáp, giọng bà trở nên uy nghiêm, hoàn toàn áp chế người khác.

Kiều Chinh nghiêng đầu chờ đợi mẹ mình nói tiếp.

- Đối tượng của mẹ là người khác.

- Ai? Cẩm Tú sao?

Kiều Chinh thật sự rơi vào một làn sương mờ mịt, cô thật sự cảm thấy khó hiểu. Chuyện này có là gì mà khiến Cẩm Tú lo lắng kia chứ? Kiều Chinh quay sang nhìn Tô Quyên nhưng Tô Quyên chỉ cười chứ không đáp lại ánh mắt của cô.

- Mẹ có thể nói rõ cho con biết chuyện gì đang xảy ra không?

- Ngay từ đầu mẹ biết con sẽ nói ra chân tướng sự việc, bởi tính tình và suy nghĩ của con luôn mẹ rất hiểu. Tô Quyên đưa ra cách này là để cho con ghi điểm. Tìm một người có cùng cảnh ngộ như con thì chắc chắn khơi gợi trong con xúc cảm. Nhưng mẹ cố tình bảo Tô Quyên tiết lộ với con để con có thể vạch trần sự giả dối của người phụ nữ kia. Đúng như mẹ nghĩ, con đã đứng ra vạch trần hai mẹ con họ.

- Vậy thì rốt cuộc bây giờ mọi người tính ra sao?

- Chuyện này con không cần biết, cứ làm tốt nhiệm vụ của con đi.

Ánh hoàng hôn đã lụi tàn từ bao giờ chỉ còn lại ánh đèn mờ ảo phản chiếu bóng dáng Kiều Chinh trước ngôi mộ của ba cô.

- Ba, ở dưới đó có lạnh không? Con nhất định sẽ bảo vệ cho được Sweet Roses. Nhưng con cảm thấy rất mệt mỏi. Con cảm thấy mình giống như con thuyền lắc lư giữa biển bị sóng đánh chao đảo, bị gió làm nghiêng ngả không ngừng. Cứ nghĩ gió giúp thuyền lướt sóng thế nhưng con phát hiện ra mình không điều khiển được gió. Mẹ, chú... cả hai người đều mang tính toán của riêng mình nhưng cả hai đều không chịu nói cho con nghe kế hoạch của họ. Ba bảo con phải làm sao? Ngoan ngoãn làm một con rối chịu sự sai khiến của mẹ và chú ư?

Đôi mắt cô nhoe nhoẹt nước mắt khi nhìn tấm hình nhỏ của ba mình, gương mặt ông ẩn hiện nụ cười như thể ông còn sống, ánh mắt trong hình dường như vẫn nhìn về phía Kiều Chinh khiến cô đau lòng vô cùng, nước mắt lại chảy rơi.

Những lời ba cô đã nói trước khi bị giết vẫn vang vọng bên tai cô giống như những nhát dao cứa nhẹ không dứt. Đó là những lời nói sau cùng, một lời thú tội của một người cha với đứa con gái.

- Ba xin lỗi, thật sự xin lỗi con, con gái. Ba rất muốn gặp con, đứng trước mặt con để nói nhưng lời này thay vì nói qua điện thoại. Ba đã phá nát gia đình của chúng ta, khiến hai mẹ con con sống khổ sở thế này. Ba...

- Con không trách ba... Chỉ cần ba luôn ở bên cạnh mẹ con con là được rồi. Ba hãy đi tự thú đi ba, mất tất cả cũng được, con và mẹ sẽ cố giúp ba giảm án. Khi ra tù, gia đình ta lại có thể sống bên nhau.

- Ba... - Ông Nghiêm thờ dài - Ba phải đền tội. Chính ba đã hại chết ba Cảnh Phong. Thật ra nhiều năm rồi ba vẫn ân hận.

Kiều Chinh lặng người khi nghe ba mình chính miệng thừa nhận. Bụng cô quặn lên khó chịu. Cô khẽ chớp mi rũ nước mắt lăn dài trên má, cô gắng đè nén tâm trạng để hỏi ba mình sự thật:

- Kể cho con nghe sự thật năm xưa có được không ba?

Ông Nghiêm im lặng thật lâu, hơi thở cô đè nén trong sự chờ đợi. Đến khi cô định bỏ cuộc, không muốn chất vấn chuyện năm xưa nữa thì ông Nghiêm bất ngờ lên tiếng:

- Năm xưa, ba muốn hợp tác làm ăn với Cảnh Hàn mục đích là để che đậy những việc làm ăn phi pháp của mình. Ba có thể lấy danh nghĩa công ty để vận chuyển chúng, thế nhưng công ty là của ông ngoại con để lại, sau này ba sẽ để lại cho con. Ba không muốn nó có một vết bẩn nào cả.

- Ba... - Kiều Chinh nghẹn ngào bật khóc. Ông dù cho có làm bao nhiêu việc xấu nhưng cũng không bao giờ muốn cô chịu liên lụy.

- Cảnh Hàn là người ngay thẳng, ông ta không chấp nhận chuyện ba buôn lậu. Thế nên khi phát hiện ra bị ba lợi dụng để chuyển đồ gian thì phản đối rất gay gắt, nên ba rất tức giận. Ba dụ ông ta dồn vốn rồi lập tức rút lại số vốn của mình. Ba biết mình làm như vậy Cảnh Hàn chắc chắn sẽ điều đứng. Quả thật, công ty của Cảnh Hàn lâm vào cảnh nợ nần. Tiền lương công nhân cũng đến lúc phải trả. Chính ba đã ép ông ta đi đến bước đường bắt cóc con đòi tiền chuộc.

Ba cô kể tới đây, Kiều Chinh khẽ nhắm mắt nhớ lại ký ức năm đó.

- Ba không ngờ Cảnh Hàn lại tự sát trong tù như thế - Giọng ông Nghiêm đầy thương tâm - Ba có thể làm nhiều tội ác với người khác nhưng ba không nghĩ sẽ làm thế với người anh em của mình. Ba chỉ muốn giam ông ta lại ít lâu để ba có thêm thời gian lấy danh nghĩa công ty ông ta mua hàng, chuyển số đồ lậu đó đi mà thôi. Bao nhiêu năm qua ba rất ân hận vì cái chết của ông ấy nên ba đã nhân nhượng Cảnh Phong.

- Ba biết anh ấy ngay từ đầu sao? - Kiều Chinh lấp bắp kinh hoàng hỏi lại ba mình.

- Phải. Ba làm sao không biết Cảnh Phong chứ? Cảnh Phong rất giống ba của nó.

Kiều Chinh gần như nín thở khi nghe ba cô thú nhận.

- Thật ra ba muốn bù đắp cho nó nên khi thấy nó bị người ta đánh, ba lên tiếng giúp đỡ và giả vờ bày ra thử thách để lôi kéo nó. Ba biết con có tình cảm với nó, ba biết con đã thích ai thì sẽ không thay lòng nên ba mới để Cảnh Phong đến bên con.

Kiều Chinh không khỏi giật mình trước lời ba cô nói.

- Ba - Kiều Chinh nghẹn ngào khẽ gọi một tiếng, sau đó bật khóc. Cô thật không ngờ trong lòng ba cô lại yêu thương lo lắng cho cô đến vậy.

- Con đừng khóc, nghe ba nói hết đi - Ông Nghiêm trầm giọng cố an ủi con gái ở đầu dây bên kia - Ba đã sai lầm khi không cho điều tra sâu hơn nữa mối quan hệ của Cảnh Phong với lão Thạch, cứ nghĩ nó chỉ là một tên đàn em không hơn không kém của lão ta nên muốn nó nhanh chóng về bên cạnh ba, đối xử tốt một chút với nó, chuộc lại lỗi của mình. Ba không ngờ tất cả đều là một vở kịch, một vở kịch được sắp đặt hoàn hảo. Ba càng không ngờ mình dễ dàng bị lừa như thế.

Kiều Chinh im lặng lắng nghe, đôi mắt nhắm nghiền, cô hiểu không phải ba cô dễ dàng bị lừa mà chẳng qua ông bị sự ăn năn trong mình làm mờ lí trí.

- Ba biết Cảnh Phong và Cẩm Tú có mối quan hệ thân mật với nhau. Cô ta lại có hành động tiếp cận ba nên ba quyết định để cô ta tự sa lưới, tách cô ta ra khỏi Cảnh Phong thì nó mới có thể toàn tâm toàn ý yêu con gái ba. Ba chỉ cần cho cô ta một ít lợi lộc là được.

Lời ông Nghiêm giống như tiếng sấm bên tai Kiều Chinh, cả người cô run lên, nếu cô không dùng răng cắn chặt môi mình, có lẽ cô lại lần nữa bật khóc. Hóa ra mọi chuyện là như thế, hóa ra không phải ba cô bị sắc đẹp của Cẩm Tú mê hoặc mà là tất cả đều là vì cô.

- Điều ba không ngờ là cô ta lại có thai - Ông Nghiêm nói tiếp - Ba biết là điều không nên nhưng mà...

Ông Nghiêm im lặng không nói tiếp nhưng dù ông không nói, Kiều Chinh cũng hiểu, người như ba cô thì việc khao khát có thêm một đứa con là điều dễ hiểu, dù đứa bé đó là gái hay trai đi chăng nữa.

...

Tiếng điện thoại reo khiến kí ức của cô đứt đoạn.

Là Long Sơn. Cô nhìn cái tên trên màn hình, bỗng thấy nhớ anh vô cùng, cô thèm được ở trong vòng tay áp ấm và bình yên của anh. Không chần chừ, cô liền nhấn nút nghe máy.

- Long Sơn - Giọng cô mệt mỏi gọi khẽ.

Long Sơn nghe thấy giọng nói khàn khàn khác thường của Kiều Chinh, anh lo lắng vội vàng lên tiếng hỏi:

- Em sao vậy? Có chuyện gì à? Có phải em khóc không?

Thay vì trả lời câu hỏi của Long Sơn, Kiều Chinh hít một hơi, cô giấu đi tiếng lòng của mình mà lên tiếng hỏi:

- Anh có yêu em không?

Cô đột nhiên hỏi như thế khiến Long Sơn càng lo lắng hơn. Lòng anh như có lửa đốt:

- Em đang ở đâu, anh đến rước em. Mau trả lời anh đi.

- Em không sao? Em đang ở mộ ba nên có chút xúc động thôi.

- Em chờ ở đó. Anh đến rước em.

- Không cần đâu, em sẽ tự về - Cô ngừng một lát hỏi tiếp - Anh chưa trả lời em: Anh có yêu em không?

Câu hỏi khiến tim Long Sơn nhức nhối. Anh yêu cô, yêu cô từ lâu lắm rồi, lúc trước anh không dám tỏ tình với cô, bây giờ anh càng không dám ngỏ lời. Là chính anh đã quay lưng khi cô cần giúp đỡ, anh có tư cách gì nói ra chữ yêu với cô? Dù thế nào đi nữa anh cũng nguyện ở bên cạnh che chở cho cô, chăm sóc cho cô suốt đời.

- Có yêu em không? - Kiều Chinh lên tiếng thúc giục anh.

Long Sơn nghiêng răng im lặng, anh không biết liệu mình có đủ tư cách nói tiếng yêu với cô không nhưng trái tim đập mạnh của anh chính là bằng chứng tốt nhất để anh biết mình yêu cô. Cuối cùng anh khẽ khàng thốt ra:

- Yêu...

Giọng anh không lớn nhưng vẫn có thể nghe rõ qua điện thoại. Tiếng yêu đã nói ra khỏi miệng lại giống mùi tên đã bắn ra kéo theo những mùi tên khác, không gì ngăn cản được. Long Sơn thổn thức nói:

- Anh yêu em, anh rất yêu em, Kiều Chinh. Hãy làm bạn gái anh đi, hãy để cho anh được chăm sóc cho em suốt cuộc đời này. Hãy để anh đem hạnh phúc đến cho em, xoa dịu hết những nỗi đau trong lòng em.

Lời tỏ tình chân thành khiến Kiều Chinh rung động. Cô muốn được ở bên anh ngay lập tức.

- Đến nhà em đi, bây giờ em về nhà.

Vừa nói xong cô vội vàng cúp máy sau đó chạy thật nhanh ra khỏi nghĩa trang. Cô mở cửa chiếc xe đang đợi sẵn, nhanh chóng ngồi vào ghế, thở hổn hển nói:

- Về nhà.

Chiếc xe lăn bánh ngay khi cô ra lệnh. Ánh đèn ở nghĩa trang dần rời xa khỏi tầm mắt cô.

- Nhanh thêm một chút nữa.

Tình yêu của cô là một sai lầm, nó đã hủy hoại gia đình cô, hại chết ba cô. Cô không thể đắm chìm trong tình yêu đó được. Cách tốt nhất để quên đi một cuộc tình là bắt đầu một cuộc tình khác. Cô muốn bắt đầu lại, muốn quên đi tình yêu trong quá khứ, muốn quên đi sự đau khổ mà Cảnh Phong đã gieo rắc trong cô. Trong tâm trí cô hiện tại chỉ muốn giữ lại Sweet Roses, chuyện tranh đấu giữa mẹ cô, chủ cô với Cảnh Phong, cô tạm thời muốn gác lại. Cô hiện giờ không muốn làm một con rối cho bất kì ai nữa. Cô phải trân trọng hạnh phúc, ba cô đã đánh đổi tất cả chỉ để cô hạnh phúc nên cô nhất định phải hạnh phúc.

Chiếc xe thắng lại trước cửa nhà, Kiều Chinh đã thấy Long Sơn đứng trước cửa nhà cô từ bao giờ. Dáng anh cao lớn vững chãi, mỉm cười hiền lành.

Kiều Chinh liền mở cửa lao xuống xe, cô chạy thật nhanh đến bên Long Sơn, ôm chặt lấy anh. Long Sơn cũng vội vàng ôm chặt cô, giống như đang gìn giữ thứ quý giá nhất đời mình.

- Hãy làm cho em hạnh phúc được không?

Cô khẽ khàng nói bên tai Long Sơn, một lời cầu xin nghẹn ngào thổn thức. Long Sơn buông cô ra, anh nhìn cô thật lâu, Kiều Chinh có thể nhìn thấy đôi mắt say đắm của anh. Anh khẽ khàng cúi đầu đặt môi mình lên môi cô thay lời muốn nói.

Lần nữa họ ôm nhau thật chặt, cuồng nhiệt hôn nhau, giống như hai người đã yêu đương thật sâu đậm. Giống như một ngọn lửa bùng cháy trong đám tro tàn, không gì có thể dập tắt được.

Một nụ hôn kéo dài thật dài.

- Bốp...

Một bàn tay to lớn kéo mạnh Kiều Chinh rời khỏi Long Sơn đồng thời giáng vào mặt Long Sơn một cú đấm khiến anh bất ngờ ngã phịch xuống đất đau đớn.

Thấy Long Sơn bị đánh, Kiều Chinh tức giận quay đầu lại nhìn kẻ gây sự kia, lại bắt gặp vẻ mặt đầy nộ khí, ánh mắt đỏ gay bùng bùng lửa giận của Cảnh Phong. Kiều Chinh kinh ngạc nói không nên lời:

- Anh..

Cảnh Phong không nhìn Kiều Chinh mà lời cô theo anh tiến đến chiếc xe màu đen bóng loáng đang đậu gần đó. Quá bất ngờ, cô không kịp phản ứng, chỉ biết chặt vật bước theo anh để không bị ngã. Đến khi bước chân vững hơn rồi cô mới thét lên:

- Anh lời tôi đi đâu? Bỏ tay tôi ra, anh làm tôi đau quá.

Bàn tay Cảnh Phong siết chặt đến nỗi tay cô chẳng mấy chốc đã đỏ lên, cái đau nhức vào tận xương. Nước mắt cô chực trào ra vì đau đớn vậy mà Cảnh Phong vẫn không chút buông tay.

Anh nhanh chóng đẩy mạnh Kiều Chinh ngồi vào trong xe một cách thô bạo đến mức cô ngã vật xuống, va vào ghế đầu giường. Cô nhìn Cảnh Phong đầy oán hận nhưng anh vẫn thản nhiên đóng sập cửa lại.

Long Sơn bị đánh bất ngờ, cú đấm lại rất mạnh nên phải một lúc lâu sau anh mới nén được cơn đau mà lồm cồm ngồi dậy. Nghe tiếng Kiều Chinh hét lên, Long Sơn liền đuổi theo.

Khi Long Sơn đến gần chiếc xe cũng là lúc chiếc xe lăn bánh.

- Long Sơn, Long Sơn... - Kiều Chinh tha thiết gọi tên anh, tay đập cửa kính xe, ánh mắt cầu cứu.

Long Sơn liền chạy đến chặn đầu chiếc xe thế nhưng Cảnh Phong chẳng màng đến việc có đụng chết người hay không, cứ tăng ga chạy lên phía trước. Kiều Chinh nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì hai tay ôm lấy mặt sợ hãi.

Long Sơn phản ứng lạnh lẽo tránh khỏi đầu xe, đồng thời Cảnh Phong cũng quay xe về hướng khác lao thẳng ra đường.

Kiều Chinh sau cơn hoảng sợ, thấy Long Sơn không sao mới thở phào nhẹ nhõm. Cô lờ mờ nhìn gương mặt lạnh lẽo của Cảnh Phong thì nén giận. Cô biết bây giờ cho dù cô có gào thét thế nào anh cũng không thả cô xuống, vậy thì không cần phí sức nữa.

Cảnh Phong không lái xe đưa cô đến nhà anh như cô nghĩ mà lái xe đưa cô đến nhà cũ của cô. Xe vừa đến thì người lái lập tức mở cửa, chiếc xe cứ thế nghênh ngang chạy thẳng vào bên trong. Kiều Chinh xúc động bản thân nhìn ngôi nhà mình đã sống từ nhỏ đến lớn với biết bao kỉ niệm.

Cảnh Phong mở cửa xe cho Kiều Chinh trong im lặng. Nộ khí trên gương mặt của anh dường như đã dịu lại. Cảnh Phong không nói câu nào mà cứ thế vào nhà. Kiều Chinh cắn môi bước theo anh. Cảnh Phong không để cho cô có thời gian nhìn ngắm lại ngôi nhà, anh lái tuốt cô lên lầu, sau đó đẩy mạnh cô xuống giường.

- Anh muốn gì đây? - Kiều Chinh đến lúc này không thể không lên tiếng.

Cảnh Phong nhếch môi cười nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng đáp:

- Em quên điều kiện để em có thể vào làm ở công ty rồi hay sao?

- Anh... - Giọng cô nghẹn ngào lẫn tức giận.

Cô đứng bật dậy lao ra khỏi phòng khi Cảnh Phong đang cởi bỏ chiếc áo của anh quăng lên ghế nhưng Cảnh Phong đã nhanh chân ôm lấy cô giữ lại, sau đó lại ném mạnh cô lên giường.

- Thả tôi ra, tôi không muốn - Kiều Chinh vùng vẫy tay chân cố gắng thoát thân khi Cảnh Phong đè lên người cô.

Đáp lại lời kêu gào của cô là một nụ hôn nóng bừng bừng, cùng lời đe dọa.

- Em ngoan ngoãn cho anh nếu không Sweet Roses đừng hòng còn đường sống.

Lời cảnh cáo của Cảnh Phong có hiệu lực ngay lập tức, cánh tay đang khua khoắng loạn xạ của Kiều Chinh dừng lại. Cô đưa mắt nhìn anh, sau đó nói:

- Nếu anh còn như vậy, tôi sẽ hận anh, hận đến suốt đời.

Cảnh Phong nghe Kiều Chinh nói vậy thì ánh mắt lộ vẻ đau khổ nhìn cô, anh biết là anh đang bức ép cô, làm tổn thương cô, cô sẽ không tha thứ cho anh.

- Nếu phải có sự lựa chọn giữa việc để em hận anh với việc nhìn em trong vòng tay người khác, anh chẳng tha để em hận anh - Lúc lâu sau anh mới lên tiếng.

Kiều Chinh khẽ nhắm mắt, nước mắt rơi khỏi khóe mắt cay nồng. Sự đau đớn giằng xé làm trái tim cô rướm máu. Ông trời vì sao lại đối xử với cô như thế chứ? Vì sao lại cho cô gặp Cảnh Phong, vì sao lại để cô yêu anh rồi bây giờ lại để cô sống trong nỗi hận như thế? Càng tệ hơn khi cô muốn buông xuôi tất cả, quên đi nỗi hận thù kia thì ông ta lại cho cô biết anh thật sự yêu cô.

Tình yêu là không cần phải nói ra ba chữ: “Anh yêu em“. Bởi vì câu nói ấy cũng có thể nói ra từ một trái tim không chân thật.

Cũng giống như câu chuyện tình yêu của hai nhân vật trong Thời gian không trở lại. Hai người yêu nhau lại không ngừng làm tổn thương nhau để rồi mãi về sau mới biết đó là tình yêu.

Đau đớn dằn vặt khiến Kiều Chinh mệt mỏi lịm đi. Cô cảm thấy cả tâm trí và thể xác đều chìm vào một vực sâu không lối thoát, mơ hồ đến mức khi cô tỉnh dậy phải thật lâu sau ý thức mới quay trở lại. Ánh đèn bên ngoài nhạt dần, sương nặng trĩu trên lá cây. Hơi thở nhẹ nhàng, nóng ấm của Cảnh Phong phả ra từ phía sau gáy cô, cả người cô đều nằm trong vòng tay rộng lớn của anh. Anh ôm cô rất chặt, chưa bao giờ anh ôm cô khi ngủ chặt như lần này, hai chân mày anh chau lại như đang lo lắng. Kiều Chinh đẩy nhẹ tay anh khỏi người cô, cẩn thận cố ngò dậy lần mò tìm chiếc túi của mình trong ánh sáng nhẹ của đèn ngủ.

Một lúc lâu sau, cô lên lút nhắn tin cho Long Sơn.

Không phải chú và mẹ mà là Long Sơn. Cô biết anh nhất định sẽ đến.

Nhắn tin xong, Kiều Chinh mở cửa đi ra khỏi nhà. Đã hơn ba giờ sáng, chiếc váy mỏng manh không đủ để che chắn từng cơn gió lạnh thổi ngang qua người cô. Kiều Chinh ngồi xuống ôm lấy thân mình, đôi mắt u buồn, từng khoảnh khắc dù nhỏ cứ thay phiên nhau chạy trước mặt cô, ký ức dừng lại là cảnh mẹ con cô bị đuổi ra khỏi chính căn nhà của mình. Cô nghiêng rặng mặt thật chặt, đôi mắt đã sưng vì khóc giờ đây lại nhạt nhòa dòng nước mắt.

Chỉ hơn mười phút sau thì Long Sơn chạy đến, anh thấy Kiều Chinh ngồi ủ rũ, mái tóc đen dài rủ xuống che khuất gương mặt của cô, cả người co lại, chiếc váy cô đang mặc vừa mỏng manh lại vừa rách nát, trông cô đáng thương vô cùng. Khi Kiều Chinh ngẩng đầu nhìn anh, mái tóc rơi xuống để lộ gương mặt tái nhợt đi kèm đôi mắt sưng húp khiến Long Sơn đau lòng khôn xiết. Anh nhanh chóng lao đến bên cô.

Kiều Chinh nhìn anh nở nụ cười gượng khề nói:

- Anh đến rồi.

Kiều Chinh vừa dợm người đứng lên, đã nhanh chóng nằm gọn trong vòng tay Long Sơn. Anh ôm cô rất chặt. Cầm anh đặt tựa lên vai cô, giọng anh đứt quãng khó nhọc nói:

- Xin lỗi em, xin lỗi vì đã không bảo vệ được em.

Nụ cười gượng đã không còn trên gương mặt Kiều Chinh, cô cũng ôm chặt lấy Long Sơn và bật khóc. Tiếng khóc của cô như đâm sâu vào cõi lòng Long Sơn. Anh oán hận nhìn vào bên trong ngôi nhà.

Long Sơn đưa Kiều Chinh về nhà, khi ánh đèn bật sáng Kiều Chinh lại hoảng hốt co người lại, lấy tay che chắn cơ thể của mình, cô hét lên:

- Đừng bật đèn.

Thấy ánh mắt hoảng sợ của Kiều Chinh, Long Sơn vội vã tắt đèn, thế nhưng anh đã kịp thấy điều mà Kiều Chinh muốn che giấu. Cô không muốn anh nhìn thấy những dấu hôn ửng đỏ trên khắp cơ thể mình. Da thịt cô trắng, những dấu hôn kia càng rõ rệt hơn mình chứng sự thô bạo của Cảnh Phong đối với cô.

Trong lòng Long Sơn bùng lửa hận, anh lần nữa ôm lấy cô vỗ về:

- Không sao đâu, không sao đâu. Anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa.

Kiều Chinh được vỗ về nên nỗi đau dịu lại. Cô mệt mỏi lên giường nằm theo lời khuyên của Long Sơn.

- Anh đừng đi được không? - Kiều Chinh lo lắng khi thấy Long Sơn đứng dậy, cô vội vàng nắm lấy tay anh - Em sợ...

Giọng cô run rẩy khiến trái tim Long Sơn đau thắt, anh ngồi xuống vỗ nhẹ tay cô cười bảo:

- Anh không đi đâu hết, anh sẽ ở lại đây với em. Ngủ đi. Ngoan.

Được lời hứa của Long Sơn, Kiều Chinh ngoan ngoãn nhắm mắt lại nhưng chỉ một lát sau cô hốt hoảng ngồi bật dậy kéo ngăn kéo đầu giường lục tìm cái gì đó. Long Sơn thấy vậy liền hỏi:

- Em tìm gì vậy?

Nhưng Kiều Chinh dường như không nghe thấy, đầu óc cô mãi miết tập trung vào tìm kiếm đến mức kéo lê cả học tủ xuống đất, bản thân cũng ngã xuống theo.

Thấy cô ngã, Long Sơn lao đến bật đèn để cô tìm dễ dàng hơn. Kiều Chinh vừa tìm vừa lẩm bẩm:

- Sao lại không thấy, sao lại không thấy?

Long Sơn nhìn cô sốt ruột hỏi:

- Em muốn tìm gì để anh tìm giúp em.

- Đây rồi - Kiều Chinh reo lên, tay cầm một vỉ thuốc bị văng ra cách đó không xa. Sau đó, cô đứng bật dậy đến bên bàn nước nhanh chóng uống viên thuốc trong vỉ. Uống xong, cô thở phào nhẹ nhõm.

Long Sơn nhìn cô chằm chằm. Tuy không am hiểu nhiều nhưng anh biết loại thuốc đó. Đó là thuốc tránh thai. Vì thuốc đã voi đi nhiều chứng tỏ nó được sử dụng nhiều. Sắc mặt anh đanh lại.

- Có phải anh cảm thấy em hèn hạ lắm không? Em đã chấp nhận lên giường với anh ta, đổi lại anh ta sẽ cho em vào làm trong công ty của ba em - Kiều Chinh vừa cười vừa chua chất nói.

Long Sơn nhất thời không phản ứng, Kiều Chinh cay đắng bảo:

- Mỗi lần quan hệ xong em lại uống thuốc tránh thai, bởi vì em không muốn mình mang thai, em sợ đứa bé ra đời trong bất hạnh.

Long Sơn hiểu nỗi ám ảnh của Kiều Chinh với trẻ con cũng từ đây, anh có thể hiểu tâm trạng sợ hãi mang thai của cô. Nếu có thể, anh thật sự muốn xóa đi ký ức đau thương này cho cô.

- Nếu anh muốn, anh có thể đi - Kiều Chinh không muốn miễn cưỡng bắt Long Sơn ở bên cạnh mình khi thân xác của cô hiện tại ô uế không gì bằng.

- Chúng ta kết hôn đi? - Long Sơn lập tức lên tiếng.

Kiều Chinh nhìn Long Sơn bằng ánh mắt ngây dại.

Tiếng chuông cửa reo đánh thức Cảnh Phong, anh mở mắt không thấy Kiều Chinh bên cạnh thì khẽ thở dài một hơi. Cảm thấy chua xót vô cùng khi Kiều Chinh thật sự nghĩ quan hệ giữa hai người chỉ là một cuộc giao dịch, xong việc cô lập tức rời đi.

- Này anh kia, ai cho anh xông vào nhà như thế? Anh có mau đi ra không? Nếu không tôi báo công an - Tiếng người giúp việc ồn ào phía dưới.

Cảnh Phong liền đi ra cửa nhìn xem có chuyện gì, vừa vặn thấy Long Sơn đang lao lên lầu, bốn ánh mắt giao nhau dữ dội. Long Sơn lập tức ra tay đấm Cảnh Phong.

Cảnh Phong bị đánh, lao đảo lùi lại phía sau mấy bước, cũng may có vách tường giúp anh khỏi ngã. Nhưng Long Sơn không hề có ý định ngừng lại, anh tiếp tục lao về phía Cảnh Phong bồi thêm mấy cú đấm nữa, miệng không ngừng chửi rủa:

- Mày là một thằng đốn mạt.

Mỗi cú đấm là một câu mắng chửi:

- Một thằng hèn...

- Sao mày dám đối xử với cô ấy như vậy?

- Mày không đáng mặt đàn ông..

Cảnh Phong dù sao cũng xuất thân từ giang hồ. Khi cú đấm thứ tư của Long Sơn chuẩn bị bay về phía anh, Cảnh Phong đã gạt tay Long Sơn, đánh trả lại một quyền khiến Long Sơn lùi mấy bước.

Hai người đàn ông tạm thời tách nhau ra thở hổn hển, người nào cũng bị đau nhưng vẫn lờ mờ nhìn nhau. Rồi như không biết mệt, họ ngay lập tức lại lao vào nhau đánh đấm liên hồi. Cuối cùng cả hai ôm nhau ngã xuống mặt sàn rồi lăn xuống dưới lầu.

Bà giúp việc gần năm mươi tuổi hét lên:

- Cậu mau dừng tay nếu không tôi gọi điện thoại báo công an bắt cậu.

Lời nói không ngăn được họ, bà sợ hãi không biết nên thế nào, đành rầu rĩ kêu lên:

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, tôi xin hai cậu mà.

Cảnh Phong đấm mạnh vào mặt Long Sơn, rồi mới lao đảo đứng dậy, mệt mỏi ngồi dựa tường thở dốc trong khi Long Sơn cũng gắng sức ngồi dậy. Mặt mày cả hai đều sưng bầm, khoe miệng và hốc mũi chảy máu.

Sau khi trút hết bực dọc ra, tâm trí cũng trở nên tốt hơn. Cảnh Phong nhìn bà giúp việc an ủi:

- Không có gì đâu, cô cứ vào bếp đi.

- Nhưng mà... - Bà giúp việc vẫn chần chừ lo lắng.

- Không sao - Long Sơn cười nhẹ cho bà yên tâm.

Bà giúp việc không rõ mối quan hệ giữa hai người họ là thế nào nhưng trước ánh mắt kiên quyết của Cảnh Phong, bà bắt đầu đành quay vào bếp.

- Cô ấy đâu? - Cảnh Phong là người lên tiếng trước.

- Đừng mong tôi cho anh biết - Long Sơn cao giọng đáp.

- Anh tưởng là có thể giấu cô ấy mãi hay sao? Mau đưa cô ấy ra đây - Cảnh Phong đe dọa.

- Tôi không muốn Kiều Chinh lại phát điên lần nữa nên tôi cảnh cáo anh đừng làm phiền cô ấy nữa. Nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu - Long Sơn giận dữ nói.

Cảnh Phong sững sờ thốt lên:

- Phát điên lần nữa... xảy ra chuyện gì với cô ấy?

Nhưng Long Sơn không muốn kể ra mọi chuyện, anh phớt lờ câu hỏi của Cảnh Phong, cố đứng dậy nói một câu:

- Nếu anh không tránh xa cô ấy ra thì đừng trách tôi.

Nhưng Cảnh Phong sao có thể để Long Sơn ra đi dễ dàng như thế. Anh bật dậy lao ra chặn đường Long Sơn, nhất quyết đòi một câu trả lời.

- Nếu anh không nói rõ thì đừng hòng rời đi - Ánh mắt Cảnh Phong đầy kiên quyết.

Long Sơn vẫn mặc kệ mà sấn tới, hai thân hình cao ráo, sức vóc ngang ngửa nhau kẻ tiến người chặn hồi lâu, Cảnh Phong mới lạnh nhạt bảo:

- Nếu anh không nói, tôi đi hỏi Kiều Chinh.

Long Sơn biết là Cảnh Phong sẽ làm thật. Anh sợ sự thật đau đớn mà Kiều Chinh luôn muốn giấu, nỗi ám ảnh vẫn nhức nhối trong cô có dịp bùng phát dấy vò cô. Anh siết chặt tay, hít một hơi thật sâu rồi quyết định nói:

- Được, nếu anh muốn biết tôi sẽ kể cho anh nghe.

Sau đó, Long Sơn bắt đầu kể hoàn cảnh của Kiều Chinh sau biến cố gia đình.

- Tôi không biết sau đó xảy ra chuyện gì. Nhưng Kiều Chinh cô ấy đã...

Long Sơn khẽ nhắm mắt phù nhận sự khó chịu khi phải nói ra những điều này:

- Anh có biết khi tôi tìm thấy cô ấy, Kiều Chinh đang mặc một chiếc áo trắng của bệnh nhân tâm thần, tay áo dài rũ dọc theo chân của cô ấy. Kiều Chinh đứng bất động thật lâu bên cửa sổ chỉ nhìn ra bên ngoài trong im lặng rất lâu. Bác sĩ nói cô ấy không giống các bệnh nhân tâm thần khác, không hề khóc la ầm ĩ, gây náo loạn mà chỉ đứng im lặng nhìn ra bên ngoài như thế và... cô ấy khóc. Cô ấy không khóc lớn, không khóc thành tiếng chỉ lặng lẽ rơi nước mắt. Chính vì vậy trông cô ấy càng đáng thương vô cùng. Giây phút nhìn thấy cô ấy như thế, anh có biết tôi cảm thấy gì không? Tôi cảm thấy hận, hận vô cùng. Hận tất cả những người gây ra cho cô ấy nỗi đau này và tôi hận chính bản thân mình. Cảm giác hận đó như nghiền nát tôi thành trăm mảnh nhưng dù tôi có bị sao cũng không thể bù đắp được nỗi đau trong lòng cô ấy nữa rồi.

Cảnh Phong choáng váng, anh bước lùi vài bước, đầu óc quay cuồng như bị ai dùng búa đập vào. Phải cố gắng lắm anh mới không ngã xuống.

- Khó khăn lắm cô ấy mới bình tĩnh lại, nhưng từ hôm đó cô ấy tự khoanh tròn bản thân mình, sống trong một thế giới câm lặng. Cô ấy cho tôi biết căn phòng trọ của cô ấy nhưng nó là thế giới tôi không thể bước vào ãi đến gần đây. Cô ấy làm gì cũng đều không cho tôi biết, càng không cho tôi lên tiếng hỏi. Anh có biết, tôi muốn gặp cô ấy phải gọi điện thông báo trước nếu không cô ấy sẽ nổi giận. Bác sĩ cho cô ấy ra viện là vì cô ấy không có hành động gây tổn thương người khác, không có hành vi quá khích chứ không phải vì cô ấy đã hết bệnh. Bác sĩ căn dặn không để cho cô ấy bị kích động bởi vì Kiều Chinh có xu hướng tự ngược đãi bản thân mình.

Cảnh Phong lần nữa choáng váng, tim thắt chặt đau đớn. Anh thật không thể tưởng tượng ra hoàn cảnh Kiều Chinh lại như thế. Chắc chắn cô đã lâm vào tình trạng vô cùng bi đát.

- Không cần nghĩ cũng biết cô ấy là từ chuyện đó mà bị phát điên - Long Sơn trầm giọng nói tiếp - Nhưng có một điều đến giờ tôi vẫn không hiểu.

Long Sơn chau mày nghĩ ngợi, một hồi lâu sau mới nói:

- Kiều Chinh dường như rất sợ trẻ con. Cô ấy không bao giờ đến gần hay chạm vào chúng. Chỉ vô tình va vào trẻ con trên đường cũng khiến cô ấy hoảng hốt cực độ. Nếu như cô ấy không uống thuốc thì sẽ không thể nào ngăn con hoang loạn trong lòng lại được.

Trước lời kể của Long Sơn, Cảnh Phong nhớ lại sự kiện ở bể bơi. Kiều Chinh lúc đó rất sợ hãi, cô rõ ràng biết bơi nhưng lại không nhảy xuống cứu đứa bé. Trong kí ức của anh, cô rất yêu trẻ con, trong điện thoại của cô có rất nhiều hình trẻ con tải trên mạng về. Kiều Chinh từng nói: “Ngắm bọn trẻ cả đời cũng không biết chán”. Hơn nữa, năm đó đi dạy ở trại mồ côi, vất vả là thế nhưng Kiều Chinh lại thấy rất vui, còn luôn miệng kể với anh nghe chuyện bọn nhóc, tính tình đứa này ra sao, hoàn cảnh đứa kia thế nào...

Sao bây giờ cô có thể sợ trẻ con? Chuyện này với chuyện trước đây dính líu gì đến nhau? Cảnh Phong không tài nào đoán ra được.

- Nếu anh thật sự có lòng với cô ấy xin hãy tránh xa cô ấy ra, hãy để cô ấy bình yên mà sống, đừng kích động cô ấy nữa. Kiều Chinh đã đáng thương quá rồi. Đừng làm cô ấy tổn thương thêm - Long Sơn khàn giọng cầu xin.

Cảnh Phong cúi mặt không đáp nhưng thái độ thất thần đau buồn tột độ của anh khiến Long Sơn cảm thông không lên tiếng truy hỏi nữa. Anh nhìn theo bóng dáng Cảnh Phong đi lên lầu, thờ dài quay người rời đi.

Chuyện tình yêu của con người trên thế gian vốn là chuyện chẳng ai nói trước được. Cảnh Phong không xứng đáng có được tình yêu của Kiều Chinh, anh cũng không xứng đáng. Bây giờ chỉ biết tìm cách bù đắp và mang lại hạnh phúc cho cô, làm cô không còn bị tổn thương nữa mà thôi.

Khi Long Sơn về đến nhà Kiều Chinh, anh vừa mở cửa ra đã nghe Kiều Chinh hỏi:

- Anh đi đâu vậy, em thức dậy đã không thấy anh.

Giọng Kiều Chinh có chút hốt hoảng, Long Sơn biết cô vẫn chưa hoàn toàn lấy lại cân bằng. Anh bỗng thấy hối hận vì đã rời đi như thế.

Long Sơn gắng cười giờ cao túi ni lông trong tay mình, lắc lắc mấy cái ra hiệu cho Kiều Chinh:

- Anh đi mua đồ ăn sáng cho em. Em đã đánh răng chưa đấy, chưa là không được ăn đâu.

Long Sơn cố ý dùng giọng vui đùa nhằm đánh tan nỗi sợ hãi trong Kiều Chinh, lời anh thật hiệu quả, Kiều Chinh lập tức cười tươi đứng lên bảo:

- Em đi vệ sinh ngay.

Lát sau cô trở ra, Long Sơn đã bày hai tô phở bốc khói trên bàn chỉ chờ cô đến ăn. Kiều Chinh vui vẻ ngồi ăn, rồi như chợt nhớ ra cô ngẩng đầu lên bảo:

- Đợi em làm xong Sweet Roses chúng ta kết hôn nhé.

Sweet Roses là dòng mỹ phẩm và nước hoa với mùi hương đặc trưng rất được ưa chuộng từ nhiều năm trước. Đặc biệt là loại nước hoa có hương thơm tự nhiên của hỗn hợp nhiều loại nguyên vật liệu như hoa hồng, thường xuân, hoặc hương... một hương thơm tự nhiên đầy lôi cuốn.

Hiện nay có rất nhiều dòng nước hoa cũng có mùi hương tương tự như vậy nhưng với giá thành thấp hơn, hoặc là hàng nhập từ nước ngoài về đáp ứng nhu cầu ưa chuộng của người tiêu dùng, khiến Sweet Roses đang dần bị quên lãng.

- Nếu chúng ta cứ dùng cách thức sản xuất cũ, cháu nghĩ khó mà được thị trường tiếp nhận - Kiều Chinh trầm mặt nói.

- Chú biết chứ - Giám đốc Hoàng thở dài - Chúng ta vẫn chưa thể nghiên cứu ra loại nước hoa đặc trưng khác được. Cháu cũng biết trên thế giới có hàng ngàn mùi nước hoa khác nhau. Khá nhiều mùi hương bị trùng lặp, chúng ta dù có điều chế ra cũng dễ dàng bị trùng lặp như thế. Chỉ sợ là chưa bắt đầu đã thất bại rồi.

- Chú có bao giờ thử nghĩ ngược lại không ạ? - Kiều Chinh ngồi thẳng lưng nhìn giám đốc Hoàng đưa ra kiến nghị của mình.

Giám đốc Hoàng khẽ nghiêng đầu nhìn cô dò xét, ông thật sự chưa hiểu câu hỏi không đầu không đuôi của Kiều Chinh. Kiều Chinh cũng biết mình nóng vội bèn cười nhẹ rồi bắt đầu giải thích tường tận:

- Thật ra từ trước đến giờ người ta sử dụng nước hoa chủ yếu là thích mùi hương của nó, thứ hai là ấn tượng của người khác về mình khi sử dụng loại nước hoa đó. Và thông thường, mùi nước hoa rất nhẹ nhàng. Rất ít người sử dụng mùi nước hoa nồng đậm gây khó chịu, hầu hết nước hoa có mùi nồng đều là nước hoa rẻ tiền nên bị ghét bỏ. Chúng ta có thể đi theo hướng này. Chúng ta có thể tạo ra một mùi hương đậm một chút nhưng không nồng.

- Nhưng như vậy cũng có thể khiến người tiếp xúc khó chịu.

- Khó chịu cũng là một loại ấn tượng - Kiều Chinh bèn tiếp tục nói - Chúng ta có thể làm ra một loại hương khiến người tiếp xúc dần cảm thấy dễ chịu. Giống như mùi hương sẽ phai nhạt dần tạo ra sự sáng khoái tinh thần... Giống như một đóa hoa độc, rõ ràng biết là chạm vào sẽ chết nhưng không thể không chạm vào.

Nói đến đây, trái tim Kiều Chinh bỗng thất lại, bởi vì ý tưởng này của cô chính từ Cảnh Phong mà ra.

Cô biết rõ anh là loại người không cùng thế giới với cô, biết rõ anh là loại người không hợp với cô, là loại người cô nên tránh xa. Cô thậm chí đã hàng ngàn lần nhắc nhở mình tránh xa anh thế nhưng cô lại không thể cưỡng lại được sức hút của anh, cam tâm chấp nhận vì anh mà tổn thương.

- Kiều Chinh - Giám đốc Hoàng thấy cô thần người ra, vẻ mặt đắm chiêu thì khẽ gọi - Cháu không sao chứ?

- Cháu không sao? - Kiều Chinh chợt tỉnh, lắc đầu cười nhẹ.

Sau đó, Kiều Chinh không ngừng giải thích tính chất loại nước hoa cô muốn tạo ra, giám đốc Hoàng càng nghe càng thích thú, ông liên tục gật đầu tán thưởng cho rằng ý tưởng của cô thật khác lạ.

Tạo ấn tượng bằng sự ghét bỏ, nhưng lại thu hút không thể dứt ra.

- Nhưng nó chỉ là dự án mà thôi. Cái đáng kể là có chế ra loại nước hoa này hay không? Chúng ta cần một nhà điều chế giỏi nhất để thực hiện nó - Kiều Chinh có chút lo lắng - Chú thấy ai là người có thể giúp chúng ta?

- Chú biết một người - Giám đốc Hoàng liền nói.

- Nhưng phải là một người đáng tin cậy, trước khi hoàn thành tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài. Chỉ sợ sẽ bị cướp mất ý tưởng này, nhất là khi chúng ta đang bị cạnh tranh bởi sản phẩm mới của Cẩm Tú.

- Yên tâm đi, chú bảo đảm tuyệt đối đáng tin cậy - Giám đốc Hoàng khẽ cười đầy bí hiểm.

- Nếu điều chế ra thì việc còn lại của chúng ta là làm sao để các cổ đông chấp nhận đổ tiền vào đầu tư - Kiều Chinh gật đầu vui vẻ.

- Nhưng hiện tại nếu chúng ta không vực dậy được Sweet Roses, nó sẽ bị dẹp đi, dù có ý tưởng mới cũng đều trở thành công cốc mà thôi. Chú cháu ta phải đánh bại bên kia mới mong thực hiện được.

- Vâng, cháu sẽ cố gắng hết sức. Hiện tại kế hoạch của chúng ta tiến hành đến đâu rồi ạ?

- Vẫn tiến hành rất thuận lợi. Chỉ chờ ngày công bố. Hi vọng là sẽ thuận lợi đến phút cuối cùng. Đặc biệt, nếu có thể gây ấn tượng với nhà thiết kế Hoàng Lan để cô ấy chấp nhận cho chúng ta giới thiệu Sweet Roses trong buổi trình diễn của cô ấy thì chiến thắng nằm trong tay chúng ta.

Kiều Chinh trầm lặng nghĩ đến Hoàng Lan, một tháng sau cô sẽ tổ chức trình diễn, cô cũng chỉ có một tháng để thuyết phục Hoàng Lan mà thôi. Cô phải cố gắng hết sức mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Nếu Như Yêu - Chương 36

Nếu có thể yêu

Thấy Kiều Chinh lại xuất hiện ở trước nhà mình, Hoàng Lan không khỏi nhủ mày. Ấn tượng về Kiều Chinh trong lòng Hoàng Lan có chút xung đột. Cô không thích bị người ta đeo bám như thế nhưng mặt khác lại thích cái tính kiên trì theo đuổi của Kiều Chinh. Nhớ năm xưa, cô cũng mặt dày đeo bám một nhà thiết kế danh tiếng người Pháp mới có thành tựu hôm nay.

- Cô cũng kiên trì thật đó - Hoàng Lan chớp mắt nhìn Kiều Chinh lãnh đạm nói.

- Em sẽ kiên trì đến khi chị chấp nhận thử sản phẩm của tụi em - Kiều Chinh khẽ cười đáp lại.

- Cô có biết hành động đeo bám này khiến tôi thấy rất khó chịu, tôi có thể báo cảnh sát bắt cô không? - Hoàng Lan cố tình thử đe dọa Kiều Chinh.

- Em biết chị sẽ không làm vậy đâu - Kiều Chinh tự tin đáp - Em chỉ muốn chị xem qua sản phẩm của tụi em một chút thôi còn đánh giá ra sao tùy ở chị. Với lại, em nghĩ mình không gây phiền phức gì cho chị cho nên không đến nỗi bị ghét bỏ đến thế.

Hoàng Lan phì cười khi nghe hai từ “ghét bỏ” từ Kiều Chinh. Cô cảm thấy cô gái trẻ này quả thật rất thú vị nên muốn thử xem sản phẩm mà Kiều Chinh nói. Nhưng khi Hoàng Lan định lên tiếng thì con trai cô từ trong nhà chạy ra gọi lớn:

- Mẹ...

Kiều Chinh giật mình khi nghe tiếng gọi, cô trần trối nhìn đứa bé đang lao ra khỏi cửa chạy về phía mẹ mình. Hoàng hốt, cô lùi lại mấy bước, cách xa hướng chạy của đứa bé, quay mặt đi bối rối.

Thấy thái độ kì lạ của Kiều Chinh, Hoàng Lan có chút nghi hoặc. Tâm tình lúc này cũng bị dập tắt, cô quyết định lờ đi chút hứng thú vừa mới được nhen nhóm. Cô khẽ liếc mắt nhìn Kiều Chinh sau đó dẫn con trai lên xe rồi đi nhanh chóng bỏ lại Kiều Chinh bơ vơ nhìn theo với ánh mắt rầu rĩ.

Dù thế, Kiều Chinh vẫn theo Hoàng Lan đến sân diễn. Vẫn như mọi lần, cô lặng lẽ đứng một góc quan sát. Con trai của Hoàng Lan cứ chạy nhảy khắp nơi nghịch ngợm. Hoàng Lan nhiều lúc phải dùng tiếng Pháp để quát nó. Sắc mặt Hoàng Lan không tốt. Trụi thêm được một lúc, cô thấy Hoàng Lan bùm miệng chạy vào toilet. Mọi người lo lắng hỏi han nhưng Hoàng Lan xua tay bảo họ cứ để mặc cô.

Kiều Chinh lén lút đứng bên ngoài nhìn xem Hoàng Lan thế nào, cô thấy Hoàng Lan nôn khan nhiều lần, sắc mặt tái xanh, thờ dốc. Mỗi một lúc sau, nghĩ ra điều gì đó Hoàng Lan bấm đốt ngón tay giống như tính ngày. Kiều Chinh giật mình, cô khẽ lùi lại nép vào góc tường thờ dốc. Cô không biết liệu Hoàng Lan có thật là đã... Cô cảm thấy cực kì khó chịu, đành mệt nhọc rời đi.

Kiều Chinh không trở lại hội trường mà tìm một góc cầu thang ngồi bệt xuống, cô gục đầu, ôm gối. Trước mặt cô là vệt máu chảy dài đỏ thẫm quanh mình đáng sợ. Cô có thể cảm thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Cô đưa hai tay vò rồi đầu để cổ xua đuổi hình ảnh khiến cô đau đớn đến thất lòng đó.

Đến khi Kiều Chinh bình tĩnh trở lại, cô quay lại nơi trình diễn thì Hoàng Lan cũng đã trở lại làm việc. Đứa bé vẫn phá phách nghịch ngợm xung quanh.

Đột nhiên nó đâm phải một vật gì đó rồi té ngã làm những đạo cụ được dựng sẵn va vào nhau, từ từ đổ về một phía. Một cái ống hình trụ dài đổ về phía Hoàng Lan. Kiều Chinh hét lên rồi bất chấp tất cả lao đến bên Hoàng Lan, cô đẩy mạnh Hoàng Lan sang một bên.

Cái ống rơi xuống đập lên vai Kiều Chinh rồi đè cả lên người cô. Cô rên một tiếng lớn rồi lịm dần.

Trong một tiếng kêu la hoảng hốt, một người đến bên cạnh, nhẹ nhàng bế cô lên rồi đi.

Kiều Chinh đang thấy đau đớn vô cùng, ý thức mơ màng bỗng thấy cơ thể được nhấc bổng lên. Vòng tay quen thuộc, cứng rắn mạnh mẽ ôm chặt lấy cô. Cảm giác khi được nằm trong vòng tay của Cảnh Phong rất khác lạ, rất dễ nhận biết. Kiều Chinh có thể cảm thấy rõ ràng tay anh đang run rẩy. Đầu cô tựa vào bên lồng ngực trái của anh, cô có thể nghe rõ được nhịp đập mạnh mẽ đầy hoảng sợ từ đó. Con đau đớn truyền đến khiến ý thức của cô càng lúc càng hỗn loạn hơn, ánh mắt mơ màng không còn nhìn rõ nữa nhưng cô vẫn cố gắng đầu nhìn gương mặt Cảnh Phong. Gương mặt anh không còn vẻ lạnh

lòng nghiêm nghị như trước mà trở nên tái nhợt. Bước chân anh gấp gáp lao thật nhanh ra bên ngoài, đi thẳng đến chỗ đỗ xe, gài lên:

- Mau nổ máy.

Chiếc xe nhanh chóng lao đi. Người tài xế ngồi khẽ liếc trộm về phía sau, anh ta chỉ biết ông chủ mình đang ôm chặt một cô gái, gương mặt đầy sự lo lắng và yêu thương. Ánh mắt ấy chưa bao giờ anh ta thấy.

Kiều Chinh bị đau khẽ rên một tiếng, lòng Cảnh Phong se thắt lại, anh lần nữa thúc giục người tài xế:

- Chạy nhanh lên.

Rồi anh xót xa hỏi:

- Em thấy thế nào rồi?

- Đau - Kiều Chinh thều thào đáp lại câu hỏi của anh.

Ngực Cảnh Phong như bị thứ gì đó ép chặt, anh chẳng thà chịu đau còn hơn phải chứng kiến cảnh cô đau đớn thế này. Mắt anh đỏ ngầu kìm nén.

Trong giây phút đau đớn này, Kiều Chinh bỗng thấy mình mềm yếu, cô khát khao được có anh. Nhìn ánh mắt thiết tha của anh, nỗi đau của cô như được xoa dịu. Tình yêu bị cô nhấn chìm trong đáy lòng bỗng sôi sục, cảm giác yêu thương tràn về.

Cô cố đưa tay chạm vào gương mặt anh trước khi lịm đi. Cảm giác cuối cùng cô cảm nhận được là tay anh nắm lấy tay cô, một bàn tay lạnh ngắt.

Khi Cảnh Phong nhìn Kiều Chinh nằm trên giường bệnh ngủ say yên ổn, anh mới lấy lại hơi thở trầm ổn. Giây phút nhìn thấy cái ống đờ lên người cô, tim anh co thắt lại như muốn vỡ tung ra. Sự sợ hãi đè lên tâm trí anh. Nếu hôm nay anh không đến gặp Hoàng Lan, nếu anh không vì muốn cho cô toại nguyện, muốn cô không cần vất vả đi theo thuyết phục Hoàng Lan thì sẽ không chứng kiến sự việc trên. Trái tim anh run lên với ý nghĩ sẽ mất cô.

Khỏe mi Kiều Chinh khẽ lay động, Cảnh Phong vội vã bước đến bên cạnh cô chờ đợi. Cuối cùng Kiều Chinh cũng mở mắt ra, Cảnh Phong vui mừng reo lên:

- Em tỉnh rồi! Thấy thế nào? Còn thấy đau không? Bác sĩ bảo em phải nghỉ ngơi một thời gian, cũng may là cú va đập đó không gây tổn thương gì nhiều.

Kiều Chinh thấy Cảnh Phong vui mừng như thế, cô khẽ mỉm môi nhưng không lên tiếng. Cô vẫn nhớ trong lúc nguy cấp, trái tim cô đã sống thật với chính bản thân nó, khát khao được ở bên anh thế nào. Nhưng cô biết giữa hai người là một hố sâu ngăn cách khó vượt qua.

Cảnh Phong thấy vẻ mặt lặng lẽ của cô, nụ cười trên môi bỗng ngưng đọng lại, anh biết khoảng cách giữa họ khó lòng xóa bỏ. Anh gượng gạo nói:

- Đề anh đi gọi bác sĩ cho em

- Không cần - Cô lạnh lùng từ chối, mi mắt khẽ khép lại.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

- Cốc... Cốc... Cốc...

Tiếng gõ cửa phòng phá vỡ bầu không khí nặng nề, Cảnh Phong khẽ thở dài đi ra mở cửa. Người bên ngoài là Hoàng Lan cùng đứa con trai.

- Xin chào - Hoàng Lan khẽ cười - Tôi đến thăm cô ấy.

Kiều Chinh nghe giọng Hoàng Lan thì liền mở mắt, cố gắng ngồi lên nhưng Hoàng Lan bảo:

- Em cứ nằm đi.

Thái độ dịu dàng, lời xưng hô thân thiết hơn cho Kiều Chinh thấy Hoàng Lan đang cảm kích cô. Cô nhận ra đây là thời cơ tốt để thuyết phục Hoàng Lan.

- Em muốn ăn cháo - Cô khẽ khẽ nói bên tai Cảnh Phong.

- Được. Anh lập tức đi mua - Cảnh Phong gật đầu rồi quay sang nhờ vả Hoàng Lan - Xin đề ý cô ấy giúp tôi. Tôi đi mua cháo rồi về ngay.

- Cậu cứ đi đi, tôi sẽ chăm sóc cô ấy.

Khi Cảnh Phong rời đi rồi, Hoàng Lan mới lên tiếng:

- Xin lỗi, vì bị bác sĩ giữ lại nên đến bây giờ mới đến thăm em được.

- Không sao? Chị sao rồi? Cái thai không sao chứ? - Kiều Chinh lắc đầu tỏ ý chẳng trách cứ gì.

Hoàng Lan nghe cô hỏi cũng có chút kinh ngạc:

- Làm sao em biết?

- Em đoán thế.

- Cảm ơn em, cái thai không sao. Cũng nhờ có em nếu không không biết chị sẽ thế nào. Chị thật không nghĩ em lại vì chị mà chấp nhận để bản thân lâm vào nguy hiểm như thế.

Kiều Chinh cười buồn lắc đầu bảo:

- Không phải em muốn cứu chị. Thật ra nếu vào thời điểm khác em cũng không hi sinh bản thân mình để cứu chị đâu.

- Em vì cái thai trong bụng chị sao? - Hoàng Lan ngậy người hỏi.

Kiều Chinh gật đầu. Ánh mắt thoáng buồn, cô trầm mặt nói, trong mắt ẩn chứa một niềm vui nho nhỏ:

- Thật may là chị không sao?

Hoàng Lan nhìn Kiều Chinh, cô quyết bày tỏ lòng mình với Kiều Chinh:

- Phải, thật là may. Tuy chị đã có một đứa con, cũng đã cảm nhận được cảm giác làm mẹ là thế nào rồi. Nhưng khi biết lại mang thai lần nữa, trong lòng vẫn cảm thấy mừng vui vô cùng. Thật ra sau một lần bị tai nạn, bác sĩ đã bảo chị có thể bị vô sinh, chị đã thất vọng rất nhiều, cứ nghĩ mãi mãi không còn cảm giác được mong chờ đứa con chào đời. Vậy mà...

Nói đến đây, Hoàng Lan bỗng nghẹn ngào, cô đưa tay chạm nhẹ vào bụng mình. Kiều Chinh nhìn thấy động tác đó, tim cô thất lại.

- Em thích cái cảm giác áp tay vào bụng như thế. Lúc nào cũng cảm thấy bàn tay như có một luồng ấm áp truyền qua, như thể cho ta biết có một sự sống đang hình thành trong bụng vậy.

Hoàng Lan nhìn Kiều Chinh khẽ cười gật đầu:

- Phải. Thật ra khi biết mình bị trễ ngày, cũng có biểu hiện như người mang thai, chị vẫn không hoàn toàn tin lắm cho đến khi bác sĩ báo tin. Chị thật sự rất mong em, nếu không có em, không biết chị và cái thai sẽ ra sao? Em cũng biết đó, ba tháng đầu thường rất dễ bị sảy, chỉ cần một chấn động mạnh thì...

- Em nghĩ chị nên dời lại ngày trình diễn, để đến tháng sau rồi làm. Bây giờ hãy an thai cho tốt - Kiều Chinh thật lòng nói.

- Bác sĩ cũng khuyên chị như thế. Tuy không nguy hiểm nhưng cú ngã lại khiến chị động thai. Hơn nữa, chuyện chị khó mang thai cũng ảnh hưởng rất nhiều đến đứa bé. Nhưng muốn tổ chức một show như thế quả thật vô cùng khó khăn không phải cứ nói dời là dời được.

- Em xin chị hãy suy nghĩ kĩ, dù đứa bé chưa hình thành nhưng vẫn là một sinh mạng, nó cũng có quyền được sống như bao người khác. Đừng vì sự ích kỷ của bản thân mà làm hại nó - Kiều Chinh trầm giọng, trong lời nói chất chứa đầy nỗi đau.

Hoàng Lan im lặng một lúc rồi thờ dãi nói:

- Em có từng nghĩ đến việc vì em đã cứu giúp chị thế này, chị rất cảm kích, chắc chắn sẽ chấp nhận lời đề nghị trưng bày sản phẩm của em. Bây giờ em khuyên chị dời ngày, em chắc chắn sẽ không được lợi. Chị có nghe nói đến việc cạnh tranh giữa hai dòng sản phẩm của công ty em. Nếu chị thật sự dời lại buổi biểu diễn, em sẽ rất thiệt thòi.

- Em biết chứ. Nhưng từ đầu, em không có ý định nhận sự ban ơn của chị, càng không có ý định bắt chị hỏi đáp. Em tuyệt đối sẽ không đem sinh mạng của một đứa trẻ ra để phục vụ lợi ích cho bản thân.

Kiều Chinh quay đầu nhìn con trai Hoàng Lan đang ngồi mê mẩn đọc truyện tranh, ánh mắt ấm áp không chút e dè sợ hãi như lúc trước Hoàng Lan nhìn thấy.

- Có được một đứa con trắng trẻo đáng yêu như thế thật là hạnh phúc. Cần phải yêu thương chăm sóc và bảo vệ nó để tránh tổn thương cho nó.

- Em dường như có chuyện buồn đúng không?

- Không phải đâu chị - Kiều Chinh phủ nhận, đó không phải là một chuyện buồn, mà là một nỗi đau.

Mặc dù Kiều Chinh phủ nhận nhưng Hoàng Lan vẫn cảm nhận được nỗi buồn đọng lại trong đôi mắt cô.

- Em không cố ý xô con chị xuống hồ bơi đâu, cũng không phải em không muốn cứu cậu bé. Em... - Cô ngập ngừng cúi mặt nói - Em thật sự xin lỗi chị.

- Chị tin em không cố ý - Hoàng Lan nắm chặt tay cô vỗ về, tràn đầy tin tưởng. Cuối cùng Hoàng Lan nói ra cảm giác của mình về Kiều Chinh - Chị thấy em rất yêu trẻ con nhưng cũng cảm thấy là em rất sợ trẻ con.

Mặt Kiều Chinh hơi biến sắc, cuối cùng mới thờ dãi nói:

- Trẻ con cứ như pha lê dễ vỡ vậy - Cô khẽ áp bàn tay vào bụng Hoàng Lan - Em chỉ sợ khi mình chạm vào, chúng lập tức vỡ tan ra. Vì thế em rất sợ đến gần chúng, sợ bản thân sẽ làm tổn thương chúng.

Khi Cảnh Phong trở về, nhìn Kiều Chinh ngủ say trên giường, anh khẽ bước đến dịu dàng đắp chăn lại cho cô, giúp cô chỉnh lại chai nước biển.

Hoàng Lan chăm chú nhìn từng biểu hiện của Cảnh Phong. Mặc dù người thường khoác tay Cảnh Phong thân mật là Cẩm Tú nhưng thứ tình cảm này của anh với Kiều Chinh không phải một sớm một chiều mà có. Cô buột miệng hỏi:

- Có phải hai người đã yêu nhau từ lâu rồi không?

- Phải - Cảnh Phong thừa nhận ngay không chút đắn đo.

- Có phải cô ấy đã sảy thai đúng không?

Cảnh Phong sững sờ nhìn Hoàng Lan.

Ánh mắt anh đầy hoang mang, một sự chấn động khiến các cơ mặt dường như căng cứng lại. Anh nhìn Kiều Chinh, cả người có chút chao đảo, thật lâu mới mở miệng hỏi:

- Sảy thai? Chị nói cô ấy sảy thai ư?

- Cậu không biết sao? - Hoàng Lan giật mình, cô cứ nghĩ Cảnh Phong biết chuyện nên mới hỏi như thế.

- Tôi không biết - Cảnh Phong buồn bã lắc đầu, ánh mắt nhìn gương mặt say ngủ của Kiều Chinh. Nếu những lời Hoàng Lan là sự thật, vậy thì đứa bé đó chính là...

- Chẳng lẽ cậu không biết sự sợ hãi của cô ấy với trẻ con bắt đầu từ đâu sao? - Hoàng Lan chất vấn Cảnh Phong, trong lòng cô có chút bức bối vì sự thiếu quan tâm của anh với Kiều Chinh - Tuy tôi chỉ mới quen biết cô ấy nhưng tôi có thể cảm nhận được thái độ kì lạ của cô ấy khi gặp con trai tôi. Không phải là ghét bỏ mà là sợ hãi. Vừa nãy ánh mắt cô ấy khi nhìn con tôi rất dịu dàng, cô ấy cũng thừa nhận với tôi là trẻ con mong manh như pha lê, cô ấy sợ chạm tay vào sẽ làm tan vỡ chúng. Tôi nghĩ rằng cô ấy đã bị tổn thương rất lớn vì mất đứa con.

Cảnh Phong siết chặt tay, lần đầu tiên anh cảm thấy căm ghét bản thân mình như thế. Căm ghét đến mức anh muốn tự hủy hoại mình. Lời Hoàng Lan vừa nói ra đã giải được bài toán trong lòng anh. Kiều Chinh rõ ràng thích trẻ con là thế vì sao bỗng trở nên sợ hãi khi tiếp xúc với chúng? Hóa ra tất cả đều do anh gây ra, chẳng những làm tổn thương cô mà anh còn hủy hoại đứa con chưa hình thành của hai người.

Ánh mắt Cảnh Phong dâng lên niềm đau đớn vô cùng, anh đưa tay khẽ chạm vào cô. Nếu đối với Kiều Chinh, trẻ con như pha lê dễ vỡ thì đối với anh, cô chính là thứ pha lê mỏng manh nhất. Khi anh chạm tay vào cô chỉ toàn mang đến tổn thương cho cô mà thôi.

Hoàng Lan muốn trách cứ Cảnh Phong thêm nữa nhưng thấy Cảnh Phong như thế, cô cũng không nỡ nói thêm. Cô lặng lẽ thở dài rồi dẫn con trai rời đi.

Căn phòng chỉ còn lại Cảnh Phong và Kiều Chinh, không gian trở nên yên tĩnh đến nghẹt thở.

Cảm giác tim đau đớn đến rỉ máu, Cảnh Phong khẽ nắm lấy bàn tay hao gầy của cô, lặng lẽ áp lên má mình. Thật lâu, thật lâu, Cảnh Phong mới khàn giọng nói:

- Xin lỗi em.

Một giọt nước mắt lăn dài từ đôi mắt đỏ hoe của anh rơi vào mu bàn tay cô. Cảnh Phong lặp lại lời nói của mình:

- Xin lỗi em. Xin lỗi vì đã gây ra cho em sự tổn thương quá lớn như thế. Anh biết, dù bây giờ anh có nói gì, có làm gì cũng không thể bù đắp lại, cũng không thể xoa dịu tổn thương cùng nỗi đau mà em đã gánh chịu. Anh biết, hiện tại dù anh có nói một trăm hay một nghìn lời yêu em đi chăng nữa, em cũng sẽ không tin. Anh đã đọc Thời gian không trở lại, đọc rất nhiều lần. Anh thấy mình giống hệt chàng trai trong câu chuyện, mù quáng trả thù để rồi làm tổn thương người mình yêu nhất. Đã biết rằng mình yêu em, thế nhưng vẫn chọn trả thù. Để rồi khi mất em, anh mới biết hóa ra thù hận đối với anh chẳng có chút ý nghĩa gì so với việc mất em. Em có biết chúng ta xa nhau bao nhiêu lâu rồi hay không? Là năm trăm ba mươi hai ngày, nếu cộng với một trăm chín mươi tám ngày chúng ta quen nhau thì vừa tròn hai năm.

Im lặng một lúc, Cảnh Phong lại thì thầm:

- Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em cứ như một nàng công chúa tốt bụng tặng cho anh cây dù để tránh mưa, dù chúng ta không hề quen biết. Khi anh nhìn thấy em đứng giữa màn mưa với nụ cười nhẹ, ánh mắt anh đã bị em thu hút. Đó là một cảm giác rất kì lạ. Mỗi khi anh thấy áp lực, mỗi khi anh thấy mệt mỏi, anh đều đến trước nhà em, định dùng sự hận thù đối với ba em để cổ vũ ý chí của mình. Em biết không, mỗi khi anh nhìn thấy em, anh không hiểu vì sao lại thấy nhẹ nhõm, tâm trạng mệt mỏi cũng tan biến. Khi anh nhận ra có một sự thay đổi nào đó trong trái tim mình, anh đã hoảng sợ, anh trốn chạy. Anh sợ mình thay đổi cho nên mới quyết định dùng em làm con cờ để tiếp cận ba em. Anh đã nghĩ mình sẽ không hối hận, mãi mãi không hối hận, thế nhưng... anh biết anh sai rồi.

Nước mắt Cảnh Phong nóng hổi lăn trên tay Kiều Chinh, bàn tay phía bên kia của cô khẽ cử động.

Cảnh Phong nói rất nhiều, tâm sự rất nhiều, anh trút hết nỗi lòng đã giữ bao lâu nay với cô cho đến lúc ngủ thiếp đi. Kiều Chinh lúc này mới, từ từ mở mắt quay về nơi bàn tay mình vẫn bị nắm chặt. Cô cắn chặt răng lại kìm tiếng nấc nghẹn trong lòng. Nước mắt bị kìm nén này giờ thì nhau trào ra, chẳng mấy chốc ướt hết cả một góc gối.

Tổ Quyên từng nói với cô rằng: Đừng tin những giọt nước mắt khóc trước mặt mình của đàn ông, đó chỉ là những giọt nước mắt giả dối mà thôi. Trước đây, cô chưa từng nhìn thấy Cảnh Phong khóc, anh lúc nào cũng trầm lặng, giấu hết nỗi lòng vào bên trong. Khi Cảnh Phong khóc trước mặt cô, cô không biết trong những giọt nước mắt đó có bao nhiêu phần thật lòng. Vì thế cô không dám đặt niềm tin. Nhưng bây giờ, anh không khóc trước mặt cô mà lặng lẽ khóc trong nỗi niềm ân hận của bản thân mình nên cô tin những giọt nước mắt này là chân thật. Đáng tiếc, dù anh có đổ bao nhiêu giọt nước mắt đi chăng nữa, cô cũng không thể nào tha thứ. Cô cố gắng lấy điện thoại gọi cho Tổ Quyên:

- Chị, đến đón em.
- Em đang ở đâu?
- Bệnh viện.
- Cái gì? Bệnh viện nào, chị lập tức đến ngay - Giọng Tổ Quyên hốt hoảng.

Tắt điện thoại, Kiều Chinh lặng lẽ nhìn gương mặt Cảnh Phong thật lâu, dường như thời gian dừng lại ở ánh nhìn này. Dù hai người đã có rất nhiều lần ở bên nhau từ khi gặp lại nhưng hôm nay là lần đầu tiên cô nhìn kỹ gương mặt anh như thế. Xúc cảm mãnh liệt muốn chạm vào anh nhưng tay đưa lên chỉ còn cách anh một milimet thì dừng lại, run rẩy rồi nắm chặt, đứt khoát quay mặt đi, ngáng đầu ngăn những giọt nước mắt lại sắp rơi của mình.

Dường như cảm thấy Cảnh Phong động đậy, Kiều Chinh liền rút mạnh tay mình ra khỏi tay Cảnh Phong.

- Em tỉnh rồi sao? - Giọng Cảnh Phong đầy vui mừng.

Thấy thái độ lạnh nhạt của cô, Cảnh Phong thờ dãi hỏi:

- Em thấy trong người thế nào? Để anh đi gọi bác sĩ vào xem cho em.
- Không cần đâu - Kiều Chinh từ chối - Tôi đã gọi người đến giúp tôi làm thủ tục xuất viện rồi.
- Em vẫn chưa khỏe mà, sao có thể xuất viện như thế chứ? - Cảnh Phong nổi giận gất lên.
- Sức khỏe của tôi liên quan gì đến anh? - Kiều Chinh nhếch môi cười nhạt đáp, cố gắng ngồi dậy nhưng về mặt lập tức nhấn lại vì đau.

Cảnh Phong thấy vậy vội vàng đỡ lấy cô nhưng cô đã gạt tay anh ra khiến Cảnh Phong nổi giận bảo:

- Em đừng ngang bướng như thế được không? Người ta bảo phụ nữ sảy thai thì sau này cần phải chú ý giữ gìn sức khỏe nếu không sẽ rất ảnh hưởng. Bây giờ sức khỏe em như thế thì nên nằm ở đây điều dưỡng cho tốt đi.
- Sảy thai? - Kiều Chinh gạt mình nhìn Cảnh Phong, hai từ này là hai từ cô không muốn nghe nhất.
- Anh đã biết rồi - Cảnh Phong nhìn cô ánh mắt đau buồn thừa nhận.
- Anh biết gì chứ? - Cô quát lên.

Cảnh Phong ngồi xuống giường, ánh mắt anh nhìn cô không rời, trong ánh mắt đó, Kiều Chinh nhìn thấy một nỗi đau, một sự ăn năn hối hận khiến cô cũng thương tâm theo. Cảnh Phong nhẹ nhàng nắm lấy tay Kiều Chinh, cô muốn rút tay lại nhưng bàn tay của anh rất ấm, ánh mắt của anh quá chân thành khiến cô bối rối.

- Đứa bé... con của chúng ta... - Cảnh Phong nghẹn ngào - Anh xin lỗi... là tại anh...

- Đứa bé? Con chúng ta? - Kiều Chinh sau giây phút ngỡ ngàng khó hiểu thì bật cười lớn - Anh đang ăn năn thật đấy à? Anh là vì đứa bé đã mất đó sao? Tôi không biết anh đã biết tới đâu rồi nhưng anh cho rằng nó là con của anh và tôi à?

Cảnh Phong nhìn cô, ánh mắt tràn ngập niềm đau, muốn mở miệng lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Dù hận anh bao nhiêu lần nhưng cô không muốn anh biết hoàn cảnh trước đây của cô. Cô không muốn thấy anh đau lòng nên lần nữa cười nhạt lạnh lùng nói:

- Vậy thì tôi nói cho anh biết, anh đang làm điều thừa thãi rồi đó. Đứa bé đúng là đúng là chảy cùng dòng máu với tôi nhưng nó tuyệt không có chút gì liên quan đến anh. Nếu như có thì cũng giống như tôi thôi, giữa chúng ta là một chữ "hận".

Cả người Cảnh Phong run lên bởi ánh mắt sắc bén vô hồn Kiều Chinh. Anh có thể cảm nhận thấy nỗi đau đớn tột cùng ẩn sâu trong trái tim cô.

Hai người đang lặng dần đi thì Tổ Quyên đi vào, mặt lạnh lùng liếc Cảnh Phong rồi nói với Kiều Chinh:

- Chúng ta về thôi. Đừng nói nhiều làm gì?

Cảnh Phong muốn ngăn cản nhưng Tô Quyên nhẹ nhàng bảo với anh:

- Nếu thật sự lo lắng cho Kiều Chinh hãy thỏa mãn nguyện vọng của cô ấy đi. Chuyện Sweet Roses hi vọng anh sẽ giúp một tay. Dù thế nào đi chăng nữa, lá phiếu của anh cũng vô cùng quan trọng.

Khi hai người ngồi lên chiếc xe màu xám quen thuộc, Tô Quyên mới quay sang nhìn Kiều Chinh nói:

- Em cố tình nói rõ chuyện đứa bé, có phải là vì không muốn cậu ta đau lòng?

- Có phải em quá ngu ngốc hay không? Đáng lý phải khiến anh ta đau khổ sống không bằng chết, vậy mà khi đối diện với nỗi đau của anh ta, em lại mềm lòng - Kiều Chinh thần thờ nói.

- Không phải lỗi của em đâu. Phụ nữ chúng ta luôn mềm lòng như thế - Tô Quyên an ủi cô.

- Chị, với điều kiện của chị sao không tìm một người đàn ông tốt hơn, yêu chị và cho chị một hạnh phúc trọn vẹn? Vì sao cam tâm tình nguyện ở bên chú em không danh không phận như thế? - Kiều Chinh bán loạn hỏi.

- Bởi vì cách yêu của đàn bà và đàn ông khác nhau. Thật ra, chị không hề ghét Cảnh Phong, chị có thể hiểu được cảm nhận của anh ta. Đàn ông yêu bằng lý trí nên dù biết mình yêu em, cậu ta vẫn trả thù, chú em dù thật lòng yêu chị nhưng anh ấy vẫn không từ bỏ gia đình của mình. Đàn bà chúng ta yêu trong mù quáng, em biết Cảnh Phong hại gia đình em tan nát nhưng vẫn yêu cậu ta đến đau đớn. Còn chị, chị yêu chú em, dù chị biết mình sẽ mãi mãi là cái bóng bên anh ấy nhưng vẫn cam tâm tình nguyện.

- Rằm..

Giám đốc Hoàng đập bàn giận dữ khi hay tin Hoàng Lan quyết định dời lại show diễn của mình thêm một tháng nữa. Kiều Chinh ngồi ở ghế đối diện nhìn sắc mặt bùng bùng tức giận của ông không khỏi thờ dãi.

Giám đốc Hoàng sau khi trút hết phần nộ thì dựa hẳn người vào thành ghế, lấy tay day day trán. Lát sau ông nhìn Kiều Chinh bằng ánh mắt cương quyết bảo:

- Chúng ta không thể chờ đến phút cuối cùng được, bây giờ phải thực hiện kế hoạch thôi, nếu không thì e là...

- Cháu hiểu. Cháu lập tức đi liên lạc ngay - Kiều Chinh nhanh chóng hiểu ý giám đốc Hoàng quay lưng đi.

Cô ra khỏi phòng giám đốc Hoàng thì gặp ngay Võ Thanh ở thang máy. Hai người cười chào nhau. Kiều Chinh liếc mắt nhìn, hồ sơ trên tay Võ Thanh chính là hồ sơ liên quan đến mỹ phẩm Secret Dream - mỹ phẩm mới mà Cẩm Tú phụ trách.

Võ Thanh cũng nhận ra ánh nhìn của cô, hai người bỗng cảm thấy ngại ngùng. Kiều Chinh làm bên truyền thông còn Võ Thanh cùng Cẩm Tú làm bên marketing, hai bên giờ ở thế đối lập nhau.

- Bên em có khó khăn gì không?

- Cũng có chút khó khăn, anh cũng hiểu mà - Kiều Chinh thành thật trả lời.

- Ủ, Sweet Roses hiện giờ đã mất vị thế, muốn gây dựng lại là điều không dễ.

Hai người nói thêm được vài câu thì tạm biệt nhau. Đi được một đoạn bỗng cô thấy Võ Thanh gọi tên cô. Anh bối rối nói:

- Anh cũng là nhờ chú Hoàng mới được vào công ty này, anh cũng biết đây từng là công ty của nhà em nên anh chỉ muốn nói cho em biết một điều. Cẩm Tú đang dùng tiền của một thế lực bên ngoài, hầu như các cô người mẫu diễn viên trong nước đều được cô ấy gửi tặng mỹ phẩm đi kèm với những phiếu quà tặng đắt giá. Còn nữa, theo anh được biết, nhiều cổ đông trong công ty đã chấp nhận bỏ phiếu cho Cẩm Tú rồi. Được những người này ủng hộ, bên em khó lòng chiến thắng. Hơn nữa, việc em được tuyển vào đây và được nâng đỡ cũng có khá nhiều người ghen ghét, tuy họ không nói ra nhưng trong lòng đều không cam tâm. Cẩm Tú đang tìm cách câu kéo mấy người đó để biết trước kế hoạch của bên em rồi âm thầm phá hoại.

Kiều Chinh tròn mắt nhìn Võ Thanh, cô choáng váng, cả người lao đảo, cũng may Võ Thanh nhanh tay đỡ lấy cô, anh lo lắng nói:

- Em không sao chứ?

Kiều Chinh lắc đầu, cô hít một hơi mạnh, đẩy nhẹ Võ Thanh ra:

- Cảm ơn anh đã cho em biết những điều này. Nhưng em sẽ không chịu thua đâu.

Nói xong cô nhanh chóng rời đi, ánh mắt bùng sáng với ý nghĩ đầy quyết tâm: Mình sẽ không chịu thua.

Hiện tại hiệu quả kinh doanh của Secret Dream đang rất cao, cao hơn rất nhiều so với Sweet Roses, có thể nói chiến thắng đang trong tầm tay của Cẩm Tú. Mỗi khi đụng mặt nhau, Cẩm Tú luôn cười nụ cười đầy cao ngạo và mỉa mai. Nhưng đáp lại nụ cười ấy của Cẩm Tú chỉ là nụ cười nhạt và ánh mắt

thờ ơ của Kiều Chinh.

Vài ngày sau, Sweet Roses ồ ạt xuất hiện trên các phương tiện truyền thông với hình dáng như cũ nhưng mà nhãn mác khác đẹp hơn, bắt mắt hơn khiến mọi người đều cho rằng đó là mẫu sản phẩm mới mang tên Sweet Roses.

Cùng với những chiêu thức quảng cáo đánh lừa nhận thức và làm sự tò mò dâng cao trong lòng người sự dụng, chỉ trong thời gian ngắn, Sweet Roses đã bán gần hết số hàng lưu trữ trong kho.

Giám đốc Hoàng phấn khởi với sơ đồ kinh doanh của hai mẫu sản phẩm đang ở mức chênh lệch rất thấp. Một cuộc tranh đua quyết liệt.

Cầm Tú dùng lợi tức để thu hút người tiêu dùng nhưng không thể dùng mãi cách này vì sẽ gây lỗ vốn. Những sản phẩm của cô lại thuộc hàng cao cấp đắt đỏ, chỉ có những người thật sự nhiều tiền mới dám dùng. Những người mẫu bình thường hay diễn viên bình thường chẳng dám mua quá nhiều thành ra sản phẩm này bán chạy một thời gian rồi khựng lại.

Trong khi đó, Sweet Roses với dòng sản phẩm đa dạng, cao cấp có, trung bình có, chất lượng và mẫu mã phù hợp với nhiều tầng lớp nên dù giá thành không cao nhưng doanh thu lại lớn.

Cuối cùng thời hạn cũng đã đến.

Tất cả mọi người hồi hộp chờ đợi, ai ai cũng nhìn nhau dò hỏi. Vì doanh thu của cả hai đều ngang ngửa nhau nên phải chờ đến việc bỏ phiếu của các cổ đông. Trong công ty có bảy cổ đông, lá phiếu của ai cũng quan trọng.

Kiều Chinh đã vất vả để tạo ra thế cục ngày hôm nay, đáng tiếc cột doanh thu của cô lại thiếu một chút để có thể chiến thắng. Nếu dùng lợi thế bỏ phiếu bầu chọn, cô e phần thắng sẽ nghiêng về Cầm Tú.

Cô không thể thua, cô không muốn mình thua cuộc càng không muốn Sweet Roses bị bỏ đi nên dù phải dùng đến thủ đoạn cuối cùng, thủ đoạn dù không muốn làm, cô vẫn phải làm. Cô bèn nhắn tin cho Cảnh Phong:

- Em đang chờ anh.

Cảnh Phong nhanh chóng gọi điện lại cho cô hỏi:

- Em đang ở đâu?

- Chỗ hẹn cũ.

Khi Cảnh Phong chạy đến nhà hàng Nhật, anh đi thẳng đến ngay căn phòng mà hai người ngày trước thường xuyên hẹn hò. Cảnh Phong biết mục đích hôm nay của Kiều Chinh nhưng anh vẫn chấp nhận vì anh nợ cô quá nhiều.

Cảnh Phong đứng trước cửa, anh đứng rất lâu mới quyết định kéo cửa bước vào bên trong. Kiều Chinh ngồi yên, hai tay đặt trên bàn nắm chặt lại. Cô khẽ ngẩng đầu nhìn Cảnh Phong, môi hơi mím lại, rèm mi cong cong che một góc mắt buồn.

Cảnh Phong nhẹ nhàng ngồi xuống tấm thảm đối diện với Kiều Chinh, cô cụp mắt cúi đầu nhìn xuống hai bàn tay nắm chặt của mình. Hai bàn tay cứ bấu vào nhau dẫn đo lường sự. Cảnh Phong cũng im lặng chờ đợi. Không gian giữa hai người lạnh lẽo vô cùng.

- Lúc đó... - Kiều Chinh cuối cùng cũng lên tiếng nói, giọng nghẹn ngào, sống mũi đỏ ửng, hai mi mắt đã chực trào nước mắt - Lúc đó em đuổi theo anh... Cái giây phút em nhìn thấy máu chảy ra, em thật sự rất sợ hãi, em biết cái thai đã không còn giữ được nữa.

Kiều Chinh thở ra đau đớn, mắt cô nhắm nghiền lại. Cảnh Phong cũng siết chặt tay lại, đập mạnh xuống đùi mình.

- Em đã thật sự rất hận anh, hận anh vô cùng. Đó là một sinh mệnh, em đã rất vui khi biết tin, cố gắng giữ gìn thế mà...

Cô khẽ mở mi mắt, nước mắt bị chặn lại này giờ được dịp trào ra. Cảnh Phong chồm tới lau đi nước mắt trên gương mặt cô rồi nắm chặt lấy đôi tay đang run run của cô.

- Anh có biết một năm qua em sống thế nào không?

- Anh biết - Cảnh Phong gạt đầu đáp, những tia đau đớn hằn trong mắt anh - Anh có lỗi với em.

Kiều Chinh lắc lắc đầu:

- Không cần xin lỗi em, hãy xin lỗi con chúng ta.

Cảnh Phong siết chặt tay cô hơn nữa, anh bước đến ngồi xuống bên cạnh cô, choàng tay ôm cô, thừa nhận tội lỗi của mình:

- Phải! Anh có lỗi với con.

Kiều Chinh ngả đầu tựa vào vai Cảnh Phong như thể tâm trạng mệt mỏi đã tìm được chỗ dựa vững chắc. Cô bỗng hỏi anh một câu:

- Cảnh Phong, anh thật sự yêu em chứ?

- Anh rất yêu em

Mỉm cười buồn, cô khẽ nói:

- Anh biết rõ mục đích em gọi anh ra đây đúng không?

Cảnh Phong tựa cằm mình lên mái tóc đen của cô đáp:

- Anh biết.

- Vậy anh có đồng ý giúp em không? - Cô lí nhí hỏi, tay nắm chặt tay anh - Đó là điều duy nhất để em thấy sự tồn tại của mình trên thế gian này là không vô ích. Đó là động lực để em tiếp tục sống, anh hiểu không? Nếu mất nó, em chẳng còn gì nữa, vậy thì em sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Cảnh Phong im lặng, mặt anh vùi sâu vào mái tóc thơm mùi hương nhẹ nhàng của cô, tay kia ôm chặt cô hơn nữa.

- Cứ xem như là trao đổi đi. Nếu anh đồng ý giúp em, em sẽ ký tên để toàn bộ số tài sản ở ngân hàng Thụy Sĩ chuyển vào tay anh. Cho dù Cẩm Tú thua nhưng chắc chắn Secret Dream vẫn không bị loại bỏ, Sweet Roses thì khác, nếu thua thì nó lập tức bị loại bỏ ngay. Xin anh, đừng để Sweet Roses bị loại bỏ được không?

- Được - Cảnh Phong dứt khoát hứa với Kiều Chinh.

Kiều Chinh thỏa mãn dựa vào lòng Cảnh Phong. Chỉ cần anh giúp cô, thì cô sẽ...

Ngày định đoạt số phận Sweet Roses cuối cùng cũng đến, Kiều Chinh hồi hộp ngồi ở một góc phòng nhìn các cổ đông bỏ phiếu.

Bây giờ đông nắm chắc các lá phiếu, ba người trong số đó đã được mẹ cô đích thân đến gặp mặt mua chuộc. Nhưng có ba người khác, dường như đều nghiêng về Cẩm Tú nên kết quả là đều nhau, chỉ trông chờ lá phiếu cuối cùng nằm trong tay Cảnh Phong. Nhưng mãi vẫn chưa thấy Cảnh Phong đến. Cả hội trường đều sốt ruột, thư ký cũng chẳng liên lạc được với Cảnh Phong, đang trong hồi hộp và lo lắng thì Cảnh Phong đẩy mạnh cửa đi vào.

Người trợ lý nhìn thấy Cảnh Phong vội vàng chạy đến báo cáo tình hình:

- Tổng giám đốc, hiện tại số phiếu ngang bằng nhau. Chỉ chờ mỗi phiếu bầu của anh.

Cảnh Phong đảo mắt một vòng nhìn những người trong phòng họp, anh nhìn Cẩm Tú, cô cũng đang nhìn anh với nụ cười đắc thắng. Cảnh Phong liền rời mắt khỏi Cẩm Tú, mắt anh dừng lại ở một góc. Ở góc đó Kiều Chinh đang nhìn anh tràn đầy hi vọng.

Cảnh Phong thu mắt lại, anh đứng lên nghiêm mặt nói:

- Các vị cũng biết, hiện tại công ty ta đang tìm một hướng phát triển mới. Nhưng muốn thực hiện được tốt, chúng ta phải bỏ ra một số vốn đầu tư không hề nhỏ. Đáng tiếc hiện tại công ty chúng ta chỉ có thể đầu tư ột sản phẩm mà thôi. Sweet Roses vừa có sự đột phá rất tốt khiến nhiều người yêu thích. Secret Dream cũng có mặt tích cực của nó. Tuy nhiên nếu so sánh thì Sweet Roses chẳng qua là đã được truyền thông quá tốt mà thôi, thực tế chất lượng lại không thể bằng Secret Dream. Dùng một thời gian dài người ta sẽ không còn hứng thú nữa... nên tôi quyết định bỏ phiếu bầu cho Secret Dream.

Giám đốc Hoàng đứng bật dậy nhìn Cảnh Phong nói:

- Tổng giám đốc, chúng tôi đã có kế hoạch cải tạo Sweet Roses rồi, chúng tôi tin là nó sẽ là mẫu mỹ phẩm được đón nhận nhất trong năm. Chỉ cần cho chúng tôi thêm kinh phí...

- Kinh phí chính là vấn đề mà Sweet Roses bị loại bỏ. So với việc đầu tư nhẹ nhàng cho Secret Dream thì đầu tư cho Sweet Roses quá mức kinh phí có thể chia ra của công ty - Cảnh Phong điềm tĩnh giải thích.

- Chúng tôi có thể thống kê chặt chẽ hơn... - Giám đốc Hoàng vẫn cố nói.

- Chỉ sợ là khi các vị hoàn thành, công ty đã bị lỗ rất nhiều. Đừng gây rối nữa, tôi đã quyết định chọn Secret Dream rồi.

Những người ủng hộ Sweet Roses đều không khỏi thất vọng ngã người vào thành ghế. Giám đốc Hoàng cũng ngồi xuống ghế, hai tay chống lên bàn ôm đầu chán nản.

Sau khi giải tán cuộc họp, Cảnh Phong bèn rời khỏi ghế của mình đi thẳng ra bên ngoài, trợ lý, thư ký và mấy nhân viên đi theo sau anh. Cẩm Tú thích chí đứng dậy, cô đắc ý ưỡn cao người theo bước Cảnh Phong. Kiều Chinh đã nhanh chân hơn một bước, cô đứng chặn trước mặt anh giơ tay lên.

- Bốp...

Một cái tát đã giáng lên mặt Cảnh Phong.

Tất cả đều giật mình kinh ngạc. Trớ lí của Cảnh Phong định bước lên mắng Kiều Chinh thì Cảnh Phong đã đưa tay ngăn anh ta lại, ánh mắt anh ta sâu thẳm nhìn cô. Cô đáp lại ánh mắt của anh bằng vẻ căm giận rồi quay người bỏ đi trong sự tò mò của bao nhiêu người.

Hai trông mắt đỏ hoe, cô đi thật nhanh ra khỏi công ty, cứ thế đi bộ rồi leo lên một chiếc xe buýt mà chẳng biết chuyến xe sẽ đưa cô đến nơi nào, đến khi nó dừng lại thì cô đã thấy mình ở một nơi vô cùng xa lạ rồi. Kiều Chinh lại tiếp tục bước đi, cô không muốn dừng lại, bởi vì khi dừng lại là lúc cô cảm nhận nỗi đau đang xoáy trong tim mình. Anh đã làm cô tin rằng anh thực sự yêu cô nên cô bất chấp mọi thứ cầu xin anh, rung động đến nỗi muốn quên đi tất cả quá khứ để tiếp tục cuộc tình không trọn vẹn với anh, thế mà...

- Em đang đi theo cô ấy, anh đến mau đi - Hải giục già Cảnh Phong qua điện thoại - Cô ấy hình như đang khóc.

Lát sau Hải lại gọi điện thúc giục Cảnh Phong:

- Anh mau đến đây đi. Kiều Chinh đang đứng trên một cây cầu vắng người nhìn cô ấy giống như đang muốn...

Hai tiếng “tự tử”, Hải ngập ngừng không nói ra. Chuyện công ty, chuyện giữa Cảnh Phong và Kiều Chinh, anh là người biết rõ nhất, anh sợ Kiều Chinh trong lúc tức giận Cảnh Phong lừa mình lần nữa mà làm chuyện thiếu suy nghĩ.

- Giữ cô ấy lại giùm anh, anh đến ngay - Giọng Cảnh Phong cực kì khẩn trương.

Một lát sau, anh đã đến chỗ Hải. Cô đang đứng giữa thân cầu, ánh nắng chiếu lên người cô tro tro, gió thổi tung chiếc váy mỏng, cảm giác cô sắp hóa thành cánh bướm bay đi mất. Cô cứ nhìn mãi mặt nước đang lặng lẽ trôi bên dưới, không một cử động nào khác. Lòng Cảnh Phong như có lửa đốt, anh lao nhanh về phía cô nhưng bị Hải giữ lại:

- Từ lúc đến đây, cô ấy cứ đứng yên như vậy nên em không bước đến. Anh đến bên cô ấy, lựa lời khuyên giải đi.

- Anh biết rồi - Cảnh Phong vội gạt đầu rồi bước đi.

- Cảnh Phong - Hải trầm giọng gọi nhỏ tên anh - Đừng làm tổn thương cô ấy nữa.

Cảnh Phong hơi cau mày nhìn Hải, rồi chậm rãi gạt đầu. Hải cười nhẹ bảo:

- Vậy em về đây. Nếu giải thích được thì cứ giải thích, đừng giữ trong lòng, đừng để cô ấy tiếp tục hiểu lầm anh nữa.

Nói xong Hải leo lên xe phóng đi. Cảnh Phong thờ dãi, lòng dạ Hải với Kiều Chinh không phải anh không biết. Anh bước vội đến bên cô, hơi thở anh gấp gáp, tim đập loạn xạ. Anh chưa đến gần đã nghe giọng của Kiều Chinh nói:

- Em từng nói: “Nếu nhắm mắt để thấy đời bình yên, em muốn nhắm mắt vào khoảnh khắc có anh bên cạnh”.

Cô nói rồi nhìn Cảnh Phong, giọng nghẹn ngào:

- Trước đây em yêu anh bằng trái tim thuần khiết nhất của mình nhưng bây giờ em lại yêu anh bằng trái tim có trăm ngàn lỗ thủng. Là anh đã tạo ra lỗ thủng đó, mỗi một lỗ thủng đều chảy máu. Anh khiến em vừa yêu vừa hận, đau đớn đến nỗi sống không bằng chết. Tại sao lại tàn nhẫn với em như vậy?

Nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt cô, cô bật cười cay đắng nói tiếp:

- Anh đã đọc Thời gian không trở lại, kết cục của nhân vật nữ chính là cái chết. Em thật sự đã muốn nhảy xuống dòng sông này - Cô nhìn dòng nước sâu đang chảy dưới chân cầu - Nhưng em biết, nếu em nhảy xuống, Hải cũng sẽ chạy đến ngăn cản nên em không làm chuyện vô ích đó nữa. Có một chuyện em chưa từng nói với anh. Khi mất con, em vì không chấp nhận được sự thật nên đã uống thuốc ngủ tự tử. Tỉnh lại, em như một cái xác không hồn nên mới bị đưa vào bệnh viện tâm thần. Em đã chết một lần rồi nên cái chết đối với em cũng chẳng phải là điều đáng sợ gì cả.

Cảnh Phong thấy lạnh run khi nghe cô nói, anh hoảng hốt lo lắng việc cô lần nữa tự sát. Cảnh Phong muốn giải thích nhưng anh biết dù có nói ra cũng chẳng thay đổi được gì. Anh nhìn cô nói:

- Làm sao để em tha thứ cho anh, để em tin anh đây? Làm sao để em không còn đau khổ đây? Có phải trừ khi anh chết, em mới thôi đau khổ hay không?

- Phải - Kiều Chinh lạnh lùng gạt đầu bảo.

Cảnh Phong lập tức lôi một con dao bấm trong túi quần ra, nhét nó vào tay Kiều Chinh:

- Vậy thì em hãy dùng nó giết chết anh đi. Trả thù cho ba em, xóa đi nỗi đau khổ trong lòng em. Chẳng thà là anh chết đi, còn hơn nhìn thấy em bị dày vò như thế này.

Kiều Chinh nhìn con dao sắc bén cảm thấy run tay, cô mím môi nói:

- Anh cho rằng tôi sẽ không đâm chết anh nên mới cố tình diễn màn này đúng không?

Cảnh Phong không nói gì, anh nắm chặt lấy tay cô, hướng mũi dao về lồng ngực trái của mình rồi ấn mạnh. Từng chút từng chút một...

Từ trước đến giờ Cảnh Phong quen mặc áo sơ mi màu đen để dễ dàng che giấu vết máu trước kẻ thù nhưng hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng... Máu theo lực ấn của anh mà tràn ra khỏi lồng ngực. Kiều Chinh hoảng sợ xanh mặt, cô muốn buông dao ra nhưng Cảnh Phong đã giữ tay cô lại, tiếp tục ấn mũi dao sâu thêm. Máu tuôn ra mỗi lúc một nhiều hơn, hai chân mày Cảnh Phong chau lại.

- Không - Cô hét lên rút con dao ra khỏi ngực anh. Máu từ vết đâm phun ra thấm đỏ cả xuống vạt áo.

Vết máu chảy trên người anh nhưng cơn đau lại đến từ tim cô. Nước mắt lăn dài trên gương mặt cô, cô dùng tay che miệng sau đó lắc đầu bị thương lao đến ôm chặt lấy anh, khóc lớn hỏi:

- Vì sao? Vì sao?

Cảnh tượng này khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng phải đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Nếu Như Yêu - Chương 37

Bảy ngày yêu thương

Hải băng bó vết thương cho Cảnh Phong với vẻ mặt chẳng được vui, hai chân mày chau lại, môi hơi mím giống như đang kìm nén. Động tác của Hải rất cẩn thận, cũng may con dao bấm nhỏ hẹp nên miệng vết thương không lớn. Bù lại con dao sắc bén vô cùng, vết đâm rất sâu, Cảnh Phong mất máu nhiều nên sắc mặt tái nhợt, anh nằm yên để Hải giúp mình.

Kiều Chinh cắn môi bật máu. Hai tay cô bấu chặt vào nhau, hai mắt đỏ lựng lên nhìn vết thương của Cảnh Phong tựa như vết thương đó ngự trị trên thân thể mình.

- Anh đói - Cảnh Phong bỗng mở choàng mắt, hơi nghiêng đầu nhìn Kiều Chinh khẽ cất đôi môi nhợt nhạt nói.

- Em đi mua cháo liền, anh chờ một chút - Kiều Chinh hơi hoảng loạn gật đầu đáp ngay.

- Khoan - Hải bỗng lên tiếng ngăn lại - Xuống dưới bếp xem tủ lạnh còn gì không. Em bây giờ không thể ra ngoài được.

Kiều Chinh giật mình nhìn lại người mình từ trên xuống dưới, cũng là một màu đỏ tươi của máu. Bộ dạng như thế mà ra ngoài đúng là sẽ dọa người ta hoảng sợ. Cô vội quay lưng đi xuống bếp.

Kiều Chinh đi rồi, Cảnh Phong mới lên tiếng nhắc nhở Hải:

- Nhẹ tay một chút.

- Anh cũng biết đau sau - Hải tức tối trừng mắt nhìn Cảnh Phong, thế nhưng động tác đã nhẹ nhàng hơn lúc đầu - Lúc anh cầm dao đâm vào mình sao không biết đau vậy chứ?

Cảnh Phong cười gượng bảo:

- Anh chỉ muốn ngăn cản ý muốn tự tử của cô ấy thôi. Yên tâm đi, anh biết mức độ vừa phải khi đâm mà. Vết thương thế này có đáng gì với những vết thương trước đây của chúng ta chứ. Chuyện này không được để ba và Cẩm Tú biết.

Hải thở dài gạt đầu, anh khó chịu nói tiếp:

- Sao anh không nói với Kiều Chinh việc anh chọn Secret Dream là do ông chủ đe dọa sẽ trừ khử cô ấy nếu anh để cho Sweet Roses thắng. Anh vì bảo vệ cô ấy mới bắt đầu làm như vậy. Cô ấy chắc chắn sẽ hiểu anh và sẽ không có chuyện này xảy ra. Anh nghĩ là anh có nhiều máu để liều lĩnh mãi hay sao?

- Chuyện đã thế này rồi, có giải thích thế nào cô ấy cũng chẳng chịu nghe đâu - Cảnh Phong lắc đầu, giọng buồn rầu đáp - Càng giải thích càng rối hơn. Với tính ương bướng của cô ấy không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Anh chỉ biết hiện tại phải bảo vệ cô ấy cho tốt, đi bước nào tính tiếp bước đó.

- Chuyện này ông chủ đã ra mặt rồi. Chắc chắn Cẩm Tú sẽ còn giờ nhiều thủ đoạn trước mặt ông chủ. Nếu không giải quyết xong vậy thì Kiều Chinh còn bị nguy hiểm nhiều.

- Yên tâm, anh sẽ xử lý tốt việc này. Sẽ không để cô ấy bị tổn thương hay bị bất cứ nguy hiểm nào đâu.

- Lần này Cẩm Tú dám bất chấp tất cả, trở mặt với anh đi tìm ông chủ thì xem ra cô ấy quyết tâm loại bỏ Kiều Chinh. Chúng ta phải cẩn thận hơn nữa - Hải bèn khuyên.

- Anh biết rồi - Cảnh Phong vỗ vai Hải trấn an. Anh nhìn vết thương Hải vừa băng bó xong, tâm trạng giãn ra. Hải giúp anh thay một cái áo sạch rồi Cảnh Phong khẽ nhắm mắt lại, anh muốn ngủ một chút sau những mệt mỏi ngày hôm nay.

Kiều Chinh đi xuống dưới chột quay lên để hỏi Hải có ăn hay không để cô nấu nhiều một chút, không ngờ nghe hết được cuộc đối thoại giữa hai người bọn họ. Cô dựa người vào tường, tim quặn đau, tay siết chặt lại, cô hít một hơi thật sâu rồi quay mặt đi.

Kiều Chinh nấu cháo xong thì bê lên cho Cảnh Phong, cô mỉm cười:

- Băng xong rồi sao?

- Xong rồi - Hải gật đầu đứng dậy dọn hết đồ đồng lộn xộn dưới sàn cho vào sọt rác.

- Em nấu chút cháo rồi, hai anh cùng ăn đi.

Thế nhưng Hải lắc đầu từ chối:

- Anh không ăn đâu, anh có việc cần xử lý nên về trước đây.

Rồi anh nhìn Kiều Chinh khẽ bảo:

- Giúp anh chăm sóc anh ấy. Không được để anh ấy cử động quá nhiều. Anh ấy không chịu đi bệnh viện nên vết thương rất dễ bị động, có thể sẽ sốt.

- Em biết rồi.

Hải nghe Kiều Chinh nói thế thì gật đầu yên tâm rồi đi.

Kiều Chinh bèn ngồi xuống giường, cô giúp Cảnh Phong ngồi dậy, kê thêm sau lưng anh một cái gối rồi cầm tô cháo lên ân cần thổi từng muỗng cháo đút cho anh ăn. Trong lúc ăn, chẳng ai nói với nhau lời nào chỉ có ánh mắt đắm đuối trao cho nhau.

Cảnh Phong ăn xong cũng vừa lúc điện thoại Kiều Chinh vang lên, cô bật máy nghe rồi nói:

- Được, tôi xuống ngay.

Nói xong, Kiều Chinh giúp Cảnh Phong nằm xuống và bảo:

- Anh ngủ một chút cho khỏe đi.

Nhưng Cảnh Phong đã nắm tay cô giữ lại, ánh mắt có chút thất vọng khẽ hỏi:

- Em định về sao?

Kiều Chinh khẽ cười, cô vỗ vỗ lên tay Cảnh Phong trấn an:

- Yên tâm đi. Em chỉ đến công ty thu xếp một chút sau đó sẽ trở lại. Em sẽ ở lại đây chăm sóc cho anh.

Ánh mắt Cảnh Phong vụt sáng, khóe môi nở một nụ cười, anh đưa tay vuốt ve gương mặt cô. Cô khép hờ mi mắt lại cảm nhận sự dịu dàng của anh rồi bảo:

- Anh mau nằm xuống ngủ đi. Em đi nhanh rồi về.

Cảnh Phong ngoan ngoãn nằm xuống giường nhưng anh vẫn lưu luyến nắm chặt tay cô không rời. Kiều Chinh khẽ hôn nhẹ lên môi anh, trấn an anh, lúc đó, Cảnh Phong mới chịu để cô đi.

Khi Kiều Chinh đến công ty, ánh mắt mọi người đều nhìn cô khác lạ, Kiều Chinh biết điều đó nhưng phớt lờ. Cô đi thẳng đến phòng giám đốc Hoàng nộp cho ông một đơn xin phép. Giám đốc Hoàng cho rằng cô vì kích động khi thất bại nên mới tát Cảnh Phong. Ông lập tức duyệt phép cho cô nghỉ mấy hôm để thư thái đầu óc. Kiều Chinh chào ông ra về, cô không muốn đối mặt với ai nữa cho nên đành miễn cưỡng đi cầu thang bộ thế nhưng lại đụng Cẩm Tú, dường như Cẩm Tú biết cô đi đường này nên cố tình đứng đợi.

Về mặt Cẩm Tú đầy đắc ý, Kiều Chinh tỏ ra không quan tâm mà đi ngang qua luôn.

- Có muốn biết Cảnh Phong vì sao lại bỏ phiếu cho tôi không?

Kiều Chinh khựng lại, cô nhìn thẳng Cẩm Tú muốn xem cô ta sẽ diễn trò gì. Không ngờ xuất hiện trước mặt cô là màn hình di động của Cẩm Tú, trên đó đang diễn ra một cuộc ân ái mà chỉ cần nhìn sơ qua là có thể biết hai nhân vật chính trong đoạn phim đó là ai.

- Thế nào? Cảm giác của cô ra sao?

- Cô muốn hỏi cảm giác gì? - Kiêu Chinh bật cười chép miệng hỏi.

Cẩm Tú với vẻ mặt kiêu kì, giọng khiêu khích nói:

- Cô không thấy sao? Anh ấy vô cùng cuồng nhiệt với tôi. Chứng tỏ tôi thỏa mãn được anh ấy nên anh ấy mới bỏ phiếu bầu cho tôi.

- Vậy sao? - Kiêu Chinh thật sự muốn cười lớn trước sự hợm hĩnh này. Thấy vẻ mặt khá điềm tĩnh của Kiêu Chinh, Cẩm Tú hơi thất sắc nhưng thái độ vẫn không dịu lại:

- Sweet Roses đã không còn nữa xem ra cô cũng nên rời công ty là hơn.

- Sweet Roses không còn nhưng tôi vẫn còn Cảnh Phong mà. Cô đừng nghĩ đem cái clip đó ra là có thể dọa được tôi. Cho dù Cảnh Phong có ăn nằm với một trăm cô gái đi chăng nữa thì trái tim anh ấy cũng chỉ thuộc về tôi. Cô cùng lắm chỉ là công cụ phát tiết của anh ấy, cô cho rằng anh ấy cuồng nhiệt ư? Sao tôi lại thấy cô đáng thương đến thế chứ. Để tôi nói cho cô biết cảm giác khi ái ân thật sự là thế nào nhé.

Kiều Chinh kể tai Cẩm Tú nói khê:

- Anh ấy sẽ thật dịu dàng, sẽ không làm cô đau, ánh mắt anh ấy sẽ không rời khỏi gương mặt cô. Vì cô mà sẵn sàng làm mọi thứ để thỏa mãn cô, để phục vụ cô... bởi vì anh ấy yêu cô.

- Cô quá đề cao bản thân của mình rồi đó - Cẩm Tú nén giận bảo - Tôi chắc chắn Cảnh Phong sẽ không ở bên cạnh cô nữa đâu.

- Vậy chúng ta cứ thử xem anh ấy sẽ chọn ai. Tôi sẽ gọi điện cho Cảnh Phong, hẹn anh ấy đến gặp - Kiêu Chinh cười như không cười, ánh mắt hếch lên đầy chế nhạo - Nếu như anh ấy không đến, nghĩa là cô thắng nhưng nếu anh ấy đến, từ nay về sau, cô hãy biến mất trước mặt tôi, được chứ?

Mặt Cẩm Tú tái xanh khi nghe cô nói, trợn mắt nhìn cô giận dữ, nhưng cô chỉ nở nụ cười nửa miệng rồi rời đi. Cô đã đi xa rồi mà trái tim Cẩm Tú vẫn đập không ngừng, cảm giác hoảng sợ khiến Cẩm Tú run lên từng chập. Cô ta vội vàng mò vào túi xách, lấy điện thoại di động ra bấm nút.

- Cảnh Phong, anh ở đâu? Em muốn gặp anh.

Thế nhưng trả lời cô lại là giọng của Hải:

- Em tìm Cảnh Phong có chuyện gì?

- Sao lại là anh? - Cẩm Tú tưởng mình bấm nhầm nên đưa máy nhìn kĩ, rõ ràng là số máy của Cảnh Phong, cô nhấn mặt chất vấn - Sao anh lại giữ máy của Cảnh Phong?

- Anh Phong không được khỏe nên anh giữ máy để tránh cho anh ấy bị làm phiền. Em có chuyện gì cứ nói với anh đi, có gì anh sẽ thông báo lại anh ấy sau.

- Thôi, không cần đâu - Cẩm Tú bực tức tắt máy nhưng lại nghĩ cô không gọi được thì Kiêu Chinh cũng không gọi được thì không khỏi đắc chí, nhếch môi cười.

Cẩm Tú đã tính toán nhầm, Kiêu Chinh chẳng buồn đợi Cảnh Phong, cô cứ lên xe chạy một mạch về nhà Cảnh Phong. Trước khi đi đến nhà Cảnh Phong, cô ghé về nhà thu dọn một ít đồ đạc thì Tổ Quyên gọi điện thoại cho cô:

- Em đang ở đâu?

- Em đang ở nhà.

- Em đến chỗ chị đi. Mẹ và chú em có chuyện muốn bàn với em.

- Em biết rồi - Kiêu Chinh thở dài, thất bại của Sweet Roses có lẽ khiến họ không được vui.

Kiều Chinh nhanh chóng lên xe chạy đến nhà Tô Quyên. Cô vừa bước vào đã thấy mẹ và chú đang ngồi nhâm nhi tách trà xanh, vẻ mặt họ đầy phấn khởi khác hoàn toàn với suy nghĩ của cô.

- Mẹ và chú có chuyện gì vui sao?

- Tất nhiên là có chuyện vui rồi. Con xem, chỉ một chút nữa thôi thì chúng ta đã nắm Sweet Roses trong tay - Bà Kim Xuân hào hứng bảo.

- Có Sweet Roses? - Kiêu Chinh hơi nghiêng đầu nghi hoặc - Mẹ biết chuyện công ty chọn Secret Dream mà loại bỏ Sweet Roses chưa?

- Tất nhiên mẹ con biết rồi, mẹ con còn đoán được trước con nữa kìa - Ông Sĩ Thanh bật cười khẽ.
- Mọi người nói gì con không hiểu. Con chỉ biết một khi Sweet Roses bị dẹp bỏ nghĩa là toàn bộ máy móc sản xuất đều sẽ bị bỏ xó và sẽ bị công ty bán. Như vậy cũng đồng nghĩa với việc Sweet Roses biến mất mãi mãi.
- Chúng ta vốn là chờ Sweet Roses bị loại bỏ, cuối cùng cũng chờ được đến ngày hôm nay - Ông Thanh cười lớn.
- Khoan đã. Mọi người đang làm con rối tung lên đó. Con không hiểu cho lắm.
- Họ đã mua lại dây chuyền sản xuất và bản quyền kinh doanh Sweet Roses - Tổ Quyên thấy vẻ mặt ngờ ngác của Kiều Chinh bèn giải thích.
- Ngay từ đầu mẹ đã đoán biết Secret Dream sẽ được chọn nên tương kế tựu kế, đầu tiên cho con đến làm việc bảo vệ Sweet Roses hòng đánh lừa bọn chúng. Quả nhiên bọn chúng rất đắc ý, tưởng rằng chỉ cần tập trung bảo vệ Secret Dream là ăn chắc, nào ngờ chúng ta chỉ chờ chiến thắng của bọn chúng để mua lại toàn bộ Sweet Roes. Sweet Roses được con làm hiệu ứng rất tốt, chỉ cần sau khi mua xong, chúng ta sẽ lập tức vận hành sản xuất, sau đó tung ra thị trường.
- Còn tên độc quyền của Sweet Roses thì sao? Chúng ta không thể dùng cái tên đó nữa, cho dù có sản xuất cũng chỉ phí công mà thôi. Nhưng nếu đổi nhãn hiệu thì chẳng khác nào xây dựng lại từ đầu cả.
- Vậy nên chuyện này mới phải nhờ con. Chỉ cần con dụ được Cảnh Phong ký tên giao lại bản quyền tên Sweet Roses cho con là được - Ông Sĩ Thanh nói - Đến khi chúng ta có được bản quyền cái tên này, lập tức tung hàng ra thị trường cạnh tranh với Secret Dream. Sau đó hất chân tất cả bọn người theo chúng ra khỏi hội đồng quản trị.
- Cảnh Phong không phải là người ngốc, anh ấy sẽ nhận ra ngay.
- Chỉ cần con khéo léo trao đổi với cậu ta là được. Chẳng phải số tiền chúng cần vẫn phải có chữ ký của con hay sao?
- Nhưng mà...
- Chẳng lẽ đến bây giờ con vẫn còn lưu luyến thằng đó? Kiều Chinh, nếu như con muốn mẹ chết thì con cứ đi theo Cảnh Phong đi.
- Mẹ à, con...
- Kiều Chinh, con nghe đi, hai mạng người nhà chúng ta đã bị Cảnh Phong trực tiếp hại chết. Con tuyệt đối không thể yêu thằng đó.

Khi Kiều Chinh đến cổng nhà Cảnh Phong thì đã thấy Hải đứng ở đó dường như cố ý chờ cô về.

- Có chuyện gì sao? Sao anh đi rồi còn quay lại?
- Cũng không có gì, chỉ là muốn đưa Cảnh Phong đến một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi mà thôi - Hải nhìn cô chân thành bảo. - Mong em lại tiếp tục chăm sóc Cảnh Phong dùm.

Khi Cảnh Phong và Kiều Chinh đã ngồi yên trong xe, Kiều Chinh bèn hỏi Cảnh Phong:

- Chúng ta đi đâu vậy?
- Đến nơi em sẽ biết. Anh chắc chắn là em sẽ thích.

Thế nhưng xe vừa lăn bánh được vài vòng thì Hải nhận được điện thoại, nghe điện thoại xong sắc mặt anh tái đi, anh nhìn Cảnh Phong nói nhỏ:

- Xảy ra chuyện rồi. Cẩm Tú cô ấy...
- Mặc kệ cô ấy - Cảnh Phong dứt khoát nói. Nhưng nghĩ nghĩ một lúc lại hỏi - Xảy ra chuyện gì?
- Cô ấy muốn gặp anh, anh nghe máy đi - Hải trầm giọng nói.

Cảnh Phong lưỡng lự quay sang nhìn Kiều Chinh, cô giương đôi mắt đen nhìn lại anh khiến Cảnh Phong khó xử. Thế nhưng anh vẫn quyết định nghe máy. Anh kêu lên:

- Em đừng có làm bậy. Được anh tới ngay - Cảnh Phong khẩn trương nói.

Kiều Chinh nghe anh nói thế, cô mở cửa bước ra khỏi xe ngay lập tức. Cảnh Phong vội xuống xe giữ tay cô rồi ôm cô vào lòng nhưng Kiều Chinh đưa tay đẩy anh không ngờ động vào vết thương khiến máu chảy ra. Kiều Chinh hoảng hốt thu tay lại, Cảnh Phong hơi nhăn mặt vì đau nhưng thấy cô chịu đứng yên thì khẽ nói:

- Anh chỉ đi một chút thôi, sẽ trở lại ngay, không để em đợi lâu đâu. Tin anh được không? Em hãy đến QV chờ anh trước đi.

Kiều Chinh nhìn vết máu trên áo anh, cuối cùng gạt đầu.

- Cô ấy ổn rồi - Hải thờ phào nhẹ nhõm nói.

- Ủ... - Cảnh Phong đang ngồi chờ trên ghế nghe vậy thì đứng dậy đi vào phòng bệnh.

Cầm Tú nằm trên giường, mặt mày tái mét, đôi mắt thất thần, đang được truyền nước, cổ tay băng bó cẩn thận.

- Tại sao lại không biết quý trọng sinh mạng của bản thân? Em chỉ vì điều đó mà đi cắt cổ tay tự tử sao? - Cảnh Phong giận dữ quát lớn - Em cố tình làm như vậy để ép buộc anh phải đến gặp em đúng không?

- Phải đó. Bởi vì với em, anh còn quý hơn cả sinh mạng của mình. Nếu như mất anh, em chẳng tha chết đi cho rồi - Cầm Tú gào lớn sau đó bùng mặt khóc nức nở - Em yêu anh trước mà, em gặp anh trước cô ta mà. Em vì anh mà làm bao nhiêu chuyện, thậm chí bán rở thân xác mình. Vì sao? Vì sao anh lại không yêu em? Vì sao, anh có thể yêu con gái kẻ thù giết cha mình chứ? Em có gì không sánh bằng cô ta chứ?

Cảnh Phong thở dài, chính bản thân anh cũng đã tự trách và hỏi bản thân như thế? Vì sao anh lại yêu con gái kẻ thù giết cha mình nhiều như thế. Nếu như anh yêu Cầm Tú thì tốt biết bao nhiêu, không cần phải đau khổ, không cần phải dằn vặt. Chỉ tiếc rằng anh lại không kim lòng được mà yêu cô, yêu cô hơn cả sinh mạng của mình nên đối với người con gái yêu anh thật lòng, vì anh mà từ bỏ cả sinh mạng và phẩm giá, anh không tài nào đáp lại được nữa.

- Xin lỗi... - Cảnh Phong thở dài nói rồi quay lưng bỏ đi.

- Anh sẽ hối hận, nhất định anh sẽ hối hận - Cầm Tú buông lời đe dọa. Cảnh Phong dừng bước quay lại nhìn cô, ánh mắt lạnh băng đáng sợ, Cầm Tú chỉ cười nói tiếp - Chẳng phải hai người hẹn nhau rồi sao?

- Làm sao em biết? - Trong lòng Cảnh Phong bỗng cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ dâng lên.

- Là em và cô ta đã đánh cá, nếu như anh không đến chỗ hẹn, cô ta sẽ biến mất trước mặt em. Thời gian đã qua lâu rồi, nếu cô ta không giữ lời hứa rồi xa anh, em nhất định sẽ khiến cô ta sống không bằng chết.

- Em dám... - Cảnh Phong gào lên giận dữ.

- Nếu anh bỏ đi bây giờ, em sẽ khiến anh hối hận - Cầm Tú cười gằn. Như kẻ bị dồn vào đường cùng, đôi mắt cô vẫn máu.

- Nếu em dám làm gì cô ấy, anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho em - Cảnh Phong buông ra lời cảnh cáo rồi phóng nhanh ra khỏi phòng. Anh phải đến chỗ hẹn của họ, cô đang chờ anh. Anh nhìn đồng hồ, trời đã quá khuya rồi.

Nhưng Cảnh Phong vừa vào trong xe thì đã nghe tiếng chuông điện thoại reo, anh mở máy thì...

- Tao vừa tặng mày một cái đĩa rất hay, mở lên thử xem.

Cảnh Phong lúc này mới để ý, xe của anh bị người ta cạy cửa, không muốn nghĩ nhiều nữa, anh nhanh chóng bật đĩa lên. Bên trong là hình ảnh Kiều Chinh đang đứng đợi anh.

Kiều Chinh đợi thật lâu, thật lâu cho đến khi trời đổ mưa, về mặt cô thất thần, ánh mắt trầm lại nhìn những giọt mưa đang rơi mà toàn thân run lên. Cả người cô ướt nhẹp từ đầu đến chân nhưng cô vẫn không nhúc nhích lấy một lần. Cuối cùng trời cũng tạnh, lạnh lẽo và mệt mỏi khiến cô gục xuống đất. Nào ngờ ngay lúc đó, hai bóng người bước đến, nhanh chóng chụp chiếc khăn tắm thuốc mê lên mặt cô khiến cô mê man rồi đưa cô lên xe. Tiếp theo là cảnh cô bị người ta cởi sạch quần áo, chỉ được che hờ một cái chăn mỏng. Sau cùng một tên đang khóa thân đang tiến lại gần cô, hắn nở nụ cười khoái trá. Hắn đặt một nụ hôn lên mặt cô... đoạn phim bỗng dừng lại... Tiếng nói trong điện thoại lại tiếp tục vang lên:

- Sao hả thú vị chứ?! Tao không ngờ để mày tiếp tục chứng kiến người con gái của mày bị kẻ khác chén sạch sẽ nên chỉ dừng lại tại đó thôi.

Cảnh Phong cảm thấy máu mình sôi lên sùng sục, hận đến nỗi chỉ muốn giết chết kẻ đang dằm vò cô. Anh nghiêng răng gằn từng chữ với kẻ trong điện thoại:

- Mày muốn gì?

- Chẳng muốn gì hết, chỉ muốn nhìn thấy những người phụ nữ bên cạnh mày đấu đá lẫn nhau. Vui vẻ ghi lại phút giây hủy hoại tình địch của họ ày xem. Chỉ cần như thế tâm trạng liền thấy hưng phấn vô cùng. Có muốn tao ày biết địa chỉ nơi xảy ra cuộc ái ân kia không?

- Nói mau.

- Mày nghĩ tao dễ dàng ày biết như vậy sao?

- Nếu mày không nói, tao cũng có cách để biết - Cảnh Phong găm gừ đáp, nhưng càng nhìn kẻ kia quần lấy Kiều Chinh, lòng anh càng dâng lên một nỗi hận vô cùng lớn, cuối cùng anh đành thỏa hiệp - Tao chấp nhận tất cả mọi điều kiện của mày. Nhưng trước hết mau nói ra địa chỉ nơi đó.

- Được thôi. Coi như mày nợ tao một lần. Tao cũng không sợ mày nuốt lời, nếu mày nuốt lời, tao sẽ đem cái đĩa này tung lên mạng để ọi người cùng chiêm ngưỡng vẻ đẹp chết người của cô ta. Chỗ đó là...

Cúp máy xong, Cảnh Phong mau chóng lái xe đi. Tay anh siết chặt lại, vừa chạy vừa gọi điện cho Hải:

- Đem Cẩm Tú nhốt lại cho anh.

Nói xong thì cúp máy không để cho Hải kịp tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hóa ra Cẩm Tú tự ép buộc anh đến là để có cơ hội bắt Kiều Chinh đi, sau đó cho người làm nhục cô.

Khi đến nơi, không đợi quản lý mở cửa, Cảnh Phong đã giơ chân đạp mạnh vào cánh cửa khiến nó bật tung ra. Cảnh tượng đập vào mắt anh là hình ảnh Kiều Chinh ngồi co ro ở góc phòng, đầu úp mặt vào hai bàn tay, trông cô như một con chó nhỏ đang sợ hãi, cả người run lên bần bật.

Nghe tiếng đập cửa, Kiều Chinh ngẩng đầu nhìn lên, người căng co lại sát bức tường. Khi thấy người đó là Cảnh Phong, cô mới bình tâm lại, nhìn Cảnh Phong bằng ánh mắt oán hận. Ánh mắt cô khiến Cảnh Phong như bị gai đâm vào tim. Anh bước đến bên cô ngồi xuống đối diện, đưa tay giúp cô vuốt lại mái tóc rối, cô lạnh lùng gạt tay anh ra rồi đứng dậy. Chiếc váy mà cô mặc vẫn còn ướt đầm nước mưa.

Anh cởi áo khoác đuổi theo khoác vào cho cô nhưng cô hất xuống, lạnh lùng bước ra khỏi khách sạn. Anh nắm tay cô giữ lại, nghiến răng tức giận nói:

- Anh sẽ giết hắn.

Cô thờ ơ rút tay mình lại, tiếp tục bỏ đi không nói một lời, thái độ của cô càng khiến anh đau đớn hơn, anh chưa bao giờ hận bản thân như thế. Hận vì bị Cẩm Tú đe dọa mà bỏ rơi cô. Bàn tay cô trở nên lạnh băng rời khỏi tay anh, khiến anh hoảng sợ, sợ lần nữa mất cô. Cảnh Phong vội vàng ôm chặt lấy Kiều Chinh, khàn giọng tha thiết nói:

- Anh xin lỗi. Là lỗi của anh. Từ nay về sau, anh sẽ không để bất cứ ai tổn hại đến em nữa.

- Yên tâm. Tôi không sao cả, anh không cần phải áy náy đâu - Cô lạnh lùng đáp lại - Chỉ cần từ nay về sau, anh tránh xa tôi một chút là được. Anh hãy trở về bên cạnh bạn gái của anh, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.

Nói xong cô cười nhạt đẩy anh ra khỏi người mình, mắt chớp đầy mỉa mai rồi quay lưng đi. Cảnh Phong nhìn theo bóng dáng cô, môi khẽ nói:

- Anh yêu em

- Yêu??? Ha ha... Anh yêu tôi? Anh yêu tôi cho nên giết ba tôi. Anh yêu tôi nên khiến tôi mất tất cả, sống cuộc đời cơ nhỡ. Anh yêu tôi mà khiến tôi đợi suốt dưới mưa còn mình thì ở bên cạnh một cô gái khác, anh yêu tôi mà để tôi bị người ta làm nhục. Vậy thì cảm ơn tình yêu này, tôi không cần cũng không dám nhận. Anh hãy để dành cho cô gái khác đi. Xin anh đó, ba tôi mất rồi, gia đình tôi cũng không còn gì nữa, tài sản đều thuộc về anh, cả đời con gái của tôi cũng trao cho anh. Thân xác tôi giờ đây cũng bị người ta chà đạp rồi, xin anh buông tha cho tôi có được không?

Những lời oán trách cay đắng cùng những giọt nước mắt không ngừng rơi, giọng nói nghẹn ngào nức nở của cô khiến Cảnh Phong đau đến tận cùng. Mặc kệ cô chống đối thế nào, anh cũng quyết ôm chặt lấy cô, giữ cô trong vòng tay mình. Sau một hồi vùng vẫy cuối cùng Kiều Chinh cũng buông xuôi, cô đưa tay dấm vào ngực Cảnh Phong mắng mỏ, trút hết bao uất ức đau khổ ra:

- Tại sao anh không đến? Tại sao anh không đến?!

Những lời oán trách của cô, Cảnh Phong ôm chặt lấy cô không rời, chỉ mong muốn xoa dịu nỗi đau đớn cô vừa trải qua.

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi, anh sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa đâu.

- Em hận anh, em hận anh...

Cô khóc rồi ngất đi. Cái lạnh bao trùm cùng với nỗi đau vừa trải qua khiến cô kiệt sức.

Khi Kiều Chinh còn đang mơ màng, tiếng huyền não âm ỉ dưới lầu khiến cô tỉnh giấc. Cả người mệt mỏi, cô gắng ngồi dậy, trong người cảm thấy khó chịu vô cùng nhưng tiếng ồn khiến cô không thể nào nằm ngủ được nữa. Cô quyết định đi xuống bên dưới xem chuyện gì đã xảy ra.

- Cảnh Phong! Em xin anh, đừng đuổi em đi mà, em hứa từ nay về sau sẽ không làm như vậy nữa đâu - Tiếng Cẩm Tú gào khóc cầu xin.

- Đưa cô ấy ra khỏi đây - Cảnh Phong lạnh lùng ra lệnh.

Hai tên đàn em lập tức nắm tay Cẩm Tú lôi đi nhưng cô vùng ra lao đến ôm chặt chân Cảnh Phong, lần nữa khóc lóc cầu xin.

- Anh, em xin anh, em sai rồi, em sẽ không tái phạm nữa đâu. Cho em được ở bên cạnh anh đi.

- Tôi không thể để một người đàn bà độc ác như cô ở bên cạnh mình được - Cảnh Phong hất tay cô ra trừng mắt nhìn cô, ánh mắt oán hận như muốn giết người, nghiến răng nói - Cùng là đàn bà với nhau, vì sao cô lại chọn cách độc ác đến như thế, chà đạp thân xác của Kiều Chinh như vậy?

- Em không có - Cẩm Tú thấy ánh mắt cùng thái độ của Cảnh Phong thì hoảng hốt lao đến ôm chân anh lần nữa cầu xin - Em không làm chuyện đó, anh tin em đi. Em xin thề...

- Cô không làm? Chẳng phải cô đã bảo sẽ khiến cho tôi phải hối hận khi rời xa cô hay sao? - Cảnh Phong giận dữ hất mạnh lần nữa khiến Cẩm Tú ngã

nhào ra sau. Anh lạnh lùng xua đuôi - Cút đi. Biến mất khỏi mắt tôi, nếu không tôi sẽ khiến cô nếm trải cảm giác thân xác bị người ta chà đạp là như thế nào.

Cầm Tú kinh hoàng mở to mắt nhìn Cảnh Phong, cô biết mình đã không thể ở bên cạnh anh được nữa rồi. Cô cắn chặt răng nhìn Cảnh Phong rơi nước mắt. Cảnh Phong không buồn nhìn cô lấy một cái ra lệnh cho đàn em:

- Tôi không muốn thấy sự hiện diện của cô ta ở nơi này nữa.

- Dạ - Hai tên đàn em gật đầu nhận lệnh.

Cảnh Phong dứt khoát quay người bước vào phòng sách, Hải và Thái nhìn Cầm Tú thở dài rồi bước đi theo Cảnh Phong. Kiều Chinh đứng ở một góc khuất nhìn cảnh Cầm Tú bị hai tên đàn em dẫn ra ngoài, khóe môi cô nở nụ cười nhàn nhạt, bước từng bước xuống dưới.

Phòng khách rộng lớn bỗng trở nên tĩnh lặng gọi cảm giác lạnh lẽo đến rợn người. Chiếc váy ẩm ướt của cô đã được thay bằng một chiếc váy mỏng mềm mại hơn, cứ phất phơ theo từng bước chân cô. Cô đi thẳng ra cổng, đứng lặng nhìn Cầm Tú bị hai tên đàn em vứt bỏ, đang ngồi khóc tức tưởi, bộ dạng đáng thương vô cùng.

- Cô đã thắng, anh ấy không đến - Kiều Chinh lên tiếng phá tan tiếng khóc giữa màn đêm của Cầm Tú.

- Là cô... - Cầm Tú mím môi bất lực.

- Sao hả? Mùi vị của người chiến thắng cũng không tệ đúng không? - Cô cười nhạt chế nhạo Cầm Tú.

- Cô...

- Để tôi nói cho cô biết... - Kiều Chinh kẻ sát mặt mình đối diện với mặt Cầm Tú, khóe miệng hở ra âm thanh êm dịu nhưng thật đáng sợ - Thật ra tôi cố tình khiêu khích cô như thế, cố tình bày ra trò đánh cá này. Tôi biết, cô sẽ dùng mọi thủ đoạn để chiến thắng và cô đã thắng, anh ấy không đến. Nhưng dù tôi không chiến thắng, không có nghĩa là tôi thua cuộc. Cái này gọi là không đánh mà thắng đó.

Sau đó cô đứng thẳng dậy, cười đắc ý, nụ cười khinh miệt khiến Cầm Tú run sợ. Môi Cầm Tú run run nói:

- Cô... Là cô đã sắp đặt đúng không? Là cô cố tình ghi hình cái đĩa đó rồi vu oan giá họa cho tôi, khiến ai cũng nghĩ là tôi làm đúng không?

- Đúng vậy, là tôi cố tình hãm hại cô đó, vậy thì sao? - Kiều Chinh nhìn Cầm Tú cười nhạt thừa nhận - Nhưng cũng phải nhờ cô hợp tác mới khiến Cảnh Phong tin như vậy chứ.

Cầm Tú hoàn toàn suy sụp, cô không ngờ những lời nói mà cô nói ra trong lúc tức giận đều bị Kiều Chinh đoán được và tạo một cái bẫy hoàn hảo để cô nhảy vào.

- Cô thật đáng sợ - Cầm Tú hoảng sợ nhìn Kiều Chinh, bước chân thụt lùi trong vô thức.

- Là do các người ban cho tôi. Nếu năm xưa không nhờ các người, có lẽ tôi vẫn còn là một con ngốc để cô mặc sức đùa bỡn. Lần này đến phiên tôi đùa bỡn lại các người. Cô sợ thì hãy biến đi khỏi đây, biến khỏi tầm mắt tôi. Nếu không, tôi không biết tiếp theo sẽ đối xử với cô thế nào đâu - Kiều Chinh nhếch môi đáp, từng lời nói đều lạnh lùng thấu tim - Để tôi nói cho cô biết, con người đều mang trên mình hai cái bị. Bị đựng điều tốt phía trước và bị đựng điều xấu sau lưng. Vì thế mà con người chỉ nhìn thấy cái tốt của mình và thấy cái xấu của người khác. Những người được gọi là “tốt” là người biết quay đầu nhìn cái bị phía sau lưng. Dù là không thể nhìn hết cái bị và phần xấu xa vẫn tồn tại thì họ vẫn được tôn trọng hơn khi nhìn ra lầm lỗi. Con người không ai là hoàn hảo, chẳng ai tốt mà cũng không ai xấu. Ai cũng có một cái bị đằng sau mà thôi, quan trọng là hãy thử đứng lại, nhìn cái bị đằng sau, không nhìn được thì đưa tay sờ xem cái bị đó to cỡ nào rồi.

Kiều Chinh im lặng một lát rồi nhìn Cầm Tú tiếp tục nói:

- Cô và Cảnh Phong đều cho rằng ba tôi là người có lỗi thế nhưng các người lại chẳng chịu nhìn xem cái lỗi của các người gây ra cho tôi là gì nên các người không thể trách tôi được.

Cầm Tú càng nghe càng thấy sợ, cô không tin đó chính là Kiều Chinh mà cô từng quen biết.

Bỗng Cầm Tú thấy bóng người đi ra thì lao đến ôm chầm lấy người đó, hốt hoảng nói:

- Anh, là cô ta. Chính là cô ta cố tình sắp đặt mọi thứ khiến anh hiểu lầm em. Chính cô ta đã thừa nhận tất cả.

Cảnh Phong quét mắt nhìn Cầm Tú rồi chau mày nhìn Kiều Chinh với ánh mắt phức tạp. Ánh mắt cô thờ ơ chạm vào tia mắt anh rồi quay đi, không buồn lên tiếng khẳng định hay phủ định.

Cảnh Phong lạnh lùng đẩy Cầm Tú ra, từng bước từng bước tiến đến bên Kiều Chinh, lấy áo khoác của mình khoác lên người cô, giọng dịu dàng trách móc:

- Trời lạnh như vậy, sao lại ăn mặc phong phanh thế này ra đây?

Kiều Chinh im lặng không đón nhận cũng không từ chối.

- Anh à, cô ta là muốn trả thù chúng ta. Anh đừng để bị cô ta lừa - Cẩm Tú phẫn nộ hét lên.

- Đù rồi - Cảnh Phong gầm lên chặn lời nói của Cẩm Tú. Anh vòng tay kéo Kiều Chinh sát vào người mình rồi diu cô vào nhà, bọn đàn em lập tức đóng chặt cổng lại, để mặc Cẩm Tú với nỗi tuyệt vọng đau thương.

Cảnh Phong bế bổng Kiều Chinh rồi đi lên lầu. Cô giống như một con búp bê vô hồn để mặc anh muốn làm gì thì làm. Cảnh Phong bế cô vào phòng, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, cẩn thận đắp chăn cho cô, đưa tay vuốt ve mái tóc cùng gương mặt cô, trầm ấm nói:

- Có biết khi không thấy em trên lầu, anh sợ hãi đến thế nào không?

Ánh mắt của Kiều Chinh vẫn vô hồn nhìn Cảnh Phong không đáp. Cảnh Phong thấy đau xót vô cùng, không có anh trong đôi mắt của cô, anh cảm thấy cô đơn quá:

- Em ngủ thêm chút nữa đi. Anh không làm phiền em nữa.

Nói xong đứng dậy định bỏ đi thì bàn tay anh bị giữ lại, ánh mắt Kiều Chinh nhìn anh giống như một đứa trẻ nhỏ đang bắt an sợ hãi. Cảnh Phong dịu dàng trấn an cô:

- Anh chỉ đi tắt đèn cho em dễ ngủ hơn thôi.

Nói xong thì đi đến bức tường gần cửa tắt đèn, chỉ còn lại ánh đèn ngủ nhẹ nhàng. Khi Cảnh Phong nằm bên cạnh Kiều Chinh, cô vui đầu vào lòng anh như tìm một sự an ủi, một nơi bình an cho những ngày tháng đau đớn khổ sở đã qua.

Cảnh Phong bị cái dụi đầu vô thức kia làm cho xúc động, anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô siết chặt. Đã lâu rồi, anh mới có lại cảm giác ấm áp như vậy. Anh khẽ xoay mình, vòng tay ôm lấy cô, đem hơi thở của cô phủ kín ngực anh, cảm nhận hương thơm từ tóc cô. Không cần biết ý định của cô ra sao, anh chỉ muốn được ở bên cạnh cô lúc này. Dù ngày mai ra sao anh cũng cam lòng chấp nhận. Bởi vì anh yêu Kiều Chinh hơn tất cả những gì mà anh đang có.

Trời vẫn chưa sáng, Cảnh Phong đã bị một tiếng thét làm giật mình tỉnh giấc. Anh nhanh chóng nhận ra hơi thở dồn dập cùng sự kích động của người bên cạnh. Anh hoảng hốt ngồi dậy ôm Kiều Chinh vào lòng, cảm nhận thân thể đang run lên của cô.

Kiều Chinh có chút hoảng loạn muốn vùng thoát khỏi tay anh, cô hét lên:

- Thả tôi ra, đừng chạm vào tôi.

- Kiều Chinh, Kiều Chinh là anh đây - Cảnh Phong siết chặt cô hơn, cố gắng khống chế cơn hoảng loạn của cô.

Kiều Chinh nghe giọng nói trầm bổng quen thuộc thì dịu lại. Cô không vùng vẫy nữa, bất động lấy lại nhịp thở của mình rồi mới ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trống rỗng, gương mặt thất thần. Lát sau cô mới khẽ tựa đầu vào vai anh, tay vòng lấy eo anh, mắt từ từ nhắm lại.

Thấy cô đã bình tĩnh hơn, anh thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đã dính bết lại vì mồ hôi của cô, dịu dàng hỏi:

- Em sao vậy?

Kiều Chinh không đáp chỉ ôm anh chặt hơn, người hơi run lên.

- Ác mộng sao?

Móng tay cô bấm vào da thịt anh rất đau nhưng Cảnh Phong không kêu, chỉ khẽ chau mày. Con ác mộng của cô chắc chắn là vụ cưỡng hiếp đó, nếu anh biết kẻ nào cưỡng hiếp cô, anh nhất định để tên khốn đó sống không bằng chết. Hưng đại bàng, chính là hắn, món nợ này, anh nhất định phải tính với hắn.

- Đừng sợ, có anh đây rồi. Anh sẽ không để ai làm tổn thương em lần nữa đâu. Anh hứa đó.

- Em không muốn ở nơi đáng sợ này nữa - Giọng Kiều Chinh nghèn nghẹn - Đưa em đi khỏi chỗ này được không?

- Em muốn đi đâu?

- Đâu cũng được. Em chỉ muốn ở bên cạnh anh mà thôi - Kiều Chinh khàn khàn.

- Ăn sáng đi, anh đưa em đến một nơi.

Trong lúc Kiều Chinh đang ăn sáng, một cú điện thoại vang lên, Cảnh Phong nhìn số điện thoại trong hình thì khẽ nhủ thầm, anh quay sang nhìn Kiều Chinh cười nói:

- Em ăn sáng đi, anh nghe điện thoại một lát rồi sẽ đưa em đi.

Cảnh Phong nói rồi đứng dậy rồi đi thật nhanh, số điện thoại này anh vẫn nhớ, là số của Hưng đại bàng. Anh biết hẳn sẽ không dễ dàng để chuyện này trôi qua êm đẹp. Ra đến một nơi mà anh chắc rằng Kiều Chinh sẽ không nghe thấy, Cảnh Phong mới mở máy:

- Mày muốn gì?
- Ô, chưa gì mày đã biết người gọi là tao rồi hay sao? Tao có nên khen cái giác quan đàn bà của mày không?
- Nói vào trọng tâm đi, không thì tao cúp máy đó - Cảnh Phong đành giọng bảo.
- Được thôi, không đông dài thì không đông dài. Chỉ có điều, tao có một cái đĩa mà mày rất hứng thú...
- Thằng khôn... mày muốn gì cứ nói thẳng ra đi - Cảnh Phong nghiêng răng nói.
- Ông chủ đối xử rất tốt với tao - Hưng đại bàng trầm giọng nói.
- Nếu mày muốn trả thù thì nhắm đến tao vì sao lại làm hại cô ấy? Nếu mày đã mang ơn ông chủ mày như thế thì sao lại hại cô ấy? Mày quên là Kiều Chinh là con gái của Hoàng Sĩ Nghiêm hay sao?
- Tao không quên, chính vì tao nhớ rất rõ nên tao mới làm thế đó. Cái giá cô ta phải trả ngày hôm nay là do đã yêu mày. Người hại cô ta là mày, người nợ cô ta phải là mày chứ không phải tao.

Cảnh Phong nghiêng răng kèn kẹt, máu nóng dồn hết lên đến đỉnh đầu.

- Tóm lại là mày muốn gì cứ nói rõ đi - Cảnh Phong dường như không đủ kiên nhẫn với Hưng đại bàng nữa.
 - Một câu thôi, tao muốn Sweet Roses.
 - Ý mày là sao?
 - Tao nghe nói mày muốn bỏ nó, loại nó ra khỏi thị trường đúng không?
 - Vậy thì sao? - Cảnh Phong hờ hững đáp.
 - Mày nghe đây, đó là cái tên đã gắn liền với thành công của ông chủ tao. Dù nó chỉ còn là cái vỏ rỗng, tao vẫn muốn nó có mặt trên thị trường. Chỉ cần mày chuyển cái tên đó cho tao, tao sẽ trả lại cái đĩa ấy, nếu không, chờ đợi xem màn tiếp theo mà mày chưa được xem đi.
 - Được. Tao đồng ý nhưng tao cần thời gian, công ty không phải mình tao quyết định là được.
- Tao chỉ ày thời gian là năm ngày thôi. Nếu qua năm ngày, hậu quả mày hãy chờ mà đón lấy.
- Được. Tao ày một số điện thoại, người đó sẽ thay tao đem giấy tờ chuyển nhượng đến ày.
 - Tốt. Mày yên tâm, tao sẽ giữ lời trả mày cái đĩa đó. Dù sao cô ta cũng là con gái ông chủ, tao không muốn làm mất mặt ông chủ chút nào.

Nói xong Hưng đại bàng tắt máy. Cảnh Phong lập tức gọi điện cho Hải:

- Hải, nghe đây. Lập tức đem bán hết số máy móc sản xuất Sweet Roses, năm ngày sau đem giấy chuyển nhượng Sweet Roses đến cho Hưng đại bàng, anh sẽ liên lạc tiếp.

Cảnh Phong tự mình lái xe đưa Kiều Chinh đi khỏi, càng lúc càng xa dần dòng người, dòng xe cộ, cùng những căn nhà cao. Kiều Chinh bèn quay lại hỏi Cảnh Phong:

- Chúng ta đi đâu vậy?
- Hôm trước - Cảnh Phong định đáp nhưng chợt nhớ lại chuyện lần trước, anh bỗng im lặng. Vốn dĩ anh định đưa cô đi nhưng vì Cẩm Tú mà hoãn lại và chuyện đó đã xảy ra, đến giờ vẫn là nỗi ân hận của anh.

Kiều Chinh thấy Cảnh Phong lưỡng lự không nói, cô cũng nhanh chóng hiểu ra:

- Là chỗ lần trước anh định đưa em đi đúng không?

Cảnh Phong một tay lái xe, một tay nắm tay cô:

- Anh xin lỗi. Anh sẽ...
- Bỏ đi, đừng nhắc đến nữa - Kiều Chinh lên tiếng rồi, cô nhắm mắt dựa lưng vào thành ghế.

Cảnh Phong đau xót siết chặt tay cô hơn, Kiều Chinh liền nghiêng người ngã lên vai anh tìm kiếm sự bình yên.

Cảnh Phong đưa Kiều Chinh đến một bãi biển rất vắng. Nơi đây yên tĩnh lại mát mẻ, rất thích hợp để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Kiều Chinh có thể lấy lại tinh thần sau biển cả vừa xảy ra, cũng là tránh xa Cẩm Tú. Vừa nhìn Kiều Chinh đã thích nơi này rồi. Cảnh Phong xách vali đi vào trong, anh nhấn chuông thì một người phụ nữ bước ra đưa cho anh chìa khóa rồi nhìn Kiều Chinh đứng sau lưng Cảnh Phong, bà cười hỏi:

- Là cô ấy sao?

Thấy người lạ nhìn mình chằm chằm, Kiều Chinh có chút bối rối.

- Là cô ấy - Cảnh Phong gật đầu xác nhận.

- Thật tốt quá - Bà ta cười rồi giao lại chùm chìa khóa cho Cảnh Phong - Vậy tôi về đây, khi nào cậu đi thì đưa lại chìa khóa cho tôi. Cần gì cứ gọi tôi, tôi đi mua giúp cậu.

- Cảm ơn thím - Cảnh Phong nhận chìa khóa rồi xách vali đi vào nhà.

Người phụ nữ đi đến gần Kiều Chinh dịu dàng nói:

- Dù cậu ấy có lỗi gì thì cũng hãy tha lỗi cho cậu ấy. Thím chưa từng thấy một người đàn ông nào si tình như thế cả. Cháu thật hạnh phúc khi có một người như thế yêu mình.

Người phụ nữ vỗ vỗ vai cô rồi rời đi.

Kiều Chinh quay người nhìn theo bóng người phụ nữ, ánh mắt thoáng buồn đau. Cô không biết người phụ nữ đó nhìn thấy những gì, thế nhưng lời của bà ta hoàn toàn sai rồi. Có một người như thế yêu mình chính là điều bất hạnh nhất. Nếu như anh không yêu cô thì cô sẽ không đau khổ nhiều như vậy.

Cô còn đang mãi miết với những suy nghĩ trong lòng thì một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy cô, hơi thở nóng ấm phủ lên người cô, giọng khàn khàn dịu dàng khẽ hỏi:

- Sao không vào nhà, em đứng đây làm gì?

- Em muốn hít chút gió mát, nơi này thật là đẹp - Kiều Chinh dựa vào lồng ngực Cảnh Phong đáp.

- Có thích không?

- Thích.

- Anh mua nó từ một năm trước, anh tìm rất lâu mới ra nơi này đó. Em còn nhớ anh đã nói sẽ xây cho em một căn nhà ngoài bờ biển để khi thấy mệt mỏi, em có thể đến đây thư giãn không? Vào trong xem thử đi, xem có hợp với ý em không? Anh sợ là mình nhầm lẫn ở đâu đó.

Kiều Chinh theo Cảnh Phong vào nhà, cô ngơ ngàng nhìn bên trong. Cô từng nói với Cảnh Phong: “Em rất thích một căn nhà ngoài biển, một căn nhà màu sắc nhã nhặn, hòa mình với biển. Bãi biển thật xa, không có người, một mình hưởng thụ như thế thì tuyệt biết bao”.

Lúc đó Cảnh Phong trêu ghẹo cô:

- Em thú nhận đi, thật ra em muốn có một bãi biển mà chỉ có mình em để có dịp tắm tiên đúng không?

Cô đỏ cả mặt, trừng mắt nhìn anh đầy tức giận, định giơ tay đánh anh nhưng anh đã nắm tay cô kéo lại đặt một nụ hôn trên trán cô, dịu dàng nói:

- Đến một lúc nào đó, anh sẽ xây cho em một căn nhà ở bờ biển giống như ý thích của em.

Anh đã nhớ và anh đã làm như thế. Cô còn nhớ mình đã hào hứng vẽ ra mọi thứ về căn nhà ở bãi biển trong mơ của mình, giờ thì nó đã hiện hiện trước mắt cô.

- Có thích không?

- Em thích lắm - Cô cảm động nói.

- Bây giờ anh dọn cơm em ăn rồi anh sẽ dẫn em đi tham quan một vòng.

Kiều Chinh gật đầu. Lát sau cả hai vui vẻ cùng ăn cơm. Đột nhiên, điện thoại của Cảnh Phong rung lên, anh nhúu mày đứng dậy đi ra ngoài.

Là Hải gọi cho anh.

- Nói đi.

- Hưng đại bàng nhất quyết bắt phải đưa cho hần cả tên lẫn máy sản xuất - Hải bực bội nói.

- Vậy thì cứ chiều theo ý hấn đi nhưng không đưa cho hấn ta máy trộn Sweet Roses, để một máy trộn khác vào thay thế. Tháo rời máy trộn Sweet Roses ra rồi đem bán sắt vụn đi.

- Em biết rồi.

Cảnh Phong cúp máy, trầm ngâm thật lâu rồi mới quay người lại, anh thoáng giật mình khi thấy Kiều Chinh đang đứng từ đằng xa nhìn mình, với khoảng cách đó cô chắc chắn không nghe thấy mấy lời anh vừa nói. Kiều Chinh bèn đi đến bên Cảnh Phong, cô choàng tay qua eo ôm anh, đầu khẽ tựa vào vai anh:

- Cảnh Phong, em rất vui vì anh đã xây căn nhà này. Nhưng ngay từ đầu em đã muốn có thể cùng người mình yêu sống thật vui vẻ thoải mái trong một căn nhà như thế này. Em xin anh, hãy vì em, gác bỏ mọi chuyện được không? Bảy ngày, chỉ cần được ở bên anh bảy ngày thôi, bảy ngày hạnh phúc bên anh là em mãn nguyện rồi.

Cảnh Phong ôm chặt Kiều Chinh:

- Được, anh hứa với em, trong bảy ngày này anh sẽ không liên lạc với bên ngoài nữa.

Nói xong, anh khóa máy, trao điện thoại vào tay Kiều Chinh rồi lại ôm lấy cô, toàn tâm hưởng hạnh phúc bên cô. Ánh mắt Kiều Chinh sụp xuống, trong đầu cô vang lên một câu nói: “Tình yêu chính là sự lợi dụng lớn nhất“.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Nếu Như Yêu - Chương 38

Vụt mắt

Kiều Chinh đứng ngoài ban công hít thở không khí mát rượi mà gió biển mang lại, cô cảm thấy tâm hồn thư thái vô cùng. Cảnh Phong bước đến ôm chặt eo cô, ti cầm lên vai cô khẽ hỏi:

- Có thích không?

- Thích lắm, cảm ơn anh rất nhiều - Kiều Chinh đưa tay chạm vào tay Cảnh Phong đầy yêu thương, ngã người vào lồng ngực anh tận hưởng.

- Lát nữa em thích làm gì? Anh đưa em đi.

- Em muốn đi tham quan nơi này một chút.

- Được. Chỗ này có rất nhiều cảnh đẹp.

Rồi cả hai người đi bên cạnh nhau, tay nắm tay từng bước từng bước một sóng đôi thật hạnh phúc. Ánh mắt thính thoảng quay lại nhìn nhau cùng mỉm cười giống như giữa họ chẳng hề có một ân oán nào chỉ có tình yêu bất diệt mà thôi.

Họ đi qua nhiều nơi rất đẹp, cùng nhau chụp hình, cùng nhau ăn uống.

- Cảnh Phong, anh xem trên kia có một cây hoa đẹp quá!

Kiều Chinh chạy vội đến xem một cây hoa đỏ rất đẹp. Cảnh Phong bước theo cô, anh nhìn cây hoa rồi khẽ nhủ mảy, thấy Kiều Chinh muốn bứt hoa, anh liền ngăn lại:

- Đừng bứt, đó là hoa anh túc.

Kiều Chinh dừng tay, nhìn kĩ đóa hoa sắc thắm rực rỡ, trong lòng thờ dài:

- Hóa ra đó là hoa anh túc. Sao nó lại chỉ có một cây nhỉ?

- Chắc là một hạt của nó ở đâu đó bay đến đây. Để anh nhổ đi, không thì loài cây hại người này lại mọc nhiều thêm ra.

- Đừng, cứ để đó, đừng nhổ - Kiều Chinh ngăn Cảnh Phong lại, ánh mắt thoáng buồn - Hãy để đến khi chúng ra rồi đi thì hãy nhổ nó.

- Tại sao?

- Nó rất đẹp, em muốn ngắm nó thêm ít lâu nữa - Kiều Chinh bèn đáp.

Cảnh Phong chiều ý cô, anh choàng tay qua eo cô rồi cả hai rời đi. Kiều Chinh luyến tiếc nhìn cây hoa. Sở dĩ cô ngăn không cho Cảnh Phong nhổ nó bởi cô cảm thấy nó rất giống Cảnh Phong - một loài hoa gây nghiện, dù chỉ một lần sử dụng cũng khiến người ta say mê điên cuồng. Trước đây, khi cô nhìn thấy Cảnh Phong, lập tức bị anh thu hút, si dại yêu anh, ngốc nghếch yêu anh, điên cuồng yêu anh.

Biển chiều thật mát mẻ, nắng chiều cũng nhạt dần để lộ chân trời xa xa phía mặt biển. Dưới góc cây dừa, Kiều Chinh tựa đầu vào vai Cảnh Phong nhẹ nhàng nhìn cảnh biển đẹp đẽ, cô mơ màng nói:

- Bình yên quá!

Cảnh Phong khẽ cười, hôn lên mái tóc cô, nắm chặt tay cô nói:

- Nếu như cho anh chọn, anh muốn sống ở nơi này mãi mãi cùng em.

- Đáng tiếc cuộc sống không cho chúng ta lựa chọn. - Kiều Chinh cười buồn.

- Dù vậy anh vẫn sẽ đánh đổi mọi thứ để được ở bên em.

- Nếu như trước đây anh nói nhưng lời này thì tốt quá.

- Anh xin lỗi...

- Đừng xin lỗi bởi vì em không thể tha lỗi cho anh. Em đã nói, hãy quên hết tất cả mọi thứ bên ngoài, trong cái thế giới này chỉ có anh và em thôi, hãy tận hưởng hạnh phúc bên nhau không có hờn giận oán trách gì.

Cảnh Phong nâng mặt Kiều Chinh lên, ánh mắt anh nhìn sâu vào mắt cô, môi nhẹ nhàng hôn lên môi cô, từng chút từng chút một rồi nhẹ nhàng tách môi cô ra. Thật nhẹ, thật chậm bắt lấy đôi môi cô, không ngừng khuấy đảo trong miệng cô. Giống như một cơn sóng mạnh ập đến, gát gao cuốn lấy, không cho cô một chút nghỉ ngơi nào. Chỉ đến Kiều Chinh đỏ bừng mặt, cả người mềm nhũn vì không còn không khí thì Cảnh Phong mới rời khỏi môi cô. Anh tỉa trán mình vào trán cô:

- Hãy tin anh, anh nhất định bù đắp cho em thật tốt.

Kiều Chinh gạt đầu nhưng sự đau đớn trong lòng quặn lấy những giọt nước mắt chảy ngược vào tim.

Sau bữa ăn tối nhẹ nhàng, trong lúc Cảnh Phong thu dọn bát đĩa, Kiều Chinh bật laptop lên, cô muốn biết khi Cảnh Phong ở đây, anh nghe loại nhạc gì.

Một lát thì tiếng nhạc vang lên thật trầm ấm.

“Từng ký ức ứa về, vào trong bóng đêm thật lạnh lùng

Anh ngồi đây, với nỗi nhớ mãi mòn

Từng câu nói, từng nụ cười khắc ghi trong lòng anh.

Mỗi ngày anh một mình lặng bước

Anh nhận ra không thể sống thiếu vắng em.

Thế nhưng anh đã mất em thật rồi.

Anh và em đã không thuộc về nhau nữa.

Anh xin lỗi.

Anh xin lỗi vì đã nói dối em thật nhiều

Anh xin lỗi vì đã tổn thương em như thế.

Anh đã sai, anh thật sự đã sai.

Ngày ngày anh đau khổ vì thiếu vắng em

Xin em hãy một lần tha thứ cho anh.

Xin em hãy nghĩ lại và quay về

Hãy để cho anh thêm một lần được yêu em’.

Bản nhạc cứ tua đi tua lại mà chẳng hề chuyển qua bài khác. Kiều Chinh nhấn nút chuyển bài nhưng không được. Cảnh Phong thấy vậy bèn lấy chuột trong tay cô tắt máy đi. sau đó mới nhìn cô mà nói:

- Không có bài khác, đó là bài duy nhất. Mỗi lần anh đến đây đều nghe bài này, nó như nói hộ nỗi lòng của anh dành cho em.

Anh vén mái tóc cô lên, hôn nhẹ lên môi cô rồi hỏi:

- Cho anh được lần nữa em yêu được không?

Kiều Chinh không đáp, cô nhón chân vòng tay qua cổ Cảnh Phong, nhẹ nhàng dùng hành động thay cho lời nói. Chẳng biết thời gian nụ hôn kéo dài bao lâu, Kiều Chinh chỉ biết sau đó Cảnh Phong nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Trong phút chốc ái lạc níu kéo hai cơ thể gần nhau hơn. Giây phút đó cả hai như hòa làm một, nỗi đau đớn trong lòng Kiều Chinh bị những nụ hôn dịu dàng của Cảnh Phong xoa dịu. Cô chỉ muốn bên anh trọn cuộc đời này.

Cho đến khi cô chìm vào giấc ngủ, khóe môi vẫn tràn ngập hạnh phúc.

Trong đêm tối, Kiều Chinh thấy mình chạy thật nhanh, cô cứ chạy mãi miết, chân rướm máu nhưng cô vẫn cứ cố chịu đựng. Khi đẩy cửa bước vào, cô nhìn thấy Cảnh Phong nằm dưới đất, máu loang khắp người anh.

Kiều Chinh hoảng sợ hét lên. Cô bật người ngồi dậy, cảm giác người bên cạnh mình vẫn còn hơi ấm:

- Em sao vậy?

Anh còn sống, anh còn sống. Kiều Chinh khẽ nhắm mắt lại để làm dịu nhịp tim. Khi mở mắt ra đã bắt gặp ánh mắt anh đắm đuối nhìn cô. Trong ánh mắt ấy, cô thấy tình yêu của anh, cảm xúc yêu thương bừng sáng và rõ nét hơn trong ánh đèn dịu nhẹ của căn phòng, cơn ác mộng đã hoàn toàn bị quên lãng.

Buổi sáng, ánh sáng từ từ chiếu vào căn phòng nhưng chỉ là ánh sáng rất yếu. Tiếng đồng hồ tích tắc đều đặn, Kiều Chinh lười biếng nằm nghiêng người tránh ánh sáng đó. Chợt cô bật dậy, nét mặt hoảng hốt, chỗ Cảnh Phong nằm đã trống không.

Mặt Kiều Chinh tái nhợt, cô tung tằm chắn ra khỏi người rồi bước xuống giường, chẳng buồn xỏ đôi dép vào chân mà chạy ra khỏi phòng. Vừa chạy cô vừa gọi lớn, giọng hoảng hốt:

- Cảnh Phong! Cảnh Phong! Anh đang ở đâu?

- Anh ở đây - Giọng Cảnh Phong vang lên, Kiều Chinh cảm thấy nhịp tim của mình như đã đập trở lại nhưng cô vẫn không bớt căng thẳng, chỉ đến khi chạy xuống bên dưới, nhìn Cảnh Phong đang thoải mái ngồi trên ghế vừa nhắm nháp li cà phê vừa xem tin tức, Kiều Chinh mới thở nhẹ ra.

Cảnh Phong quay đầu nhìn về mặt hốt hoảng của cô, anh vội đặt li cà phê xuống bàn rồi chau mày nhìn cô:

- Sao thế?

Kiều Chinh lao nhanh đến bên anh. Cô ôm chầm lấy anh thật chặt khiến Cảnh Phong bất ngờ. Nhận thấy cái ôm siết thật chặt của cô, Cảnh Phong vỗ nhẹ lưng cô hỏi:

- Sao vậy, mơ thấy ác mộng à?

Kiều Chinh không nói, cô dụi đầu vào lồng ngực anh sát hơn. Cảnh Phong thấy vậy cũng không hỏi cô thêm nữa, lặng lẽ đưa tay ôm lấy cô, vỗ về. Lát sau, dường như nỗi sợ hãi đã tan biến, Kiều Chinh mới khàn giọng nói:

- Đêm qua em mơ thấy anh nằm trên một vũng máu.

Tay cô càng siết chặt anh hơn:

- Em sợ lắm! Sáng dậy không thấy anh ở đâu hết, em rất sợ.

- Chỉ là giấc mơ thôi mà, giấc mơ thường trái ngược với hiện thực - Cảnh Phong cười nhẹ trấn an cô.

- Nhưng mà trước đây em vẫn nằm mơ thấy ba em nằm trên một vũng máu, cuối cùng ông ấy cũng chết đi như thế - Kiều Chinh đau đớn nói.

Cảnh Phong nghe vậy, lòng như có ngàn mũi kim đâm vào, nhức nhối khó chịu. Anh đẩy nhẹ cô ra, dùng tay nâng cằm cô lên, để mắt cô đối diện mắt anh, hai ánh mắt sâu thẳm nhìn nhau, anh thấy có một nỗi sợ hãi lớn trong cô.

- Nên em sợ điều này là sự thật sao?

Cô gật đầu. Cô nhớ lại cảnh tượng trong mơ, hoàn toàn giống với cảnh tượng lúc ba cô chết, chỉ khác mỗi chỗ cái xác đó là Cảnh Phong chứ không phải ba cô. Cô hận anh, cô hận anh hơn bất cứ ai nhưng cứ nghĩ đến việc anh phải chết là cô lại thấy sợ hãi. Trái tim cô như muốn chết đi khi nghĩ đến hình

ánh anh máu me khắp người, hơi thở đã lụi tàn.

- Không có đâu. Sẽ không xảy ra chuyện này đâu.

- Đừng rời xa em.

- Anh sẽ không rời xa em, anh hứa đó - Cảnh Phong khẽ cười, việc cô sợ hãi chứng tỏ cô yêu anh nhiều hơn là thù hận anh. Vậy thì chỉ cần anh cố gắng bù đắp cho cô, anh tin có một ngày, hai người sẽ vui vẻ sống hạnh phúc bên nhau.

- Không được - Cô vội kêu lên, giữ chặt tay anh lại khi anh đang chuẩn bị dùng quân pháo để bắt quân xe của cô trên bàn cờ tướng - Em đi lại.

Nói rồi cô thu lại quân cờ của mình, nghiêng ngẫm một lát rồi mới đánh tiếp. Cảnh Phong cười hỏi:

- Em chắc không?

Cô nhìn bàn cờ một lượt rồi quả quyết nói:

- Em chắc rồi.

- Không thu cờ nữa.

- Không thu nữa.

Thế nhưng cô vẫn hồi hộp nhìn không chớp mắt. Cô chỉ mới học được cách đánh cờ tướng nên không những bị thua Cảnh Phong mấy bàn liên tiếp mà còn thua một cách nhanh chóng. Lần này cô quyết không mắc sai lầm nữa.

Cảnh Phong nhún vai rồi đánh quân xe, lập tức chiếu tướng cô. Kiều Chinh há hốc miệng đầy kinh ngạc, không ngờ cô tính đi tính lại cũng không tính đến việc mình bị bao vây như vậy.

- Chiếu tướng rồi, em thua... Anh đã cho em cơ hội rồi đấy nhé.

Kiều Chinh xụ mặt thất vọng tràn trề. Cảnh Phong bật cười nói:

- Đánh cờ là phải điềm tĩnh, em cứ thấy anh sắp ăn quân của em là vội tháo lui ngay. Em phải biết đôi lúc cần phải thí một vài quân cờ để đạt được chiến thắng.

Cũng giống như anh đã hi sinh tình yêu của họ để đạt được mục đích trả thù của mình. Kiều Chinh cup mắt cười buồn.

- Không chơi nữa, ra ngoài tản bộ thôi. Đánh cờ với em thật là chán.

Cảnh Phong thu cờ bỏ vào hộp nói nhưng Kiều Chinh nằng nặc không cho:

- Em muốn chơi thêm một bàn nữa. Lần này em sẽ chơi tốt hơn. Nha nha...

Cảnh Phong thấy cô làm nũng, nắm tay anh lắc lắc, ánh mắt cầu xin trông rất tội nghiệp thì bật cười. Anh luôn bị nét nũng nịu đó làm say mê.

- Có muốn anh nhường em thêm một nước không?

Kiều Chinh lập tức gật đầu.

Cảnh Phong đưa ngón tay ngoắc ngoắc cô, Kiều Chinh đỏ mặt đưa mặt đến gần. Đây là giao hẹn, nhường một nước cờ đánh đổi bằng một nụ hôn.

Cảnh Phong liền hôn lên môi cô, anh giữ lấy gáy cô để nụ hôn của họ được sâu hơn.

- Anh ăn gian - Kiều Chinh bực tức đánh vào vai anh mắng.

- Yên nào - Cảnh Phong kéo thẳng cô vào lòng mình, hôn cô say đắm, bất kể bàn cờ bị hất đổ, rơi vãi lung tung.

- Cảnh Phong, Cảnh Phong, anh mau ra đây đi - Giọng Kiều Chinh hơn hờ vọng vào trong nhà thúc giục.

Cảnh Phong liền bước nhanh ra bên ngoài, anh vừa đẩy cánh cửa đã nhìn thấy Kiều Chinh đứng ở giữa sân. Cô quay đầu nhìn Cảnh Phong, gương mặt rạng rỡ nói:

- Cây hoa anh túc đỏ này có phải do anh trồng vào chậu không? Anh trồng khi nào vậy?

- Sáng nay anh thấy em thích nên đem nó về đây.

Kiều Chinh không nói gì, ánh mắt cô nhìn cây hoa không rời.

- Thật tiếc lại là loài hoa độc.
- Em không thích sao? - Cảnh Phong thấy sắc mặt cô trầm ngâm có vẻ buồn nên hỏi.
- Không có - Kiều Chinh mỉm cười lắc đầu, cô bước đến khoác tay anh - Chúng ta ra biển dạo đi. Em muốn ngắm hoàng hôn lần nữa.
- Ngắm hoàng hôn? Chẳng phải hôm qua em ngắm cả buổi chiều hay sao? - Cảnh Phong chỉ hỏi lấy lệ nhưng đôi chân vẫn sóng bước cùng cô.
- Cảnh hoàng hôn mỗi ngày mỗi khác mà. Em chẳng những mỗi ngày muốn ngắm hoàng hôn mà còn muốn mỗi ngày đi ngắm bình minh nữa kia. Có được không anh?

Giọng Kiều Chinh nũng nịu khiến Cảnh Phong thấy vui vẻ xen lẫn ngọt ngào, anh bật cười lớn rồi đưa tay vuốt mũi cô triu mến bảo:

- Được. Chỉ cần em thấy vui, chúng ta có thể tận hưởng hết vẻ đẹp mỗi ngày ở nơi đây cho đến khi về.

Kiều Chinh nở nụ cười hạnh phúc.

Hai người ngồi trên một mỏm đá nhìn cảnh hoàng hôn, tất cả màu sắc hòa trộn giữa trời xanh và biển, đẹp đến say lòng người.

- Đẹp quá đi mất!
- Anh chụp lại giúp em - Cảnh Phong lôi điện thoại từ trong túi ra chụp rồi đưa cho Kiều Chinh xem. Cô lướt nhìn từng hình một, chợt lướt qua một tấm hình khác không phải là hình vừa chụp.

Cảnh Phong thấy vậy vội giành lại điện thoại trong tay Kiều Chinh, cô tức giận nhào đến chụp lấy.

- Đưa cho em, em muốn xem.

Cảnh Phong lắc đầu rồi đưa điện thoại bỏ vào túi. Kiều Chinh xụ mặt, tức giận nói:

- Người trong hình là em mà, sao anh có thể không cho em xem được chứ. Mau cho em xem.

Cảnh Phong vẫn lắc đầu. Kiều Chinh cắn môi, mi mắt sụp xuống, hai mắt rung rung. Cảnh Phong thấy vậy thì thở dài đành lôi điện thoại từ trong túi ra đưa cho cô nhưng Kiều Chinh đã xoay người tỏ vẻ hờn dỗi:

- Không thèm.
- Được rồi, xem như anh năn nỉ em hãy xem đi được không?! - Anh ôm lấy cô từ phía sau khẽ thì thầm bên tai cô, Kiều Chinh bật cười cầm lấy điện thoại mở hình ra xem tiếp.

Tuy trong máy không có nhiều hình nhưng hầu như các bức hình đều là của một người. Đó chính là cô. Mỗi bức hình là một sắc thái biểu cảm nhưng tất cả đều được chụp lên. Trước đây, cô chưa bao giờ động đến điện thoại của anh. Đời sống của anh khá phức tạp nên những thứ mật thiết, Cảnh Phong ít cho ai chạm tay vào.

Lúc Kiều Chinh lật đến bức hình cuối cùng, cô nghe Cảnh Phong khẽ ho vài tiếng có vẻ ngượng ngùng. Tấm hình cuối đó là hình cô mặc một chiếc váy màu trắng đứng dưới một cây hoa sữa nở hoa trắng xóa, cánh hoa rơi theo gió cùng dáng vẻ của cô tạo thành một khung cảnh thật đẹp, thật lãng mạn. Kiều Chinh ngắm bức hình với ánh mắt thật ngọt ngào, trái tim cô rung động. Bên tai cô là giọng Cảnh Phong rất nhỏ nhưng lời anh nói chạy thẳng vào tim cô: “Anh yêu em”.

Kiều Chinh đứng một góc tròn tròn mắt nhìn Cảnh Phong ngồi trên chiếc xe đạp địa hình. Cảnh Phong bật cười trước vẻ mặt kinh ngạc của cô, anh hát đầu ra hiệu cho cô ngồi lên yên xe của anh. Kiều Chinh miễn cưỡng nghe lời:

- Sao lại đi xe này?
- Chợ cũng gần đây thôi, không cần phải đi xe hơi làm gì, lại không tìm ra chỗ đậu xe - Cảnh Phong nói dứt lời thì đạp xe đi.

Anh chở cô đi trên con đường bờ biển, gió thổi mát rượi, Kiều Chinh choàng tay ôm eo anh, đầu tựa vào anh, cảm thấy thật hạnh phúc.

Cảnh Phong chọn đi đường ven bờ biển mà không đi đường vòng nên chỉ chốc lát hai người đã đến chợ. Chợ không lớn nhưng toàn là hải sản tươi sống ngon mắt vô cùng. Hôm nay cả hai quyết định mỗi ngày sẽ đi chợ mua đồ tươi về ăn chứ không ăn đồ trong tủ lạnh nữa.

- Cảnh Phong, anh xem con cá này nè, nhìn dễ thương quá đi mất - Kiều Chinh kéo tay Cảnh Phong đi hết chỗ này đến chỗ kia thật vui vẻ. Cô chưa bao giờ đi chợ, đồ ăn thường là mua trong siêu thị nên không biết được sự náo nhiệt của một khu chợ là như thế nào.

Cảnh Phong từ đầu đến cuối chỉ khẽ cười bước theo cô. Kiều Chinh tuy không rành lắm chuyện nấu ăn nhưng cô cũng biết tên các loại hải sản. Hai người đi đến một hàng cá, cá rất tươi.

- Minh mua con cá này về làm lẩu đi - Kiều Chinh chỉ tay vào một con cá đang nằm im trên mâm

- Ông chủ, cá này bao nhiêu một ký? - Cảnh Phong hỏi.

- Một trăm tám mươi ngàn.

- Mắc quá. Một trăm hai mươi ngàn thôi - Kiều Chinh vừa định lấy tiền ra mua thì Cảnh Phong đã lên tiếng trả giá.

- Không mắc đâu cậu em. Cá này vừa lấy dưới thuyền lên, cậu xem, vẫn còn rất tươi, ăn vào chắc chắn rất bổ dưỡng - Ông chủ cầm con cá lên vỗ vỗ lên thân mình nó mấy cái khoe với Cảnh Phong - Ở đây anh nói đúng giá, không tin cậu cứ đi hỏi mấy chỗ khác đi.

Kiều Chinh nghe vậy thì gật gật đầu.

- Ông chủ, mỗi ngày ông đều bán hết bao nhiêu đây cá à? Có khi nào bán không hết không?

- Sao tự nhiên cậu lại hỏi như thế? - Ông chủ hàng cá nghi hoặc nhìn Cảnh Phong.

- Ông chủ, ông tính thử đi. Nếu số cá này hôm nay ông bán không hết, liệu nó có thể sống đến ngày mai không? Cứ cho rằng nó có thể sống đến ngày mai nhưng nhìn về đời của nó, ai còn muốn mua nữa chứ. Ở đây thiếu gì quầy bán đồ tươi hơn, giá rẻ hơn. Chỉ bằng bán rẻ cho chúng tôi một chút đi.

- Thôi được rồi. Tôi để giá cho cậu một trăm năm mươi ngàn đó.

- Một trăm ba mươi lăm ngàn - Cảnh Phong tiếp tục ngả giá.

Ông chủ nghi hoặc nhìn Cảnh Phong từ đầu đến cuối, nhìn anh đầu giống người thiếu thốn gì mà đi mặc cả với ông ta từng đồng xu như thế. Ông ta lại nhìn Kiều Chinh đang đứng bên cạnh Cảnh Phong với vẻ mặt kinh ngạc. Kiều Chinh xấu hổ vô cùng, ông ta thở dài:

- Thôi được rồi, tôi chấp nhận bán lỗ cho cậu vậy. Cậu chọn cá đi.

Cảnh Phong chọn một con cá tươi nhất rồi thanh toán tiền sau nó nắm tay Kiều Chinh rời đi. Cô chưa từng nghĩ có một ngày được nhìn thấy Cảnh Phong mặc cả ngoài chợ như thế. Cô mua đồ chưa bao giờ mặc cả giá tiền với người bán nên cũng thấy hơi xấu hổ.

Khi Cảnh Phong kéo Kiều Chinh đến một quầy bán tôm mực, Kiều Chinh lại sợ anh tiếp tục mặc cả nên nhích người ra xa một chút giống như hai người chưa từng quen nhau. Thế nhưng cô bị Cảnh Phong tóm tay kéo lại, Kiều Chinh nghe giọng Cảnh Phong liền thoáng:

- Đây là vợ em, cô ấy mang bầu được hơn hai tháng rồi...

Lời Cảnh Phong nói khiến Kiều Chinh há hốc miệng quay đầu nhìn anh không chớp mắt. Cô muốn đẩy anh ra nhưng tay anh đã giữ cô thật chặt. Chỉ nghe chị bán mực bảo:

- Được. Tôi bán rẻ cho cậu nhưng nhớ phải chăm sóc và bồi dưỡng cô ấy cho tốt nha.

Cảnh Phong khẽ cười, hôn lên trán cô thật nhẹ.

Cuối cùng hai người cũng mua đủ thức ăn cần thiết, lập tức đạp xe trở về. Kiều Chinh ngẫm nghĩ mãi, cuối cùng bật cười lớn.

- Em cười gì vậy? - Dù Cảnh Phong biết Kiều Chinh cười vì điều gì nhưng anh vẫn hỏi.

- Anh không biết bộ dạng mặc cả của anh hôm nay thú vị đến mức nào sao? Dù có trong mơ, em cũng không tưởng tượng được có ngày nhìn thấy bộ dạng một Cảnh Phong lạnh lùng như anh lại ra chợ mặc cả với người ta từng đồng một. Ôi, em cười chết mất thôi.

- Chuyện về anh, em còn chưa biết nhiều đâu. Mỗi ngày anh sẽ cho em nhìn thấy một chút về anh - Anh lém lỉnh đáp lại cô.

Chạy được vài vòng, Cảnh Phong bỗng nghiêm giọng nói:

- Thật ra, lúc nhỏ anh phải đi kiếng hàng ngoài chợ với người ta để kiếm từng đồng bạc về nuôi mẹ bệnh nên chuyện đi chợ mặc cả thế này, anh rất rành. Nhà nghèo mà, tiết kiệm được chút nào hay chút đó, có khi anh còn đi lượm rau người ta bán ế bỏ lại mang về nhà nấu ăn nữa kia. Cũng may khoảng thời gian cơ cực đó nhanh chóng qua đi. Ba nuôi đã giúp đỡ anh có cuộc sống như ngày hôm nay.

Kiều Chinh nghe Cảnh Phong nói, lòng không khỏi đau buồn, cô ôm anh chặt hơn.

Kiều Chinh nắm chặt chiếc điện thoại trên tay mình, chú cô vừa gửi cho cô một tin nhắn: "Mọi việc đã xong hết, có thể kết thúc trò chơi của con mà trở về rồi". Kiều Chinh thở dài, cảm giác đau đớn đang nhấn chìm cảm xúc của cô. Đã có thể kết thúc rồi ư?

Kết thúc luôn là sự mở đầu cho cái mới, một vòng tuần hoàn không đổi. Kiều Chinh cảm thấy biển trời mệnh mông quá, trái tim cô bị lạc, chơi vơi và mệt mỏi.

- Kiều Chinh - Giọng Cảnh Phong đột nhiên vang lên khiến Kiều Chinh giật mình đánh rơi điện thoại xuống bãi cát, trên màn hình vẫn còn hiện ra tin nhắn

của ông Sĩ Thanh.

Mặt Kiều Chinh tái đi, cô hốt hoảng cúi người nhặt điện thoại nhưng đã có bàn tay nhanh hơn nhặt giúp cô, tìm Kiều Chinh như rơi tự do, cô chết lặng nhìn Cảnh Phong chỉ thấy anh đưa điện thoại cho cô kèm một nụ cười.

- Sao mặt em xanh vậy?

Kiều Chinh vội định thần lại, phúi vài cái rồi nhét điện thoại vào túi quần nói:

- Lúc này gió lớn nên em hơi lạnh thôi.

Cảnh Phong liền cầm lấy tay cô, quả thật tay cô hơi lạnh. Anh dịu dàng dặn dò:

- Gió chiều thường thổi mạnh, sẽ rất lạnh.

Cô đón nhận sự săn sóc của anh, người cũng thấy ấm dần lên.

- Suy nghĩ gì vậy?

- Hả - Cô ngơ ngác không hiểu câu hỏi của anh.

- Anh hỏi, lúc này em đã suy nghĩ gì mà như người mất hồn thế?

- À, lúc này nhìn chân trời xa tắp kia, em tự hỏi để đi đến đó cần bao nhiêu bước chân?!

Cảnh Phong bật cười kéo tay cô lại nắm gọn trong vòng tay anh, cùng cô ngắm nhìn cảnh biển xinh đẹp trước mặt.

- Cảnh Phong, anh nói xem. Con người ta liệu có đủ kiên nhẫn để nắm tay nhau đi đến cùng trời cuối đất không?

- Chân trời trông thì rất xa nhưng thật ra rất gần. Lòng người tuy rất gần nhưng khó nhìn thấu. Nếu như hai người yêu nhau, có thể hiểu được lòng nhau thì khi đó họ đã đến được chân trời rồi.

Kiều Chinh không nói gì, cô đưa mắt nhìn chân trời xa xăm nơi có vầng ánh sáng màu cam rực rỡ. Nếu như cô có thể nhìn thấy được lòng dạ anh khi đó, liệu cô có thể cùng anh chạm tới chân trời không?

- Chúng ta chơi một trò chơi đi - Cảnh Phong bỗng nhiên đề nghị.

- Trò chơi gì? - Kiều Chinh ngốc ngếch hỏi.

- Em đi năm mươi bước chân về phía trước. Anh đứng ở đây chờ em. Chỉ cần em ở chỗ đó quay lại nói một câu, nếu anh có thể đoán ra câu nói, có nghĩa là anh hiểu rõ lòng dạ của em. Sao hả, em có muốn chơi không?

Kiều Chinh bật cười rồi gật đầu. Ngày trước, cô là một cô gái đơn thuần, Cảnh Phong dễ dàng đoán được suy nghĩ của cô nhưng bây giờ đến chính bản thân cô còn không thể rõ được lòng dạ mình ra sao nữa là... Nhưng cô cũng muốn thử, dù sao cũng chỉ là một trò chơi thôi mà.

- Trò chơi bắt đầu. Em đi đi, không được quay đầu lại - Cảnh Phong đẩy vai cô về phía trước.

Kiều Chinh hơi ngập ngừng nhìn Cảnh Phong, chỉ thấy anh cho hai tay vào túi đợi chờ. Cô bèn quay lưng lại từng bước từng bước đi về phía trước, dẫu chân cô in dài trên bãi biển.

Kiều Chinh vừa bước vừa đếm nhịp chân, cô cảm thấy trò chơi này thật ấu trĩ, quá trẻ con, nhưng bản thân lại không muốn dừng lại. Cô còn chưa bước hết năm mươi bước chân thì đã nghe tiếng gọi của một đứa trẻ:

- Cô ơi, cô ơi, giúp cháu với.

Kiều Chinh giật mình, cô phát hiện một đứa bé trai mặt mũi dễ thương đang ngồi méo máo khóc ở gần đó. Kiều Chinh thoáng sợ hãi nhìn đứa bé bất động, đứa bé thấy Kiều Chinh nhìn mình, trưng ra vẻ mặt tội nghiệp nói:

- Con đi lạc, cô giúp con về nhà đi cô.

Kiều Chinh bị gương mặt đó làm bắn loạn, cô hốt hoảng quay đầu về sau gọi:

- Cảnh Phong.

Nhưng bóng anh biến mất tăm tích như thể anh chưa từng có mặt ở đó. Kiều Chinh ngơ ngác, quay đầu tìm kiếm nhưng chẳng thấy anh ở đâu, giống như đang chơi trò chơi trốn tìm, anh đang nấp một gốc cây nào đó cách mặt biển không xa.

- Cô ơi... - Đứa bé lại lên tiếng gọi khiến Kiều Chinh hoảng hốt, lần này đứa bé rơi nước mắt. Nước mắt trên gương mặt trẻ thơ khiến người ta khó lòng

từ chối.

Kiều Chinh hít một hơi thật sâu lấy hết can đảm bước đến bên đứa bé. Cô cố nhìn thẳng đứa bé vỗ về nó, dịu dàng hỏi:

- Thế nhà con ở chỗ nào? Sao con lại đến đây?
- Nhà con ở đằng kia kia - Đứa bé chỉ tay về hướng khu dân cư cách xa chỗ hai người ở không xa.
- Con đến đây bằng gì? Chẳng lẽ con đi bộ đến sao?

Đứa bé gật đầu, giọng buồn xo:

- Con nghe nói ở đây có rất nhiều hoa đẹp, con muốn hái hoa tặng mẹ. Nhưng giờ con không biết đường về, trời thì tối rồi. Cô đưa con về được không cô?

Kiều Chinh quay đầu tìm kiếm Cảnh Phong lần nữa, vẫn chẳng thấy anh ở đâu, lấy điện thoại gọi anh cũng không bắt máy. Cô đắn đo nhìn đứa bé mếu máo rồi cắn môi gật đầu.

Cô nhắm mắt, tim đập rất mạnh khẽ đưa tay đỡ đứa bé dậy, cảm giác run run khi chạm vào đứa bé.

- Cô ơi, cô có thể bế con không? Con đạp phải vỏ sò, chân đau quá.

Kiều Chinh nuốt ực một cái gật đầu, sau đó ngồi xuống quay lưng lại cổng đứa bé lên. Đứa bé cũng ngoan ngoãn leo lên lưng Kiều Chinh, cảm giác được đứa bé ôm chặt sau lưng thật ấm áp.

- Cô ơi, cảm ơn cô.

Tiếng cảm ơn thật kì diệu, Kiều Chinh chẳng còn cảm giác run rẩy sợ hãi khi tiếp xúc với trẻ con nữa. Tựa như sự sợ hãi đó là một con đau đã đi qua rồi.

- Nhà con có điện thoại không? Địa chỉ như thế nào?
- Cô cứ đi thẳng ra đường lớn đi ạ. Mà cô ơi, con kể chuyện cô nghe cho đỡ buồn nhé.

Kiều Chinh cắn môi, cổng đứa bé đi ra đường lớn, vừa đi vừa nghe đứa bé kể lại câu chuyện lạc rang và đậu đỏ. Câu chuyện này lúc nhỏ cô rất thích, thường bắt ba cô kể cho nghe trước khi ngủ.

Lúc Kiều Chinh cổng đứa bé ra đường lớn đã nhìn thấy Cảnh Phong và một người phụ nữ đứng đó, dường như là đội bọn họ đến. Đứa bé thấy mẹ mình thì kêu lên:

- Mẹ.

Người mẹ liền xoa đầu nó bảo:

- Con có làm theo lời mẹ bảo không?
- Dạ có.
- Con ngoan lắm, về nhà mẹ sẽ thưởng cho con. Mẹ con ta về nhà ăn cơm thôi, trời tối rồi. Chào cô chú đi con.
- Con chào cô chú con về - Đứa bé khoanh tay lễ phép.

Kiều Chinh vẫn ngơ ngác lấy làm khó hiểu trước mọi chuyện vừa diễn ra, cô nhìn theo bóng dáng hai mẹ con đứa bé thật lâu cho đến khi Cảnh Phong nắm tay cô và nói bằng một giọng thật ấm áp.

- Anh biết em vì mất đi đứa con của chúng ta mà luôn sợ hãi không dám chạm vào trẻ con nữa nên mới bày ra cách này. Em thấy không, thật ra, trẻ con không mong manh như pha lê đâu. Em hãy xem như một con ác mộng mà gạt bỏ quá khứ đi.

Rồi Cảnh Phong ôm Kiều Chinh vào lòng nói tiếp:

- Người ta nói, Thượng đế thường tạo ra những đứa bé hoàn hảo rồi ban tặng nó cho loài người. Có đôi khi Người thấy một môi và tạo ra những đứa bé khiếm khuyết nên sau đó vội vàng lấy lại. Nhưng rồi Người sẽ bù đắp lại bằng một đứa bé vô cùng hoàn hảo. Anh tin đứa con sau này của chúng ta sẽ là đứa bé dễ thương nhất.

Lòng Kiều Chinh tan nát, cô vui mắt vào ngực anh, cố gắng nuốt trọn nỗi đau vào tim. Sẽ không thể nào bù đắp được, đứa bé mà Thượng đế đã lấy đi, sẽ không bao giờ có thể thay thế bằng một đứa bé khác được bởi vì ba cô đã mất rồi.

Sáng sớm, Cảnh Phong thức dậy, anh khẽ cựa mình, cảm giác đã ngủ một giấc thật dài. Đêm qua là đêm điên cuồng nhất của hai người, dường như mọi cảm xúc đều bộc phát không ngừng. Cảnh Phong thấy ngọt ngào và hạnh phúc vô cùng, anh khẽ xoay người tìm kiếm cơ thể mềm mại của cô nhưng

phát hiện bên cạnh trống không.

Trong lòng Cảnh Phong mơ hồ cảm nhận được một nỗi bất an, lồng ngực như có ai nện mạnh, anh vội vàng bật dậy, quần tạt cái khăn quanh người rồi chạy khắp nơi tìm Kiều Chinh.

Mọi góc ngách trong nhà anh đều không bỏ sót chỗ nào nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Cảnh Phong vội chạy ra ngoài biển tìm kiếm. Đáng tiếc mọi dấu chân cô đã bị sóng biển xóa đi rồi.

Cả tiếng đồng hồ sau, Cảnh Phong thất vọng quay lại căn nhà của họ. Anh chợt phát hiện cây hoa anh túc đã bị cắt lìa, đóa hoa đỏ vốn đẹp rực rỡ bị xé vụn nằm xác xơ trên cát. Trái tim Cảnh Phong run nhẹ, tay siết chặt, mắt khế nhắm nghiền lại: “Thật sự đã đến lúc rồi sao?”.

- Bốp...

Cái tát giáng lên má Cảnh Phong thật mạnh, chứng tỏ người đánh thật sự rất giận dữ. Ông chủ Thạch mắt đỏ ngầu, lồng ngực nhấp nhô. Ông thả người ngồi xuống ghế.

Cảnh Phong biết mình đã sai nên chỉ cúi mặt im lặng. Ông chủ Thạch thở một hơi, cố gắng nói:

- Con nói đi. Mấy ngày nay con đi đâu? Chuyện công ty chẳng quản, chuyện làm ăn ở đây cũng không màng. Con xem, giờ thì chuyện lớn đã xảy ra rồi đó. Bây giờ con tính sao?

Trong lúc Cảnh Phong rời đi, Hải đã theo lời anh, bán lại thương hiệu Sweet Roses cho Hưng đại bàng rồi đem máy móc rã ra bán sắt vụn.

Không ngờ bọn họ đã tính trước được đường đi của anh, giám đốc Hoàng đã lưu lại chi tiết cách lắp ráp hệ thống máy. Người của ông Sĩ Thanh được sự tác động của đại bộ phận cổ đông buộc Hải phải đồng ý bán lại cho người thu mua sắt vụn ra giá cao nhất. Trong lúc sơ suất, Hải đã không lường trước được âm mưu của họ.

Lúc Sweet Roses được tung ra thị trường, ông Sĩ Thanh đã mua lại hơn nửa số sản phẩm cùng nguyên liệu sản xuất trữ sẵn, chỉ cần lấy được tên độc quyền và máy móc lập tức đi vào sản xuất ngay.

Sweet Roses là một thương hiệu được chú ý thời gian gần đây, giờ lại được tung ra với một vị thế mới khiến người dân tò mò vô cùng, đổ xô đi mua về dùng thử. Ông chủ Thạch tức giận tìm Cảnh Phong liên tục nhưng không liên lạc được.

Sau khi nổi giận nằng nặc Cảnh Phong, ông liếc nhìn tất cả một lượt rồi nện mạnh cây gậy xuống nền nhà máng:

- Tụi bây đúng là một lũ ăn hại mà.

- Ba! Chuyện lần này không liên quan đến Hải đâu. Là con ra lệnh cho Hải dù có bất cứ chuyện gì cũng không được tìm con. Hải chỉ làm đúng theo lệnh con. Ba muốn trách thì hãy trách con đi.

- Con đó. Vì cái con nhỏ đó mà mất hết lí trí rồi - Ông chủ Thạch nghiêng răng mắng, ông quay sang nhìn Thái bảo - Lấy cái đó đưa cho nó xem để nó sáng mắt ra.

Thái liền đi đến tủ, lôi ra một xấp hồ sơ đưa cho Cảnh Phong:

- Anh! Đây là do ông chủ cho người theo dõi rất lâu mới tìm ra manh mối.

Cảnh Phong đón nhận tập hồ sơ, anh mở ra, bên trong là một xấp hình và một ít tư liệu. Cảnh Phong cười nhạt, ném xấp hồ sơ xuống bàn. Thái độ của anh làm ông chủ Thạch tức điên lên. Ông chỉ tay vào Cảnh Phong nói không ra hơi:

- Con... Có phải con biết trước chuyện này rồi không?

Cảnh Phong không đáp, anh lặng lẽ quay lưng đi, ánh mắt trở nên phức tạp. Bắt đầu từ lúc ông Sĩ Thanh xuất hiện với tư cách một doanh nhân Hồng Kông, anh đã cho người điều tra. Quả thật lúc đầu họ che giấu quá kỹ, người của anh hoàn toàn bó tay nhưng khoảnh khắc Kiều Chinh cùng ông Sĩ Thanh cặp kè bên nhau, anh đã có cảm giác kì lạ. Bởi vì anh từng cho rất nhiều cô gái ngoan hiền, chịu chơi, biết cách lấy lòng, tiếp cận ông ta nhưng ông ta chẳng mảy may để ý. Cho đến khi thám tử chụp được hình mẹ Kiều Chinh đi cùng ông Sĩ Thanh đến mộ của ông Sĩ Nghiêm, anh đã đoán được ra thân phận của ông Sĩ Thanh.

Anh biết sợi dây oán hận giữa anh với Kiều Chinh không dễ dàng gì mà xóa bỏ được nhưng anh vẫn tham lam, tự gạt bản thân mình để có thể cùng cô hưởng hạnh phúc ngắn ngủi kia.

Sweet Roses xem như anh trả nợ cho cô.

- Tụi bây mau tìm cách giải quyết chuyện này cho tao. Không thể thua bọn chúng dễ dàng như thế được - Ông chủ Thạch gào lên.

- Ba à, ai chọc giận ba vậy? Sao ba lại mắng anh Cảnh Phong của con. Trên đời này, ngoài con ra, không ai được phép mắng anh ấy cả - Một giọng nói vừa ngọt ngào nhưng đầy cao ngạo vang lên.

Tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu về phía chủ nhân của giọng nói đó. Ông chủ Thạch vừa thấy người này liền nhoẻn miệng cười vui vẻ, vẻ mặt tức giận đã biến đi đâu mất. Ông đưa tay lên ra hiệu người đó tiến về phía mình:

- Du Lan, con về rồi sao? Về từ bao giờ, sao không gọi để ba cho người ra rước con.

- Con có gọi điện cho Cảnh Phong nhưng điện thoại anh ấy không liên lạc được - Du Lan sà vào lòng ông chủ Thạch rồi đưa mắt liếc về phía Cảnh Phong nhưng dường như anh không để tâm đến cô cho lắm chỉ hững hờ nói:

- Sao em không gọi cho Thái, bảo cậu ấy đến đón em?

- Người ta muốn tạo bất ngờ cho anh. Anh xem, em mua rất nhiều quà về cho anh và mọi người - Du Lan chỉ tay vào số đồ mà người làm đang chuyển vào rồi dúi đầu vào lòng ông chủ Thạch làm nũng - Ba à, trong thời gian con đi ba có nhớ con không?

- Đương nhiên là nhớ rồi. Con là con gái duy nhất của ba, không nhớ con, ba còn có thể nhớ ai đây?! - Ông chủ Thạch cười hề hề vỗ lưng con gái.

- Làm sao con biết được đám con gái ngoài kia đeo bám ba thế nào, biết đâu còn sinh cho ba một thằng nhỏ, làm con gái của ba ra rìa - Du Lan hất mặt tỏ ý giận dữ.

Ông chủ Thạch bị con gái làm khó, nhăn mặt, Cảnh Phong bèn lên tiếng nói giúp ông:

- Em mới về chắc là mệt rồi, lên phòng nghỉ đi. Lát nữa ăn cơm xong hãy nói chuyện tiếp.

Du Lan nhún vai đứng dậy:

- Vậy cũng được, anh giúp em chuyển hành lý lên đi.

- Anh Phong còn đang bận, để anh giúp em.

Thái bèn lên tiếng đề nghị làm thay cho Cảnh Phong nhưng Hải nhanh trí hơn đã chặn lại:

- Cứ để anh Phong đem lên đi, chúng ta còn có chuyện để làm.

Thái định hỏi làm chuyện gì thì bất gặp cái nhìn ra hiệu của Hải, anh giật mình hiểu ra bèn gật đầu im lặng. Chẳng qua Du Lan đang giúp Cảnh Phong thoát khỏi cuộc nói chuyện căng thẳng với ông chủ Thạch mà thôi.

Cảnh Phong bèn đi đến xách vali giúp Du Lan, cô nhanh chóng bước theo sau một cách thân thiết. Ông chủ Thạch nhìn theo cảnh này, khẽ mỉm cười hài lòng.

- Lần sau đừng có về bất ngờ như vậy nữa, cũng may ba vừa cho người quét dọn lại phòng em nếu không tối nay em ngủ ở đâu? - Cảnh Phong đẩy cửa phòng Du Lan ra rồi khẽ trách.

- Thì em ngủ ở phòng của anh - Du Lan nhõng nhẽo nói rồi cô choàng tay qua cổ Cảnh Phong, cố tình cọ ngực mình vào ngực anh một cách khiêu khích, nhón người lên để môi cô kề sát môi anh, dùng giọng nói mê hoặc nhất nói - Ở bên đó, người ta không ngày nào là không nhớ anh. Anh có nhớ em không?

Cảnh Phong nghiêm mặt:

- Cho em qua đó ăn học chỉ học được mỗi chiêu này thôi sao? Bao nhiêu anh đã bị em dụ dỗ rồi?

Du Lan có vẻ giận dữ, cô vùng vằng hất đôi giày ra khỏi chân mình:

- Anh nghĩ em là ai? Mấy cái hạng bần thiêu đó, em không thèm!

- Được rồi. Em mau tắm rửa đi cho khỏe. Lát nữa có người lên gọi em xuống ăn cơm - Cảnh Phong xoay người bước đi rồi đóng sầm cửa lại.

Còn lại một mình Du Lan, cô bực tức gào lên:

- Người ta thật lòng thích anh mà.

Nhưng dù có gào thế nào Cảnh Phong cũng không quay lại, Du Lan tức tối nói:

- Con nhỏ Cẩm Tú đó có gì tốt mà anh chỉ để một mình nó bên cạnh thế chứ? Em sẽ không để nó yên đâu.

Khi Du Lan bước xuống nhà ăn cơm thì chạm ngay mặt của Cẩm Tú, cô cười khẩy nói thầm:

- Đúng là oan gia, vừa nhắc cô ta thì cô ta xuất hiện. Được lắm, chờ xem mình xử cô ta thế nào.

Cẩm Tú đang ngồi trên sofa đọc tạp chí, thấy Du Lan đi xuống, liền gấp cuốn tạp chí lại đứng lên nhả nhặn hỏi:

- Du Lan, chị nghe nói em mới về. Nhìn em kìa, không gặp ít lâu lại xinh thêm nữa rồi.

- Đâu có. Em thấy chị mới xinh đẹp đó. Nhìn trên người chị kìa bao nhiêu thứ đều là hàng xịn, đúng là người đẹp vì lụa, thật là khiến người ta ghen tị - Du Lan cười khẩy đáp lại.

Cầm Tú biết Du Lan đang xỏ xiên mình, nhưng cô vẫn cố mỉm cười. Dù rất ghét Du Lan nhưng Du Lan là con gái cưng của ông chủ Thạch, cô phải cố gắng nhẫn nhịn. Cầm Tú cố cười nói:

- Em ngồi vào bàn đi, ba với anh Cảnh Phong sắp xuống rồi đó. Ba đã dặn đầu bếp nấu nhiều món ăn em thích rồi. Em ăn nhiều vào nha.

- Tôi tự biết lo cho thân tôi, không cần chị phải nói. Mà đừng có xem ba tôi như là ba chị chứ - Du Lan cao giọng nói - Chị muốn bước chân vào cái nhà này sao? Chị đừng có mơ.

Cầm Tú tắt luôn nụ cười trên môi mình, cô mím chặt kìm nén sự tức giận. Cô thật sự muốn tát vào mặt Du Lan nhưng lúc đó Cảnh Phong và ông chủ Thạch cùng Hải và Thái đang đi xuống.

Cảnh Phong ngồi trầm ngâm bên li rượu, ánh đèn sân vườn mờ ảo khiến Hải không hiểu rõ Cảnh Phong đang nghĩ gì? Hải cũng thờ dãi uống cạn li rượu trên tay mình rồi đặt mạnh li xuống nhìn Cảnh Phong hỏi:

- Anh thật sự không oán trách cô ấy sao?

Cảnh Phong im lặng, không trả lời câu hỏi của Hải, anh uống cạn li rượu sau đó vươn người cầm chai rót thêm li nữa. Chậm rãi đưa li rượu lên miệng uống cạn lần nữa, anh dường như muốn dùng rượu để đánh tan nỗi buồn đau trong lòng mình.

Hải bực bội đưa tay chặn miệng li rượu rồi nhanh chóng giật nó khỏi tay Cảnh Phong, gằn giọng nói:

- Lần này chỉ là Sweet Roses nhưng lần sau sẽ là gì?

- Lần này là do chúng ta sơ sót - Cảnh Phong giật lại li rượu khỏi tay Hải uống cạn rồi đáp.

- Cô ấy không đến công ty cũng không về nhà. Đột nhiên mất tích không dấu vết như vậy liệu...

- Cứ tiếp tục theo dõi bên lão Sĩ Thanh đi, cả mẹ cô ấy nữa. Có tin gì báo cho anh - Cảnh Phong đứng dậy bỏ lại một câu rồi quay vào nhà, để mình Hải ở ghế đá sân vườn.

Hải thờ dãi.

Cảnh Phong vừa đi đến cầu thang đã nghe tiếng Du Lan và Cầm Tú cãi nhau.

- Chị nghĩ đây là đâu mà lại tự do muốn đi đâu thì đi như thế chứ? - Du Lan lớn tiếng mắng Cầm Tú khi cô muốn đi lên phòng tìm Cảnh Phong.

- Chị không phải là người lạ - Cầm Tú nhẫn nhịn nói.

- Nhưng cũng không phải là người quen thuộc đến mức có thể đi lại tự do như thế - Du Lan vẫn quyết ngăn không cho Cầm Tú bước thêm một bước.

Cầm Tú cứ nhất quyết đi tới, Du Lan liền hất mạnh khiến Cầm Tú té nhào xuống đất. Cầm Tú tức giận nhìn về mặt xác lác của Du Lan, cô không nhẫn nhịn được nữa đứng bật dậy tát mạnh vào mặt Du Lan.

- Chị dám... - Du Lan sững sờ không ngờ Cầm Tú dám tát cô như vậy - Ba tôi cũng không dám tát tôi nữa là. Tôi sẽ đi méc ba tôi, chị chờ xem hậu quả đi.

- Đi đi, tôi thách cô đó - Cầm Tú khoanh tay không chút sợ hãi thách thức Du Lan.

Du Lan bất ngờ trước thái độ của Cầm Tú, Cầm Tú đánh cô, cô có thể cho rằng Cầm Tú trong lúc tức giận mà mất lý trí nên chỉ cần cô đe dọa, Cầm Tú sẽ xuống nước năn nỉ cô, không ngờ phản ứng của Cầm Tú lại trái ngược hoàn toàn.

Vừa lúc nhìn thấy Cảnh Phong ở chân cầu thang, Du Lan liền ôm mặt nhào đến bên Cảnh Phong, tỏ vẻ oan khuất, vừa khóc vừa kể tội:

- Anh, anh xem chị Cầm Tú dám đánh em kìa. Từ nhỏ đến lớn, chưa có ai đánh em hết.

Cảnh Phong liếc Cầm Tú một cái rồi cúi người xem xét dấu vết trên má Du Lan. Đúng là trên má Du Lan hiện rõ năm dấu tay đỏ hồng, Du Lan thấy Cảnh Phong quan tâm, nước mắt lại là chảy rơi, nắm lấy tay Cảnh Phong bảo:

- Anh, anh phải lấy lại công bằng cho em.

- Em ra tay nặng quá đó. Du Lan dù sao vẫn còn nhỏ, chưa hiểu biết nhiều, em phải nhường em ấy một chút - Cảnh Phong khẽ nhắc nhở.

Cầm Tú nghe Cảnh Phong nói, tức tối trong lòng nhưng không phản bác lại, chỉ giương mắt nhìn Du Lan đang nhếch môi cười chế giễu cô.

- Cảnh Phong, em có chuyện này muốn nói với anh - Cầm Tú bỏ qua thái độ của Du Lan mà nói khẽ.

- Cảnh Phong, em cũng có chuyện muốn nói với anh - Du Lan khoác tay Cảnh Phong nhõng nhẽo - Người ta đi lâu như vậy, có rất nhiều chuyện muốn kể cho anh nghe.

Cảnh Phong nhìn thái độ tranh giành của hai người thì cảm thấy rất mệt mỏi liền dứt khoát đẩy tay Du Lan ra khỏi tay mình mà lên tiếng từ chối:

- Hôm nay anh hơi mệt, để hôm khác nói chuyện. Cả hai về phòng ngủ đi, đừng cãi nhau trước cửa phòng anh.

Cảnh Phong nói xong thì vào phòng, đóng sầm cửa lại, thả người lên giường. Hai tuần lễ rồi, anh chẳng tìm thấy cô, gọi điện thoại cho cô hàng trăm cuộc nhưng điện thoại chỉ reo lên một bản nhạc chờ.

Dù vậy, anh vẫn kiên trì gọi điện. Bây giờ, Cảnh Phong bật loa lớn, anh nghe bản nhạc chờ cô mới thay

“Đừng để một ai khác đứng giữa anh và em.

Sợ bàn tay chẳng còn thuộc về nhau.

Đừng để câu xin lỗi trở thành một thói quen.

Vết thương chưa lành mãi không thể lành.

Đừng dùng lời nói dối níu kéo nụ cười em

Em sẽ bước để anh tìm hạnh phúc.

Dù bao nhiêu nước mắt tim em đau thất lại.

Giữa cơn mưa lạnh chỉ có mình em..

Làm sao anh cảm thấy nỗi xót xa của một trái tim.

Đã yêu hết lòng đã từng tin hết lòng.

Làm sao anh trông thấy khóe môi kìm chặt tiếng khóc.

Nếu như anh không phải là chính anh.

Làm sao anh xóa hết được nhớ thương từng ngày đã qua.

Mỗi khi nghĩ về chỉ thêm đau nhói lòng

Làm sao anh hay biết khoảng trống của những ngày xa nhau

Nếu như anh không phải là chính em”.

(...)

Bản nhạc kết thúc đã lâu chỉ còn vương lại dư âm nỗi đau len lỏi vào tận cùng của trái tim anh. Nỗi đau tận cùng đó, chỉ khi anh là cô mới có thể hiểu được.

Cầm Tú cùng Du Lan đứng bên ngoài phòng Cảnh Phong liếc nhìn nhau căm ghét. Thế nhưng chẳng ai dám mở miệng lên tiếng trước bởi vì cả hai đều sợ Cảnh Phong sẽ tức giận.

Cầm Tú cuối cùng quyết định về nhà mình vì không muốn ở lại bên cạnh một đứa con gái kênh kiệu xấc láo như Du Lan. Hơn nữa cô cũng biết nếu làm căng lên, Du Lan nhất định sẽ báo thù. Vì Du Lan biết Cảnh Phong không đặt nặng tình cảm vào một người con gái nào nên chưa bộc lộ hết bản chất thật của cô ta ra. Nếu cô gái nào dám cá gan tiếp cận Cảnh Phong, cô sẽ sai đàn em khiến cô gái đó biến mất khỏi cõi đời ngay lập tức.

- Cũng biết thân biết phận thật - Du Lan buông tiếng chế nhạo - Chị đừng mơ giành được vị trí trong lòng anh ấy.

Cầm Tú bước xuống cầu thang nghe vậy, cô cười lớn rồi nói:

- Dù tôi có vị trí thế nào trong lòng Cảnh Phong đi chăng nữa thì cũng không phải vị trí thứ nhất. Cả cô cũng vậy thôi.

Du Lan nhú mày:

- Chị nói vậy là sao?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Nếu Như Yêu - Chương 39

Thà quên đi

Sweet Roses được đẩy mạnh truyền thông cộng thêm việc Hoàng Lan chấp nhận đề nghị hiệu trong show trình diễn của cô, uy tín thương hiệu tăng vượt bậc, chẳng mấy chốc đã vượt mặt Secret Dream.

Cũng vì chuyện Sweet Roses bị người khác lừa lấy, ông chủ Thạch nổi giận giao toàn bộ quyền điều hành sản xuất lẫn chi phối thị trường cho Cẩm Tú. Bởi vậy khi nghe chuyện, Cẩm Tú tức giận đập bàn quát:

- Các người làm ăn kiểu gì vậy? Tôi đã bảo các người phải xem rõ động tĩnh bên đó để lập tức báo cáo cho tôi, vì sao để xảy ra chuyện rồi mới báo cáo?

- Cẩm Tú, em bình tĩnh lại đi. Chuyện này mọi người cũng khá bất ngờ. Chắc chắn bọn họ chuẩn bị từ lâu rồi, không dễ dàng để chúng ta biết được tin tức đâu - Vũ Thanh lên tiếng xoa dịu Cẩm Tú.

Cẩm Tú dù đã kìm cơn giận của mình lại vẫn gay gắt nói:

- Tôi không cần biết các người dùng cách nào. Nội trong tháng này, lượng tiêu thụ của Secret Dream phải cao hơn Sweet Roses.

Nói xong, Cẩm Tú đi thẳng ra khỏi phòng họp.

Cô đi thẳng về phòng của mình, hậm hực thả người xuống ghế, hai tay ôm đầu suy nghĩ, cô thật sự không muốn thua bởi tay Kiều Chinh. Tại sao lúc nào mọi chuyện với Kiều Chinh cũng luôn dễ dàng hơn cô? Cẩm Tú chợt nghĩ đến một việc, hiện giờ cô chỉ muốn thắng Kiều Chinh, chẳng cần biết Secret Dream vốn là dòng sản phẩm cao cấp bao nhiêu đi chăng nữa, cô cũng phải cản trở bằng được Sweet Roses. Cẩm Tú lấy điện thoại bàn bấm nút gọi:

- Hãy hạ giá thành Secret Dream cho tôi.

- Nhưng chúng ta đột nhiên hạ giá thành như vậy liệu người tiêu dùng có nghĩ sản phẩm của chúng ta có vấn đề không?

- Anh là đồ ngu hả?! Chẳng lẽ anh không biết chỉ cần thay mẫu bao bì mới là được hay sao?

- Nhưng như vậy thì tiền vốn sẽ tăng thêm, lợi nhuận thì...

- Chuyện đó tôi sẽ chịu trách nhiệm, các người chỉ việc nghe lệnh của tôi thôi.

Khi Cẩm Tú gác điện thoại, cô nhếch môi cười lạnh, trong đầu vang lên câu: "Tôi tuyệt đối sẽ không thua cô đâu".

Khi Cảnh Phong đang ở nhà, bên cạnh anh là những chai rượu rỗng thì tiếng chuông cửa reo lên. Anh ảo não bước ra mở cửa, từng bước chân như muốn sụp xuống.

- Có chuyện gì? - Vừa mở cửa, anh đã lên tiếng hỏi bằng giọng say rượu, chẳng buồn để ý trước mắt mình là ai.

- Cảnh Phong - Long Sơn lên tiếng trước.

Cảnh Phong mở to mắt nhìn Long Sơn, chỉ mong có tin tức của Kiều Chinh, thế nhưng đi cùng Long Sơn là một đội công an.

Cảnh Phong không ngờ mình bị bắt tạm giam vì việc buôn lậu. Cảnh Phong từng nói với ông chủ Thạch ngừng những chuyến buôn lậu lại. Dù sao thì tài sản của ông Nghiêm và tài sản ông chủ Thạch gộp lại cũng đủ khiến ông sống sung sướng cả đời. Huống hồ trong tay họ còn khá nhiều tụ điểm hái ra tiền, không nhất thiết phải làm giàu bằng con đường bất chính như thế nữa.

Ông chủ Thạch đã hứa với anh sẽ không tiếp tục buôn bán phi pháp nữa, vậy mà lại dùng Secret Dream để vận chuyển đồ phi pháp. Hóa ra bao lâu nay ông ta lợi dụng công ty mà anh không hề hay biết.

Lúc đi ra khỏi phòng thẩm tra, Cảnh Phong thấy Kiều Chinh đứng bên ngoài. Cô nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng. Cảnh Phong đi đến trước mặt cô thì dừng lại:

- Là em báo công an sao?
- Phải - Kiều Chinh lạnh giọng đáp.
- Tất cả từ đầu đều là cái bẫy sao?
- Anh biết rõ mà, là do anh cam tâm tình nguyện sa vào, đừng trách tôi.

Cảnh Phong bật cười. Đúng là anh đã biết rõ từ đầu, nhưng không bao giờ ngờ cô lại dùng công ty để gài bẫy anh.

- Anh có nhớ câu chuyện trong cuốn tiểu thuyết Thời gian không trở lại không? Có một cô gái vì công ty của ba mình mà phải đến cầu cạnh chàng trai đó giúp đỡ, rồi từ từ yêu anh ta. Cô không hề biết rằng anh ta đang đưa cô vào một kế hoạch trả thù tàn khốc. Cuối cùng khi biết được sự thật, cô đau khổ tự sát trước mặt anh ta, anh ta đau khổ vô cùng, bởi vì anh ta yêu cô. Anh nói thử xem, anh ta biết mình yêu cô gái từ bao giờ? Trước hay là sau khi cô ấy tự sát?

Cảnh Phong im lặng rất lâu sau đó mới trả lời:

- Là yêu trước.
- Đúng vậy, anh ta biết mình yêu cô gái ấy trước khi bức tử cô ta. Nhưng vì sao anh ta vẫn trả thù, vẫn khiến cô ấy đi vào đường cùng?
- Phim giả tình thật là sai lầm lớn nhất của anh ta - Anh đáp.
- Đúng, tình là thật, chỉ tiếc hận thù quá lớn, em dù không chết nhưng sống không bằng chết - Cô cười thê lương - Cho nên...
- Kiều Chinh... em nghe anh nói đi. Thật ra... - Cảnh Phong muốn đem toàn bộ mọi chuyện nói ra cho Kiều Chinh biết nhưng cô ngắt lời anh.
- Không, em kể cho anh nghe câu chuyện này không phải để oán trách mà là cho anh biết một điều... chàng trai đó chính là em

Cảnh Phong sững sờ không hiểu cô muốn nói gì, ánh mắt anh nhìn cô không dứt. Chàng trai đó phải là anh mới đúng chứ? Vì sao lại là cô?

Trước vẻ ngạc nhiên của anh, cô cười đáp:

- Số phận của cô gái đó chính là hình ảnh của em trước khi ba em chết. Nhưng chàng trai đó chính là em bây giờ. Tình yêu của em dành cho anh là thật nhưng hận thù trong em quá sâu. Sâu đến mức em giống như chàng trai đó, dù yêu nhưng vẫn muốn bức tử người mình yêu - Cô cười lạnh ánh mắt trở nên âm trầm vô cùng

Cảnh Phong bàng hoàng nhìn cô không chớp mắt, cô nói tiếp:

- Nên Cảnh Phong à, chuyện lần này cũng là do em sắp đặt.
- Không thể nào? Không thể nào? Em lừa anh - Dù được nghe chính miệng cô nói ra nhưng Cảnh Phong vẫn chẳng thể nào tin tưởng được.

Cầm Tú ngồi ở giữa phòng khách sang trọng nhà ông chủ Thạch thấp thòm chờ đợi. Chuyện của Cảnh Phong nhanh chóng lan đi khắp công ty, một cuộc họp được mở ra, mọi người không ngừng bàn ra tán vào. Cầm Tú sợ hãi khi nghĩ tới phiên mình bị cảnh sát bắt, bởi vì cô là người phụ trách Secret Dream. Sau khi kết thúc cuộc họp, cô lập tức đến ngay đây chờ đợi.

Trên lầu vọng xuống tiếng ồn ào nhõng nhẽo của Du Lan.

- Ba ơi, ba phải giúp anh Cảnh Phong. Ba nhất định phải giúp anh ấy nếu không con đập đầu chết cho ba xem
- Con yên lặng một chút đi, ba đủ phiền rồi - Giọng ông chủ Thạch có chút mệt mỏi.
- Không, ba không hứa giúp anh Cảnh Phong thì con sẽ không để ba yên đâu, con sẽ làm phiền ba hoài hoài - Du Lan nhất mực kéo tay ông chủ Thạch kêu gào.
- Được rồi, được rồi. Ba hứa với con trong hai ngày sẽ đưa Cảnh Phong ra ngoài, thế đã được chưa? - Ông chủ Thạch cuối cùng cũng không chịu được đành phải hứa.
- Con cảm ơn ba - Được lời hứa, Du Lan sung sướng hôn má ông chủ Thạch một cái - Con đi mua chút đồ, ba nhớ phải giúp Cảnh Phong nha.

Nói rồi Du Lan nhún nhảy đi xuống cầu thang. Cầm Tú thấy vậy liền đứng lên chờ đợi. Đợi Du Lan đi rồi, cô đi đến bên ông chủ Thạch khẽ nói:

- Ba à, chuyện Cảnh Phong...

Ông chủ Thạch không chờ đợi mà cắt ngang lời Cầm Tú:

- Cảnh Phong không biết chuyện này nên con đừng lo, ba đã sắp xếp một người đứng ra nhận tội rồi. Nay mai Cảnh Phong sẽ được thả ra thôi.

Cầm Tú nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, Cảnh Phong không sao thì cô yên tâm rồi.

- Nhưng chuyện lần này chúng ta giấu Cảnh Phong, lúc nó được thả ra thế nào cũng tìm chúng ta hỏi - Ông chủ Thạch thở dài.

- Ba yên tâm đi, dù nói thế nào Cảnh Phong cũng không trách ba đâu - Cầm Tú an ủi ông chủ Thạch.

Cầm Tú trò chuyện với ông chủ Thạch hồi lâu rồi mới mở cửa ra về. Không ngờ vừa bước ra cô đã thấy Du Lan đứng nghênh mặt, rõ ràng là cố ý chờ cô. Cầm Tú định làm lơ bỏ đi luôn nhưng Du Lan lại đứng chắn đường ngăn không cho cô đi.

- Chuyện gì nữa đây? - Cầm Tú khó chịu nhìn Du Lan gắt lên.

- Chúng ta nói tiếp chuyện lần trước đi.

- Cô đi mà hỏi Cảnh Phong - Cầm Tú từ chối bàn luận với Du Lan chuyện người trong lòng anh là ai. Cô bỏ đi trong sự tức giận của Du Lan, nhưng cô đột ngột quay đầu nhìn Du Lan cười nói - Sắp tới đây sẽ có màn kịch hay cho cô xem đó, đón chờ đi.

Du Lan đứng nhìn theo bóng xe Cầm Tú với ánh mắt khó hiểu. Người đàn bà này đúng là rất khó lường.

Cảnh Phong vội về mặt một theo sau luật sư chuẩn bị bước ra khỏi đồn công an, Long Sơn là người phụ trách vụ án của anh. Long Sơn nghiêm mặt nói với Cảnh Phong và luật sư:

- Chúng tôi vẫn tiếp tục điều tra nếu như anh có can dự vào...

- Đợi các anh tìm được chứng cứ rồi nói - Luật sư vội chen vào.

Long Sơn muốn nói tiếp thì chuông điện thoại reo lên.

- Chờ một chút, anh ra ngay - Anh lập tức nói.

Nói xong, Long Sơn giao lại công việc cho đồng nghiệp rồi đi nhanh ra khỏi cửa. Người đồng nghiệp nói với theo reo gọi:

- Sắp làm chú rể rồi nên bận kìa. Cố lên, hai ngày nữa là đám cưới rồi, rước người đẹp về có một cũng xứng đáng.

Long Sơn không trả lời đã bước nhanh rồi đi, lòng Cảnh Phong có chút chấn động. Anh không nói không rằng vội vàng đuổi theo Long Sơn ra cửa. Ra đến nơi, anh nhìn thấy Long Sơn đang khoác tay ôm ngang eo Kiều Chinh, hai người vui vẻ bước vào chiếc xe ô tô gần đó.

Long Sơn cùng Kiều Chinh đi đến tiệm áo cưới. Trong lúc, chờ nhân viên thu xếp mấy bộ áo cưới cho vào vali, thấy Kiều Chinh ngồi ngây người im lặng, lòng Long Sơn có chút không thoải mái.

Thật ra lúc xe chuẩn bị rời đi, anh đã thấy Cảnh Phong đứng nhìn theo. Anh tin chắc Kiều Chinh cũng nhìn thấy nên thái độ của cô mới trở nên thất thần như thế.

- Kiều Chinh - Giọng Long Sơn hơi trầm xuống.

Kiều Chinh giật mình, cô bối rối nhìn Long Sơn dò hỏi, Long Sơn nắm lấy tay cô khẽ nói:

- Anh chờ ngày này lâu lắm rồi.

Kiều Chinh cup mắt nhìn bàn tay Long Sơn nắm lấy tay mình, khẽ mỉm cười.

- Nhưng mà... - Long Sơn ngập ngừng.

Bàn tay anh siết chặt tay cô giống như lo sợ mất cô. Cô khẽ ôm lấy bàn tay anh như trấn an. Long Sơn nhìn cô bằng ánh mắt trìu mến rồi hít thật sâu, quyết định nói hết những suy nghĩ của mình:

- Anh hi vọng em sẽ không hối hận.

Thì ra nỗi niềm trong mắt Long Sơn chính là việc này. Kiều Chinh đưa tay chạm mặt Long Sơn, cô nhìn thẳng anh, cho anh thấy sự chân thành của cô.

- Long Sơn, đối với phụ nữ điều họ cần chính là một điểm tựa bền vững. Trong thời khắc em khổ sở nhất chính anh đã nắm lấy tay em, dìu em đi qua khỏi những khổ đau. Em không biết em sẽ thế nào khi không gặp được anh. Có lẽ em vẫn là một người điên trong bệnh viện tâm thần, mãi mãi đối diện với bốn bức tường trắng. Nói không chừng sẽ sống cô đơn và tẻ nhạt cho đến cuối đời.

Kiều Chinh áp bàn tay kia của cô lên má Long Sơn, khẽ nói tiếp:

- Là anh, chính anh đã đưa em ra khỏi cuộc sống đó. Anh cho em điểm tựa mỗi khi mệt mỏi, dịu dàng chăm sóc em. Đây là niềm ao ước của tất cả phụ

nữ. Cho dù trước đây em yêu người khác nhưng đối với người đó em chỉ còn hận mà thôi nên em không có gì phải hối hận khi lấy anh cả. Trừ phi...

- Trừ phi gì? - Long Sơn lo lắng.

- Trừ phi, anh không thật lòng muốn lấy em - Cô cười bảo.

- Không có, từ trước đến nay em là người con gái duy nhất khiến trái tim anh rung động. Đã từ lâu rồi, nó không còn thuộc về anh nữa mà thuộc về em. Anh nguyện đánh đổi tất cả để có em bên cạnh. Anh sẽ yêu em đến suốt đời suốt kiếp này.

- Anh đủ tự tin mang lại hạnh phúc cho em không?

- Anh sẽ đánh đổi mọi thứ để đem lại hạnh phúc cho em.

- Vậy thì em không có gì phải hối hận.

Kiều Chinh nhẹ nhàng ngã đầu vào ngực Long Sơn, cô khẽ nhắm mắt lại. Cô đã chọn rồi, cô sẽ không hối hận. Người đã đâm vào tim cô chảy máu và người xoa dịu trái tim cô, cô đương nhiên sẽ chọn anh. Người khiến mình đau khổ thì nên quên đi là tốt nhất.

Bên ngoài cửa kính của cửa hàng áo cưới có một ánh mắt đau buồn, một trái tim tan vỡ đang lặng lẽ dõi theo họ.

Cảnh Phong về đến nhà ông chủ Thạch với vẻ mặt giận dữ. Anh đi thẳng đến phòng làm việc của ông chủ Thạch, mở cửa đi vào rồi đóng sầm cửa lại khiến ông chủ Thạch cũng phải giật mình. Ông đang nói chuyện với Hải và Thái liền dừng lại nhưng thấy vẻ mặt của anh, ông lập tức dịu giọng:

- Con về rồi sao? Ở trong đó chắc con vất vả lắm nhỉ?!

- Ba, chuyện này là thế nào? Chẳng phải con đã nói là đừng dính dáng đến chuyện buồn lậu nữa hay sao? - Cảnh Phong gắt lên.

- Chuyện lần này là do ba sơ suất, ba tin chắc sẽ không có lần sau - Ông chủ Thạch khoát tay bảo.

- Không có lần sau? Chẳng lẽ ba vẫn muốn tiếp tục làm ăn phi pháp hay sao?

- Ba đã hứa với người ta rồi, con cũng biết chuyên làm ăn trong thế giới của chúng ta, chữ tín luôn phải bảo đảm nếu không tiền đền hợp đồng lớn gấp mấy lần mà còn gây hại về sau.

- Ba à, hiện giờ cảnh sát đang chia hướng điều tra về chúng ta. Tuy lần này ba tìm người ra gánh nạn thay con nhưng lần sau ba sẽ làm thế nào?! Ba cho rằng cảnh sát đều là một lũ ngu hết hay sao?

- Đây là chuyện của ba, ba tự biết lo liệu. Không cần phiền đến con - Ông chủ Thạch bồng nói cứng.

- Tùy ba vậy. Con mệt mỏi quá rồi, con trả hết tất cả lại cho ba - Cảnh Phong mệt mỏi nói rồi rời đi.

- Anh Phong - Thái nhìn theo Cảnh Phong gọi.

- Để anh đuổi theo anh ấy - Hải chặn Thái lại rồi nói.

Nói xong, anh vội vàng đi theo Cảnh Phong, vừa đi vừa hỏi:

- Anh đã đi gặp Kiều Chinh chưa?

- Anh không gặp cô ấy - Cảnh Phong bước nhanh đáp.

- Tại sao? Chẳng phải lúc nãy anh đuổi theo hai người họ sao? - Hải leo lên xe cùng Cảnh Phong.

Cảnh Phong nhớ lại khoảnh khắc âu yếm của Long Sơn và Kiều Chinh, tìm lại thấy đau nhói.

- Cô ấy có sự lựa chọn của cô ấy.

- Anh định bỏ cuộc như vậy sao?

Cảnh Phong không đáp chỉ khẽ nhắm mắt lại.

Chỉ có hai ngày mà Cảnh Phong tưởng chừng như thời gian đã dài ra vô tận. Anh nhốt mình trong phòng làm bạn với khói thuốc và rượu mạnh. Thuốc không làm nổi buồn trong lòng anh vì đi, rượu không làm phai hình bóng của Kiều Chinh trong anh.

Đám cưới là điều trước đây Kiều Chinh thường mơ ước. Nhưng khi đó anh không để ý. Đến khi anh có ước mơ về đám cưới với cô thì cô đã ngã vào vòng tay người khác.

Cảnh Phong còn mãi chìm đắm trong nỗi tuyệt vọng của mình, Hải đã đập cửa xông vào. Hải nhìn bộ dạng nhếch nhác của Cảnh Phong thì tức giận vô

cùng, tay siết chặt, lăm lăm đi đến kéo mạnh Cảnh Phong lôi đi. Cảnh Phong chưa kịp phản kháng thì đã bị Hải lôi vào trong nhà tắm, quăng mạnh xuống sàn. Lúc này, Cảnh Phong mới nổi giận quát mắng:

- Cậu bị điên à?!

Nhưng Hải chẳng để ý đến lời Cảnh Phong, anh xịt nước khắp người Cảnh Phong. Cảnh Phong đưa tay lên che chắn, miệng gầm lên:

- Cậu bị điên rồi đúng không? Còn không mau tắt vòi nước, nếu không đừng có trách.

Trước lời đe dọa của Cảnh Phong, Hải hạ vòi nước xuống, nhìn Cảnh Phong gào lớn:

- Anh đã tỉnh chưa? Nếu như anh chưa tỉnh thì em sẽ tiếp tục xịt nước cho đến khi anh tỉnh. Anh nhìn anh xem, bây giờ anh giống cái gì rồi?

- Cậu cứ mặc kệ anh đi - Cảnh Phong đưa tay vuốt nhẹ những giọt nước chảy trên mặt mình.

- Mặc kệ? Nếu em có thể mặc kệ anh thì chúng ta đã không còn là anh em nữa rồi - Hải quăng mạnh vòi nước xuống đất - Anh mau thay đồ đi, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.

Hải nói xong thì bỏ ra ngoài một mạch.

Cảnh Phong thờ dài nhưng anh vẫn tắm rửa rồi thay quần áo. Hải vừa thấy anh liền nói:

- Lên xe đi, chúng ta cần nói chuyện.

Cảnh Phong nhiu mày theo Hải lên xe. Hải lái xe đưa Cảnh Phong rời đi, Cảnh Phong im lặng, trong lòng mơ hồ dấy lên một dự cảm.

- Chúng ta đi đâu đây?

- Đi rồi sẽ biết.

Hải chở thẳng Cảnh Phong đi đến một nhà hàng tiệc cưới.

- Đến đây làm gì? - Trái tim Cảnh Phong thất lại khi nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng Kiều Chinh trong chiếc váy cưới đứng bên cạnh Long Sơn. Cả hai người quả thật rất xứng đôi. - Cậu nghĩ anh điên đến mức đến đây phá đám cưới của họ?

- Không, người phá đám cưới của họ là em.

Hải đáp xong thì mở cửa xông thẳng về phía sảnh cưới của Kiều Chinh và Long Sơn. Cảnh Phong giật mình vội vàng mở cửa đuổi theo. Anh nhanh chóng giữ được Hải.

- Cậu điên rồi, anh không muốn cậu vì anh mà làm như thế.

- Không đâu. Chuyện lần này, em làm vì bản thân em.

Cảnh Phong ngăn người nhìn chằm chằm vào Hải. Hải gạt tay Cảnh Phong ra và nói:

- Kiều Chinh là một cô gái đáng yêu. Không phải chỉ anh mới yêu cô ấy. Em đã yêu cô ấy ngay từ lần đầu gặp mặt, nếu không vì anh, em nhất định sẽ theo đuổi cô ấy. Em không giống anh, em sẽ giành lấy cô ấy cho bản thân mình, chứ không hèn nhát trốn tránh.

Cảnh Phong siết chặt tay nhìn Hải thất thần.

Buổi tiệc cưới diễn ra trong một nhà hàng lớn có rất nhiều người tham dự với nhiều thành phần. Ba Long Sơn là người có chức vị cao nên có khá nhiều bạn bè. Cả một sảnh lớn tràn ngập màu sắc lung linh tuyệt đẹp.

Kiều Chinh khoác tay Long Sơn đứng cạnh ba mẹ anh tươi cười đón khách, cô cười nhiều đến mức gương mặt gần như căng cứng. Một sự giả tạo đến chính cô cũng thấy khinh bỉ. Trong lòng cô thấy đắng ngắt.

Cô không nghĩ ba Long Sơn sẽ chấp nhận cô. Thân phận cô thế nào, ông là người hiểu rõ nhất. Xem như đây cũng là sự an ủi với cô.

- Chuẩn bị làm lễ rồi, mời mọi người vào trong - Người dẫn chương trình đi ra gọi Long Sơn và Kiều Chinh đi vào trong sảnh.

- Chúng ta đi thôi - Long Sơn cười hạnh phúc nắm tay Kiều Chinh nhẹ nhàng nói.

Kiều Chinh khẽ mỉm cười, siết chặt tay anh quyết định bỏ qua những suy nghĩ ngoài lề. Hải thấy liền nắm tay Cảnh Phong kéo đi nhưng Cảnh Phong vẫn giữ Hải lại.

- Đến giờ phút này mà anh vẫn không chịu đi vào?

- Cậu định biến mình thành trò cười? Cô ấy sẽ đi theo chúng ta sao? Cậu có biết hậu quả sẽ thế nào không?

- Em mặc kệ. Nếu anh không dám đi thì để em đi - Hải vẫn cứ khẳng khái rồi mặc kệ Cảnh Phong đứng đó, anh bước thật nhanh về phía sảnh cưới.

Một cú đâm đánh ngã Hải xuống đất kèm theo hơi thở đầy kích động của Cảnh Phong. Hải cũng tức giận, bật dậy thật nhanh lao đến đánh Cảnh Phong, hai người giằng co nhau kịch liệt trước cánh cửa dẫn vào sảnh cưới.

- Anh không cho cậu vào bên trong đâu. Cô ấy đã chọn rồi, cậu ta sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy - Cảnh Phong đè Hải xuống đất găm gù.

Hải hét Cảnh Phong xuống gần giọng:

- Anh thấy hiện giờ cô ấy hạnh phúc sao? Nụ cười hạnh phúc của cô ấy trước đây rạng rỡ hơn rất nhiều.

Lúc đó cô dâu chú rể đã bắt đầu mời hai bên cha mẹ lên trò chuyện.

- Tôi phản đối đám cưới này - Một giọng nói vang lên từ micro khiến Cảnh Phong và Hải đều dừng lại nhìn nhau.

Bên trong sảnh đường, tất cả mọi người đều lặng người khi nghe chính miệng mẹ Kiều Chinh lên tiếng phản đối đám cưới. Bà cầm micro bình thản nói tiếp.

- Buổi lễ hôm nay bị hủy bỏ.

- Mẹ... - Kiều Chinh kinh hoàng kêu lên.

Bà Kim Xuân nhẹ giọng nói:

- Con lấy ai cũng được nhưng tuyệt đối không thể lấy con trai của người hại ba con chết.

- Bác, bác nói vậy là sao? - Long Sơn nghe vậy thì không khỏi quay cuồng đầu óc - Ba cháu chỉ là làm theo pháp luật mà thôi.

- Pháp luật? - Bà Kim Xuân phá ra cười - Cậu nghĩ ba cậu thật sự là người tuân thủ pháp luật sao? Vậy hỏi ông ta nhận được gì từ sự tuân thủ pháp luật của ông ta khi giết chồng tôi đi.

Ba Long Sơn tái mặt khi nghe mẹ Kiều Chinh nói, ông lập tức lên tiếng:

- Lôi bà ta xuống đi, bà ta mất trí rồi.

- Chuyện này là thế nào hả? - Mẹ Long Sơn gào lên nhìn chồng và con trai, sau đó là nhìn Kiều Chinh. Kiều Chinh như rớt xuống đáy vực sâu thăm trước cái nhìn của bà.

Bà Kim Xuân cười lớn, cầm lấy micro đứng trên sân khấu lớn tiếng nói:

- Để tôi kể mọi người ở đây nghe về sự thanh cao và tuân thủ pháp luật của ông ta.

- Đủ rồi - Kiều Chinh gào lên giật rút cái micro trên tay bà Kim Xuân, nước mắt nhoe cả gương mặt của cô, cô lắc đầu nhìn mẹ mình - Đủ rồi mẹ à.

- Con có biết ông ta đã làm gì ba con không hả? - Con có biết, chính ông ta đã cấu kết với lão Thạch hại ba con hay không hả? - Bà Kim Xuân giận dữ nhìn Kiều Chinh như chất vấn.

Kiều Chinh chấn động, suýt nữa là ngã xuống đất, Long Sơn nhanh chóng đỡ lấy cô, tay anh siết chặt lấy eo cô, sợ hãi khi nghĩ đến việc sẽ mất cô.

Kiều Chinh đẩy tay Long Sơn ra khỏi người mình, Long Sơn kinh hoàng nhìn Kiều Chinh. Mối cô run run không nói thành lời. Cô nén lòng mình nói với bà Kim Xuân:

- Tất cả mọi người đều gạt con, ngay cả mẹ cũng gạt con. So với tất cả, vết dao mẹ đâm vào con là sâu nhất.

- Mẹ... - Gương mặt bà Kim Xuân tái lại khi thấy những giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt Kiều Chinh.

- Mẹ đồng ý cho con lấy Long Sơn, thúc giục tụi con mau tiến hành hôn lễ. Mục đích của mẹ chính là đây sao? Mẹ có nghĩ đến cảm nhận của con khi làm thế này hay không?

- Kiều Chinh, con nghe mẹ nói đi - Bà Kim Xuân bắt đầu hoảng loạn, đúng là mục đích của bà khi đồng ý cho Long Sơn lấy Kiều Chinh chính là giây phút muốn làm kẻ cấu kết hại chồng bà phải cảm thấy nhục nhã trước bàn dân thiên hạ. Nhưng bà đã quên mất tâm trạng của con gái, bà cứ nghĩ Kiều Chinh sẽ nghe theo lời của bà và chấp nhận. Giờ đây bà biết mình đã sai, chính bà đã nhấn chìm tâm hồn con gái mình.

Kiều Chinh phản ứng rất mạnh khi bà chạm vào tay cô. Cô né mình tránh khỏi bà, hành động này khiến bà đau đớn.

- Mẹ à, bỏ đi. Long Sơn vô tội. Coi như con cầu xin mẹ, đừng khiến một người nữa rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng như con được không? Nếu mẹ vẫn

muốn kéo dài sự việc ra, con sẽ chết trước mặt mẹ ẹ xem.

Bà Kim Xuân chết lặng, đứng bất động nhìn Kiều Chinh. Cô quay người chạy khỏi sảnh cưới, Long Sơn vội đuổi theo cô nhưng một người đã nhanh hơn anh kéo Kiều Chinh chạy đi. Long Sơn bị Hải chặn lại. Cả sảnh cưới ồn ào vô cùng.

Kiều Chinh lên xe rồi mới biết người đang nắm tay cô là Cảnh Phong nhưng cô vẫn để yên tay mình trong tay anh như vậy.

Chiếc xe rời đi, lập tức có một chiếc xe khác đuổi theo, giọng Cẩm Tú vang lên đầy mỉa mai:

- Cô thấy rồi chứ?

Cảnh Phong chờ Kiều Chinh đi thật xa, đến một khu phố vắng mới dừng xe lại. Anh vói tay lấy khăn giấy lau mặt cho cô, cô né tránh nhưng Cảnh Phong dứt khoát dùng tay giữ cằm cô lại, giúp cô nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt đọng trên mặt. Kiều Chinh mở tròn mắt nhìn anh, cô thở mạnh nghẹn ngào, gạt tay Cảnh Phong ra, mở cửa, bước nhanh xuống xe.

Cảnh Phong cũng bước xuống theo cô nhanh chóng giữ lấy tay cô:

- Em định đi đâu?

Cô hất mạnh tay anh ra, gào lên đầy giận dữ:

- Tôi đi đâu thì có liên quan gì đến anh, anh cứ mặc kệ tôi đi.

- Anh làm sao mặc kệ em trong hoàn cảnh này được chứ? - Cảnh Phong hét lên khi Kiều Chinh quay lưng đi, chân cô khựng lại - Anh tưởng chỉ cần tránh xa em thì em sẽ được hạnh phúc. Anh tình nguyện nhìn theo em trong im lặng. Nhưng mà đã xảy ra chuyện thế này, em bảo anh làm sao để mặc em chứ?!

- Ha ha, sao anh ngốc quá vậy? Chuyện tôi lừa gạt anh đi cùng tôi bảy ngày để Sweet Roses rơi vào tay chúng tôi một cách dễ dàng chẳng lẽ vẫn chưa đủ để anh bỏ mặc tôi sao? Ngay cả chuyện các người dùng Secret Dream để buôn lậu cũng là do chúng tôi báo cảnh sát khiến họ điều tra về anh. Anh lo lắng cho tôi sao? À phải rồi, anh nghĩ anh nợ tôi, nhất là chuyện đứa bé phải không? Vậy tôi thẳng thắn nói cho anh biết, đứa bé bị mất không phải con của anh. Nó là em của tôi, là giọt máu của Hoàng Sĩ Nghiêm, kẻ thù của anh. Anh nên vui mừng đi, bởi vì nếu được sinh ra đời, nó sẽ lấy mục tiêu hận anh làm động lực sống giống như tôi mà thôi.

Cảnh Phong chấn động. Cô từng nói: “Đứa bé đó cùng chung dòng máu với cô nhưng chẳng liên quan gì đến anh“. Anh đã nghĩ cô hận anh nên không chịu thừa nhận đứa bé là con anh nhưng hóa ra sự thật không phải là vậy.

- Từ ngày đứa em tôi chết, tình yêu của tôi đối với anh cũng chết theo. Tôi quyết tâm một ngày nào đó sẽ đòi lại hết tất cả những gì anh nợ tôi. Không chỉ có vụ buôn lậu vừa rồi đâu - Kiều Chinh gằn giọng - Tốt nhất anh hãy lo cha nuôi anh đi, báo ông ta mau tìm chỗ trốn là vừa nếu không thì cảnh sát sẽ nhanh chóng đến tóm ông ta. Những chuyện ông ta làm với ba tôi rồi đây ông ta cũng sẽ phải gánh chịu.

Cảnh Phong im lặng, đáy mắt anh hiện lên sự đau khổ rõ rệt. Trong giây phút đó cô lại không đành lòng.

- Đi đi, đưa ông ấy trốn đi. Coi như tôi cho anh một cơ hội, làm thế nào tùy thuộc vào anh.

Cảnh Phong nhìn Kiều Chinh một lúc rồi lên xe phóng đi. Kiều Chinh nhìn chiếc xe Cảnh Phong đã biến mất, cả thân hình gục xuống, cuối cùng thì vẫn là cô không đành lòng. Cô đã quá mệt mỏi với việc trả thù này rồi: “Àn àn, oán oán biết bao giờ mới hết?”.

- Thì ra chính là cô đã báo công an về số hàng kia sao? - Cẩm Tú nghiêng răng tức giận đi đến bên Kiều Chinh nói.

Kiều Chinh nhìn Cẩm Tú, cười lạnh đáp:

- Chúng tôi biết ông chủ Thạch nhất định dùng tư cách vận chuyển hàng để buôn lậu nên mới quyết liệt để Sweet Roses cạnh tranh với Secret Dream của cô. Chúng tôi tạo thương hiệu cho Sweet Roses trước khi nó bị đá ra khỏi công ty, bởi vì biết lão Thạch nhất định sẽ dùng Secret Dream làm đường dây ẩn mình nên sẽ chọn nó. Quả nhiên ông ta mắc bẫy.

- Cô...

- Bắt hai ả ta lại cho tôi - Du Lan hất mặt ra lệnh cho đàn em.

Cẩm Tú sững sờ nhìn Du Lan.

Cả hai người bị nhốt vào một kho hàng vừa được dọn dẹp sạch sẽ của công ty. Cẩm Tú bất bình nhìn Du Lan hỏi:

- Cô cũng thấy rồi đó, người Cảnh Phong yêu là cô ta chứ không phải là tôi, cô bắt tôi làm cái gì?

- Tôi không cần biết ai trong hai cô mới là người Cảnh Phong chọn. Nhưng tôi tuyệt đối không để hai cô tiếp cận Cảnh Phong. Tôi ghét nhất là những ả đàn bà cố gắng tiếp cận anh ấy - Du Lan lên tiếng đáp lời - Ngoan ngoãn ở đây cho tôi.

- Nhưng tôi là người đã giúp cô tìm ra cô ấy, cô không thể bắt tôi được - Cẩm Tú gào lên.
- Làm sao tôi biết được nếu thả cô ra thì chuyện tôi bắt cô ta sẽ không bị lộ ra chứ - Du Lan cười mỉa.
- Hãy thả Cẩm Tú ra đi. Người cô ghét là tôi, không phải cô ấy. Không cần phải bắt cả hai chúng tôi nhốt chung với nhau đâu - Kiều Chinh nói... - Chúng tôi là kẻ thù đồng thời cũng là tình địch của nhau, hận nhau đến tận xương tủy, cô ấy dù thế nào cũng sẽ không cứu tôi, cô biết điều đó mà.
- Đúng vậy, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ cứu cô đâu - Cẩm Tú cười lớn.
- Mặc kệ các người thù ghét nhau thế nào, tất cả đều không thể rời khỏi đây - Du Lan trừng mắt đầy hung dữ nói rồi bỏ đi.

Du Lan và người của cô ta đi rồi, chỉ còn Cẩm Tú và Kiều Chinh trong cái nhà kho lớn tĩnh lặng đến bức bối. Sau giây phút im lặng thật lâu Cẩm Tú mới lên tiếng:

- Vì sao muốn cô ta thả mình, Chinh nghĩ mình sẽ quay lại cứu Chinh hay sao?
- Không! Tôi không hề mong người quay lại cứu tôi là cô. - Kiều Chinh lạnh lùng đáp.

Cẩm Tú nhìn cô vẻ không tin, Kiều Chinh nhếch miệng cười, chớp mắt khinh bạc nói tiếp:

- Tôi không muốn nhận ân huệ của kẻ đã hại chết ba mình, tôi chỉ không muốn có quá nhiều người chết. Dù sao thì một người chết vẫn hơn hai người cùng chết.
- Ha ha, Chinh xem ra vẫn không thoát được sự lương thiện - Cẩm Tú mỉa mai.
- Đó là bản chất rồi - Kiều Chinh đáp mà như không đáp.
- Chẳng phải Chinh đã thay đổi rồi sao?
- Phải! Tôi đã thay đổi, thay đổi bắt đầu từ ngày đó. Nhưng chỉ là thay đổi suy nghĩ với kẻ thù mà thôi.
- Hoàng Sĩ Nghiêm gây nhiều tội ác, ông ta đáng chết - Cẩm Tú rít lên.
- Nếu như không bị trói tay, tôi nhất định đánh nát gương mặt cô - Kiều Chinh hằn học nói.
- Hừ, bộ mình nói sai hay sao?

- Đúng vậy, ba tôi đã gây nhiều tội ác. Nhưng người có tư cách mắng chửi ông ấy là Cảnh Phong chứ không phải là cô. Chỉ có Cảnh Phong mới đủ tư cách nói những lời này. Còn cô thì không. Ông ấy đã làm gì cô, ông ấy hại cả nhà cô, khiến cô sống trong cực khổ? Ba tôi chẳng những cho cô ăn mặc đẹp, cho tiền cô xài thoải mái, giúp đỡ cho gia đình cô. Vậy là sai sao, là đáng chết sao? Cái sai lầm duy nhất của ba tôi đó là giúp đỡ cô.

- Chinh tưởng ông ta tốt với tôi sao? Cho rằng ông ta tự nguyện cho tôi hay sao? Là tôi phải đánh đổi thân xác của tôi để thỏa mãn dục vọng của ông ta mới có được những thứ đó.

- Đúng vậy, đó là một sự trao đổi. Một sự trao đổi công bằng. Không ai nợ ai. Vì sao cô lại hại ông ấy?

Mặt Cẩm Tú đanh lại trước những lời lẽ sắc bén của Kiều Chinh, cô không có gì để phản bác lại được.

- Bỏ đi. Chuyện đến nước này rồi có nói hay không cũng vậy mà thôi - Kiều Chinh dựa lưng vào tường khẽ nhắm mắt lại.

Cẩm Tú thấy Kiều Chinh như vậy, trong lòng có chút ảm nản, cô dè dặt hỏi Kiều Chinh:

- Chinh có hận ông ấy hay không?
- Làm con có thể hận ba mình sao? - Kiều Chinh buông ra một câu buồn bã.

Cẩm Tú im lặng nhìn Kiều Chinh.

Quá lâu không thấy Du Lan quay lại. Cẩm Tú cố gắng gọi lớn:

- Có ai không, cứu tôi với...
- Để dành hơi đi, nếu không một lát nữa cô sẽ kiệt sức mà chết trước khi bọn họ trở lại đó - Kiều Chinh cười bảo - Lúc này cô không thấy sao, bên ngoài hoàn toàn vắng vẻ, dù cô có gào khản cổ thì cũng chẳng ai đến cứu đâu.
- Vậy giờ chúng ta phải làm sao? - Cẩm Tú sợ xanh mặt khi nghĩ đến viễn cảnh họ sẽ bị bỏ mặc ở nơi này.
- Đành chờ đợi thôi, dù sao họ cũng sẽ không để chúng ta chết - Kiều Chinh trấn an Cẩm Tú.

- Thật sao? - Cẩm Tú nghi ngại hỏi.

- Cô không cần tin cũng được - Kiều Chinh thờ ơ đáp.

Bỗng Kiều Chinh nhìn thấy một miếng thiếc cũ nằm chỏng chơ dưới đất, cho rằng vẫn có thể sử dụng nó để cắt dây thừng nhưng Cẩm Tú đã nhanh chóng dậm chân lên. Kiều Chinh bèn bảo:

- Nhấc chân lên, tôi muốn lấy miếng thiếc kia.

Cẩm Tú khẽ nói:

- Cắt dây thừng trước mình sẽ cắt dây giúp Chinh.

Kiều Chinh lờm Cẩm Tú một cái, đến giờ phút này mà Cẩm Tú còn nghi ngờ cô, nhưng rồi cô vẫn thờ dãi bảo Cẩm Tú:

- Đưa tay lại đây.

Cố gắng thật lâu, Kiều Chinh mới cắt dây được cho Cẩm Tú, Cẩm Tú được mở dây trói thì mừng rỡ, nhào đến bên cửa tìm cách mở cửa. Kiều Chinh nghiêm mặt hô lớn:

- Cởi trói.

Cẩm Tú hơi xấu hổ vội đến cởi trói cho Kiều Chinh. Tay thoát khỏi sợi thừng, Kiều Chinh thoải mái hơn nhiều, cô đứng dậy xoay xoay cổ tay mình một cách bình thản, Cẩm Tú sốt ruột hỏi:

- Giờ chúng ta làm sao mà thoát?

Kiều Chinh không đáp, cô cúi người nhìn xuống bộ váy cưới, đưa tay xé mạnh. Bộ váy công kênh nhanh chóng trở thành chiếc váy ngắn chân thoải mái.

Cẩm Tú thấy Kiều Chinh không có chút biểu hiện muốn thoát khỏi đây nào liền giận dữ nói:

- Chinh muốn cởi trói là để xé bộ váy cưới này sao?

- Đúng vậy.

Kiều Chinh nói rồi ngồi dựa lưng nhắm mắt tĩnh lặng. Cẩm Tú thở dài bất lực, ngoài cách chờ đợi như Kiều Chinh nói ra chẳng còn có thể làm gì nữa. Cô cũng ngồi xuống bên cạnh nhưng lại không có thói quen tĩnh lặng như Kiều Chinh, loay hoay một lúc cô lại lên tiếng:

- Mình có chuyện không hiểu. Năm đó chẳng phải Chinh là người sảy thai hay sao? Chẳng phải vì thế Chinh mới sợ trẻ con, vì thế mà phát điên hay sao, sao Chinh lại nói với Cảnh Phong đứa bé đó là em của Chinh chứ?

Kiều Chinh vẫn nhắm mắt thật lâu, lát sau cô mới mở mắt ra, ánh mắt chất đầy đau thương:

- Năm xưa, khi tôi hỏi mẹ có hận ba vì đã ngoại tình với cô không? Mẹ tôi nói cho tôi biết bà đã mang thai nên chỉ mong ba tôi trở về nhà bình an. Vì thế tôi mới đến nhà đứng chờ anh ta dưới trời mưa cầu xin anh ta tha cho ba tôi, để cả nhà tôi được ở bên nhau, em tôi ra đời không thiếu vắng ba. Thế nhưng các người mặc kệ sự cầu xin, vẫn hại chết ba tôi, mẹ tôi năm đó vì không chịu nổi cú sốc này mà sảy thai.

Kiều Chinh ngẩng đầu ngăn đi những giọt nước của hồi ức đau thương năm xưa, cô hít một hơi nói tiếp:

- Tôi vì chịu quá nhiều cú sốc cho nên mới bị trầm cảm.

Rồi Kiều Chinh quay sang Cẩm Tú cười mỉa mai:

- Sao hả? Giữa hai chúng ta ai mới là người đáng thương đây?

Cẩm Tú lặng thinh không đáp, mãi một lúc mới lên tiếng hỏi Kiều Chinh:

- Nếu đã chọn cách trả thù rồi vì sao còn buông tay?

- Buông tay... - Kiều Chinh vô thức lặp lại. Vì sao cô buông tay tha cho Cảnh Phong ư? Bởi vì cô phát hiện ra một chuyện khiến cô phải buông tay.

- Vì sao Chinh chọn cách nói ra sự thật cho Cảnh Phong biết để anh ấy nhanh chóng quay về cứu ông chủ Thạch?

- Có cứu được ông ta hay không thì còn chưa chắc - Kiều Chinh cười nhạt.

- Nhưng có cô trong tay thì chắc chắn bọn họ sẽ không dám tố cáo ba tôi đâu - Du Lan từ bên ngoài đẩy cửa đi vào.

Kiều Chinh và Cẩm Tú giật mình quay đầu nhìn. Về mặt Du Lan đánh lại khi thấy Kiều Chinh và Cẩm Tú đã mở trói được.

- Cuối cùng cô cũng trở lại rồi. Thế nào, ba cô vẫn bình an chứ?

- Bốp - Du Lan trợn mắt tát thẳng vào mặt Kiều Chinh một cái khiến cô ngã rạp xuống đất, Cẩm Tú sợ hãi co người lại. Du Lan hất mặt với tên đàn em ra lệnh - Lôi cô ta đi.

Tên đàn em bèn đi đến nắm tay Cẩm Tú lôi cô đứng dậy, Cẩm Tú lắp bắp hỏi:

- Cô định làm gì tôi?

- Thả cô ra - Du Lan không cười, nét mặt tức tối nói.

- Cô thả tôi thật sao? - Cẩm Tú nghi ngờ nhìn hỏi.

- Cảnh sát đang tìm cô, tôi có thể không thả cô hay sao? Cô khôn hồn thì im miệng đi nếu không thì đừng có trách - Du Lan lừ mắt đe dọa.

- Đã xảy ra chuyện gì rồi?

- Tôi không biết, là ba tôi ra lệnh thả cô ra, cô tự đi mà tìm hiểu.

- Cô định làm gì cô ấy? - Cẩm Tú ngoái lại nhìn Kiều Chinh ái ngại hỏi Du Lan.

- Chỉ cần cô ta bỏ ý định đeo bám anh Cảnh Phong, tôi sẽ thả cô ta ra - Du Lan hậm hực đáp.

Cẩm Tú nghe vậy thì cũng yên tâm quay người bỏ đi.

- Cảnh sát đã tìm đến cô tức là chuyện ông chủ Thạch làm ăn phi pháp đã bị lộ rồi. Cảnh Phong nhất định sẽ nhận tội thay ông ấy, cô phải ngăn cản anh ấy lại - Kiều Chinh nhìn theo Cẩm Tú vội vàng nói lớn.

Gương mặt bối rối sợ hãi, Cẩm Tú nhìn Kiều Chinh rồi lại nhìn Du Lan không biết nên nói gì. Mặt mày Du Lan cũng tái đi, cô ta kinh ngạc hỏi:

- Cô nói như vậy là sao? Chẳng lẽ các người thật sự đã tố cáo ba tôi rồi à? Lập tức gọi người của cô, thông báo cho họ chuyện cô bị tôi bắt, ngăn họ lại. Nếu không đừng trách tôi đối xử nhẫn tâm với cô.

Kiều Chinh không đáp lời Du Lan, Cẩm Tú thấy vậy bèn đến trước mặt Du Lan nói:

- Thả cô ấy ra đi. Cô cũng đâu muốn Cảnh Phong bị bắt.

- Vậy còn ba tôi thì sao? Tôi không thể để ông ấy bị bắt được.

- Ba cô đã làm nhiều chuyện phạm pháp, ông ấy có bị bắt cũng đáng nhưng còn Cảnh Phong, anh ấy không đáng bị ở tù - Cẩm Tú gằn giọng nói.

Du Lan chấn động. Cô bối rối không biết lựa chọn thế nào giữa ba mình và Cảnh Phong.

- Chỉ có cô ấy mới ngăn mọi chuyện lại được thôi, hãy thả cô ấy ra - Cẩm Tú lấy hết can đảm cầu xin Du Lan.

- Không cần cầu xin cho tôi, bản thân tôi cũng không tin chắc mình có thể cứu anh ấy hay không? Dù có thả tôi ra cũng vô dụng thôi - Kiều Chinh cười nhạt.

Du Lan bối rối thấy rõ, cô ta đưa mắt hết nhìn về lạnh nhạt của Kiều Chinh rồi nhìn về cầu xin của Cẩm Tú, cuối cùng quay mặt nói:

- Hai cô rút đi cho tôi, tôi không muốn nhìn hai cô nữa.

Cẩm Tú mừng rỡ ra mặt, vội chạy đến đỡ Kiều Chinh đứng lên:

- Chúng ta mau đi thôi, phải ngăn Cảnh Phong đến đồn cảnh sát nhận tội.

Kiều Chinh rất hợp tác cùng Cẩm Tú, cả hai nhanh chóng đi nhanh ra khỏi cửa nhưng bản thân họ cũng không biết làm thế nào để có thể rời khỏi chỗ này nhanh nhất. Du Lan ở phía sau ra lệnh ột tên đàn em:

- Đưa họ đi mau đi. Họ muốn đi đâu thì đưa họ đến đó.

Cả bọn nhanh chóng lên xe, Cẩm Tú mượn điện thoại gọi cho Cảnh Phong nhưng không được. Kiều Chinh bèn giành lấy điện thoại của Cẩm Tú, cô gọi cho Long Sơn, cô tin anh nắm tình hình rõ hơn ai hết. Cô chỉ mới gọi tên anh, anh đã vội vàng hỏi cô:

- Em đang ở đâu? Anh muốn gặp em.

- Anh đến nhà em đi - Kiều Chinh bèn đáp. Trước khi vào nhà, cô nói với Cẩm Tú:

- Tôi chỉ có thể ngăn mẹ tôi đưa ra những chứng cứ thu thập được cho cảnh sát, những chuyện còn lại tùy thuộc vào các người.

Chiếc xe rời đi, Kiều Chinh xoay lưng đã thấy Long Sơn trước mặt, vẻ mặt anh hốc hác mệt mỏi, có lẽ đã đi tìm cô khá lâu rồi. Trên người anh vẫn giữ nguyên bộ đồ chú rể. Anh nhìn Kiều Chinh với vẻ mặt vừa nhẹ nhõm vừa đau buồn.

Kiều Chinh trước mặt anh trong chiếc váy cưới bị xé rách cũng không biết nói gì, chỉ cách đây mấy tiếng, họ vẫn là một cặp cô dâu chú rể xứng đôi.

- Anh đã biết hết tất cả rồi. Năm xưa là ba anh ăn hối lộ mà đẩy ba em vào con đường cùng, khiến ông ấy...

- Bỏ đi. Dù sao ba em cũng phạm tội, em cũng không muốn truy cứu nữa. Lúc em rời đi, mẹ em có nói gì thêm hay không?

Long Sơn lắc đầu. Kiều Chinh nói tiếp:

- Long Sơn, anh là một chàng trai tốt. Cảm ơn anh đã luôn chăm sóc cho em những ngày tháng qua. Em quả thật không xứng với tình cảm của anh. Em chỉ có thể cầu chúc anh được hạnh phúc mà thôi. Anh yên tâm đi, chuyện của ba anh, em sẽ không để mẹ em công khai ra đâu. Anh cũng nên tha lỗi cho ông ấy, dù sao ông cũng là một người cha tốt. Từ nay chúng ta đừng gặp nhau nữa, em nghĩ như thế sẽ tốt hơn.

- Bên anh đang tiến hành điều tra, lần trước anh ta có người nhận tội thay nhưng lần này sẽ chẳng may mắn như vậy đâu.

- Long Sơn, Cảnh Phong không phải là người chủ mưu đâu? Lão Thạch mới là người làm chuyện đó, anh hãy điều tra cho kĩ.

- Anh biết. Thật ra Hải đã thay anh ta nhận tội rồi.

- Cái gì? - Kiều Chinh giật mình nhìn Long Sơn. Cô không nghĩ lão Thạch lại bắt Hải đứng ra nhận tội như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Nếu Như Yêu - Chương 40

Một nửa yêu thương

Một chiếc xe phanh gấp cắt ngang cuộc nói chuyện của họ. Tổ Quyên đẩy mạnh cửa bước ra hốt hoảng nhìn bộ dạng Kiều Chinh kêu lên:

- Trời ơi, em sao vậy? Sao lại ra nông nỗi này, là ai đã làm? Em chạy đi đâu, có biết chị với mẹ em lo lắng thế nào không?

- Em không sao? Là do em tự xé chiếc váy thôi. Chúng ta lên xe rồi từ từ nói - Rồi cô nhìn Long Sơn khẽ nói - Em phải đi rồi.

Long Sơn chỉ biết đứng nhìn theo bóng cô rời đi. Chiếc xe đã chạy thật xa mà cô vẫn thấy bóng Long Sơn lẻ loi đứng trông theo. Kiều Chinh khẽ nhắm mắt, cả đời này điều cô hối hận nhất là khiến Long Sơn đau khổ như thế. Lát sau cô mới hỏi Tổ Quyên.

- Mẹ và chú em thế nào rồi?

- Chú em đang tức giận vì lão Thạch lại kiếm được người nhận tội thay nhưng lần này lão ta nhầm rồi. Vì thất bại ở chuyển giao dịch trước, lần này lão ta đích thân ra mặt đã bị chúng ta chụp hình lại, lão chạy không khỏi án tù đâu. Chú em đang cho người đi trình bằng chứng với công an để họ tóm gọn cả băng của lão.

- Vậy sao?! - Kiều Chinh nhẹ nhõm hơn khi biết Hải không phải là người gánh chịu tất cả.

Trong người cô bỗng thấy nhộn nhạo khó chịu, cổ họng khô khốc muốn nôn khan. Tổ Quyên vội vàng dừng xe. Kiều Chinh mở cửa chạy ra bên đường nôn. Nhìn bộ dạng nôn thốc của Kiều Chinh, Tổ Quyên run run hỏi:

- Kiều Chinh, có phải là em đã... ?

Kiều Chinh cắn răng quay mặt đi không đáp. Sắc mặt Tổ Quyên tái nhợt nhìn cô hỏi:

- Em đã biết rồi sao? Là của Cảnh Phong?

- Em cũng không chắc lắm.

Tổ Quyên đưa tay bưng mặt đầy bất lực:

- Nên em chọn cách buông tha cho bọn họ?

Kiều Chinh im lặng, cô mím môi quay mặt qua chỗ khác. Khi cô cùng Long Sơn chuẩn bị lễ cưới, cô đã biết sự hiện diện của đứa bé, chính Long Sơn dùng đứa bé để ba mẹ anh chấp nhận cô. Kiều Chinh biết làm thế là ích kỷ với Long Sơn nhưng cô không còn cách nào khác, cô muốn giữ lại đứa con này, nó là một sinh mạng, mẹ cô tuyệt đối không cho phép sự hiện diện của nó trên cõi đời này. Cho dù nó là giọt máu của cô nhưng cũng là giọt máu của kẻ mà bà căm hận nhất, là giọt máu của kẻ đã hại chết chồng và đứa con chưa chào đời của bà.

Tổ Quyên thở dài:

- Đúng là oan nghiệt mà.

Chiếc xe dừng lại ở một căn biệt thự sang trọng, Tổ Quyên mở cửa bảo:

- Xuống xe đi, mẹ em đã chờ em lâu rồi. Từ lúc em bỏ đi, bà khóc rất nhiều, bà lo cho em lắm đó.

Kiều Chinh bước xuống xe, cô không biết phải đối mặt với mẹ thế nào. Mẹ cô cũng chỉ là một người phụ nữ yếu đuối, trước những biến cố xảy ra bà chỉ có thể dựa vào quyết tâm trả thù để khiến bản thân không gục ngã. Lòng thù hận của bà vì thế mà quá sâu đậm. Cô không thể trách bà đã giấu cô mọi chuyện, càng không có tư cách trách bà bởi vì cô chính là kẻ gây nên oan nghiệt này.

Kiều Chinh theo Tổ Quyên vào nhà nhưng không thấy bóng dáng mẹ cô ở đâu. Linh cảm có điều không hay, Kiều Chinh lao nhanh đi lên lầu tìm kiếm. Cánh cửa phòng bà Kim Xuân bật mở, Kiều Chinh nhìn thấy bà Kim Xuân nằm bất động trên giường, trên tay bà là lọ thuốc an thần đã rỗng. Một con gió lạnh liềm qua người cô, cô lao đến bên mẹ gào thét:

- Mẹ.

Cô ra sức lay bà nhưng mặc kệ cô gào thét thế nào bà cũng chẳng hồi tỉnh. Nước mắt Kiều Chinh trào ra khắp gương mặt.

- Không, mẹ ơi.

Tổ Quyên giật mình trước tiếng hét của Kiều Chinh, cô chạy lên lầu và chứng kiến mọi việc, cả người cô cũng gục xuống, cô không ngờ bà Kim Xuân lại chọn inh con đường này. Mãi thật lâu, Tổ Quyên mới đi đến ôm lấy Kiều Chinh thật chặt, giữ cô khỏi kích động.

- Chúng ta mau đưa mẹ em đến bệnh viện, biết đâu còn cứu kịp.

Nói rồi cô chạy đến bên điện thoại bấm số. Họ lập tức đưa bà Kim Xuân đến bệnh viện. Trong lúc bệnh viện cấp cứu cho bà Kim Xuân, Tổ Quyên chia ra cho Kiều Chinh một bức thư:

- Chị nhìn thấy khi tài xế bế mẹ em lên, có lẽ là thư mẹ để lại cho em.

Kiều Chinh run run cầm lấy bức thư, cô lau dòng nước mắt hoảng loạn cố gắng bóc lá thư ra xem. Trước mặt cô là từng dòng chữ ngay ngắn của mẹ cô.

“Xin lỗi vì đã bỏ lại con lại một mình trên cõi đời này. Mẹ nghĩ, chỉ khi mẹ chết đi thì thù hận trong lòng mới tiêu tan được. Hãy để hận thù này chôn vùi cùng cái chết của mẹ. Điều duy nhất mẹ có thể làm để con hạnh phúc”.

Bà chỉ để lại cho cô những dòng ngắn gọn như thế, bà muốn nói cho cô biết, bà chấp nhận gạt bỏ hết hận thù để cô có được hạnh phúc. Nhưng bà nào biết, bà làm vậy chỉ càng khiến cô thêm bất hạnh.

Nước mắt cô lặng lẽ rơi xuống, bức thư trong tay nhòe đi. Nếu như mẹ cô chết, cô làm sao có thể sống tiếp được nữa?

Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, Tổ Quyên vội vàng đứng dậy hỏi thăm bác sĩ, Kiều Chinh phải khó nhọc lắm mới có thể đứng lên được.

- Xem như còn giữ lại được mạng sống.

- Thật là tốt quá, cảm ơn bác sĩ - Tổ Quyên thở phào, mắt cô đỏ hoe.

Kiều Chinh vừa đứng lên được, nghe mẹ đã qua con nguy kịch mừng rỡ đến nỗi đứng không vững mà ngã xuống, một bàn tay vội đỡ lấy cô. Trước khi hôn mê, cô còn kịp nhìn thấy gương mặt quen của Tuấn cao kều.

Tuấn nói với Tổ Quyên:

- Cô cứ ở lại đây chăm sóc bà chủ đi. Tôi đưa cô ấy về nhà nghỉ ngơi.

Tổ Quyên e dè một chút nhưng cũng gật đầu đồng ý để cho Tuấn đưa Kiều Chinh đi.

Tuấn cao kều đưa Kiều Chinh ra xe, ngoái đầu nhìn Kiều Chinh vẫn mê man, anh ta lấy điện thoại gọi cho Hưng đại bàng.

- Em đang đưa Kiều Chinh đến đó. Anh gọi điện thoại cho thằng Phong bảo nó đến chỗ hẹn đi. Hôm nay là cơ hội trả thù tốt nhất.

Trong không khí im lặng nhưng đầy căng thẳng, một đội tác chiến hình sự đang lên xe trở về đơn vị của mình.

- Con phải tìm cách cứu ba - Ông chủ Thạch nắm tay Cảnh Phong với ánh mắt tuyệt vọng khi hai tay ông bị tra vào chiếc còng số tám lạnh lẽo.

Sắc mặt Cảnh Phong đầy vẻ bất đắc dĩ, anh gật đầu hứa.

- Ba yên tâm đi, con sẽ cố gắng hết sức để giảm án cho ba.

Ông chủ Thạch nghe Cảnh Phong nói như thế, cánh tay rơi xuống đầy bất lực. Ông chép miệng than:

- Nếu ba không quá tham lam, nếu ba nghe lời con thì tuổi già của ba có thể sống thanh thản rồi.

- Ba... Ba... Các người không được bắt ba tôi - Du Lan lao nhanh về phía ông chủ Thạch nhưng bị lực lượng đi theo ngăn không cho cô đến gần. Nước mắt đầy mặt, cô quay sang Cảnh Phong - Anh Phong, anh mau tìm cách cứu ba.

- Em bình tĩnh đi. Anh đã gọi luật sư cho ba rồi - Cảnh Phong trấn an Du Lan.

Tuy nói vậy nhưng anh biết bằng chứng bị phơi bày đủ ghép tội ông chủ Thạch mấy chục năm tù. Nếu vậy, điều anh cần làm là giúp Hải thoát ra ngoài trước.

- Em ở nhà đi, mọi việc cứ để anh thu xếp - Anh bình tĩnh nói với Du Lan.

Nói rồi, anh cũng lên xe theo sau xe áp giải ông chủ Thạch. Cảnh Phong nhanh chóng liên hệ với luật sư mong giảm án cho ông chủ Thạch, chưa bàn bạc xong, điện thoại của anh đã reo lên:

- Cảnh Phong, còn nhớ tao chứ? - Giọng của Hưng đại bàng đầy châm biếm vang lên.

Cảnh Phong chẳng còn tâm trí chú ý đến sự chế giễu của Hưng đại bàng, anh xãng giọng:

- Muốn gì đây? Hiện giờ tao không có tâm trí để nói chuyện với mày.

- À, tao quên mất. Bây giờ mày đang bận tìm cách giảm tội cho cha nuôi mày. Vậy thì làm sao đây nhỉ, con người yêu xinh đẹp của mày... chắc chắc...

Nói rồi Hưng đại bàng cúp máy. Đôi lông mày sắc nét của Cảnh Phong chau lại, trong lòng cảm thấy như có lửa đốt, anh bấm số gọi lại cho Hưng đại bàng thì lại nghe giọng đầy giễu cợt của hắn:

- Sao rồi? Giờ mày có hứng nói chuyện với tao rồi à?

- Muốn gì?

- Đến chỗ tao đi, tao có một trò chơi dành ày - Hưng đại bàng cười nham nhở.

Cảnh Phong không nói không rằng đứng bật dậy lao nhanh ra ngoài. Chiếc xe phóng thật nhanh ra khỏi nội thành, chạy đến nơi mà Hưng đại bàng báo. Chiếc xe phanh gấp trên một con đường sỏi, mấy tên đàn em của Hưng đại bàng đang đứng tựa người vào xe của chúng chờ đón anh. Thấy xe Cảnh Phong dừng lại chúng mới mở cửa kính cần mời Hưng đại bàng xuống.

- Mày đến cũng nhanh thật - Hưng đại bàng vỗ tay mỉm cười khen ngợi Cảnh Phong đồng thời hất đầu ra lệnh ột tên đàn em.

Tên này lập tức kéo một người trên xe ra trước mặt Cảnh Phong:

- Buông tôi ra - Cẩm Tú bị hắn kéo mạnh đến đau nhức, cô vùng vẫy muốn thoát khỏi hai cánh tay cứng như thép.

Thấy Cảnh Phong, Cẩm Tú mừng rỡ kêu lên:

- Cảnh Phong, cứu em

- Mày đang giờ trò gì? - Cảnh Phong nghiêng răng hỏi.

- Chẳng lẽ mày không biết tao muốn gì hay sao? Năm xưa chính mày bức tao phải chạy trốn, hại ông chủ chết thảm. Hôm nay tao quyết trả thù cho ông chủ - Hưng đại bàng nhìn Cảnh Phong với ánh mắt căm thù.

- Mày muốn trả thù tao cũng được nhưng hãy thả cô ấy ra, cô ấy chỉ là một cô gái thôi.

- Thả con nhỏ này ra sao? - Hưng đại bàng quay sang tát mạnh vào mặt Cẩm Tú - Nếu không phải nó tung tin ày, liệu tao và ông chủ có ngày hôm nay sao?

Cầm Tú bị đánh đau, hét lên rồi ngã rạp xuống đất. Hưng đại bàng chẳng chút thương cảm nào còn nhẫn tâm đạp lên người cô, nghiêng răng nói:

- Hôm nay tao phải bắt mày và nó phải trả giá.

- Thằng khốn, mau thả cô ấy ra - Cảnh Phong tức giận lao đến định ngăn hấn lại thì bị hai tên đàn em ngăn cản.

Hưng đại bàng tạm thời buông tha cho Cầm Tú, hấn nói:

- Chưa đến phiên mày mà mày nóng vội làm gì? Muốn tao thả cô ta ra cũng được, hãy đâm thùng bánh xe của mày đi.

Một tên đàn em quăng cho Cảnh Phong một cây sắt xoắn ốc, Cảnh Phong lưỡng lự một chút rồi dùng cây sắt đâm vào hai bánh xe trước của mình thật mạnh. Xong rồi anh quăng mạnh cây sắt về phía chúng.

- Thả con nhỏ ra đi.

Cầm Tú bị kéo lên đẩy về phía Cảnh Phong, anh vội vàng đỡ lấy Cầm Tú hỏi han:

- Em không sao chứ?

- Em không sao? Bọn chúng bắt Kiều Chinh rồi - Cầm Tú mếu máo nói.

- Đúng vậy. Trò chơi tao giành ày bắt đầu rồi - Hưng đại bàng thông thả đáp, đồng thời một tên đàn em của hấn dẫn Kiều Chinh bước ra. Bị trời phạt, cô đưa ánh mắt đau khổ nhìn Cảnh Phong.

Hai người đứng lặng nhìn nhau, cuối cùng Kiều Chinh cũng lạnh lùng lên tiếng:

- Tôi không muốn chịu ơn anh. Tôi mãi mãi không quên anh là kẻ đã hại chết ba tôi. Anh rút đi cho tôi.

Cầm Tú nghe Kiều Chinh nói thế định bước đến nói điều gì đó nhưng bị Cảnh Phong giữ lại, đẩy cô lùi về phía sau. Anh bình tĩnh nhìn Hưng đại bàng, lạnh giọng bảo:

- Nói luật chơi của mày đi.

- Tôi đã nói tôi không cần anh cứu tôi rồi mà. Anh đừng tưởng chỉ cần vậy là tôi sẽ tha thứ cho anh. Tôi nói cho anh biết, ba tôi bị anh hại chết, đứa em chưa thành người của tôi cũng bị anh hủy hoại, giờ đến mẹ tôi cũng suýt vì anh mà chết. Cả đời này tôi mãi mãi không tha thứ cho anh. Anh đừng tồn công vô ích.

Nói xong cô quay sang Hưng đại bàng phẫn nộ bảo:

- Anh làm vậy là sao?

Hưng đại bàng nghe Kiều Chinh quát hỏi, hấn di chuyển đến đối diện với Kiều Chinh, giơ cao tay tát vào mặt cô, nhếch môi mỉa:

- Cô còn dám nói. Lúc trước vì cô mù quáng yêu thằng khốn đó mà hại ông chủ chết. Không ngờ đến bây giờ cô vẫn có ý định buông tha cho nó. Nếu không phải tại cô đột ngột quyết định kết hôn với thằng cảnh sát kia thì chúng tôi đâu cần phải đẩy nhanh kế hoạch lên như thế. Chỉ cần thêm một thời gian nữa thôi, chúng ta có thể lấy lại tất cả số tài sản của ông chủ đã mất vào tay bọn chúng.

- Rốt cuộc anh muốn trả thù cho ba tôi hay mục đích của anh là số tài sản kia? - Kiều Chinh lơ mờ nhận ra âm mưu của Hưng đại bàng.

- Đúng là ông chủ từng có ơn với tôi nhưng số tài sản kia cũng do chúng tôi đổi bằng máu mới có, tôi muốn đòi lại nó thì có gì là sai? - Hưng đại bàng không thèm che giấu nữa, hấn nói rõ ràng từng chữ một.

- Mày muốn tài sản, tao sẽ ày tất cả chỉ cần mày thả cô ấy ra - Cảnh Phong lên tiếng chen vào cuộc nói chuyện của Kiều Chinh và Hưng đại bàng.

- Tài sản của mày đương nhiên tao sẽ lấy lại nhưng món nợ ân oán của chúng ta, tao cũng muốn tính sổ một lần cho xong - Hưng đại bàng nheo nheo mắt nói.

- Được. Tao chấp nhận - Cảnh Phong lớn tiếng ưng thuận.

- Dẫn cô ta đi - Hưng đại bàng ra lệnh cho đàn em đưa Kiều Chinh lên xe, mặc cô kêu gào.

Chiếc xe phóng vọt đi ngay.

Hưng đại bàng nhìn Cảnh Phong cười bảo.

- Luật chơi của tao rất đơn giản. Nhìn thấy con đường phía trước chứ.

Đàn em của tao đã về sẵn hai vạch song song, nhiệm vụ của mày là phải giữ không cho chiếc xe nào được chạy vào hai vạch đó, nếu không... - Hưng đại bàng không nói tiếp chỉ ra lệnh - Bắt đầu đi.

Hắn bước về chiếc xe đang chờ mình, sau đó gõ gõ đầu quay lại bảo:

- Mà quên nữa, xe của mày bị đâm thủng bánh rồi không biết còn chạy được hay không nữa. Nhưng mày yên tâm, tao sẽ cố gắng chạy thật chậm chờ mày.

Nói rồi hắn lên xe chạy đến vạch chờ Cảnh Phong. Cảnh Phong nhét vào tay Cẩm Tú chiếc điện thoại rồi bảo:

- Cố gắng liên lạc với Hải và Thái.

Nói rồi anh đẩy Cẩm Tú ra, nhanh chóng lái xe đuổi theo Hưng đại bàng. Bánh xe bị xẹp khiến chiếc xe chạy rất khó khăn. Khi anh chạm đến vạch xuất phát thì nhận ra hai bên xe mình đã kèm theo hai chiếc xe khác, một chiếc do Hưng đại bàng đích thân lái, một chiếc do Tuấn cao kều lái. Hưng đại bàng hạ kính xe, đưa tay vẫy chào Cảnh Phong.

Một tên đàn em cầm cờ giờ lên cao trong mấy chục giây, sau đó bất ngờ hạ cờ xuống. Cảnh Phong vẫn chưa thực sự hiểu ý đồ của Hưng đại bàng, anh chỉ biết cố hết sức phóng xe về phía trước, tưởng chừng như đây là một cuộc đua xe. Đáng tiếc, xe của anh bị thủng lốp, dù muốn cũng không thể phát huy hết sức mạnh của nó được.

- Ầm..

Chiếc xe của Hưng đại bàng phóng tới tông mạnh vào bên sườn xe của Cảnh Phong gây ra một chấn động dữ dội. Cũng may Cảnh Phong thần kinh vững vàng, không hề nao núng trước sức ép của Hưng đại bàng, anh cố lái xe ngăn hắn chạy vào bên trong lẫn ranh. Hai chiếc xe cạ vào nhau tạo ra âm thanh ghê rợn, bắn ra những tia lửa đỏ rực như pháo hoa. Phải khó khăn lắm Cảnh Phong mới hất được xe của Hưng đại bàng tránh xa một đoạn.

Phía bên kia, Tuấn cao kều cũng bắt đầu tham chiến, anh ta tông mạnh xe vào xe Cảnh Phong, hai chiếc đồng thời cùng ép xe Cảnh Phong vào chính giữa, liên tục tông khiến Cảnh Phong chịu không ít lực va đập đau đớn. Anh mím môi, cắn chặt răng nhịn đau giữ tinh thần. Xe dừng lại vài giây vì bị chấn động rồi lập tức tăng tốc chạy đi.

Sắc mặt Tuấn cao kều đầy căng thẳng nhưng Hưng đại bàng lại tỏ ra thích thú.

Va chạm không ngừng trên quãng đường dài khiến chiếc xe lẫn Cảnh Phong đều gần như không chịu nổi, đây chẳng khác nào một kiểu tra tấn dã man. Đầu Cảnh Phong bị đập mạnh vào thành ghế nhiều lần văng đến mức anh chẳng còn biết choáng váng nữa. Ý thức dần dần thối lui, hai tay nắm vô lăng tê rần. Lồng ngực và lưng vẫn bị va đập không ngừng.

Cảnh Phong không chịu nổi nữa, tay cầm lái của anh từ từ rời khỏi vô lăng. Hưng đại bàng cười lớn khoái chí, nhưng Tuấn cao kều đã hạ kính xuống hét lên:

- Cảnh Phong, mày không được bỏ cuộc. Nhìn trước mặt mày đi, nhìn đi.

Cảnh Phong cố gắng mở mắt nhìn về phía trước. Một bóng đen nằm dài song song với hai lẫn ranh. Dù không thấy rõ mặt nhưng anh biết người đó chính là Kiều Chính.

Giờ thì anh đã hiểu trò chơi tử thần của Hưng đại bàng bày ra là gì rồi. Là hắn muốn ép anh chết, nếu như anh không chiến thắng, không cản kịp xe của hắn thì chắc chắn Kiều Chính sẽ bị xe hắn cán lên người.

- Hưng đại bàng, mày điên quá rồi - Cảnh Phong nghiêng răng gằn từng chữ.

Cảnh Phong siết chặt tay lái, anh đạp ga, nhắm phía trước mà nhào tới. Chiếc xe của Hưng đại bàng đang chạy vào lẫn đường bên trong, hắn cố tình chạy chậm để chờ Cảnh Phong tiếp tục tham gia trò chơi của hắn.

Trong lúc hắn còn đắc ý không chú ý, Cảnh Phong đã vọt lên phía trước, tông mạnh vào đầu xe của Hưng đại bàng. Cú tông đẩy xe hắn văng ra xa một đoạn, cả người Hưng đại bàng va mạnh vào ghế.

Cảnh Phong lập tức dừng xe, đẩy cần đâm vào xe Tuấn thật mạnh, rồi lại lao nhanh vào xe của Hưng đại bàng khiến xe hắn bị đẩy lùi thêm một đoạn nữa, chiếc xe chới vơi, gần như bị lật đổ. Hai thân xe tông vào nhau trở nên méo mó, sơn tróc thê thảm.

Thấy hai chiếc xe bị mình tông như thế, Cảnh Phong vội vàng đánh tay lái về phía trước thật nhanh. Muốn nhân lúc hai kẻ kia vẫn còn chưa lấy lại được tinh thần, mau chóng giải cứu Kiều Chính.

Hưng đại bàng vốn là muốn trêu đùa Cảnh Phong, ép anh đến đường cùng để thỏa mãn tính háo thắng của hắn. Nào ngờ lại bị Cảnh Phong chơi lại một vỏ đau đớn, đầu va mạnh vào tay lái chảy máu. Tay chân hắn mất khả năng điều khiển chiếc xe, phải nằm im một lúc. Máu chảy xuống mí mắt khiến hắn phát điên lên, hắn trợn trừng mắt nhìn chiếc xe của Cảnh Phong đã lao về phía Kiều Chính đang nằm giữa hai lẫn ranh. Từ góc nhìn của hắn, có thể thấy rõ Cảnh Phong và Kiều Chính đang ôm chầm lấy nhau. Sau đó hắn thấy Cảnh Phong gắng sức giúp Kiều Chính cởi dây trói.

Hắn chậm rãi đưa tay lau đi máu ở trên trán mình, gạt cần thật mạnh, chiếc xe lao như tên bắn về phía hai người bọn họ.

- Anh cứ mặc kệ tôi đi - Kiều Chinh nhìn Cảnh Phong đang cố sức cời trời ỉnh, cô sợ hãi kêu lên - Tôi đã nói tôi không cần anh cứu mà. Anh cút đi - Kiều Chinh vùng vẫy phản kháng.

Cảnh Phong dùng tay khẽ nói:

- Anh biết em nói như thế chỉ vì lo lắng cho anh.

Kiều Chinh lắc đầu ảo não nói:

- Hắn không làm hại em đâu nhưng hắn sẽ hại chết anh đó, anh mau đi đi.

- Muốn đi, chúng ta cùng đi - Cảnh Phong dứt khoát nói, tay anh tiếp tục tìm cách tháo sợi dây trời được cột chặt với một cái cọc đóng chặt vào lòng đường.

Kiều Chinh rơi nước mắt trước lời nói chân tình của Cảnh Phong. Nhưng ngay lúc đó, tiếng xe rít gió lao tới khiến cả hai hoảng sợ, Kiều Chinh thấy Hưng đại bàng lao đến với vận tốc chóng mặt. Đường như hắn ta không có ý dừng xe. Hắn muốn tông chết họ.

Kiều Chinh đẩy mạnh Cảnh Phong ra gào lên:

- Anh mau đi đi, mặc kệ em.

Cảnh Phong bị Kiều Chinh xô mạnh nhưng vẫn chồm lên ôm lấy cô thật chặt, nhẹ nhàng nói:

- Anh sẽ không để mất em lần nữa đâu.

Kiều Chinh thôi vùng vẫy, nước mắt thấm đẫm gương mặt cô, cô giương mắt nhìn chiếc xe điên của Hưng đại bàng chỉ còn một đoạn nữa là tông vào hai người họ. Cảnh Phong vẫn ôm cô thật chặt, không quan tâm tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Kiều Chinh cũng khẽ nhắm mắt lại, đón chờ cái chết.

Tiếng xé gió gần đến mức như muốn vật ngã cả hai xuống đất.

- Ầm..

Một tiếng va đập long trời lở đất vang lên. Chiếc xe của Hưng đại bàng lăn mấy vòng liền rồi đổ nhào.

Kiều Chinh và Cảnh Phong ngơ ngác nhìn nhau, hai người không hiểu chuyện gì đang xảy ra cùng quay đầu nhìn lại sau lưng mình.

Hóa ra Tuấn đã lao xe đến đâm vào xe của Hưng đại bàng cứu Kiều Chinh và Cảnh Phong thoát khỏi cái chết trong tích tắc.

Họ cùng thở ra thật nhanh, trái tim bắt đầu lấy lại nhịp đập bình thường. Hai người nhìn nhau mừng mừng tủi tủi, Kiều Chinh rơi nước mắt. Cảnh Phong lấy tay lau nước mắt cho cô sau đó giúp cô cời trời.

- Chúng ta thoát chết nhờ anh ấy - Kiều Chinh nhìn chiếc xe móp méo của Tuấn nghẹn ngào nói.

Cảnh Phong gật đầu, hai người ôm nhau thật lâu để cảm nhận cảm giác bên nhau một lần nữa. Một lát sau, Cảnh Phong mới buông Kiều Chinh ra nói:

- Em ngồi đây nghỉ đi để anh đến xem anh ta thế nào?

Kiều Chinh gật đầu. Cảnh Phong để cô tựa vào chiếc xe của anh rồi đứng dậy bước về phía chiếc xe nằm bất động của Tuấn.

Một tiếng cạch vang lên khi Cảnh Phong vừa bước đi vài bước. Một cây súng vừa được mở chốt chìa về phía Cảnh Phong, tiếng Cẩm Tú từ xa gào lên:

- Cảnh Phong cẩn thận.

Cảnh Phong vừa quay đầu nhìn lại thì đã đối mặt với cây súng và gương mặt đầy phần nộ của ông Sĩ Thanh.

Tiếng súng nổ lớn, mũi súng nhắm về phía Cảnh Phong nhưng Kiều Chinh đã lao vào, dùng thân mình che cho anh. Viên đạn bay vào người cô, máu tươi phun ra, Kiều Chinh chỉ rên khẽ một tiếng rồi cả thân hình đổ lên lưng Cảnh Phong. Cảnh Phong chết lặng khi nghe tiếng kêu của cô, đưa tay đỡ lấy cô, ôm trọn cô vào lòng. Tiếng hét của anh gọi tên cô vang vọng khắp không gian.

Ông Sĩ Thanh hét hoảng buông rơi khẩu súng, mắt nhìn đứa cháu gái mình yêu thương từ từ ngã xuống, máu từ người cô thấm đỏ mặt đất.

- Tại sao? Tại sao? Tại sao lại làm như vậy? - Cảnh Phong run rẩy ôm thân thể đầy máu của Kiều Chinh hỏi.

- Vì em yêu anh - Cô cười nhẹ.

- Không đâu, em hận anh, em hận anh... Thà em hận anh, thà em hận anh còn hơn nhìn thấy em như thế này - Cảnh Phong gào lên như một con thú bị thương.

Đám đàn em của Cảnh Phong vừa chạy đến chứng kiến một cảnh tượng như thế, cũng chờ người đứng im.

Nhìn dòng máu tươi của cô đang chảy qua tay mình, bàn tay anh run rẩy chưa từng thấy, anh vội vàng nói với đám đàn em:

- Mau chuẩn bị xe.

Hải vội vàng lấy xe, Cảnh Phong liền bế Kiều Chinh nhanh chóng đi ra ngoài. Hải đích thân lái xe đưa cả hai đến bệnh viện.

- Anh yên tâm, em đã dặn bọn họ chuẩn bị cấp cứu sẵn sàng rồi, chỉ cần chúng ta tới nơi kịp thời là được.

Cảnh Phong không đáp, anh ôm lấy Kiều Chinh, trông mắt đỏ ngầu.

- Cảnh Phong... - Kiều Chinh thều thào gọi.

- Anh đây... - Anh vội vã cúi đầu nhìn gương mặt trắng bệch của cô đáp.

- Anh khóc sao? - Cô cố gượng lên chạm vào những giọt nước mắt đang từ từ lăn xuống từ gương mặt anh. Tay anh nắm lấy tay cô siết chặt.

- Em cứ tưởng em hận anh nhiều lắm. Nhưng em phát hiện ra em yêu anh nhiều hơn. Lần này trở về, em muốn tìm anh trả thù nhưng em không thể ra tay được. Câu chuyện đó là em cố tình kể cho anh nghe, nhưng cái kết thì không giống như vậy. Em không muốn bức tử người mình yêu như chàng trai đó, cái em muốn là anh nhìn thấy người mình thương yêu nhất chết trước mắt mình, giống như lúc em nhìn thấy ba mình chết. Em muốn anh yêu em hơn sinh mạng của anh rồi em sẽ chết trước mặt anh, em muốn anh nhìn thấy em chết để anh mãi mãi sống không bằng chết. Em đã chọn cái chết để kết thúc mối ân oán giữa chúng ta.

- Tại sao lại ngốc như vậy chứ? - Cảnh Phong đau đớn vừa khóc vừa mắng cô.

- Không phải đâu. Là em muốn anh mãi mãi nhớ đến em.

- Em làm được rồi, em thành công rồi. Em đã khiến anh sống không bằng chết, em đã khiến anh khổ sở đau đớn như thế này. Em làm anh chỉ có em trong trái tim, mãi mãi không thể dung nạp thêm một cô gái nào khác - Cảnh Phong vừa nói vừa khóc không ngừng.

- Anh đừng khóc. Em thích nhìn một Cảnh Phong lạnh lùng mạnh mẽ hơn là một Cảnh Phong yếu đuối như thế này. - Kiều Chinh lau hết những giọt nước mắt đang rơi không ngừng trên mặt Cảnh Phong.

- Vậy thì hứa với anh là em sẽ không sao đi. Anh sẽ không khóc nữa - Giọng nói như ép buộc, như van xin của Cảnh Phong khiến trái tim cô đau đớn.

- Cảnh Phong! Thật ra em đã phát hiện ra mình không cần dùng cách ngu ngốc như thế để trả thù anh. Em muốn cùng anh sống hạnh phúc cho đến già, gạt bỏ hết mọi thù hận sang một bên, bởi vì em đã có thai.

Lời cô vừa nói khiến Cảnh Phong chấn động, Hải đang lái xe cũng suýt chút nữa lạc tay lái đưa mắt nhìn kính chiếu hậu để xem phản ứng của Cảnh Phong thế nào.

- Tại sao... Tại sao bây giờ mới nói cho anh biết?

- Tại vì em sợ, em sợ chúng ta lại mất nhau lần nữa - Cô nhẹ nhàng buông ra mấy chữ.

- Không đâu, chúng ta sẽ không mất nhau nữa đâu. Sau đó anh rất hối hận, hối hận vô cùng, anh hối hận vì buông tay em ra - Cảnh Phong ôm chặt lấy Kiều Chinh lắc đầu phủ nhận. Tay anh đè chặt vết thương trên vai cô, ngăn máu chảy, nhưng máu vẫn cứ từ kẽ tay anh ứa ra ngoài.

- Cảnh Phong! Ôm em đi. Em cảm thấy vừa lạnh vừa đau.

Tay anh siết chặt cô thêm như muốn cô hòa vào anh làm một để thay cô hứng chịu nỗi đau này.

- Bật điều hòa nhanh lên.

Hải nghe vậy liền tăng nhiệt độ lên thêm một chút.

- Em còn thấy lạnh không?

- Em muốn nghe anh nói anh yêu em. Khi chúng ta yêu nhau, anh chưa từng chủ động nói "anh yêu em". Khi em hận anh, em lại không muốn tin vào lời anh nói anh yêu em, em sợ là những lời nói dối. Em sợ trái tim mình lần nữa dao động vì anh. Bây giờ em thật sự muốn nghe, dù là lời nói dối đi chăng nữa - Cô thốt thức yêu cầu.

- Anh yêu em... Anh rất yêu em, nếu không có em, anh cũng không muốn sống nữa. Chỉ cần em muốn thì sau này mỗi ngày anh đều nói anh yêu em, mỗi giờ mỗi phút anh đều nói anh yêu em - Những giọt nước mắt đang rơi xuống như muốn xé nát tim gan anh.

- Thật sao?

- Là thật.

- Chỉ tiếc là sau này em không thể nghe được nữa rồi. Điều đáng tiếc nhất là con của chúng ta chỉ vừa mới hình thành đã phải chết - Cô đưa tay sờ bụng của mình, nơi mà cô vừa biết được có một sự sống đang nảy mầm.

- Không đâu, em và con sẽ không sao. Anh nhất định sẽ không để hai mẹ con em rời xa anh đâu - Cảnh Phong siết chặt cô hơn, đau đớn khàn giọng nói.

- Nếu như có thể quay lại quá khứ, anh có chọn từ bỏ hận thù không? - Vẻ mặt cô tái xanh, đôi mày nhăn lại vì đau.

- Có, anh nhất định sẽ quên đi thù hận để bên em mãi mãi.

Cô khẽ mỉm cười hài lòng, đưa tay vuốt ve gương mặt Cảnh Phong như muốn cảm nhận nó lần sau cùng.

- Hứa với em một điều được không? Khi em chết, hãy tha cho chú em, chú ấy cũng chỉ vì muốn thay em báo thù mà thôi - Đôi mắt cô mệt mỏi từ từ khép lại, giọng nói trở nên thều thào khiến Cảnh Phong càng sợ hãi hơn nữa.

- Không đâu, anh nhất định sẽ để ông ta sống không bằng chết, khiến cho ông ta mỗi ngày sống trong đau đớn mà van xin anh. Sẽ lột từng miếng da thịt rồi băm xác ông ta ra cho hạ giân. Nếu em không muốn ông ấy chết, muốn anh tha thứ cho ông ấy thì hãy mở mắt ra nhìn anh. Anh không cho phép em chết, em có nghe không. Anh xin em, hãy mở mắt ra đi, anh sai rồi, đáng lý ra anh không nên trả thù - Cảnh Phong đau đớn rơi nước mắt, không ngừng lay người cô - Anh không giết ba em, ông ấy tự sát, anh không giết ông ấy. Em mau tỉnh lại đi. Anh xin em... anh xin em... - Anh điên cuồng gào thét.

Hải đang lái xe, nghe Cảnh Phong gào lên cũng lập tức nói:

- Là thật đó. Ông chủ tìm thấy ba cô, là chính ông chủ bức ba cô chứ không phải Cảnh Phong. Anh ấy đến đó là để ngăn ông chủ làm hại ba cô nhưng ba cô đã chọn cái chết, ông ấy tự nguyện để lại hết gia tài cho Cảnh Phong xem như chuộc tội. Ông ấy tự sát chứ không phải anh Phong giết ông ấy. Anh ấy đã từng muốn giải thích nhưng cô không chịu tin anh ấy.

Bàn Tay Kiều Chinh từ từ lạnh đi rồi rơi ra khỏi bàn tay Cảnh Phong. Trong tiềm thức mơ màng của cô vang lên lời oán trách: “Vì sao bây giờ mới nói, vì sao bây giờ mới nói? Vì sao...”.

Bên ngoài, màn đêm đã tối đen như mực.

Ngoại truyện: Vì Thanh

Bệnh viện buổi tối vẫn đông người ra kẻ vào, tiếng ồn ào từ xa vang đến nhưng Hải cảm thấy dường như tất cả đều chẳng thể xen vào tâm trí Cảnh Phong. Cảnh Phong ngồi bất động trên ghế chờ, ánh mắt nhìn về phía phòng cấp cứu không rời. Cả người Cảnh Phong đều xơ xác thảm hại do những cú va chạm, đôi mắt đau đớn sợ hãi càng khiến anh thảm hại hơn. Hải có thể thấy cả người Cảnh Phong run lên. Anh chưa bao giờ nhìn thấy một Cảnh Phong như thế.

Cầm Tú đứng bên cạnh cắn chặt môi, hai khóe mắt cũng đỏ hoe, cô thật sự không thể tin được việc Kiều Chinh sẽ chạy ra đỡ cho Cảnh Phong phát súng đó. Tình yêu chân thật chính là thế này sao? Nếu vậy thì cô thua thật rồi. Cô từng oán hận Cảnh Phong rất nhiều, oán hận anh vì sao lại chọn yêu Kiều Chinh chứ không phải cô. Cô cho rằng mình yêu Cảnh Phong nhiều hơn Kiều Chinh, hi sinh cho anh nhiều hơn. Nhưng giờ cô đã hiểu vì sao Cảnh Phong lại yêu Kiều Chinh, cô đúng là không thể so sánh với Kiều Chinh về mọi mặt, nhất là trong tình yêu.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, cô mong Kiều Chinh sẽ bình an, cô chấp nhận đánh đổi tất cả. Cô muốn đến an ủi Cảnh Phong nhưng Hải đã ngăn cô lại:

- Cứ để anh ấy một mình đi.

- Nói với Cảnh Phong, em cầu chúc Kiều Chinh có thể thoát khỏi nguy hiểm.

Rồi cô nhìn Hải cười nói:

- Anh cũng phải bảo trọng nhé.

- Em định đi đâu?

- Cũng không biết nữa. Có lẽ là đến nơi nào đó có người cần em.

Cầm Tú nói xong thì bước đi, cô cũng chưa biết mình sẽ đi đâu, chỉ là muốn rời khỏi nơi đau lòng này, bắt đầu lại từ đầu. Cô đến gần thang máy thì cửa thang máy mở, một người phụ nữ sắc mặt trắng nhợt được người khác dìu ra khiến cô giật mình đứng yên. Người phụ nữ cũng nhìn thấy Cầm Tú, hai người họ quả thật đã lâu không gặp mặt, trong ấn tượng của cả hai, người kia chẳng qua là một người xa lạ. Cả hai người nhìn nhau trong giây lát, cuối cùng bà ta chọn cách lướt qua cô đi về phía phòng cấp cứu.

Bà Kim Xuân đi thẳng đến phòng cấp cứu, là Tổ Quyên dìu bà đi, cả người bà run lên. Bà như muốn xông vào trong xem Kiều Chinh hiện giờ ra sao, thế nhưng cửa phòng đã đóng chặt. Bà Kim Xuân đập tay bất lực kêu gào:

- Kiều Chinh, Kiều Chinh, con đừng bỏ mẹ. Cho dù con oán con trách mẹ thế nào, mẹ cũng bằng lòng. Xin con đừng bỏ mẹ. Mẹ chỉ còn lại có mình con, con mà có mệnh hệ gì, mẹ làm sao mà sống tiếp đây.

Tổ Quyên thấy bà Kim Xuân đã quá kích động liền vội vàng ngăn cản bà:

- Chị à, đừng làm như vậy mà, chị như thế, bác sĩ không thể tập trung cứu Kiều Chinh được đâu.

Bà Kim Xuân đau khổ im lặng dần đi nhưng rồi bà lập tức quay sang Cảnh Phong lao đến nắm lấy cổ áo anh mắng chửi:

- Cậu là đồ khốn, mau trả con lại cho tôi. Tại sao cậu lại hại chết hết người thân của tôi như vậy chứ. Cậu hãy giết tôi đi, giết tôi đi, hãy buông tha cho con gái tôi.

Cảnh Phong vẫn ngồi yên bất động, để mặc bà Kim Xuân đánh mắng chửi rủa.

- Chị, chị đừng như vậy - Tổ Quyên vội vàng giữ bà Kim Xuân lại.

- Người hại Kiều Chinh đâu phải là anh Phong - Hải bắt ngờ lên tiếng.

Lời của Hải như giáng một đòn mạnh vào bà Kim Xuân, bà buông hai tay ra khỏi cổ áo Cảnh Phong, cả người như đổ gục xuống, Tổ Quyên và Hải phải đỡ lấy bà ngồi lên ghế chờ. Bà Kim Xuân lấy hai tay bưng lấy mặt khóc nức nở:

- Tôi sai rồi, tôi sai rồi. Là tôi hại con gái mình, là tôi đẩy con gái vào con đường bất hạnh đầy đau khổ này. Là lỗi của tôi. Nếu tôi không quá đặt nặng mối thù này thì Kiều Chinh sẽ không khốn khổ như thế.

- Phải, tất cả chúng ta đều sai. Chỉ vì chúng ta mà Kiều Chinh mới ra nông nỗi này - Cảnh Phong giờ mới lên tiếng, nước mắt anh rơi xuống trên gương mặt dường như đã mất đi sự sống.

Cảnh Phong nắm chặt tay Kiều Chinh áp lên mặt mình, tay kia nhẹ nhàng vén mái tóc của cô, khẽ nói:

- Em còn giận anh đúng không? Nếu không vì sao em vẫn chưa chịu tỉnh lại?

Một lát, anh đứng lên lấy một chiếc khăn sạch tỉ mỉ lau nhẹ gương mặt cô, từng chút từng chút một thật cẩn thận. Vừa lau, Cảnh Phong vừa kể chuyện cho cô nghe.

- Chú em đã trở về Hồng Kông rồi, Tổ Quyên không đi theo chú ấy, cô ấy lựa chọn ở lại đây. Cô ấy bảo không muốn xen vào phá hoại hạnh phúc của gia đình người khác. Tuấn và Hưng đại bàng đã bị bắt, Tuấn đã nhận tội thay chú em..

...

- Hoa sữa đã nở rồi, hoe trắng cả một vùng, cánh hoa rơi xuống rất đẹp. Em mau tỉnh lại để nhìn xem, nếu không hoa sữa sẽ tàn hết đó.

...

- Em đoán xem, con của chúng ta là gái hay trai. Anh hi vọng con của chúng ta sẽ giống em..

...

Bà Kim Xuân muốn bước vào thăm con gái nhưng nhìn thấy Cảnh Phong đang giúp Kiều Chinh lau mặt, bà bèn dừng lại. Trong lòng bà bỗng xót xa cho anh, xót xa cho kẻ mà bà từng căm ghét. Chỉ có mấy ngày ngắn ngủi vậy mà Cảnh Phong lại tiêu tụy đến thế. Thân người gầy rạc, mái tóc rối bời, râu mọc rậm cả quai hàm. Bà khẽ đóng cửa lại, tất cả đều do oán hận mà ra. Giờ trong lòng bà chỉ cầu mong cho Kiều Chinh tỉnh dậy, hận thù đã đến lúc xóa bỏ rồi.

Bà đang đi thì gặp bác sĩ điều trị cho Kiều Chinh, ông thờ dãi rồi nói:

- Nếu ba ngày nữa mà cô ấy vẫn chưa tỉnh, tôi khuyên mọi người hãy chuẩn bị tâm lý đi.

- Không đâu bác sĩ, xin ông hãy cứu con gái tôi - Bà Kim Xuân nghe những lời bác sĩ nói, bật khóc nức tay ông cầu xin.

- Cái khó là cô ấy còn mang thai nữa, nếu cô ấy không tỉnh lại thì với tình trạng sức khỏe như vậy, cái thai sẽ khiến cô ấy càng yếu hơn. Chỉ e là cái thai sẽ chết trong bụng mẹ. Đây chỉ là chuyện sớm muộn, cách tốt nhất là nên tiến hành phá bỏ. Hi vọng khi phá bỏ cái thai, cô ấy có thể tỉnh lại - Bác sĩ ân cần giải thích.

Bà Kim Xuân như chết đứng tại chỗ.

- Bà suy nghĩ cho kĩ đi, đây là cách tốt nhất.

- Không được. Cô ấy nhất định tỉnh lại, các người không được phá bỏ cái thai - Cảnh Phong đã nghe thấy cuộc đối thoại, anh bước nhanh ra ngoài lên tiếng phản đối.

- Tùy các vị suy nghĩ, chúng tôi chờ ý kiến của các vị - Vị bác sĩ lại thờ dãi nói thêm rồi nhanh chóng bỏ đi.

Bà Kim Xuân cố gắng bước đến bên ghế chờ rồi ngồi sụp xuống, nét mặt bà tái nhợt. Cảnh Phong nhìn bà Kim Xuân rồi nhanh chóng đi vào bên trong ngồi xuống nắm lấy tay Kiều Chinh nói khẽ:

- Em có nghe bác sĩ nói hay không? Ông ấy muốn bắt con của chúng ta đi. Con của chúng ta chắc chắn là một đứa bé rất xinh đẹp nên ông trời mới không lấy lại nó. Con của chúng ta rất ngoan, con đang ở đây chờ ngày ra đời - Cảnh Phong vuốt ve cái bụng chưa nhô cao của cô - Em có nhớ không, em từng nói với anh về cuộc sống sau này của chúng ta, anh sẽ đi làm còn em ở nhà chăm con. Em nói em sẽ là một người mẹ tốt, luôn yêu thương và chăm sóc con hết mình. Em phải mau chóng tỉnh lại, nếu không...

Cảnh Phong nghẹn lời, đôi mắt anh khẽ sụp xuống, giọng anh như khàn đi rất nhiều:

- Em biết không? Anh đã nói sẽ không để mất em lần nữa. Cho nên, nếu em vẫn chưa tỉnh lại, anh sẽ...

Bác sĩ đến khám cho Kiều Chinh, ông ghi chú một lát rồi nhìn Cảnh Phong nói:

- Tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta phải phá cái thai đi rồi.

Cảnh Phong im lặng, nắm chặt tay cô, cả người anh run lên. Anh đã khiến cô mất ba, anh đã khiến cô mất đi một đứa em, giờ anh lại khiến cô mất đi thêm đứa con nữa sao? Nếu cô biết mình mất đứa con này, cô sẽ thế nào?

Bác sĩ thờ dài đi ra, nhìn thấy Long Sơn và bà Kim Xuân, ông lần nữa nhắc:

- Các người hãy vào khuyên anh ta đi. Cái thai không thể lưu lại thêm nữa, nếu không nhanh chóng phá đi chỉ e là cô ấy cũng sẽ...

Long Sơn nghe vậy, tức giận đi vào trong phòng, anh kéo Cảnh Phong đứng lên, rồi đấm mạnh vào mặt Cảnh Phong.

- Anh đúng là thằng khốn, đến giờ phút này rồi mà anh vẫn còn ích kỉ đến như thế sao? Anh có biết làm như vậy là đẩy cô ấy vào con đường chết hay không?

Cảnh Phong lao đảo đứng lên, lại bị Long Sơn sấn tới đấm thêm một cú nữa. Bà Kim Xuân ở bên ngoài hét hoảng kêu lên cùng bác sĩ chạy vào ngăn cản Long Sơn lại.

- Cho dù thế nào, hôm nay tôi cũng nhất định phải để cô ấy phá cái thai đi. Nếu anh dám ngăn cản, tôi sẽ đánh chết anh - Long Sơn giận dữ chỉ tay vào mặt Cảnh Phong đang không còn sức lực nằm dưới sàn.

Nước mắt Cảnh Phong rơi xuống, anh khẽ nhắm mắt, nỗi đau xé ruột xé gan này ai có thể hiểu được đây?

Bác sĩ gọi các y tá vào, chuẩn bị đẩy Kiều Chinh vào phòng mổ, Cảnh Phong lao đến nắm chặt tay cô, anh gào lên thảm thiết:

- Em mau tỉnh dậy đi, anh cầu xin em.

Long Sơn lao đến kéo anh ra, Cảnh Phong vẫn luôn miệng gọi:

- Kiều Chinh, em mau tỉnh lại đi.

Chiếc giường chuẩn bị rời đi. Cảnh Phong vẫn gào trong nước mắt:

- Em từng nói: “Những đứa bé đều có quyền được sống, dù cho có là ba là mẹ cũng không có quyền quyết định chuyện sống chết của nó mà. Em có hỏi con chúng ta là nó muốn sống hay chết chưa?”.

Cảnh Phong nói xong, anh gục xuống đất nước mắt rơi xuống nền gạch lạnh băng. Những ngón tay của Kiều Chinh bỗng nhúc nhích, miệng cô khe khẽ gọi:

- Cảnh Phong...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như Yêu - Born* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.